

3000

ΑΝΩΜΑΛΑ ΚΑΙ ΕΛΛΙΠΗ
ΡΗΜΑΤΑ

ΠΕΖΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΠΟΙΗΤΩΝ

ΤΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

ΕΝ ΟΙΣ ΠΡΟΣΕΤΕΘΗΣΑΝ ΚΑΙ ΑΙ ΑΥΤΩΝ ΕΤΥΜΟΛΟΓΙΑΙ

ΥΠΟ

Α. Α. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ ΤΟΥ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΒΑΡΒΑΚΕΙΟΥ ΛΥΚΕΙΟΥ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΕΚΤΗ
ΜΕΤΕΡΡΥΘΜΙΣΜΕΝΗ.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Α. ΚΟΡΟΜΗΛΑ

1882

Δε 18201

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΗ
ΡΗΜΑΤΑ

ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΗΝ ΤΟΥΤΗΝ

ΤΗΣ

ΕΚΔΟΣΗΣ

ΕΣΤΙΝ ΕΠΙΣΗΜΑΝΘΗΣ

ΤΗΣ

ΕΚΔΟΣΗΣ

ΕΣΤΙΝ ΕΠΙΣΗΜΑΝΘΗΣ

ΕΚΔΟΣΗΣ

66

ΕΣΤΙΝ ΕΠΙΣΗΜΑΝΘΗΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Α. ΚΟΡΟΜΙΛΑ

1943

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Δημοσιεύων ἤδη τὸ ἕκτον τὰ *Ἀνώμαλα καὶ Ἑλληνικὰ ῥήματα* τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης ἐκθέτω τοὺς λόγους, δι' οὓς αὐτὰ κυζήθησαν ἤδη ἐκ 244 εἰς 423 σελίδας.

Ἐν Ἑλλάδι δύσκολον εἶνε ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ πράγματος νὰ γείνωσιν ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐπιτομώτερα καὶ ἐκτενέστερα βιβλία διότι ὀλίγοι σχετικῶς εἶνε οἱ ἀγοράζοντες καὶ ἀναγινώσκοντες ἐπιστημονικὰ βιβλία. Ἐπιθυμῶν δὲ τὸ βιβλίον νὰ ἦνε χρήσιμον καὶ εἰς τοὺς λογίους καὶ εἰς τοὺς μαθητὰς τῶν διαφόρων ἐκπαιδευτηρίων ἔδωκα εἰς αὐτό, ὡς ἀνωτέρω ἐρρήθη, διπλασίαν σχεδὸν ἕκτασιν μετὰ μεγάλης ἐπιμελείας, συλλέξας ἅπαντας τοὺς τῶν ἀνωμάτων καὶ ἑλλειπῶν ῥημάτων τύπους τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης μετὰ τῶν ἀναγκαίων ἀπανταχοῦ ἐκ τῶν Ἑλλήνων συγγραφέων παραπομπῶν. Ἴνα δὲ μὴ ἀπομακρυνθῆ τοῦ διδασκτικοῦ διήρησα αὐτὸ εἰς δύο, καὶ τοὺς μὲν τύπους τῶν πεζῶν Ἀττικῶν, τῶν Ἀλεξανδρινῶν καὶ τῶν Βυζαντινῶν συγγραφέων ἔθεσα διὰ γραμμάτων μεγαλειτέρων, τοὺς δὲ τῶν ποιητῶν, τῶν Ἰώνων, Δωριέων καὶ Αἰολέων πεζῶν διὰ μικροτέρων γραμμάτων. Ὅπου δὲ τὸ ῥῆμα ὀλίγους τύπους ἔχει εὐχρηστούς, θέτονται ὁμοῦ οἱ τε πεζοὶ καὶ οἱ ποιητικοὶ τύποι κατὰ τὴν εὐχρηστίαν των εἰς τὸ πρῶτον ἢ εἰς τὸ δεύτερον μέρος.

Εἰς τὴν σύνταξιν αὐτοῦ εἶχον ὑπ' ὄψιν ἅπαντα τὰ Ἑλληνικὰ ῥήματα τὰ ἐν τῷ Θησαυρῷ τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης ὑπὸ Ἑρρίκου Στεφάνου (Thesaurus Graecae Linguae ab Henrico Stephano ἔκδ. Παρισίων), τὰ Ἀνώμαλα καὶ Ἑλληνικὰ ῥήματα τῆς Ἑλλην. Γλώσσης ὑπὸ τοῦ Ἀγγλοῦ William Veitch (ἔκδ. Ὁξφόρδης 1871), τὰ ἐν τῷ πρώτῳ τόμῳ τῆς Ἑλλ. γραμματικῆς τοῦ Ῥαφαὴλ Κυνέρου Ἀνώμαλα ῥήματα (ἔκδ. Ἀνοθέρου 1869). Ὡσαύτως τὸ Ὀμηρικὸν Λεξικὸν τοῦ Κρουσίου, ἐκδοθὲν τῷ 1863 ὑπὸ τοῦ δόκτορος Seiler καὶ τὴν μετάφρασιν αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ κ. I. Πανταζίδου, τὰς Ἑλλ. γραμματικὰς τοῦ Βουτμάνου, Κρυγέρου, Κουρτίου κλπ.

Ταῦτα δὲ συλλεγέντα παρεβλήθησαν διὰ τὴν ἀκρίβειαν πρὸς τοὺς οἰκείους συγγραφεῖς οἷον τοὺς ποιητὰς Ὀμηρον (Ἰλιάδα, Ὀδύσειαν, Ὕμνους), Ἡσίοδον, Πίνδαρον, Ἀγακρέοντα, Σαπφῶ, Ὀρφέα, Καλλιμαχον, Βίωνα, Θεόκριτον, Μόσχον, Ἀπολλώνιον Ῥόδιον, Κόϊντον Σμυρναῖον, Αἰσχύλον, Σοφοκλέα, Εὐριπίδην, Ἀριστοφάνη, Ἑλληνικὴν Ἀνθολογίαν (Παλατινὰν καὶ Πλανούδειον), Στοβαίου Ἀνθολόγιον ἔτι δὲ τοὺς πεζοὺς Ἡρόδοτον, Θουκυδίδην, Πλάτωνα, Ξενοφῶντα, Ἀν-

δοκίδη, Ἀντιφῶντα, Γοργίαν, Ἀντισθένη, Ἰσαῖον, Λυσίαν, Ἰσοκράτη, Δημοσθένη, Αἰσχίνην, Λουκυῖον, Θεόφραστον, Πολύβιον, Πλουτάρχου βίους παραλλήλους, Λουκιανόν, Πausανίαν, Ἰώσηπον, Αἰλιανόν, Δίωνα Κάσιον, Διόδωρον, Στράβωνα, Ἀθηναίον, Αἰσώπου μύθους, Ξενοφ. Ἐφέσιον, τοὺς Ἑλληνας τεχνολογούς, Ἀριστοτέλους ῥητορικὴν, Ἐρμογένους, Ἀριστείδου, Λογγίνου κλπ. καὶ τοὺς Ἑλληνας γραμματικούς καὶ λεξικογράφους Φρύνιχον, Πολυδεύκη, Μοῖριν, Θωμᾶν Μάγιστρον, Ἀρποκρατίωνα, Ἡσύχιον, ὑπ' ὅσιν ἔχων τὰς καλλιτέρας αὐτῶν ἐκδόσεις καὶ μάλιστα τὰς ἐν Λειψία στερεοτύπους τοῦ Teubner (α). Ὅσα δ' ἀναφέρονται ὑπ' ἄλλων συγγραφέων ἢ ὑπὸ γραμματικῶν καὶ σχολιαστῶν ἀντέγραφα ὡς αὐτὰ εὔρον εἰς τοὺς ῥηθέντας λεξικογράφους καὶ συγγραφεῖς Ἀνωμάλων ῥημάτων, καὶ δι' ἄλλους λόγους καὶ διὰ τὸ δυσεῦρετον τῶν πλείστων αὐτῶν. Ἐπίσης δὲ καὶ τὰ ἐν ἐπιγραφαῖς ἀναφερόμενα ῥήματα παρεδέχθη ὡς ἐν τῷ Θησαυρῷ ἢ ἀλλαχοῦ αὐτὰ γράφονται, καὶ ἐκεῖσε ἐκάστοτε δύναται νὰ προστρέχη ὁ θέλων περὶ ἐκάστου τούτων περισσότερα νὰ ἀναγινώσκη.

Ἐπειδὴ δ' ἐν τῇ γλώσσῃ ἡμῶν οὐδὲν ἐτυμολογικὸν σύγγραμμα ὑπάρχει, περιέλαβον ἐν τῷ τέλει ἐκάστου ῥήματος τῶν ποιητῶν καὶ ἐνίοτε τῶν πεζῶν (ὅπου δὲν ὑπάρχει ποιητικὸν μέρος) τὴν ἐτυμολογίαν ἐκάστου ῥήματος. Τοῦτο δὲ μετ' εὐχαριστήσεως βλέπω ὅτι κάμνει ἤδη καὶ ὁ Κύνερος ἐν ἀρχῇ ἐκάστου ῥήματος τῆς ῥηθείσης Ἑλλην. γραμματικῆς του.

Ἀπὸ τινῶν ἐτῶν ἀνεπτύχθη ἐν τῇ πεφωτισμένῃ Εὐρώπῃ ἡ γλωσσολογία ἢ συγκριτικὴ φιλολογία καλουμένη. Εἰς αὐτὴν ἐνησχολήθησαν μεγάλοι ἄνδρες ὡς ὁ Βόππιος, ὁ Πόττιος, ὁ Κούρτιος κλπ. καὶ τοιούτους καρποὺς παρήγαγον, ὥστε ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἀρχεται νέα σπουδὴ τῆς φιλολογίας καὶ γενικῆ τῶν γραμμάτων ἀνακαίνισις.

Διὰ τῆς γλωσσολογίας αἰροῦνται ἤδη πολλοὶ βαθεῖς ἐρριζωμένοι προλήψεις, ἀναγνωρίζονται καὶ ἀνακηρύττονται ἀδελφοὶ λαοὶ ἀπὸ πολλῶν χιλιετηρίδων ἀπ' ἀλλήλων κεχωρισμένοι, ἀφηγοῦνται αἱ ἱστορίαι αὐτῶν πολλὰς ἑκατονταετηρίδας πρὶν ἐμφανισθῶσιν ὡς ἔθνη ἐπιδρῶντα ἐν τῇ παγκοσμίῳ τῶν ἐθνῶν ἱστορίᾳ, καὶ ἀποδεικνύονται ἅπασαι αἱ τῶν ἀρχαίων ἐθνῶν μυθολογίαι (Ἰνδῶν, Ἑλλήνων, Ῥωμαίων κλπ.) ὅτι τὴν αὐτὴν ἔχουσι καταγωγὴν, ἀναπτύχθησιν καὶ μεταπλασθεῖσαι μετὰ ταῦτα συμφῶνως πρὸς τὸ κλίμα καὶ τὸν βίον ἐκάστου ἔθνους. Διὰ ταύτης ἀποδεικνύεται ὅτι ἅπασαι αἱ γλώσσαι τῶν ἐθνῶν ἀπὸ τῶν Ἰνδιῶν μέχρι τῆς Βρεττανίας εἶνε ἀδελφαὶ καὶ θυγατέρες ἀγνώστου μητρικῆς γλώσσης πάλαι ποτὲ λαλουμένης ἐν

(α) Εἰς τὴν παραβολὴν τῶν χωρίων τῶν Ἑλλήνων συγγραφέων πολὺ μὲ ἐδοθήσαν ὁ τελειοδιδάκτος φοιτητὴς τῆς φιλολογίας κ. Κ. Κασσιμάτης καὶ ὁ ἐμὸς υἱὸς Δημήτριος.

ἐκείναις ταῖς χώραις τῆς μέσης Ἀσίας, ὅπου ὁ ἄνθρωπος ἔστησε τὴν πρῶτην κατοικίαν του.

ΣΗΜ. α'. Παραλειπομένων τῶν γλωσσῶν τῆς Ἀμερικῆς καὶ Ὀκεανίας, ὡς μὴ ἔτι καλῶς γνωστῶν, αἱ ἐπὶ τῆς γῆς γλώσσαις διαιροῦνται εἰς πέντε μεγάλας οἰχογενείας· α) τὴν Ἰνδο-ευρωπαϊκὴν ἢ Ἰνδο-γερμανικὴν, περιλαμβάνουσαν τὴν Ἑλληνικὴν, Λατινικὴν, Κελτικὴν, Γερμανικὴν, Σλαβικὴν, Περσικὴν, Ἰνδικὴν· β) τὴν Σημιτικὴν, περιλαμβάνουσαν τὴν Ἑβραϊκὴν, Φοινικικὴν, Χαλδαϊκὴν, Συριακὴν, Βαβυλωνιακὴν, Ἀραβικὴν· γ) τὴν Ταταρικὴν, περιλαμβάνουσαν τὴν Τουρκικὴν, Οὐγγρικὴν, Φιλλανδικὴν, Θηβετικὴν· δ) τὴν Σινικὴν καὶ Ἰαπωνικὴν· ε) τὴν ἐπὶ τῆς Ἀφρικῆς γλώσσαν τῶν Μαύρων. Περιοριζόμενοι δὲ ἤδη εἰς τὴν Ἰνδο-ευρωπαϊκὴν καὶ μάλιστα εἰς τὰς τρεῖς ἀρχαίας γλώσσας, ἦτοι τὴν ἀρχαίαν Ἰνδικὴν ἢ Σανσκριτικὴν, τὴν Ἑλληνικὴν καὶ τὴν Λατινικὴν λέγομεν ὅτι αἱ τρεῖς αὗται γλώσσαις εἶνε μίᾳς καὶ τῆς αὐτῆς μητρὸς, ὧν προγενέστερα θυγάτηρ θεωρεῖται ἡ Σανσκριτικὴ, μετ' αὐτὴν ἡ Ἑλληνικὴ καὶ τρίτη ἡ Λατινικὴ.

ΣΗΜ. β'. Ἄριοι (ἐκ τῆς σανσκρ. ῥίζ. ar ἐξ ἧς arya=γεωργός, εὐγενής) καλεῖται ἔτι τὸ φύλον, ἐξ οὗ κατάγονται οἱ Ἰνδοί, Πέρσαι, Ἕλληες, Λατῖνοι, Γερμανοί, Σλαῦοι. Τὸ φύλον τοῦτο φαίνεται ὅτι κατέκει κατά τοὺς προϊστορικοὺς χρόνους εἰς τὴν κοιλάδα τοῦ Ὄξου, ἐπὶ τῶν ὄροπέδιων τῶν Ἰμαλαίων καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῆς κεντρικῆς Ἀσίας. Ἐξωθούμενοι δὲ οὗτοι ἐκ τῆς χώρας των πιθανῶς ὑπὸ εἰσβαλόντων Τατάρων μετηνάστευσαν εἰς δύο συμπλέγματα οἱ μὲν εἰς τὴν Περσίαν καὶ τὴν Ἰνδικὴν, οἱ δὲ πρὸς τὰ βορειοδυτικὰ εἰς τὴν Εὐρώπην, ἀποκατασταθέντες εἰς τὰς χώρας τὰς ὑπ' αὐτῶν κληθείσας Σκυθίαν, Γερμανίαν, Γαλατίαν, Ἰταλίαν καὶ Ἑλλάδα.

Ἐπιθυμῶν λοιπὸν νὰ εἰσαχθῇ καὶ εἰς τὴν ἡμετέραν πατρίδα ἡ ἐπὶ ἐπιστημονικῶν βάσεων ἐτυμολογία ἠρανίσθη ὅτι κάλλιστον ἐθεώρησα ἐκ τοῦ ἐτυμολογικοῦ τῆς Ἑλλ. γλώσσης τοῦ Γεωρ. Κουρτίου (Grundzüge der Griechischen Etymologie, ἐκδ. Λειψίας 1869 εἰς ἓνα τόμον). Ὡσαύτως ὑπ' ὄψει εἶχον τὸ ἀνωτέρω ῥηθὲν Ὁμηρ. λεξικὸν τοῦ Κρουσίου, τὴν γραμματικὴν τοῦ Κυνέρου, τὸ περὶ ῥιζῶν ἐγγχειρίδιον τῆς Ἑλληνικῆς καὶ Λατινικῆς γλώσσης τοῦ Anatole Bally (ἐκδ. Παρισίων 1869), τὸν Θεσαυρὸν τοῦ Ἑρρ. Στεφάνου, ἐν ᾧ ὑπάρχουσιν ἅπασαι αἱ τῶν ἀρχαίων ἐτυμολογίαι. Ἐπίσης μετὰ πολλῆς προσοχῆς μετεχειρίσθη ἐν ταῖς ἐτυμολογίαις τῶν Ἑλλ. ῥημάτων καὶ τὸ Ἑλληνο-γαλλικὸν λεξικὸν τοῦ κ. Α. Chassant (ἐκδ. Παρισίων 1872), τὸ ἐτυμολογικὸν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης τοῦ Ἀγγλου Valpys (ἐκδ. Λονδίνου 1860) καὶ τὸ σύγγραμμα τοῦ μακαρίτου Ῥόσς, τὸ ἐπιγραφόμενον Italiker und Cräken Lateinisch ist Griechisch. Halle 1859, κτλ.

Ἐν αὐτῷ καὶ πολλὰς ἰδίαις ἐμὰς ἐτυμολογίας θέλει εὑρεῖ ὁ φιλόμους ἀναγνώστης, ἀποκτηθείσας διὰ μακρᾶς πείρας καὶ μελέτης τῆς τε ἀρχαίας καὶ τῆς δημῶδους ἡμῶν γλώσσης.

Παραλειπομένης ἐνταῦθα τῆς ἐναλλαγῆς τῶν φωνηέντων καὶ συμ-

φώνων τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης, περὶ ὧν ἐν ταῖς νεωτέροις γραμματικαῖς καὶ μάλιστα ἐν τῷ περὶ διαλέκτων ἱκανὸς λόγος γίνεται, θέλομεν εἰπεῖ ὀλίγα περὶ τῶν δύο ἡμιφώνων ἢ συμφωνοειδῶν γραμμάτων τοῦ j ἰώτ, καὶ τοῦ F δίγαμμα, ἅπερ ὡς ἐν τῇ Σανσκριτικῇ καὶ Λατινικῇ εὐρισκόμενα, διατηρήθησαν ἐπὶ μακρὸν χρόνον, ὡς μανθάνομεν ἐκ μεταγενεστέρων ὠρισμένων μαρτυριῶν καὶ ἐκ τῶν ἐπιγραφῶν ἐν τῇ Αἰολικῇ διαλέκτῳ καὶ μάλιστα τῇ Βοιωτικῇ καὶ ἐν τῇ Δωρικῇ καὶ μάλιστα τῇ Λακωνικῇ, καὶ ἐν αὐτῇ ἔτι τῇ ἀρχαίᾳ ἰωνικῇ ποιήσῃ, ἔτι δ' ἐν τῇ δημόδει ἡμῶν γλώσσῃ, ἐν ᾧ ἐν τῇ Ἀττικῇ τὸ δίγαμμα οὔτε ἐν συγγράμμασιν οὔτε ἐν ἐπιγραφαῖς οὐδαμοῦ εὐρίσκειται.

Καὶ πρῶτον μὲν τὸ j ἐναλλάσσεται μετὰ τοῦ ι ἐν τῇ καταλήξει τῶν ἐπιθέτων *πάτρ-ιος* = *pitr-jas* (ἀντὶ *patar-jas*) *σανσκρ.* *ἄγ-ιος* = *jag-jas* *σανσκρ.* ἐν τῇ δημόδει ὅμως ἡμῶν γλώσσῃ συχνὰ ἢ κατάληξις *ιον* = *ιον* καὶ *ιάτης* = *ιάτης* φυλάττεται προφερομένου τοῦ j ὡς γ' οἷον *χωρ-ιον* = *χωρ-ίον* καὶ *χωρ-ιάτης* = *χωρ-ιάτης* (προφέρ. *χωρηῖον* καὶ *χωρηιάτης*), ἐν ᾧ παρὰ τοῖς νῦν Κυπρίοις τρέπεται εἰς κ' οἷον *χωρχόν*, *χωρχάτης* ἀντὶ *χωρίον*, *χωριάτης*. Οὕτως ἔτι λέγουσι καὶ νῦν οἱ Ἀρκαῖδες *ζῶρον* ἀντὶ *ζῶρον* = *ζω-ιον*, ἐξ οὗ καὶ σύνθετα σχηματίζουσι *ζωγο-τροφῶ*, *ζωγο-τροφία* = *ζωιο-τροφῶ*, *ζωιο-τροφία*, ὅπου τὸ j προφέρεται ὅλως πλέον ὡς γ'.

Ἐπίσης τὸ j εἰς ι τρεπόμενον μετατίθεται εἰς τὴν παραλήγουσαν ἐν τοῖς ῥήμασι τοῖς λήγουσιν εἰς *ειρω*, *ειρω*, *ει.λω*, *εικω* οἷον *φθειρω* = *φθερ-ιω*, *κτείνω* = *κτεν-ιω*, *ὄφει.λω* = *ὄφει.ιω*, *πεικω* = *πεκ-ιω*. Οὕτω καὶ ἐν τοῖς ὀνόμασιν εἰς *αιρα*, *ειρα*, *ι.λη* οἷον *μέλαιρα* = *με.λάρ-ια*, *πεῖρα* = *περ-ια*, *αἶρ.λη* = *ἄρ-ιω*.

Τὸ j μετὰ ἔρρινον ἢ μετὰ τ εὐρισκόμενον ἐναλλάσσεται μετὰ τοῦ ε' οἷον ἐν τῷ ἐπιθέτῳ *κεν-εός* ἀντὶ *κεν-ιός* = *Cun-jas* *σανσκρ.* ἔτι δ' ἐν τοῖς αἰολικοῖς μέλλουσιν οἷον *π.λευσοῦμαι* ἀντὶ *π.λευσ-έομαι*, ὅπου τὸ j ἐτράπη εἰς ε, διατηρηθὲν ἐν τῷ δωρικῷ *πράξ-ιόμες* = *πράξ-ομεν*, ἐν ᾧ ἐν τῇ κοινῇ γλώσσῃ ὅλως ἐξέλιπεν οἷον *π.λεύσ-ομαι*, *πράξ-ομεν*.

Τὸ j τραπὲν εἰς ι ἢ ε ἐνίοτε ἐξαλείφεται καὶ μάλιστα ὅταν ᾔην ἐν μέσῳ λέξεως οἷον ἐν τῇ καταλήξει τοῦ μέλλοντος *σω*, αἰολ. *σῶ* ἀντὶ *σέω* καὶ *σίω* ἀντὶ *σιω*. Ὡσαύτως ἐξέλιπε καὶ ἐν τῇ γενικῇ τῆς δευτέρας κλίσεως, ἐν ἣ ἢ κατάληξις *ου* ὑποδηλοῖ τύπον προγενέστερον *οο*, προελθόντα ἐκ τοῦ *οιο* ἀντὶ *οοιο* οἷον *ἴππου* (γεν. τοῦ *ἴππος*) = *ἴππου* ἀντὶ *ἴπποιο* ἐκ τοῦ *ἴπποσιο* (= *ἴπποσιω*) = *agvasja* *σανσκρ.* = *ἀππάρου* (ἀντὶ *ἀπ-ιάρου*) παρὰ τοῖς νῦν Κυπρίοις.

Τὸ j ἔτι ἐξέλιπεν ἐν ταῖς καταλήξεσι τῶν περισπωμένων εἰς *αω* = *αῖω*, *εω* = *εῖω*, *οω* = *οῖω* οἷον *δαμάω* ἀντὶ *δαμ-αῖω* = *dam-ajami* *σανσκρ.* *φορ-έω* ἀντὶ *φορ-εῖω* = *bhar-ajami*, ὡς. *βασι.λ-εύω*

ἀντί βασιλ-εFjω, δηλ-όω ἀντί δηλ-όjω. Ἐν τῇ δημῶδει ὅμως γλώσση σώζεται· διότι λέγομεν πειν-αjω (προφ. πειν-άγω) ἀντί τοῦ ἀττικοῦ πεινάω, τηρα-jω (προφ. τηρά-γω) ἀντί τηρά-ω, παρὰ δὲ τοῖς νῦν Κυπρίοις γυρ-εύκω (=γυρ-ευjω=γυρ-εύγω, ὅπου τὸ j ἐτρέπη εἰς κ)=γυρ-εύω, ζηλ-εύκω (ἀντί ζηλ-ευjω)=ζηλ-εύω, βασιλ-εύκω (ἀντί βασιλ-ευjω)=βασιλ-εύω, μαειρ-εύκω (ἀντί μαειρ-ευjω)=μαγειρ-εύω. Ἐν δὲ τοῖς τῆς τρίτης συζυγίας τὸ j ἐτρέπη ἐν τῇ δημῶδει εἰς ν' οἷον δηλ-ώνω (ἀντί δηλ-οjω)=δηλώω, χρυσ-ώνω (ἀντί χρυσ-οjω)=χρυσόω. Οὕτω δὲ καὶ εἰς τὰ ῥήματα τὰ ἔχοντα χαρακτῆρα λ, μ, ρ' οἷον στέλ-ρω (ἀντί στελ-jω)=σέλ-λω, βάλ-ρω (ἀντί βαλ-jω), κάμ-ρω (ἀντί καμ-jω)=κάμνω καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, σπέρ-ρω (ἀντί σπερ-jω)=σπείρω, φέρ-ρω (ἀντί φερ-jω)=φέρω κτλ. Οὕτω καὶ τὸ ῥώνυμ-ρος ἀντί ῥωνύμ-jος.

Συχνὰ τὸ j ἐν τῇ Ἑλληνικῇ μεταβάλλεται εἰς δασεῖαν' οἷον δς =jas σανσκρ. ἦπ-αρ=jecur λατ.=jakart σανσκρ. ὕμεις ἀντί ὕμμεῖς ἢ ὕμμεῖς=jushma σανσκρ. Ἐν τῇ δημῶδει ὅμως γλώσση διεσώθη ἐν τοῖς jατρός (προφ. καὶ γράφεται γιατρός κτλ.), jατρεία, jατρεύω, jατρικόν ἀντί ἱατρός, ἱατρεία, ἱατρεύω, ἱατρικόν, jυ.λι (προφ. καὶ γράφεται jυ.λι)=ῥυ.λιος.

Τὸ j μετὰ τοῦ δ μεταβάλλεται εἰς ζ ἢ δύο δδ' οἷον Ζεὺς ἀντί Δjεὺς, ἔξομαι ἀντί ἐδ-jομαι ἢ σεδ-jομαι, πεζός ἀντί πεδ-jος, σχίζα ἀντί σχιδ-jα, κάρζα παρ' Αἰολεῦσιν ἀντί καρθ-jα, ζά ἀντί δjά, ζάπλουτος ἀντί δjάπλουτος, θερίζω καὶ θερίδ-δω ἀντί θεριδ-jω, συρίζω καὶ συριδ-δω ἀντί συριδ-jω. Ἄλλὰ καὶ μετὰ τοῦ γ=δ (γj=δj) τρέπεται εἰς ζ' οἷον μαστίζω ἀντί μαστιγ-jω, ὀλίζω ἀντί ὀλιγ-jω, μείζω ἀντί μερ-jίω.

Ἐνίοτε ὅμως τὸ j τοῦτο μετὰ τὸ δ ἐξαλείφεται' οἷον παρὰ Βοιωτοῖς καὶ Λάκωσι Δεδς (ἀντί Δjεος)=Ζεὺς, δυγόν=ζυγόν, δατέρ=ζητεῖρ, δύο ἀντί δjω.

Τὸ j ἐναλλάσσεται καὶ μετὰ τοῦ ζ' οἷον ζυγόν=jugum λατ. ζεύγ-νυμι=jun-go λατ.=ju-na-gmi σανσκρ.

Τὸ j τῆς καταλήξεως μετὰ τῶν οὐρανισκοφώνων τρέπεται εἰς δύο σσ ἢ ττ' οἷον ὀρύσσω ἢ -ττω ἀντί ὀρυγ-jω, πράσσω ἢ -ττω ἀντί πραγ-jω, φρίσσω ἢ -ττω ἀντί φρικ-jω, ταράσσω ἢ -ττω ἀντί ταραχ-jω. Οὕτω καὶ τὰ συγκριτικὰ εἰς ωρ τὰ ἔχοντα χαρακτῆρα οὐρανισκοφώνων' οἷον ἐλάσσω ἢ -ττω ἀντί ἐλαχ-jω, θάσσω ἢ -ττω ἀντί ταχ-jω, ἥσσω ἢ ἥττω ἀντί ἥκ-jω. Μετὰ δὲ τῶν ὀδοντοφώνων τὸ j τρέπεται μόνον εἰς δύο σσ' οἷον κορύσσω ἀντί κορυθ-jω, λίσσωμαι ἀντί λιτ-jομαι. Μετὰ δὲ τῶν ἀμεταβόλων λ καὶ ρ τρέπεται συχνὰ εἰς τὰ αὐτὰ ταῦτα' οἷον βάλ.λω ἀντί βαλ-jω, τί.λλω ἀντί τιλ-jω, ἄλλος ἀντί ἄλ-jος καὶ alius λατ. μᾶλ-λον ἀντί μαλ-jος, φθέρρω (ἀντί φθερ-jω)=φθείρω.

Τὸ δὲ F εὐρίσκεται ἐν τῇ Δωρικῇ καὶ Αἰολικῇ διαλέκτῳ ὡς παρ' Αἰολεῦσι *Ἔκατι* (ἀντὶ *εἴκατι*) = *εἴκοσι* = *viginti* λατ. = *vincati* σανσκρ. ο *Fic* = *δῖς* = *ovis* λατ. = *avis* σανσκρ. καὶ παρὰ Δωριεῦσιν ὡσαύτως *Ἔκατι* = *εἴκοσι*, καὶ *Fος* = *κλέος* = *cravas* σανσκρ.

Τὸ F ἐν ἀρχῇ λέξεων ἐξασθενήσαν μετεβλήθη παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς εἰς ψιλὸν πνεῦμα ὡς οἶκος (ἀντὶ *Ἔκος*) = *vicus* λατ. = *vaicas* σανσκρ. *εἴκοσι* (ἀντὶ *Ἔκοσι*) = *viginti* λατ. *οἶδα* (ἀντὶ *Ἔοδα*) = *vaida* σανσκρ. *ἔπος* (ἀντὶ *Ἔπος*) = *vacas* σανσκρ. *οἶνος* (ἀντὶ *Ἔοιμος*) = *vinum* λατ. Ἐν ἄλλαις δὲ λέξεσι πάλιν μετεβλήθη αὐτὸ εἰς δασύ πνεῦμα ὡς ἔσπερος (ἀντὶ *Ἔέσπερος*) = *vesper* λατ., ἴστωρ (ἀντὶ ἴδτωρ ἢ *Fιδτωρ* ἐκ *ρίζ.* *Fιδ*, ἣν ἀπαντῶμεν καὶ ἐν τῷ λατ. *vid-ere*), ἔργον (ἀντὶ *Ἔέργον*) = *werk* γερμ.

Τὸ F μεταξὺ συμφώνου καὶ φωνήεντος εὐρισκόμενον τρέπεται εἰς υ' ὡς οἶον *εὐκηλος* (ἀντὶ *εFκηλος*) = *εκηλος*, δύο, δύο ἀντὶ *djo* ἢ *djwo* = *dva* σανσκρ. = *deux* γαλλ. *σύ*, δωρ. *τῷ* ἀντὶ *σF*, *τF* = *tvam* σανσκρ. *νεῦρον* ἀντὶ *νερFον*, *παῦρος* ἀντὶ *παρFος*, ὅπου τὸ F εἰς υ' τραπὲν μετέβη ἐκ τῆς καταλήξεως ἐντὸς τῆς *ρίζης* καὶ μετὰ τοῦ φωνήεντος τῆς *ρίζης* ἐγένετο δίφθογγος *ευ*, *αυ*. Παρ' Αἰολεῦσιν ὅμως καὶ μεταξὺ φωνηέντων ὡς *αῦρος* (ἀντὶ *αFῦρος*) = *αῦρος*, *αῦρος* (ἀντὶ *αFῶρος*) = *ἠῶρος* = *ἡμέρα*, *φαῦρος* (ἀντὶ *φαFος*) = *φάος*.

Τὸ υ' τοῦτο γίνεται φ εἰς τὸ σφός = *suus* λατ. = *svas* σανσκρ. Ἐπι δὲ τὸ υ' ἢ F πολλάκις τραχύνεται εἰς θ' ὡς βρέχειν (ἀντὶ *Ἔρέχειν*) = *regnen* γερμ. *βράκος* (ἀντὶ *Ἔράκος*) = *ράκος*, *βρυτήρ* (ἀντὶ *Ἔρυτήρ*) = *ρυτήρ*, *βρήτωρ* (ἀντὶ *Ἔρήτωρ*) = *ρήτωρ* (τούτῳ συγγενῇ εἶνε τὸ λατ. *verbum* καὶ τὸ γερμ. *vort*), *βρόδος* (ἀντὶ *Ἔρόδος*), *βορά* (ἀντὶ *Ἔβορά*) συγγενὲς τῷ λατ. *worare* ἀντὶ *quorare* = *quorare*, *βείραξ* (ἀντὶ *Ἔβειραξ*) = *είραξ* Λακων. Καὶ ἐν μέσῳ λέξεως *ἄβωρος* (ἀντὶ *αFῶρος*) = *βοή* Λακων. Ἡσυχ. *ἐβάω* (ἀντὶ *Ἔβάω*) = *εἰάω*, *ἀβέλιος* (ἀντὶ *Ἄβέλιος*) = *ἡλιος* παρὰ Κρησί, καὶ *ἄβεια* (ἀντὶ *Ἄβεια*) = *ῶα* παρ' Ἀργείοις.

Συνηθέστερον ὅμως τὸ υ' ἢ F τοῦτο ἐξαλείφεται ὡς οἶον μετὰ τὸ δ, *δῖς* (ἀντὶ *δFῖς*) = *dvis* σανσκρ. = *bis* λατ. *δώδεκα* (ἀντὶ *δFῶδεκα*) = *duodecim* λατ. *διπλοῦς* (ἀντὶ *δFι-πλόος*), καὶ μετὰ τὸ ς, ὅτε καὶ ἐναλλάσσεται μετὰ δασέος πνεύματος ὡς οἶον *εκυρός* (ἀντὶ *σFεκυρός*) = *svacaras* σανσκρ. = *socer* λατ. *ἡδύς* = *adus* (ἀντὶ *σFηδ-ύς* ἢ *σFηδύς*) δωρ. = *svad-vis* σανσκρ. = *suav-is* λατ. *ἕξ* (ἀντὶ *Fεξ*) = *sex* (ἀντὶ *svex*) λατ.

Τὸ υ' ἢ F μεταξὺ δύο φωνηέντων ἔτι εὐρισκόμενον ὅλως ἐξαφανίζεται ὡς οἶον *δῖς* (ἀντὶ *δFῖς*) = *ovis* λατ. *ρέος* (ἀντὶ *ρέFος*) = *novus* λατ. = *na-vas* σανσκρ. *εν-ρέα* (ἀντὶ *εν-ρέFα*) = *novem* λατ. = *navem* σανσκρ. Οὕτω καὶ ἐν τοῖς ῥήμασιν εἰς εω, ὧν ὁ μέλλων

καταλήγει εἰς εὐσω, ἐν ᾧ καὶ ὁ ἐνεστῶς ἔπρεπε νὰ καταλήγη εἰς εὐω' οἷον πλέ-ω (ἀντὶ πλέFω) = plav-amī σανσκρ. Φυλάττεται δὲ εἰς τὸν μέλλοντα, ἐπεὶδὴ μετὰ τὸ ν ἔπεται σύμφωνον' οἷον πλεύσομαι (ἀντὶ πλέF-σομαι). Ἐν τοῖς ῥηματικοῖς ὅμως αὐτῶν ἐπιθέτοις καὶ μεταξὺ δύο φωνηέντων τὸ ν ἢ F δὲν φυλάττεται' οἷον πλό-ος (ἀντὶ πλόF-ος), ῥό-ος (ῥέ-ω) ἀντὶ ῥόF-ος.

Ἐκ τῶν μέχρι νῦν περὶ δίγαμμα εἰρημένων εὐκόλως ἐννοεῖται ὅτι δίγαμμα ὑπάρχει ἐν ἀρχῇ τινῶν ῥημάτων ἀπὸ ε ἀρχομένων, καὶ διὰ τοῦτο συλλαβικὴν αὐξῆσιν ε ταῦτα λαμβάνοντα συναιροῦσιν αὐτὴν μετὰ τοῦ ἀρχικοῦ ε εἰς εἰ' οἷον τοῦ ἔχ-ω ῥίζα εἶνε σεχ- ἢ Fεχ-, ἐξ ἧς παρατ. εἶχον = ε Fεχον, ἔσχηκα, ἔπος ἐκ. ῥίζ. σεπ- ἢ Fεπ-, ἐξ ἧς ἀορ. εἶπον (α), ἔπ-ομαι (ἐκ ῥίζ. σεπ-), παρατ. εἰπόμην = ε-σεπ-όμην, ἀορ. εἶσα = ε-σεπ-όμην, εἶω, παρατ. εἶσαορ = ε-Fεσαορ, ἀορ. εἶσα = ε-Fεσα, εἶδον (ἀορ. τοῦ δράω) = ε-Fιδον, ἐλλισσω, παρατ. ἐλλισσορ = ε-Fέλλισσον, ἐλκύνω, παρατ. εἶλκυνορ = ε-Fέλκυνορ, ἔλκω, παρατ. εἶλκορ = ε-Fελκορ, ἐρπύζω, παρατ. εἶρπυζορ = ε-Fέρπυζορ, ἔρπω, παρατ. εἶρπορ = ε-Fερπορ, εἶλον (ἀορ. εἰ. τοῦ αἰρέω) = ε-Fελορ, ἐργάζομαι, παρατ. εἶργαζόμην = ε-Fεργαζόμην.

Ἐάν ὅμως τὰ ῥήματα ταῦτα ἀρχῶνται ἀπὸ α, ο, ω μετὰ δίγαμμα, λαμβάνουσιν ἕνεκα τοῦ δίγαμμα μόνον συλλαβικὴν αὐξῆσιν' οἷον ἀνδάνω παρατ. ε-ἀνδανορ = ε-Fἀνδανορ, ἀγρυμι, παρακ. εἶγα = ε-Fαγα, ἀορ. ε-αξα = ε-Fαξα, ε-ἀγην = ε-Fἀγην, ἀλίσκομαι, παρακ. ε-άλωκα = ε-Fάλωκα, ἀορ. ε-άλωρ = ε-Fάλωρ, οὐρέω, παρατ. ε-ούρορ = ε-Fούρορ, ὠθέω, παρατ. ε-ώθορ = ε-Fώθορ, ἀορ. ε-ωσα = ε-Fωσα, ὠνέομαι, παρατ. ε-ωνοῦμην = ε-Fωνοῦμην. Τὸ δὲ δράω, οἰοχέω καὶ ἀνολίγω λαμβάνουσιν ἕνεκα τοῦ ἀρκτικοῦ δίγαμμα συλλαβικὴν καὶ χρονικὴν αὐξῆσιν' οἷον δράω, παρατ. ε-ώρωρ = ε-Fώρωρ, παρακ. ε-ώρακα καὶ ε-όρακα = ε-Fωρακα ἢ ε-Fορακα, ἀν-οίγω, ἀορ. ἀν-έφξα = ἀν-Fε-Fωξα, ἀλλὰ καὶ ἠν-έφξα, οἰοχοέω παρατ. ὠροχόορ καὶ ε-ωροχόορ = ε-Fωροχόορ. Τὸ δὲ εἶχω ἔχει παρακ. ε-οικα = ε-Fοικα, ὑπερσ. ε-ώκειρ = ε-Fώκειρ καὶ εἶλω, παρακ. ε-οιλα = ε-Fοιλα, ὑπερσ. ε-ώλπειρ = ε-Fώλπειρ, εἶργω, παρακ. ε-οργα = ε-Fοργα, ὑπερσ. ε-ώργειρ = ε-Fώργειρ, ἐν οἷς εἰς μὲν τὸν παρακ. ἕνεκα τοῦ δίγαμμα γίνεταί ἀναδιπλασιασμός, εἰς δὲ τὸν ὑπερσ. καὶ χρονικὴ αὐξῆσις.

Τινὰ ἔτι τῶν ῥημάτων τῶν ἀρχομένων ἀπὸ ρ, μ, λ, ἐπεὶδὴ πρό

(α) Ἐν αὐτῷ κυρίως φαίνεται ὅτι γίνεταί ἀναδιπλασιασμός (Fεπ-Fεπον = Fε-Fεπ-ον = εἶπον), ὡς εἰς τοὺς ἀορ. ἦγ-αγ-ον καὶ ἔπ-εφε, καὶ διὰ τοῦτο φυλάττεται αὐτὸς εἰς ἀπάσας τὰς ἐγκλίσεις καὶ εἰς αὐτὴν ἔτι τὴν μετοχὴν.

τοῦ ἀρκτικοῦ συμφώνου ἐξ ἀρχῆς ὑπῆρχε F ἢ σ, λαμβάνοντα εἰς τὸν παρακείμενον καὶ ὑπερσυντελικὸν ἀναδιπλασιασμόν Fe ἢ σε τρέπουσιν αὐτὸ μετὰ τὴν ἀποβολὴν τοῦ σ ἢ F εἰς εἰ' οἷον εἴρηκα (παρακ. τοῦ ἀγορεύω) = ε-σρηκα ἐκ ρίζ. Fρε- ἢ σρε (α), ὑπερσ. εἰρήκειν = ε-σρήκειν, μείρομαι, παρακ. εἵμαρται = σε-σμαρται ἢ Fe-Fμαρται, ὑπερσ. εἵμαρτο = σε-σμαρτο ἢ Fe-Fμαρτο, λαμβάνω, παρακ. εἴληφα = σε-σληφα ἢ Fe-Fληφα, ὑπερσ. εἴληφειν = σε-σληφειν.

ΣΗΜ. Δίγαμμα δὲ βλέπομεν ὅτι ὑπῆρχεν ἐτι εἰς τὰ σύνθετα τὰ φυλάττοντα τὸ ο ἐν τῷ τέλει τοῦ πρώτου συνθετικοῦ μέρους, ὅταν αὐτὸ ᾖ ὄνομα, ἐν ᾧ τὸ δεύτερον συνθετικὸν ἄρχεται ἀπὸ φωνήεντος· οἷον ἀγαθοεργός, μνηο-ειδής, ὁμο-εθνής, ὀρθο-έπεια, χρηστοθήης, ὁμο-ἠλιξ, ὁμο-ἠχος, χιλιο-ετηρίς, πολυ-ετής, φερέοικος· διότι αἱ λέξεις ἔργον, εἶδος, ἔθνος, ἔπος, ἔθος, ἔτος, ἠλιξ, ἠχος, οἶκος, ἐξ ὧν σχηματίζεται τὸ δεύτερον μέρος τῆς λέξεως, εἶχον ἄλλοτε ἐν ἀρχῇ δίγαμμα, ὡς ἀποδεικνύεται καὶ ἐκ τῶν ἐπιγραφῶν.

Τοσούτων μόνον περὶ τοῦ j καὶ F ῥηθέντων ἐπανερχόμεθα πάλιν ὅθεν παρεξέβημεν ὀλίγα τινὰ περὶ ἐτυμολογίας νὰ προσθέσωμεν.

Καὶ ἐν ταῖς ἄλλαις τῶν Ἀνωμάλων ἡμῶν ἐκδόσεσιν ἐλέγομεν ὅτι καιρὸς εἶνε πλέον διὰ τοῦ μίτου τῆς ἀληθοῦς ἐπιστήμης καὶ ὄχι ἀβαστανίστως νὰ παραδεχόμεθα τὰς τῶν ἀρχαίων ἐτυμολογίας· οἷον τὸ λύχρος οἱ ἀρχαῖοι παράγουσιν ἐκ τοῦ λυεῖν τὸ νύχος, τουτέστι τὸ σκότος, ἀλλ' ἡ σημερινὴ ἐπιστήμη λέγει ὅτι ρίζα τοῦ λύχ-ρος εἶνε λυχ-, λυχ- καὶ κατάληξις ρος, ὡς καὶ εἰς τὸ φα-ρός· ἡ δὲ ρίζα αὕτη ἐμφαίνεται ἐν ταῖς Ἑλληνικαῖς λέξεσι λυχ-η, ἀμφι-λύκη, λυκό-φως, λυχ-αυγές, λυχ-άβας, λυχ-αβητός, λευκ-ός, λεύσω ἀντὶ λευκ-ῶ καὶ ὄχι ὡς παράγει αὐτὸ ὁ μακαρίτης Γ. Γεννάδιος ἐν τῇ Ἑλλ. Γραμματικῇ του ἐκ ῥήματος λυῶ (β), καὶ ἐν ταῖς λατινικαῖς λέξεσι lux γεν. lucis = ῥως, luc-eo = φέγγω, λάμπω. Ἐν τεύθειν γίνεται καὶ τὸ λυγκούριον = ἡλεκτρον καὶ ὄχι ὡς γελοιῶς παράγεται ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἐτυμολόγων «τὸ δὲ τῆς λυγκὸς οὔρον, ὃ δὴ λυγκούριον καλεῖται, ἅμα τῷ ἐξουρηθῆναι λιθοῦσθαι πεπίστευται» (γ). Ἐπίσης καὶ τὸ πόσις = σύζυγος παράγεται ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἐκ τοῦ πίνειν, καὶ ὡς τὸ ὕδωρ τῇ γῆ μιγνύμενον παράγει σπέρματα καὶ φυτὰ, οὕτω καὶ ὁ ἀνὴρ τῇ γυναικὶ μιγνύμενος παράγει τέκνα (δ)· ἡ σημερινὴ ὁμῶς ἐπιστήμη λέγει ὅτι ρίζα τοῦ πόσις, πότνια, ἢ πότνα, δεσπότης, δεσπόζειν, εἶνε ποσ- ἢ ποτ, ἢν ἀπαντῶ-

(α) Τὴν ὑπαρξίν τοῦ σ ἢ F βλέπομεν μάλιστα εἰς τὸ ῥήγνυμι· οὕτω δ' ὅταν σχισθῇ τι λέγομεν ὅτι ἔκαμε σράκ καὶ ὄχι βράκ· ὡσαύτως καὶ πρὸ τοῦ μ' οἷον μικρόν καὶ σμικρόν, μίγνυμι, μίσιγω, κοιν. σμίγω, σμιγόν ψωμί, σμιγάδι κλπ.

(β) Ἑλλ. Γραμμ. Γ. Γενναδίου σελ. 119 §. 466.

(γ) Ἴδε Θεσσαρ. Ἑρρ. Στεφάνου ἐν λ. λυγκούριον.

(δ) Ἴδε Θεσσαρ. Ἑρρ. Στεφάνου ἐν λ. πόσις.

μεν και ἐν ταῖς λατινικαῖς λέξεσι potis=κύριος, pot-ens=ισχυρός, pot-ior=κρατῶ, κυριεύω και ἐν τῇ σανσκρ. pat-is=κύριος. Πόσις λοιπὸν εἶνε ὁ κύριος τῆς γυναικὸς και τοῦ ὄλου οἴκου, ὁ μέχρη και νῦν ἐν Ἑλλάδι ὑπὸ τῶν Ἑλληνίδων τῶν ἀγρῶν ἀφέρτης καλούμενος, πότ-νια δὲ ἡ κυρία=domina λατ. και δεσπότης ὁ κύριος τοῦ δένειν (α).

Ἐσαύτως τὸ θεὸς παρὰ τῶν ἀρχαίων παράγεται ἐκ τοῦ θέω=τρέχω ἢ ἐκ τοῦ τίθηναι· ἀλλὰ σήμερον πασιφανῶς ἀπεδείχθη ὅτι ῥίζα αὐτοῦ εἶνε *ιδ* ἢ *δε* (εἶδον). Οὕτω δὲ *δεον* και *δεαρ*=*θεον* και *θεαρ* οἱ Δωριεῖς ἔλεγον· « τῷ δ ἀντι θ χρῆται ἡ δωρικὴ διάλεκτος ὡς ὅταν λέγη τοὺς θεοὺς δεοὺς και τὴν θεὰν δεάν » (β). Οὕτω και οἱ Αἰολεῖς (Βοιωτοὶ) κατ' Ἀριστοφάνη Δεὺς=Ζεὺς (γ), ἐξ οὗ φαίνεται ὅτι ἐρανίζεται και ὁ Ἡσύχιος· ἔτι δὲ και ὁ Γεώρ. Χοιροβοσκὸς « τὸ γὰρ ζ εἰς τὸ δ τρέπεται βοιωτικῶς (και λακωνικῶς)· οὕτω και Ζεὺς Δεὺς »· ἀλλὰ και οἱ Λατῖνοι *deum* και οἱ Ἰνδοὶ *devas* τὸν θεὸν ἐκάλουν. Τῆς αὐτῆς ῥίζης εἶνε και τὸ *δηλος*, *δηλόμαι*, *di-es*=ἡμέρα, *ἐν-δι-ος*, *δηρόν*, *δηθά*, *δην* κτλ. (δ). Οὕτω λοιπὸν θεός=λάμπων, φωτίζων.

Ἄλλὰ και τὰς τῶν νεωτέρων ἐτυμολόγων ἐτυμολογίας ἀνεξελέγκτους δὲν πρέπει νὰ παραλαμβάνωμεν· διότι πολλάκις πολλὰ και ἐν αὐταῖς ὑπάρχουσι τὰ ἔχοντα χρεῖαν πλείονος ἐρεύνης· οἷον τοῦ *κοραβέω* και *κόραβος* κατὰ τὸν Κούρτιον (ε) ῥίζα εἶνε *καρ* (*καναχή*, *cano* λατ.)=*κον-* και *κατάληξις βος*, *α* μεταξὺ ῥίζης και καταλήξεως παρεντιθεμένου, *κον-α-βέω*, *κόν-α-βος*, *κον-α-βίζω*. Κατ' ἄλλους τὸ *κόραβος* εἶνε συγγενὲς τῷ *κόμπος*, *κόπτω* (ζ). Καθ' ἡμᾶς ὅμως τὸ *κοραβέω*, *κόραβος* εἶνε σύνθετα ἐκ τῆς προθέσεως *κον* και *αβέω*. Καὶ ἡ μὲν πρόθ. *κον*=*κοιν* (*κοινός*, *κοινῶ*, *κοινωνός*)=*κυν* (*Κυν-ουρία*, *Κυν-έγχειρος*, *κυν-ἀρχη*, *κύν-οπλον*)=*cum* λατ.=*κάρ* (*καν-αχή*)=σύν, τὸ δὲ *αβέω* γίνεται ἐκ τοῦ *ἄβωρ*=*βοή* (*ἄβωρ*=*ἄως*, *ἀχῶ*, *ἠχῶ*) *ἀκωνες* Ἡσύχ. Οὕτω δὲ *κον-αβέω*=*κον-ηχῶ*, *συμβοῶ*, *κόν-αβος*=*ἠχος*, *ψόφος*, *κρότος*. Ἐκ τούτων δ' ἐρμηνεύονται λίαν σαφῶς τὰ τοῦ Ὀμήρου « ἀμφὶ δὲ νῆες - σμερδαλέον κονάθησαν αὔσαντων ὑπ' Ἀχαιῶν » Πλ. β, 334, και « αὐτὰρ ὑπὸ χθῶν-σμερδαλέον κονάβιζε ποδῶν αὐτῶν τε και ἵππων », β, 466· και « ἄφαρ δὲ κακὸς κόναβος κατὰ νῆας ὀρώρει ἀνδρῶν τ' »

(α) Ἴδε και Ἀνώμ. Ῥήμ. ἐν λ. δέω (δένω).

(β) Γρ. Κορινθ. σ. 192.

(γ) Ἀριστ. Ἀχ. 911.

(δ) Ἀνώμαλα Ῥήμ. ἐν λ. δηθύνω και ἐνδιάω.

(ε) Ἑλλην. Ἐτυμ. Κουρτίου ἐν λ. κόναβος και καναχή.

(ζ) Λεξ. Ὀμηρ. Κρουσίου, μεταφρασθὲν ὑπὸ τοῦ Ι. Πανταζίδου ἐν λ. κόναβος.

ὄλλυμένων νηῶν θ' ἅμα ἀγνυμέναων» Ὀδ. κ, 122, ὅπου διὰ τῆς κορ = σὺν ἐκδηλοῦται ἡ ἀμοιβαία δύο ἢ πλειόνων συνεργία.

Ὡσαύτως τὸ *καρ-αχέω, καρ-αχή, καρ-αχίζω* καὶ *καρ-άζω* (= *καρ-αχ-ίω*) εἶνε σύνθ. ἐκ τῆς προθ. *καρ* καὶ *ἡχέω* = *συρ-ηχῶ* καὶ *καρ-αχῆ* = *συν-ήχησις*, καὶ ὅχι ὡς οἱ ἀρχαῖοι λεξικογράφοι λέγουσι *καρ-αχῆ* = *ἡχος, κραυγὴ* Ἑσυχ. Οὕτω δὲ καὶ τὰ τοῦ Ὀμήρου « ἐν δὲ λέβητι πέσε κνήμη κανάχησε δὲ χαλκός » = *συνήχησε* καὶ ὅχι ἀπλῶς ἤχησεν, Ὀδ. τ, 469 « δεινὴν δὲ περὶ κροτάφοισι φαινή — πῆλῆξ βαλλομένη *καρ-αχὴν ἔχε* » Ἰλ. π, 104 « *καρ-αχίζε* δὲ δούρατα πύργων — *βαλλόμεν'* », μ, 36.

Ἐνταῦθα καταλεκτέον καὶ τὸ *κοκ-κύαι* = οἱ πάπποι καὶ οἱ πρόγονοι Ἑσυχ. καὶ *κυ-κόλας* = προγόνους ὡς. ἔτι « *τῆλοθι δ' ἴσχε δρυὸς πέλεκυν* κοκύαι γὰρ ἔλεξαν ἀμῖν ὡς πρότεραι ματέρες ἐντὶ δρυὸς » Ζωνᾶ Σαρδιανοῦ ἐπιγρ. ἐν Ἀνθ. Παλ. 9, 312. Ὡσαύτως κατὰ Μ. Ἐτ. σ. 524, 52 « *κοκκύας* ὁ πρόγονος. Ἔστι δὲ ἰωνικὴ ἡ λέξις σημαίνει δὲ τοὺς κεκομμένους ». Ἐπίσης κατὰ Σουίδ. « *κοκκύαι* αἱ πρόγονοι — ἀφ' ἡμέων *κοκκύησι* καθημένη ἀρχαίησι » (α). Ἀλλὰ καὶ « *κούκα* = *πάππον* » Ἑσυχ. Πάντα ταῦτα εἶνε σύνθετα ἐκ τῆς προθ. *κορ* = *κοκ* = *κυ* = *σὺν* καὶ *κύ-ω* = *γενεῶ* οὕτω δὲ *κοκ-κύαι* = *συγγενήτορες* ἐν δὲ τῷ *κυ-κόλας* καὶ τὸ *υ* τῆς ρίζ. ἐνηλλάγη μετὰ τοῦ *οι*. Καλὸν λοιπὸν εἶνε ἐν Ἑσυχίῳ τὴν ἐν τῷ χειρογράφῳ αὐτοῦ γραφὴν νὰ ἐπαναγάγωμεν ὡς ὀρθήν.

Ἐκ τῶν ἤδη εἰρημένων ἀποδεικνύεται ὅτι καὶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἑλληνικῇ γλώσσῃ καὶ μάλιστα τῇ αἰολικῇ καὶ δωρικῇ ἢ προθ. *κορ* ἢ *κοῖν* = *κὺν* ἢ *σὺν* ὑπάρχει ἐν συνθέτοις λέξεσι. Καὶ ἐὰν μὲν τὸ δεύτερον συνθετικὸν μέρος ἀρχῆται ἀπὸ συμφώνου, ἢ ἀπὸ λέξεως ἐχούσης ἐν ἀρχῇ δίγαμμα, τότε ἡ *σὺν* γίνεται *κορ*· οἷον *κορ-Γαβος*, *καρ-Γαχή*, ἐὰν δὲ ἀρχῆται ἀπὸ *κ*, τότε τὸ *ν* τῆς *κορ* ἢ γίνεται *κ* ἢ ἀποβάλλεται· οἷον *κοκ-κύαι*, *κο-κύαι*, ἐν ᾧ ἐν τῇ λατινικῇ ἢ *cum* πρὸ μὲν συμφώνου ἐν συνθέσει γίνεται *con*· οἷον *con-cido*, *conficio*, πρὸ δὲ φωνήεντος ἢ *h* γίνεται *co*· οἷον *co-erceo*, *co-hibeo*.

Τοῦ δὲ *ποιέω* (= ἐργάζομαι, κατασκευάζω, κάμνω) (β) ἢ *ποιέω*

(α) Ὡς εἰκάζει ὁ Ναιίκιος τοὺς στίχους τούτους ἔλαβεν ὁ Σουίδας ἐκ τῆς Ἑκάλης τοῦ Καλλιμάχου· πρὸβλ. Naekio de Hecale c. 5, 545.

(β) Τὸ *ποιέω* κατὰ τὸν Bensley εἶνε συγγενὲς τῷ σανσκρ. *ap-as* = *op-us* λατ. *o-peror* (= *pro-er*) = *ποι-έω*. Τούτοις ἀντιλέγων ὁ Κούρτ. νομίζει ὅτι τὸ *ποιέω* εἶνε τῆς αὐτῆς ρίζ. τῷ σανσκρ. *pu-tras* = *γεννητῶρ*, *παράγων*, *παραγόμενος* καὶ *pū-tas* = *νέος* ὡς. = *pu-er* (= *pron-er*) καὶ *pu-hes* λατ. = *παῖς* (= *παF-ις*) = *πῶ-λος* (= *ποF-λος*), *πό α* ἀντὶ *πο-ία*, *ποιός* (= *ποF-ιός*) ἑλλην. *ποι-έω* ἐκ τοῦ *ποιός*, ὡς τὸ *νοέ-ω* ἐκ τοῦ *νόος* καὶ τὸ *ποθ-έω* ἐκ τοῦ *πόθ-ος*.

(α), *ποίημα, ποιήσεις, ποιητής* = *poeta* λατ. *ρίζα* εἶνε *πο* ἢ *οπ*, ἦν εὐρίσκομεν ἐν τῷ λατινικῷ *op-us* = ἔργον καὶ ἐν ταῖς Ἑλληνικαῖς λέξεσι Πηνελόπη (= τὰ πηνία ἐργαζομένη), Παν-οπεύς = πᾶν ἐργαζόμενος, δρύ-οψ = δρυουργός, φύλ-οπις = τὸ ἔργον τῶν φύλων ἦτοι ἡ μάχη, ὄπλ-ον (β) = ἐργαλεῖον, σκεῦος, καὶ μετὰ ταῦτα τὸ πολεμικὸν ὄργανον, δι' οὗ ὁ πρῶτος Ἕλλην ἀπελάμβανε τὸ πλεῖστον τῆς τροφῆς του, ὄπ-λῆ = ὄνυξ τῶν ζώων καὶ μάλιστα τῶν ἵππων, δι' ἧς ὑπερασπίζονται ἑαυτοὺς κατὰ τῶν θηρίων. Ὑπεράνω δὲ τῆς ὄπλῆς, ἧς ὁ γῦρος *κύν-οπιον* λέγεται (γ), ὑπάρχουσι πρὸς τὰ ὄπισθεν ὀστά τινα, τὰ ὁποῖα μετὰ τοῦ δέρματος καὶ τῶν τριχῶν ὁμοῦ παρὰ μὲν τοῖς ἀρχαίοις *κυνήπους* (δ), παρ' ἡμῖν δ' ἔτι καὶ νῦν *πουλάκι* καλεῖται. Ὡσαύτως ὄπ-λίζω = παρασκευάζω, ἐτοιμάζω, συσκευάζω «ἀμαξαν εὐτροχον ἡμιονεῖην — ὀπλίσαι ἠνώγει» Ἰλ. ω, 490, καὶ «οἱ δ' ἄρα δόρπον ἐπισταδὸν ὀπλίζοντο» Ὀδ. π, 453. Ἐκ ταύτης δὲ τῆς σημασίας ἀμέσως μετέπεσε τὸ παθητικὸν ὄπλίζομαι παρ' Ὀμήρῳ εἰς τὸ κοινὸν ἀρματώνομαι «Τρῶες δ' αὖ ἐτέρωθεν ἀνά πτόλιν ὀπλίζοντο» Ἰλ. θ, 55. Ἀλλὰ καὶ ὄπ-λίω = παρασκευάζω «οἱ μὲν ἄρ' ἐκτὸς ἀμαξαν εὐτροχον ἡμιονεῖην ὄπλεον, ἡμιόνοους θ' ὑπαγον ζευξαν θ' ὑπ' ἀπήνη» Ὀδ. ζ, 73. Ἐκ δὲ τῆς ρίζ. ὄπλ- μεταθέσει γραμμάτων γίνεται *πολ*, ἐξ οὗ πόλ-εμος (ε), ἡ κυρία φαίνεται τοῦ πρώτου Ἑλλήνος ὡς θηρευτοῦ ἐργασία, ἀναγκαζόμενου διὰ πολέμου νὰ ἀπολαμβάνῃ τὰ τῆς τροφῆς του καὶ νὰ προστατεύῃ ἑαυτὸν καὶ τὰ τέκνα του κατὰ τῶν τότε καταπλημμυρούτων τὴν γῆν θηρίων ἢ δὲ μεταθέσεις αὕτη τοῦ ὄπλ- εἰς *πολ*- ἐγένετο ὡς καὶ εἰς τὸ μικρὸν ἀνωτέρω ῥῆθην δημῶδες *πουλάκι*, οἰοεὶ *ὀπλάκι* = ὀπλίδιον, ὅπου καὶ τὸ ἐν ἀρχῇ *διγαμμα* ἔτι εἰς *υ* μετατεθὲν μετεβλήθη ἔτι δὲ *πολεμῶ*, *πολεμ-ίζω* (ς), *πολεμ-ώ*. Οὕτω δὲ *φύλ-οπις* καὶ *πόλεμος* εἶνε λέξεις ταυτόσημοι, ὡς καὶ ὁ Ἡσύχιος λέγει «φύλοπις πόλεμος, μάχη», ὅπερ ἀναμφιβόλως ἔλαβεν ἐκ τοῦ Ὀμήρου «πόλεμόν τε κακὸν καὶ φύλοπιν αἰνήν ὄρομεν» Ἰλ. δ, 15 καὶ «οὐδὲ δύνανται κορέσασθαι ὁμοίου πολέμοιο», ν, 635. Εἰδικώτερον ὁμως, ὡς ἐρρήθη, *φύλοπις* εἶνε ἀντὶ τοῦ *μάχη* «σύ δὲ

(α) «Ποεῖν ποιεῖν» Ἡσυχ. Οὕτω καὶ φῶτ. σ. 436 ἐν τῇ προστακτικῇ «ποιεῖ χωρὶς τοῦ ἰ λέγουσι». Κατὰ δὲ Μ. Ἐτ. ποῶ ἀντὶ ποιῶ ἔλεγον οἱ ἀττικοί.

(β) Κατὰ Ἐτυμ. Κουρτ. ἐν λ. ὄπλον τὸ ὄπλον θεωρεῖται συγγενὲς τῷ *ἐπομα* = ἀκολουθῶ οἰοεὶ ἐπακολούθημα, ἐπιπλον.

(γ) Ἰππιατρ. σ. 227, 9.

(δ) Ξεν. π. ἵππ. 4, 15.

(ε) Κατὰ Κουρτ. Ἑλλην. Ἐτυμ. ἐν λ. πόλεμος, ρίζα τοῦ πόλεμος εἶνε *πελ-*, ἐξ ἧς τὸ *πλήσσω* καὶ *πελάζω*.

(ς) Τὸ *πολεμίζω* πόλεμος δὲν πρέπει νὰ συγχέηται μετὰ τοῦ *πελεμίζω* = σείω, κραδαίνω, ὅπερ καὶ ἄλλην ἔχει ρίζαν.

θᾶσον Ἀθηναίη ἐπιτεῖλαι — ἐλθεῖν ἐς Τρώων καὶ Ἀχαιῶν φύλοπιν αἰνήν», δ, 65' καὶ «οὐ μέντοι κείνω γε πολὺν χρόνον ἀμφὶς ἔσσεσθον — φυλόπιδος κρατερῆς» Ὀδ. π, 268' «οἱ ῥα καὶ ἀθανάτοισιν ἀπειλήτην ἐν Ὀλύμπῳ — φυλόπιδα στήσειν πολυαἶκος πολέμοιο», λ, 314' «ὣν δ' ἴμεν ἔνθα μάλιστα μάχη καὶ φύλοπις ἦεν» Ἰλ. ν, 789.

Τοῦ δὲ ἀέρομαι (=καταπαύω, ἰατρῆω, θεραπεύω) ρίζα εἶνε ἀκ-, ἐξ ἧς ἀκ-ος, ἀκ-έωρ, ἀκ-ήν, ἦκα = πρᾶως Ἑσυχ. «ἡκαλέον γε-λώσα = πρᾶως (δηλ. γελώσα), οὐκ ἐσκυθρωπαϊα», ὡς. αἰκαλος (=ἀκ-ιαλος) = κλάξ, ὡς. αἰκάλλει (=αἰκαλ-ζει) = σαίνει, θωπεύει, ὡς. ἀκαλόν = ἥσυχον, πρᾶον, μαλακόν, ὡς. παν-ἀκη, παν-ἀκεια, ἀν-ἡκεστος κτλ. Ἐκ δὲ τοῦ ἐπιρρήμ. ἦκα ἐναλλαγῆ τοῦ κ μετὰ τοῦ π γίνεται ρίζα ἦπ-, ἐξ ἧς ἦπιος, καὶ ὄχι ὡς φέρεται παρ' Εὐσταθ. 859, 55: «τὸ δὲ ἦπια, εἰ καὶ ἀπὸ τοῦ ἦδω γίνεται κατὰ τινας, ἀλλὰ φιλοῦται . . . καὶ ἴσως μὲν ὡς αἰολικόν, ἴσως δὲ καὶ καθ' ὁμοίότητα τοῦ ἡπεροπευτής, ἡπεδανός κτλ.» Οὕτε καθὼς λέγει ὁ Μ. Ἐτ. σ. 434, 17 ἀπὸ τοῦ ἔπος ἦτοι ὁ ἐν λόγῳ πάντα ποιῶν. Μετὰ τούτου κατὰ τι συμφωνεῖ καὶ ὁ κ. Πανταζίδης (α) λέγων ὅτι τὸ ἦπιος «πιθανῶς ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ ἔπος οἰονεὶ ὀμιλητικὸς» (β). Ἐπι δ' ἀκεστῆς λέγουσιν οἱ παλαιοί, οὐκ ἠπητής. Ἐστὶ μὲν ἠπήσασθαι ἅπαξ παρ' Ἀριστοφάνει ἐν Δαιταλεῦσι, παίζοντι τὰς Ἑσιόδου ὑποθήκας καὶ κόσκινον ἠπήσασθαι· σὺ δὲ λέγε ἀκέσασθαι τὸ ἰμάτιον» (γ).

Οὕτω δὲ δὲν πρέπει νὰ συγχέηται τὸ ἦκα = πρᾶως μετὰ τοῦ ἀ-χρήστου ἠκός = μικρός, συγκριτ. αὐτοῦ ἦσσωρ (δ) ἢ ἦττων = μικρότερος, κατώτερος, καὶ τοῦ ὑπερβ. ἠκ-ιστος = ἐλάχιστος, κατώτατος· διότι τοῦ ἦσσωρ καὶ ἠκιστος ρίζα εἶνε ἐκ-, ἐξ ἧς εἶκω (=ἐκ-ιω), ἐσσομαι (=ἐκ-ιάομαι), ἦσσα ἢ ἦσιτα (=ἦκ-ια), ἦττάομαι, (=ἦκ-ιαομαι), ἠκ-ιστος.

Ἐπίσης καὶ τὸ δίζημι καὶ διθάω δὲν εἶνε ἀπλᾶ ἀλλὰ σύνθετα τὸ μὲν δίζημι ἐκ τῆς προθ. διὰ καὶ ρίζ. δja = da = ζη' διότι «δα-τὲν = ζητεῖν οἱ (Δελφοὶ) Δωριεῖς» Ἑσυχ. ἦτοι δια-δζη-μι = διά-ζη-μι = δι-ζη-μι = δι-ζω μτγν. καὶ δι-σδημαι = ζητῶ Ἑσυχ. Οὕτω δὲ τὸ δίζημι δὲν σημαίνει ἀπλῶς τὸ ζητῶ ὡς οἱ ἀρχαῖοι αὐτὸ ἐρμηνεύουσιν, ἀλλὰ τὸ πολὺ ἢ μετὰ φροντίδος ζητῶ, ἐρευνῶ· οἶον «Ἄσιον Ἰγρτάκου υἱόν, - φοῖτα ἀνά προμάχους διζήμενος, εἴ που ἐφεύροι» = παρὰ πολὺ ζητῶν κτλ. Ἰλ. ν, 760' καὶ «Ἐκτωρ ἐν

(α) Δεξ. Ὀμηρ. Κρουσ. ἐν λ. ἦπιος.

(β) Κατὰ Τζέτζ. εἰς Λυκοφρ. 1054 «ὁ Ἀσκληπιὸς πρότερον ἠπιος διὰ τὸ πρᾶον καὶ ἥσυχον (μᾶλλον διὰ τὸ θεραπευτικόν) ἐκαλεῖτο· θεραπέυσας δὲ Ἀσκλην, τὸν Ἐπιδαύρου τύραννον, Ἀσκληπιὸς ἐκλήθη».

(γ) Φρονιχ. ἐκλ. σ. 91.

(δ) Βουτμάν. λεξ. 1, σ. 13, 15, καὶ Δεξ. Ὀμηρ. Κρουσ. ἐν λ. ἦκα.

Σκαιῆσι πύλης ἔχε μώνυχας ἵππους· δίξε γὰρ ἡ μάχοιτο κατὰ κλόνον αὐτίς ἐλάσσας, - ἢ λαούς ἐς τείχος ὁμοκλήσειεν ἀλῆναι», π, 713. Ὡσαύτως καὶ τὸ διφάω εἶνε σύνθετον ἐκ τῆς προθ. διὰ καὶ φάω=φαίνω, φέγγω, λάμπω. Οὕτω δὲ καὶ τὸ δι-φάω ἢ ἰων. δι-φάω σημαίνει ὄχι ἀπλῶς τὸ ζητῶ, ψηλαφῶ, ἐρευνῶ, ἀλλὰ τὸ μετὰ φροντίδος ζητῶ, ψηλαφῶ, ἐρευνῶ· οἷον «εἰ δῆπου καὶ πόντῳ ἐν ἰχθυόνετι γένοιτο, πολλοὺς ἂν κορέσειεν ἀνὴρ ὅδε τήθεα διφῶν», π, 747· καὶ «τεὴν διφῶσα καλιὴν» Ἡσ. ἔργ. 372· «ἐν οὖρεσι πάντα λαγῶν διφᾶ» Καλλ. ἐπίγρ. 32, 2. Ἐκ τούτων εὐκόλως ἐξηγεῖται ὅτι μετὰ τὴν ἀποβολὴν τοῦ α τῆς προθ. διὰ τὸ μένον ἐν τῇ προθ. δι φωνῆεν ἐγένετο μακρόν. Ἀμφότερα δὲ τότε δι-ζήμι καὶ δι-φάω τὸ αὐτὸ σημαίνοντα τὴν αὐτὴν ἔχουσι ῥίζαν· διότι ἀμφότερα εἶνε σύνθετα ἐκ τῆς προθ. διὰ καὶ ρίζ. Fa, ἥτις ἐν μὲν τῷ δι-ζή-μι γίνεται djā ἢ da=ζα, ἐν δὲ τῷ δι-φά-ω, φα· πρβλ. καὶ ἄπτω=ἀνάπτω.

Καιρὸς δὲ νομίζομεν ὅτι εἶνε πλέον νὰ χωρισθῶσιν ἐν τοῖς ἡμετέροις λεξικοῖς πολλὰ ῥήματα καὶ ὡς διακρίνοντα κατὰ τὴν σημασίαν, οὕτω πρέπει νὰ διακριθῶσιν εἰ δυνατόν καὶ κατὰ τὴν ῥίζαν· οἷον τὸ ἄπτω σημαίνει· 1) προσάπτω, προσκολλῶ, προσδένω, συνάπτω· 2) ἀνάπτω πῦρ (α). Καὶ τοῦ μὲν ἄπ-τ-ω=προσκολλῶ ῥίζα εἶνε Faπ- ἢ Faρ-, ἄ-π-τ-ω (ἀπ-jω), ap-tus=συνημμένος λατ. ἀφ-άω, ἀφ-άσσω (ἀφ-ἀπ-jω). Ἐκ τούτου ἐναλλαγῇ τοῦ F μετὰ τοῦ λ ἢ κ ἢ c, ἐγένοντο τὰ Ἑλληνικὰ λαβ-ή, ἔ-lab-on, κώπ-η=λαβ-ή ξίφους· «ἢ καὶ ἐπ' ἀργυρῆ κώπη σχέθε χεῖρα βαρείαν» Ἰλ. α, 219· πρβλ. καὶ Ὀδ. λ, 531, καὶ τὸ λατ. cap-io. Τοῦ δὲ ἄπ-τ-ω=ἀνάπτω πῦρ ῥίζα εἶνε FaF (αῦω), καF- (καίω), δαυ- (δαυλός), δαβ- (δαβελός=δαλός Λάκωνες Ἡσυχ. καὶ δάβας=πῦρ σανσκ.) Fav, Faπ- ἢ ἀπ-, ἄπ-τ-ω (=ἀπ-jω), ἄπ-τ-ρα κοιν. κάφ-τ-ρα, ἀπ-τ-ρίον, Faφ-, φαF, φά-ος=φῶς, fackel=λαμπάς καὶ feuer=πῦρ, φωτιά Γερμ., φαίω.

Ὡσαύτως τὸ χράομαι=μεταχειρίζομαι, χράω=δίδω χρησμὸν, καὶ χράομαι=λαμβάνω ἢ καὶ ζητῶ νὰ λάβω χρησμὸν. Καὶ τοῦ μὲν χράομαι=μεταχειρίζομαι ῥίζα εἶνε χερ, χρε- (χεῖρ, εὐχερής) ἢ χρα-, χρά-ομαι, ἰων. χρέ-ομαι (=χερ-άομαι), χρή-μα, χρή-ζω, κί-χρη-μι, χρέος, χρεῖω. Τοῦ δὲ χρά-ομαι=λαμβάνω χρησμὸν ῥίζα εἶνε Fra- ἢ Fre- (ρή-μα, ρή-τωρ), φρα-, φραδ-, φράζω (=φραδ-jω), χραF-, ἢ χρεF- ἢ χραδ-, χρά-ομαι, χρά-ω, χρέ-εσθαι, χρε-ίω, χρῆσ-μός, χρῆσ-τήριον, o-ra-culum λατ. Παρ' Ὀμήρῳ εὐρίσκεται μόνον ἰων. χρεῖω ἐν Ὀδ. θ, 79· «ὣς γὰρ οἱ χρεῖων μύθησατο Φοῖβος Ἀπόλλων—Πυθοῖ ἐν ἠγαθήρῃ» καὶ ἐν ὕμν. Ἀπόλλων. 392 «ὅττι κεν εἴπη—χρεῖων ἐκ δάφνης γυάλων ὑπο Παρνη-

(α) Λεξ. Ὀμήρ. Κρουσ ὑπὸ Πανταζ. ἐν λ. ἄπτω.

σοῖο». Ὡσαύτως μόνον ὁ μέλλον χρησόμενος ἐν Ὀδ. θ, 80: «ἄθ' ὑπέρβη λάϊνον οὐδὸν—χρησόμενος». Ἀπὸ δὲ τοῦ Ἡροδότου ἄρχεται τὸ χάω νὰ ἦνε ἐν πολλῇ χρήσει· «ὁ μὲν δὴ οἱ ἐνθιαζῶν χάω τάδε, Πεισιστρατος δὲ συλλαβῶν τὸ χρηστήριον καὶ φὰς δέκεσθαι τὸ χρησθὲν ἐπέγηε τὴν στρατιήν»· καὶ «χρεομένοισι δὲ τοῖσι Θηραίοισι προέφερε ἡ Πυθίη τὴν εἰς Διθύην ἀποικίην», 4, 151. Ὡσαύτως ἡ λέξις χρηστήριον εὐρίσκεται μόνον ἐν ὕμν. Ἀπόλλων. 81: «ἔμμεναι ἀνθρώποις χρηστήριον». Παρ' Ἡροδότῳ ὅμως συχνὰ ἡ λέξις χρηστήριον ὡς καὶ παρὰ Πινδάρῳ Ὀλ. 6, 149 κλ. δηλοῖ τὸ μαντεῖον καὶ τὸν χρησμόν, παρὰ δὲ τραγικοῖς ἔτι καὶ τὸ ἱερεῖον, Σχολ. Σοφ. Αἴ. 220. Ἡ δὲ λέξις χρησμός=προφητεία, πρόρρησις, ὁ παρὰ θεοῦ διδόμενος λόγος, ἡ μαντεία, οὐδαμοῦ παρ' Ὀμήρῳ ὑπάρχει· ἄρχεται δὲ νὰ ἦνε ἐν χρήσει ἀπὸ τοῦ Ἡροδότου 1, 48 καὶ ἐξ. Οὕτω δὲ κυριολεκτικῶς κατὰ τὴν αὐτοῦ ἐτυμολογίαν χάω=λέγει, ἐκφράζει ἡ Πυθία χρησμόν ἤτοι θεῖον λόγον εἰς τοὺς ἐρωτῶντας τὸ χρηστήριον. Τοιαύτη εἶνε καὶ ἡ ἕκτη τῶν Ἀνωμάτων καὶ Ἑλλιπῶν Ῥημάτων τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης ἐκδοσις μεθ' ἀπάσης τῆς ἐν Ἑλλάδι δυνατῆς ἐπιστασίας καὶ ἀκριβείας συντεταγμένη. Εὐχομαι δὲ κατὰ τι νὰ συντελέσῃ καὶ αὕτη εἰς τὴν πρόσodon τῆς ἐπὶ τὰ πρόσω ὀργώσης Ἑλληνικῆς νεότητος.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ Α. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΣ.

Α

Ἄάω (βλάβτω, κακοποιῶ, ἐξαπατῶ) ἐπ. ἀόρ. ἄσασ· Ἰλ. θ, 237, ἄσσε Μάτρων παρ' Ἀθην. 4, 135, ἄσ' Ὀδ. φ, 296, ἄσεν, φ, 297, συνηρ. ἄσε, λ, 61, ἄσαν, κ, 68, ἀπαρ. ἄσασι=πολλαχῶς καὶ ἄγαν βλάσαι Ἦσυχ. Μέσ. ἄσται (=ἀέται) Ἰλ. τ, 129, ἀορ. ἀσάμην (ἐβλάβην καθ' Ἦσυχ.), ι, 119, ἀσάτο, ι, 537, ἀσάτο, λ, 340, ἄσάτο, (=ἔβλαψε), τ, 96, ἀσάμεσθα Κ. Σμ. 5, 422, παθ. ἀσάσθην Ἰλ. τ, 136, ἀσάσθης Ὀμ. ὕμν. Δημ. 258, ἀσάσθη Ἰλ. τ, 113, ἀσάσθη Ὀμ. Ὑμν. Δημ. 246, ὑποτ. ἀσάσθη Ἦσ. ἔρ. 281, μετχ. ἀσάσθεις Ὀδ. φ, 301. ῥίζ. Fa, ἀ-Fa-ω, αὐάτιαν (=αFαταν)=ἄτιν Πινδ. Π. 3, 24, ἀβάκτοι=ἔβλαβεῖς Ἦσυχ. Παρ. ἄταος (ἀτάος Βουτμάν. λεξιλ. 1, 230) Ἀπολ. Ρ. 1, 459, μετὰ α στερ. ἀάταος Ὀδ. χ, 5, ἀ-αταος Ἰλ. ξ, 271, ἄν-ατος Αἰσχ. Ἀγ. 1214, ἀάζομαι=σφάλλομαι, ἀπατῶμαι.

Ἄ-βακέω (ἄφωνός εἰμι, ἀγνοῶ) ἐπ. ἄχρ. μόνον ἀορ. ἀβάκῃσαν Ὀδ. δ, 249, ἀπαρ. ἀβακῆσαι Β. Ἀν. τ. 1, σ. 303, μετχ. ἀβακίζομένων=ἡσύχων Ἀνακρ. ἀποσπ. 35, 5. ῥίζ. βα, βα-κ-, βάζω (=βακέ-ω), ἀ-βα-κ-έω. Παρ. ἄδαξ=ἄφωνος.

Ἄ-βολέω (ἀντιβολέω, συναντῶ) ἄχρ. ἀορ. μόν. ἀβόλησαν Ἀπολ. Ρ. 2, 772. Ἰδε βάλλω.

Ἄβροτάζω (ἀποπλανῶμαι, ἀποτυγχάνω, ἀμαρτάνω) ἐπ. ἄχρ. μόν. ἀορ. ὑποτ. ἀβροτάζομεν ἀντί ἀβροτάζωμεν Ἰλ. κ, 65, ἀορ. ἀβροτῆσαι=νυκτός ἀπαντῆσαι Ἦσυχ. Παρ. ἀβροτάξις=ἀμαρτία Ἦσυχ. Ἰδε ἀμαρτάνω.

Ἄβρῦνω (μαλθακόν ποιῶ, καλλωπίζω τινά) μτγν. παρατ. ἤβρυνον Φιλοστ. 6. σοφ. 2, 3. Μέσ. παρατ. ἤβρυνόμην Ξεν. Ἀγῆσ. 9, 2, Πλατ. ἀπολ. 20.

Ἄβρῦνω (ὡς ἀνωτ.) μόν. ἐν. ἄβρυνε Αἰσχ. Ἀγ. 919 καὶ ἀορ. εὐκ. ἀβρύναις Ἀνθ. 6, 281. Μέσ. ἀττ. ποιητ. ἀβρύνομαι (μεγαλαυχῶ, καλλωπίζομαι) Εὐρ. Ι. Α. 858, ἀβρύνεται Αἰσχ. Ἀγ. 1205. Παρ. ἀβρυντής, ἀβρός· Ἰδε ἠδάω.

Ἄγάσμαι· Ἰδε ἄγαμαι.

Ἄγάζω (ἐκπλήττομαι, θαυμάζω, σέβομαι, φθονῶ, ἀγανακτῶ, ὀργίζομαι) μόν. ἔνερ. ἀγάξις Σοφ. ἀποσπ. 797, ἀπαρ. ἀγάξιν Αἰσχ. ἰκ. 1063, παρκ. ἡγάκα Μ. Ἐτ. Μέσ. ἀντί ἔνερ. ἀγαζόμενοι (=σεβόμενοι) Πινδ. Ν. 11, 6, παρατ. ἠγάξετο Ὀρφ. Ἀργ. 64· Ἰδε ἄγαμαι.

Ἄ-γαίωμα (ὀργίζομαι, ἀγανακτῶ, θαυμάζω, φθονῶ) ἐπ. καὶ ἰων. Ἀρχιλ. ἀποσπ. 10, σ. 291, ἀγαιέται Ἦσ. ἔρ. 333, μετχ. ἀγαιόμενος Ὀδ. υ, 16, Ἦρ. 8, 69 (ἄ ἢ α βραχύ)· Ἰδε γαίω καὶ γηθέω.

Ἄ-γαλλιάω (χαίρω, τέρπομαι, εὐφραίνομαι, γαυριῶ) τὸ ἔνερ. σπάν. καὶ μτγν. παρατ. ἠγαλλίων Νικητ. Εὐγεν. 9, 285, ἀορ. ἠγαλλίασα μόν. Ν. Δ. Λουκ. 1, 47. Μέσ. ἀγαλλιάομαι, ἀγαλλιώμεθα Ἀποκ. Ἰωάν. 49, 7, μελ. ἀγαλλιάσομαι Π. Δ. Ἠσαΐ. 35, 2, ἀορ. ἠγαλλιάσατο Ψαλτ. 45, 9, Ν. Δ. Ἰωάν. 8, 56, π. ἀορ. ἠγαλλιάσθην ἀγαλλιάσθωσαν Π. Δ. Ψαλτ. 47, 12, ἀπαρ. ἀγαλλιασθῆναι Ν. Δ. Ἰωάν. 5, 35. Παρ. ἀγαλλιαμα, ἀγαλλιασις· Ἰδε ἀγάλλω καὶ ἄγαμαι.

Ἄ-γάλλω (καλλωπίζω, κοσμῶ, λαμπρύνω), ἀγάλλουσι Πλατ. νόμ. 931, συνηθ. μτγν. πεζ. παρατ. ἠγάλλον Δ. Κασ. 57, 10 ἀορ. ἠγήλα, ἠγήλατε, 44, 48, εὐκτ. ἀγήλαι Ἀριστείδ. 1, 68, ἀγήλειεν=τιμήσειεν

(ΑΝΩΜΑΛΑ ΡΗΜΑΤΑ).

Σουίδ. Παθ. ἀγάλλομαι, ἀπαρ. ἀγάλλεσθαι Δ. Κασ. 47, 48, π. ἀορ. ἀγαλθῆναι, 51, 20. Μέσ. ἀγάλλομαι (ἀβρύνομαι, μέγα φρονῶ) ἀγάλλονται Θουκ. 3, 82, Πλατ. Θεαίτ. 176, παρατ. ἡγαλλόμεν Ἐσν. Ἀγρ. 5, 3, ἡγάλλεσθε Θουκ. 2, 44. Παρ. ἀγαλλητόν, ἀγαλμα, ἀγαλματίας.

Ἀ-γάλλω (ὡς ἀνωτ.) ἀγάλλει Πινδ. Ν. 5, 43, Εὐρ. Ἡρ. μ. 329, μτχ. ἀγάλλων Πινδ. Ὀ. 1, 86, μελ. ἀγαλῶ Ἄριστ. εἰρ. 399, ἀορ. ἡγήλα, ὑπ. ἀγῆλω Κωμ. ἀποσπ. 2, 383, ἀπαρ. ἀγῆλαι Εὐρ. Μηδ. 1027. Μέσ. ἀγάλλομαι, ἀγάλλει Εὐρ. Βαχχ. 1197, ἀγάλλεται Ἰλ. σ. 132, Ἡρ. 4, 64, παρατ. ἡγαλλόμεν Εὐρ. Τρ. 452, ἡγάλλοντο Ἡρ. 1, 143, ἀγαλλόμεν Χρ. Σιδ. 8, 476. ῥιζ. γαF, γα-λ- και μετά α εὐφ. ἀ-γαλ-, ἀγάλλω (=ἀγαλ-τω), ἀγαλλιάω. ἴδε γήθω.

Ἀ-γαῖμαι (θαυμάζω, ἐπαινῶ, φρονῶ, ὀργίζομαι) Λουκ. Χάρ. 14, Πλατ. Μενεξ. 249, ἄγανται Ἰσοκ. 5, 148, παρατ. ἡγάμην Ἐσν. συμπ. 8, 8, π. μελ. ἀντι μέσ. ἀγασθήσομαι σπάν. και μτγν. Θεμιστ. 27, 337, π. ἀορ. ἀντι μέσ. ἡγάσθην Ἐσν. Ἀγρ. 1, 8, μ. ἀορ. ἡγασάμην μόν. Δημ. 18, 204, συνθ. μτγν. Πλουτ. ἡθ. 30, 261. Παρ. ἀγαστός Ἐσν. ἀν. 1, 9, 24.

Ἀ-γαμαι (ὡς ἀνωτ.) Ὀδ. ζ, 168, τραγ. και Ἡρ. 4, 46, μελ. ἐπ. και σπαν. ἀγάσσεσθαι Ὀδ. δ. 181, μ. ἀορ. ἡγασάμην Καλλ. Ἀπολ. 16, ἐπ. ἡγάσσατο Ἰλ. γ, 181, ἀγασσάμεθα, γ, 224, ἀγάσαντο, Ὀδ. σ, 71, ὑποτ. ἀγάσθησε Ἰλ. ο, 411, εὐκτ. ἀγάσαιτο Ἀπολ. Ρ. 1, 141, π. ἀορ. ἀντι μέσ. ἡγάσθην Ἡσ. ἀποσπ. 206, μτχ. ἀγασθεις Πινδ. Π. 4, 238. ῥιζ. FaF, γαF (γαίω, γηθῶ), α-Fa και=α-γαμαι=ga-udeo λατ. Παρ. ἀγαυός, ἀγαυρός, ἀγαίομαι, ἀγαλλιάω, ἀγάλλω, ἀγάομαι, ἀγαπάω, ἀγατίζω, ἀγαός.

Ἀ-γάομαι (θαυμάζω, φρονῶ τινα) ἐπ. ἀγᾶσθε Ὀδ. ε, 129, ἀγάσθε, ε, 119, ἀπαρ. ἀγάασθαι, π. 203, μτχ. ἀντι μελ. και ἀορ. ἀγώμενοι Ἡσ. θε. 619, παρατ. ἡγάασθε Ὀδ. ε, 122. Παρ. ἀγητός Ἰλ. ε, 787. ἴδε ἀγαμαι.

Ἀ-γαπάω (ἀσμένως, φιλοφρονῶς; δέχομαι, δεξιόσμαι, περιπέυσομαι, ἀγαπῶ) ἐπ. ἀγαπάζει Ὀδ. π, 17, πλ. γ. δωρ. ἀγαπάζοντι Πινδ. Ἰ. 5, 54, προστ. ἀγάπαζε Μουσαῖ. 147, ἐπ. ἀπαρ. ἀγαπαζέμεν Ἰλ. ω, 464, και ἀγαπῆν Στοβ. Ἀνθ. 83, σ. 486, μτχ. ἀγαπάζων Εὐρ. Φοιν. 1327, παρατ. ἀγάπαζον Ἀπολ. Ρ. 4, 1289, ἀορ. ἀγάπησα Ὀδ. ψ, 214, δωρ. πεζ. ἀγαπάξει Καλλ. κρ. Στοβ. 85, 18. Μέσ. ἀντι ἐνερ. ἀγαπάζομαι, προστ. ἀγαπάζω Ἀπολ. Ρ. 4, 416, μτχ. ἀγαπαζόμενοι Ὀδ. φ, 224, ἀγαπαζόμεναι, χ, 499, παρατ. δωρ. ἀγαπάζοντο Πινδ. Π. 4, 241. ἴδε ἀγαμαι.

Ἀγγέλλω (ἀναγγέλλω, μηνύω, διηγοῦμαι) Θουκ. 7, 43, προστ. γ. πλ. διαγγελλόντων Πλατ. νόμ. 6, 784, παρατ. ἡγγελλον Θουκ. 7, 17, μελ. ἀγγελῶ, 2, 85, ἀορ. α. ἡγγεῖλα Ἀντιφ. 2, γ, 2, παρακ. ἡγγελλα Πολυβ. 35, 4, κατ-ἡγγελλα Λυσ. 25, 30, εἰσ- Λυκουργ. 4, περι- Δημ. 21, 4, ἀορ. ε. ἡγγελον μτγν. Δ. Ἄλ. 10, 20, π. παρκ. ἀπ-ἡγγελται Πλατ. Χαρμ. 153, ὑπερσ. ἡγγέλην, γ. πλ. ἡγγελέμενοι ἦσαν Ἐσν. Ἑλλ. 6, 4, 16, π. ἀορ. α. ἡγγέλην Ἰσαῖ. 9, 3, π. ἀορ. ε. ἡγγέλην συχνά μτγν. Πλουτ. Ἀντ. 68, π. μελ. α. ἀπ-αγγελθήσεται Δημ. 19, 324, π. μελ. ε. μτγν. ἀν-αγγελθήσεται Π. Δ. Ψαλτ. 21, 31, δι-αγγελήσονται, 58, 13. Μέσ. σύνθ. ἐπ-αγγέλλομαι Θουκ. 6, 88, παρατ. ἐπ-αγγελλό-

μην Πλατ. Λαχ. 186, ἀορ. ἐπ-ηγγελιάμην, Γοργ. 458. Παρ. ἄγγελος, ἄγγελία.

Ἀγγέλλω (ὡς ἄνωτ.), πλ. γ. δωρ. ἐπ-αγγέλλοντι Πινδ. Π. 4, 30, μτχ. δι-αγγέλλοισα, Ν. 5, 3, παρατ. ἀπ-αγγέλλεσκε Ιλ. ρ. 409, μελ. ἰων. ἀγγελέω, ἀγγελέουσι, ι, 617, δωρ. ἀν-αγγελίοντι Πιν. Ἡρακλ. 1, 70, μτχ. ἀγγελέων Ἡρ. 1, 43, ἀγγελέοντα Ιλ. ρ, 701, ἀγγελέουσα, τ, 120, ἀορ. α, δωρ. ἄγγηλα (Ἄρεος ἄγγελα) ἀγγήλωντι Κρητ. ἐπιγρ. 2556, 423, ἀορ. β. ἀπ-ήγγελον Ἡρ. 4, 153, παρήγγελον Ἄππ. ἐμφ. π. 1, 121, ἀναυξ. ἀγγελέτην Ἀνθ. 7, 614, π. ἀορ. β. ἠγγέλης (διόρθ. ἠγγέλθης) Εὐρ. Ι. Τ. 932. Μέσ. ἀγγέλλομαι Σοφ. Αἴ. 1376, παρατ. ἐπ-ηγγελλόμην Σοφ. Ηλ. 1018, ἀορ. ἐπ-ηγγελιάμην Ἡρ. 6, 35, ἀορ. β. ἄγγελο (ἀντί ἀγγέλετο), 7, 37. Ῥιζ. ἔπ-ηγγελο-ἦ κελ- (κελ-εὺς, κέλομαι), ἄγγελο (=ἐν-γελ-ίω). Παρ. κακ-αγγελ-τός Σοφ. Ἄντ. 1286. Ἄλλοι δὲ σχηματίζουσι πρωτόθ. αὐτοῦ ῥήμα ἄγγω.

Ἀγείρω (ἀθροίζω, συλλέγω, διακονεύω) Δημ. 8, 26, εὐκτ. ἀγείροι Ξεν. Ἰέρ. 9, 9, μτχ. ἀγείρων Θουκ. 2, 17, μελ. ἀγερωῶ; ἀορ. ἡγεира, 1, 9, παρκ. μτγν. συν-αγήγερχας Θεοδώρ. Προδ. 4, 467, π. πρκ. ἀγπ-γερωμένος Ἄππ. Μιθρ. 407. Μέσ. ἀγείρομαι, περι-αγειρόμενος Πλατ. πολ. 621, ἀορ. ἡγειράμην μτγν. ἀπαρ. συν-αγειράσθαι Αἰλ. Π. Ἰσ. 4, 44.

Ἀγείρω (ὡς ἄνωτ.), προστ. συν-αγειρόντων Ιλ. 6, 438, ἀπαρ. δωρ. ἀγείρων (ἄλλ. ἀγείρην) Θεοδώρ. 14, 40, παρατ. ἡγειρον Ἡρ. 1, 61, ἄγειρον Ἄπολ. Ρ. 2, 186, ἀορ. α. ἡγεира Ιλ. ρ, 222, ἡγειρα Οδ. ξ, 285, μτχ. δωρ. ἀγείραις Πινδ. Π. 9, 54, π. ὑπερσ. ἐπ γ. πλ. ἀγνηγέρατο Ιλ. δ, 214, π. ἀορ. ἠγέρθην, ἀγέρθη, χ, 475, ἐπ. γ. πλ. ἡγερθεν (=ἠγέρθησαν), α, 57, ἄγερθεν Ἄπολ. Ρ. 3, 356. Μέσ. ἀγείρομαι, ἀγέρονται Ἄπολ. Ρ. 3, 895, ἀμφ-αγέρονται Θεοκρ. 17, 94, μτχ. ἀγειρόμενοι Οδ. ν, 14, παρατ. ἐσ-αγείρετο Ιλ. ο, 240, ἐπι-αγείρετο Οδ. λ, 632, μελ. ἀγεροῦνται Χρ. Σιβ. 1, 346, ἀορ. α ἡγειράμην, ξυν-αγείρατο Οδ. ξ, 323, μτχ. ἀγειράμενος Ἄπολ. Ρ. 4, 1333, ἀορ. β. ἐπ. ἀγέροντο Ιλ. σ. 245, ἀπαρ. ἀγέρεσθαι ἢ ἀγέρεσθαι Οδ. 6, 385, μτχ. συγκεκ. ἀγρόμενος Ιλ. υ, 166, ἀγρομένοισιν Οδ. θ, 972. Ῥιζ. γερ (γῆρος, γηρύω), μετὰ α προτ. ἀ-γερ-, ἀγείρω (=ἀγερ-ίω), αἰολ. ἀγέρρω, ἀγερ-έθω, ἡγερ-έθ-ομαι ἀγορά, ἀγοράομαι, ἀγορεύω. Παρ. ἀγερ-μός, ἄγεροις.

Ἀγίζω (προσφέρω θυσίαν, ἀγιάζω, ἀφιερώνω) ἀπαρ. ἀγίζειν Β. Ἄν συν. λέξ. χρ. μτχ. ἀγίζων Σοφ. Οἰ. Κ. 1495. Παθ. ἀγίζομαι ὁμαλ. προστ. ἀγί-ζω ἢ ἀγίσδεο Τιτμαν. εἰς Ζων. 123 Παρ. ἄγιος, ἀγνός, ἀγνίζω, ἄγνισμα, καὶ βᾶγιον=μέγα Ἡσυχ. Ἰδε ἄζω.

Ἀγινέω (ἄγω, φέρω, προσκομίζω) ἐπ. καὶ ἰων. ἀγινεῖ Οδ. ξ, 405, ἀγινέουσι Ἡρ. 3, 97, γ. πλ. ἰων. ἀγινεῦσι Καλλ. Ἄπολ. 82, ἀπαρ. ἀγινεῖν Κράτης 1, 8, ἰων. ἀπ-αγινέειν Ἡρ. 3, 89, ἐπ. ἀγινέμεναι Οδ. υ, 213, ἀ-γνεῖν=ἀγειν Ἡσυχ. μτχ. ἀγινέων Ἡρ. 7, 25, καὶ μτγν. πεζ. Ἄρρ. Ἰνδ. 8, 9, παρατ. ἡγίνεον Ιλ. σ, 493, καὶ ἀγίνεον, ω, 784, γ. πλ. ἀγίνεον Ἡρ. 3, 97 καὶ μτγν. θαμ. ἡγίνεσκον Ἄρατ. 114 καὶ ἀγίνεσκον Οδ. ρ, 294, μελ. ἀγινήσουσι Ομ. ὕμν. 1, 57. Παθ. ἐν. μτγν. ἀγινέεσθαι Ἄρρ. Ἰνδ. 32, 7. Μέσ. ἀγινέομαι (κάμνω νά φέρωσ), μτχ. ἀγινεόμενος Ἡρ. 7, 33. Ῥιζ. ἀγ- (ἄγω), ἀγ-ιν-έω Ἰδ' ἄγω.

Ἀγκάζομαι (εἰς τὰς ἀγκάλας περιλαμβάνω, σηκώνω) ἀποθ. μέσ. ἐπ. καὶ μόν. προστ. ἀγκάζεο Ἰακωβσ. Ἀνθ. προλεγ. 54, παρατ. ἀγκάζοντο Ιλ. ρ, 722, ἠγκάζετο Ν. Διον. 4, 203, ἀορ. ἠγκάσατο, 7, 318, ἀπαρ. ἀγκά-

σασθαι Σχολ. Βενετ. Ιλ. ε, 99. ῥίζ. ἀγκ-, ἀγκ-άζ-ω. Σνσκρ. anka-s=ἀγκ-
κὰς=βραχιῶν, ἀγκ-άλη, ἀγκ-αλίζομαι, κατὰ δὲ Δεδερλετινον τὸ ἀγκὰς γί-
νεται ἐκ τοῦ ἐνεῖτακ=φῆρω.

Ἄγκαλέω ἴδ' ἀνακαλέω.

Ἄγκαλιζομαι (περιλαμβάνω εἰς τὰς ἀγκάλας) μέσ. μτγν. ἀγκαλί-
ζεται Ι Χρυσ. λ. 138, μτχ. ἀγκαλιζόμενος Αἰσωπ. 366, ἀορ. ἠγκαλι-
σάμην ἀγκαλισαίμεθα Μανέθ. 1, 45, ἀπαρ. ἀγκαλίσασθαι Βεκκ. συν. λ.
χρ. Παρ. ἀγκάλη.

Ἄγκαλιζομαι (ὡς ἀνωτ.) Σιμωνίδ. 7, 77, ἀορ. ἠγκαλίσασθε Ἄθην.
12, 122, π. παρκ. ἀντί μέσ. ἀγκαλισμένος Λυκοφρ. 142, ὑπ-ἠγκαλισμένη
Εὐρ. Ἡρακλ. 42 ἴδε ἀγκάζομαι.

Ἄγκειμαι ἴδ' ἀνάκειμαι.

Ἄγκλίνας ἴδ' ἀνακλίνω.

Ἄγκομίσαιτο ἴδ' ἀνακομίζω.

Ἄγλαίζω (λαμπρύνω, κοσμῶ, τιμῶ) μτγν. ἀγλαΐζει=θάλλει Ἡσυχ.
ἀορ. ἠγλαΐσα Νικηφ. ῥητ. 7, 9, ἀγλαΐσας Πλουτ. ἠθ. 965, π. παρκ. ἠ-
γλαΐσται Αἰλ. Ἴσ. Ζ. 17, 33, π. ἀορ. ἀπ-ἠγλαΐσθη Ἄγαθ. 2, 15.

Ἄγλαίζω (ὡς ἀνωτ.) Ἰπποκρ. 8, 368, καὶ ποιητ. Ἄθην. 14, 16, μελ.
ἐπ-αγλαίω Ἀριστ. ἐκκλ. 575, ἀορ. ἠγλαΐσα Ἄνθ. 7, 321, ἀγλαΐσα Θεοκρ.
ἐπιγρ. 1, 4, ὑποτ. ἐπ-αγλαΐση Κωμ. ἀποσπ. 2, 1184, π. παρκ. ἠγλαΐσται,
μτχ. ἠγλαΐσμένος, 3, 268, ἐπ-, 2, 177. Μέσ. ἀγλαΐζομαι (κοσμοῦμαι, χαί-
ρω) Σιμων. Α. 7, 77, ἀγλαΐζεται Πινδ. Ο. 1, 14, μελ. ἀγλαΐεσθαι Ιλ. κ,
331, ἐπ-σ, 133, παρατ. ἐπ-ἠγλαΐζετο Κωμ. ἀποσπ. 3, 148 ἴδε ἀγάλλω
καὶ ἄγαμαι.

Ἄγνοέω (δὲν γνωρίζω, πλανῶμαι) ἀγνοῶ Ξεν. Ἑλλ. 2, 3, 53,
παρατ. ἠγνόουν Ἰσοκ. 7, 21, μέλ. ἀγνοήσω, 12, 251, ἀορ. ἠγνόησα
Ξεν. ἀπομν. 4, 2, 29, παρκ. ἠγνόηκα Αἰσχίν. 3, 84, π. παρκ. ἠγνόη-
μαι Ἰσοκ. 15, 171, π. ἀορ. ἠγνοήθην, 5, 88, π. μελ. ἀγνοηθήσομαι Λουκ.
Ζεύς Τραχ. 5, μ. μελ. ἀντί παθ. ἀγνοήσομαι Δημ. 18, 249. Παρ. ἀγνοη-
τέον Διοσκ.

Ἄγνοέω (ὡς ἀνωτ.) καὶ ἐπ. ἀγ-οιέω, ὑποτ. ἀγνοίησι Ὅδ. ω, 218,
καὶ σπαν. ἀγνοίημι Εὐστ. Ὅδ. ω, 218, μτχ. ἰων. ἀγνοειντες Ἡρ. 4,
156, παρατ. ἰων. ἠγνόεον Ἰπποκρ. 2, 226, ἀορ. ἠγνοίησα Ιλ. β, 807, καὶ
ἀγνώσασκε (=ἀγνοήσασκε) Ὅδ. ψ, 95. ῥίζ. Ἔνω, (νοέω) γνο-, καὶ α στερ.
ἀγνο-, ἀγνο-έω, ἀγνο-ιέω. Παρ. ἄγνοια.

Ἄγνοιέω ἴδ' ἀγνοέω.

Ἄγ-νύ-μι (θραύω, συντριβῶ), ἀπαρ. κατ-αγνύναι Θουκ. 4, 11, καὶ
ἀγ-νύ'ω, κατ-αγνύουσι Ξεν. οἰκ. 6, 5, μελ. ἄζω; ἀορ. κατ-έαζα Θουκ.
3, 89, ὑποτ. κατ-εάζη Πλατ. Φαιδρ. 86, μτχ. κατ-εάζας Λυσ. 3, 42,
π. παρκ. κατ-εάγμαι Λουκ. Τιμ. 10, ἀπαρ. κατ-εάχθαι Παυσ. 8, 46,
5, π. ἀορ. α. κατ-εάχθη Κλ. Ἄλεξ. σ, 412, π. ἀορ. β. ἀττ. κατ-εάγην
Λυσ. 3, 14, ἀπαρ. κατ-εαχῆναι Πλατ. Γοργ. 465, μτχ. ἐξ-αγεῖσα Ἐ-
πικτ. 3, 25.

Ἄγ-νυμι (ὡς ἀνωτ.), ἄγνυτον Ιλ. μ, 148, κατ-αγνώω Κωμ. ἀποσπ. 3,
254, παρατ. ἦγον (ἐξ ἀχρ. ἄγω), ὄωρ. ἄγε Βίων 1, 82, μελ. κατ-εάζω ἐν

τμήσ. ἰλ. θ, 403, ἀορ. ἕαξα, η, 270, κατ- Ἄριστ. σφ. 1436, σπαν. ἐπ. ἤ-
 ξα ἰλ. ψ, 392, προστ. ἄξον, ζ, 305, εὐκτ. καυάζαις (=κατάξαις) Ησ. ἔρ.
 666, ἀπαρ. ἄξαι Ἄπολ. Ρ. 3, 96, κατ- Εὐρ. ἰκ. 588, μτχ. ἄξαι ἰλ. π, 374,
 παρκ. β ἐν τμήσ. ἐπ-ἔαγα Ησ. ἔρ. 524, κατ- Εὐρ. Κυκλ. 684, μτχ. κατ-
 ἐηγῶς Ηρ. 7, 224, κατ-ηγυῖης (κατεαγυῖης) Φοῖνιξ παρ' Ἄθην. 11, 495.
 Μέσ. ἄγνυμαι, ἄγνυται Εὐρ. Ἐλ. 410, κατ-ἀγνυται Σοφ. ἀποσπ. 147, μτχ.
 ἀγνυμενος ἰλ. π, 769, Ηρ. 1, 185, ἀγνυμένων Οδ. κ, 123, παρατ. ἄγνυ-
 το Ησ. ἀσπ. 279, π. ἀορ. β. ἐάγην ἰλ. ν, 162, κατ-εάγη Ἄριστ. σφ. 1428,
 ἀναυξ. ἄγη σπαν. ἰλ. γ, 367, γ. πλ. ἄγεν (=ἄγησαν), δ, 214, καταγῆ
 Ἄριστ. Ἄγ. 928, κατ-εαγῆ Ἰπποκρ. 4, 220, (ἴδε κατάγνυμι), μτχ. ἐξ-εα-
 γεῖσα Ἄπολ. Ρ. 4, 1686. Ρίξ. Γαγ-, ἄγ-νυμι, ἐ-Γαγ-α, ἔ-Γαξα, ἐ-Γά-
 γην. Παρ. ἀγή, ἀκτή, Ἀττικῆ (=Ἀκ-τικῆ), ἀγμός, κατ-ακτός, κυματωγῆ.
 Ἄγνώσασκε ἴδ' ἀγνοῖω.

Ἄγοράομαι (ἐν συνελεύσει εἶμαι, δημηγορῶ), μέσ. ἀποθ. ἐπ. ἀγορά-
 σθε ἰλ. β, 337, ἀπαρ. ἀγοράσθαι Θεογν. 159, ἀττ. ποιητ. μόν. παρατ.
 ἡγοράομην, ἡγορῶ Σοφ. Τρ. 601, πλ. β. ἡγοράσθε ἰλ. θ, 230, ἡγορῶν-
 το, δ, 1, ἀορ. ἀναυξ. ἀγορήσατο, ι, 95, π. ἀγορηθεῖς (ἄλλ. εὐαγορηθεῖς)
 Πινδ. Ι. 1, 51 ἴδ' ἀγείρω.

Ἄγορεύω (ὀμιλῶ ἐν συνελεύσει, δημηγορῶ) Ξεν. ἀν. 5, 6, 27, παρατ.
 ἡγόρευον, Ἑλλ. 6, 3, 7, μέλ. μτγν. ἀγορεύσω Ἀλκίφρ. 3, 52, προσ-α-
 γορεύσω Πλατ. Θεαιτ. 147, ἀν-α-γορεύσω Πλουτ. Γαλβ. 21, ἔτι συνη-
 θέστ. ἀντ-ερῶ, ἀπ-ερῶ, κατ-ερῶ, ἀορ. μτγν. ἀγόρευσα Δ. Ἄλ. 1, 65,
 ἀπ-ηγόρευσα Πλατ. Θεαιτ. 200, ἀπαρ. προσ-αγορεύσαι Ξεν. ἀπομν. 3,
 2, 1, μτχ. προσ-αγορεύσας Δημ. 39, 38, συνηθέστ. ἀντ' αὐτοῦ ἀπαντᾶ
 ἀν-εἶπον, ἀπ-εἶπον, προεἶπον, κτλ. παρκ. μτγν. ἡγόρευκα Λιβαν. λ. 7,
 σ. 319, προηγόρευκε Δημ. 11, 20, ἀπ-Πλουτ. ἡθ. 1096, προσ-, Λου-
 κουλ. 6, ἀττ. ἀπ-εἶρηκα, κατ-, προ-, π. παρκ. προ-ηγορευμένος Ξεν. ἀ-
 πομν. 1, 2, 35, συνηθέστ. ἀπ-εἶρημαι, π. ἀορ. ἡγορευθῆν Στραβ. 3, 3,
 5, προσ-ηγορευθῆν Δημ. 40, 1, ἀν- Ξεν. κυν. 1, 14, συνηθέστ ἀν-ερρή-
 θην Αἰσχ. 3, 45, ἀπ-, προ-, μ. μελ. ἀντί παθ. προαγορεύσεται Ξεν. Ἰπ-
 παρ. 2, 7, συνηθέστ. ἀνα-ρηθήσομαι Αἰσχ. 147, ἀπο-ρηθήσομαι. Παρ. ἀ-
 γορά, παν-ἡγυρις, ἀγύρτης.

Ἄγορεύω (ὡς ἀνωτ). ἀπαρ. ἀγορευέμεν=λέγειν Ησυχ. παρατ. ἀγόρευεν
 ἰλ. β, 322, πλ. ἀγόρευον, β, 788, ἀορ ἀγόρευσα Ὀρφ. Ἄργ. 334, ἀγόρευσε
 ἰλ. θ, 29 ἀντ-αγόρευσεν Πινδ. Π. 4, 156, π. παρακ. παρ-ηγορευμένος Ηρ.
 7, 13, π. ἀορ. προσ-ηγορευθῆν Αἰσχ. Πρ 834, μ. ἀορ ἀγορεύσασθαι Ηρ.
 9, 26, ἀλλὰ συνηθέστ. ἀπ-εἰπάμην, 1, 59, 5, 56 ἴδ' ἀγείρω.

Ἄγρῶω (θηρεύω, πιάνω, συλλαμβάνω), ποιητ. ἀγρεῖς Ἀνθ. 6, 304, ἀ-
 γρει Αἰσχ. Ἄγ. 126, προστ. ἀγρει ἰλ. ε, 765, Ἀρχιλ. ἀποσπ. 4, 3, ἀγρεῖ-
 τε ἰλ. ε, 149, μελ. μτγν. ἀγρήσεις Νικ. θηρ. 518. Μέσ. ἀγρεῖται=λαμ-
 βάνεται ἄγρεο, θηρ. 666. Ρίξ. αΓρ. (αἰρέω) ἢ αὐρ-(ἀπ-αυράω=ἀφαιρῶ),
 ἄγρ, κατ' ἄλλ. ἀγερ (ἀγείρω), ἀγρε-, ἄγρ-ἔω, ἄγρ-υμι, ἀγρώσσω. Παρ.
 ἄγρα, παλινάγρετος, κρεάγγρα, πυράγγρα, ζωγρῶω, αὐτάγρετος.

Ἀγραιῖνω (ἄγριος γίνομαι, ἀγριεύω, μαινομαι) σπάν. παρὰ κλασ. καὶ
 ἀμετᾶβ. ἀγραιῖνει Πλατ. πολ. 493, παρατ. ἡγραιῖνον, πολ. 393, μελ.
 ἀγραιῖνῶ, πολ. 501, ἀορ. ἡγραιῖνα μετᾶβ. Δ. Κασ. 44, 47, ὑποτ. ἀγραιῖ-
 νης Ἄχ. Τατ. 2, 7, μτχ. ἀγραιῖνας Αἰλ. Π. Ἴσ, 2, 13. Παθ. ἀγραιῖνο-

μαι, ἀντί τούτου εὐχρ. παρὰ τοῖς κλασ. τὸ ἀγριοῦμαι ἀπαρ. ἐξ-αγριαίνεσθαι Πλατ. πολ. 336, παρατ. ἡγριαίνοντο Πλουτ. Ἄντ. 58, μελ. ἀγριανθήσομαι Π. Δ. Δανιήλ 11, 11, ἀορ. μτγν. ἡγριάνθηθη Δ. Σικ. 24, 1, 2, μτχ. «ἀγριωθείς καὶ οὐκ ἀγριανθείς» καίτοι τὸ ἀγριαίνομαι καὶ ἐξαγριαίνεσθαι ἀττικῶς» Φρυνη. ἐν Βεκκ. σ. 15 ἰδ' ἀγριώ.

Ἄγριώ (κάμνω τινὰ ἄγριον) μᾶλλ. ποιητ. ἐξ-αγριῶ Πλατ. νόμ. 935, ἀορ. ἀγρίωσα Ἡρ. 6, 123, Εὐρ. Φοιν. 876. Παθ. ἀγριοῦμαι (γίνομαι ἀγριος) Ἰπποκρ. 2, 64, παρατ. ἡγριοῦμην Εὐρ. Ηλ. 1031, παρκ. ἡγριώμαι Σοφ. Φιλ. 1321, μτχ. ἡγριωμένος Ἄριστ. εἰρ. 620, Ξεν. Κυρ. 1, 4, 24, ἀπ- Σοφ. Φιλ. 226, ἐξ- Ἰσοκ. 9, 67, ἀορ. ἡγριώθη Πλουτ. Περ. 34, ἀπ- Πλατ. πολιτ. 274. ῥιζ. ἀγ-, ἀγ-ρός, =ager λατ. ἄγρι-ος, ἀγρ-ιαίνω, ἀγριόομαι, ἀγρ-στικός, ἀγροικίζομαι.

Ἄγροικίζομαι (ἀγροίκως φέρομαι) μόν. ἐν. παρ' ἀττ. Πλατ. Θεαιτ. 146, ἀορ. ἡγροικισάμην Ἄριστείδ. σ. 491 ἰδ' ἀγριώ.

Ἄγρωμι (ἀγρεύω), μόν. ἀγρωμένη Ἀπολλωνιδ. ἐν Ἀθην. 7, 702 ἰδ' ἀγρέω.

Ἄγρώσσω (ἀγρεύω, θηρεύω) ἐπ. μόν. ἐν. ἀγρώσσεις Νον. 16, 232, ἀγρώσσει Ὀππ. ἀλ. 3, 339, ἀγρώσσουσι, 3, 343, εὐκτ. ἀγρώσσοιεν, κυν. 1, 129, ἀπαρ. ἀγρώσσειν Νόν. 16, 136, μτχ. ἀγρώστων Οἰδ. ε, 53. Μέσ. ἀγρώσσονται Ὀππ. ἀλ. 3, 339, μ. ἀορ. ἀγρώστατο = ἡθέτησεν, ἐψεύστατο Ησυχ. ἰδ' ἀγρέω.

Ἄγχαζω (ἀναχάζω, ἀναχωρῶ), προστ. ἄγχαζε Βεκκ. σ. λ. χρῆσ. ἄγχαζε Ἄρεος Δ. Διαλ. 42, μ. ἀορ. ἀγχάσασθαι = ἀναχωρήσαι Ησυχ. καὶ ἐπαγχάσασθε = ἐπαναχωρήσατε Ησυχ. ἰδ' ἄγχω.

Ἄγχω (πνίγω τινὰ διὰ βρόχου, σφίγγω, στενοχωρῶ), ἀγχομεν Δημ. 54, 20, μελ. ἄγξεις Λουκ. Ν. Διαλ. 22, 1, ἀορ. ἡγχα Χριστ. Πατ. 327, ἀπ-ἡγχας Λουκ. Λεξ. 11, Λουκ. ἄγξεις Λιβαν. λ. 13, σ. 205, ἀπαρ. ἄγχα Ἰωσηφ. Μακκ. 9. Μέσ. ἀγχομαι, μτχ. ἀγχομένη Δημ. 47, 59, ἀπ-αγχομένος Ξεν. Κυρ. 3, 1, 25, παρατ. ἀπήγχοnton Θουκ. 3, 81, μελ. ἀπ-ἀγχομαι Λουκ. ἀλεκτρ. 16, ἀορ. ἀπ-ηγχάμην, ἀπαρ. ἀπάγχασθαι Ξεν. Ἰέρ. 7, 13.

Ἄγχω (ὡς ἀνωτ.), ἀγχοῦσι Ἄριστ. ἐκκλ. 640, εὐκτ. ἄγχοις, Λυσ. 81, προστ. ἄγχε Κωμ. ἀποσπ. 2, 244, ἀπαρ. ἄγχειν Ἄριστ. ὄρν. 1575, μτχ. ἄγχων, βατρ. 468, παρατ. ἡγchon, σφ. 1039, ἄγχε Ἰλ. γ, 371, μελ. ἄγξω Ἄριστ. ἐκκλ. 638. Παθ. μτχ. ἀγχομένος Πινδ. Ν. 1, 46. Μέσ. ἄγχεσθαι Ἰπποκρ. 8, 488, σύνθ. ἀπ-ἀγχομαι Ἀρχιλ. ἀποσπ. 67, ἀορ. ἀκηγχάμην Αἰσχ. ἰκ. 465. Παρ. ἄγχο; = στένωμα, ἄγκιστρον, ἄγχι; ἀγχόνη = angor λατ. ἄγχο; = πνίγμα Ησυχ. γερμ. eng = στενός. ἰδ' ἀναχέω.

Ἄγω (ὀδηγῶ, φέρω, ἀλλὰ τὸ μὲν ἄγω ἐπὶ ἐμφύχων, τὸ δὲ φέρω ἐπὶ ἀψύχων) Πλατ. Γοργ. 478, παρατ. ἡγον Θουκ. 7, 29, μελ. ἄξω, 4, 28, ἀορ. α. σπάν. ἀπ-ἡξας, 8, 25, προσ-, 2, 97, ἀπαρ. ἄξαι Ἀντιφ. 5, 46 (α), ἀορ. β. ἡγαγον Ξεν. Κυρ. 6, 3, 8, παρκ. ἡχα Πολυβ. 3, 111,

(α) Ἄλλὰ κατὰ Φρυν. ἐκκλ. σ. 287 «ἐάν ἀξηης οὐδεὶς ἂν φαίη, ἀλλ' ἐάν ἀγάγη;» ἀλλὰ καὶ Θωμ. Μάγ. σ. 4 «ἵνα ἀγάγωσιν, οὐχ ἵνα ἀξωσιν, καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν ὁ μὲν πρῶτος ἀόριστος καὶ οἱ ἐξ αὐτοῦ ἄχρηστοι (τοῖς λογογράφοις), ὁ δὲ δεῦτερος ἀόριστος καὶ οἱ ἀπ' αὐτοῦ χρόνοι ἐν χρῆσει».

συν- Ξεν. ἀπομν. 4, 2, 8, προ- Δημ. 19, 18, μτγν. μὴ ἀττ. ἀγήγοχα Δ. Χρυσ. 32, 41, συν- Ἀριστοτ. οἰκ. 2, 2, ἐξ- Πολυβ. 24, 3, ὑπερσ. ἀγήγοχειν, 30, 4, π. παρκ. ἤγμαι Δημ. 13, 15, ἠγμένοι ἦσαν Θουκ. 6, 100, π. ἀορ. ἤχθην Πλατ. νόμ. 782, π. μελ. ἀχθήσομαι, Ἰππ. Μ. 292, προσ-Θουκ. 4, 87, προ- Δημ. 18, 269 (α), μ. μελ. ἀντί παθ. ἄξομαι Πλατ. πολ. 458. Μέσ. ἄγομαι, νόμ. 5, 774, παρατ. ἠγόμεν Ξεν. Κυρ. 5, 4, 39, μελ. προσ-ἄξομαι Θουκ. 3, 32, ἀορ. ἑ. ἠγαγόμεν Λυσ. 1, 6, ὑποτ. ἀγάγηται Ξεν. ἰππ. 4, 1, εὐκτ. ἀγάγοιτο Πλατ. πολ. 574, ἀπαρ. ἀγαγέσθαι Θουκ. 8, 21, μτχ. προσ-αγαγόμενος, 8, 106, π. παρκ. ἀντί μέσ. ἤγμαι, μτχ. ἠγμένος μτγν. Ἰωσ. ἀρχ. 18, 9, 5, ἀλλὰ προσ-ἤκται Ἰσοκ. 5, 23, προ- Δημ. 54, 23, ὑπερσ. ἤκτο Ἰωσ. ἀρχ. 14, 12, ἠγμένοι ἦσαν Ἀρρ. ἀν. 7, 4, 8. Παρ. ἀκτός Πλουτ. ἀκτέος Ἀνδοκ.

Ἄγω (ὡς ἀνωτ.), γ. πλ. δωρ. ἄγοντι Πινδ. Π. 7, 13, προστ. πόταγε Θεοκρ. 15, 78, ὑποτ. ἐπ-ἀγῆσι Οδ. σ. 137, ἀπαρ. συν-ἄγεν Τιμ. Λοκρ. σ. 101, παρατ. δωρ. ἄγον Πινδ. Π. 9, 123, ποιητ. ἄγον Ἰλ. ν, 311, ξυν-Εὐρ. Βακ. 563 καὶ ἄγεσκον Ἀπολ. Ρ. 1, 849, ἐσ-ἄγεσκον Ηρ. 1, 196, ἀορ. σπαν. ἦσα, ἄξαις Ησ. ἔρ. 434, ἄξαιαν 440, Ἀριστ. βατρ. 468, ἀπαρ. ἐπ. καταξάιμεν Ἰλ. ψ. 50, ἀξέμεναι, ψ, 111, ἀξέμεν, ξ, 50, μτχ. ἄξας. Ομ. βατρ. 119, ἀορ. ἑ. ἠγαγον Ἰλ. ζ, 291, δωρ. ἄγαγον Πινδ. Ο. 2, 51, ποιητ. ἄγαγεν. Ἰλ. λ, 112, ὑποτ. ἀγάγω, ἑ, 231, ἐπ. -ομι, ω, 717, γ. ἐν. -ῆσιν, ω, 155, ἀπαρ. δωρ. ἀγαγὲν (ἄλλ. ἀγαγεῖν) Πινδ. Π. 4, 56, μελ. ἄξω, γ. πλ. δωρ. ἄξοισι (=ἄξουσι), Π. 6, 13, παρκ. βοιωτ. κατ-αγελοχα Μ. Ἐτ. δωρ. ἀγάγοχα Ἄρενς Δ. Διαλ. 2, σ. 337, συν-αγάγοχα Θηρ. ἐπιγρ. ἀγήγοχα Βουτμ. λεξ. 1, σ. 297, παρκ. μέσ. ἢ παθ. ἤγμαι Ἠρ. 2. 158. Μέσ. ἄγεται, Οδ. κ, 40, μτχ. ἀγεόμενος Ἠρ. 3, 14, παρατ. κατάγοντο Οδ. γ, 10, ἀορ. ἄξασθε (ἄλλ. ἄξεσθε) Ἰλ. θ, 505, ἄξαντο (ἄλλ. ἄζοντο), θ, 545, προσε-ἄξαντο Ηρ. 1, 190, παρ. ἀν-ἄξασθαι Οδ. γ, 245, μτχ. συναξάμενος Ἐπιγραφ. ἀορ. ἑ. ἀγάγησθον Ἀριστ. πλ. 529, π. μλ. δωρ. συν-αχθησοῦντι Θηρ. ἐπιγρ. Ῥιζ. Γαγ-, ἄγ- ἄγ-ω=αγο λατ. ag-ān σανσκρ. Παρ. ἀγός, ἄκτωρ, ἀγυιά, ὄγμος, ἀγών=ἄγὲν Ἐβρ.

Ἀγωνίζομαι (ὄρισταιμι ἀγῶνα, πολεμῶ, κοπιᾶζω) μέσ. ἀποθ. Ἀντιφ. 5, 3, παρατ. ἠγωνιζόμεν Λυσ. 3, 44, μελ. ἀγωνίσομαι μτγν. Δ. Σικ. 13, 21, καὶ ἀττ. ἀγωνιούμαι Θουκ. 6, 78, καὶ παθ. ἀγωνιέται Δημ. 21, 7, μ. ἀορ. ἠγωνισάμην Ἀνδοκ. 1, 17, παρκ. ἐνερ. ἠγώνισμαι Ἰσοκ. 18, 31, καὶ παθ. ἠγωνισμένος Δημ. 24, 145, π. ἀορ. ἠγωνίσθην Λυσ. 2, 34, π. μελ. μτγν. ἀγωνισθήσομαι Ἀριστειδ. σ. 504. Παρ. ἀγωνιστέον Ξεν.

Ἀγωνίζομαι (ὡς ἀνωτ.), μελ. ἰων. ἐν-αγωνιεύμαι Ηρ. 3, 83, παρκ. ἰων. γ. πλ. ἀγωνίδαται, 9, 26, μτχ. ἐνερ. ἀγωνίσας Βοικχ. ἐπιγρ. 1, 575. Ἰδ' ἄγω. Ἄδ' ἄξω. Ἰδ' ὀδ' ἄξω.

Ἀδέω (εἶμαι χορτάτος, κεκορεσμένος, αἰσθάνομαι δυσαρέσκειαν, ἀηδῖαν) μόν. ἀορ. ἀδήσειεν Οδ. α, 134, καὶ μτχ. παρκ. ἀδηκότες Ἰλ. κ, 98. Ῥιζ. ἀδ- (ἠδύς), ἀ-ηδής, ἀ-δέω (=ἀ-ηδέω), ἄσ-η=κόρος sa-tis=ἀρκεῖ, sa-lur

(α) Κατὰ Μοτρ. σ. 21 «ἀχθήσεται Ἀττικῶς, ἀχθεσθήσεται ἑλληνικῶς», κατὰ δὲ Θωμ. Μαγ. σ. 135 «ἀχθήσομαι κάλλιον ἢ ἀχθεσθήσομαι».

==κεκορησμένος, ἄσ-ἄω, ἄσ-θ-μα, ἄσθμ-αί-νω ἄ-ω, κατὰ δὲ Δεδερλ. ἐκ τοῦ ἕδα· ἴδε καὶ ἀνδάνω. Παρ. ἀδία=ἰηδία Ἴωνες φρόνιχ. ἴδε ἡδομα.

Ἄδῶ· ἴδε ἀνδάνω.

Ἄ-δῆλέω (εἶμαι ἀδέβαιος, ἀγνοῶ) μόν. ἔνερ. ἀθλοῦμεν Σοφ. Οἱ. Κ. 35. Παθ. μτγν. ἀθλεῖται Σ. Ἐμπ. σ. 518, μτχ. ἀθλομένην=(τὴν ἀθλον οὖσαν) ὦσ. σ. 708 καὶ ἀθλεῦμενα Ἴπποκρ. γυν. ἀσθ. 1, 2, σ. 420· ἴδε δηλέω.

Ἄ-δικέω, ὁμαλ. παρατ. ἰων. ἡδίκεον Ηρ. 1, 121, παρκ. δωρ. ἀδικημένος=ἡδικημένος Ἄριστ. Ἀχ. 914.

Ἄδω· ἴδε ἀνδάνω.

Ἄδω (ψάλλω, τραγουδῶ, ἐπὶ πτηνῶν κελαδῶ) ἄττ. Πλατ. Φαιδ. 85, παρατ. ἡδον Θουκ. 2, 21, μελ. ἄσω σπαν. ἄττ. Πλατ. νόμ. 666, εὐχρηστότ. μ. μελ. ἄσομαι Θουκ. 2, 54, ἄορ. ἡσα Πλατ. Τιμ. 21. Παθ. ἄδεσθαι Θουκ. 2, 54, μτχ. παθ. μτγν. ἄδόμενος Δ. Χρυσ. 23, (298), π. ἄορ. ἡσθην Ξεν. Κυρ. 3, 3, 55, π. παρκ. ἡσμαι μτγν. Ἄριστείδ. 5, 36. Παρ. ἀστέος Πλατ.

Ἄδω (ὡς ἄνωτ.) παρατ. δωρ. ἄθεν Θεοκρ. 14, 30, μελ. ἄσω Βαβρ. μυθ. 12, 18, δωρ. ἄσῶ Θεοκρ. 1, 145, π. παρκ. ἡσμαι Κωμ. ἀποσπ. 2, 638, μ. ἄορ. δι-ἄσασθαι φρυγιχ. ἐν Β. Ἄν. 37, 3· ἴδ' αἰδῶ.

Ἄ-εἶδω (ἄδω, τραγουδῶ, κελαδῶ) ποιητ. καὶ ἰων. αἰδεῖ Πινδ. Ο. 5, 10, ἰων. πεζ. ἐπ-αἰδεῖ Ηρ. 2, 60, ὑποτ. αἰδῆ Οδ. ρ, 519, προστ. αἰδεῖ Ἰλ. α, 1, εὐκτ. αἰδοῖεν, 6, 598, ἀπαρ. αἰδεῖν Αἰσχ. Ἀγ. 17, αἰδεῖεν Οδ. θ, 73, Λακων. αἰδῆν Ἀλκμ. 57, μτχ. αἰδούσα Εὐρ. Ἴων. 90, παρατ. ἡιδον Οδ. θ, 514, αἰδον Ἰλ. α, 604, μελ. αἰεῶ Σαφρ. 64, Εὐρ. Ἡρ. μ. 681, καὶ αἰεσομαι Οδ. χ, 352, ποτ-αἰεσομαι Θεοκρ. 2, 11, ἀλλ' ἄσομαι Ομ. ὕμν. 6, 2, δωρ. ἀσεῦμαι Θεοκρ. 3, 38, ἄορ. ἡεῖσα Καλλ. ἐπιγρ. 22, 4, αἰεσα Θεοκρ. 9, 29, αἰεσα Οδ. φ, 411, ὑποτ. αἰεῶ Θεοκρ. 1, 23, εὐκτ. προσ-αἰεῖς Ἴπποκρ. 6, 482, προστ. αἰεσον Οδ. θ, 492, αἰεσατε Ἄριστ. θεσ. 115, ἀπαρ. αἰεσαι Οδ. ξ, 464, μτχ. αἰεσας Ηρ. 1, 24. Παθ. ἐν. αἰεδομαι μόν. Πινδ. Π. 8, 25, μτχ. αἰεδόμενος Ηρ. 4, 35, παρατ. αἰεδετο Πινδ. Ο. 11, 76, ἄορ. προστ. ἐπ. μόν. αἰεσο Ὀμ. ὕμν. 17, 1. ῥιζ. Feδ-ἢ Fiδ-, εἶδω = ἐδ-ἰω καὶ α ἐπιτατ. ἄ-εἶδω=ἄδω=(α-Feδ-ἰω), =βάδαμι=λέγω σανσκρ. πρβλ. καὶ βοιωτ. ἀFυδός, καὶ αὐδάω. Παρ. αἰοδός, αἰοδή, αἰοδιάω, αἰοιδίμος, αἰοιδούση, ἀηδῶν=ἀηδῶν Ησυχ.

Ἄ-εἰκίζω (αἰκίζω, κακομεταχειρίζομαι, βασανίζω, κτυπῶ τινα) ἐπ. αἰκίζει Ἰλ. ω, 54, παρατ. αἰκίζον, ω, 22, μελ. α. αἰκίσειν Κ. Σμ. 18, 401, μελ. β. αἰκίω Ἰλ. χ, 256, ἄορ. αἰκίσα, ὑποτ. αἰκίσωσι, π. 545, π. ἄορ. αἰκισθήμεναι Οδ. σ. 222, π. παρκ. καὶ μέσ. κατ-ἡκίσται, π. 290, μ. ἄορ. εὐκτ. αἰκισσαίμεθα Ἰλ. π. 559, ὑποτ. αἰκίσσωνται Κ. Σμ. 14, 43, ἀπαρ. αἰκίσσασθαι Ἰλ. χ, 404· ἴδ' αἰκίζω.

Ἄ-εἶρω (αἶρω, σκλήνων ὑψηλά, ὑψώνω) ποιητ. καὶ ἰων. Ἴπποκρ. 8, 236, παρατ. ἡειρον Ηρ. 2, 125, Ἰλ. κ, 499, αἶρις, τ, 386 καὶ ἐπ-αἶρεσκον Ηρ. 1, 186, μελ. ἀρῶ (συνηρ. ἐκ τοῦ ἀερῶ) Αἰσχ. Πέρσ. 795, ἐξ-επ-αρῆ ποιητ. Πλουτ. ἡθ. 102, ἄορ. ἡεῖρα Ἰλ. ω, 590, ἐν τμησ. Ἰλ. κ, 499, ἐξ- Ηρ. 6, 126, αἶρις Ἰλ. ψ, 730, προστ. αἶειρον Θεοκρ. 22, 65, ἀπαρ. ἀν-αἶραι Ομ. ὕμν. Ἄφρ. 234, μτχ. αἶρας Ἰλ. μ, 383, ἐπ-αἶρας Ηρ. 1, 87. Παθ. αἶερόμενος Εὐρ. Ἀλκ. 450, παρκ. ἡερμαι, — μένος Ἄπολ. Ρ. 2, 171, ὑπερσ. ἄωρτο (ἀντί ἡερτο) Ἰλ. γ, 272, ἄορ. παρ-ἡερθην, π, 341, ἀερθη Οδ. τ, 540, Ἄπολ. Ρ. 4, 1755, ἐπ. γ. πλ. ἄερθεν (=ἀερθησαν) Ἰλ. θ, 74, ὑποτ. ἀερθῶ Συρ. Ἄνδρ. 848, μτχ. ἀερθεῖς Οδ. θ, 375, Πινδ. Ν. 7, 75, Ἡρ. 1, 170. Μέσ. αἶ-

ρομαι Σοφ. Τραχ. 216, ἀπαρ. ἀείρεσθαι Ηρ. 4, 150, μτχ. ἀειρόμενος Ιλ. ψ, 366, παρατ. ἀειρόμην ἀείρετο Ἄπολ. Ρ. 3, 520, γ. δούκ-έσθην Ιλ. ψ, 504, μελ. ἀρεῖται (συνηρ. ἐκ τοῦ ἀερεῖται) Εὐρ. Ἐλ. 1577, μ. ἀορ. ἀείραο Ἄπολ. Ρ. 4, 744, ἀπαρ. ἀντ-αεῖ-ρασθαι Ηρ. 7, 212, μτχ. ἀειράμενος Ιλ. ψ, 856, — μένη, ζ, 293. Ῥιζ. Γερ- ἢ σΓερ, ἄ-Γερ-, ἀείρω (=α-Γερ-ίω), αἰολ. ἀ-έρρω, ἀεράζω, ἢ ἀρ-αίρω (=ἀρ-ίω), ἄορ.=ξίφος, αἰώρα, αἰωρέω. Παρ. εἰρμός, σειρά, σαρ-ι=ράμμα σανσκρ. σειρίτ τουρκ. ἠερέθομαι.

Ἄ-εκάζομαι (πράττω τι ἀκουσίως) ἐπ. καὶ μόν. μτχ. ἐν. ἀεκαζόμενος Οδ. σ, 135, —ομένη Ιλ. ζ, 458. Ῥιζ. Γεκ-(ἐκών), ἄ-Γεκ-, ἀεκ-ἀ-ζομαι. Παρ. ἀέκων, ἀέκητι.

Ἄ-ελπτέω (δὲν ἐλπίζω, ἀπελπίζομαι), μόν. μτχ. ἐπ. καὶ ἰων. ἀελπτέοντες Ιλ. η, 310, Ηρ. 7, 168 ἴδ' ἐλπίζω καὶ ἔλπω.

Ἄ-έξω (αὐξάνω, ἐπιτείνω, πλέον ποιῶ) ἐπ. καὶ ἰων. ἐν. καὶ παρατ. παρὰ κλασικ. Ιλ. ρ, 226, ἀέξει Σοφ. Αἴ. 226, μτχ. ἀέξων Ησ. ἀσπ. 96, παρατ. ἀέξεν Οδ. ρ, 489, μελ. ἀεξήσω Νον. 12, 24, ἀορ. ἠέξησα Ἄνθ. παραρτ. ἐπιγρ. 299, π. ὕπερσ. ἀν-ἠέξητο Νον. 4, 427, π. ἀορ. ἀεξήθην Ἄνθ. 9, 634, μτχ. ἀεξήθεις Ἄπολ. Ρ. 2, 513. Μεσ. ἀέζεται Ιλ. σ, 110, Ησ. ἔρ. 377, παρατ. ἠέξεν Καλλ. Ζεὺς 55, ἀέξετο Ιλ. λ, 84, ἠέξοντο Ἄπολ. Ρ. 4, 1426, μελ. ἀεξήσεσθαι, 3, 837. Ῥιζ. αΓγ-, αὐξω (=αὐγ-ίω)=augēo λατ. βάζ-αμι σανσκρ., αΓεγ-, ἀΓέξω (=ἀεγ-ίω), αὐξ-άνω.

Ἄερο-βατέω (περιπατῶ εἰς τὸν ἀέρα, λεπτολογῶ, ματαιοπονῶ ἐπὶ φιλοσ.) ἀττ. καὶ μόν. εὐχρ. Ἄριστ. νεφ. 225, ἀπαρ. ἀεροβατεῖν Πλάτ. ἀπολ. 19, μτχ. ἀεροβατοῦντες Λουκ. Φιλοπ. 24, ἀορ. ἀεροβατήσας, ὄσ. 12.

Ἄερο-μετρέω (μετρῶ τὸν ἀέρα) ἀττ. ἐν. μόν. ἀπαρ. ἀερομετρεῖν Ξεν. οἰκ. 11, 3.

Ἄέρρω (ἀείρω, αἶρω, σηκώνω) αἰολ. Ἄλκαι. ἀποσπ. 78, Σαφφ. 91, ἀορ. ὑποτ. ἀέρρη Πανύασ. ἀποσπ. 6, 13 ἴδ' αἶρω.

Ἄεράζω (ἀείρω, σηκώνω) ποιητ. Ἄνθ. 9, 674, ἀπαρ. —άζειν Ορφ. λιθ. 617, μτχ. —άζων, λιθ. 222, παρατ. ἠέρταζον Ἄπολ. Ρ. 1, 738, ἀορ. ἀεράσσει Νόν. 43, 99, ἠέρτησεν Ἄνθ. 6, 223, τ. πρκ. ἠέρτημαι, 5, 230 ἴδ' αἶρω.

Ἄ-έ-ω (κοιμῶμαι) μόν. εὐχρ. παρ' ἐπ. ἐν ἀορ. ἄσα Οδ. τ, 342, ἀέσαμεν γ, 151, ἄσαν Ἄπολ. Ρ. 4, 884, ἄσαν Οδ. γ, 490, συνηρ. ἄσα ἄσαμεν, π, 367, ἀπαρ. ἀέσαι, ο, 40, μτχ. ἀορ. κατ-α-έσσα=κατακοιμηθεὶς καὶ ἀέσαι=κοιμηθῆναι Ἡσυχ. Ῥιζ. ἀΓ-, αὐ-ω, καὶ μετὰ προτακτ. ἰ-αὐω=κοιμῶμαι, ἴαυος=κοίτη Ησυχ. ὁ δ' ἀορ. γίνεταί ἐκ τῆς ἀπλῆς ῥιζ. αΓ-, ἄ-ε-σα (=αΓε-σα).

Ἄζάνω (ἀποξηραίνω) μτγν. εὐχρ. μόν. ἀορ. ἀζήνασκεν=ἐξήρανεν Ἡσυχ. κατ-αζήνασκεν Οδ. λ, 587, ὑποτ. ἀζείνη Νικ. θηρ. 205, ἀζήνησι, 368. Παθ. ἀζάνεται Ὅμ. ὕμν. 6, 270 καὶ ἀζαίνεται Νικ. θηρ. 339. Ῥιζ. αΓ-, (αὐω), ἀδ (ἀδία=ἐσχάρα καὶ ἀδις=ἐσχάρα Ησυχ. ἀδραῖά=αἰθρία Μακεδόνες Ησυχ. aedes=ἐστία, ἀδῆ=οὐρανός Μακεδόνες, δα- (δαίω, δαλός Ησυχ. δαυλός), ἄζω (=ἀδ-ίω), ἀζ-άνω (=ἀδ-ιάνω), αἴθω (ἀθ-ίω). Παρ. ἄζη-ξή-ρασία, ἀζαλεός.

Ἄζω (ξηραίνω) ποιητ. καὶ μόν. ἄζει Ησ. ἔρ. 385. Παθ. ἄζομαι (φθίνω, τήκομαι, μόν. ὑποτ. ἄζεται, θε. 99, Ηρ. 3, 41, μτχ. ἀζομένη Ιλ. δ, 485, ἀορ. ἀσθειη (ἄλλ. ἀσθειη) Ηρ. 3, 41 ἴδ' ἀζάνω.

Ἄζω (τιμῶ, αἰδοῦμαι, εὐλαδοῦμαι) ποιητ. μόν. μτχ. ἄζοντα Σοφ. Οἰ. Κ. 194 εὐχρ. δὲ ἀποθ. τὸ ἄζομαι Ιλ. ζ, 267, -εαι Ἄπολ. Ρ. 3, 947, -ζεταί

Αἰσχ. Εὐμ. 389, -ζονται, ἰκ. 654, εὐκτ. ἄζοιτο Θεογν. 748, προστ. ἄζο
 Ἰλ. ε, 830, ἄζευ Ὀδ. ρ, 401, ἀπαρ. ἄζεσθαι Θεογν. 280, μτχ. ἄζόμενος Ἰλ.
 α, 21, παρατ. ἀναυξ. ἄζετο, ξ, 261, -οντο Κ. Σμ. 2, 66. ῥιζ. αF, αγ- (ἄ-
 γαμος), ἀγ- (ἄγιος), ἄζω (=ἀγ-ζω) καὶ ἄζομαι, jag-αμι=ἰερουργῶ σανσκρ.
 ἄγιζω, ἀγ-νί-ζω ἴδ' αἰδ-ώς, αἰσ-χοις, αἰσ-χύνομαι, αἰδομαι (=ἰδ-ιομαι),
 αἰδέομαι.

Ἀ-θηέσσω (εἶμαι ἀσυνείηστος) ἐπ. μτχ. ἀθηέσσουσα Ἀπολ. Ρ. 4, 38,
 -εσσοντες Νικ. ἀλ. 378, παρατ. ἀναυξ. ἀθηέσσον Ἰλ. κ. 493, ἀθηέσον Ἀπολ.
 Ρ. 1, 171, ἀθηέσαν=ἀσυνήθεις ἦσαν Ἦσυχ. Παρ. ἀθήης, ἀθηέω, ἀθηίζω.

Ἀημι (ἀναπνέω, φυσῶ, ὀρμῶ, καταφέρομαι) ἐπ. ἄησι Ἠσ. ἔρ. 516, δι-
 ἄησι ἔρ. 514, ἄητον Ἰλ. ι, 5, γ. πλ. ἄησι Ἠσ. θε. 875, προστ. ἀήτω Ἀ-
 πολ. Ρ. 4, 768, ἀπαρ. ἀήμεναι Ἰλ. ψ, 214, ἀῆναι Ὀδ. γ, 183, μτχ. ἀέν-
 τος Ὀμ. ὕμν. 6, 3, ἀέντι Θεοκρ. 13, 29, ἀέντες Ἰλ. ε, 526, ἀέντων Ὀδ.
 τ, 440, παρατ. ἀναυξ. ἄη, μ, 325, διάη, ε, 478, γ'. ἐν. ἄεν Ἀπολ. Ρ. 1,
 605, γ'. πλ. ἄεσαν, 4, 884. Παθ. ἄημαι (δέρομαι ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, διεγεί-
 ρομαι), ἄηται Πινδ. Ι. 3, 27, ἀλλ' ἄηται=ἄησι Ἀπολ. Ρ. 2, 81, μτχ. ἀή-
 μενος Ὀδ. ζ, 131, παρατ. ἄητο Ἰλ. φ, 386, ἄηντο Ἀπολ. Ρ. 3, 288, μ.
 μελ. κατ-ἀήσεται=καταπνεύσει Ἦσυχ. ῥιζ. αF- (ἄω), ἄF-η-μι, σανσκρ.
 βᾱ-μι, γοτθ. vaia, αἰω (ἄF-ιω, σφοδρῶς πνέω, φυσῶ, ὀρμῶ, σπεύδω) αἰ-
 και θυ (θύω)=αἰθου-ιαί, αἰθυ-μα, αἰθυ-κ-τήρ, αἰθύσσω (=αἰθυκ-ιω), αἰ-
 ολος, αἰ-ολέω, αἰόλλω, ἀολλίζω, ἀική, αἰσσω (αἰF-ιω), αἰ-λέω, αἰλίζο-
 μαι, αἰ-λός, αἰ-λαξ=ἄλοξ, αἰ-χῆν, αἰχ-έω, ἄ-ωτον, ἄ-ωτέω. Κατὰ δὲ
 Κούρτ τὸ αἰθῆρ καὶ αἰθρομαι ἐκ τοῦ αἰθω (=καίω) παράγεται. Παρ. ἀήρ,
 (αἰFῆρ) καὶ δωρ. ἀθήρ Ἄρεος Δ. Διαλ. 49, παρ' ἡμῖν ἀγέρας, αἰρα, ἀή-
 τες, ἄελλα, θύελλα.

Ἀθανατιζῶ (ἀθάνατον κάμνω τινά, ἐμαυτὸν) ἰων. καὶ μτγν. ἀττ.
 εὐχρ. ἐν ἐν. Ἠρ. 4, 94, μτχ. -οντες, 4, 93, ἀλλὰ σύνθ. ἀπαθανατιζέιν
 Πλατ. Χαρμ. 156. Παθ. ἀθανατιζέται Πολυβ. 6, 54 ἴδε θνήσκω.

Ἀθέλω (ἀμέλω), ἀπαρ. ἀθέλγειν=ἀμέλγειν Ἦσυχ. μόν. μελ. παθ.
 ἀθέλλεσται Ἄρεταί. 1, 13 ἴδε θέλω.

Ἀθερίζω (ἀμελῶ, εἰς οὐδὲν λογιζομαι, καταφρονῶ) ἐπ. Ὀδ. θ, 212, ἀ-
 παρ. ἀθερίζειν=ἀποδοκιμάζειν Ἦσυχ. παρατ. ἀθερίζον Ἰλ. α, 261, ἀορ. μτχ.
 ἀθερίσσα Ἀπολ. Ρ. 2, 477, καὶ ἀθερίξε, 2, 488, ἀπαρ. ἀθερίσαι= ἀφρον-
 τιστῆσαι Ἦσυχ μ. ἀορ. ἀθερίσατο Δ. Περ. 997. ῥιζ. θερ- (θέρω, θερα-
 πεύω) καὶ α στερ. ἀθερ-ίζω, κατὰ δὲ τοὺς ἀρχ. γραμ. ἐκ τοῦ ἀθήρ, -έρος.
 Παρ. ἀθερές=ἀνόητον Ἦσυχ.

Αἰάζω (αἰ φωνάζω, θρηνῶ, στενάζω) ποιητ. αἰάζει Αἰσχ. Περσ. 922,
 ὑποτ. αἰζῶμεν Εὐρ. Τρ. 145, ἀπαρ. αἰάζειν Σοφ. Αἴ. 432, μτχ. αἰάζων
 Εὐρ. Ι. Τ. 227, σπάν. μτγν. πεζ. Ἀριστοτ. Γεν. Ζ. 5, 7, 24, μλ. αἰάζω
 Εὐρ. Ἠρ. μ. 1054, αἰάζω Μ. Ἐτ. ἀορ. σπαν. ἀπαρ. αἰάσαι Βοασσονάδ εἰς
 Φιλοστρ. 619, μτχ. αἰάξας Ἀνθ. παράρτ. ἐπιγρ. 127. ῥιζ. αἰ-, ὄμυπ. αἰ-
 ἄζω. Παρ. αἰ-ακτὸς Αἰσχ. Πέρσ. 931.

Αἰδέομαι (ἐντρέπομαι, σέβομαι) ἀποθ. μέσ. καὶ παθ. αἰδοῦμαι
 Πλατ. νόμ. 886, μτγν. αἰδόμενος Πλουτ. συμπ. 3, 6, παρατ. ἡδούμην
 Λυσ. 2, 12, μελ. αἰδέσομαι Ξεν. ἀπομν. 3, 5, 15, π. παρκ. ἡδεσμένος
 Δημ. 23, 77, π. ἀορ. ἀντὶ μέσ. ἡδέσθην Λυκουργ. 142, σπαν. π. μέλ.
 μτγν. αἰδεσθήσομαι Δ. Κασ. 45, 44, μ. ἀορ. ἡδεσάμην Πλουτ. Αἰμ. Α.
 35, ὑποτ. αἰδέσεται σπαν. Δημ. 23, 72, προστ. αἰδεσάσθων, 43, 57,

ἀπαρ. αἰδέσασθαι ὡς. ἐνεργ. ἀορ. μτγν. κατ-ῆδεσε Θεμιστ. 15, 191, ἀπαρ. καταιδέσαι Ἡλιοδ. 4, 18, 24. Παρ. αἰδεστός Πλουτ. -έον Εὐστ.

Αἰδέομαι (ὡς ἄνωτ.) ἰλ. ζ, 442, ποιητ. αἰδομαι, ἰων. αἰδεῦμαι Σόλων 32, προ-εδεῦμαι Ἡρ. 3, 140, προστ. αἰδέο ἰλ. φ, 74, αἰδετο, ω, 503, μτχ. αἰδόμενος, ε, 531, παρατ. αἰδόμεν, φ, 468, αἰδετο Οδ. θ, 86, π. προῆδέατο Ἡρ. 1, 61, ῆδουντο Αἰσχ. Περσ. 810, αἰδέοντο Πινδ. π. 9, 41, μ. μελ. αἰδέσομαι ἰλ. χ. 124, αἰδέσσομαι Οδ. ξ, 388, μ. ἀορ. ῆδέσατο, φ, 28, Αἰσχ. χο. 108, προστ. αἰδέσαι Σοφ. Αἴ. 506, ἐπ. αἰδέσσαί ἰλ. ι, 640, ὑποτ. αἰδέσσεται (=αἰδέσθηται), χ, 419, π. ἀορ. ῆδέσθην, γ. πλ. αἰδέσθεν (=ῆδέσθησαν), η, 93, προστ. αἰδέσθητι Εὐρ. Ἐκ. 806, αἰδέσθητε Οδ. ε, 65, μτχ. αἰδέσθεις ἰλ. ρ, 95, Παρ. αἰδώς, αἰδέσιμος, αἰδοτός ἴδε ἀζω.

Αἰθύσσω (σαλεύω, ταράττω, ἀνακινῶ) Σοφ. ἀποσπ. 486, παρ-αἰθύσσει Πινδ. π. 1, 88, δι-αἰθύσσουσιν, Ο. 7, 95, προστ. κατ-αἰθύσσον, π. 4, 83, ἀπαρ. αἰθύσσειν=ἰνασσειν (ἐκ Σοφ. ἀποσπ. 497) Ἡσυχ. μτχ. αἰθύσσω=ὄρμων ὡς. αἰθύσσωσα Ορφ. Ἀργ. 904, ἀμεταβ. (=ἀστράπτω) μτγν. Ἄρατ. φαν. 1034, παρατ. ῆθυσσε Μ. Ἐτ. ἀορ. παρ-αἰθύξε Πινδ. Ο. 11, 73, μτχ. παρ-αἰθύξας Ἀπολ. Ρ. 2, 1256. Παθ. αἰθύσσοιτο Νοῦν. 1, 31, μτχ. αἰθυσσόμενος Σαπφ. 4. ἴδ' ἄημι.

Αἶθω (καίω, ἀνάπτω, φλέγομαι, λάμπω, φωτίζω) σπάν. ἀπαρ. αἶθην Ξεν. ἀν. 4, 7, 20. Παθ. αἶθομαι, ἀπαρ. αἶθεσθαι, ἀν. 6, 3, 19, Κυρ. 5, 1, 16.

Αἶθω (ὡς ἄνωτ.) μελλ. ποιητ. καὶ ἰων. Θεοκρ. 2, 24, αἶθει Εὐρ. Ρησ. 41, αἶθουσι, 95, ὑποτ. αἶθῃ Αἰσχ. Ἀγ. 1435, εὐκτ. αἶθουεν Ἡρ. 4, 145, ἀπαρ. αἶθην Σοφ. Φιλ. 1033, μτχ. αἶθων Πινδ. π. 3, 58, θηλ. δωρ. αἶθοίσας, Ο. 7, 48, παρατ. ἀμεταβ. ῆθον Σοφ. Αἴ. 286, μεταβ. αἶθες Ἀνθ. 5, 300, αἶθε, 15, 21. Παθ. αἶθομαι, -εται Ἡρ. 4, 61, προστ. αἶθεσθω Εὐρ. Ι. Α. 1471, ἀπαρ. αἶθεσθαι Εὐρ. Βακ. 624, μτχ. αἶθόμενος ἰλ. ν, 320, παρατ. αἶθετο Θεοκρ. 7, 102, Ἀπολ. Ρ. 3, 296. Παρ. αἶθο: =aestus λατ. αἶθων, αἶθοψ, Αἰθίοψ, Αἶτην, ἀστήρ ἴδε ἀζάνω.

Αἰκάλλω (κολακεύω, θωπεύω) μόν. ἐν. μτγν. αἰκάλλουσιν Αἰλ. Ι. Ζ. 11, 3, ἀπαρ. αἰκάλλειν Πολυβ. 5, 36. Παρ. αἰκαλος=κόλαξ Ἡσυχ.

Αἰκάλλω (ὡς ἄνωτ.) μόν. ἐν. καὶ παρατ. παρά δραμ. αἰκάλλει Ἀριστ. ἰππ. 211, -ουσι (ὀρθότ. ἐκκαλλοῦσι) Σοφ. Οἰ. τ. 597, μτχ. -ων Εὐρ. Ἀνδρ. 630, -ουσα Βαβρ. 50, 14, παρατ. ῆκαλλε Ἀριστ. ἰππ. 48. ῥιζ. ακ-, ἄκ-ος, ἀκ-έομαι, ἀκ-έων, ἀκ-ήν, ῆκα=πράως, ῆσύχως, Ἡσυχ. ῆκαλέον γελώσασ=πράως, ὡς. αἰκαλος (=ἄκ-ιταλος), αἰκάλλω (=αἰκαλ-ίω), παν-ἀκη, παν-ἀκσια.

Αἰκίζομαι (κακῶς μεταχειρίζομαι τινα, δέρνω) μέσ. αἰκίζεται Ἰσοκ. 4, 123, ἀορ. ῆκισάμην Ξεν. ἀν. 3, 4, 5, μτχ. κατακισάμενος Δ. Σικ. 18, 47, παρκ. ῆκισμένος, 18, 47, ὑπερσ. ῆκιστο Πλουτ. Καισ. 29, π. ἀορ. ῆκίσθην, μτχ. αἰκισθείς Ἀνδοκ. 1, 138.

Αἰκίζομαι (ὡς ἄνωτ.) Αἰσχ. Πρ. 256, παρατ. ῆκισόμεν Σοφ. Αἴ. 300, μελ. α. αἰκίσομαι Ἀνθ. 12, 80, μελ. β. ἀττ. κατ-αἰκίει Εὐρ. Ἀνδρ. 829, ἀορ. ὑποτ. αἰκίση Σοφ. Αἴ. 111, παρκ. ῆκισμαι Εὐρ. Μηδ. 1130. Τοῦ δ' ἐνεργ. αἰκίζω σῶζεται μόνον αἰκίζει Σοφ. Αἴ. 403, μτχ. αἰκίζων, Ἀντ. 419. ῥιζ. ἀκ-(ἀκαχμένοι, ἀχμή, ἄκων) αἰκία (=ἀκ-ία), αἰκ-ίζομαι, αἰκισμα' κατ' ἄλλους ὅμως γίνεται ἐκ τοῦ αἰκίης (α-έοικα), αἰκίζομαι.

Αἰματίζω (αἱματώνω, πληγώνω, φονεύω) μτγν. ἀττ. Ἀριστοτ. Ι. Ζ.

4, 7, ἀορ. αιματίσαι Αἰσχ. ix. 648. Ρίζ. ας-, sa-v-, ἦν ἀπαντῶμεν ἐν τῷ σανσqr. ας-, as-ra-m=san-quis ἢ san-ies λατ.=san-g γαλλ. =αἷμα (ἀντὶ ἄσ-ιμα), αἷμα-τ-ίζω. Ἄλλα καὶ εἶαρ (ἀντὶ ἔσαρ) =αἷμα Κύπριοι καὶ εἰαροπότης= αἱμοπότης Ἡσυχ.

Αἰνέω (ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω) σπάν. αἰνεῖς Πλατ. πολ. 404. Παθ. προστ. αἰνεῖσθω, νόμ. 952, σύνθ. εἶνε τὸ σύνθ. ἐπ-αινέω, πqr-αινέω. Παρ. αἰνετέον μτγν. ἐπαινετέον Πλατ.

Αἰνέω (ὡς ἄνωτ.) Ἰλ. θ, 9, καὶ αἴνημι αἰολ. καὶ ἐπ. Ησ. ἔρ. 681, Σιμωνιδ. π. Πλατ. Πρωτ. 346, ἐπ-αινίω Λακων. Ἄριστ. Λυσ. 198, κατ-αινέουσιν Ηρ. 9, 34, δωρ. πλ. αἰνέοντι Ἄλκμ. 59, μτγ. αἰνέων Ηρ. 1, 122, αἰνέων (ἄλλ. αἰνέων) Πινδ. I. 7, 32, ἐπ-αινεύντες Ἄλκατ, παρ' Ἀριστοτ. πολ. 3, 10, παρατ. ἤνουν Εὐρ. Ἐκ. 1154, αἰνεον Ηρ. 3, 73, μελ. αἰνέσω Πινδ. Ν. 7, 63, ἐπ. αἰνήσω Οδ. π, 380, ἀορ. ἤνεσα Αἰσχ. ix. 879, αἶνεσε Ηρ. 5, 113, ἐπ. καὶ λυρ. ἤνεσα Ἰλ. ω, 30, καὶ αἶνεσα Πινδ. Π. 3, 13, παρ-αἶνεσα Ηρ. 1, 80, μτγ. αἰνέσας, 1, 90, δωρ. αἰνήσαις Πινδ. Ο. 9, 15, ἐπ-αἰνήσας, Π. 4, 168, π. παρκ. ἤνημαι Ἰπποκρ. 2, 334, π. ἀορ. ἤ-νέθην, δωρ. ἐπᾶνέθη Ἐπιγρ. μτγ. αἰνεθεῖς Ηρ. 5, 102. Ρίζ. αF-, αἰν-ος (ἀ-νιος), αἰν-έω. Παρ. αἶνη, αἶνιγμα, αἰνέτης, αἶνεσις, αἶνημι, αἰνίττομαι, αἰνίζομαι (=αἰν-ιγ-ιομαι), ἀν-αἰνο-μαί· ἴδε καὶ αὐδάω καὶ φημί.

Αἶνημι· ἴδ' αἰνέω.

Αἰνίζομαι (αἰνέω) μόν. ἐν. Ἰλ. ν, 37, ἀλλά καὶ ἔνερ. αἰνίζω Ἄνθ. 11, 341· ἴδ' αἰνέω.

Αἰνίσσομαι (αἰνιγματωδῶς ὁμιλῶ, ἀσαφῶς ὑπαινίσσομαι) καὶ -ττομαι ἀττ. ἀποθ. μέσ. Αἰσχίν. 2, 108, παρατ. ἤνιττόμην Πλατ. Χαρμ. 162, μελ. αἰνίζομαι Εὐρ. Πλ. 946, ἀορ. ἤνιζάμην, Θεαιτ. 152, π. παρκ. ἤνιγμαῖ Ἀριστοτ. ῥητ. 3, 2, 12, π. ἀορ. ἤνιχθην Πλατ. Γοργ. 495. Παρ. αἰνικτός Σοφ. Ὀρ. 439· ἴδ' αἰνέω.

Αἶ-νυ-μαι ἀντὶ αἶρ-νυ-μαι (ἀφαιρῶ, λαμβάνω, ἀρπάζω) ἐπ. αἶνυται Οδ. ξ, 144, ἀπο-αἶνυται Ἰλ. ν, 262, προστ. ἐξάινυσο Νικ. ἀλ. 272, μτγ. αἰνόμενος Οδ. ι, 429, ἀπ-αἰνόμενος Ἰλ. λ, 582, παρατ. ἀναυξί. αἶνυτο, δ, 531, ἀπαἰνυτο, ο, 595, ἀπο-αἶνυτο Οδ. μ, 419· τὸ δ' ἔνερ. αἶνυμι μόν. παρὰ γραμ. Παρ. ἔξ-αιτος Ἰλ. δ, 531· ἴδ' αἶρω.

Αἰολέω (ποικίλλω) μόν. ἐν. αἰολεῖν Πλατ. Κρατ. 409· ἐντεῦθ. ἐπ. αἰολλεῖ=ποικίλλει, στρέφει, κινεῖ Ἡσυχ. αἰόλλει Νικ. Θηρ. 155, ὑποτ. αἰόλλη Οδ. υ, 27. Παθ. αἰόλλωνται Ησ. ἀσπ. 399. Παρ. αἰόλος, αἰόλῃσις· ἴδ' ἄνημι.

Αἰόλλω· ἴδ' αἰολέω.

Αἰπολέω (αἶγας βόσκω, εἶμαι ἐν γένει ποιμῆν) ἔνερ. μόν. αἰπολεῖν Κωμ. ἀποστ. 2, 430, μτγ. αἰπολέων Θεοκρ. 8, 85, μτγν. πεζ. Ἀριστείδ. 2, 384, παρατ. ἠπόλει Λυσ. ἀποστ. 32, 2. Παθ. αἰπολούμενος Αἰσχ. Εὐμ. 196· εἶνε δὲ σύνθ. ἐκ τοῦ αἶξ καὶ πολέω=αἰ-πολέω. Παρ. αἰπόλος.

Αἰρέω-ῶ (λαμβάνω, καταλαμβάνω, κυριεύω), αἰροῦσι Θεουκ. 2, 68, παρατ. ἤρουν Λυσ. 2, 4; μελ. α. αἰρήσω Πλατ. πολ. 410, μελ. β. ἀν-ελῶ μτγν. Γ. Ἄλ. ἀρχ. 11, 18, ἐξ-, 7, 56, ἀορ. α. μτγν. εἶλα, ἀν-εἶ-λατε (ἄλλ. εἶλατε) Ν. Δ. Πράξ. 2, 23, καὶ ἀνήρησα Πολύαιν. 7, 39, ἀορ. β. εἶλον Ἀντιφ. 6, 38, ὑποτ. ἔλω Πλατ. νομ. 941, εὐκτ. ἔλοιμι,

Κριτί. 119, ἀπαρ. ἐλεῖν, συμπ. 182, μτχ. ἐλών Ξεν. ἀπομν. 1, 2, 49, παρκ. ἤρηκα Θουκ. 1, 61, π. παρκ. ἤρημαι Πλατ. νόμ. 770, ὑπερσ. ἤρητο Ξεν. ἀν. 3, 2, 1, π. ἀορ. ἤρέθην, 7, 3, π. μελ. αἰρεθήσομαι Πλατ. Μενεξ. 234, μετ' ὄλ. μελ. σπαν. ἤρήσομαι, Πρωτ. 338. Μέσ. αἰρέομαι, -οῦμαι (δέχομαι, ἀπολαμβάνω, ἐκλέγω, προαιροῦμαι, ἀποδέχομαι) Θουκ. 6, 80, παρατ. ἤρούμην Λυσ. 3, 9, μελ. αἰρήσομαι Πλατ. Φιλ. 22, μελ. 6. μτγν. ἐλοῦμαι Δ. Ἄλ. ἀρχ. 4, 75, ἀφ-ελοῦνται Πολυβ. 3, 29, ἀορ. α. μτγν. ὑποτ. αἰρήσονται (ἄλλ. αἰρήσονται), 38, 5, ἀορ. 6. εἰλόμην Θουκ. 3, 59, ὑποτ. ἐλωμαι Πλατ. ἀπολ. 37, προστ. ἐλοῦ, Ἴων 542, εὐκτ. ἐλοίμην, πολ. 347, ἀπαρ. ἐλέσθαι Θουκ. 3, 59, μτχ. ἐλόμενος Ξεν. ἀν. 2, 2, 5, π. παρκ. ἀντί μέσ. ἤρημαι Ξεν. ἀν. 5, 6, 12, ὑπερσ. ἤρητο Θουκ. 1, 62. Παρ. αἰρετός Πλατ. Φιλ. 21, αἰρετέος, Τιμ. 75.

Αἶρέω (ὡς ἀνωτ.), αἰρέει Πρ. 6, 31, αἰρέουσι, 5, 102, ἀπαρ. ὄωρ. δι-αι-ρήν Τιμ. Λοκρ. σ. 101, μτχ. αἰρέοντες Ηρ. 6, 34, δι-αιρέοντα Τιμ. Λοκρ. σ. 101, παρατ. ἤρειον Ἰλ. ω, 579, ἤρειον Ησ. ἀσπ. 302, ἰων. αἶρεε Ηρ. 5, 117, -ον, 6, 31, ἀπ-αιρέεσκον (ἄλλ. ἀπαιρέσκον), 1, 186, μελ. δι-ελῶ Θηρ. ἐπιγρ. 2448, καθ-ελεῖ Ἄνθ. Πλ. 384, ἀορ. α. ἤρησα, ἀναιρέσειαν Κ. Σμ. 4, 40, προστ. Λακων. κασ-αίρησον (=καθ-αίρησεν) Ἄρενς Δ. Διαλ. 2, σ. 69, ἀπαρ. ἀφ-έλαι Κρητ. ἐπιγρ. 2557, ἀορ. 6. ἔλον Ἰλ. ρ, 221, ἔλεσκε, ω, 572, ὑποτ. ἔλω, η, 81, ἔλη Αἰσχ. Εὐμ. 356, ἐπ. ἔλησιν Ἰλ. ψ, 345, προστ. ἐλέτω Οδ. σ, 52, ἀπαρ. ἐλέειν Ἰλ. ο, 558, μτχ. ἀπ-ελών Ηρ. 1, 80, παρκ. ἀραίρηκα, μτχ. -ὡς Ηρ. 4, 66, ἀν-, 5, 102, ὑπερ. αἰρήκεε, 3, 39, π. παρκ. ἰων. ἀραίρημαι, ὄωρ. καθ-αίρημαι Σωφρον. 10 κατὰ Ἄρενς, ἀπαρ. ἀπ-αίρησθαι Ηρ. 7, 159, μτχ. ἀραίρημένος, 1, 185, ὑπερσ. ἰων. ἀραίρητο, 1, 191, π. ἀορ. ἰων. αἰρέθην, 3, 55, π. μελ. ἀφ-αιρήσει Εὐρ. Τρ. 1278 καὶ ἀφ-ελοῦμαι Κωμ. ἀποσπ. Τιμοστράτ. 4, 595, ἀπαρ. ἀπ-αιρεθήσεσθαι Ηρ. 5, 35, ἀφαιλήσεσθαι Κρητ. ἐπιγρ. Μέσ. αἰρέομαι, ἰων. δι-αιρέει Ηρ. 7, 47, προστ. ἀπο-αίρεο Ἰλ. α, 275, ἀπαρ. ἀπο-αιρέσθαι, α, 230, κατ-αιρέεσθαι Ηρ. 7, 50, μτχ. αἰρεύμενοι Ἰλ. π, 353, παρατ. ἤρούμην, ἰων. αἰρέετο Ηρ. 1, 70, ἀορ. α. ἐξ-ἤρήσατο Ἄριστ. θεσ. 761, ἀλλὰ μτγν. καὶ εἰλάμην Ἄνθ. παραρτ. ἐπιγρ. 257 (α), ἀορ. 6. εἰλόμην, ὄωρ. ἀν-εἰλόμην Ἄριστ. Ἄγ. 810, ἀφ-εἶλεο Καλλ. Λ. Παλλ. 87, ἰων. εἶλευ Ηρ. 3, 52, ἔλοντο Οδ. θ, 372, προστ. ἐλεῦ Ἰλ. ν, 294, ἐλέσθω, ι, 139, εὐκτ. ἐλοῖατο Οδ. υ, 117, μτχ. ἀπελόμενος Ηρ. 7, 104, π. παρκ. ἀντί μέσ. ἤρήμεσθα Ἄριστ. ὄρν. 1577, μελ. ἀφ-αιρήσοιτο Σοφ. Φιλ. 376. Κατὰ τοὺς μὲν ἐκ τοῦ αἶρω, ὃ ἴδε' κατ' ἄλλους ῥιζ. Γαρ-, ἀρ-, αἶρω (=ἀρ-ἰω), αἶρ-, αἶρ-έ-ω, ἄρ-νυμαι, αἶ-νυ-μαι (ἀντί αἶρ-νυ-μαι), καὶ Φελ-, ἀορ. 6. εἶλον (=ἔ-Φελ-ον), καὶ αἶρε=αἶλε-, ἐξ ἧς ἀφ-αἰλήσεσθαι. Παρ. ἐλετός Ἰλ. ι, 409.

Αἶρω (σπικῶν εἰς τὸν ἀέρα, ὑψώνω) Θουκ. 1, 90, παρατ. ἤρον Πλατ. Κρατ. 423, μελ. ἀπ-αρω, Κρίτ. 53, ἀορ. ἤρα Θουκ. 6, 18, προστ. ἄρον Ξεν. εὐκτ. μτγν. ἀντ-άροι Ἄγαθ. σ. 209, ἀπαρ. ἄραι Ξεν. Ἑλλ. 2, 1, 27, μτχ. ἄρας Θουκ. 2, 12, παρκ. ἤρα Δημ. 25, 52, ὑπερσ. ἤρκειν, ἀπ-ἤρκεσαν Δημ. 19, 150, π. ἀορ. ἤρθην Θουκ. 4, 42, π. μελ.

(α) Κατὰ φρόνιχ. ἐκλ. σ. 182 «ἀφειλατο ὅσοι διὰ τοῦ λα λέγουσιν ἀσχημονοῦσιν».

ἀρθήσομαι Δ. Σικ. 41, 61. Μέσ. αἶρωμαι Θουκ. 4, 60, μελ. ἀροῦμαι Ἀνδοκ. 1, 41, μ. ἀορ. ἠράμην Λυσ. 2, 14, παρκ. ἐπ-ῆρται Θουκ. 2, 41, ὑπερσ. ἦρτο, 1, 430.

Αἶρω (ὡς ἀνωτ.), μελ. ἀρῶ Σοφ. Αἴ. 75, ἀρῶ Αἰσχ. Περσ. 795, ἀορ. ἦρα ὑποτ. ἄρω Σοφ. Αἴ. 129, εὐκτ. ἄρειας Αἰσχ. χο. 262, -ειεν Σιμων. Ἄμ. 7, 60, προστ. ἄρον Σοφ. Τρ. 799, ἀπαρ. ἄραι Καλλ. Δημ. 35, μτχ. ἄρας Σοφ. Τρ. 795, ἐπ-άρας Εὐρ. Ρησ. 189. Μέσ. αἶρωμαι, παρατ. ἠρόμην Σοφ. Ἄντ. 907, μελ. ἀρέομαι Πινδ. Π. 1, 75, π. παρκ. ἀντί μέσ. ἠρμένοι Σοφ. Ἥλ. 55, ἀορ. ἀράμην Πινδ. Ι. 6, 60, ὑποτ. ἄρωμαι Σοφ. Αἴ. 193, εὐκτ. ἀραίμην Εὐρ. Κύκλ. 474, μτχ. ἀράμενος Ἀριστ. εἰρ. 763, ἀορ. β. ποιητ. ἀρόμην Ιλ. λ, 625, βοιωτ. β. ἐν. ἦρα (=ἦρω) Ἀριστ. Αχ. 913, ἄρετο Ιλ. ι, 488, ὑποτ. ἄρωμαι Σοφ. Αἴ. 193, -ηται Ιλ. μ, 435, εὐκτ. ἀροίμην, σ, 421, ἀπαρ. ἀρέσθαι, π, 88, μτχ. ἀρόμενος Αἰσχ. Εὐμ. 168. ῥιζ ἀρ-, αἶρω (=ἀρ-ίω) ἀρ-τ-άω, ἀρύτω, ἀρ-ύω. Παρ. ἀρτέον Κωμ. ἀποσπ. 3, 498. ἴδε καὶ αἶριω.

Αἰσθάνομαι (διὰ τῶν αἰσθήσεων λαμβάνω τινὸς γινῶσιν, καταλαμβάνω, ἐννοῶ) ἀποθ. Λυσ. 43, 81, καὶ σπαν. ἀττ. αἰσθόμαι αἰσθόμεθα Πλατ. πολ. 40, 608, ἀπαρ. αἰσθεσθαι Θουκ. 5, 26, παρατ. ἦσθάνομην, 7, 69, μελ. αἰσθήσομαι αἰσθήσει Ισοκ. 1, 34, παρκ. ἦσθημαι Πλατ. Φαιδ. 61, ἀορ. ἦσθόμην Λυσ. 1, 41, π. ἀορ. ἦσθάνθην Σχολ. Αἰσχ. Πρ. 253, ἦσθήθην Π. Δ. Ἰώε, 40, 48, καὶ συναισθηθεῖς Ὠριγέν. τ. 1, σ. 222, π. μελ. αἰσθανθήσομαι Π. Δ. Ἡσαΐ. 49, 26 καὶ αἰσθηθήσομαι, 53, 41. Παρ. αἰσθημα, αἰσθησις, αἰσθητός.

Αἰσθάνομαι (ὡς ἀνωτ.) ἰων. γ. πλ. αἰσθανοῖατο (=αἰσθάνοιντο) Ἀρισ. εἰρ. 209 ἴδ' ἄημι.

Ἀἰ-σθω (πνέω, ἐκπνέω) ἐπ. μόν. μτχ. ἐν. αἰσθων Ιλ. π, 468, παρατ. ἀναύξ. αἰσθε, υ, 403. ἴδ' αἰσθάνομαι.

Αἰσσω (κινουμαι ταχέως, σπεύδω, ὀρμῶ) σπαν. καὶ ἄττω Πλατ. Θεαιτ. 144, ἐξ-ἄττωσι Ἀριστοτ. προβλ. 30, 14, ὑποτ. διᾶττωσι Ξεν. κυν. 6, 22, ἀορ. ἦξα Δημ. 47, 53, εὐκτ. αἰξίειεν Πλατ. νόμ. 709, μτχ. ἐπαἰξασα, Θεαιτ. 190, ἄξας Ἰσαΐ. 4, 40, ἀν-αἰξας Ξεν. κυν. 6, 47.

Ἀἰσσω (ὡς ἀνωτ.) Ιλ. β, 662, προ-εξ-, 9, 62, Πινδ. Ν. 8, 10, Σοφ. Τρ. 396, καὶ ἄττω Κωμ. ἀποσπ. 2, 753, ἀπαρ. κατ-αἰσσειεν Στοβ. ἐκλ. 1, σ. 1076, μτχ. αἰσσω Ιλ. ρ, 460, παρατ. ἦισσον, σ, 506, παρατ. αἰσσεσκον Ἀπολ. Ρ. 2, 276, ἦισσον Αἰσχ. Πρ. 676, μελ. αἰξίει (ἄλλ. ὑποτ. ἀορ. αἰξίη), 3, 1302, ἀλλ' ὑπ-αἰξίει Ιλ. φ, 426 καὶ ἄξω Εὐρ. Ἐκ. 1106, ἀορ. ἦἰξα, Ιλ. φ, 247, ἦξα Σοφ. Οἰ. Κ. 890, ἐξ-ἦξάτην Ἀριστ. πλ. 733, ἦξαν, Αἴ. 40, δι-ἦξίει Ηρ. 4, 434 καὶ αἰξασκε Ιλ. ψ, 369, ἀπαρ. ἐπ-αἰξίει, ε, 263, μτχ. αἰξας, ε, 81, ἄξας Σοφ. Οἰ. τ. 1074, π. ἀορ. ἀντί ἐνερ. ἠἰχθην Ιλ. π, 404, αἰχθην, ω, 97, ἀπαρ. αἰχθῆναι, ε, 854 Μέσ. ἀντί ἐνερ. αἰσσομαι, ζ, 510, ἄσσεται Σοφ. Οἰ. Κ. 1261, παρατ. αἰσσοντο Ησ. θε. 671, ἀορ. σπαν. αἰξασθαι Ιλ. χ, 195. ἴδ' ἄημι.

Ἀ-ἴστώω (κάμνω ἄφαντον, ἐξολοθρεύω, καταστρέφω), αἴστω Αἰσχ. Πρ. 151, μελ. αἰστώσω Λυκόφρ. 181, ἀορ. αἰστώσειαν Οδ. υ, 79, π. ἀορ. ἐξ-ἠστώθη Τζέτζ. αἰστώθησαν Οδ. κ, 259, εὐκτ. αἰστώθειη Πλατ. Πρωτ. 321. ῥιζ. Fid- (εἶδον), ἴσ-τωρ (=Fid-τωρ), ἴστ-ορέω, καὶ μετὰ α στερητ. αἰστώω (=α-Fιστώω, αἴστος· ἴδε εἶδω).

Αἰσυνάω (τὸ δίκαιόν του ἐκάστω δίδω, δικάζω, ἐξουσιάζω) μόν. ἐν. αἰσυνῆ Εὐρ. Μῆδ. 19. Εἶνε σύνθ. ἐκ τοῦ αἶσα καὶ μνάω· τὸ δ' αἶσα οἱ μὲν ἐκ τοῦ δαίω, ἄλλοι πιθανώτ. ἐκ τοῦ α καὶ ἴσο (Ἔϊφοσ), ἴση· καὶ κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ ἀναΐσα, αἶσ-υλος, αἶσ-υγμος, αἶσυμος, αἰσυν-νάω (=αἰσυν-ιάω) ὡς τὸ ἡμέτ. περνάω (=περ-ιάω), αἰσυνητήρ, αἰσυνητεία, αἶσιν-ος, ἀ-ν-αἰσιμό-ω.

Αἰσχύνω (ἄσχημον ποιῶ τινα, ἐντροπιάζω, ἀτιμάζω) σπάν. αἰσχύνει. Ξεν. ἰππ. 1, 12, εὐκτ. αἰσχύνουεν Ἴσοκ. 15, 251, μελ. αἰσχυνῶ Λουκ. Μυι. Ἐγκ. 9, ἀορ. ἤσχυνα Θουκ. 4, 92, παρκ. μτγν. ἤσχυγκέναι Δ. Κασ. 58, 16, ἤσχυκα Δράκ. σ. 12, 15· μελ. αἰσχύνομαι Θουκ. 3, 82, παρατ. ἤσχυνόμην Ἴσοκ. 17, 14. Μέσ. αἰσχυνοῦμαι Πλατ. Τιμ. 49, π. ἀορ. ἤσχύνθην Ἀνδοκ. 1, 125, μελ. ἐπ-αἰσχυνθήσομαι Πλατ. Φαίδ. 85, π. παρκ. μτγν. ἤσχυνται Π. Δ. Βασιλ. Α. 27, 12. Παρ. αἰσχυντέος Ξεν.

Αἰσχύνω (ὡς ἀνωτ.), αἰσχύνει Ἰλ. ω, 418, εὐκτ. αἰσχύνει Πινδ. Π. 4, 264, ἀπαρ. αἰσχυνέμεν Ἰλ ζ. 209, παρατ. κατ-αἰσχύνεσκε Κ. Σμ. 14, 534, μελ. αἰσχυνῶ Εὐρ. Ἰππ. 719, ἀπαρ. αἰσχυνέειν Ἡρ. 9, 53. Μέσ. αἰσχύνομαι ἀποθ. παθ. Οδ. φ. 323, Σοφ. Οἶ. τ. 1079, παρατ. ἤσχυνόμην Ἀριστ. πλ. 981, μελ. αἰσχυνοῦμαι Αἰσχ. Ἀγ. 830, π. ἀορ. ἤσχύνθην Εὐρ. Ἰππ. 1291, π. μελ. αἰσχυνθήσομαι Κωμ. ἀποσπ. Φιλῆμ. 4, 53, ἐπ-αἰσχυνθήσομαι Αἰσχ. Ἀγ. 1346, π. παρκ. ἐν-ἤσχυνται Σχολ. Σοφ. Τρ. 803, καὶ ἐπ. ἤσχυμένος Ἰλ. σ, 180· ἴδε ἄνω.

Αἰτέω (ζητῶ, παρικαλῶ, ποθῶ) ὁμαλ. παρά πεζ. ἀπαρ. ἰων. σύνθ. ἀπ-αίτεειν Ἡρ. 1, 3, μτχ. πρὸς αἰτέων, 3, 14, παρατ. ἀπ-ἤτεον Ἀθην. 10, 412. Μέσ. ἰπ-αἰτούμεσθα Εὐρ. Φοιν. 602, ἐξ-αίτεονται Ἡρ. 9, 87, μτχ. αἰτεύμενος Θεοκρ. 14, 62. Ῥιζ. ἡ αὐτὴ τῷ ἀ-νυ-μαι (ἴδε αἰρέω), κατ' ἄλλους ὁμοῦ γίνεται ἐκ τοῦ α ἐπιτατ. πλεονασμῶ τοῦ ι καὶ τοῦ τῆ=λά-βε, ἀ-ι-τέ-ω· τέλος ἄλλοι παραδέχονται αὐτοῦ ῥιζ. αἶτε-, αἰτέ-ω, αἶτης, αἶτησις, αἶτιος, αἶτια, αἰτιάζομαι, αἰτιάομαι, αἰτίζω.

Αἰτιάζομαι (κατηγορῶ) παθ. αἰτιάζεται-Ξεν. Ἑλλ. 1, 6, 5, μτχ. ὄμενοι, 1, 6, 12, παρατ. μτγν. ἠτιάζετο Δ. Κασ. 38, 10· ἴδ' αἰτέω.

Αἰτιάομαι (κατηγορῶ, ἐγκαλῶ) ἀποθ. αἰτιάται Ἴσοκ. 17, 48, παρατ. ἠτιώμην Ἀντιφ. 6, 24, μελ. αἰτιάσομαι Πλατ. Φαίδ. 85, ἀορ. ἠτιασάμην Λυσ. 7, 40, παρκ. ἠτιάμαι Δημ. 19, 215, ὑπερσ. ἠτίατο (ἄλλ. ἠτιάτο) Ξεν. ἀπομν. 1, 2, 64, π. ἀορ. ἠτιάθην, Ἑλλ. 2, 1, 32, π. μελ. αἰτιαθήσομαι Δ. Κασ. 37, 56. Παρ. αἰτιατέος Πλατ.

Αἰτιάομαι (ὡς ἀνωτ.) ἰων. αἰτιῆται Ἰπποκρ. π. διαίτ. 3 (369) 19, αἰτιώωνται Οδ. α, 32, εὐκτ. αἰτιόω (ἀντί αἰτιῶ), υ, 135, αἰτιόωτο (= αἰτιῶτο) Ἰλ. λ, 654, ἀπαρ. αἰτιάσθαι, υ, 775, παρατ. ἠτιάσθε, π, 202, ἠτιώωντο, λ, 78, ἀορ. αἰτιησάμενος Ἡρ. 4, 94, παρκ. ἰων. ἠτιῆμαι Ἰπποκρ. 3, 784· ἴδ' αἰτέω.

Αἰτίζω (ἰπαίτω, ζητῶ) ἐπ. μόν. ἐν Οδ. υ, 182, ὑποτ. αἰτίζῃ, δ, 651, -ἴζητε Ἀριστ. εἰρ. 120, ἀπαρ. -ἴζειν Οδ. ρ, 346, μτχ. -ἴζων, ρ, 222, ἀορ. μτχ. μτγν. αἰτίσσαις Ἀνθ. 10, 66· ἴδ' αἰτέω.

Ἄνω (καταλαμβάνω, ἀκούω, αἰσθάνομαι) σπάν. μτγν. Πλουτ. ἠθ. 738, ἀλλὰ σύνθ. εὐχρ. παρ' ἀττ. ἐπ-αἴω Πλατ. ἀπολ. 19, παρατ. μτγν. ἦιον Μανέθ. 6, 113, μελ. μτγν. ἐπ-αἰσόντας Διον. π. πτηνῶν, 2, 19.

'Αίω (ὡς ἄνωτ.), ἀίεις Ἰλ. ο, 130 καὶ ἰων. Ἰπποκρ. 7, 420, ἐπ- Ἡρ. 3, 29, προστ. αἶε Αἴσχ. Εὐμ. 844, εὐκτ. ἀίοιεν Ἰλ. κ, 189, ὑποτ. αἶης Σοφ. Φιλ. 1410, ἀπαρ. ἐπ-αίειν Ἄνθ. 9, 189, καὶ συνηρ. ἐπ-αίειν Εὐρ. Ἡρ. μ, 773, μτχ. αἰών Ἰλ. ἀίοισα αἰολ. Σαπφ. Ἄφρ. 5, παρατ. αἶον-Ἰλ. κ, 532, αἶον, λ, 463, ἄορ. ἐπ-ήϊσε Ἡρ. 9, 93, ἦϊσαν Ἄπολ. Ρ. 4, 4023, μτχ. αἶσαντες=αἰσθόμενοι Ἠσυχ. εἰσ- Χρ. Σιδ. 1, 354. ῥίζ. αF, ἀ-ίω, ἐπ-αίω, αἶ-σθω, αἰ-σθάνομαι, οὕτω καὶ λατ. au-dio=ἀκούω, σανσκρ. av-āmi=ἐν νῶ ἔχω, ἡμέτ. αὐτίον=οὐς=auris λατ.

'Αίω (ἀναπνέω, φυσῶ, ὀρμῶ, καταφέρομαι) ἐπ. μόν. παρατ. αἶον Ἰλ. ο, 252· ῥδ' ἤμη.

Αἰωρέω (σηκώνω ὑψηλά, ὑψώνω, κρεμῶ) ἐνερ. σπάν. παρά κλασ. αἰωρεῖ μτγν. Πλουτ. Βρουτ. 37, μτχ. αἰωρῶν Δημ. 18, 260, παρατ. ἡώρουν Ἄππ. ἐμφ. πολ. 2, 81. Παθ. αἰωροῦμαι Θουκ. 7, 77, π. παρκ. ἡώρηται Ὀππ. ἄλ. 532, ὑπερσ. ἡώρητο Nov. 19, 263, π. μελ. αἰωρηθῆσομαι Δ. Κάσ. 41, 1, μ. μελ. αἰωρήσομαι Ἀριστείδ. 2, 289. Παρ-αἰώρα, αἰωρήσις.

Αἰωρέω (ὡς ἄνωτ.) Πινδ. Π. 1, 9, μτχ. ὑπερ-αἰωρεῦντα Ἄρετ. σ. 120. Παθ. αἰωροῦμαι, ἰων. ἀπαρ. αἰωρέεσθαι Ἰπποκρ. 3, 442, ὑπερ-αἰωρέεσθαι Ἡρ. 4, 103, μτχ. -οῦμενος Σοφ. Πλ. 1390, αἰωρούμενα Ἡρ. 7, 92, παρατ. ἡωρεῦντο Ἡσ. ἀσπ. 225, ὑπερσ. ἡώρητο Σοφ. Ἄργ. 1225, π. μελ. αἰωρηθῆσομαι Ἰπποκρ. 4, 382· ῥδ' αἰέρω καὶ αἶρω.

'Ακ-αχ-ίω, ἀκ-αχ-ίζω, καὶ ἀκ-ἀχ-ω (λυπῶ, ἀνιῶ τινα), ἀκαχίζεις Ὀδ. π, 432, παρατ. ἀκάχιζε Κ. Σμ. 3, 112, μελ. ἀκαχίσω Ὀμ. ὕμν. 3, 286, ἄορ. α. σπαν. ἀκάχησα Ἰλ. ψ, 223, ὑποτ. -ήση Κ. Σμ. 1, 668, ἄορ. β. ἡκαχον Ἰλ. π, 822, μτχ. ἀκαχῶν Ἡσ. θε. 868. Μέσ. ἀκαχίζομαι μτγν. ἀκάχοντα Κ. Σμ. 3, 224, προστ. ἀκαχίζω Ἰλ. ζ, 486, ἀκαχίζω Ὀδ. λ, 486, παρατ. μτγν. ἀκάχοντο Κ. Σμ. 5, 652, παρκ. ἀντί ἐν. ἀκάχημαι Ὀδ. θ, 314, ἰων. γ. πλ. ἀκηξέδατα (=ἀκάχινται) Ἰλ. ρ, 637, ὑπερσ. γ. πλ. ἀκαχέιατο (-ήατο Βεκκ.) ἀντί ἀκάχιντο, μ, 179, προστ. ἀκάχησο Ἄπολ. Ρ. 4, 1322, ἀπαρ. ἀκάχησθαι Ἰλ. τ, 335, μτχ. με σημ. ἐν. -ήμενος, τ, 312, ἀκηχέμενος Ἄπολ. Ρ. 4, 1258, -χεμένη Ἰλ. ε, 364, -χέμεναι, σ, 29, μ. ἄορ. β. ἀκάχοντο Ὀδ. π, 342, εὐκτ. ἀκαχοίμην, α, 236, -οἰτο Ἰλ. ν, 44, -οίμεθα, π, 16. ῥίζ. ἀχ-, ἀκ-αχ- ἀντί ἀκαχ-, ἀκαχ-έω, ἀκαχ-ίζω, ἀκάχ-ω, ἄχ-νυ-μαι, ἄχ-ομαι, ἄχ-εῶ, ἄχ-έω, ἄγγ-ω=ango λατ. ἄγγι, ἄχ-θος, ἄχ-θο-μαι, Ἄχ-έρων, ἄχ-λός, ἄχ-λύ-ω, ἄχ-νυ-μαι.

'Ακαχμένοσ (ἀποκεκορυφωμένος, οἰζύς, ἀκονισμένος) ἐπ. παρκ. μτχ. Ἰλ. ξ, 12, -μένα, μ, 441. ῥίζ. ακ- παρκ. μετ' ἀναδιπλ. ἀκαχμένοσ (=ἀκαχμένοσ)· ἐντεῦθεν ἀκή, ἄκων, ἀκόνη, ἄκρος, ac-us=βελόνη, ac-uo=ἀκονίζω λατ. αἰχμή, οἰζύς, οἰζύνω, ὠκύς.

'Αέομαι (καταπαύω, ἰατρῶω, βοηθῶ) ἀποθ. ἀπαρ. ἀκείσθαι Ξεν. ἀπομν. 2, 7, 1, μτχ. ἀκούμενοσ Πλατ. Φιλ. 30, ἀλλὰ παθ. μτγν. μόν. ἀκείται Ἄρεται. αἰτ. ἀσθ. 1, σ. 70, μελ. α. ἀέσομαι Δ. Κάσ. 38, 19, μελ. β. ἀκείσθαι Πλατ. πολ. 364, μ. ἄορ. μτγν. ἡεσάμην Πλουτ. ῥθ. 523, μτχ. ἀεσάμενοσ Ἀντιφ. 4, γ, 7, π. ἄορ. μτγν. ἡέσθην Πaus. 2, 27, 3. Παρ. ἀεστόσ Ἀντιφ. 5, 91, ἀν-ἡεστόν ὡσ.

'Αέομαι (ὡς ἄνωτ.) ἀκείται Σοφ. Ἄντ. 1027, ἐξ-ἀκέονται Ἰλ. ι, 507, ὑποτ. ἀκείμεθα, ν, 115, προστ. ἀέο (ἀντί ἀέεο) Ἡρ. 3, 40, ἀκού Σοφ. Τρ. 1035, ἐφακείσθην βοιωτ. ἐπιγρ. ἀπαρ. ἐφακείσθαι Ἐπιγρ. μτχ. ἐπ.

ἀκειόμενος Ἰλ. π, 29, ἐξ-ακειόμενος Λυκόφρ. 1180, παρατ. ἀκείοντο Ἰλ. ε, 448, μέλ. ἀκέσσομαι Μουσαι. 199, ἀορ. ἡκεσάμην Ἰλ. ε, 101, ἀκέσατο Ἄνθ. 5, 291, εὐκτ. ἀκέσαι Εὐρ. Ἐκ. 1067, ἐξ-ακέσαιτο Οδ. γ, 145, προστ. ἀκέσαι Ἰλ. π, 523, ἀκέσαθε Οδ. κ, 69, ἀπαρ. ἀκέσασθαι Ἡρ. 1, 487, μτχ. ἀκεσάμενος Ἰπποκρ. 4, 368, ἀκεσο- Πλατ. ἐπιγρ. 5. Τὸ ἕνερ. ἀκέω μόν. παρ' Ἰπποκρ. 6, 294, εὐκτ. ἀκέοις Ἀπολ. Ρ. 1, 765, ἀορ. μτχ. ἐξ-ακέσας Πυθαγ. Χρ. ἔπ. 68. ἴδε αἰκάλλω.

Ἄ-κηδέω (ἀμελῶ, δὲν φροντίζω) ποιητ. Μόσχ. 4, 81, προστ. ἀκήδει Αἰσχ. Πρ. 506, παρατ. ἀκήδεις Ἰλ. ψ, 70, μελ. μτγν. ἀκηδήσω Κ. Σμ. 10, 29, ἀορ. ἀκήδεσα Ἰλ. ξ, 427, ὑποτ. ἀκηδήσωσι Κ. Σμ. 10, 16, μτχ. -ήσαντες, 12, 376. ἴδε κήδομαι.

Ἄκολασταίρω (ἀκολάστως διάγω, τρυφῶ) μόν. ἐν. ἀπαρ. ἀκολασταίνειν Πλατ. πολ. 590, μελ. ἀκολαστῶν Ἄρισ. ὄρν. 1127. ἴδε κολάζω.

Ἄκοστήσας (διὰ κριθῆς; τραφεῖς) μτχ. μόν. ἀορ. ἀκοστῆω Ἰλ. ζ, 506. Ῥίζ. ἀκ- (ἀκή), ἀκοστή, ἀκοστῆω, ἀκοστήσας· ὅπερ τῆς αὐτῆς ρίζης θεωρεῖται μὲ τὸ ἄκανθα, ἀλλὰ κοστῆαι=κριθαί Ησυχ.

Ἄ-κουάζω (ἀκούω), μόν. ἕνερ. ἐν. Ομ. ὕμν. 3, 413. Μέστ. ἀντί ἕνερ. ἀκουάζομαι, -άζεσθον Ἰλ. δ, 343, -άζεσθε Οδ. ν, 9, ὑποτ. -άζωνται, ι, 7, καὶ ἰων. πεζ. Ἰπποκρ. 7, 94. ἴδ' ἀκούω.

Ἄκούω (διὰ τῶν ὠτων ἀκούω, εἰσακούω, ὀνομαζόμεαι) Θουκ. 6, 34, παρατ. ἤκουον Ἀντιφ. 2, α, 9, μέλ. ἀκούσομαι Λυσ. 13, 2, μτγν. ἀκούσω Δ. Αλ. 5, 57, ἀορ. ἤκουσα Πλατ. Φαιδ. 57. παρκ. ἀττ. ἀκήκω Θουκ. 6, 91, ὑπερσ. γ. πλ. ἀκηκόεσαν Λυκούργ. 15, ἀκηκόη Πλατ. Κρατ. 384, καὶ ἠκηκόει Ξεν. Κυρ. 3, 2, 2, ἀκηκόότες ἦσαν Ἰσοκρ. 21, 20, π. παρκ. μτγν. ἤκουσμαι Δ. Ἄλ. ῥητ. 11, 10, προστ. ἀκηκούσθω Λουκ. Ἰστ. συγγρ. 49, ὑπερσ. ἤκουστο Δημ. Φαλ. 217, π. ἀορ. ἠκούσθην Θουκ. 3, 38, π. μελ. ἀκουσθήσομαι Πλατ. πολ. 507. Παρ. ἀκουστός, ἀκουστέος, πολ. 386.

Ἄ-κουός (ὡς ἀνωτ.), δωρ. γ. πλ. ἀκούοντι Πινδ Π. 108, ἀπαρ. ἀκουέμεν Ἰλ. ο, 129, παρατ. ἄκουον, μ, 442, ἀορ. ἀκουσα, ω, 223, δωρ. ἄκουσα Πινδ. Π. 9, 112, παρκ. ἀκήκω Ἡρ. 1, 37, δωρ. ἄκουκα Πλουτ. Ἀγησιλ. 21, ὑπερσ. ἠκηκόειν Ἄριστ. εἰρ. 616, μτγν. π. μελ. ἀντί μέστ. ἐσ-ακούσεται Χρ. Σίβ. 2, 302 Μέστ. ἀντί ἕνερ. σπάν. ἀκούομαι Ἀρχιλ. ἀποσπ. 71, παρατ. ἀκούετο Ἰλ. δ, 331, ἀορ. ἠκουσάμην. Τούτου παρατχ. εἶνε τὸ ἔφετ. ἀκουσῆω Σοφ. ἀποσπ. 820. Ῥίζ. κοF, (διότι κοF=ἰκούει, πύθεται, καὶ ἔκομεν=εἶδομεν, ἐωρῶμεν, ἤσθόμεθα Ησυχ.) καὶ μετὰ α προτακτ. ἀκοF-, ἀκου-, ἀκούω. ἀλλὰ καὶ κρο-, =κλυ-(κλύω=κλυ-ο=ἀκούω), ἀκρο-άομαι. Παρ. ἀκοή, θεοσ-κόος, Λαο-κόων, Δημο-κόων.

Ἄκρα-χολέω (εἶμαι ἐν μεγάλῃ ὀργῇ) ἀττ. πεζ. καὶ μόν. μτχ. -οῦντα Πλατ. νόμ. 731. ἴδε χολέω.

Ἄκριβόω (γινώσκω ἀκριβῶς, εἶμαι εἰς τι ἀκριβῆς), ἀλλὰ μέστ. ἀκριβοῦμαι μτγν. παρ' ἀττ. σύνθ. μόν. δι-ακριβοῦσθαι Ἰσοκ. 4, 18, μελ. -ώσομαι Ἰωσ. ἀρχ. 17, 2, 3, ἀορ. ἠκριβώσατο Πορφυρ. 6, Πυθ. 11, π. παρκ. ἀντί μέστ. ἠκριβῶσαι Μαλαλ. σ. 138. 3, ἀττ. σύνθ. ὑποτ. δι-ακριβώσωμεθα Ἰσοκ. ἐπ. 6, 8, ἀπαρ. δι-ακριβώσασθαι Πλατ. πολιτ. 292.

(ΑΝΩΜΑΛΑ ΡΗΜΑΤΑ).

2

Οἱ μὲν παράγουσιν αὐτὸ ἐκ τοῦ ἄκρος (ἴδε ἀκαχμένος), οἱ δὲ κάλλιον ἐκ ῥίζ. κρι- (κρί-νω) καὶ μετὰ α ἐπιτατ. ἀκρι-, ἀκρι-θής, ἀκριβ-όω.

Ἀκρο-άομαι (ἀκούω προσεκτικῶς, ἀκροάζομαι) ἀποθ. μέσ. Πλατ. Μενεξ. 236, ἑκατὰ Μοῖρ. «ἀκροᾷ Ἀττικοί, ἀκροᾶσαι Ἑλληνες», παρ. ἡκροώμην Ἀνδοκ. 4, 8, μελ. ἀκροᾶσσομαι Λυσ. 27, 7, ἀορ. ἡκροασάμην Δημ. 43, 2, παρκ. ἡκροᾶμαι Ἀριστοτ. I. Ζ. 4, 10, 11, π. ἀορ. μτγν. ἀκροᾶθεις Ἀριστειδ. σ, 55. Παρ. ἀκροατέος Ἀριστ. ὄρν. 1228· ἴδ' ἀκούω.

Ἀκρο-βολίζομαι (μακρόθεν ῥίπτω, ἀψιμαχῶ, φιλονεικῶ) ἀποθ. ἀκροβολίζεσθαι Ξεν. Κυρ. 8, 8, 22, ἀορ. ἡκροβολισάμην Θουκ. 3, 73, μτγ. -ισάμενος Ηρ. 8, 64· τὸ δ' ἔνερ. παρὰ ποιητ. παρ. μόν. ἡκροβόλιζε Ἀνθ. Παλ. 7, 54. Παρ. ἀκροβόλισις, ἀκροβολισμός, ἀκροβολιστής.

Ἀλαίνω (α βρ.) (περιφέρωμαι, πλανῶμαι) μόν. ἔν. ἔνερ. ἀλαίνει Αἰσχ. Ἀγ. 82, γ. πλ. ἀλαίνοντι Θεοκρ. 7, 23, μτγ. ἀλαίνων Ευρ. I. Τ. 284, καὶ ἡλαίνων Καλλ. Ἄρτ. 251· ἴδ' ἀλάομαι. Παρ. ἀλαλαγή, ἀλαλαγμός.

Ἀλαλάζω (φωνάζω ἀλαλά, κραυγάζω δυνατὰ) συνθη. μτγν. ἀλαλάζοντες Πλουτ. Λουκ. 32, παρ. ἡλάλαζον Ξεν. Ἄν. 6, 5, 27, μελ. ἀλαλάζω Π. Δ. Ἰερ. 47, 3, ἀορ. ἐπ-ηλάλαξαν Ξεν. Κυρ. 7, 1, 26, μτγ. ἀλαλάζαντες, Κυρ. 3, 2, 9. Μέσ. παρ. ἡλαλάζετο Ἀρρ. ἄν. 5, 40, 3.

Ἀλαλάζω (ὡς ἄνωτ.), παρ. ἀλάλαζον Νου. 1, 242, μ. μελ. ἀλαλάζομαι Ευρ. Βακ. 593, ἀορ. ἡλάλαξα Ἡρ. μ. 984, ἀλάλαξεν Πινδ. Ο. 7, 37. Μέσ. ἀντι ἔνερ. μτγ. ἀλαλαζομένη Σοφ. ἀποσπ. 479. Παρ. ἀλαλαγμός, ἀλαλιτός.

Ἄλ-άλ-ω (ἀποτρέπω, ἀπωθῶ τι, βοηθῶ τινα) ἐπ. μτγν. ἀλάλκουσιν Κ. Σμ. 7, 267, μελ. ἀλαλήκω Ἀπολ. Ρ. 2, 235, ἀορ. ἄ· ἀναύξ. ἀλαλέκω Ἰλ. ψ, 185, Ησ. θε. 527, ὑποτ. ἀλάληκτιν Οδ. κ, 288, εὐκτ. ἡλάληκοις, ν, 319, ἀλάλοιο Ἰλ. φ, 138, ἀλάλοιοιεν, χ, 196, προστ. ἀλαλέκε Θεογν. 43, ἀπαρ. ἀλαλέκεμενοι Ἰλ. ρ, 153, ἀλαλέκεμεν Οδ. γ, 237, ἀλαλέκετιν Ἰλ. τ, 30, μτγ. ἀλαλέκων, ι, 605· ἴδ' ἀλέξω.

Ἄλ-αλύκτῃμαι (εἶμαι πλήρης ἀδημονίας, φόβου) ἐπ. π. παρκ. ἀντι ἔν. Ἰλ. κ, 94· ἴδ' ἀλυκτέω.

Ἀλάομαι (περιπλανῶμαι, περιφέρωμαι) σπαν. ἀλῶνται Δημ. 19, 310.

Ἀλάομαι (ὡς ἄνωτ) ἀλῶμαι Αἰσχ. Εὐμ. 98, -σται Σόλ. 43, 43, -ώμεθα Σοφ. Αἴ. 23, -σθε Ἰλ. κ, 144, ἐπ. ἀλῶνται Οδ. γ, 73, προστ. ἐπ. ἀλώω (=ἀλάω, ἀλῶ), ε, 377, ἀπαρ. ἀλῶσθαι Αἰσχ. Πρ. 666, μτγ. ἀλώμενος Οδ. ζ, 206, -ώμενος, ἀλωομένοιο Κ. Σμ. 14, 63, παρ. ἡλώμην Οδ. δ, 91, ἀλῶτο Ἰλ. ζ, 204, δωρ. ἀλῆτο Βίων 41 (8), 5, παρκ. ἀντι ἔν. ἀλάλημαι Ἰλ. ψ, 74, -ησαι Οδ. ο, 10, -ηται, υ, 340, -ησθε, γ, 72, προστ. ἀλάλησο, γ, 313, ἀπαρ. ἀλάλησθαι, β, 370, μτγ. ἀλαλήμενη Ομ. ὕμν. Δημ. 133, ἀλαλήμενος Οδ. ξ, 122, ὑπερσ. ἀντι παρ. ἀλάλητο Ορφ. Ἄργ. 1264, -ηντο Ευρ. Ἀνδρ. 307, π. ἀορ. ἀλήθην Οδ. ξ, 120, -ήθης, ρ, 362, ὑποτ. ἐπ-αλήθη, ο, 404, μτγ. ἐπ-αλήθεις, δ, 84, δωρ. ἀλαθεῖς Αἰσχ. ἰκ. 870, μ. ἀορ. ἀπ-αλήστατο (ἄλλ. μελ. ἀπ-αλήσεται) Ησ. ἀσπ. 409· ἴδ' ἀλέομαι.

Ἀλαόω (τυφλώνω τινα) ἐπ. ἀορ. μόν. ἀλάωσεν Οδ. α, 69, ἐξ-αλάω-

σεν, ι, 453, ἄπαρ. ἐξ-αλαῶσαι, ι, 504. ῥίζ. λά- (λάω=βλέπω) καὶ α-στερ. ἀλαός, ἀλαό-ω. Κατ' ἄλλους τὸ ἀλαός ἐκ τοῦ ἀλάομαι=ἐστερημένος μάλιστα φωτός. Παρ. ἀλαωπός, ἀλαωτός.

Ἄ-λαπάζω (λαμβάνω, ἐκκενῶ, ἐξαντλῶ, καταστρέφω) ἐπ. Ιλ. μ, 67, ἀλαπάζει Πανύασ. ἐν Ἀθην. 2, 37, ἄπαρ. ἀλαπάζειν Ἀθην. 8, 362, μτχ. ἀλαπάζων Ιλ. ε, 166, παρατ. ἀλάπαζον, λ, 503, καὶ πεζ. ἐξ-αλαπάζομεν Ξεν. ἄν. 7, 1, 29, ἄπαρ. ἐπ. -αζέμεν Καλλ. Ἄρτ. 254, μελ. ἀλαπάζω, θ, 367, ἄορ. ἀλάπαξα Ιλ. λ, 750. Παθ. ἐν. ἀλαπαζομένην, ω, 245, π. ἄορ. μτγν. ὑποτ. ἐξ-αλαπαρθῆ Χρ. Σιδ. 12, 305· παρ. ἀλαπαδνός· ἴδε λαπάζω.

Ἄ-λαστέω (δὲν δύναμαι νὰ λησμονήσω, ἀγανακτῶ, ὀργίζομαι) μόν. παρατ. ἡλάστεον Ιλ. ο, 21 καὶ ἄορ. μτχ. ἀλαστήσας, μ, 163, ἐπ-αλαστήσασα Οδ. α, 252. Οἱ μὲν παράγουσιν αὐτὸ ἐκ τοῦ α καὶ λαθεῖν, οἱ δὲ ἐκ τοῦ ἀλάομαι (ἀλάζω), ἀλαστός=μαινόμενος, βαρύθυμος.

Ἄλγυνω (εἰς λύπην ἐμβάλλω, ἄλγος, πόνον εἰς τινα προξενῶ) σπάν. συνθη. μτγν. Πλουτ. ἠθ. 82, ἄορ. ἡλγυνα, Μαρκελ. 25. Παθ. ἀλγυνόμενος Ξεν. ἀπολ. 8, Πλουτ. Λυσ. 2, π. ἄορ. ἀλγυνθῶ Πλωτιν. 26, 54.

Ἄλγύνω (ὡς ἄνωτ.) τραγ. Αἰσχ. Ἐπτ. 358, παρτ. ἡλγυνον, χο. 746, ἀλγύνεσκε Κ. Σμ. 4, 416, μελ. -υνῶ Εὐρ. Μηδ. 622, ἄορ. ἡλγυνα, εὐκτ. ἀλγύναις Σοφ. Οἱ. τ. 446, -ύνειεν, Τρ. 458, ἄπαρ. -ύναι Εὐρ. Ι. Α. 326, π. ἄορ. ἡλγύνθην Αἰσχ. Πρ. 245, ὑποτ. ἀλγυνθῶ Εὐρ. Τρ. 172, μ. μελ. ἀντὶ παθ. ἀλγυνοῦμαι Σοφ. Ἄντ. 230, π. μελ. μτγν. συν-αλγυνθήσομαι Θεοδ. Στουδ. σ. 240. ῥίζ. λεγ-(λέγω) καὶ α προτακτ. ἀλεγ-, ἀ-λέγω, ἀ-λεγιζω, ἀλεγ-εινός,=ἀλγεινός, ἄλγ-ος, ἀλεγ-ύνω, ἀλγ-ύνω.

Ἄλ-δαίνω (κάμνω τι νὰ αὐξήσῃ, μεγαλώνω) ἀλδαινῶσι Νικ. ἀλ. 404, ἄπαρ ἀλδαινειν Αἰσχ. Ἐπτ. 539, μτχ. ἀλδαινῶν, Πρ. 537 καὶ ἀλδήσκων ἄμετ. ἀλδήσκουσι Θεοκρ. 17, 78, μτχ. ἀλδήσκοντα Ιλ. ψ, 599, ἄορ. α. μτχ. ἀλδήσασκε Ορφ. λιθ. 364, μτχ. ἐν-αλδήνασα Νικ. ἀλ. 409, ἄορ. β. ἐπ. ἡλδανον Οδ. σ, 70. Παθ. ἀλδαινεται Κ. Σμ. 9, 473, μτχ. ἀλδαινόμενος Σουίδ. ῥίζ. ἄλ-δ-, ἄλδ-ω ἀλδ-αίνω, ἀλδ-ήσκω, ἄρδ-ω, αλο=τρέφω, λατ.=αλ-αν γοτθ. Κατ' ἄλλους ῥίζ. ἄλ-, ἄλ-θ-, ἄρ-δ-, ἄ-λ-ω, ἀλ-έα, ἡλο=θάλ-πω, ἄλθ-ω ardo=λατρεύω γοτθ. ἀλδ-αίνω. Παρ. ἀλδ-ήεις, ἀν-αλτος, ἀλδήμιος Ζεύς.

Ἄλ-δῆσκω· ἴδ' ἀλδαινῶ.

Ἄλ-δω (ἀλδαινῶ, αὐξάνω) ἄρρ. μτγ. παθ. μτχ. ἀλδομένη Κ. Σμ. 9, 475, ἐν- Νικ. ἀλ. 532, π. ἄορ. συν-αλθεσθῆναι Ἴπποκρ. σ. 792, π. μελ. ἀπ-αλθήσομαι Ιλ. θ, 405, 419 ἴδ' ἀλδαινῶ.

Ἄ-λεγιζω, ἀ-λέγ-ω καὶ ἀ-λεγ-ύνω (ἐπιμελοῦμαι τινος, φροντίζω), ἐπ. καὶ μόν. Ιλ. α, 160, Ησ. θε. 171, προστ. ἀλέγιζε Ιλ. λ, 80, ἄπαρ. ἀλεγίζειν Ορφ. λιθ. 61, μτχ. ἀλεγίζων, Ἀργ. 352. Παθ. μτχ. ἀλεγιζόμενον Ἀνθ. 5, 18· τὸ δὲ ἀλγέω εὐχρ. μόν. ἐν Ιλ. ι, 105, εὐκτ. ἀλέγοι Νικ. Θηρ. 5, μτχ. ἀλέγων Πινδ. Ο, 40, 15, Ησ. ἔρ. 249. Παθ. ἀλέγονται Πινδ. Ο, 2, 78, ὑποτακτ. ἀλέγησθον Ἀνθ. παραρτ. ἐπιγρ. 50. Τοῦ δὲ ἀλεγύνω εἶνε προστ. ἀλεγύνατε Οδ. α, 374, ἄπαρ. -ύνειν, λ, 186, μτχ. -ύνων Ομ. ὕμν, Ἐρμ. 364, παρατ. ἀναύξ. ἀλέγυνον Οδ. ν, 23, ἄορ. ἀλέγωνα Ἀπολ. Ρ. 1, 394, μ. ἄορ. ἀλεγύνατο Σ. Ἐμπ. 433· ἴδ' ἀλγύνω.

Ἄ-λεγύνω· ἴδ' ἀλεγιζω.

Ἄ-λέγω· ἴδ' ἀλεγιζω.

Ἄλεεινω (ἀποφεύγω, παραμερίζω) ἐπ. Οδ. ν, 148, ἄπαρ. ἀλεεινῶν μτγ. πεζ. Δουκ. Δημ. ἐγκ. 23, μτχ. ἀλεεινῶν Ιλ. π, 213, παρατ. ἀλέεινεν, ν,

356, ἀμεταβ. 'Απολ. Ρ. 3, 650, ἀορ. μτγν. ἀπαρ. ἀλεεῖναι Μανέθ. 6, 736, 'Ριζ. αὐτοῦ εἶνε ἀλ-, τοῦ ἄλλος (= αλ-ιος), ἀλλάσσω, ἀλλότριος, λατ. alius, alienus. Κατ' ἄλλους ὁμως εἶνε ἐπιτεταμένοσ τύπος τοῦ ἀλέομαι.

'Α-λείφω (χρῖω μὲ ἔλαιον, ἢ μετ' ἄλλου τινός) Θεοφρ. Χαρ. 21, παρατ. ἤλειφον Πλουτ. Θεμιστ. 3, μελ. ἐξ-αλείφω Πλατ. πολ. 386, ἀορ. ἐξ-ἤλειψα 'Ανδοκ. 1, 103, εὐκτ. -εῖψει Πλατ. Λυσ. 217, παρκ. ἀπ-ἠλήλιφα Δημ. 52, 29, μτγν. ἐξ-ἤλειφα 'Αριστειδ. 33, 425, π. παρκ. ἀλήλιμμαί Θουκ. 4, 68, ὑπ- Ἐσγ. οἰκ. 10, 6, ἐξ-αλήλιπται (α) (διόρθ. ἐξ-αλήλιπται) Δουκ. ἀλιεύς, 36, καὶ 'Αλεξ. μτχ. ἠλειμμένος Π. Δ. Δαν. 9, 26 (α), π. ἀορ. α. ἠλειφθην Πλατ. Λυσ. 217, π. ἀορ. β. ἠλίφην ἐξ-αλιφῆ Πλατ. Φαιδρ. 258, π. μελ. ἐξ-αλειφθήσεται Δημ. 25, 73. Παθ. καὶ μέσ. ἀλείφομαι Ἐσν. οἰκ. 10, 5, παρατ. ἠλειφόμεν Πλατ. Θεαιτ. 144, μ. μελ. -εῖφομαι Θουκ. 4, 68, μ. ἀορ. ἠλειψάμην, 1, 6. Παρ. ἀλειπτός μτγν. ἐξ-αλειπτός Λυσ. 9, 8.

'Α-λείφω (ὡς ἄνωτ.) Ἡρ. 3, 8, παρατ. ἠλειφον 'Ιππώναξ 41, προσ-ἀλειφεν Οδ. κ, 392, ἀορ. ἀναυξ. ἄλειψα, μ, 177, ἠλιφα ἐπιγραφ. Μέσ. ἀλείφομαι 'Αριστ. 'Αχ. 999, μ. ἀορ. ἀναυξ. ἀλείφατο Ἰλ. ξ, 171. 'Ριζ. λιπ-, ἢ λεπ-λεφ-(λιπ-α, λιπ-ος σανσρκ. lim-p-āmī=ἀλείφω, καὶ lep-as=ἀλοιφή), καὶ μετὰ α εὐφων. ἀ-λιπ-ῆ ἢ ἀ-λεφ-, ἀλείφω (ἄλεφ-τω). Καθ' 'Ήσυχ. ὁμως ἀλι-ναι=ἐπαλεῖψαι. Παρ. ἀλειφαρ, ἀνηλιφής.

'Αλέκω (ἀπωθῶ, ἀπομακρύνω, ἀποτρέπω) 'Ανθ. 6, 245, μελ. ἀλέξοντες, ἀπ- Β. 'Αν. 415, ἀορ. α. εὐκτ. ἀπ-αλέξας 'Αισχ. ἰκ. 1025, ἐν τμήσ. Κ. Σμ. 6, 307, ἀορ. β. ἄλλαθεν μόν. τραγ. 'Αισχ. ἀποσπ. 425, Σοφ. ἀποσπ. 827, μ. μελ. ἀλέξομαι Σοφ. Οἰ. τ. 171, εὐκτ. ἀλεξοίμην, τ, 539, μ. ἀορ. ἀλέασθαι Ἰλ. ο, 565. 'Ἰδ' ἀλέξω.

'Αλέξω (ἀπωθῶ, ἀπομακρύνω, ὑπερασπίζομαι, βοηθῶ), ἀπαρ. ἀλέξειν Ἐσν. Κυρ. 4, 3, 2, ἀορ. μτγν. μτχ. ἀλεξήσας 'Απολδ. 3, 12, 5. Μέσ. ἀλέξομαι Ἐσν. ἀπομν. 4, 3, 11, ἀορ. ἀπαρ. ἀλεξήσασθαι (ἄλλ. ἀλέξασθαι), ἀν. 1, 3, 6.

'Αλέξω (ὡς ἄνωτ.), ἀπαρ. ἀλεξέμεν Ἰλ. γ, 9, ἀλεξέμεναι, λ, 469, ἀλέξειν (ἄλλ. ἀλεξεῖν) Πινδ. Ο, 13, 12, μελ. ἀλεξήσω Ἰλ. ι, 251, ἀπαρ. ἀλεξήσειν, υ, 315, μτχ. ἀλεξήσων, ζ, 109, ἀορ. εὐκτ. ἀλεξήσειε Οδ. γ, 346, ἀπ-αλεξήσαιμι Ἰλ. ω, 371, ἀπαρ. ἀλεξήσαι 'Οππ. ἀλ. 526. Μέσ. ἀλέξομαι ὑποτ. ἀλεξώμεσθα Ἰλ. λ, 348, μτχ. -όμενος Ἡρ. 1, 211, μελ. ἀλεξήσομαι, 5, 87. 'Ριζ. ἀλ- ἢ ἀρ- (ἀρήγω, ἀρωγός), ἀλ-κ, ἀλ-ἀλυ-ω, ἄλκω (ἄρκ. ὄθεν ἀλκή), ἀλκ-άθω, ἀλέξ-ω, ἀρ-κ-, ἀρκ-έω, ἀρκ-ιος, λατ. arc-eo, γαλ. exercer, σανσρκ. rakshāmi, ἀλεξητήρ, 'Αλέξανδρος, ἀλεξίκακος.

'Αλέομαι (ἀπομακρύνομαι, ὑποχωρῶ, ἐκφεύγω) ἐπ. συνηρ. ἀλεῦμαι Θεογν. 575, ἀλέονται 'Οππ. ἀλ. 5, 432, εὐκτ. ἀλέοιντο 'Ορφ. 'Αργ. 607, ἐξ-αλέοιο 'Απολ. Ρ. 1, 490, προστ. ὑπ-αλέυσο Ἡσ. ἔρ. 760, ὑποτ. ἀλεύεται (=ἡται) Οδ. ξ, 400, μτχ. ἀλευμένη Σιμων. 'Αμοργ. 7, 61, παρατ. ἀλέοντο ἐν τμήσ. Ἰλ. σ, 586, ἀορ. ὑποτ. ἀλέηται Οδ. δ, 396, ὑποτ. ἀλέωμεθα Ἰλ. ε, 34, εὐκτ. ἀλέατο, υ, 147, προστ. ἀλέασθε Οδ. δ, 774, ἀπαρ. ἀλέασθαι Ἰλ. ν, 513, μτγν. πεζ. 'Αγαθ. 1, 15. 'Ριζ. ἀλφ-, ἀλ- (ἄλκη), ἀλόομαι, ἀλ-ητεύω, ἀλ-έομαι, ἀλ-εεῖνω, ἀλ-εύω, ἀλ-ιταίνω, ἀλυκ-τέω, ἀ-

(α) «ἀλήλιπται, οὐκ ἠλειπται ὡς ἀλλότρια 'Αττικῶν» Θωμ. Μαγ. 6, 8.

λυσκάζω, ἀλύσκω, (ἀντί ἀλυκ-σκω), ἀλυσθαίνω, ἀλύσσω (ἀντί ἀλυκίω), ἀλ-ύτης, ἀλ-ύω.

Ἄλ-εύω (ἀποτρέπω, κωλύω, ἀπῶθ' ἀκακόν τι) ποιητ. ἄλευ' Αἰσχ. Πρ. 567, μτγ. πεζ. Ἄγαθ. 1, 15, μελ. ἀλεύσω Σοφ. ἀποσπ. 825, ἀορ. (ἤλευσα) προστ. ἄλευσον Αἰσχ. Ἔπτ. 141, -εύσατε, Ἔπτ. 87. Μέσ. ἐπ. ἀλεύομαι Ὀδ. ω, 29, ἀορ. ἤλευάμην Ἰλ. ν, 503, ἀλεύατο, λ, 360, ὑποτ. -εύεται (ἀντί -ηται) Ὀδ. ξ, 400, (ἐξ ἀλύξωμαι, = φυλάξωμαι) Ησυχ. Ἰδ' ἀλύσκω, προστ. ἄλευαι Ἰλ. χ, 285, ἀπαρ. ἀλεύασθαι Ὀδ. μ, 159, Πλουτ. ἦθ. 297, μτγ. ἀλευάμενος Ἰλ. υ, 281. Ἰδ' ἀλέομαι.

Ἄλῶω (ἀλέθω, συντρίβω) Πλουτ. ἦθ. 284, μελ. (ἀλέσω, ἀττ. ἀλῶ, διότι κατὰ Μοῖρ. «ἀλείεις Ἀττικοί, ἀλέσεις Ἕλληνες», ἀορ. ἤλεσα Σουίδ. μτγ. ἀλέσαντες Στραβ. 3, 3, 7, π. παρκ. ἀλήλεσμαι Θουκ. 4, 26, μτγν. ἤλεσμαι Διοσκ. 1, 28, π. ἀορ. μτγν. ἤλέσθη, 1, 173. Παρ. ἀλεστέον Διοσκ.

Ἄλέω (ὡς ἀνωτ.) Ἰπποκρ. 8, 412, μτγ. ἀλούσα Ἀριστ. νεφ. 1358, παρ. ἤλου Κωμ. ἀποσπ. 2, 254, ἀορ. ἐπ. ἄλεσσα Ὀδ. υ, 109, ἀπαρ. ἀλέσαι Κωμ. ἀποσπ. 2, 345, μτγ. ἀλέσας Ἰπποκρ. 7, 170, παρκ. ἀλ-ἤλεκα Ἀνθ. 11, 251, π. παρκ. ἀλήλεσμαι Ηρ. 7, 23, ἀλήλεμα Κωμ. ἀποσπ. 3, 303. Τούτου παρασχ. εἶνε τὸ ἀλήθω. Ῥίζ. Γαλ-, ἀλ-έω = νοίνο λατ. ἀλέτης, ἀλ-ινδέω, ἀλ-ισγέω, ἀλοάω, ἀλλοιάω, ἀλ-ευρον, ἀλ-ως, γοτθ. valuj-an = ἀλέθω, ἀλ-ῆθω.

Ἄ-ληθίζω (λέγω τὴν ἀλήθειαν) ἐνερ. σπάν. καὶ μτγ. Πλουτ. ἦθ. 230. Μέσ. ἀληθίζονται Ηρ. 3, 72, μτγ. ἀληθιζόμενος Δ. Κασ. 56, 41, ἀορ. -ισσῶμαι Ἀλκίφρ. 3, 59. Παρά δὲ κλασ. εὖχρ. τὸ ἀληθεύω Ξεν. ἄν. 5, 6, 18. Παθ. ἀληθεύομαι Ἀριστοτ. τοπ. 5, 4, 2, 3, μ. μελ. ἀντί παθ. ἀληθεύομαι, τοπ. 5, 5, 3, 5. Εἶνε δὲ σύνθ. ἐκ τοῦ α στερητ. καὶ λαθ. ρίζ. τοῦ λανθάνω.

Ἄληθαι καὶ ἀλήμεναι. Ἰδε εἰλω.

Ἄλ-ητεύω (ζῶ ὡς ἀλήτης, περιπλανῶμαι) ἐπ. καὶ τραγ. Ὀδ. ρ, 501, ἀπαρ. -εύειν, σ, 414, μτγ. -εύων, μ, 330, μελ. ἀλητεύσω Εὐρ. Ἦρ. 545. Ἰδ' ἀλόμαι.

Ἄλθαίνω (ἄλθω, ἰατρῆω) μτγν. καὶ ἰων. ἀλθαίνει Νικ. ἀλ. 568, μτγ. ἀλθαίνων Λυκοφρ. 1122, παρ. ἀλθαίνεσκε, ὡσ. 1395, μελ. ἀλθανοῦσι Νικ. Θηρ. 581. Παθ. ἀλθαίνεται Ἰπποκρ. παρ. ἀπ-αλθαίνοντο Κ. Σμ. 4, 404. Ἰδ' ἄλθω.

Ἄλθω καὶ ἀλθήσκω ἢ ἀλθ-ίσκω (ἰατρῆω) Ἰπποκρ. 1, 472, μελ. μτγν. ἀλθήσω Νικ. Θηρ. 587, ἀορ. ἤλθησα, Θηρ. 496. Παθ. ἄλθομαι (ὡγίης γίνομαι, προκόπτω, αὐξάνω) μτγ. -ένη (ἄλλ. ἀλδομένη) Κ. Σμ. 9, 475, παρ. ἄλθετο Ἰλ. ε, 417, μελ. ἀπ-αλθήσεσθον, θ, 405, π. ἀορ. συν-αλθεσθῆναι Ἰπποκρ. 4, 126, μ. ἀορ. μτγν. ἤλθησάμην, εὐκτ. ἀλθήσαιο Ἀνώνυμ. Ποιητ. π. βοτανῶν 44. Ἰδ' ἄλθαίνω.

Ἄλι-βδύω (εἰς τὴν θάλασσαν καταβυθίζω) ποιητ. μτγν. Καλλ. ἀποσπ. 269, ἀορ. ἀλιβδύσασα Λυκοφρ. 351. Εἶνε δὲ σύνθ. ἐκ τοῦ ἄλις = θάλασσα καὶ βδύω, ὅπου πρὸ τοῦ δύω τὸ β εἶνε ἀντί δίγαμμα βδύω, τὸ ὅποτον ἐν τῷ ἀπλῷ δύω ἐξέπεσον.

Ἄλιζω (ἀλατίζω, ταΐζω ἄλας τὰ κτήνη), μτγ. ἀλιζόμενος Ἀριστοτ. προβλ. 21, 5, μελ. ἀλισθήσεται Π. Δ. Μάρκ. 9, 49, παρκ. ἠλισμένος 4, 9. Ῥίζ. Γαλ-, σαλ-, ἄλ-ιος, ἀλ-ίζω, ἄλ-ς = sal λατ. σάλ-ος, θάλ-ασσα (= θαλάτ-ια) (ἀντί σάλ-ασσα), ἢ κατὰ Κυπριακὸν ἰδιωτισμὸν χάλασσα.

Ἀλιζώ (συναζώ, συναθροίζω, συσσωρεύω), ἀλίζειν Πλατ. Κρατ. 409, ἀορ. συν-αλίσας Ξεν. Κυρ. 1, 4, 14, π. ἀορ. συν-ἡλίσθην, ἀν. 7, 3, 48, π. μελ. ἀλισθήσομαι Ἀριστοτ. προβλ. 2, 28. Μεσ. ἀλίζεσθαι Ξεν. ἀν. 6, 3, 3.

Ἀλίζω (ὡς ἀνωτ.) Ἦρ. 7, 12, ἀορ. μετχ. ἀλίσας Εὐρ. Ἦρ. μ, 412, συν-ἡλίσαν Ἦρ. 1, 176, π. παρκ. συν-αλίσθαι Ἦρ. 5, 15, μετχ. ἀλισμένος, 4, 118, ἡλίσμένη Στοβ. ἀνθ. τ. 1, σ. 357, 18, π. ἀορ. ἡλίσθη Ἦρ. 1, 63. Μέσ. ἀλιζομαι, παρατ. συν-ἡλιζοντο, 5, 102. ῥιζ. Feλ-, (εἴλω, ἀπέλλαι, =σηκοί, ἐκκλησῆσαι Δάκωνες Ησυχ.), Faλ-, ἀλ-, ἀλ-ις, ἀλ-ίζω, ἀλ-ια, ἡλ-ιαία, ἀλ-ισκομαι, ἀναλ-ισκω καὶ ἀν-αλ-όω.

Ἀλιιδώ, ἀλ-ινδέω (κυλίω), ἀορ. συν-ἡλίσαν Ἦρ. 1, 176, μετχ. «ἀλίσας Ἀττικοί, κονίσας ἢ κυλίσας Ἑλληνας» Μοῖρ. ἐξ-αλίσας Ξεν. οἰκ. 41, 18, παρκ. ἐξ-ἡλιζας Ἀριστ. νεορ. 33. Παθ. καὶ Μέσ. ἀλινδοῦμαι Πλουτ. ἡθ. 396, ποιητ. ἀλινδόμενος Ἀνθ. 7, 736, π. ἀορ. ἀλινθηθεὶς Νικ. Θηρ. 204, π. παρκ. ἡλινδήμένος (=ἀνεστραμμένος) Δεινάρχ. ἀποσπ. 10, 2' ἰδ' ἀλέω.

Ἀλιώω (ματαιώνω, μηδενίζω, ἀφανίζω) ποιητ. καὶ μόν. μελ. ἀλιώσω Σοφ. Οἰ. Κ. 704, ἀορ. ἡλιώστα, Τρ. 58, ἀλ-ιλ. π. 737, ἀπαρ. ἀλιώσαι Οδ. ε, 104, μ. μελ. ἀντι ἐνερ. ἀλιώσεται Μαξ. π, οἶων. 582, ἀλλὰ καὶ παθ. ὡς. 512. ῥιζ. Faλ-, ἀλ- (ἄλη συγγεν. τῷ ἡλίθιος, κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ ἄλς), ἀλ-ιόω· ἴδε ἀλιζώ (ἀλατιζώ).

Ἀλισγέω καὶ ἀλισγω (μολύνω, μαιίνω), μελ. ἀλισγῆσει, ἀορ. ἡλίσησα Π. Δ. Μαλαχί. 1, 7. Παθ. ἀλισγόμενος (ἄλλ. ἀναλισκόμενος) Στοβ. ἀνθ. 44, 20, π. παρκ. ἡλισγημένος Π. Δ. Μαλαχί. 1, 7, π. ἀορ. ἀλισγηθῆ=συνεστῆθη Ησυχ. ὑποτ. ἀλισγηθῆ=λυπηθῆ Β. Ἄν. καὶ ἀλισγηθεὶς=λυπηθεὶς ὡς. Παρ. ἀλισγημα' ἰδ' ἀλινδέω καὶ ἀλέω.

Ἀλισκομαι (συλλαμβάνομαι, πιάνομαι, κυριεύομαι) παθ. τοῦ αἰρέω Θουκ. 8, 34, παρατ. ἡλισκόμην, 1, 102, μελ. ἀλώσομαι Λυσ. 10, 22, παρκ. ἐάλωκα (ἀντι Fe-Fαλωκα) Ἰσαί. 3, 5, καὶ ἦλωκα Ξεν. ἀν. 4, 2, 13, ὑπερσ. ἡλώκειν, ἀν. 5, 2, 15, ἀορ. 6. ἐάλων (=Fe-Fάλων), Κυρ. 3, 1, 4, καὶ ἦλων, ἀν. 4, 5, 24, ὑποτ. ἀλῶς Πλατ. ἀπολ. 29, εὐκτ. ἀλοῖην, Θεαιτ. 179, ἀπαρ. ἀλώναι Ἀντιφ. 2, γ, 6, μετχ. ἀλοῦς Ξεν. ἀν. 2, 8, π. ἀορ. μετγν. ἀλωθῆναι Δ. Σικ. 21, 6. Παρ. ἀλωτὸς Θουκ.

Ἀλισκομαι (ὡς ἀνωτ.), παρκ. κατὰ Λεσβίους ἐνάλωκα (Fe-Fάλωκα) Ἄρενς Δ. Δωρ. 1, σ. 36, γ. πλ. Δωρ. ἀλώκωντι Δάκωνες Πλουτ. Αὐσανδ. 14, μετχ. ἀλωκότα Πινδ. Π. 3, 57, ὑπερσ. ἡλώκειν Ἦρ. 1, 84, ἀορ. α. ἀλώσαι (διόρθ. ἀναλώσαι) Ἰπποκρ. 6, 470, ἀορ. 6. ἐάλων Ἀριστ. σφ. 355, ἦλων Οδ. χ, 230, εὐκτ. ἀλοῖην Ιλ. χ, 253, ἀλψῆς (ἀντι ἀλοῖης) Ἄπολ. Ρ. 1, 491, ἀλοῖη Ιλ. ρ, 506, ἀλψῆ Οδ. ξ, 183, ὑποτ. ἐπ. ἀλώω Ιλ. λ, 405, ἀλψῆ, ι, 592, ἀπαρ. ἀλώναι, φ, 281, ἐπ. ἀλώμεναι, φ, 495, μετχ. ἀλοῦς, Θηλ. ἀλώσσα, 6, 374, ἀλόντε, ε, 487. Τὸ ἐνερ. ἀλίσκει μόνον σύνθετον εὐρίσκεται ἐκτός τοῦ γ. ἐν. ἀλίσκει Διογεν. Παροιμ. Δ', 45· ἴδε ἀλιζώ (συναθροίζω).

Ἀλιτ-αίνω (ὕβριζω, βλάπτω, ἀδικῶ, σφάλλω) ἐπ. Ησ. ἔρ. 239, ἀορ. α. μετγν. ἀλίτησα Ορφ. Ἀργ. 647, ἀορ. 6. ἡλιτον Ιλ. ι, 375, ὑποτ. ἀλίτη Ψευδ. Φωκυλ. 208, εὐκτ. ἀλίτοιμι Αἰσχ. Πρ. 533, μετχ. ἀλιτών, Εὐμ. 316.

Μέσ. ἀντί ἐνεργ. ἀλιταίνεται μόν. Ἦσ. ἔρ. 330, ἀορ. β. ἀλιτόμηνη Οδ. ε, 408, ὑποτ. ἀλιτῶμαι Πλ. ω, 570, -ηται, τ, 265, ἀπαρ. ἀλιτέσθαι Οδ. δ, 378, π. παρκ. μτχ. ἀλιτήμενος, δ, 807. Τούτου παρασχ. εἶνε ἀλιτραίνω Ἦσ. ἔρ. 241. Παρ. ἀλις-θη=ἀπάτη Ἦσυχ. ἀλιτ-ήμων, ἀλιτρός, ἀλείτης· ἴδ' ἀλέομαι.

Ἄλι-φθερώκω (ἀφανίζω, ὡς ἐν τῇ θαλάσῃ) μόν. ἀλιφθερώκει Σωφρ. 63, ἀορ. ἀλιφθερῶσαι=ἀφανίσει Ἦσυχ.

Ἄλκαθω (βοηθῶ) ἀορ. β. μόν. ἀπαρ. ἀλκαθεῖν Αἰσχ. ἀποσπ. 425· ἴδ' ἀλέκω.

Ἄλλασσω (ἀλλάζω, μεταβάλλω), ἀττ. ἀλλάττει Πλατ. Παρμεν. 139, μελ. δι-αλλάζω Θουκ. 8, 89, ἀορ. ἤλλαξα Πλουτ. ἠθ. 212, ἀπ- Θουκ. 1, 90, παρκ. ἀπ-ήλλαχα Ξεν. ἀπομν. 3, 13, 6, 8, π. παρκ. μτχ. ἤλλαγμα Ἄπολδ. 3, 12, 6, δι- Πλατ. Μενεξ. 244, ὑπερσ. ἤλλακτο Λουκ. Τόξ. 30, ἀπ- Ἀντιφ. 1, 7, π. ἀορ. α. δι-ηλλάχθη Ἄνδοκ. 2, 26, π. ἀορ. β. ἠλλάχην Ἰσαϊ. 4, 13, π. μελ. β. ἀλλαγήσομαι Λουκ. ὑπὲρ εἰκόν. 2, ἐξ-ἀπ- Θουκ. 4, 28. Μέσ. ἀλλάττομαι, μτχ. δι-αλλαττόμενος Πλάτ. σοφ. 223, μ. μελ. ἀλλά-ζομαι Λουκ. Τυρ. 7, ἀπαρ. ἀπαλλάξεσθαι Θουκ. 8, 2. Παρ. ἀλλακτέον Πλουτ. ἀπ- Λυσ.

Ἄλλασσω (ὡς ἄνωτ.) Εὐρ. Φοιν. 74, Ἰπποκρ. 2, 58, μελ. ἀλλάζω Εὐρ. Βακχ. 1331, ἀορ. ἐξ-ἀλλάξεν Πινδ. Ι. 3, 18, ἠλλαξάτην Εὐρ. Ἄλκ. 661, π. παρκ. ἠλλαγμα Κωμ. ἀποσπ. 3, 96, ὑπερσ. ἠλλακτο Ἦρ. 2, 26, π. ἀορ. ἀλλάχθη Εὐρ. Ι. Α. 797. Μέσ. ἀλλάσσομαι, παρατ. ἠλασσόμην, Ι. Τ. 292, ἠλαττόμην Κωμ. ἀποσπ. 4, 23, μ. ἀορ. ἀλλάξατο Σχολ. Πλ. ζ, 235, π. παρκ. ἐνήλλακται Σοφ. Αἴ. 208, μτχ. ἀπ-αλλαγμένος Ἦρ. 2, 144. Ῥιζ. ἀλ-, ἄλλος, (=ἄλ-ιος, λατ. al-ius), ἀλλαγ-ή, ἀλλάσσω (=ἀλλαγ-ίω), ἀλ-λοτός, ἀλ-λοῖ-ός.

Ἄλλο-γνοεώ (ἐκλαμβάνω τι δι' ἄλλο, παραγνωρίζω) μόν. ἀορ. μτχ. ἀλλογνώσας ἰων. ἀντί ἀλλογνοήσας Ἦρ. 1, 85· ἴδε νοεώ καὶ γιγνώσκω.

Ἄλλοιόω (μεταβάλλω, ἀλλάσσω), μ. μελ. ἀντί παθ. ἀλλοιόωμαι Γαλην. 3, 761, π. μελ. ἀλλοιωθήσομαι, 3, 641· ἴδ' ἀλλάσσω.

Ἄλλομαι (πηδῶ ἐπὶ βάρους, πετώ, σκιρτῶ, χορεύω) Θουκ. 7, 45, παρατ. ἠλόμην Ξεν. Κυρ. 1, 4, 11, μελ. ἀλοῦμαι Π. Δ. Ἠσαϊ. 35, 6, ὑπερ- Ξεν. ἰππ. 8, 4, ἀορ. α. σπαν. ἠλατο Λουκ. ἀπαίδ. 14, εἰς- Ξεν. Κυρ. 7, 4, 4, ἀπαρ. ἠλασθαι Αἰλ. ἐπιστ. 16, μτχ. ἀλάμενος Ξεν. ἀν. 4, 2, 17, ἀορ. β. ἠλόμην εὐκτ. ἀλοίμην, ἀπομν. 1, 3, 9, ὑποτ. ἠληται Ὅππ. ἀλ. 1, 427, ἀπαρ. ἀλέσθαι, κυν. 1, 83, ἐν- Πλουτ. Θεμ. 10, μτχ. ἀλόμενος Ξεν. ἀν. 4, 2, 17.

Ἄλλομαι (ὡς ἄνωτ) Θεοκρ. 3, 36, παρατ. αἰολ. ἀλλόμαν Σαφρ. 55, ἀλλ- Σιμων. (C.) 40, ἐξ-ἀλλατο Καλλ. Δημ. 89, μελ. ὄρω ἀλεῦμαι Θεοκρ. 3, 25, ἀορ. α. ἠλάμην Βατρ. 225, ὄρω ἀλατο Θεοκρ. 23, 58, ὑποτ. ἀληται Πλ. φ, 536, ἄλειται, λ, 192, μτχ. ἀλάμενος Ἀριστ. ὄρν. 395, ἀορ. β. ἐν- ἠλόμην Αἰσχ. Πρ. 508, Πλ. π, 754, ἄλσο, ε, 754, ἐπ-ἀλτο, ν, 643, ε, 111, ὑποτ. ἀληται, λ, 192, εὐκτ. ἀλοίμην Θεοκρ. 8, 89, ὄρω ἀλοίμην, 5, 46, μτχ. ἀλόμενος Αἰσχ. Εὐμ 347, ἐπ. ἀλμένος Ὅππ. ἀλ. 5, 666, ἐπι-ἀλμενος Πλ. η, 15, μετ-, ε, 336. Ῥιζ. φαλ-, ἄλλομαι (=ἀλ-ίωμα)=salio λατ. σαρ=πορεύεσθαι σανσκρ. φαλλα ἀραβ., ἀλεῖνω. Παρ. ἄλμα, ἄλσις, ἀλτήρ, ἀλτικός, ἰ-ἄλλω.

Ἀλλο-φρονέω (ἄλλως φρονῶ, σκέπτομαι) ἰων. καὶ μόν. ἔν. -εσι Ἴπποκρ. 7, 30, μτχ. -έων (ἄλλ. ἄλλο φρονέων) Οδ. κ, 374, ἄορ. ἄλλοφρονῆσαι Ηρ. 5, 85.

Ἀλ-λύω (ἀναλύω, διαλύω, ξηραίνω) μόν. παρατ. ἀλλύεσκεν Οδ. ε, 105, ἴδε λύω.

Ἀλοάω (ἀλωνίζω, κτυπῶ, ῥαβδίζω) ἀπαρ. ἀλοᾶν Ξεν. οἰκ. 18, 3, μτχ. ἀλοώντων Πλατ. Θεαγ. 124, καὶ ἀλοῶντας Ἡσαΐ. 41, 15, μελ. ἀλοήσω μτγν. Π. Δ. Ἱερεμ. 5, 17, ἀλοήσεις Π. Δ. Ἡσαΐ. 41, 15, ἄορ. κατ-ηλόησα Αἰσχ. 2, 140, μτν. ἠλοήσα Αἴσωπ. 367, π. παρκ. ἠλόημαι Συνεστ. ἐπιστ. 73, μτχ. ἀπηλοημένος Δημ. 42, 6, Θεοφρ. Φ. Ἰ. 4, 42, 9, π. ἄορ. ἠλοήθηεν Πολυβ. 10, 12, μτχ. ἀλοηθεῖς Θεοφρ. Φ. Ἰ. 4, 6, 5, π. μελ. ἀλοηθήσονται Ἱερεμ. 28, 33.

Ἀλοάω (ὡς ἄνωτ.), ποιητ. ἀλοιάω Θεοκρ. 10, 48, παρατ. ἀλοία Ἰλ. ι, 568, ἄορ. ἠλόησα Ἀριστ. βατρ. 149, ἀπ-ηλοήσα Ἰλ. δ, 522, μτχ. ἀλοιάσας Κωμ. ἀποσπ. 2, 278, καὶ ἀλοιάσας Δ. Λασρ. ἐπιγρ. 7, 31, π. ἄορ. ἀλοηθέντα Νον. Δ. 31, 7, π. παρκ. κατ-ηλόηται Κωμ. ἀποσπ. (Εὐδουλ.) 3, 211. ἴδ' ἄλῆω (ἄλέθω).

Ἀλοιάω· ἴδ' ἀλοάω.

Ἀλοκίζω (ἄνοιγω αὐλακα, ὀργώνω, χαρακώνω) ποιητ. σπαν. ἀπαρ. -ίξειν Ἀριστ. σφ. 850, π. παρκ. κατ-ηλοκίσηθα Εὐρ. ἰκ. 826, μτχ. ἠλοκισμένος Λυκοφρ. 149. ἴδ' ἄημι.

Ἀλυκτάζω (ἐν ταραχῇ, ἀγωνία εἶμαι, ἀπορῶ) μόν. παρατ. ἀλύκταζον Ηρ. 9, 70, καὶ ἀλυκτέω μόν. ἀλυκτέει Ἴπποκρ. 8, 30, ἄορ. ἀλυκτήσας = ἀπειλήσας, θορυβήσας Ησυχ. (ἴδ' ἀλαλύκτημαι). ἴδ' ἀλέομαι καὶ ἄλύω.

Ἀλυκτέω· ἴδ' ἀλυκτάζω.

Ἀλυσθαίνω καὶ ἀλυσθμαίνω (ἀσθενής, ἀδύνατός εἰμι) μόν. ἔν. μτγν. -σθαίνει Νικ. Θηρ. 427, μτχ. -σθμαίνουσα Καλλ. Δηλ. 212. ἴδ' ἀλέομαι.

Ἀλυσκάζω καὶ ἀλυσκάνω (ἀποφεύγω, ἀποχωρῶ) ἐκτενεστ. τύπ. τοῦ ἀλύσκω Κωμ. ἀποσπ. 2, 99, μτχ. ἀλυσκάζων Ἰλ. ε, 253, παρατ. ἀλύσκα-νε Οδ. χ, 330, ἄορ. ἀλύσκασε (τοῦ ἀλυσκάνω μᾶλλ.) Οδ. χ, 330, εὐκτ. μτγν. ἀλυσκάσσειε Νον. 42, 135. ἴδ' ἀλέομαι.

Ἀλύσκω (πάντοτε φεύγω, ἀποχωρῶ, ἐκφεύγω) Ἀπολ. Ρ. 4, 57, -σκει, 2, 72, μτχ. ἀλύσκων Οδ. χ, 363, μελ. ἀλύξω, τ, 558, ἀπαρ. -εἰν Αἰσχ. Ἀγ. 1615, μ. μελ. ἀλύξομαι Ησ. ἔρ. 261, ἄορ. ἠλυξα Οδ. γ, 297, ἀλ., ψ, 328, Πινδ. Π. 8, 16, ἐξ-ηλ- Εὐρ. Βακ. 734, ὑποτ. -ύξω Αἰσχ. Περ. 101, μ. ἄορ. ὑποτ. ἐξ-αλύξομαι Σοφ. Αἴ. 656. ἴδ' ἀλέομαι.

Ἀλύσσω (ἀπορῶ, εἶμαι περιδεής, ἀγωνιῶ, ἀδημονῶ) ἰων. ἀπαρ. ἀλύσσειν = τρέμειν Ησυχ. μτχ. -σσω Ἰλ. χ, 70, μελ. ἀλύξω Ἴπποκρ. 8, 16, ὕπερσ. ἀλ-ἀλυκτο Κ. Σμ. 13, 499. ἴδ' ἄλύω καὶ ἀλέομαι.

Ἀλύω (πλανῶμαι, περιδεής εἰμι, στενοχωροῦμαι) μτγν. ὑποτ. ἀλύη Αἴλ. Π. Ἰσ. 14, 12, μτχ. ἀλύων Πλουτ. Πυρ. 16, ἀλύουσα Λουκ. ἐναλ. Θε. 13. 1.

Ἀλύω (α βρ ὡς ἄνωτ.) μόν. ἔν. Οδ. σ, 333, Εὐρ. Ἰππ. 1182, Σοφ. Φιλ. 174, μτχ. ἀλύων, ι, 398, -ύων Ἰλ. ε, 352, ἀλύουσ', ε, 352, παρατ. ἠ-λύον Ἀπολ. Ρ. 4, 1287. ἴδ' ἀλέομαι.

Ἀλφαίνω καὶ ἀλφάνω (εὐρίσκω, ἐπινοῶ, ἀποκτῶ, κομίζομαι), ἀλφά-νει Εὐρ. Μηδ. 298, Ἀριστ. ἀποσπ. 308, ὑποτ. ἀλφάνη Κωμ. ἀποσπ. (Εὐ-

πολ.) 531, ἄορ. β. ἐπ. ἤλφον Ἰλ. φ, 79, εὐκτ. ἄλφοι Ὀδ. ο, 453, γ. πλ. -οῖν (ἀντί -οῖεν), υ, 383. ῥίζ. ἄλφ-, arh-, arh-ait-jan=ἄλφ-αῖνω (ἀντί ἄλφ-ανίω) γοτθ. ἄλφ-άνω, κατ' ἄλλους δ' ἐκ τοῦ α τοῦ ἀνά καὶ λαφεῖν =λάπτειν ἴδε λαπάζω καὶ ἀλαπάζω.

Ἀλφι-τοσιτέω (τρώγω ἄλφιτα, ψωμί κρίθινον) ἐν. μόν. ἄλφιτοσιτεῖ Ἐσν. Κυρ. 6, 2, 28 ἴδε σφάλλω.

Ἀλωπεκίζω (φέρομαι ὡς ἀλώπηξ, δόλιος, πανοῦργός εἰμι) σπάν. -ίζειν Ἀριστ. σφ. 1241, προστ. ἀλωπέκιζε Αἰσωπ. 243. ῥίζ. λωβ-(λώβη) καὶ μετὰ α ἐπιτάτ. ἀλωβ, ἀλωπ-, ἀλώπ-ηξ, ἀλωπεκ-ίζω. Μή εἶνε τῆς αὐτῆς ῥίζης τῷ λύκος=λατ. lupus; τὸ δὲ λύκος=κασιδιάρης κατὰ τοὺς νῦν Κυπρίους.

Ἀ-μαθαίνω (ἀμαθής, ἀπαίδευτος, σκαιός εἰμι) μόν. ἐν. ὑποτ. -αίνη Πλάτ. νόμ. 863, μτχ. -αῖνον, νόμ. 689, -αῖνουσα, πολ. 535 καὶ μτγν. Ἀριστείδ. τ. 2, σ. 414. Παρ. ἀμαθής, ἀμαθία ἴδε μανθάνω.

Ἀμαθύνω (εἰς κόνιν μεταβάλλω, καταστρέφω, ἀφανίζω) μόν. ἐν. Ἰλ. ι, 593, εὐκτ. -ύνοι Θεοκρ. 2, 26, παρατ. ἦ ἄορ. ἡμάθυνε Λυκόφρ. 79; ἀ-μαθ-Ομ. ὕμν. Ἑρμ. 140. Παθ. -ύνεται Κ. Σμ. 2, 334, παρατ. ἀμαθύνετο Ἀπολλιν. ψαλ. 87, 20. ῥίζ. ἄμ-, ἦ ψ αμ-, ἄμ-αθος, ἀμαθ-ύνω, ψάμ-αθος, ἄμ-μος, ἀμαθῆεις.

Ἀμαλάπτω (ἀμαλδύνω, ἐξασθενίζω) μόν. ἄορ. ἡμάλαψα Σοφ. ἀποσπ. 413, καὶ μτγ. Λυκόφρ. 34. ῥίζ. μαλ- (μαλακός λατ. mollis) καὶ μετὰ α προτακτ. ἀμαλ-ός, ἀμαλ-δύνω, ἀμαλ-άπτω, ἀμαδλ-ύς (ἀντί ἀ-μαλ-ύς), ἀμβλ-ίσκω, ἀμβλ-όω, ἀμβλ-ύνω.

Ἀμαλ-δύνω (κάμνω μαλακόν, ἐξασθενίζω τι, ἐξαφανίζω), ἀμαλδύνει Ἰπποκρ. 238, 26, ἀμαλδύνουσι Θεοκρ. 16, 59, ἀπαρ. ἀμαλδύνειν Ὀρφ. λιθ. 504, μτχ. ἀμαλδύνουσα Ἀπολ. Ρ. 1, 834, ἄορ. ἡμάλδυνα μτχ. ἀμαλδύνας Ἰλ. μ, 32. Παθ. ἀμαλδύνονται Ἀρατ. 864, ὑποτ. ἀμαλδύνηται Ἰλ. η, 463, π. ἄορ. ἀμαλδυνθεῖσα Ἀνθ. Παλ. 6, 18, π. μελ. ἀμαλδυνθήσομαι Ἀριστ. εἰρ. 380 ἴδ' ἀμαλάπτω.

Ἀ-μαρτ-άν-ω (ἀποτυγχάνω, σφάλλω) Θουκ. 4, 61, παρατ. ἡμάρ-τανον, 4, 38, μελ. ἀμαρτήσομαι Ἐσν. ἀπομν. 3, 9, 12, μτγν. ἀμαρτή-σω Δ. Κασ. 59, 20, ἄορ. α. μτγν. ἡμάρτησα Π. Δ. Βασιλ. Α. 49, 4, Δ. Σικ. 2, 44, ἄορ. β. ἡμαρτον Πλατ. πολ. 340, ὑποτ. ἀμάρω, Θεαιτ. 146, εὐκτ. ἀμάρωτοιμι Ἐσν. Κυρ. 8, 3, 27, ἀπαρ. ἀμαρτεῖν Θουκ. 5, 7, μτχ. ἀμαρτῶν Ἀντιφ. 3, 6, 3, παρκ. ἡμάρτηκα Λυσ. 7, 4, π. παρκ. ἡμαρτήμαι Θουκ. 3, 56, ὑπερσ. ἡμαρτήμην, 7, 48, π. ἄορ. ἡμαρτήθην Ἐσν. ἀν. 5, 8, 20. Παρ. ἀν-αμαρτήτος Πλατ. ἐπ-εξ-αμαρτητέον Δημ.

Ἀμαρτάνω (ὡς ἀνωτ.) μελ. μτγν. δωρ. ἀμαρτήσω Χίλων παρὰ Στοβ. ἀνθ. 1, 87, ἄορ. μτγν. μτχ. ἀμαρτήσας Ἑμπεδ. 372, ἄορ. β. ἡμαρτον Θεογν. 407, ἄμ- Ἰλ. δ, 491, εὐκτ. ἀμάρωτοι Κωμ. ἀποσπ. (Κρατιν.) 2, 47, ὑποτ. -άρτω Ηρ. Α. 207, ἐπ. ἡμβροτον (ἀντί ἡμαρτον) Ὀδ. φ, 423, -βρω-τες Ἰλ. ε, 287, -τε Ὀδ. η, 292, πλ. -τον Ἰλ. π, 336, ἀπαρ. ἀμβροτεῖν=ἀμαρτεῖν Ησυχ. αἰολ. -ῆν Ἐπιγρ. Μιτυλ. π. παρκ. ἡμαρτημένος Σοφ. Οἰ. Κ. 439. ῥίζ. μερ-, ἦ μαρ-, (μέρ-ος) καὶ α στερ. ἀμερ-, ἀ-μέρ-δω, ἀμαρ-τ-άνω κατ' ἄλλ. ἐκ τοῦ α καὶ μείρω, καὶ κατ' ἄλλ. ἐκ τοῦ ἀδροτάζω=ἀποτυγχάνω, ἀμαρτάνω, καὶ ἐκ τούτου ἐπενθέσει τοῦ μ ἄορ. β. ἡμβροτον (ἀντί ἡδροτον) ἡμαρτον.

Ἀ-μαρύσσω (λάμπω, κάμνω νά λάμπη) ἐπ. μόν. ἐν. καὶ παρατ. μτχ.

-ύσων Ομ. ὕμν. 415, παρατ. ἀμαρύσσει Ησ. θε. 827 καὶ μτγν. Νον. 5, 485. Παθ. ἀμαρύσσεται Ἀνθ. 9, 668, παρατ. ἀμαρύσσετε Ἀπολ. Ρ. 4, 178. Ῥιζ. μαρ (μαρ-μαίρω, μάρ-μαρ-ος, σμάρ-αγδος, σμαρ-αγή) καὶ μετὰ α προτακτ. ἀμαρ-, ἀμαρ-υγή, ἀμαρύσσω (ἀντι ἀμαρυγ-ίω). Παρ. ἀμαρυγμα, ἀμαυρός (ἀντι ἀ-μαρ-Γός).

Ἄμα-άω (πιάνω μαζί, μαζεύω, θερίζω) σπάν. ἀπαρ. ἀμᾶν Λουκ. διαλεξ. πρὸς Ησ. 7, ἀορ. ἐφ-αμήσας Ηλιοδ. 2, 20. Μέσ. ἀμάομαι Πλουτ. ἦθ. 210, μτγ. δι-αμώμενοι Θουκ. 4, 26, ἀορ. εὐκτ. ἐπ-αμήσαιο Ξεν. οἰκ. 19, 11, μτγ. μτγν. ἀμησάμενος Ἰωσ. αρχ. 8, 13, 4, ἀντιπροσ-Ξεν. οἰκ. 17, 13. Παρ. ἀμητος.

Ἄμαάω (ὡς ἀνωτ.) ἐπ. κατ-αμᾶ Σοφ. Ἄντ. 602, εὐκτ. ἀμῶς Θεογν. 107, ἀμῶεν Οδ. ι, 135, ἀπαρ. ἀμᾶν Ἰακώβ. ἀνθ. μτγ. ἀμῶων Ἀπολ. Ρ. 3, 1381, ἀμῶωσα Νον. Δ. 7, 31, παρατ. ἤμων Ἰλ. σ, 551, -μα Σοφ. ἀποσπ. 479, μελ. ἀμήσω Ησ. ἔρ. 480, ἐξ-Ἄριστ. Λυσ. 367, ἀορ. ἤμησα Ησ. θε. 181, δι-ἀμησε Ἰλ. γ, 359, δι-ἤμ- Εὐρ. Πλ. 1023, ἄμασε Καλλ. Δημ. 137, ὑποτ. -ἤσωσι Ηρ. 3, 98, προστ. ἀπ-ἀμησον Σοφ. Φιλ. 749, ἀπαρ. ἀμήσαι Ἀπολ. Ρ. 4, 375, μτγ. ἀμήσας Ἰλ. ω, 451, δωρ. ἀμάσας Θεοκρ. 11, 73, π. παρκ. ἐξ-ἤμημαι Σοφ. Αἴ. 1179, π. ἀορ. μτγν. ἀμηθεῖς Νικ. ἄλ. 216. Μέσ. ἀμάομαι Ησ. θε. 599, μελ. ἀμήσομαι Ἀπολ. Ρ. 1, 688, ἐξ- Εὐρ. Κυκλ. 236, δωρ. ἀμασ- Σοφ. ἀποσπ. 550, ἀορ. ἀμήσατο Ἀπολ. Ρ. 1, 1305, κατ- Ἰλ. ω, 165, δωρ. ἀμάσ- Ἀνθ. 7, 446, ὑποτ. ἀμάσεται Κ. Σμ. 13, 242, -ἤσωνται Ηρ. 3, 98, ἀπαρ. ἀμήσασθαι Ἀπολ. Ρ. 4, 987, μτγ. ἀμησάμενος Οδ. ι, 247. Ῥιζ. μα- (μάω=μελο λατ. maham γερμ.), ἀμ-, ἀμ-άω; ἀμ-άλη καὶ ἀμ-αλλά=τὸ δράγμα ἦτοι τὸ χειρόβολον τῆς κριθῆς, ἀμ-η, ἀμ-ητήρ, ἀμ-ητος.

Ἄμβλακίσκω ἴδ' ἀμπλακίσκω.

Ἄμβλ-ίσκω (ἐξαμβλύωνω, ἐκτιτρώσκω) Πλατ. Θεαιτ. 149, καὶ σύνθ. μτγν. ἐξ-αμβλώω, ἐξ-αμβλοῦν Ἀθην. 1, 31, μελ. μτγν. ἀμβλώσω Γεωπ. 14, 14, ἐξ- Αἴλ. Φ. Ἰσ. 13, 27, ἀορ. α. ἤμβλωσα, Π. Ἰσ. 13, 6, ἐξ- Πλατ. Θεαιτ. 150, ἀορ. β. μτγν. ἐξ-ἤμβλω Αἴλ. ἀποσπ. 52, ἀπαρ. ἀμβλώωναι Θεμιστ. 2, 33. Παθ. ἐν. ἀμβλοῦνται Θεοφρ. Φ. Ἰσ. 4, 14, 6, π. ἀορ. ἤμβλώθην Ἀριστοτ. Γεν. Ζ. 4, 4, 43. Τὸ δὲ ἀμβλύω μτγν. ἀορ. ὑποτ. -ύσῃ Γεωπ. 18, 18.

Ἄμβλ-ίσκω (ὡς ἀνωτ.) καὶ σύνθ. ἐξ-αμβλώω Εὐρ. Ἄνδρ. 356, ἀορ. ἤμβλωσα Ἰπποκρ. 8, 68, παρκ. ἐξ-ἤμβλωκα Ἀριστ. νεφ. 137. Παθ. ἐξ-αμβλέομαι Ἰπποκρ. σ. 600, 36. Ἄλλὰ καὶ τύπ. ἀμβλύσκω Σοφ. ἀποσπ. 134 καὶ ἀμβλύω, π. παρκ. κατ-ἠμβλωμένων Κωμ. ἀποσπ. (Διφίλ.) 4, 383 ἴδ' ἀμαλάπτω.

Ἄμβλ-ύνω (κάμνω τι ἀμβλύ, ἀφαιρῶ τὴν ὀξύτητα τινος, ἀδυνατίζω) Θεοφρ. Φ. Ἰσ. 5, 3, 3, μελ. -υνῶ Πλουτ. ἦθ. 235 ἀορ. ἤμβλυνα, ἀμβλύνατε, Κάτ. 12, π. παρκ. ἤμβλυμαι Γαλην. 4, 374, ἀπ- Πλουτ. ἦθ. 785, π. ἀορ. ἤμβλύθην Γαλην. 5, 465, ἀπ- Πλουτ. Τιμολ. 37. Παθ. ἐν. ἀμβλύνεσθαι Θουκ. 2, 87.

Ἄμβλ-ύνω (ὡς ἀνωτ.) Ἐμπεδ. 3, Ἰπποκρ. 6, 4, μελ. -υνῶ Αἰσχ. Ἐπτ. 715. Παθ. ἐν. ἀμβλύνεται Ἐπτ. 844, π. παρκ. ἤμβλυμαι Ομ. ἐπιγρ. 12, ἤμβλυται Σ. Ἐμπ. 230, 24, ἀορ. ἤμβλύθην Ἀνθ. 6, 65, π.

μελ. ἀπ-ἀμβλονθήσομαι Αἰσχ. Πρ. 866, μ. μελ. ἀντί παθ. ἀμβλονεῖται Ἴπποκρ. 4, 464. ἴδ' ἀμαλάπτω καὶ ἀμβλίσκω.

Ἄμβλυόω ἴδ' ἀμβλίσκω.

Ἄμβλύσκω ἴδ' ἀμβλίσκω.

Ἄμβλυ-ωπέω (ἀμβλύωψ εἰμί, κοντοβλέπω, τυφλώττω) μόν. ἐν. καὶ σπάν. ἀττ. ἀπαρ. ἀμβλυοπεῖν Ξεν. κυν. 5, 27, μτχ. ἀμβλυοπῶν Πλουτ. ἦθ. 53, παρατ. ἡμβλύωπουν Π. Δ. Βασιλ. Γ. 14, 14. Ἄλλα καὶ ἀμβλυώττω σπάν. ἀττ. καὶ μόν. ἐν. ἀμβλυώττουσι Πλατ. πολ. 508, ἀορ. μτγν. ὑποτ. ἀμβλυώση Γεωπ. 18, 18. Παρ. ἀμβλυωπῆς, ἀμβλυοπία.

Ἄμβλυ-ωπέω (ὡς ἀνωτ.) Ἴπποκρ. 2, 128, μτχ. -ωπῶν Κωμ. ἀποσπ. 4, 329. ἔτι ἀμβλύωσσω Ἴων. -ώσσει Ἴπποκρ. 7, 20, -ώσσοις, 7, 8, ἀπαρ. -ώσσειν, 6, 294. Εἶνε δὲ σύνθ. ἐκ τοῦ ἀμβλύη (ἀμβλύων) καὶ ὄσσομαι.

Ἄμβλύωσσω ἢ ἀμβλυώττω ἴδ' ἀμβλυοπέω.

Ἄμειβ-ω (μεταβάλλω, ἀλλάζω, ἀφήνω, ἐπιστρέφω, ἀποκρίνομαι) σπαν. ἀττ. μτχ. ἀμείβον Πλατ. Παρμ. 138, παρατ. μτγν. ἡμείβον Δ. Λαερ. 4, 53, μελ. μτγν. ἀμείψω Πλουτ. Μαρκελ. 19, ἀορ. μτγν. ἡμειψα, Λυσανδρ. 11, π. ἀορ. ἡμειφθην Δ. Σικ. ἀποσπ. σ. 142, 13, ἀπ-ημειφθη Ξεν. ἀν. 2, 5, 15, π. μελ. ἡμειφθήσεται Ἐφρ. Συρ. τ. 3, σ. 337. Μέσ. ἀμείβομαι Ξεν. ἀπομν. 3, 11, 12, μτχ. ἀμειβόμενος Πλατ. ἀπολ. 47, μελ. ἀμειψομαι Πλουτ. Κατ. 16, ἀορ. ἡμειψάμην, ἦθ. 26, παρατ. ἡμειπται Γαλην. 1, 210.

Ἄμειβ-ω (ὡς ἀνωτ.) Εὐρ. Ορ. 1503, ἀπαρ. -βειν Ἴπποκρ. 3, 280, μτχ. -βων Ἰλ. λ, 547, παρατ. ἡμείβον, ξ, 381, μελ. ἀμείψω Αἰσχ. Πρ. 23, ἀορ. ἀμειψα Ἄπολ. Ρ. 3, 280, δωρ. ἄμ- Πινδ. Π. 5, 40, ὑποτ. ἀμειψω Ἴβουκ. 24, ἀπαρ. ἀμειψαι Ἡρ. 5, 72, μτχ. ἀμειψς Σοφ. Τρ. 659, ὑπερσ. ἡμειπτο Νόν. 44, 241, π. ἀορ. ἡμειφθην Ἀνθ. 7, 589, ἀμειφ- Πινδ. Π. 4, 102, ἀμειφ- Θεοκρ. 7, 27. Μέσ. ἀμειδομαι Αἰσχ. ἰκ. 195, παρ-αμειθεαι Πινδ. Ν. 3, 27, παρ-αμειδομεσθα Σοφ. Οἰ. Κ. 430, προστ. ἐξ-αμειθεο Ἀνθ. Παλ. 4, 255, μτχ. ὄμενος Οδ. γ, 148, παρατ. ἡμειδομένη Ἰλ. α, 421, παρ-αμειθετο Ἡρ. 7, 109, αμειβ- Ἰλ. γ, 171, μελ. ἀμειφομαι Αἰσχ. γο. 965, ἀορ. ἡμειψάμην Ἰλ. ψ, 542, ἀμειψ-, δ, 403, Ἡρ. 1, 37, παρ-αμειψ-, 7, 109. Παρ. δι-αμειπτός Σαφρ. 14. Τὸ σύνθ. ἀντ-αμειδομαι εἶνε ἀποθ. μέσ. Σοφ. Οἰ. Κ. 814, Ἄρχ. 67, παρατ. ἀντ-ημειβ- Αἰσχ. Ἐπτ. 1049, δωρ. ἀντ-αμειβ- Θεοκρ. 24, 72, Ἴων. ἀναύξ. ἀντ-αμειβ- Ἡρ. 9, 79, μελ. ἀντ-αμειφομαι Εὐρ. Τρ. 915, ἀορ. ὑποτ. ἀντ-αμειψωνται Ἀρχιλ. 76, 7, προστ. -ἀμειψαι Σοφ. Φιλ. 230. Τὸ δ' ἀπ-αμειδομαι εἶνε ἀποθ. παθ. καὶ μέσ. -ειδόμενος Ἰλ. υ, 86, καὶ μόν. ἀντ-απ-αμειδόμενος Τυρτ. ἀποσπ. 1, 4, 6, παρατ. ἀπ-αμειθετο Ἰλ. υ, 199, συγχεκ -εἶπτο Ἀνθ. 14, 3, 4, ἀορ. ἀπ-αμειψατο Καλλ. Δημ. 63. Τὸ δὲ μεταβείδω σπαν. παρά πεζ. Ἴπποκρ. 5, 318, παρατ. ἀμειθε Μοσχ. 2, 52, ἀορ. αἰολ. πεδ-ἀμειψαν Πινδ. Ο. 12, 12. Μέσ. -ὄμενος, Ν. 10, 35, ἀορ. -ειψάμενος, Π, 3, 96. ῥίζ. μεβ-μεβ-, μευ-, μιν-εὐ-κινουόμαι λατ. καὶ μετὰ α προτακτ. ἀμεβ-, ἀμευ-, ἀμειδῶ (=ἀμεβ-ίω), ἀμεύομαι, ἀμοιβή.

Ἄμειρ-ω (ἀφαιρῶ, στερῶ τι ἀπό τινα, τυφλώνω), ἀπαρ. ἀμείρειν Πινδ. Π. 6, 27. Παθ. ἀπ-αμείρομαι Ἄπολ. Ρ. 3, 785, μέσ. ἀπ-αμείρεται Πλατ. νόμ. 777. ἴδ' ἀμέρδω.

Ἄμέλγω καὶ ἀμέργω (ἀμέγγω) ὁμαλ. παρά πεζ. παρατ. ἐν-ἀμελ-

γεν. Οδ. ι, 223, ἄορ. ἄμελιζα Μακεδον. 9, 615, ἐξ-ἡμελιζα Αἰσχ. χο. 885. Παθ. ἄορ. ποτ-αμέλεται Θεοκρ. 1, 25, παρατ. ἡμέλετο Nov. Δ. 26, 103, π. παρκ. ἐξ-ἡμελεγμένοις Εὐρ. Κυκλ. 209. 'Ρίζ. μελγ-, μαργ-, μεργ-, καὶ μετὰ α προτακτ. ἀμέλγ-ω=mulgeo λατ.=marg-amī σανσκρ.=melke γερμ. ἄμελιζις, ἀ-μολγ-εύς, ἀ-μοργ-ός.

'Αμενηνῶ (ἀδυνατίζω, μιλζώνω) ἐπ. μόν. ἄορ. ἀμενήνωσα ἰλ. ν, 562. 'Ρίζ. μεν-, (μέν-ος, μεν-σαίνω), μαν-, (μάντις, μαν-ία, μῆνις) καὶ μετὰ α προτακτ. ἀμεν-, ἀμεν-ῆς, ἀμενην-ός, ἀμενην-ῶ.

'Α-μελ-έω (ὀλιγωρῶ, δὲν φροντίζω) ὁμαλ. ἄορ. ἀμέλησε ἰλ. ρ, 697, ὑπερσ. παρ-ημελήκει Ἡρ. 1, 85. ἴδε μέλει.

'Α-μέρ-δω (ἀφαιρῶ, στερῶ τινά τινος, ἐν γένει ἀφαιρῶ), ἀμέρδει Οδ. τ, 18, παρατ. ἄμερδει ἰλ. ν, 340, μελ. ἀμέρσω Ορφ. λιθ. 167, ἀπαρ. ἐπ. ἀμερσέμεναι Κ. Σμ. 6, 243, ἄορ. ἡμερσα Ομ. ὕμν. Δημ. 312, ἄμ- Οδ. θ, 64, ἄμ- Πινδ. Ο. 12, 16, ἀπ-ἡμέρσ-αμεν Γρ. Ναζ. ἀπαρ. ἀμέρσαι ἰλ. π, 53, μτχ. ἀμέρσας Εὐρ. 'Εκ. 1027, καὶ ἀμέρσας (ἄλλ. ἀμέρσας) 'Ανθ. Παλ. 7, 657. Παθ. ἀμέρδομαι Οδ. φ, 290, π. ἄορ. ὑποτ. ἀμερθῆς ἰλ. χ, 58, σπ. μτγν. πεζ. ἀμερθῶσι Θεοφρ. Φ. 'Ισ. 9, 8, 2, μτχ. ἀμερθῆς Ορφ. λιθ. 73, ἀμερθὲν 'Αρεται. σ. 191, μ. ἄορ. ἀμερσάμενος 'Ανθ. 15, 32. 'Ρίζ. μερ- (μέρος, μείρομαι) καὶ μετὰ α προτακτ. ἀμερ-, ἀμείρω (=ἀμερ-ίω), ἀ-μέρ-δω.

'Α-μεύομαι (ἀμείβομαι, ὑπερβάλλω, νικῶ) ἀποθ. καὶ μόν. μελ. ἀμεύ-σεσθαι Πινδ. ἀποσπ. 300, μ. ἄορ. ἀπαρ. -εύτασθαι, Π. 1, 45, μτχ. -σάμενος Εὐφορ. ἀποσπ. σ. 140. ἴδ' ἀμείρω.

'Α-μηχανέω (ἐν ἀπορία εἶμαι, εἶμαι ἄνευ συμβουλῆς καὶ βοήθειας) ὁμαλ. ἀμηχανώσιν 'Οππ. ἄλ. 3, 328, μτχ. ἀμηχανόνος 'Ανθ. Παλ. 591, παρατ. ἀμηχανέεσκε Nov. γ. πλ. ἀμηχανέεσκον 'Απολλιν. ψαλ. 116, 78. Παρ. ἀμήχανος.

'Αμιλλάομαι (διαγωνίζομαι, φιλοτιμοῦμαι, συνερίζομαι, σπεύδω) Πλατ. Λυσ 208, παρατ. ἡμιλλώμην Ξεν. 'Ελλ. 7, 2, 14, μελ. -ῆσομαι Πλατ. πολ. 349, παρκ. ἐνερ. παρ-ἡμίλλημαι Πολυδ. 12, 10, ἀλλὰ παθ. δι- Λουκ. Παρσ. 58, π. ἄορ. ἀντί ἐνερ. ἡμιλληθῆην Πλατ. νόμ. 968, ἀλλὰ παθ. ἐξ-αμιλληθείς Αἰσχίλ. 1, 152, μ. ἄορ. ἀμιλλησάμενος Πλουτ. 'Αρατ. 3. Παρ. ἀμιλλητέον.

'Αμιλλάομαι (ὡς ἀνωτ.) παρκ. ἐνερ. ἡμίλλημαι Εὐρ. 'Ελ. 546, π. ἄορ. ἀντί ἐνερ. ἀμιλληθῶ Ἡρ. μ. 1255, δωρ. -αθῶ, 'Ελ. 165, μτχ. ἀμιλληθείς, 'Εκ. 195, ἀλλὰ παθ. ἀμιλληθέντα, ἀποσπ. 809, μ. ἄορ. ἐξ-ἡμιλλησάμενος, 'Ελ. 1471. Τὸ δ' ἐνερ. ἀμιλλᾶν=ἐρίζειν Ησυχ. 'Ρίζ. ἀμ-, ἄμ-α, ἄμ-ιλλα, ἀμιλλάομαι.

'Αμνημονέω (εἶμαι ἀμνήμων, λησμονῶ) ἀττ. πεζ. καὶ ποιητ. Θουκ. 5, 18, Αἰσχ. Εὐμ. 24, μελ. -ῆσω Ἰσοκ. 12, 253, ἀμνημονῆσαι Ξεν. συμπ. 8, 1, μτχ. -ῆσας Ἰσοκ. 5, 71. ἴδε μνημονεύω.

'Α-μνηστέω (δὲν ἐνθυμοῦμαι) μόν. ἐν. 'Αρατ. 847, δωρ. -αστέω Σοφ. 'Ηλ. 482. Παθ. ἀμνηστούμενα Θουκ. 1, 20. ἴδε μνημονεύω.

'Αμ-πάλλω. ἴδε πάλλω.

'Αμπ-έχω, -ίσχω, -ισχνούμαι. ἴδε ἔχω.

'Αμπλακ-ίσκ-ω (ἀμαρτάνω, ἀδικῶ, πλημμελῶ) καὶ δωρ. ἀμβλ-ακίσκω Θεαγ. π. Στοβ. 'Ανθ. 1, 67, παρατ. δωρ. ἀμβλάκισκον Στοβ. 74, 61,

παρκ. ἡμπλάκηκας (διόρθ. ἡμπόληκας) Σοφ. Αἰ. 978, π. παρκ. ἡμπλάκη-
ται Αἰσχ. ἰκ. 916, ἄορ. β. ἡμπλακον, Ἄγ. 1212, ἀπ-ἡμπλάκε Σοφ. Τρ.
1139, σπάν. ἡμβλακον Ἀρχιλ. ἀποσπ. 73, ὑποτ. ἀμπλάκω Σοφ. Ἄντ.
554, ἀπαρ. ἀμπλακεῖν Τραγ. ἀποσπ. ἀδέβ. 1247, ἀμ(β)λακεῖν=ἀμαρτεῖν
Πουσ. μτχ. ἀμβ- Ἰβουκ. 23, ἀπλακῶν Εὐρ. Ι. Α. 124. Ῥίξ. πλακ-, πλαγ-
(πλάζω, πλήττω), καὶ μετὰ α προτακτ. καὶ ἐπενθέσει τοῦ μ, ἀ-μ-πλακ-
έω, ἀμπλακ-ίσκ-ω. Παρ. ἀμπλάκημα, ἀμπλακητός.

Ἄμ-πνύω (ἀναπνέω) ἐπ. μόν. ἄορ. β. ἀμπνυεν Κ. Σμ. 9, 470, καὶ -υε
ἐν. ἄρσ. 1, 599, προστ. ἀμπνυε ἰλ χ, 222, υ. ἄορ. ἀντι ἐνερ. συγκεκ.
ἀμπνυτο ἀντι -ύετο ἰλ. χ, 475, π. ἄορ. ἀντι ἐνερ. ἀμπνύθη, ε, 679, ἀ-
παρ. -υθηῖναι Θεοκρ. 25, 263· ἴδε πνέω.

Ἄ-μύζω (ἐκμυζῶ) μόν. ἐν. ἀπαρ. ἀμύζειν (ἄλλ. μύζειν) Ξεν. ἀν. 4,
5, 27· ἴδε μύζω.

Ἄ-μυ-άθω (ἀμύνω, ἀποτρέπω, ἀπελαύνω) ἀττ. -άθετε Ἀριστ. νεφ.
1323, ἀπαρ. -άθειν (ἄλλ. ἄορ. ἀμυναθεῖν) Σοφ. Οἰ. Κ. 1015. Μέσ. ἀμυ-
νάθου (ἄλλ. ἄορ. ἀμυναθού) Αἰσχ. Εὐμ. 416, εὐκτ. -άθοιτο Εὐρ. Ἄνδρ.
721· ἴδ' ἀμύνω.

Ἄ-μύν-ω (ἀποτρέπω τι, ἀποδιώκω, βοηθῶ τινα) Πλατ. Φιλ. 38, πα-
ρατ. ἤμυνον Λυκουργ. 76, μελ. ἀττ. -νῶ Θουκ. 6, 13, ἄορ. ἤμυνα, 6,
80. Μέσ. ἀμύνομαι Ἀντιφ. 2, α, 6, καὶ παθ. σπάν. προστ. ἀμυνέσθω
Πλατ. νόμ. 845, παρατ. ἤμυνόμην Ξεν. Ἀγχι. 11, 3, μελ. ἀμυνοῦμαι
Δημ. 15, 24, ἄορ. ἤμυνάμην Λυσ. 3, 8, ἀπαρ. ἀμύνασθαι Θουκ. 4, 34,
μτχ. ἀμυνάμενος σπάν. Δημ. 21, 71.

Ἄ-μύν-ω (ὡς ἀνωτ.) ἀπαρ. -νεῖν Πινδ. Ν. 9, 37, ἀμυνέμεν ἰλ. ν, 109,
ἀμυνέμεναι, ρ, 182, παρατ. ἀ -, ο, 731, μελ. ἰων. -νέω Ηρ. 7, 168, γ.
πλ. -νεῖσι, 9, 6, μτχ. -έοντες, 9, 60, ἄορ. ἤμυνα ἰλ. ι, 599, ἄλ. ρ, 615,
ἄμ-, Πινδ. Ν. 1, 50, εὐκτ. ἀμύναι ἰλ. μ, 334, ἀπαρ. ἀμύναι, σ, 450.
Μέσ. ἀμύνομαι, ρ, 510, καὶ παθ. σπαν. ἀμύνονται Πινδ. Π. 11, 54, παρτ.
ἤμυνόμην Ηρ. 3, 158, ἀμ- ἰλ. ν, 514, μελ. εὔμα Ηρ. 8, 443, ἄορ. εὐκτ.
ἀπαρυναίμεσθα ἰλ. ο, 73. Ῥίξ. μυν (μύνη, μόν-ομαι, μήν-ιο λατ.) καὶ
μετὰ α προτακτ. ἀμυ-, ἀμύν-ω, ἀμύν-τωρ, Ἄ-μύν-τας, Ἄ-μυ-νας, ἀ-
μυ-νέος.

Ἄ-μύσσω (καταξάινω, γρατσουνίζω, κεντῶ, κατακόπτω, πληγώνω)
Λουκ. π. πένθ. 16, καὶ ἀμύττω Ἀριστοτ. Ἴσ. Ζ, 9, 32, 8, περι- Πλατ.
Ἄξ. 365, παρατ. ἤμυστον Δ. Ἄλ. 15, 1, μελ. ἀμύζω μτγν. ἀττ. Αἰ-
σχιν. ἐπιστ. 12, 10. Παθ. ἀμύσσομαι Πλουτ. ἠθ. 522.

Ἄ-μύσσω (ὡς ἀνωτ.) Αἰσχ. Πέρ. 161, Ηρ. 3, 108, παρατ. ἀμυσσον ἰλ.
τ, 284, μελ. ἀμύζω, α, 243, ἄορ. ἀμυζα Ἄνθ. 7, 218, ἤμυζα Nov. 40,
161, ὑποτ. ἀμύξη ἐν τριῶ. Θεοκρ. 6, 14, μτχ. κατ-αμύζας Κωμ. ἀποσπ.
2, 580. Μέσ. ἀμύσσομαι Ἰπποκρ. 8, 176, Ἄνθ. 5, 262, καὶ παθ. ἀμύσ-
σεται Αἰσχ. Περ. 115, π. ἄορ. μτχ. ἀμυχθῆν Ἄνθ. 11, 382, π. μελ. ἀμυ-
χθήσεται Ἀκύλ. Ζαχ. 12, 3, μ. ἄορ. κατ-αμύζατο ἰλ. ε, 425, μτχ. καθδε-
αμυζάμενος Ἄνθ. 7, 491, π. παρκ. κατα-μεμυγμένα Φωτ. Οἱ μεν παρά-
γουσιν αὐτὸ ἐκ τοῦ ἀμύζω, ἄλλοι δ' ἐκ τοῦ αἵμα, πιθανωτέρα ὁμως ῥίξα
εἶνε μυκ- (διότι ἀμυκαλαί=αἰ ἀκίδες τῶν βελῶν Πουσ.) συγγενής τῇ νυχ-
(ύσσω), καὶ μετὰ α προτακτ. ἀμυκ-, ἀμύσσω (=ἀμυκ-ίω), ἀμυκ-τή, ἀμυζίε.

Ἄμυστίζω (πίνω ἀπνευστί) μόν. ἐν Πλουτ. ἠθ. 650, καὶ ἄορ. ἡμύ-

στισα Εὐρ. Κόκλ. 565. Ῥίζ. μυ (μύω) καὶ μετὰ α προτακτ. ἀμυ-, ἀμυ-
στί, ἀμυστ-ίζω.

Ἀμφ-αγαπάζω· ἴδ' ἀγαπάζω.

Ἀμφ-αγεῖρομαι (συναθροίζομαι), ἀμφ-αγέρονται Θεοκρ. 17, 94, ἀορ.
6. ἀμεταβ. ἀμφ-αγέροντο ἰλ. σ, 37, Ἀπολ. Ρ. 4, 1525· ἴδ' ἀγεῖρω.

Ἀμφιάζω (περιβάλλω, περικαλύπτω, ἐνδύω) ἀμφιάζειν (ἄλλ. ἀμφιέ-
ζειν) Πλουτ. Γ. Γρακ. 2, παρατ. ἀπ-ημφιάζει Πλουτ. ἠθ. 406, μελ. ἀμ-
φιάσω Γεωπ. 3, 13, ἀορ. ἠμφιάσα Θεμιστ. 4, 58, Ἀνθ. 7, 368, παρακ.
συν-ημφιακῶς Ἀθην. 6, 70, π. παρακ. ἠμφιάσθαι Στοβ. 85, 19, μτχ.
μετ-ημφιασμένος Δ. Σικ. 16, 11, μ. μελ. μεταμφιάσομαι Λουκ. Ἐρμστ.
86, μ. ἀορ. ἠμφιασάμην Π. Δ. Ἰωβ 29, 14, μετ-ημφιάσω Λουκ. ὄνειρ.
19, -άσατο Ἀπολδ. 2, 1, 2, μτχ. -ασόμενος Ἰωσ. ἀρχ. 10, 1, 3. Ῥίζ.
ἀμφ-, ἀμφί-, ἀμφι-άζω, λατ. ambire.

Ἀμφ-αλλάσσω· ἴδ' ἀλλάσσω.

Ἀμφ-αραβέω· ἴδ' ἀραβέω.

Ἀμφ-αφέω· ἴδ' ἀφέω.

Ἀμφ-ιάχω· ἴδ' ἰάχω.

Ἀμφι-βαίνω· ἴδε βαίνω

Ἀμφι-βάλλω· ἴδε βάλλω.

Ἀμφιγροῶ (εἶμαι ἀβέβαιος, ἀμφίβολος, ὄχι ἀκριβῶς νοῶ τι) ἀμ-
φιγροῶ Πλατ. Γοργ. 466, παρατ. ἠμφ-εγρόουον Ξεν. ἀν. 2, 5, 33, μελ.
μτγν. -ήσω Συνεσ. 1, ἀορ. ἠμφ-εγρόησα Πλατ. πολιτ. 291, π. ἀορ. ἀμ-
φιγροηθεῖς Ξεν. Ἑλλ. 6, 5, 26· ἴδε γιγνώσκω.

Ἀμφι-δαίω· ἴδε δαίω.

Ἀμφι-δινέω· ἴδε δινέω.

Ἀμφι-δοκεύω· ἴδε δοκεύω.

Ἀμφι-δονέω· ἴδε δονέω.

Ἀμφι-δύω· ἴδε δύω.

Ἀμφι-ελίσσω· ἴδε ἐλίσσω.

Ἀμφι-έννυμι (περιθέτω, περιβάλλω, ἐνδύω) Πλατ. Πρωτ. 321, καὶ
ἀμφι-εννώ μτγν. Πλουτ. Περ. 9, καὶ ἀμφιέζω, Γ. Γρακ. 2, ἀορ. ἠμ-
φίεσα Ξεν. Κυρ. 1, 3, 17, π. παρακ. ἠμφίεσμαι Λυσ. 13, 40, ὑπερσ.
ἠμφίεστο Δ. Λαερ. 6, 5, 7, π. ἀορ. μτγν. ἀμφι-εσθεις Ἡρωδν. 1, 10,
5. Μέσ. ἀμφιέννυμαι Ξεν. Κυρ. 8, 2, 21, μελ. ἀμφιέσομαι, Κυρ. 4, 3,
20, ἀορ. μτγν. ἠμφιεσάμην Ἀππ. ἐμφ. πολ. 2, 122· ἴδε έννυμι.

Ἀμφ-ιζάνω· ἴδε ἰζάνω.

Ἀμφι-θέω (ὀλόγουρα τρέχω) ἐπ. μόν. ἐν. Οδ. κ. 413, Μόσχ. 2, 107·
ἴδε θέω.

Ἀμφι-καλύπτω· ἴδε καλύπτω.

Ἀμφι-κεάζω· ἴδε κεάζω.

Ἀμφι-κειμαι· ἴδε κείμαι.

Ἀμφι-κείρω· ἴδε κείρω.

Ἀμφι-μάομαι (ψαύω δλόγυρα, ἐγγίζω, σφογγίζω) ἐπ. μόν. ἄορ. -μάσαντο Κ. Σμ. 9, 428, προστ. -ιμάσασθε Οδ. υ, 152. ῥίζ. ἴδε μάω.

Ἀμφι-νοέω· ἴδε νοέω.

Ἀμφισ-δητέω (διίσταμαι τὴν γνώμην, διαφωνῶ) Λυσ. 4, 10, παρατ. ἡμφισθήτουν Δημ. 19, Ἀνδοκ. 1, 27, Ἰσαϊ. 11, 5, 19 καὶ ἡμφεσθήτει Πλατ. Μενεξ. 242, Δημ. 39, 14, μελ. ἀμφισθητήσω Ἀντιφ. 3, 1, ἄορ. ἡμφισθητήσα, 13, 4, Ἰσαϊ. 2, 31, Ἰσοκ. 12, 193, Δημ. 43, 55, ἡμφεσθ-Ἰσοκ. 13, 4, Πλατ. Γοργ. 479, Δημ. 27, 15, π. ἄορ. ἡμφισθητήθην Ἰσαϊ. 8, 44, Πλατ. πολιτ. 276, Δημ. 38, 8. Παθ. μτχ. ἀμφισθητούμενα Θουκ. 7, 18, μελ. ἀντί παθ. ἀμφισθηθήσεται Πλατ. Θεαιτ. 171.

Ἀμφισ-δητέω (ὡς ἄνωτ.) ἰων. ἀμφισδατέω, ἀπαρ. -έειν Ηρ. 4, 14, μτχ. -ατέων, 9, 74, παρατ. ἀμφεσδάτει Ἐπιγραφ. αἰολ. παρκ. ἀμφισδατημένην Ἐπιγραφ. ἴδε βαίνω.

Ἀνα-βιβάζω· ἴδε βιβάζω.

Ἀνα-βιώσκομαι· ἴδε βιώσκομαι.

Ἀνα-βλύζω (ἀναβρύω, ἀναδίδω), μόν. παρατ. ἀνέβλυε Νον. Δ. 2, 71, καὶ ἀνεβλύεσκεν Ἀπολ. Ρ. 3, 225. ῥίζ. βλυ-, βλύ-ζω, ἀνα-βλύζω· ἴδε βρώω.

Ἀνα-βοάω· ἴδε βοάω.

Ἀνα-γι-γνώσκω (ἀκριβῶς καὶ μετὰ βεβαιότητος γνωρίζω τι, πάλιν γνωρίζω, διαβάζω) Ξεν. ἀν. 5, 8, 6, παρατ. ἀνεγίγνωσκον Πλατ. Φαιδ. 98, μ. μελ. ἀναγνώσομαι Λυσ. 19, 57, μτχ. ἐνερ. μελ. ἀναγνώσεις Ἐρμ. 2, 4, 18, ἄορ. β. ἀνέγνων Θουκ. 7, 10, προστ. ἀνάγνωθι Ἀνδοκ. 1, 13, ὑποτ. ἀναγνώ Ἀριστ. νεφ. 19, ἀπαρ. ἀναγνώναι Πλατ. πολ. 368, μτχ. ἀναγνώους Ξεν. ἀν. 1, 6, 4, παρ. ἀνέγνωκα Διοδ. 13, 94, π. παρκ. ἀνέγνωσμαι Ἰσοκ. 15, 67, ὑπερσ. ἀνέγνωστο, 12, 233. Παθ. ἐν. σπάν. παρ' ἀττ. ἀναγινωσκόμενος Ἀντιφ. 2, 6, 7, π. ἄορ. ἀνεγνώσθην, 5, 56, π. μελ. ἀναγινωσθήσομαι Λυσ. 17, 9.

Ἀνα-γι-γνώσκω (ὡς ἄνωτ.) καὶ ἰων. ἀνα-γι-νώσκω Ηρ. 7, 10, ἄορ. α. ἀνέγνωσα, 1, 68, ἀπαρ. ἀναγνώσαι, 8, 57, μτχ. ἀναγνώσας, 3, 61, ἄορ. β. δωρ. γ. πλ. ἀνέγνων (ἀντί ἀνέγνωσαν) Πινδ. Ι. 2, 23, π. ὑπερσ. ἀνεγνωσμένοι ἦσαν Ηρ. 8, 140· ἴδε γιγνώσκω.

Ἀνα-γορεύω· ἴδ' ἀγορεύω.

Ἀνα-δέχομαι· ἴδε δέχομαι.

Ἀνα-δύω· ἴδε δύω.

Ἀν-αείρω· ἴδ' αἰείρω.

Ἀνα-ζευγνύω· ἴδε ζεύγνυμι.

Ἀνα-θέω· ἴδε θέω.

Ἀνα-θόρνυμι (πιθῶ ὑψηλά, πρὸς τὰ ἄνω), ἀναθορνύουσι Δ. Κασ. 63, 28, ἄορ. α. ἀνθρήσαντας Κλ. Ἀλεξ. αἰολ. καὶ ποιητ. ἀνθορεν Ἀπολ. Ρ. 3, 556. Παθ. ἀνθόρνυται Αἰλ. Ι. Ζ, 1, 30, παρατ. ἀνεθόρνυτο Αἰλ. Ἰστ. Ἰνδ. ἴδε θρώσκω.

Ἄν-αίνομαι (ἀποποιοῦμαι, ἀπαρνοῦμαι, ἀγανακτῶ), ἀναινεῖ Δημ. 36, 31, ἀναινεταί Ἰσαΐ. 2, 27, εὐκτ. ἀναινοίντο Ξεν. Κυρ. 2, 1, 31, μτχ. ἀναινόμενος Δημ. 61, 48, παρκατ. ἀνῆνόμην μτγν. Ἄγαθ. 1, 13, ἀορ. ἀνῆνάμηνμτγν. Ἄλκιφρ. 3, 37, ἀλλ' ἀπ-ῆνῆν- Ἄριστείδ. 1, 5.

Ἄν-αίνομαι (ὡς ἀνωτ.) ἀπ-αναινεταί Ἰπποκρ. 665, 26, πλ. ἀναινό-μεθα Εὐρ. Ηρ. μ. 1124, ἀναινοῦνται Ἰπποκρ. 8, 282, παρκατ. ἠναινετο ἰλ. σ, 450, Αἰσχ. Αἴγ. 300, ἀναιν- ἰλ. σ, 500, ἀορ. ἠνῆνάμην Ἄρατ. 103, ἀ-νῆνατο ἰλ. ψ, 204, δωρ. ἀπανάναντο Πινδ. Ν. 5, 53, ἀπ-ῆνῆναντο ἰλ. η, 185, ὑποτ. ἀνῆνηται, ι, 510, ἀπαρ. ἀνῆνασθαι, η, 93, Εὐρ. Μηδ. 237, μτχ. ἀνῆναμένη Καλλ. Δηλ. 46, -ένα Ἄνθ. 7, 191, ἀπ- Αἰσχ. Εὐμ. 972· ἴδ' αἰνέω.

Ἄν-αιρέω ἴδ' αἰρέω.

Ἄν-αίρω ἴδε αἶρω.

Ἄν-αισιμῶ (μεταχειρίζομαι, καταναλίσκω, ἐξοδεύω), ἀορ. ὑποτ. ἀναισιμῶσαι Ηρ. 3, 150. Παθ. ἀναισιμῶνται Ηρ. 1, 72, παρκατ. ἀναισιμῶτο, 3, 90, παρκ. ἀναισιμῶνται, 2, 134, ὑπερ. προσναισιμῶτο, 5, 34, π. ἀορ. ἀναισιμῶθη, 2, 125· ἴδ' αἰσυνάω.

Ἄνα-καλέω καὶ αἰολ. ἀγκαλέω (δυνατὰ καλῶ, φωνάζω ὀνομάζω τινά, ἐγκωμιάζω), ἀγκαλέει-ἀνακαλεῖ Ησυχ. μτχ. ἀγκαλέοντες Ἄπολ. Ρ. 1, 1125, ἀγκαλέουσα Ἄνθ. Παλ. 7, 486. Μέσ. ἀγκαλεῖσθε Αἰσχ. Πέρ. 621, μ. ἀορ. εὐκτ. ἀγκαλέσαιτο, Ἄγ. 1201· ἴδε καλέω.

Ἄνά-κειμαι (εἶται ἀφιερωμένος, φανερά κέτωμαι, ἐξαρτῶμαι), ἀνακείμε-θα Εὐρ. Βακ. 934, καὶ ἀγκείμαι Ἄπολ. Ρ. 2, 630, ἀγκείται Πινδ. Ο. 10, 8· ἴδε κέτωμαι.

Ἄνα-κοινώω (κάμνω τι κοινόν εἰς ἄλλον, ἀνακοινώνω) ὁμαλ. παρά περ. προστ. ἀνακοινέω (ἀντί ἀνακοινέω) Θεογν. 73, ἀορ. ἀττ. ἀνεκοίνωσα· διότι κατὰ Μοῦρ. «ἀνακοινῶνται Ἀττικοί, ὡς Θεουκυδίδης· ἀνακοίνωσον τοῖς φίλοις, ἀνακοινώσασθαι Ἕλληνες»· ἴδε κοινῶω.

Ἄνα-κομίζω (πρὸς τὰ ἄνω φέρω, συναθροίζω, ἐπιστρέφ.) μ. ἀορ. ἀγκομίσαιτο Πινδ. 4, 9· ἴδε κομίζω.

Ἄνα-κράζω ἴδε κράζω.

Ἄνα-κρεμάω (κρεμῶ τι ἄνω, ἔκ τινος ἐξαρτῶ, προσάπτω), ἀορ. μτχ. ἀγκρεμάσας Εὐρ. ἀποσπ. Ἐρεχθ. παρά Στοβ. 55, 4, ἀγκρεμάσασα Οδ. α, 440· ἴδε κρεμάω.

Ἄνα-κρούω (ὠθῶ τι πρὸς τὰ ὀπίσω, ἐμποδίζω, ἀναστέλλω), παρκατ. ἀν-εκρούεσκον Ἄπολ. Ρ. 4, 1648· ἴδε κρούω.

Ἄνα-κύπτω (τὴν κεφαλὴν ἀνορθώνω, σηκώνω ὑψηλὰ, ζεστρυπώνω, ἀ-νακουφίζομαι) Πλατ. Φαιδ. 109, μελ. ἀνακύψω Ἄριστοτ. Ι, Ζ, 9, 34, 6, μ. μελ. ἀντί ἐνερ. ἀνακύψοιτο (ἄλλ. ἀνακύψοι) Πλατ. Εὐθύδ. 302, ἀορ. ἀνέκυψα Ξεν. οἰκ. 11, 5, παρκ. ἀνακέκυφα, ἵππ. 7, 10· ἴδε κύ-πτω.

Ἄνα-λέγω (συλλέγω, συναριθμῶ, ἀναγινώσκω, διηγοῦμαι) Δ. Κασ. 53, 11, μελ. ἀναλέξω Αἰν. Τακτ. 38, ἀορ. σπάν. ἀνελεξά Δ. Κασ. 37, 43. Παθ. σπάν. ἀναλεγόμενον (ἄλλ. λεγόμενον) Ξεν. ἀν. 2, 1, 17, καὶ μέσ. ἀναλέγεται Πλουτ. ἠθ. 582, μ. μελ. ἀναλέξομαι Λουκ. Δημ. ἐργ. 27, μ. ἀορ. ἀνελεξάμην Δ. Ἄλ. 1, 89.

Ἄνα-λέγω (ὡς ἄνωτ.) ἰλ. λ, 755, παρατ. ἐπ. ἄλλεγον (=ἀνέλεγον), ψ, 253, μελ. ἀναλέξω Ἀριστ. ὄρν. 591, ἀορ. ἐπ. ἄλλεξα (=ἀνέλεξα) ἰλ. φ. 321. Μέσ. ἀναλέγομαι, παρατ. ἀνελέγετο Ἡρ. 3, 130, μ. ἀορ. ἀνελεξάμην Καλλ. ἐπιγρ. 24· ἴδε λέγω.

Ἄν-α-λίσκω καὶ ἀν-α-λόω (ἐξοδεύω, δαπανῶ, καταχρῶμαι, σπαταλῶ) Θουκ. 7, 48, παρατ. ἀνήλισκον Ξεν. Κυρ. 1, 2, 16, Ἴσοκ. 6, 96, Πλατ. συμπ. 552, καὶ ἀνάλουν Θουκ. 8, 45, μελ. ἀναλώσω Πλατ. πολ. 568, ἀορ. ἀνάλωσα Θουκ. 7, 83, ἀνήλωσα Λυσ. 19, 18, Ἰσαϊ. 5, 35, σπᾶν. σύνθ. κατ-ηνάλωσα Ἴσοκ. 9, 60, παρ. ἀνάλωκα Θουκ. 2, 64, ἀνήλωκα Ξεν. Κυρ. 2, 4, 9, Ἴσοκ. 15, 158, Δημ. 3, 28, ὑπερσ. ἀνήλωκει, Κυρ. 1, 4, 5, ἀναλ- Θουκ. 6, 31, π. παρκ. ἀνάλωμαι Δ. Ἄλ. 7, 49 καὶ ἀνήλωμαι Ξεν. Κυρ. 6, 1, 14, Πλατ. πολιτ. 280, σπαν. σύνθ. κατ-ηνάλωμαι Ἴσοκ. 3, 31, ὑπερσ. ἀνήλωτο Πλατ. πολιτ. 272, π. ἀορ. ἀπ-αναλώθην Θουκ. 7, 30, ἀνηλώθην Λυσ. 26, 22, Δημ. 50, 30, ἀπ-ανηλ- Θουκ. 2, 13, π. μελ. ἀναλωθήσομαι Δημ. 22, 19, μ. μέλ. μτγν. ἀντι παθ. ἀναλώσεται Γαλην. 15, 129. Μέσ. ἀναλοῦται Πλουτ. ἡθ. 696, ἀπαρ. -οὔσθαι, ἡθ. 977, μτγ. -ούμενα Ξεν. Ἱερ. 11, 1, παρατ. ἀνηλοῦντο Θουκ. 3, 81. Παρ. ἀνάλωτος Πλατ. -ωτέος, ὡς.

Ἄνα-λίσκω (ὡς ἄνωτ.) καὶ ἀνα-λόω εὐχρ. παρὰ τοῖς ἀττ. δραμ. ἀναλοτ Αἰσχ. Ἐπτ. 813, -οῖς Εὐρ. Μηδ. 325, μτγ. -αλῶν Ἀριστ. ἱππ. 915, μελ. ἀναλώσω Εὐρ. Κυκλ. 308, ἀορ. ἀνάλωσα. Ἥλ. 681, π. παρκ. ἀνάλωμαι, Ἄνδρ. 1154, ἀνηλ- Ἰπποκρ. 2, 360, π. ἀορ. ἀναλωθὲν Εὐρ. Ἄνδρ. 455· ἴδε ἀλίσκομαι.

Ἄνα-λύω (ῥαναλύω τι δεδεμένον ἢ ὑφασμένον), μτγ. αἰολ. ἀλλύουσα Οδ. 6, 109, παρατ. ἀναλύεσκε Ἀπολ. Ρ. 3, 821, καὶ ἀλλύεσκε Οδ. 6, 105· ἴδε λύω.

Ἄνα-μίγνυμι (ἀνακατώνω, ἐνώνω) ἀορ. ἀμιγξας Νικ. θηρ. 41, καὶ ἀναμιγνυμαι, μτγ. ἀμιγνύμενος Ἀθην. 2, 39, παρκ. ἀναμεμίχεται Ἡρ. 1, 146· ἴδε μίγνυμι.

Ἄνα-μιμνήσκω (ἐνθυμίζω, φέρω εἰς τὴν μνήμην τινός) μελ. ἀμνάσει Πινδ. Π. 4, 54, ἀορ. ἀμνάσειεν (=ἀναμνήσειεν), Π. 1, 48· ἴδε μιμνήσκω.

Ἄνα-μορμύρω (παταγῶν ἐκβάλλω ἀφρόν, μετὰ πατάγου ἀναβράζω) μόν. ἐν. μτγ. ἀναμορμύρων Ἰουλιαν. λογ. 2, 60 καὶ παρατ. ἀναμορμύρεσκε Οδ. μ, 238. Ῥιζ. μορ-, μορ-μῶ, μορ-μύρω=mirmur λατ. ἀνα-μορμύρω.

Ἄνα-νέμω (ῥαναμοιράζω, ἀπαριθμῶ) αἰολ. ἀννέμειν = ἀναγινώσκειν Ησυχ. ἀορ. ἀννειμεν=ἀνέγνω Σχολ. Πινδ. Θεοκρ. 401, ὑποτ. ἀννειμη Θεοκρ. 18, 49, μ. μελ. ἀνανεμέεται Ἡρ. 1, 173 ἴδε νέμω.

Ἄνα-νεύω (πρὸς τὰ ἄνω γύρνω τὴν κεφαλὴν, ἀρνοῦμαι), παρατ. ἀνάνευον Οδ. ι, 468· ἴδε νεύω.

Ἄνα-ξηραίνω· ἴδε ξηραίνω.

Ἄνα-πάλλω· ἴδε πάλλω.

Ἄνα-παύω (καταπαύω, ἡσυχάζω) καὶ ἀμπαύω Ἀνθ. Παλ. 12, 226, ἀμπαύει Εὐρ. Ἐλ. 1335, εὐκτ. ἀμπαύοι Ἀπολλιν. ψαλ. 15, 19, μτγ. ἀμπαύων Θεοκρ. ἐπιγρ. 11, 2, μελ. ἀμπαύσει Ἀνθ. Παλ. 7, 171. Μέσ. ἀμ-

παύεται Θεοκρ. 1, 16, ἀμπαύονται Ηρ. 1, 181, ἀορ. ἀναπαυσαίμαν Εδρ. Ἰππ. 211, ἀμπαύασθε Ἐπιγραφ. π. μελ. ἀναπαύσεται Ἄριστ. πλ. 695, π. ἀορ. ἀναπαέντα Ἐφρ. Συρ. 3, 452. ἴδε παύω.

Ἀνα-πείθω· ἴδε πείθω.

Ἀνα-πείρω· ἴδε πείρω.

Ἀνα-πέμπω (πέμπω ἐπάνω, ἐκβάλλω, ἀποστέλλω) αἰολ. συγκεκ. μτχ. ἀμπέμπων Αἰσχ. χο. 381, ἀορ. ἀμπεμψας Πινδ. I, 6, 40. ἴδε πέμπω.

Ἀνα-πετάννουμι· ἴδε πετάννουμι.

Ἀνα-πέταμαι· ἴδε πέταμαι.

Ἀνα-πίμπλημι· ἴδε πίμπλημι.

Ἀνα-πίπτω· ἴδε πίπτω.

Ἀνα-πίτνημι· ἴδε πίτνημι.

Ἀνα-πλέκω (περιπλέκω, συμπλέκω) μτχ. ἀμπλέκων Διονυσ. Ἰγμν. Ἄπολ. 12, ἀορ. ἀμπλέξαντας Ορφ. Ἀργ. 1095. ἴδε πλέκω.

Ἀνα-πλώεσκον· ἴδε πλέω.

Ἀνα-πνέω (παίρνω τὴν ἀναπνοήν μου, ἀνασαίνω) καὶ ἀναπνείω μτχ. ἀμπνέων Πινδ. N. 8, 19, ἀμπνεύοντες Ἄπολ. P. 3, 1294, παρατ. ἀμπνεύεσκον, 3, 231, ἀορ. ἀμπνεύσον Λουκ. Φιλοπατ. 2, εὐκτ. ἀμπνεύσειαν Ἄπολ. P. 4, 1262, ἀπαρ. ἀμπνεύσαι Ἰλ. π, 111, μτχ. ἀμπνεύσας, 2, 208. ἴδ' ἀμπνύω καὶ πνέω.

Ἀνα-πολέω (ἀναστρέφω, γυρίζω τι ἄνω κάτω) μόν. ἀορ. ἀμπολεῖν Πινδ. N. 7, 104. ἴδε πάλλω.

Ἀνα-πράττω· ἴδε πράττω.

Ἀνα-πτοέω· ἴδε πτοέω.

Ἀνα-ἄπτω· ἴδε ἄπτω.

Ἀνα-ἄρτάω· ἴδ' ἄρτάω.

Ἀνα-σσειάσκειν· ἴδε σείω.

Ἀνα-σπάω· ἴδε σπάω.

Ἀνάσσω (ἐξουσιάζω, βασιλεύω, διοικῶ) ἀπαρ. ἀνάσσειν Ἰλ. ζ, 478, ἀνασσέμεν καὶ ἀνασσέμεναι δωρ. καὶ ἐπ. ἀντι ἀνάσσειν, παρὰ δὲ Σοφ. Φιλ. 6 μτχ. ἀνάσσοντες=ἄρχοντες δεσπότες, μελ. ἀνάξω, Ἰλ. υ, 180, παρατ. ἠνάσσει, κ, 33, ἀνάσσειν, α, 25. Παθ. ἀνάσσομαι (δεσπόζομαι) Οδ. δ, 177, καὶ παρὰ τραγ. διευθύνω, ἠγοῦμαι Αἰσχ. Περ. 96, παρατ. ἠνάσσειτο Μανεθ. 4, 607, καὶ ἀνάσσειτο Ἄπολ. P. 4, 266, μ. ἀορ. ἀντι ἐνερ. ἀνάξασθαι Οδ. γ, 245. Παρὰ δὲ δωρ. καὶ αἰολ. ὑπῆρχε καὶ ἀνάξω Ἄρσεν Δ. Διαλ. 2, 101. Οἱ μὲν παράγουσιν αὐτὸ ἐκ τοῦ ἄνω, ἀνώω=ἐκτελέω, τελειώνω, οἱ δὲ ἐκ τοῦ ἄνω, ἀνά, Γάναξ, ἀνάξω καὶ ἀνάσσω (=ἀναγ-ίω).

Ἀνα-στρέφω· ἴδε στρέφω.

Ἀνα-τανύω· ἴδε τανύω.

Ἀνα-τείνω· ἴδε τείνω.

Ἀνα-τέλλω (κάμνω νὰ ἔβγῃ τι ἄνω, παράγω, γεννῶ), παρατ. ἀνέτελλον Ὅππ. ἀλ. 4, 24, μελ. ἀνατελῶ Π. Δ. Γενεσ. 3, 19, ἀορ. ἀνέτειλα Διοδ. 3, 8, παρακ. ἀνατέταλλα Πολυβ. 9, 15, ὑπερσ. ἀνατετάλλειν Λουκ. νεκυομ. 12.

Ἀνα-τέλλω (ὡς ἀνωτ.), ἀντέλει Ἀνθ. Παλ. 9, 87, γ. πλ. ἀντέλλοντο Θεοκρ. 13, 25, προστ. ἄντελλε Ἀνθ. Παλ. 11, 183, μτχ. ἀντέλλων Ἄπολ.

P. 2, 44, ἀντέλλουσα Αἰσχ. Ἐπτ. 535, ἀντέλλουσα Θεοκρ. 18, 25, μελ. ἀντελέουσι Ἄθην. 15, 683, ἀορ. ἀντελέας Πινδ. I. 6, 5, ἐπαντείλασα Αἰσχ. Ἄγ. 27. Μέσ. ἀντελλομένα Πινδ. I, 4. 83· ἴδε τέλλω.

Ἄνα-τίθημι· ἴδε τίθημι.

Ἄνα-τλάω· ἴδε τλάω.

Ἄνα-τρέπω· ἴδε τρέπω.

Ἄν-αὐτέω (δυνατὰ φωνάζω, ἀναβοῶ), παρατ. ἀνήυτεσκον Ἀπολλιν. ψαλ. 77, 79, ἀορ. ἀναύτησαν Οππ. κυν. 4, 301· ἴδ' αὐτέω.

Ἄν-αύω· ἴδ' αὖω (φωνάζω).

Ἄνα-φαίνω (φωτίζω, φανερώνω, γνωστοποιῶ) καὶ ἀμφαίνω Αἰσχ. ix. 829, παρατ. ἀμφαίνει Πινδ. N. 9, 12, ἀορ. α. ἀμφανεν, II. 4, 62, ἀ-παρ. ἀναφῆναι Οδ. δ, 254, π. ἀορ. ἀνεφάνθην Σχολ. Ησ. θε. 495, μ. ἀορ. ἀνεφάνατο Πινδ. I. 3, 89· ἴδε φαίνω.

Ἄνα-φέρω· ἴδε φέρω.

Ἄνα-φυράω καὶ ἀνα-φύρω· ἴδε φύρω.

Ἄνα-χάζω· ἴδε χάζω.

Ἄνα-χαίνω· ἴδε χαίνω.

Ἄνα-χωρίζω (κάμνω τι νὰ ἀναχωρήσῃ, ἐπανέλθῃ), μελ. α. ἀναχωρίσω Ξεν. Κυρ. 2, 28, μελ. β. ἀναχωριῶ, ἀορ. ἀνεχώρισα Ξεν. 7. 1, 41, μτχ. ἀνωρίζαντες Πιν. Ἡρακλ. 1, 8 καὶ ἀναχωρίζαντες, ὡσ. 11, π. ἀορ. ἀνεχωρίσθη Δ. Κατ. 43, 49, παρκ. ἀνακεχωρισμένους· ἴδε χωρίζω.

Ἄνα-ψύχεσκειν· ἴδε ψύχω.

Ἄνδάνω (χαρίζομαι, παρέχω εὐχαρίστησιν, τέρπω) Ἴων. καὶ ποιητ. ἀνδάνει Οδ. β, 114, μτχ. ἀνδάνων Εὐρ. Ἄλκ. 1108, παρατ. ἤνδανον Ἰλ. ο, 674, ἐήνδανον, ω, 25, ἐάνδ- Ἡρ. 9, 5, ἐπι-ἤνδανε Οδ. ν, 16, μελ. ἀδήσεις Ἡρ. 5, 39, παρκ. α. σπαν. ἀδηκα ἢ ἀδ- Ἰππων. ἀποσπ. 100, παρκ. β. ἐπ. ἔαδα Ἀπολ. P. 1, 867, ἔαδε (μεταβ.) Θεοκρ. 27, 22, μτχ. ἐαδότα Ἰλ. ι, 173, ἀορ. β. ἔαδον Ἡρ. 1, 151 καὶ ἔδον Ἰλ. ν, 748, ἐπ. εὔαδον, ξ, 340, ὑποτ. ἄδη Ἡρ. 1, 133, εὐκτ. ἄδοιμι, 9, 79, ἔδοι Οδ. υ, 327, ἀπαρ. ἀδέτην Ἰλ. γ, 173, ἀδέτην Πινδ. O. 3, 1. Μέσ. ἀνδάνομαι Ἀνθ. 10, 7, ἀπαρ. ἀνδάνεσθαι Ἀρχίλ. ἀορ. β. ἀδέσθαι Πυθ. ἐπιστ. 12, 62. ῥίξ. Γαδ, ἢ σΓαδ-, ἀδ-, ἀνδ-άνω (=ἀδ-ανίω), sval-āni=ἀρέσκω σανσρκ. suan-is=γλυκὺς λατ. παρατ. ἐήνδανε (=ἐ-Γηνδανε), ἀορ. ἔαδε (=ἔ-Γαδε, εὔαδε), καὶ ἐν Λεσβ. Ἐπιγρ. Γαδεα Ἄρεως Δ. Αἰολ. 31. Τὸ δίγαμμα τοῦτο σώζεται καὶ εἰς τὰ τοῦ Ἡσυχ. γαδεῖν=χαρίσασθαι, γάδεσθαι=ἤδεσθαι, γάδε-ται=ἤδεσθαι, γάδονται=εὐφραίνονται. Ἐντεσθεν ἤδ-ομαι, ἤδ-ύς, ἄσ-μενος (ἀντι Γᾶδμενος), ἀορμενίζω.

Ἄνδρ-αγαθίζομαι (δεικνύομαι ἀγαθὸς ἀνὴρ) ἀποθ. -ίξεται Θουκ. 2, 63, ἀπαρ. -ίξεσθαι, 3, 40, ἀορ. μτγν. ἀνδραγαθίσασθαι Ἀππ. ἐμορ. πῶλ. 5, 101· τὸ δ' ἀνδραγαθέω εἶνε μτγν. μελ. -ήσω Δ. Σικ. ἀποσπ. 21, παρκ. ἠνδραγαθηκῶς, 14, 53, π. παρκ. ἠνδραγαθημένος Πλουτ. φαβ. 20.

Ἄνδρα-ποδίζω (κάμνω τινὰ ἀνδράποδον, ἀρπάζω καὶ πωλῶ ἐλευθέρους ἀνδρας) ἐν. σπάν. καὶ μτγν. Ἀλκίφρ. 3, 40, μελ. ἀνδραποδιῶ Ξεν. Ἐλλ. 2, 2, 20, ἀορ. ἠνδραπόδισα Θουκ. 1, 98, π. παρκ. ἠνδραπόδισμαι Ἰσοκ. 17, 14, π. ἀορ. ἠνδραποδίσθη Λυσ. 2, 57, π. μελ. ἀνδραποδίσθησομαι Ξεν. Ἐλλ. 2, 2, 14. Μέσ. ἀνδραποδίζομαι Ἀνδοκ. 2, 21, ἀορ. ἠνδραποδισάμην Θουκ. 4, 48, μτχ. -ιζάμενος Δ. Λαερ. 1, 113.

Ἀνδρα-ποδίζω (ὡς ἀνωτ.) π. παρκ. ἀνδραποδισμένος Ηρ. 119, μελ. β. ἰων. ἀνδραποδιοῦμαι, 6, 17, ἐξ-, 6, 9, ἀλλὰ καὶ μ. μελ. ἰων. ἐξανδραποδιοῦμαι, 1, 66, μ. ἀορ. ἠνδραποδίσαντο, 3, 59, ἀπαρ. δωρ. ἀνδραποδίξασθαι Disput. Mor. p. 548 (Mullach).

Ἀν-έχω (κρατῶ ἢ ἐκτείνω τι πρὸς τὰ ἄνω, ἀνατείνω τὰς χεῖρας, περιθάλλω, ἐμποδίζω, ὑπομένω) Θουκ. 1, 141, παρατ. ἀνείχον, 7, 48, μελ. μτγν. ἀνέξω Λουκ. Ἰστ. συγγ. 4, Π. Δ. Ἀγγαῖ. 1, 10, καὶ ἀνασχίσω μτγν. ἀττ. Πλουτ. Ἀλκιβ. 30, ἀορ. β. ἀνέσχον Ξεν. Ἑλλ. 1, 6, 28, παρκ. μτγν. ἀνέσχηκα Ἐπιστ. Φαλ. 52. Μέσ. ἀνέχομαι Πλατ. νόμ. 708, παρατ. ἠνειχόμεν Θουκ. 5, 45, μελ. ἀνέξομαι Δημ. 18, 160, ἀορ. β. ἠνεσχόμεν Λυσ. 3, 3.

Ἀν-έχω (ὡς ἀνωτ.) γ. ἐν. ἀνέχησι Οδ. τ, 411, μελ. σπάν. ἀνέξω Ἀρχιλ. ἀποσπ. 83, σπανιώτ. ἀνασχίσω Εὐρ. I. A. 732, ἀορ. β. ἐπ. ἀνέσχεθον Ἰλ. η, 412, ὑποτ. ἀνάσχω Σοφ. Ηλ. 636, ἀπαρ. -σχεῖν Ἰλ. ζ, 257, -σχήμεν, ω, 301, μτχ. -σχῶν Σοφ. Τρ. 204, μ. μελ. ἀνασχίσομαι Αἰσχ. Ἐπτ. 252, καὶ ἀνοσχίω- Ἰλ. ε, 104, μ. ἀορ. β. συγκεκ. ἠνοσχόμεν (διόρθ. ἀν ἐσχόμεν) Σοφ. Ἄντ. 467, σπαν. ἀνεσχ- Ἰλ. σ, 430, συγκεκ. ἀνοσχεο, ω, 518. Παρ. ἀνασχετός Κωμ. ἀποσπ. 2, 537, ἀνεκτός Ἰλ. κ, 118, -έος Σοφ. Οἰ. Κ. 883 ἴδε ἔχω.

Ἀνήνοθε (ἀναθαίνει, ἀνέρχεται, ἐδγαίνει) ἐπ. παρκ. γ. προστ. ἀντι ἐν. Οδ. ρ, 270, ἢ καὶ ἀορ. Ἰλ. λ, 266. ῥίζ. ἀνά, ἐξ ἧς τὸ ἄχρ. ἀν-έθω ἢ ἄνωθ, συγγεν. τῷ ἀνέθω, παρκ. ἀν-ήνοθε. Κατ' ἄλλους γίνεται ἐκ τοῦ ἀνέθω, ὅπερ γίνεται ἐκ ῥίζης ἀν=πνέω, ὡς τὸ φαίθω ἐκ ῥίζ. φα, φλεγέθω ἐκ ῥίζ. φλεγ-, καὶ ἐκ τῆς ἀνά προθ. οὕτω δὲ τὸ ἀνήνοθε=ἄνω πνέεται. Τέλος κατ' ἄλλους τὸ ἀνήνοθε εἶνε τῆς αὐτῆς ῥίζης τῷ ἡλθον· ἴδ' ἔρχομαι.

Ἀνθέω-ῶ (φυτρῶνω, ἀναβλαστάνω, ἀκμάζω, ἀνθίζω) Πλατ. πολ. 475, παρατ. ἠνθουν Ξεν. Κυρ. 6, 4, 1, ἀορ. ἠνθησα Δημ. 21, 2, παρκ. ἠνθηκα Ἐτ. Μέγ. μτχ. ἐξηνηθηκώς Ν. Δ. Λουκ. 20, 4.

Ἀνθέω (ὡς ἀνωτ.) ποιητ. καὶ μτγν. Οδ. λ, 319, ἀνθεῖ Ἦσ. ἔρ. 580, ἀν-θέουσιν Ἰπποκ. 304, 39, ἀνθεῦσιν Θεοκρ. 27, 45, μτχ. ἀνθεύσης Ηρ. 4, 1, παρατ. ἠνθεῖ Ἀριστ. νεφ. 962, ἀνθεῦσαν Θεοκρ. 5, 56, ἀορ. ἄνθησα Πινδ. I. 3, 36, παρκ. ἠνθηκε Σοφ. Τρ. 1089. ῥίζ. ad- (ad-or) λατ. ἀ-ν-θ-, κατ' ἄλλους δ' ἐκ τῆς ἀνά, ἀνθ-, ἄνθ-ος, ἀνθ-έω. Παρ. ἀνθήλη, Ἀνθεύς, ἀνθηδών, ἀνθηρός.

Ἀνθρακώ (εἰς ἄνθρακα μεταβάλλω) ἄχρ. ἐν. π. παρκ. κατ-ηνθρακώ-μεθ' Εὐρ. Κυκλ. 663, μτχ. ἠνθρακωμένος, Κυκλ. 612, π. ἀορ. κατ-ηνθρακώθη, I. A. 1602, μ. μελ. ἀντι ἐνερ. κατ-ανθρακώσομαι Αἰσχ. ἀποσπ. 280, ἀορ. μτγν. ἀπ-ηνθράκωσεν Λουκ. Ν. Διάλ. 20, 4. ῥίζ. αδ (δαίω=καίω, αδ-ίας ἐσχάρα) αθ-, (διότι ἄθος παρὰ τοῖς νῦν Κρησιν εἶνε ἡ στάκτη καὶ ἄθοιμ πόγαδο τὰ παρ' ἡμῖν ἄποστακτα ἢ ἀπομπόγαδα ἧτοι ἡ στάκτη ἢ ἐκδληθεῖσα ἐκ τῆς βογαδάς), αἰθω (=ἀθ-ίω) ἀθρ-, αἰθρία (ἀθ-ρία), ἀ-ν-θρ-, ἄνθρ-αξ, ἀνθρακ-όω. Ἡ δὲ μέχρι νῦν παρὰ τοῖς ἐτυμολόγοις παραγωγὴ τῆς λέξεως ἐκ τοῦ ἄνθος ὅπως εἶνε ἀνυπόστατος· ἴδε καὶ ἀζάνω.

Ἀνιάζω (λυπῶ, βασιανίζω, ἀθυμῶ), ἀνιάζει Ἰλ. σ. 300, ἀνιάζουσι Ὀππ. ἀλ. 2, 450, ὑποτ. ἀνιάζη Οδ. τ, 323, ἀπαρ. ἀνιάζειν Ἀρατ. 196, μτχ. ἀνιάζων Ἰλ. φ, 270, παρατ. ἀνιάζον, ψ, 721, ἀνιάζεσθον Ἀπολ. Ρ. 3, 1137, ἀορ. ἠνιάσα Ἀνθ. 11, 254 ἴδ' ἀνιάω.

Ἀν-ιάομαι (θεραπεύω, πάλιν ἐπανορθώνω) ἰων. ἀνιεύνται Ηρ. 7, 236-78 ἰάομαι.

Ἀνιάω (λυπῶ, ἐνοχλῶ) ἀνιώ Ξεν. Κυρ. 5, 3, 7, παρατ. ἡνία Πλατ. Γοργ. 502, μ. ἀνιῶσω Ξεν. ἀν. 3, 3, 19, ἀορ. ἡνιάσα Ἀνδοκ. 1, 50, παρκ. μτγν. ἡνιάκα Ἡλιοδ. 7, 22. Παθ. ἀνιώμαι Λυσ. 13, 43, παρατ. ἡνιώντο Ξεν. Κυρ. 6, 3, 10, μελ. ἀνιάσομαι, ἀπομν. 1, 4, 8, π. ἀορ. ἡνιάθην, Ἑλλ. 9, 4, 20, π. μελ. ἀνιαθήσεται Γαλην. 5, 51, μ. ἀορ. ἀνιάσασθαι, 3, 489.

Ἀνιάω (ὡς ἀνωτ.) μελ. ἰων. ἀνιήσω Οδ. τ, 66, ἀορ. ἰων. ἡνιήσα Φωκυλ. 16, δωρ. ἀνιάσα Θεοκρ. 2, 23, μτγ. ἰων. ἀνιήσας Ορφ. λιθ. 645. Παθ. ἀνιῶμαι, εὐκτ. γ. πλ. ἰων. ἀνιῶατο Ηρ. 4, 130, ἀπαρ. ἀνιῶσθαι, 5, 93, μ. μελ. ἰων. ἀνιῆσει Πλατ. ἔλεγ. 8, ἐπ. -ῆσται Θεογν. 991, π. παρκ. ἡνιῆμαι Μόσχ. 4, 3, π. ἀορ. ἡνιάθην, ἰων. μτγ. -ῆσται Ἰλ. 6, 291. Κατὰ τοὺς μὲν γίνεται ἐκ τοῦ «ἀνία= (κατὰ Πλατ. Κρατύλ. 419) τὸ ἐμποδίζον τοῦ ἰέναι», κατ' ἄλλ. δ' ἐκ τοῦ ἰάομαι μετὰ α στερητ. ἀν-ιάομαι. Πιθανώτερον ὅμως ρίζ. πρωτόθετος αὐτοῦ νά ἦνε ἀν-, ὅθεν ἀν-ία, ἀν-ιάζω, ἀν-ιάομαι, ἀν-ιάρος.

Ἀν-ιμάω (ἀνασύρω, τραβῶ διὰ τοῦ ἰμάντος πρὸς τὰ ἄνω, ἀνέλκω) Ξεν. ἰππικ. 7, 2, παρατ. ἀνίμων, ἀν. 4, 2, 8, ἀορ. ἀνίμησα Πλουτ. Φωκ. 18, π. παρκ. ἀνιμήμαι Λουκ. ἀλιεὺς 50, π. ἀορ. ἀνιμήθην Δ. Λαερ. 1, 116. Μέσ. ἀνιμῶμαι Λουκ. Ἀλεξ. 14, παρατ. ἀνιμῶντο Πολύαιν. 4, 6, 8, μελ. ἀνιμήτομαι Λογγ. Ρ. Ι, 12, ἀορ. -ῆσάμην Πλουτ. ἠθικ. 773 ἴδε ἰμάσσω.

Ἀν-οίγ-νυμι (ἀνοίγω) Λυσ. 12, 10, καὶ ἀν-οίγω Θουκ. 4, 73, μτγν. ἀν-οιγ-νύω Δημ. Φαλ. 122, παρατ. ἀνέωγον Ξεν. ἀν. 5, 5, 20, ὑπ- Δημ. 32, 27, καὶ σπαν. ἡνοιγον Ξεν. Ἑλλ. 1, 1, 2, μτγν. ἀνέωγνυον Ἀππ. Ἀνιῶ. 33, ἀνέωγνυ, Μιθριδ. 44, ἀορ. ἀνέωξα Θουκ. 2, 2, σπάν. ἡνοιξα Ξεν. Ἑλλ. 1, 5, 13, ἡνέωξα Π. Δ. Γενεσ. 8, 6, παρκ. α. ἀνέωχα Δημ. 42, 30, παρκ. β. ἀνέωγα σπαν. ἔνερ. Ἀρισταιν. 2, 22, ὑπερσ. ἀνέωγει Πλουτ. ἠθ. 693, π. παρκ. ἀνέωγμαi Θουκ. 2, 4, μτγν. ἡνοιγμαι Ἀρρ. Ἐπικτ. 1, 9, 20, (α) καὶ ἡνέωγμαi Πολύαιν. 8, 25, ὑπερσ. ἀνέωκτο Ξεν. Ἑλλ. 5, 1, 14, μτγν. δι-ἡνοικτο Ἡλιοδ. 7, 15, π. ἀορ. α. ἀνέωχθην Δημ. 44, 37, μτγν. ἡνοίχθην Π. Δ. Ψαλτ. 105, 17, π. ἀορ. β. ἡνοίγην Λουκ. Ἐρωτ. 14, π. μελ. α. ἀνοίχθήσομαι Γαλην. 2, 473, π. μελ. β. μτγν. ἀνοίγήσομαι Π. Δ. Νεσμ. 7, 3, μετ' ὄλ. μελ. ἀνέωξομαι Ξεν. Ἑλλ. 5, 1, 14. Μέσ. σπαν. καὶ μτγν. ἀνοιγόμενος Πλουτ. ἠθ. 339, ἀορ. ἀνοιζόμενος Ἀριστείδ. 2, 24.

Ἀν-οίγ-νυμι (ὡς ἀνωτ.) καὶ ἀν-οίγω Πινδ. Π. 5, 87, προστ. ἀνοίγε Αἰσχ. ἰκ. 321, παρατ. ἐπ. ἀνῶγον Ἰλ. ξ, 168, ἀναοίγεσκον, ω, 455, μελ. ἀνοίξω Ἀριστ. εἰρ. 179, ἀορ. ποιητ. ἀνῶξα Θεοκρ. 14, 15, ἰων. ἀνοίξα Ηρ. 4, 143, παρκ. β. ἀνέωγε Ἰπποκρ. ἐπιστ. 9, 394, ὑπερσ. ἀνέωγει

(α) «Τὸ δὲ ἡνοιγε καὶ ἡνοίγετο καὶ ἡνοικται δεινῶς βάρβαρα οἷς χρῶνται ἐπιεικῶς ἔπαντες». Ἐξ ἀνεκδ. Ἐτομ. Παρισ. τ, 4, 443, 24—29.

Κωμ. ἀποστ. 2, 289, -ψγάσι Ἰπποκρ. 7, 558, π. παρκ. ποιητ. ἀνώγμαι Θεοκρ. 14, 47, διήνοιγμαι Ἰπποκρ. 5, 436, π. ἀορ. ἀνώιχθη Νοβ. 7, 317. Μέσ. ἀνοίγνυται Εὐρ. Ἴων. 923, μτχ. -ύμενος Ἀριστ. ἰππ. 1326. Παρ. ἀνοικτέον Εὐρ. Ἴων 1387. ἴδ' οἴγνυμι.

Ἄνορθόω (σηκώνω τι ὀρθόν, ἀνεγείρω, ἀνοικοδομῶ) Ξεν. Ἑλλ. 4, 8, 12, μελ. ἀνορθώσω Ἰσοκρ. 6, 85, ἀορ. ἀνώρθωσα, 5, 64, δι-ώρθωσα, 9, 47, κατ-ώρθωσα Θουκ. 6, 33, ὑπερσ. μτγν. ἠνορθώκειν Λιβαν. ἐπιστ. 959, π. παρκ. ἀνώρθωμα Π. Δ. Βασιλ. Β. 7, 16, π. ἀορ. ἀνωρθώθη, Π. Δ. Ψαλ. 19, 9. Παθ. παρατ. ἀνωρθοῦντο Εὐναπ. ἀποστ. 76. Τὸ δὲ σύνθ. ἐπανορθόω εἶνε ἀττ. παρατ. ἐπηνώρθουν Ἰσοκ. 12, 200, ἀορ. ἐπηνώρθωσα Λυσ. 2, 70, συν-επ- Δημ. 10, 34, π. παρκ. ἐπ-ηνώρθωμα, 18, 314, π. ἀορ. μτγν. ἐπανορθώθη Π. Δ. Μακκ. 5, 20, ἀπαρ. ἐπανορθωθῆναι Δημ. 9, 76. Μέσ. παρατ. ἐπηνωρθοῦμην Πλουτ. Σερτ. 19, μτγν. ἐπ-ανωρθοῦμην Πολύαιν. 6, 4, ἀορ. ἐπηνωρθωσάμην Ἰσοκ. 4, 165. Παρ. ἐπανορθωτέον Πλατ. νόμ. 809. ἴδ' ὀρθόω.

Ἄντάω (ἀπαντῶ, γίνομαι μέτοχος), παρ' ἀττ. πεζ. εὐχρ. τὸ συνθ. ἀπ-αντάω.

Ἄντάω (ὡς ἀνωτ.) ποιητ. καὶ ἰων. εὐκτ. ἀντίφη Σοφ. Τρ. 902, παρατ. ἤντεον Ἰλ. η, 423, συν-αντήτην ἐπ. δουκ. Οδ. π, 333, μελ. ἀντήσω Ἰλ. π, 423, δωρ. -άσω Εὐρ. Τρ. 212, ἀορ. ἤντησα Οδ. δ, 327, δωρ. ἄντασα Σοφ. Ἄντ. 981, ὑπ- Πινδ. Π. 6, 59, ὑποτ. ἀντήσης Εὐρ. Ι. Α. 150, εὐκτ. ἀντήσεις Ἰλ. η, 158, μτχ. ἀντήσας ἀισχ. ἰκ. 37, δωρ. -άσαις Πινδ. Ο. 10, 42, μ. ἀορ. ἠντήσαντο Ἄνθ. (Ῥιαν.) 12, 121, ὑποτ. συν-αντήσωνται Ἰλ. ρ, 134. Ῥιζ. ἀντ-, ἀντ-α, λατ. ant-e, ἀντί, ἀντ-άω, ἀντι-άζω, ἀντ-ιάω, ἀντι-όομαι, ἀντ-ίος, ἀντ-ικρυσ.

Ἄντ-εικάζω (εἰξ ἐναντίας καὶ ἐγὼ παρομιάζω), ἀττ. μ. μελ. -εικάσομαι Πλατ. Μεν. 80, ἀορ. ἀντήκασα Ἀριστ. σφ. 1314, ὑποτ. -εικάσω Πλατ. Μεν. 80. ἴδ' εἰκάζω.

Ἄντ-ευ-ποιέω (ἀντευεργετέω), ἄλλ. γράφ. ἀντ' εὐ ποιέω Ξεν. ἀν. 5, 5, 21, ἀορ. ὑποτ. ἀντευποιήσωμεν (ἄλλ. ἀντ' εὐ ποιήσωμεν) Δημ. 20, 124, παρκ. ἀντευπεποιήκεν (ἄλλ. ἀντ' εὐ πεποίηκε), 20, 64.

Ἄντιάζω (φιλικῶς ἢ ἐχθρικῶς ἀπαντῶ, τυγχάνω τινός, ἱκετεύω) παρὰ πεζ. ἀττ. εὐρίσκειται σπαν. τὸ σύνθ. ὑπ-αντιάζω, -άζουσι Ξεν. Κυρ. 5, 5, 9, μτχ. ἀντιάζων Πλουτ. Δίων 45, παρατ. ὑπ-ηντιάζεν Ξεν. ἀν. 6, 5, 27.

Ἄντιάζω (ὡς ἀνωτ. φιλικῶς ἢ ἐχθρικῶς ἀπαντῶ, ἱκετεύω) Σοφ. Ἡλ. 1009, ὑποτ. -άζωσι Πινδ. Ν. 1, 68, παρατ. ἀντιάζον Ηρ. 1, 166, ὑπ-αντιάζεν Αἰσχ. Περσ. 834, μελ. ἀντιάσω Οδ. χ, 28, δωρ. -άζω Πινδ. Ο. 10 (11), 84, ἀορ. ἠντιάσα Ηρ. 4, 80, προστ. ἀντιάσον Εὐρ. ἰκ. 272, μτγν. πεζ. Στοβ. ἀνθ. 48, 64, ἀπαρ. -ιάσαι Πινδ. Ν. 10, 20, μτχ. -άσας Ἐμπεδ. 274, δωρ. -άσαις Πινδ. Ι. 6, 15, ὑπ-αντι-άζαις, Π. 8, 11, ἀντι-άζαντες Στοβ. ἀνθ. 48, 64. ἴδ' ἀντιάω.

Ἄντ-ι-άω (ἀπαντῶ, ἀντικρύζω, ἐπιτίθεμαι, ἀπολαμβάνω, παρασκευάζω) Ἄπολ. Ρ. 4, ἐπ. ἀντιάω Ἰλ. μ, 368, προστ. -ιοώντων, ψ, 643, ἀπαρ.

-ιάων, ν, 215, μτχ. -ιώων, υ, 125, -ιώωσα, α, 31, ψ, 643, καί-ιώω, μ, 368, παρατ. ἀντιάω Ὀππ. ἀλ. 2, 334, ἀντιάωσκον Ἄπολ. Ρ. 2, 100, μελ. ἀντιάω Οδ. χ, 28, ἀορ. ἠντιάσαν Ηρ. 4, 80, ὑπ-αντιάω Πινδ. Π. 4, 135, ὑποτ. ἀντιάσθην Ἄπολ. Ρ. 3, 643, δυϊκ. ἀντιάσθητον Ἰλ. μ, 356, εὐκτ. -ιάσειας Οδ. σ, 147, -σειε Ἰλ. ν, 290, -σαιμεν, η, 231, μτχ. -ιάσας, α, 67. Μέσ. ἀντί ἐνεργ. σπαν. ἀντιάομαι, εὐκτ. ἐπ. -ιώωτο Ἄπολ. Ρ. 1, 470, προστ. ἀντιάσθε Ἰλ. ω, 62, ἀπαρ. -ιάσθαι Ἄπολ. Ρ. 2, 24· ἴδ' ἀντιάω.

Ἀντι-βολέω (ἀπαντῶ, ἀντικρύζω, μετέχω τινός, ἰκετεύω) ἀντιβολῶ ἀττ. Λυσ. 4, 20, παρατ. ἠντιβόλεον Δημ. 37, 14, μελ. -ήσω Λυσ. 14, 46.

Ἀντι-βολέω (ὡς ἀνωτ.) Ἄριστ. νεφ. 155, μελ. -ήσω Οδ. φ, 306, ἀορ. σπᾶν. ἠντεβόλησα Ἄριστ. ἀποσπ. 401, ἐπ. ἀντεβόλησα Ἰλ. λ, 809, Πινδ. Ο. 13, 30, π. ἀορ. ἀντιβοληθείς Ἄριστ. σφ. 560· ἴδε βάλλω.

Ἀντι-δικέω (ἔχω δίκην ἐναντίον τινός, ἀντιλέγω) ἀττ. Ξεν. ἀπομν. 4, 4, 8, παρατ. ἠντιδίκει Λυσ. 6, 12, μελ. ἀντιδικήσω Ἰσαί. 11, 9, ἀορ. ἠντιδίκησα Δημ. 47, 28· ἴδε δικάζω.

Ἀντι-λέγω (ἐναντίον λέγω, ἀντιστέκομαι) ἀττ. Ξεν. Ελλ. 3, 2, 18, παρατ. ἀντέλεγον Θουκ. 1, 28, μελ. σπᾶν. ἀντιλέξω Ξεν. συμπ. 2, 12, ἀορ. σπᾶν. ἀντέλεξα Δ. Κασ. 68, 20, ἀορ. ἑ. ἀντίειπον Ἰσοκ. 12, 215, παρκ. ἀντείρηκα Σοφ. Ἄντ. 47. Παθ. ἀντιλέγεται Ξεν. Ελλ. 6, 5, 37, ἀπαρ. -εσθαι Δημ. 27, 15, μτχ. -όμενος Ξεν. Ελλ. 3, 2, 30, μελ. ἀντειρήσεται Σοφ. Τρ. 1184· ἴδε λέγω.

Ἀντι-όομαι (ἀντικρύζω, ἀντιτάττομαι τινι) ἀποθ. ἰων. ἀντιεύμεθα Ηρ. 9, 26, μτχ. -όμενος, 7, 139, παρατ. ἠντιούτο, 1, 76, ἐν-ἠντιώμεθα Ἄριστ. ὄρν. 385, μελ. ἀντιώσομαι, 7, 9, π. ἀορ. ἠντιώθην, 9, 10, ἀντ-, 7, 9, ἀπαρ. ἀντιωθῆναι Αἰσχ. Ικ. 389, μτχ. -ωθείς Ηρ. 5, 100· ἴδ' ἀντιάω.

Ἀντι-τυπέω (ἀντιστέκομαι, ἐναντιοῦμαι), ἀντιτυπέει Πλατ. Κρατ. 420, Ἰπποκρ. 665, 6, μτχ. ἀντιτυπέόμενος, 638, 51· ἴδε τύπτω.

Ἀντί-χρη (ἀρκεῖ) ἰων. ἀπροσ. μόν. ἀορ. ἀντέχρησε Ηρ. 7, 127· ἴδε χρή.

Ἄντομαι (ἀπαντῶ, συναντῶ, ἔρχομαι ἐναντίον, ἰκετεύω) ποιητ. Ἐμπεδ. 14, Σοφ. Οἰ. Κ. 250, ἀπαρ. ἄντεσθαι Ἰλ. ο, 638, μτχ. ἀντομένη, λ, 237, καί -αντόμενος, 6, 538, συν- Οδ. ο, 538, παρατ. ἠντεο Καλλ. ἐπιγρ. 31, -ετο Ἰλ. χ, 203, συν-αντίεσθην, η, 22· ἴδ' ἀντιάω.

Ἄν-υ-μι (τελειώνω, ἐπιτελῶ τι) ἄορ. δωρ. α. πλ. ἄνωμες Θεοκρ. 7, 10. Παθ. ἄνυται μτγν. Οππ. ἀλ. 3, 427, παρατ. ἠνυτο Οδ. υ, 243, ἄνυτο Θεοκρ. 2, 92· ἴδ' ἀνώω καί ἄνω.

Ἄνυ'ω (πρὸς τὰ ἄνω τελειώνω, τὸ ἔργον ἐπιτελῶ) καὶ ἀνυ'τω, ἀπαρ. ἀνύτειν Θουκ. 2, 76, παρατ. ἠνυον Δημ. 21, 104, ἠνύτον Ξεν. Κυρ. 7, 3, 14, ἀορ. ἠνύσα, εὐκτ. ἀνύσειεν Πλατ. νόμ. 650, μτγν. ἀπαρ. ἀνύσαι Τρυφιδ. 126, παρκ. ἠνυκα Πλατ. πολιτ. 264, π. παρκ. ἠνυσμαι Πολυβ. 3, 44, ἀπαρ. δι-ἠνύσθαι Ξεν. Κυρ. 1, 4, 28, ἀλλὰ μτχ. ἠνυμένος Θεοδ. Μετοχ. 2, σ. 22, προ- Δ. Ἄλ. ῥητ. 5, 4, ὑπερσ. ἠνυστο Πανσ. 5, 1, 7, π. ἀορ. ἠνύσθην Δ. Ἄλ. ἀρχ. 3, 6, π. μελ. ἀνυσθήσομαι Αἰλ.

Π. Ἰσ. 4, 24. Μέσ. ἀντί ἐνερ. ἀνύομαι, ἀπαρ. ἀνύεσθαι Ξεν. ἀν. 7, 7, 24, ἀορ. ἡνυσάμην (ἄλλ. ἡνυσαμεν) σπιν. Πλατ. Φαιδ. 69. Παρ. ἀνυστόν Ξεν. ἀνυτὸς Ἑμ.π. (α).

Ἄνύω (ὡς ἀνωτ.) Ἰλ. δ, 56, Εὐρ. Φοιν. 453, καὶ ἀνύτω Σοφ. Ἄντ. 805, παρατ. δωρ. ἄνυεν Θεοκρ. 21, 19, μελ. ἀνύσω Σοφ. Αἴ. 607, ἀνύσει Στ. Βυζ. ἐν. λ. Γάζος, ἀορ. ἡνυσα Οδ. ω, 71, Ηρ. 4, 94, δωρ. ἄνυσε Θεοκρ. 7, 6, ἐπ. ἡνυσσα Ἀπολ. Ρ. 4, 415, ἄνυσσα Πινδ. Π. 12, 11, ἡνυσσε Ορφ. Ἄργ. 68, ἀπαρ. ἀνύσσαι Ἀπολ. Ρ. 1, 603, μτχ. ἀνύσας Ἄριστ. σφ. 1158, ἀνύσας Ησ. θε. 954. Μέσ. ἀνύεται Πινδ. Π. 2, 49, ἀπαρ. ἀνύεσθαι Βίων 7, 6, παρατ. δωρ. ἡνυτόμαν Αἰσχ. Ἄγ. 1159, μ. μελ. ἀντιπαθ. ἀνύσεσθαι Οδ. π, 373, ἀορ. ἡνυσάμην Αἰσχ. Πρ. 700, δωρ. ἀνυσάμαν Θεοκρ. 5. 144, ἐξ-ἀνύσαντο Εὐρ. Βακχ. 131, π. ἀορ. ἐπ-ἡνυσθην Ησ. ἀσπ. 311, ἀπηνύσθησαν Κ. Σμ. 5, 1. Παρ. ἀνήνυτος Σοφ. Ηλ. 166 ἴδ' ἄνω.

Ἄνω (ἀνύω, τελειώνω, φθάνω εἰς τὸ τέλος), εὐκτ. ἄνοις Αἰσχ. ἀποσπ. 156, ἀπαρ. ἀνεῖν Πλατ. Κρατ. 415, μτχ. ἀνοντος Ἄριστ. σφ. 369, παρατ. ἦνον Οδ. γ, 496. Παθ. καὶ μέσ. ἄνομαι Ἰλ. κ, 251, Πινδ. Ο. 8, 8, ὑποτ. ἀνηται Ὅππ. ἀλ. 5, 442, εὐκτ. ἀνοίτο Ἰλ. σ, 473, μτχ. ἀνόμενος Αἰσχ. χο. 799, παρατ. ἦνετο Ηρ. 1, 189, ἀνετο Θεοκρ. 2, 92. ῥίζ. ἀν-, ἀν-ᾶ, ἀν-ύτω, ἀν-ύω, ἄν-ω.

Ἄνωγα ἴδ' ἀνώγω.

Ἄνώγω (διατάττω, προστάττω, παρακινῶ) ποιητ. καὶ ἰων. ἀνώγεις Κ. Σμ. 13, 238, ἀνώγει Ἰλ. ζ, 439, γ. δυϊκ. ἀνώγετον, δ, 287, ἀπαρ. ἀνώγειν Ὅππ. κυν. 3, 194, μτχ. ἀνώγων Λυκοφρ. 572, παρατ. ἦ ἀορ. β. ἡνώγων Ἰλ. ι, 578, ἄνωγον, ε, 805, ἄνωγε Ηρ. 3, 81, ἡνώγε Ὅμ. ὕμν. Δημ. 298, μελ. ἀνώξω Ἰλ. ο, 295, ἀορ. α. ἡνώξα Ησ. ἀσπ. 479, ὑποτ. ἀνώξομεν (ἀντι ἀνώξωμεν) Ἰλ. ο, 295, ἀπαρ. ἀνώξει Οδ. κ, 531, παρκ. ἀντι ἐν. ἄνωγα Ἰλ. ξ, 405, Σοφ. Ηλ. 1458, -γας Ἰλ. ξ, 262, Αἰσχ. Εὐμ. 902, -γε, Πρ. 947, γ. πλ. συγκεκ. ἄνωγ-μεν Ὅμ. ὕμν. Ἀπολ. 528, ὑποτ. ἀνώγη Ἰλ. ι, 401, εὐκτ. -γοίμ, τ, 206, -γοί Οδ. θ, 70, -γοίτε, λ, 356, προστ. ἄνωγε Εὐρ. Ορ. 119 καὶ ἄνωχθι Ἰλ. ψ, 158, Αἰσχ. χο. 761, ἀνώγθε Οδ. β, 195 καὶ ἀνώχθω Ἰλ. λ, 189, ἀνώγετε Οδ. ψ, 132, καὶ ἄνωχθε, χ, 437, Εὐρ. Ηρ. μ, 241, ἀπαρ. ἀνωγέμεν (ἀντι ἀνωγένοι) Ἰλ. ν, 56, ὑπερσ. ἀντι παρατ. ἡνώγεα Οδ. ι, 44, γ. ἐν. ἡνώγειν (ἀντι ἡνώγεεν), ζ, 470. Κατὰ Βούτμαν. ἐξ ἄρχ. θεμ. ἄγγω, συγγεν. τῷ ἀγγέλω, κατ' ἄλλ. ἀρχ. παρκ. τοῦ ἀνέσσω, ἢ τῆς αὐτῆς ῥίζης τῷ ἄνω ἢ ἀνύω.

Ἄνωσαι ἴδε φέρω.

Ἄξιόω (ἀξιόνω, καθιστῶ, κρίνω τινὰ ἀξιόν), ἀξιῶ Ἄντιφ. 6, 8, παρατ. ἡξιούν Ἄνδοκ. 1, 407, μελ. ἀξιώσω Ἄντιφ. 5, 16, παρκ. ἡξιόωκα Ἰσοκ. 18, 24, π. μελ. ἀξιωθήσομαι, 9, 6. Μέσ. παρατ. μτγν. ἡξιούτο Δ. Κασ. 42, 35. Παρ. ἀξιωτέον Στοβ. 85, 21.

Ἄξιόω (ὡς ἀνωτ.) καὶ μέσ. ἀξιόωμαι εὐχρ. παρ' Ἰωσι καὶ τραγ. ἀττ. ἀξιεύμαι Ηρ. 5, 106, ἀπαρ. -οῦσθαι Αἰσχ. Ἄγ. 370, μτχ. ἀξιεύμενος Ηρ. 1, 199, μελ. δωρ. ἀξιάσει (ἀντι ἀξιώσει) Ἐπιγραφ. μελ. ἀντι παθ. ἀξιώσεται Σοφ. Ἄντ. 637, ἀορ. ἡξιώσατο Αἰσχ. Εὐμ. 425. ῥίζα ἀγ-, ἄγ-ω (=ζυγιζω, ἔχω βάρος), ἀξ-ιος (=ὁ ἔχων ἴσον βάρος, ἴσην ἀξίαν), ἀξ-ιόω.

(α) Τὸ ἀνύω καὶ ἀνύτω κατὰ τοὺς ἀττικιστὰς παρὰ τοῖς ἀττικοῖς δασύεται· ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἐπιβεβαιοῦται ὑπὸ τῶν χειρογράφων.

Ἄοιδιάω (ἀείδω, ᾄδω) ἐπ. μόν. ἐν. -ίαι Οδ. κ, 227, μτχ. -ιάουσα, ε, 61· ἴδ' ἀείδω.

Ἀολλιζω (συναθροίζω, συνάγω) ἐπ. Ἄνθ. 9, 772, μτχ. -ίζων, 9, 649, ἀορ. ἀόλισσαν Ἰλ. ζ, 287, μτχ. ἀόλισσας Ἀπολ. Ρ. 1, 863, ἀόλισσασα Ἰλ. ζ, 270, Μέσ. ἀολλιζονται Καλ. Δηλ. 18, π. ἀορ. ἀολλισθησαν Ἰλ. τ. 54, ἀπαρ. ἐπ. ἀολλισθήμεναι, ο, 588· ἴδ' αἰολλιέω.

Ἀπαγορεύω (ἐμποδίζω, ἀποποιούμαι, ἀποκάννω) Ἐεν. Κυρ. 1, 4, 13, παρατ. ἀπηγόρευον, 1, 4, 14, μελ. α. -εύσω Πλουτ. Λυσανδ. 3, μελ. β. ἀττ. ἀπερῶ Θουκ. 1, 29, ἀορ. ἀττ. σπαν. ἀπηγόρευσα Δημ. 40, 44, εὐχρηστότ. ἀορ. β. ἀπ-εῖπον Πλατ. πολ. 337, παρκ. ἀπ-ηγόρευκα μτγν. Πλουτ. ἦθ. 1096, ἀττ. ἀπειρήκα Λυσ. 2, 52, ὑπερσ. μτγν. ἀπηγορεύκει Δ. Κασ. 58, 8, ἀττ. ἀπειρήκεσαν Ἐεν. ἀν. 6, 5, 30, π. παρκ. ἀπηγόρευμαι Ἀριστοτ. πολιτ. 4, 17, 9, ἀττ. ἀπειρήμαι Πλατ. πολ. 396, ὑπερσ. ἀπηγόρευτο Πλουτ. Φαβ. 4, ἀττ. ἀπειρήμην, -ητο Θουκ. 5, 48, π. ἀορ. ἀπηγορεύθη Δ. Κασ. 56, 25, ἀττ. ἀπερρήθη Δημ. ἀποσπ. 38, π. μελ. ἀπορρηθήσομαι Λυσ. 22, 14· ἴδ' ἀγορεύω.

Ἄπαδεῖν· ἴδε ἀνδάνω.

Ἀπαλλάσσω (ἀφήνω τι ἐκ τῶν χειρῶν μου, ἀπέρχομαι, ἀπομακρύνωμαι) Θουκ. 8, 86, καὶ -άττω Πλατ. Γοργ. 478, παρατ. ἀπήλαττον Ἄνδοκ. 1, 59, μελ. -άξω Ἰσοκ. 5, 52, ἀορ. -ήλλαξα, 11, 5, -ήλλαχα Ἐεν. ἀπομν. 3, 13, 6, π. παρκ. -ήλλαγμαί, ἀπήλλαγμένοι εἰσὶ Ἰσοκ. 5, 46, ὑπερσ. -ήλλακτο Θουκ. 1, 138, π. ἀορ. α. μτγν. ἀττ. -ηλλάχθη Δ. Λαερ. 2, 127, π. ἀορ. β. -ηλλάχην Θουκ. 2, 42, ὑποτ. -αλλάγῶ Πλατ. Θεαίτ. 168, εὐκτ. -αλλαγείην Ἐεν. Κυρ. 6, 1, 45, προστ. ἀλλάγηθι Πλατ. Γοργ. 491, ἀπαρ. -γῆναι Ἐεν. ἀν. 5, 1, 13, μτχ. -γείς Ἄνδοκ. 1, 66, π. μελ. α. -αχθήσομαι μτγν Δ. Ἄλ. 7, 13, π. μελ. β. -γήσομαι Θουκ. 4, 28. Μέσ. ἀπαλλάττομαι Πλατ. Παρμ. 156, παρατ. ἀπήλαττόμην, νόμ. 948, μελ. ἀπαλλάζομαι Θουκ. 8, 83, ἀορ. ἀπηλάξαμην Στραβ. 15, 69. Παρ. ἀπαλλακτέον Λυσ. Τούτου παρασχ. εἶνε τὸ ἐφετ. ἀπαλλαξείω, μτχ. -εῖοντες Θουκ. 1, 95.

Ἀπαλλάσσω (ὡς ἀνωτ.) Ἰπποκρ. 2, 156, Αἰσχ. Ἄγ. 1289, π. παρκ. ἀπάλλαγμαί Ἡρ. 2, 144, π. ἀορ. ἀπαλλάχθη, 2, 152, προστ. -ἀλλάχθητι Εὐρ. Κυκλ. 600, -αλλάχθητον Ἀριστ. πλ. 66. Μέσ. ἀπαλλάσσομαι Αἰσχ. Εὐμ. 180, Ἡρ. 1, 199, ἀπαρ. ἀπαλλάσσεσθαι, 1, 82, ἀορ. ἀπηλλάξαντο Εὐρ. Ηρακλ. 317· ἴδ' ἀλλάσσω.

Ἄπαμείβομαι· ἴδ' ἀμείβω.

Ἀπαντάω (συναντῶ, ἀποκρίνομαι, ἐπιχειρῶ, ἐπιτυγχάνω) Θουκ. 7, 31, παρατ. ἀπ-ήντων Λυσ. 2, 24, μελ. μτγν. ἀπαντήσω Πολυβ. 4, 26, μ. μελ. ἀπαντήσομαι Αἰσχιν. 1, 164, ἀορ. ἀπ-ήντησα Θουκ. 2, 20, παρκ. ἀπ-ήντηκα Δημ. 18, 15, π. παρκ. μτγν. ἀντί ἐνερ. ἀπ-ήντημαι Δ. Ἄλ. 6, 88, ὑπερσ. ἀπ-ήντητο Σ. Ἐμπ. 106, 11, π. ἀορ. μτγν. ἀντί ἐνερ. ἀπηντήθη Πολύβ. 2, 8. Μέσ. μτγν. ἀπαντώμεναι, 8, 8, παρατ. ἀπ-ηντάτο Πολύαιν. 1, 21, ἀορ. προστ. ἀπάντησαι Π. Δ. Ρουθ. 1, 16,

ἀπαρ. ἀπαντήσασθαι Δ. Ἄλ. 8, 68. Παρ. ἀπαντητέον Πλατ. Θεαιτ. 210. Οὕτω σχηματίζεται καὶ συναντάω. μελ. μτγν. -ήσω Π. Δ. Ἡσαί. 3, 14, ἀορ. -ήντησα Ξεν. ἀν. 1, 8, 15, παρκ. -ήντηκα Λουκ. Φιλιπ. 1. Μέσ. συναντώνται Ησ. θε. 877, Πολυβ. 22, 7, μελ. -ήσομαι Π. Δ. Ἰωβ 5, 14, παρκ. μτγν. -ήντηται Ἡρωδν. 1, 17, ἀλλὰ καὶ τὸ ὑπαντάω Εὐρ. ἰκ. 398, παρατ. ὑπ-ήντων Ξεν. Κυρ. 3, 3, 2, μελ. -ήσω Ἰωσ. ἀρχ. 2, 15, 3, ἀορ. -ήντησα Ξεν. Κυρ. 3, 3, 2, μέσ. -αντάομαι μτγν. Ἡρωδν. 2, 5, 5, μελ. -ήσομαι Ἰωσ. ἀρχ. 6, 6, 2 ἰδ' ἀντάω.

Ἀπατάω (ἀπατῶ, πλανῶ, δελεάζω τινά) ἀττ. Θουκ. 8, 98, παρατ. ἠπάτων Δημ. 47, 9, μελ. -ήσω Πλατ. Φαιδρ. 262, π. μελ. ἀπατηθήσομαι Ἀριστοτ. ἀναλ. πρότ. 2, 11, 9, ἐξ- Αἰσχίν. 3, 168. Παρ. ἐξ-απατητέον Πλατ. Κριτι. 49.

Ἀπατάω (ὡς ἀνωτ.), παρατ. ἠπάτων Εὐρ. Ηλ. 938, ἐξ-απάτασκον σπαν. ἀττ. Ἀριστ. εἰρ. 1070, ἀορ. ἀπάτησα Ἰλ. ι, 344, δωρ. ἀπάτασα Σοφ. Τρ. 500, παρκ. ἠπάτηκα, Φιλ. 299, μελ. ἐξ-απατήσειν. Κατὰ τοὺς μὲν εἶνε συγγεν. τῆ ἀπαφεῖν, ὅπερ ἐγένετο ἐκ τοῦ ἀπτεσθαι, ἀφή, κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ αὐάτη=ἄτη, ἀπατ-άω, ἀπάτ-η.

Ἀπαυράω (ἀρπάζω, ἀφαιρῶ, παίρνω, μετέχω τινός), παρατ. ἀπηύρων Ἰλ. τ, 89, ἀπηύρας, θ, 237, -ηύρα, ρ, 125, Αἰσχ. Περ. 949, πλ. ἀπηύρων Ἰλ. α, 430, καὶ μτγν. ἐπ. Ἄπολ. Ρ. 4, 914, μελ. ἀπουρήσω Ἰλ. χ, 489, ἀορ. μτχ. ἀπούρας, α, 356, δωρ. -ούρας Πινδ. Π. 4, 149, ἀπουρίσας (ἐκ ῥημ-ἀπουρίζω) Φίλων τ. 1, 668, 5, μ. ἀορ. ἀπηύρω (δ. γρ. ἐ-πῆύρω) Αἰσχ. Πρ. 28, -ηύρατο δ. γρ. ἀπηύρα, Οδ. δ, 646, μτχ. ἀπουράμενοι Ἡσ. ἀσπ. 173, παρκ. ἀπηύρηται Θεοφρ. Ρίζ. αΓρ-, αὐρ- αὐρ-άω (διότι παρὰ τοῖς νῦν Τσάκωσιν αὐράχου=ἀρπάζων «αὐράχου τὸ κάλι τσ' (=καί) ἐπὶ δέρου»=καὶ ἀρπάζω τὸ ξύλον καὶ δέρνω· καὶ αὐραμα=ἄραπαμα, καὶ μετὰ τῆς ἀπὸ προθ. ἀπ-αυράω.

Ἀπαφίσκω (ἀπαφίσκω, ἀπαφίσκει Οδ. λ, 217, μτχ. ἐξ-απαφίσκων Ησ. θε. 537, μελ. ἀπαφήσω Ἀνθ. 12, 26, ἀορ. α. ἀπάφησα Κ. Σμ. 3, 502, ἐξ- Ορ. ὕμν. Ἄπολ. 198, ἀορ. β. ἠπαφον Ἰλ. ζ, 360, ὑποτ. ἐξ-ἀπάφω Οδ. ψ, 79, μτχ. ἀπαφῶν Ἄπολ. Ρ. 2, 1238, ἐξ- Εὐρ. Ἰων 705, -οῦσα Ορ. ὕμν. 4, 38, μ. ἀορ. β. ἀντί ἐνερ. εὐκτ. ἐπαφοίμην Ἰλ. ι, 376 ἰδ' ἀπατάω.

Ἀπειθέω ὁμαλ. μελ. ἰων. ἀπειθεύμενα Ἰπποκρ. 85, Ε. μελ. ἀπιθήσω Ἰλ. ω, 300, ἀορ. ἀπίθησεν Οδ. ε, 43 ἰδε κειθω.

Ἀπεικάζω (παρομοιάζω, μιμοῦμαι τὴν εἰκόνα τινός) ἀττ. Ἰσοκ. 1, 11, παρατ. ἀπεικάζων Πλατ. νόμ. 857, μελ. μτγν. ἀπεικάσω Πλουτ. ἦθ, 1135, μ. μελ. ἀπεικάσομαι Ξεν. ἀπομν. 3, 11, 1, ἀορ. ἀπείκασα Πλατ. Θεαιτ. 169, π. παρκ. ἀπείκασμαι, Κρατ. 420, π. ἀορ. ἀπεικάσθην, πολ. 511, π. μελ. μτγν. ἀπείκασθήσομαι Θεμιστ. λογ. 2, 33. Παρ. ἀπείκαστέον Πλατ. Φαιδρ. 270 ἰδ' εἰκάζω.

Ἀπειλέω (φοβερίζω) ὁμαλ. καὶ ἰων. ἀπειλείω, ὑποτ. ἀπειλείωσι Μουσαί. 141, μτχ. ἀπειλείουσα, ὡσ. 122, παρατ. ἠπειλεον Ηρ. 3, 77, ἀπείλεε Ἄπολ. Ρ. 607, ἀορ. ἀπειλησαν Ἰλ. β, 665. Ρίζ. Φελ-, εἴλω (=ἐλ-ιω), εἰλ-έω, ἀπ-εἰλέω, κατ' ἄλλ. τῆς αὐτῆς ῥίζης τῆ δωρ. ἀπέλλαι (=ἀπ-ελλ-ιαί)=ἐκκλησῖαι τοῦ δήμου ἐν Σπάρτῃ, ὅθεν ἀπειλῶ=μεγαλοφώνως λαλῶ. Παρ. ἀπειλή, ἀπειλητήρ.

Ἄπ-έ-κ-ι-ξ-αν (διεσκόρπισαν), ἀορ. Ἄριστ. Ἄχ. 869· ἴδε κίχωνω.

Ἄπ-η-ρ-ε-τ-θ-αι· ἴδ' ἐρείδω.

Ἄπ-ε-χ-θ-ά-νο-μαι (ἀπεχθής, μιστὸς εἶμαι ἢ γίγνομαι) ἀττ. Ἄντιφ. 6, 11, μ. γν. ἀπέχθομαι Πλουτ. Μαρκελ. 22, παρατ. ἀππεχθανόμεν Λυσ. 20, 8, μελ. α. ἀπεχθήσομαι, 31, 13, μελ. β. ἀπεχθανεῖται Θεμιστ. 26, 322, παρκ. ἀπήχθημαι Θουκ. 1, 75, ἀορ. ἀππεχθόμεν, 2, 63, ὑποτ. -έχθωμαι Δημ. 3, 21, εὐκτ. -χθοίμην Ἄνδοκ. 4, 10· ἴδ' ἔχθω.

Ἄ-π-ισ-τ-έ-ω (δὲν πιστεύω, ἀμφιβάλλω), ἀπιστοῦσιν Θουκ. 2, 35, παρατ. ἠπίστεον Πλατ. Θεαιτ. 144, μελ. -ήσω Ἄντιφ. 5, 16, ἀορ. ἠπίστησα Λυσ. 31, 21, παρκ. ἠπίστηκε Πλατ. Σοφ. 258. Παθ. ἀπιστεῖται, Χαρμ. 168, παρατ. ἰπιστεῖτο Θουκ. 5, 68, μ. μελ. ἀντί παθ. ἀπιστήσομαι Πλατ. πολ. 450, π. ἀορ. μ. γν. ἀπιστηθεῖς Πλουτ. Δίων καὶ Βρουτ. 3, π. μελ. μ. γν. ἀπιστηθήσομαι Δ. Σικ. ἀποσπ. 32, 11. Παρ. ἀπιστητέον Πολυβ. ἴδε πιστεύω.

Ἄπ-ο-δ-η-μέ-ω (εἶμαι ἀπὸν ἀπὸ τὴν πατρίδα, εἶμαι εἰς τὰ ξένα) ὁμαλ. π. πζ. ὄωρ. ἀποδαμεί Πινδ. Π. 10, 37, παρκ. ἀπεδημηκῶς Σουίδ. Ῥιζ. δα- (δαίω=μοιράζω), δα-μος, δῆ-μος, ἀπο-δη-έω· ἡ δὲ παραγωγή αὐτοῦ ἐκ τοῦ δέμω=κτίζω, ἢ ἐκ τοῦ δάμω δαμάω=ὑποτάσσω μοι φαίνεται ἀπίθανος.

Ἄπο-δί-δω-μι (δίδω ὀπίσω τὸ ὀφειλόμενον, πληρώνω, ἀπονέμω) Ἰσοκ. 21, 3, παρατ. ἀπεδίδουν Πλατ. πολιτ. 273, μελ. -δώσω Θουκ. 2, 72, ἀορ. α. -έδωκα Ἰσοκ. 21, 16, ἀορ. β. πλ. -έδομεν Πλατ. νόμ. 81, -έδωσαν Ἰσοκ. 21, 17, ἀπαρ. -δοῦναι Ηρ. 3, 147. Μέσ. ἀποδίδομαι Ξεν. ἀν. 7, 2, 3, παρατ. -εδίδοντο Δημ. 23, 205, μελ. -δώσομαι Αἰσχίν. 1, 29, ἀορ. α. μ. γν. ἀποδωκαμένη Μανέθ. 5, 126, ἀορ. β. ἀπεδόμεν, ὑποτ. -δῶνται Ξεν. ἀπομν. 3, 7, 6· ἴδε δίδωμι.

Ἄπό-ε-ρ-σε (παρέσυρεν, ἐπῆρε, συνεπῆρε) γ. πρόσ. ἀορ. Ἰλ. ζ, 348, ὑποτ. ἀπο-έρση, φ, 283, εὐκτ. ἀπο-έρσειε, φ, 329, προστ. ἀπό-ερσον Νικ. θηρ. 110. Ῥιζ. ἔρρ-, ἔρρω (=ἐρ-ίω), σερ- (sero λατ. σειρά) καὶ μετὰ τῆς ἀπό-, ἀπέρρω, ἀορ. ἀπό-ἔρρα· ἴδ' ἔρρω καὶ ἀείρω· ἄλλοι δ' ἐκ τοῦ ῥέω καὶ μεταθέσει τοῦ ε εἰς ἔρρα, ἀπό-ἔρρα· ἴδε καὶ ἔρρω.

Ἄπο-κα-θα-ί-ρω (καθαρίζω, ἀποπλύνω), ὄωρ. μ. ἀορ. ἀποκαθαράμεναι Τιμ. Λοκρ. σ, 104· ἴδε καθαίρω.

Ἄπο-κρί-νω (χαρίζω, προκρίνω, ἀπορρίπτω) Πλατ. Τιμ. 73, ἀορ. -έκριναι, νόμ. 946, ἀορ. -εκρίθην Θουκ. 4, 72, μελ. -κρίθησομαι Πλατ. νόμ. 820. Μέσ. ἀπικρίνομαι Ξεν. Κυρ. 7, 2, 19, παρατ. ἀπεκρινόμεν Θουκ. 7, 10, μελ. -ινοῦμαι Πλατ. Γοργ. 447, ἀορ. εκρινάμην Θουκ. 1, 28, μ. παρκ. ἀντί ἐνερ. -κέκριμαι Ξεν. ἀν. 2, 1, 15, καὶ παθ. Πλατ. νόμ. 655, ὑπερ. -εκέκριτο, Γοργ. 453. Παρ. ἀποκριτέον, πολ. 413.

Ἄπο-κρί-νω (ὡς ἀνωτ.) σπάν. Κωμ. ἀποσπ. (Φερεκ.) 2, 261, π. ἀορ. -εκρίθην Ἀρχιλ. 89, -εκρίθην Ἰλ. ε, 12. Μέσ. ἀποκρίνεσθαι Ἄριστ. Ἄχ. 632, μ. γν. -όμενος, πλ. 17, ἀορ. -εκρινάμην, σφ. 964, εὐκτ. ἀποκρίναιο Εὐρ. Βακ. 1272, προστ. ἀποκρίναι, Ι. Α. 1133· ἴδε κρίνω.

Ἀπο-κρούω ἴδε κρούω.

Ἀπο-κρύπτω ἴδε κρύπτω.

Ἀπο-κτείνω (φρονεύω, βασανίζω, καταδικάζω εἰς θάνατον) Πλατ. πολ. 573, παρατ. -έκτεινον Ξεν. Ἑλλ. 2, 3, 24, μελ. -ενῶ Θουκ. 4, 28, ἄορ. -έκτεινα Ἀντιφ. 1, 6, παρκ. -έκτονα Λυσ. 10, 7, σπανιώτ. -εκτόνηκα Ξεν. Ἱερ. 3, 8, μτγν. -έκταγκα Αριστοτ. πολιτ. 7, 2, 11, καὶ -έκτακα Πολυβ. 11, 18, ὑπερσ. -εκτόνειν Δημ. 19, 148 καὶ -εκτιονήκει Πλουτ. Τιμολ. 16. Παθ. μτγν. ἀποκτείνεσθαι Παλαιφ. περὶ ἀπιστ. 7, παρατ. ἀπεκτείνοντο Π. Δ. Δανιήλ 2, 13, παρκ. -εκτονεῖσθαι, Μακκ. 2, 4, -εκτάνθαι Πολυβ. 7, 7, 2, μτχ. -εκταμμένος, Μακκ. 1, 5, 52, π. ἄορ. -εκτάνθην Δ. Κασ. 65, 4. Ἐνταῦθα προσθετ. τὸ σύνθ. ἀπο-κτείννυμι, -ῦμεν Πλατ. Γοργ. 468, -ῦσι Ξεν. ἄν. 6, 3, 5, ὑποτ. -νύη Πλατ. πολ. 565, εὐκτ. -νύοι, Φαιδ. 62, ἀπαρ. -ῦναι, Ἑλλ. 5, 4, 32, μτχ. -νύς, Ἑλλ. 5, 3, 2, παρατ. -εκτίννυσαν, ἄν. 6, 5, 28, παρατ. -εκτίννυον Ξεν. Ἑλλ. 5, 2, 43.

Ἀπο-κτείνω (ὡς ἀνвт.) καὶ ἀπο-κτείννυμι μτγν. Ἄνθ. (Νικαρχ.) 11, 395, μελ. ἰων. -κτενέω Ηρ. 3, 30, ὑπερσ. ἰων. -εκτόνεε, 5, 67, ἄορ. 6. -έκτανον ἰλ. ζ, 414, ὑποτ. -κτάνη Οδ. μ, 301, συγκεκ. ἀ-έκταμεν, ψ, 124, ἀπαρ. -κτάμεναι ἰλ. υ, 165, -άμεν, ε, 675, ἐπ. μόν. μ. ἄορ. ἀντί παθ. -έκτατο, ο, 417, μτχ. -κτάμενος, δ, 494 ἴδε κτείνω.

Ἀπο-κτείννω ἴδ' ἀποκτείνω.

Ἀπο-κτείννυμι ἴδ' ἀποκτείνω.

Ἀπο-λαύω (ἀπολαμβάνω, μετέχω) ἀπτ. Ἰσοκ. 15, 105, παρατ. ἀπέλαυον Ξεν. Κυρ. 5, 4, 34, ἀπήλαυον μτγν. Σχολ. Αἰσχ. Ἀγ. 559, μ. μελ. ἀπολαύσομαι Ἰσοκ. 15, 305, μελ. ἐνερ. μτγν. ἀπολαύσω Δ. Ἄλ. 6, 4, 15, ἀλλ' ἀπολαύσομεν Ὑπερείδ. ἐπιταφ. 14, 142, ἀπήλαυσα μτγν. Αἰλ. Π. Ἰσ. 1, 6, 2, παρκ. ἀπολέλαυκα Ἰσοκ. 15, 195, π. παρκ. ἀπολέλαυται Φιλοστ. Ἀπολλ. 6, 19, ἀλλ' ἀπολελαυσμένος Πλουτ. ἦθ. 1089, π. ἄορ. μτγν. ἀπολαυσθῆναι Φίλων τ. 1, σ. 37. Ῥιζ. λαF-λάτρης, lav-er-nio = κλέπτῆς λατ.), λαυ-, ἀπο-λαύ-ω. Παρ. ἀπολαυστός Πλουτ.

Ἀπο-λήγω (παύω, κάμνω ἀποχῆν, καταλήγω εἰς τι) ὁμαλ. μελ. ἀπολήξει Οδ. τ, 166, ἄορ. εὐκτ. ἀπολλήξειαν, μ, 224, ὑποτ. ἀπολλήξει ἰλ. ο, 31. Ῥιζ. λαγ- (λαγ-αρός, λάγ-νος, λαγ-ών, λαγώς, λατ. langkeo = ἀσθενῶ), ληγ-, λήγ-ω, ἀπο-λήγω.

Ἀπο-λλυμι ἴδ' ὄλλυμι.

Ἀπο-λογέομαι (ἀποκρίνομαι εἰς κατηγορίαν κατ' ἐμοῦ, δικαιολογοῦμαι, ὑπερασπίζομαι) ἀποθ. Θουκ. 3, 62, παρατ. ἀπελογεῖτο Ἀντιφ. 2, 6, 13, μελ. -ήσομαι Λυσ. 10, 6, ἄορ. -ελογησάμην Ξεν. ἄν. 5, 6, 3, π. παρκ. ἀντί ἐνερ. ἀπολελόγημαι Ἰσοκ. 12, 218, ὑπερσ. ἀντί ἐνερ. ἀπελελόγητο Δ. Κασ. 40, 54, π. ἄορ. ἀντί ἐνερ. ἀπελογήθη Ἀντιφ.

2, γ, 1, μετ' ὄλ. μελ. ἀπολελογημένος ἔσομαι Ἀνδοκ. 1, 72. Παρ. ἀπολογητέον Ἀντιφ. ἴδε λέγω.

Ἀπο-λογίζομαι (κρατῶ λογαριασμόν, σκέπτομαι, ἀπαριθμῶ, διηγοῦμαι) ἀποθ. μέσ. ἀττ. πεζ. Πλατ. Φιλ. 25, παρατ. -ελογιζόμεν Ἔν. Ελλ. 6, 1, 3, μελ. -ιοῦμαι μτγν. Δ. Κασ. ἀποσπ. 109, ἀορ. -ελογισάμεν Δημ. 24, 108, π. παρκ. -λελογισμένα Ἔν. οἰκ. 9, 8, ἀλλ' ἔνερ. ἀπολελόγισμαι Δ. Ἄλ. εἰς Γν. Πομπ. 1.

Ἀπο-μιμνήσκω ἴδε μιμνήσκω.

Ἀπο-νοέω ἴδε νοέω.

Ἀπο-πατέω (παραμερῶ νὰ κάμω τὴν χρεῖαν μου, ἐδγαίνω) Ἄριστ. ἐκκλ. 351, ἀποπατήσω Ἴπποκρ. 7, 100, ἐν-ἀποπατήσω Κωμ. ἀποσπ. 2, 868, ἀλλὰ περι-πατήσεις Ἔν. συμπ. 9, 7, ἀορ. ἀπεπάτησα Ἴπποκρ. 2, 367, ὑποτ. ἀποπατήσω, 7, 114, Ἄριστ. ἐκκλ. 354. Παρ. ἀποπατητέον Ἄριστ. ἴδε πατέω.

Ἀπο-πειράω (δοκιμῆν κάμνω, δοκιμάζω) συνηθ. ἀττ. ἔνερ. σπάν. ἀποπειράω Λουκ. ἐρωτ. 26, μελ. -ᾶ'σω Θουκ. 6, 90, ἀορ. -επειράσα, 4, 135. Μέσ. ἀπο-πειράομαι, 4, 24, παρατ. -επειράτο Ἡρ. 3, 119, μελ. -άσομαι Ἄριστ. βατρ. 648, π. ἀορ. ἀντὶ μέσ. ἰων. -ήθην Ἡρ. 2, 73 ἴδε πειράω.

Ἀπο-πέκω (ἀποκείρω), μεσ. ἀορ. ἀπεπέξατο Ἀνθ. Παλ. 6, 155, ὑποτ. ἀποπέξεται Καλλ. λ. Παλλ. 32, παρκ. ἀποπέπεκται=ἀποκέκαρται Ησυχ. ῥίζ. πεκ- (πόκος, κοιν. ποκάριον πουκάρι), πεκ-τεῖ=κτεννίζει, κείρει Ησυχ. λατ. pec-io, πέκ-ω, ἀπο-πέκω.

Ἀπο-πυρίζω (ψαίνω, ἀπὸ πυρός ἐσθίω Ησυχ.) μόν. ἐν. ἀποπυρίζομεν Ἀθην. (Ἀρχιππ.) 7, 277 ἴδε πυρέσσω.

Ἀπο-πορέω (εἶμαι ἄπορος, ἀνεβοηθείας, δὲν εἰζεύρω τί νὰ κάμω) ἀττ. ἀπορῶ Ἰσοκ. 7, 9, παρατ. ἠπόρουν Λυσ. 19, 21, μελ. -ήσω, 7, 23, ἀορ. ἠπόρησα Θουκ. 1, 63, εὐκτ. -ρήσεις Ἰσοκ. 5, 100, παρκ. ἠπόρηκα Πλατ. σοφ. 244, προ- Ἄριστοτ. μετεωρ. 2, 1, 3, π. παρκ. ἠπόρημαι, πολ. 3, 10, 5, δι- Πλατ. σοφ. 250, π. ἀορ. ἠπορήθην, νόμ. 799, π. μελ. συναπορήθῃσομαι Σ. Ἐμπειρ. 477. Μέσ. ἀπορέομαι ἀπορεῖται Ἔν. Λακ. 13, 7, παρατ. ἠπορούμεν Λυσ. 3, 10, μελ. -σομαι Ἄριστοτ. ἠθ. μειζ. 2, 2, 3, 16, μ. παρκ. ἠπόρημαι Ἄριστειδ. 582, παθ. ἠπορημένος Λουκ. φιλοπ. 1, δι- Πλατ. σοφ. 250.

Ἀπορέω (ὡς ἀνωτ.) Σοφ. Οἰ. τ. 485, Ἡρ. 1, 75, δωρ. α. πλ. ἀπορέομαι Ἔν. Ελλ. 1, 1, 23, ἀπαρ. ἀπορέειν Ἡρ. 6, 52, μτγ. ἀπορέων, 1, 191. Μέσ. ἀπορεῖται Κωμ. ἀποσπ. (Ἀντιφ.) 3, 66, μτγ. ἀπορεόμενος Ἴπποκρ. μειζ. 286, καὶ ἀπορεόμενος Ἡρ. 2, 121, ἀορ. ἠπορήθην Ἴπποκρ. 4, 212 ἴδε

Ἀπο-στερέω ἴδε στερέω.

Ἀπο-στρέφω ἴδε στρέφω.

Ἀπο-στυγέω ἴδε στυγέω.

Ἄπο-συλάω ἴδε συλάω.

Ἄπούρας ἴδ' ἀπαοράω.

Ἄπό-χρη (εἶνε ἀρκετόν, ἀρκεῖ), συνηθέστ. ἀπροσωπ. Ἰσοκ. 5, 28, ἀπαρ. ἀποχρῆν Δημ. 4, 22, μτχ. ἀποχρῶν Πλατ. Ἄλκ. Β, 145, παρτ. -έχρη, Φαιδρ. 275, μελ. -χρήσει, πολίτ. 279, ἀορ. -έχρισε Ἰσοκ. 4, 97. Μέσ. καὶ παθ. ἀπαρ. ἀποχρήσθαι Θουκ. 1, 68, μτχ. ἀποχρῶμενοι Δημ. 17, 13, παρατ. ἐχρῶντο, 3, 81, μ. ἀορ. -χρήσασθε, 6, 17, ἀπαρ. -χρήσασθαι Λουκ. καταπλ. 2.

Ἄπο-χράω (εἶμαι ἀρκετός), ἀπόχρη Ἄριστ. ὄρν. 4003, δωρ. καὶ ἰων. ἀποχρέω Ἐπιχαρμ. ἀποσπ. 114, γ. πλ. -χρῶσι Ἡρ. 5, 31, ἀπαρ. -χρῆν Κωμ. ἀποσπ. 3, 87, -χρᾶν Ἡρ. 3, 138, μτχ. ἀποχρῶν Κωμ. ἀποσπ. 2, 327, ἀποχρῶσα Ἄριστ. ἀποσπ. 417 καὶ ἀπρόσ. χρᾶ Ἡρ. 9, 79, παρατ. -έχρα, 1, 66, μελ. -χρήσουσι Ἄριστ. πλ. 484, ἀπαρ. -χρήσειν Ἡρ. 8, 130, ἀορ. -έχρησε, 7, 196. Μέσ. καὶ παθ. ἰων. ἀποχρέομαι, παρατ. -εχρᾶτο, 1, 34 ἴδε χρή.

Ἄπτω (προσκολλῶ, προσάπτω, προσδένω, συνάπτω, ψαύω, ἐπιτυγχάνω) πλατ. Κρατ. 417, μελ. ἄψω, ἀορ. ἦψα, μελ. μτγν. συν-αφθῆσομαι Νικολ. ῥητ. 11, 14. Μέσ. ἄπτομαι Ἄντιφ. 6, 40, παρατ. ἠπτόμην Θουκ. 2, 17, μελ. ἄψομαι Πλατ. Εὐθυδ. 283, ἀορ. ἠψάμην Θουκ. 1, 97, μ. παρκ. ἦμμαι Πλατ. Φαιδρ. 260. Παρ. ἀπτὸς καὶ ἀπτέος, πολ. 525.

Ἄπτω (ὡς ἀνωτ.) Εὐρ. Ορ. 1543, προτι-άπτω Ἰλ. ω, 110, μτχ. ἄπτων Αἰσχ. Εὐμ. 297, ἐξάπτων Ἰλ. ω, 51, παρατ. ἠπτον Ἄριστ. νεφ. 57, μελ. ἄψω Αἰσχ. χο. 868, μτχ. συν-άψων Σοφ. Αἰ. 1317, ἀορ. ἀνῆψεν Ὀδ. γ, 274, ὑποτ. ἄψω Αἰσχ. Εὐμ. 307, μτχ. ἄψας Ὀδ. φ, 408, π. παρκ. ἦμμαι, ἐφ-ῆπται Ἰλ. η, 402, προστ. ἀν-ῆφθω Ὀδ. μ, 51, μτχ. ἀπαμμένους Ἡρ. 2, 121, ἐπ-, 8, 105, ὑπερσ. συν-ῆπτο, 6, 93, ἐφ- Ἰλ. ζ, 244, π. ἀορ. ἐπ. ἐπι-ἔαφθη (ε-Γάφθη=ἔμεινε προσσηρτημένη, ἢ προσεκολληθῆ) ἐν τμήσει Ἰλ. ν, 543. Μέσ. ἄπτομαι ἄπτεαι Ὀδ. κ, 379, ἀπτόμεσθα Πινδ. Π. 10, 28, εὐκτ. δωρ. ἐραπτοίμαν, Ν. 8, 36, ἀπαρ. ἄπτεσθαι Ἰλ. ε, 152, ἰων. ἀντάπτεσθαι Ἡρ. 7, 138, μτχ. ἀπτόμενος, παρατ. ἠπτόμην Ἰλ. υ, 468, ἠπτετο, θ, 67, ἐναπτόμην Ἡρ. 3, 137, καθ-απτ- Ἰλ. ο, 127, μελ. ἀναφόμεσθα Εὐρ. Μηδ. 770, ἀορ. ἰων. ἀψαμ- Ἰλ. κ, 377, ἐφ- Πινδ. Π. 8, 60, ἐφ-ῆψάμαν Εὐρ. Ηλ. 1225. Ῥιζ. φαπ- ἢ αρ (αρ-lus λατ.) ἢ λαβ- (λαβή, λαμβάνω), ἢ cap- (cap-io λατ.), ἄπ-τω (=ἀπ-ίω), ἀφ-άω, ἀφάσσω (=ἀφ-απ-ίω) ἴδε λαμβάνω.

Ἄπ-τω (ἀνάπτω, πῦρ ἐμβάλλω), ἀορ. ἦψα Θουκ. 2, 77, π. παρκ. ἦμμαι Θουκ. 4, 100, π. ἀορ. ῆφθην, 4, 133.

Ἄπτω (ὡς ἀνωτ.) Εὐρ. Ορ. 1543, συν-ῆψαν Ἡρ. 1, 176, ἀπαρ. ἄψαι Πινδ. Ι. 3, 61. Μέσ. καὶ παθ. ἄπτομαι Αἰσχ. Ἐπτ. 222, π. παρκ. ἦμμαι Εὐρ. Ἐλ. 107, μτχ. ἀμμένους Ἡρ. 1, 86, μ. ἀορ. ἠψάμην ἦψαο Καλλ. Ἄρτ. 116, μ. μελ. ἀντι παθ. ἄψεσθαι Ὀδ. ι, 379. Ῥιζ. φαF (αῦω) καF (καίω) δαυ- (δαυλός), δαβ- (δαβελός=δαλός Λακων. Ησυχ.), δάβας=πῦρ σανσκρ. φαβ-, ἀπ-, ἄπτω (=ἀπ-ίω), ἄπτ-ρα, κάφ-τρα κοιν. ἀπ-τρίον, φαF, φα-, φά-οι=φῶς, γερμ. fackel=λαμπάς, feuer=πῦρ, φωτιά, fa-er Ἄγγλ. φα-ίνω οἱ δὲ παράγοντες αὐτὸ ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης τῷ ἄπτω (προσκολλῶ) καθ' ἡμᾶς σφάλλουσιν.

Ἄπύω (κηρύττω, φωνάζω) δωρ. και ἄττ. και ἡ πύω, ἰων. ἀπύεις Δισχ. Πρ. 593, ἀπύει Πινδ. Π. 2, 19, ἡπύει Οδ. κ, 83, εὐκτ. ἀπύοι Σοφ. Αἷ. 887, ἀπαρ. ἀπύειν Πινδ. Π. 5, 104, μτχ. ἀπύων, Ο. 5, 19, ἡπύοντες Μοσχ. 2, 124, πασατ. δωρ. ἄπυον Πινδ. Ο. 1, 72, ἡπυον Οδ. ι, 399, μελ. ἀπύσω Εὐρ. Ἐκ. 154, ἀορ. ἡπυσα. Ῥησ. 776, ὑποτ. ἡπύσω Ὀρφ. Ἀργ. 6, προστ. ἀπύσατε Εὐρ. ἰκ. 800. Μέσ. ἀπύεσθω Ἐπιγρ. Ἀρκαδίας. Ῥίξ. Γεπ-, ἐπ-ος, Γαπ- ἢ Γηπ-, ἀπ-ύω ἢ ἡπ-ύω, ἡπ-ύτης, σασσρ. βακ-α=λόγος.

Ἄραβέτω (κάμνω κρότον, βροντῶ), ἀραβεῖ Ἀθην. 10, 411, ἀορ. ἀράβη-σε Ἰλ. δ, 504, ἀράβησαν Θεοκρ. 22, 126, ἀπαρ. ἀραβεῦσαι Ησ. ἀσπ. 249. Παρ. ἄραβος· Ῥδ' ἀράσσω.

Ἄραόμαι (παρακαλῶ, εὐχομαι, καταρῶμαι) ἀποθ. ἀράσθαι Πλουτ. Κρασ. 16, παρατ. ἐπ-ηράτο, ὡς. μελ. ἀράσομαι μτγν. ἀπλοῦν Π. Δ. Ἄ-ριθ. 23, 8 ἐπ- Δημ. 54, 38, μ. ἀορ. σπάν. ἡρασάμην Ἀνδοκ. 1, 31, ἀλλὰ σύνθ. κατ- Ξεν. ἀν. 7, 7, 48, παρκ. ἐπ-ήραμαι Δημ. 18, 142, ἀλ-λά παθ. κατ-ηραμένος Πλουτ. Λουκουλ. 18, και διπλ. αὐξ. κεκατηρα-μένος Π. Δ. Σιράχ 3, 16, ἀορ. μτγν. κατ-ηράθην, εὐκτ. -αραθειῆ Π. Δ. Ἰώβ 23, 18.

Ἄραόμαι (ὡς ἀνωτ.) Ἰλ. ι, 240, Δισχ. Ἐπτ. 633, ἰων. ἀρέομαι Ηρ. 3, 65, κατ-ἀρέονται, 4, 184, παρατ. ἡρώμην ἡρῶ Οδ. σ, 176, ἡρᾶτο Ἰλ. κ, 277, ἡρῶντο Ηρ. 8, 94, μελ. ἰων. ἀρήσομαι Οδ. β, 135, μ. ἀορ. ἡρα-σάμην Σοφ. Οἰ. τ. 1291, ἀναυξ. ἀράσαντο Σαφφ. 51, ἰων. ἡρησάμην Ἰλ. ψ, 144, Ηρ. 3, 124, ὑποτ. -ἡσομαι (ἀντι-ἡσώμαι) Ἰλ. ι, 172, εὐκτ. -η-σαίατο Οδ. α, 164, π. ἀορ. ἀπαρ. ἀρήμεναι (=ἀραμέμεναι=ἄρᾶν) Οδ. γ, 322. Παρ. ἀρατός Σοφ. Αἷ. 792, ἀρητός Ἰλ. ρ, 37. Ῥίξ. ἀρ- (ἀρω), ἀρ-ά, ἀράομαι.

Ἄρ-αρ-ἰσχω (προσαρμόζω) ἄχρ. μτγν. πεζ. παρκ. β. ἄραρεν Λουκ. ἀλι. 3, μτχ. ἀρηρῶς Πλουτ. Δίων 32, ἀλλὰ σύνθ. ἀπαρ. προσ-αρηρέναι Ξεν. Ελλ. 4, 7, 6.

Ἄρ-αρ-ἰσχω (ὡς ἀνωτ.) ποιητ. παρατ. ἀράρισκε Οδ. ξ, 23, Θεοκρ. 25, 103, μελ. ἰων. ἄρρω Λυκοφρ. 995, ἀορ. ἐπ-ἤρσα Ἰλ. ξ, 167, συν- Κ. Σμ. 3, 100, ἐν- ἄρσε Οδ. φ, 45, προστ. ἄρσον, β, 289, -ετε Ἄπολ. Ρ. 2, 1064, μτχ. ἄρσας Ἰλ. α, 136, ἀορ. β. διπλ. αὐξ. ἡραρον Ἰλ. ψ, 712, ἄ-ραρον 105, Σοφ. Ηλ. 147, ὑποτ. -ἀρη Ἰλ. π, 212, ἀπαρ. ἀραρεῖν Σιμων. 44, παρκ. β. ἀμεταβ. ἄραρα Πινδ. Ν. 3, 64, Δισχ. Πρ. 60, ἰων. ἄρηρα Ἄνθ. 6, 163, ὑποτ. ἀρήρη Οδ. ε, 361 μτχ. ἀραρῶς, Πινδ. Ι. 2, 19, ἀρη-ρῶς, Ἰλ. δ, 134, ἀρηρούτα Ησ. θε. 688, ἀραρούτα Ἰλ. ε, 744, ὑπερσ. ἀρήρειν, κ, 265, και ἡρήρειν, μ, 56, Ἀρχιλ. 96, π. παρκ. ἀντι ἐν. ἀπλοῦ μτγν. ἀ-ρηρέμενος Ἄπολ. Ρ. 3, 833, ὑποτ. συνθ. προσ-αρήρεται (ἀντι-ἡται) Ησ. ἔρ. 429, ὑπερσ. ἡρήρειντο Ἄπολ. Ρ. 3, 1398, π. ἀορ. ἡρήθην, γ. πλ. ἄρθεν (=ἄρθησαν) Ἰλ. π, 211, μ. ἀορ. α. ἀντι ἐνερ. ἀρσάμενος Ησ. ἀσπ. 320, μ. ἀορ. β. ἀντι παθ. μτγν. εὐκτ. ἀραροῖατο Ἄπολ. Ρ. 1, 369, ἀλλὰ συγ-κεκ, μτχ. ἄρμενος Ἰλ. σ, 600. Παρ. προσ-αρτέος Ἰπποκρ. 2, 678· Ῥδ' ἄρω.

Ἀράσσω (κτυπῶ, κρούω, ὑβρίζω, βλασφημῶ), ἀράττουσι Λουκ. πενθ. 12, μέλ. ξυρράξω Θεουκ. 8, 96, ἀορ. κατ-ήραξα Δημ. 23, 165, κατέρ-ραξε Αἷλ. Ἰσ. Ζ. 3, 18, ἐπ- Πλατ. Πρωτ. 314, συνέρραξαν Ξεν. Ελλ. 7, 5, 16, ὑποτ. ἀπαράξητε Θεουκ. 7, 63, π. ἀορ. κατ-εράχθη, 7, 6,

μ. μελ. καταράζεσθαι (ἄλλ. καταρράζεσθαι) Πλουτ. Καισ. 44, παρχ. προσ-απαρῆναι Ξεν. Ἑλλ. 4, 7, 6.

Ἄρασσω ἢ ἀράττω (ὡς ἀνωτ.) Αἰσχ. Πρ. 58, ἀπ-αράσσει Ηρ. 5, 112, παρατ. ἤραττον Ἀριστ. ἐκκλ. 977, ἄρασσε Σοφ. Οἰ. τ. 1276, Οδ. ε, 248, ἀράσσεσκον Πινδ. Π. 4, 226, μελ. ἀράζω Ιλ. ψ, 673, ἐν τμήσ. ἐξ-αράζει Ἀριστ. θεσ. 704, δωρ. ἀραζει Θεοκρ. 2, 159, ἀορ. ἤραξα Σιμωνιδ. 179, ἄραξα Ησ. ἀσπ. 461, ζυν- Ιλ. μ, 384, ἐν τμήσ. δωρ. ἄρ- Θεοκρ. 2, 6, μτχ. ἀράζας Σοφ. Ἄντ. 52, ἐπ- Ηρ. 5, 116, π. ἀορ. συν-αράχθη ἐν τμήσ. Οδ. ε, 426, μτχ. ἀραχθὲν (ἄλλ. ἀρακτόν) Σοφ. Ἄντ. 973, ἀπ-ηράχθησαν Κ. Σμ. 13, 95. Μέσ. ἀράσσονται Ἄπολ. Ρ. 4, 760, μτχ. ἀρασσόμενος Ηρ. 6, 44, παρατ. ἤρασσοντο Αἰσχ. Περσ. 460 ῥιζ. ῥαγ-, Γραγ- ῥάσσω (= ῥαγ-ίω) ῥηγ-νύ-ω=frango λατ. fragmen=ῥήξις, ἢ ῥαβ- (ῥάβδος, ῥαπιζώ) καὶ μετὰ α προτακτ. ἀ-ραγ-, ἀράσσω (=ἀραγ-ίω), ἀ-ραβ-έω, ἀρημένος· ἴδε ῥαίω καὶ ῥάσσω.

Ἄρδew ἴδ' ἄρδω.

Ἄρδω (καταῤερέω, ποτιζώ, καθυγραίνω, δροσίζω) Ξεν. ἀν. 2, 3, 13, παρατ. ἤρδον Πλατ. Τιμ. 76. Παθ. ἄρδομαι, Φαιδρ. 251 τὸ δὲ ἀρδew μόν. Αἰσχ. Πρ. 852 καὶ μτγν. πεζ. Θεοφρ. Ι. Φ. 7, 5; 2, μελ. ἐπ-αρδewσει Αἰλ. Ι. 2, 5, 52, ἀορ. ἤρδευσα Δ. Σικ. 2, 48. Παθ. ἀρδewεται Θεοφρ. Ι. Φ. 4, 3, μτχ. ἀρδewόμενα Ἀριστοτ. Ι. Ζ. 8, 49, -όμενοι Πολυδ. 10, 28, ἀορ. ὑποτ. ἀρδewθη Αἰσωπ. 166. Παρ. ἀρδewτέον Γεωπ. 9, 44.

Ἄρδω (ὡς ἀνωτ.) Ἀριστ. Λυσ. 384, δωρ. γ. πλ. ἄρδοντι Πινδ. Ι. 6, 64, παρατ. ἄρδewσκε Ηρ. 2, 13, ἀορ. ἤρσα, 5, 42, ὑποτ. ἄρση, 2, 14, μτχ. ἄρσας Ομ. ὕμν. 9, 3. Παθ. ἄρδομαι Ηρ. 2, 13, μτχ. -ομένη Ἀριστ. νεφ. 282, -όμενον Ηρ. 1, 193, καὶ μέσ. ἐν. ἀρδόμενοι Ομ. ὕμν. 2, 85. ῥιζ. ῥα- (ῥαίνω, ῥανίς, βράνα=ῥᾶναι αἰολ.), Γαρ-, ἀρδ-, ἄρδ-ω, ἄρδ-α, ἀρδ-μός, ἄρδ-ρας=ὑγρός σανσκρ. ἢ ῥε-, ἐρτ-, ἐρτ-ῆεις, δρόσ-ος.

Ἀρ-έσκ-ω (εἶμαι ἢ φαίνομαι ἀρεστός, εὐχαριστῶ) Θουκ. 1, 128, παρατ. ἤρεσκον Ἰσοκρ. 45, 96, μελ. ἀρέσω Δημ. 39, 33, ἀορ. ἤρεσα Πλατ. Πρωτ. 361, εὐκτ. -σειεν Ἰσοκρ. 2, 46, παρχ. μτγν. ἀρήρεκα Σ. Ἐμπ. 852, 29, π. ἀορ. μτγν. ἤρέσθη Ἰωσ. ἀρχ. 12, 9, 6, μτχ. ἀρεσθεῖς Πaus. 2, 13, 8. Μέσ. ἀρέσκομαι Ξεν. ἀπομν. 4, 3, 16, παρατ. ἤρεσκόμην Θουκ. 5, 37, μελ. ἀρέσομαι, ἀορ. ἤρεσάμην, ὑποτ. ἐξ-αρέσεται Δημ. 60, 25, ἀπαρ. ἐξ-αρέσασθαι Δημ. 60, 26, μτχ. ἀρεσάμενος Δ. Ἄλ. 1, 88.

Ἀρ-έσ-κ-ω (ὡς ἀνωτ.) Ηρ. 1, 89, μελ. συναρέσεται Ἄπολ. Ρ. 3, 900, ἀορ. ἤρεσα Σοφ. Πλ. 409, συναρέσσαμεν Ἄπολ. Ρ. 4, 373, ἄρεσαν, 3, 301, π. ἀορ. ἀντι ἐνεργ. ἀπ-ηρέσθη Βαβρ. μυθ. 19, εὐκτ. -θείην Σοφ. Ἄντ. 500. Μέσ. ἀρέσκομαι Ηρ. 1, 8, παρατ. ἤρεσκοντο, 6, 128, μελ. ἀρέσσονται Αἰσχ. Ικ. 655, ἐπ. ἀρεσσόμεθα Ιλ. δ, 362, ἀορ. ἤρεσάμην Ηρ. 4, 78, ποιητ. ἀρεσ- Ησ. ἀσπ. 255, ἀρεσσ- Ιλ. ι, 112, προστ. ἀρεσάσθω, τ, 179, ἀπαρ. ἀρήσασθαι, 183, μτχ. ἀρεσσάμενος Ἄπολ. Ρ. 1, 253. ῥιζ. ἀρ-, ἀρ-ετή, ἀρετ-άω, ἀρέ-σκω, ἀρε-στός, συγκρ. (τοῦ ἀγαθοῦ) ἀρε-ίω, ὑπερθ. ἀρ-ιστα, Ἄρης; λατ. ar-ma, ar-tus, ars, ἀρ-ιθμός, ἀρ-ιθμ-έω, ἀριστον ἀριστ-άω, ἀριστ-εῶω.

Ἄρετάω (εἶμαι χρήσιμος, ὠφέλιμος) ἐπ. γ. ἐν. ἀρετᾶ Ὀδ. θ, 329, πλ. ἀρετῶσι, τ, 114· ἴδ' ἀρέσκω.

Ἄρημένος (καταπεπονημένος, κατακομμένος) μόν. π. παρκ. μτχ. Ὀδ. ι, 403· ἴδ' ἀράσσω.

Ἀριθμέω (μετρῶ, ἀριθμῶ, λογαριάζω) Θουκ. 3, 20, μελ. -ήσω Πλ. Θεαιτ. 198, ἀορ. ἡρίθησα Ξεν. Κυρ. 4, 5, 55, π. παρκ. ἀντί ἐνερ. ἐξηριθμημένος Πολυβ. 9, 2, π. ἀορ. ἡριθμηθῆν Δημ. 57, 13, π. μελ. ἐξαριθμήσομαι Δ. Κασ. 79, 4, συν- Π. Δ. Ἐξοδ. 12, 4, ἀλλ' ἀριθμήσομαι Γαλην. 10, 68. Μέσ. ἀριθμέομαι Ἀριστοτ. μετεωρ. 12, παρατ. ἡριθμοῦντο Θουκ. 3, 20, ἀορ. ἡριθμησάμην Πλατ. Φαιδρ. 270. Παρ. ἀρίθησις, ἀριθμός, ἀριθμητικός.

Ἀριθμέω (ὡς ἀνωτ.) Ἄριστ. σφ. 333, μτχ. ἀριθμέοντες Ἡρ. 2, 143, παρατ. ἡρίθμει Ὀδ. ν, 218, ἡρίθμεον, κ, 204, ἐξηρ- Ἡρ. 2, 143, ἀορ. ἡρίθησα Ἄριστ. ἰππ. 570, ἀπαρ. ἀριθμηῆσαι Πινδ. Π. Ν. 10, 46, μτχ. -ήσας Σοφ. ἀποσπ. 610. Παθ. ἀριθμεῦνται Θεοκρ. 17, 27, μεσ. παρατ. ἰων. ἀριθμέοντο Ἡρ. 6, 111, π. παρκ. σπάν. ἡριθμημένος Εὐρ. Ἐλ. 729, ἐξ- Ἡρ. 7, 185, π. μελ. ἀριθμήσομαι Εὐρ. Βακ. 1317, π. ἀορ. ἀριθμήμεναι (=ἀριθμηθῆναι) Ἰλ. 6, 124· ἴδ' ἀρέσκω.

Ἀριστάω (προγευματίζω, τρώγω), ἀριστῶ Ξεν. οἰκ. 11, 18, ἀπαρ. -ιστάν, Κυρ. 3, 3, 40, παρατ. ἡρίστων Λυσ. 3, 11, μέλ. -ήσω Ξεν. Κυρ. 3, 3, 35, ἀορ. ἡρίστησα, Κυρ. 4, 1, 10, παρκ. ἡρίστηκα, Κυρ. 4, 2, 39, ὑπερσ. ἡρίστηκεσαν, Κυρ. 3, 2, 11. Μέσ. ἀριστο-ποιοῦμαι (προγεύομαι) Δημ. 23, 165, ἐν παθ. σημ. ἀριστοποιούμενα Ξεν. Ἐλλ. 4, 5, 1, παρατ. ἡριστοποιοῦντο, ἀν. 3, 3, 1, μελ. ἀριστοποιήσομαι Θουκ. 7, 39, ἀορ. ἀριστοποιησάμενος, 8, 95, ὑπερσ. ἡριστοποίηντο Ξεν. Ἐλλ. 4, 5, 8.

Ἀριστάω (ὡς ἀνωτ.), ἀπαρ. ἰων. -ιστῆν Ἰπποκρ. 2, 478, παρκ. ἡρίστηκα, 2, 482, α. πλ. συγκεκ. ἡρίσταμεν (=ἤκαμεν) Κωμ. ἀποσπ. (Θεοπ.) 2, 799, ἀπαρ. ἡριστάναι, 2, 406, π. παρκ. ἡρίσθηται Ἄριστ. βατρ. 376· ἴδ' ἀρέσκω.

Ἀριστεύω (εἶμαι ἄριστος, ὑπερέχω) ὁμαλ. ὑποτ. ἀριστεύησι Ἰλ. λ, 409, μτχ. ἀριστεύοισα Πινδ. Ν. 1, 14, παρατ. ἀριστεύεσκεν Ἰλ. λ, 627, ἀορ. α. ἀριστεύεσε Πινδ. Ο. 11, 64· ἴδ' ἀριστάω.

Ἀρκέω (εἶμαι ἰκανός, ἀποτρέπω, προστατεύω, ἐπαρκῶ) Θουκ. 6, 84, παρατ. ἤρκουν, 2, 47, μελ. ἀρκέσω Πλατ. πολ. 466, ἀορ. ἤρκεσα Ξεν. Κυρ. 1, 6, 45. Παθ. ἀρκείται [Πλατ. Ἄξ. 369, παρκ. μτγν. ἤρκεσται Στοβ. 48, 63, ἀορ. ἤρκεσθην Πλουτ. Πελοπ. 35, μελ. ἀρκεσθήσομαι Δ. Ἄλ. 6, 94. Παρ. ἀρκετός Ἄθην.

Ἀρκέω (ὡς ἀνωτ.), κατ-ἀρκέει Ἡρ. 1, 32, ἀρκέουσιν Ἰπποκρ. 448, 10, μτχ. ἐξαρκέων Πινδ. Ν. 1, 32, ἀρκεῦντες Ἐρωτιαν. σ. 132, παρατ. ἤρκει Ἰλ. ν, 440, μελ. ἀπαρ. ἐπαρκέσσειν Ἀπολ. Ρ. 2, 1051, ἀορ. ἤρκεσε Ἰλ. ν, 371, Πινδ. Ο. 9, 3, ἀρκέσσαι Ἀπολ. Ρ. 2, 1126. Παθ. ἀρκοῦμαι Ἀνθ. 7, 157, ἀπαρ. ἀρκέεσθαι Ἡρ. 9, 33, -εἶσθαι Ἠσ. ἀποσπ. 181, μ. ἀορ. ἤρκεσω Αἰσχ. Εὐμ. 213. Παρ. ἀρκίος· ἴδ' ἀλέξω.

Ἀρμόζω (ἐφαρμόζω, συναπτῶ, συναρμόζω) ἀττ. πεζ. ἀρμόττω Ἰσοκ. (ΑΝΩΜΑΛΑ ΡΗΜΑΤΑ).

2, 34, παρατ. ἤρμοστον Πλατ. σοφ. 262, μελ. ἀρμόσω, Φαιδρ. 248, ἀορ. ἤρμοσα, σοφ. 262, παρκ. ἤρμοα Ἄριστοτ. ποιητ. 24, 8, π. παρκ. ἤρμοσμαι Πλατ. Λαχ. 493, π. ἀορ. ἤρμόσθην, Φαιδ. 93, μετγν. μὴ ἀττ. ἀρμόχθην Δ. Λαερ. 8, 85. Μέσ. ἀρμόττομαι Πλατ. πολ. 349, μελ. μετγν. ἀρμόσομαι Γαλην. 10, 971, ἀορ. ὑποτ. ἀρμόσωμαι Λουκ. μισθ. συν. 30, ἀπαρ. συν-αρμόσασθαι Πλατ. Τιμ. 53, μετγ. -άμενος, πολιτ. 309, π. παρκ. ἀντί μέσ. ἤρμοσμένος Λουκ. Ἰκαρ. 3. Παρ. ἀρμοστέος μετγν. ζυν-αρμοστέος Πλατ.

Ἄρμόζω (ὡς ἀνωτ.) Πινδ. Π. 9, 417, Σοφ. Τρ. 731, -όσσω Ἴπποκρ. 3, 558, μετγ. δωρ. ἐφ-αρμόσδων Θεοκρ. 1, 52, αιολ. ἀρμόζοισα Πινδ. Π. 4, 80, παρατ. ἤρμοζον Εὐρ. Ηλ. 24, δωρ. ἄρμοζον Πινδ. Ν. 8, 41, μελ. ἀρμόσω Σοφ. Οἰ. τ. 902, ἀορ. ἤρμοσα Ἰλ. ρ, 210, ἄρμ- Πινδ. Π. 3, 414, συν-ἀρμοζα, Ν. 10, 42, ἀπαρ. ἐναρμόξαι, Ο. 3, 5, μετγ. δωρ. συν-αρμόσαι, Ν. 7, 98, π. παρκ. ἤρμοσμαι Σοφ. Ἄντ. 570, δωρ. ἄρμοχμαι, -οκται Στοδ. 48, 64, π. μελ. ἀρμωσθήσομαι Σοφ. Οἰ. Κ. 908, μ. ἀορ. ζυν-αρμόζατο Πλατ. Τιμ. Λοκρ. 99. ἴδ' ἄρω.

Ἄρνεόμαι (λέγω ὄχι, ἀποποιούμαι) ἀποθ. Δημ. 23, 474, καὶ ὡς παθ. μετγ. ἀρνούμενην Πλουτ. ἡθ. 4072, παρατ. ἡνούμην Ξεν. Ἑλλ. 7, 3, 7, μελ. ἀπαρνήσομαι Πλατ. Γοργ. 461, παρκ. ἡρνημαι Δημ. 28, 24, π. ἀορ. ἡρνήθην Θουκ. 6, 60, π. μελ. ἀπαρνηθήσομαι μετγν. Ν. Δ. Λουκ. 12, 9, μ. ἀορ. ἡρνησάμην σπαν. ἀττ. Αἰσχιν. 3, 224. Παρ. ἀρνητέον Ἄριστοτ.

Ἄρνεόμαι (ὡς ἀνωτ.), ἰων. μετγ. ἀρνεύμενος Ὀμ. ὕμν. Ἑρμ. 390, Ηρ. 2, 481, ἀορ. ἐπ. καὶ ἰων. ἡρνησάμην (=ἡρνήθην) Καλλ. Δημ. 76, ἡρνήσασο Ν. Διον. 4, 36, ἀρνήσαντο Ἄνθ. Παλ. 7, 473, π. μελ. ἀπαρνηθήσομαι Σοφ. Φιλ. 527. Ῥίζ. ῤε (ῤέω=λέγω) καὶ μετὰ α στερητ. ἀΨρε=ἀσρε, ἀνρε=ἀρνε- ἀρνεόμαι. ἄρνη-σις· ἄλλως· πρέπει νὰ παραδεχθῶμεν ῤίξ. τούτου πρωτόθ. ἀρνε-, ὅθεν ἀρνεόμαι.

Ἄρ-νῦ-μαι (ἀποχομιζώ, ὡς ἀμοιβῆν λαμβάνω, κτῶμαι) ἀποθ. Ἄριστοτ. πολιτ. 3, 46, 7, ἀπαρ. ἀρνεσθαι Πλατ. Πρωτ. 349. Παρ. μίσθαρνος.

Ἄρ-νυ-μαι (ὡς ἀνωτ.) Σοφ. Τρ. 711, -υται, Φιλ. 838, -υνται Ἄνθ. 7, 242, εὐκτ. ἄρνωτο Σαφφ. 75, μετγ. -ύμενος Ἰλ. α. 459, παρατ. ἀναυξ. ἀρνώμην, χ, 160. ἴδ' αἰρέω. Κατ' ἄλλ. παράγεται αὐτὸ ἐκ τοῦ ἀείρω ἢ αἶρω.

Ἄρῶ (ἀροτριῶ, γεωργῶ, καλλιεργῶ), ἀπαρ. ἀροῦν Ξεν. οἰκ. 16, 40, μελ. ἀρόσω Γεωπ. 3, 40, μ. μελ. μετγν. -όσομαι Θεοδωρ. μετοχ. 76, τ. 510, ἀορ. περι-ἤροσα Πλουτ. ἡθ. 800, εὐκτ. περι-ἀρόσειεν, Πολ. 46, ὑποτ. ἀρόσης Θεοφρ. Ι. Φ. 8, 1, 6. Παθ. ἀροῦται Δειναρχ. 4, 24.

Ἄρῶ (ὡς ἀνωτ.), γ. πλ. ἀρώωσιν Οδ. ι, 408, ἀπαρ. ἀρόμμεναι Ησ. ἔρ. 22, μελ. ἀρόσω Ἄνθ. 9, 729, ποιητ. ἀρόσσω, 7, 475, ἀορ. ἤροσα Σοφ. Οἰ. τ. 4497, ἄροσε Καλλ. Δημ. 437, ἀπαρ. ἀρόσαι Πινδ. Ν. 10, 26, μετγ. ἀρόσσας Ἄπολ. Ρ. 3, 497. Παθ. ἀροῦσθαι Σοφ. ἀποσπ. 298, π. παρκ. ἀρηρομένος Ἰλ. σ, 548, Ηρ. 4, 97, ὑπερσ. ἀρήροτο Ἄπολ. Ρ. 3, 4343, π. ἀορ. ἤρόθην Σοφ. Οἰ. τ. 4485. Μέτ. ἀροῦσθαι Χρ. Σιδ. 5, 505. Ῥίζ. ἀρ-,

ἀρ-ώω, αἰ-ο λατ. ἀρ-οτήρ=arator, ἀρ-οτρον=ar-atrum, ἄροτος, ἄρουρα, ἀρόσιμος. Κατ' ἄλλ. συγγεν. αὐτὸ τῷ ἄρω, ἀραρισκω.

Ἄρπάζω (λαμβάνω, παίρνω βιαίως) Ξεν. Ἑλλ. 5, 2, 19, παρατ. ἤρ-παζον Θουκ. 1, 5, μελ. ἀρπάσω Ξεν. ἰππ. 4, 17, καὶ μτγν. ἀρπάξω Ἄπολλ. 2, 4, 7, μ. μελ. ἀρπάσομαι Ξεν. Κυρ. 7, 2, 5, μτγν. ἀρπῶμαι Π. Δ. Ὀσηὲ 5, 14, -ᾶται, Ἐξεκ. 18, 17, ἀορ. ἤρπασα Θουκ. 6, 101, παρκ. ἤρπακα Πλατ. Γοργ. 481, π. παρκ. ἤρπασμαι Ξεν. ἀν. 1, 2, 27, μτγν. ἤρπαγμαί (ἄλλ. ἤρπασμαι) Πaus. 3, 18, 7, π. ἀορ. α. ἤρπάσθην Πλατ. Φαιδρ. 229, μτγν. ἤρπάχθην Δ. Σικ. 17, 74, π. ἀορ. ἑ. ἤρπά-γην μτγν. Στραβ. 10, 4, 21, ἀν- Πλουτ. Πυρ. 7, δι- Πολυβ. 4, 79, π. μελ. ἀρπασθήσομαι Λουκ. διαλ. ἐτ. 9, 4, δι- Δημ. 8, 55, π. μελ. ἑ. ἀρπαγήσομαι Ν. Δ. Θεσσ. 4, 17, ἐξ- Πλουτ. Ἄγ. 17, μ. ἀορ. μτγν. ἀρπασάμενος Λουκ. Τιμ. 22, ἀν- Δ. Ἄλ. 3, 5.

Ἄρπ-άζω (ὡς ἄνωτ.), μελ. ἀρπάσω ἰλ. α, 535, ἀρπάξω, χ, 310, μ. μελ. ἀν-αρπασόμενος Ἡρ. 8, 28, ἀορ. ἤρπασα, ν, 528, Εὐρ. Ορ. 1634, ὄωρ. ἄρπασε Πινδ. Π. 3, 44, ἤρπαξα ἰλ. μ, 305, μτχ. ἀρπάξας Θεοκρ. 17, 48, ὑπερσ. ἤρπαστο Εὐρ. Ἠλ. 1041, π. ἀορ. α. ἤρπάσθην Ἡρ. 7, 191, μτχ. ἀρ-πασθεὶς Εὐρ. Ἐκ. 513, καὶ ἀρπαχθεὶς Ἡρ. 2, 90, π. ἀορ. β. ἤρπάγην Λυ-κόφρ. 505, π. παρκ. ἀρπασμένοις Ν. Διον. 1, 340, ἀορ. ἀρπάξαστο Δ. Περ. 807, εὐκτ. ὑφαρπάσαιο Ἄριστ. ἐκκλ. 921, μτχ. ἀρπάμενος (ἐκ τυτ. ἀρ-πημι) Ἀνθ. 11, 59 καὶ ἐνερ. ὑφαρπαμένη, 9, 619. Ρίζ. ἀρπ-, λατ. γαρ- (gar-jo), ἀρπ-άζω (ἀρπαγ-ίω), ἀρπ-άζω=gar-ax λατ. ἀρπ-άγη, ἀρπ-η. ἀρπ-υιαί, ἀρπαλέος.

Ἄρρωδέω (ὄρρωδέω) ἰων. Ἡρ. 1, 111, παρατ. ἀρρώδεον, 5, 35, ἀορ. κατ-αρρώδησα, 6, 9, παρκ. κατ-αρρώδηκα, 3, 145, ὑπερσ. κατ-αρρωδή-κεις, 8, 103· ἴδ' ὄρρωδέω.

Ἄρ-τάω (προσαρτῶ, κρεμῶ τι) συνθηθ. ἄττ. μελ. -ήσω Δ. Σικ. 6, 245, ἀορ. ἤρτησα Θουκ. 4, 100, παρκ. προσ-ἤρτηκα Ἄρρ. Ἐπικτ. 1, 1, 14, π. παρκ. ἤρτημαι Ξεν. Κυρ. 6, 2, 32, π. ἀορ. προσ-ἤρτήθην Μανέθ. 4, 199, μ. μελ. ἐξ-αρτήσεται Ξεν. Κυρ. 5, 4, 20, μ. ἀορ. μτγν. ἀρτησά-μενος Κόνων 35. Παρ. ἀρτηρία.

Ἄρτάω (ὡς ἄνωτ.) καὶ μέσ. ἀρτάομαι Εὐρ. Τρ. 1012, ἰων. παρκ. ἤρτημαι Εὐρ. Ἰππ. 857, γ. πλ. ἰων. ἀρτέεται, 1, 125, ὑπερσ. ἤρτητο, 3, 19, ἀορ. ἀρτήσαντο Ορφ. Ἄγ. 1101, ἀπαρτήσαντο, Ἄγ. 1345, ἀλλ' ἐξ-ηρτήσασθε Εὐρ. Τρ. 129· ἴδε αἴρω.

Ἄρτέομαι (παρασκευάζομαι) ἰων. ὄπαρ. ἀρτέεσθαι Ἡρ. 7, 143, παρτ. ἀρτέετο, 8, 97, -έοντο, 5, 120, παρκ. ἀν-ἀρτήμαι, 7, 8, μτχ. -ημένοις, 1, 90, κατ-ἤρτημένοις, 3, 80, ὑπερσ. παρ-ἤρτητο, 9, 29. Ρίζ. ἀρ- (ἄρω), ἀρ-τι-, ἀρτι-ος, ἀρτέομαι, ἀρτ-ύνω καὶ ἀρ-τύω.

Ἄρτ-ίζω (κάμνω ἔτοιμον, παρασκευάζω), ἐνερ. ἀορ. ἀρτισον Ἀνθ. Παλ. 10, 25. Μέσ. ἀρτιζόμενος Ἐπιγρ. παρατ. ἀρτίζοντο Θεοκρ. 13, 43, μετ. ἀορ. ἀρτισάμενος Διοδ. 14, 20· ἴδ' ἀρτέομαι.

Ἄρτ-ύνω (συμαρμότιω, συνάπτω, συγκροτῶ) ἐπ. Οδ. λ, 366, μτχ. ἀρτυνέουσα Ομ. ὕμν. Ἄρτ. 13, παρατ. ἤρτυνον ἰλ. ο, 303, μελ. ἀρτυνέω

Οδ. 6, 196, ἀορ. εὐκτ. ἀρτύνεις Ἄπολ. Ρ. 698, μτχ. -ύνας Ἰλ. μ, 86, π. ἀορ. ἀρτύνην, λ, 216. Μέσ. ἀρτύνονται Ὅππ. παρατ. ἤρτύνετο Ἰλ. 6, 55, μ. ἀορ. ἤρτύναντο Οδ. θ, 53· ἴδ' ἀρτέομαι.

Ἄρτ-ύω (ἀρτύνω) Ἄριστοτ. ἠθ. Ν. 3, 13, ἐξ-Θουκ. 2, 17, παρατ. ἐξήρτυον, 2, 3, ἀορ. ἤρτυσα Πολυβ. 15, 25, π. παρκ. ἤρτυμαι Θεοφρ. π. ὁσμῶν 51, ἐξ- Πλατ. νόμ. 625, π. ἀορ. ἤρτύθην Ὅριβ. 4, 2, μτχ. ἐξ-αρτυθεὶς Θουκ. 6, 31. Μέσ. ἐξ-αρτύομαι, 2, 13, παρατ. ἐξήρτύοντο, 2, 85, μελ. -ύσσονται, 4, 124, ἀορ. ἐξ-ἤρτύσαντο, 7, 65.

Ἄρτ-ύω (ὡς ἀνωτ.) Οδ. δ, 771, παρατ. ἤρτυον Ἰλ. σ, 379, ἐξ-άρτυε Εὐρ. Ἥλ. 422, μελ. ἀρτύσω Σοφ. ἀποσπ. 601, ἀορ. ἤρτυσα Ἡρ. 1, 12, ἀπαρ. ἀρτύσαι Κωμ. ἀποσπ. 2, 178, παρακ. κατ-ἤρτυκα Αἰσχ. Εὐμ. 473, π. ἦ μεσ. παρκ. ἤρτυμαι Κωμ. ἀποσπ. 2, 300, Ἰπποκρ. 1, 604, ἐξ-Εὐρ. Ἰππ. 1186, ὑπερσ. ἐξ-ἤρτυτο Ἡρ. 1, 61, π. ἀορ. κατ-αρτυσθεὶς Σοφ. Ἄντ. 478. Μέσ. ἐξ-αρτύομαι Αἰσχ. Πρ. 908, μτχ. ἀρτύομενος Ἀθην. 3, 113, μελ. ἐξ-αρτύσομαι Εὐρ. Ἥλ. 647· ἴδ' ἀρτέομαι.

Ἄρτύω (ἀντλῶ, τραβῶ νερόν, ἀπολαμβάνω) σπάν. Πλατ. Φαιδρ. 253, καὶ συνηθ. ἀρῦώ, ἀορ. ἤρυσα Ξεν. Κυρ. 1, 3, 9, π. ἀορ. ἤρυσθην Πλουτ. ἠθ. 690. Μέσ. ἀρῦομαι Αἰλ. Π. Ἰσ. 1, 32, καὶ ἀρῦτομαι Πλατ. Ἰων. 534, μελ. ἀρῦσομαι Λουκ. Ἐν. θε. διαλ. 6, ἀορ. ἤρυσ'μην Πλουτ. ἠθ. 516, ἀπαρ. ἀρῦσασθαι Ξεν. Κύρ. 1, 2, 8, μτχ. ἀρῦσάμενος Αἰλ. Π. Ἰσ. 1, 32.

Ἄρτύω καὶ ἀρύω (ὡς ἀνωτ.) Ἄνθ. Πλαν. 333, ἐξ- Ὅρφ. Ἀργ. 1119, παρατ. ἤρυν Ἡσ. ἀσπ. 301, ἀορ. ἤρυσα Κωμ. ἀποσπ. 2, 323, ἀπ- Ἡρ. 4, 2, ὑποτ. ἀρύσση Ν. Διον. 12, 303, π. ἀορ. ἀπ-αρυθεὶς Κωμ. ἀποσπ. 3, 405, ἤρυσθην Ἰπποκρ. 7, 524. Μέσ. ἀρύομαι Ἄριστ. νεφ. 272, -ύτομαι Κωμ. ἀποσπ. 2, 316, σπάν. Ἰων. ἀρύσσομαι Ἡρ. 6, 119, παρατ. ἀρύοντο Νον. 12, 360, μελ. ἀρύσομαι Ἄνθ. 9, 230, ἀορ. ἀρυσάμεν Εὐρ. Ἰππ. 210, προς. ἄρυσαι Ἄνθ. Παλ. 9, 37, μτχ. ἀρυσάμενος Ἡρ. 8, 137, ποιητ. ἀρυσσ- Ἡσ. ἔρ. 548. Παρ. ἀρυστέον Ἄριστ. Ἰππ. 921· ἴδ' ἀρτάω καὶ αἴρω.

Ἄρχω (εἶμαι ὁ πρῶτος, προηγούμεναι, ἀρχίζω, ἐξουσιάζω), Θουκ. 5, 19, παρατ. ἤρχον Πλατ. Τιμ. 25, μελ. ἀρξῶ Λυσ. 12, 51, ἀορ. ἤρξα Ἄνδοκ. 1, 90, παρκ. ἤρχα Πλουτ. ἠθ. 854, ἀορ. ἤρχθην ὑποτ. ἀρχθῶσι Θουκ. 2, 8, ἀπαρ. ἀρχθῆναι, 6, 18, π. μελ. ἀρχθήσομαι Ἄριστοτ. πολ. 1, 13, μ. μελ. ἀντί παθ. ἀρξομαι Λυσ. 28, 7. Μέσ. ἀρχομαι Θουκ. 2, 1, παρατ. ἤρχομην Ἄνδοκ. 2, 9, μελ. ἀρξομαι Ξεν. Κυρ. 8, 8, 2, ἀορ. ἤρξάμην Θουκ. 6, 46, π. παρκ. ἀντί μέσ. ἤρχμαι Πλατ. νόμ. 772, ὑπερσ. ἤρχτο Ἄππ. ἐμφ. πόλ. 1, 28, ὑπ-ἤρχτο Ἄντιφ. 5, 58. Παρ. ἀρκτέος Πλατ.

Ἄρχω (ὡς ἀνωτ.), ἀπαρ. ἀρχέμεναι Ἰλ. υ, 154, παρατ. ἤρχον δωρ. ἀρχ- Πινδ. Ο. 11, 51, μ. μελ. ἀντί παθ. ἀρξομαι Αἰσχ. Πέρ. 589, καὶ Πινδ. Ο. 8, 45. Μέσ. ἀρχομαι Ομ. ὕμν. 9, 9, ὑποτ. -ἦται Σοφ. ἀποσπ. 715, ἀρχώμεσθα Ἄρατ. 1, εὐκτ. ἀρχοίτο Οδ. θ, 90, παρατ. ἤρχομην Ἡρ. 5, 28, δωρ. ἀρχ- Πινδ. Π. 4, 30, μελ. ἀρξομαι Ἰλ. ι, 97, δωρ. ἀρξέμεναι Θεοκρ. 7, 95, ἀορ. ἤρξάμην, δωρ. ἀρξ- 6, 5, π. παρκ. ἀντί μέσ. ἀρξμαι

Ηρ. 1, 174, μτχ. ὑπαργμένα, 7, 11. Τὸ δὲ περιληπτ. ἀρχεῦω ἔχει ἐπ. εὐκτ. ἀρχεῦοι Ἀπολ. Ρ. 1, 347, προστ. ἄρχευ ἰλ. 6, 345, ἀπαρ. ἀρχεῦειν ε, 200. ῥίζ. ἀρχ-, ἀρχ-ω=ἄρχ-αμι σανσκρ. ἀρχ-τή, ἀρχ-ός, ἀρχ-ων, ὄρχ-αμος, ὄρχ-εῦω.

Ἄρχ-εῦω· ἴδ' ἀρχω.

Ἄρ-ω· ἴδ' ἀραρίσκω.

Ἄσαμεν· ἴδ' ἄω.

Ἄσάω (ὑπερπληρῶ, προξενῶ πλησμονήν, κόρον, ἀηδίαν) ἔνερ. μόν. μτχ. ἀσῶν Θεογν. 593. Παθ. ἀσάομαι Θεογν. 657, Ἰπποκρ. 6, 388, καὶ πεζ. Ἀριστοτ. Ι. Ζ. 7, 4, 6, μτχ. ἀσώμενος Θεοκρ. 25, 240, αἰολ. ἀσάμενος Ἄλκ. ἀποστ. 35, παρατ. ἡσάτο Ἰπποκρ. 5, 218, π. ἀορ. ἀσηθῆς Θεογν. 989, εὐκτ. ἀσηθείη Ηρ. 3, 41· ἴδε ἀδέω.

Ἄ-σελγ-αίνω· ἴδ' ἀσελγέω.

Ἄ-σελγ-έω (ἀσελγαίνω, εἶμαι ἀσελγής, ἀκόλαστος) π. παρκ. ἡσελγημένα Δημ. 21, 19, ὑπερσ. μτγν. ἡσέλγητο Ἴωσ. ἀρχ. 17, 5, 6. Ἐκ δὲ τοῦ ἀσελγαίνω ὑποτ. -αίνητε Δ. Κασ. 56, 5, ἀπαρ. -αίνειν Πλατ. συμπ. 190, μτχ. -αίνων, νόμ. 879, παρατ. ἡσελγαίνων Δημ. 54, 5, μελ. -ζνῶ, 24, 143, ἀορ. μτγν. ἀσελγάναι Δ. Κασ. 52, 31. ῥίζ. θελ- (θέλω), καὶ ἐναλλαγῆ τοῦ θ μετὰ τοῦ σ σελ-, καὶ μετὰ α ἐπιτατικῶ ἀσελ-, ἀσελγής, ἀσελ-γέω; Κατὰ δὲ τοὺς ἀρχαίους ἐκ τῆς Σέλγης, πόλεως τῆς Πισιδίας.

Ἄ-σεπτέω (πράττω ἢ φέρομαι ἄνευ σεβασμοῦ, ἀσεβῶ τὰ εἰς τοὺς θεοὺς) μόν. ἀπαρ. ἀσεπτεῖν Σοφ. Ἄντ. 1850· ἴδε σέβω.

Ἄ-σθενέω ὁμαλ. καὶ παθ. ἰων. ἀσθενεῦνται Ἰπποκρ. 1, 312· ἴδε σθένω.

Ἄσθμαινω (δυσκόλως ἀναπνέω, λαχανιάζω τρέχων) ποιητ. ἰων. καὶ μτγν. πεζ. ἀσθμαίνει Ἰπποκρ. 7, 332, μτχ. -αίνων ἰλ. ε, 585, Πινδ. Ν. 3, 48, Πλουτ. ἠθ. 26, παρατ. ἡσθμαίνων Λουκ. ἐτ. διαλ. 5, 4. Παρ. ἄσθμα· ἴδε ἀδέω.

Ἄσκέω (ἐργάζομαι τεχνικῶς, κατασκευάζω, κοσμῶ, ἐξασκῶ) ὁμαλῶς ποιητ. καὶ ἰων. ἀσκέουσιν Ἰπποκρ. 290, 42, ἀπαρ. ἀσκέειν Ἡρ. 7, 209, μτχ. ἀσκέων Πaus. 3, 11, 6, παρατ. ἡσκει Ηρ. 1, 96, ἀορ. ἀσκήσασα (περιποιθηθεῖσα) Οδ. α, ἐν τέλ. ῥίζ. κε (κῆ-δομαι, κῆ-δος, κο-μ-έω) σκε-, καὶ μετὰ α προτακτ. ἀσκε- ἀσκέ-ω ἄσκη-σις· ἴδε καὶ κομέω.

Ἄσμενίζω (εὐχαρίστως δέχομαι, εἶμαι εὐχαριστημένος), μτχ. αἰολ. ἀσμενίζοισα Ἐπιγραφ. μ. ἀορ. ἀσμενισαμένη Αἴσωπ. 4· ἴδε ἀνδάνω.

Ἄσμενος· ἴδε ἀνδάνω.

Ἄσπάζομαι (φιλικῶς ὑποδέχομαι, χαιρετῶ, φιλῶ) ἀποθ. Ἐσν. Κυρ. 1, 3, 2, παρατ. ἡσπάζομην, Κυρ. 1, 4, 2, μελ. ἀσπάσομαι Ἑλλ. 4, 15, ἀορ. ἡσπασάμην, Κυρ. 6, 1, 47. Παρ. ἀσπαστός.

Ἄσπάζομαι (ὡς ἀνωτ.) ἀποθ. ἀσπαζόμεσθα Ἀριστ. ὄρν. 1378, προσ. ἀσπάζω Ν. Διον. 40, 410, παρατ. ἀσπάζοντο Πινδ. Ι. 2, 25. ῥίζ. σπα (σπάω, σπάθη) καὶ μετὰ α προτακτ. ἀσπά-ζομαι, ἀσπαστός, -έος.

'Ασπαίρω (σπαράζω, ἔχω σπασμούς, ἐναντιοῦμαι), ἀσπαίρουσι 'Αντιφ. 2, δ, 5, παρατ. ἤσπαιρον Δ. 'Αλ. 7, 25.

'Ασπαίρω (ὡς ἄνωτ.) Αἰσχ. Περσ. 976, μτχ. ἀσπαίρων ἰλ. μ, 203, παρατ. ἤσπαιρον, ν, 571, Εὐρ. 'Ηλ. 843, θαμ. ἀσπαίρεσκον Κ. Σμ. 1, 350. 'Ρίζ. σπα (σπά-ω σπαίρω, σπάραγμα) καὶ μετὰ α προτακτ. ἀσπαρ-, ἀσπαίρω (=ἀσπαρ-ίω).

'Ασσω ἴδ' αἴσσω.

'Αστράπτω (ἐκπέμπω ἀστραπᾶς, φεγγεβολῶ, φωτίζω) Πλατ. Φαιδρ. 254, παρατ. ἤστραπτον Ξεν. ἄν. 1, 8, 8, ἀορ. ἤστραψα 'Αριστοτ. ἀναλ. ὄστ. 1, 4, 4, μ. ἀορ. μτγν. ἀστράψεται 'Αριστέιδ. 2, 391.

'Αστράπτω (ὡς ἄνωτ.) ἰλ. ι, 237, ὑποτ. ἀστράπτησιν 'Αρατ. 933, παρατ. ἤστραπτον Αἰσχ. Πρ. 356, ἀστράπτεσκον Μόσχ. 2, 26, μελ. -άψει Χρ. Σιβ. 6, 18, ἀορ. ἤστραψα Σοφ. ἀποσπ. 507, ὑποτ. ἀστράψω 'Αριστ. σφ. 626, μτχ. -άψας ἰλ. ρ, 595. 'Ρίζ. στερ- ἢ stel- (στεροπή, stella) ἢ σταρ- (σταρᾶς=ἀστὴρ σανσκρ.) καὶ μετὰ α προτακτ. ἀσερ-, ἀσταρ-, ἀστράπτω, ἀστραπή, ἀστήρ.

'Ασφαλίζω (ἐξασφαλίζω, προφυλάττω), παρατ. ἠσφάλιζες, Πολυβ. 1, 22. Παθ. ἀσφαλίζομαι, 4, 70, π. παρκ. ἀντί ἐνερ. ἠσφάλισμαι, 5, 43, ἀλλὰ παθ. 1, 42. Μέσ. ἀντί ἐνερ. -ίζομαι, 6, 34, μελ. α. -ίσομαι Δ. Σικ. 20, 24, μελ. 6, -ιοῦμαι 'Ιωσ. 'Ιουδ. πόλ. 2, 21, 4, ἀορ. ἠσφαλίσαμην Πολυβ. 2, 65, π. ἀορ. ἀντί μέσ. ἠσφαλίσθη, 5, 7 ἴδε σφάλλω.

'Ασχαλάω (ἀδημονῶ, ἀγανακτῶ, θυμῶνω) ποιητ. καὶ σπάν. ἀττ. τραγ. γ. ἐν. -αλάξ ἰλ. 6, 293, γ. πλ. -λόωσι, ω, 403, προστ. ἀσχάλα 'Αρχιλ. 66, ἀπαρ. ἀσχαλᾶν Εὐρ. Ι. Α. 920, -άαν ἰλ. 6, 297, μτχ. -ῶν χ, 412, μελ. ἰων. -ήσω Θαλῆς εἰς Δ. Λαερ. 1, 1, 16. ἴδ' ἀσχάλλω.

'Ασχάλλω (ἀσχαλάω), ἀσχάλλετε Δ. Κασ. 56, 5, ὑποτ. -ωμεν Πλουτ. ἠθ. 123, ἀπαρ. -ειν Δημ. 21, 125, μτχ. -ων Ξεν. Ἰππικ. 10, 6, παρατ. ἤσχαλλε Πλουτ. Λουκ. 15.

'Ασχάλλω (ὡς ἄνωτ.), ἀσχάλλει Εὐρ. ἀποσπ. 287, ὑποτ. -λλης Οδ. 6, 193, εὐκτ. -λοις Σοφ. Οἰ. τ. 937, προστ. ἀσχαλλε Θεογν. 219, μτχ. -ων Εὐρ. Ορ. 785, παρατ. ἤσχαλλε Ησ. ἀποσπ. 93, 3, μελ. ἀσχαλᾶ Αἰσχ. Πρ. 764. 'Ρίζ. σεχ- (ἔχω), σεχ-, (σχο-λή), σχα-, σχα-λ- καὶ μετὰ α ἀρνητ. ἀσχαλ-, ἀσχαλ-άω, ἀσχάλλω (=ἀσχαλ-ίω), ἀσχολ-, ἀσχολ-έω. Κατ' ἄλλ. ἐκ τοῦ ἄχος, ὡς τὸ ἴσχω, ἴσχ-ανάω ἐκ τοῦ ἔχω.

'Ασχολέω (δίδω τινὶ ἐνασχόλησιν) σπαν. ἐνερ. 'Αριστοτ. πολιτ. 8, 3, 5, κωμ. ἀποσπ. 4, 66, μελ. ἀσχολήσω Γρ. Νυσ. τ. 1, 502, ἀορ. ἠσχόλησα, τ. 3, 134. Μέσ. καὶ παθ. ἀσχολοῦμαι Λουκ. 'Ερμ. 79, κωμ. ἀποσπ. 3, 477, παρατ. ἠσχολοῦμην Δ. Σικ. 17, 94, μ. μελ. -ήσομαι Μαρκ. 'Αντων. 12, 2, π. μελ. -ἠθήσομαι Π. Δ. Σοφ. Σιράχ 39, 1, π. παρκ. ἠσχόλημαι Δ. Κασ. 71, 10, μ. ἀορ. ἠσχολήσαμην Γαλην. 7, 657, π. ἀορ. ἠσχολήθη, μτχ. ἀσχολήθεις Δ. Σικ. 4, 32. Παρ. ἄσχολος, ἀσχολία ἴδ' ἀσχάλλω.

'Ατάλλω (ἀνατρέφω ἐπιμελῶς, περιποιεῖμαι, σκιριτῶ, χοροπηδῶ) ποιητ.

καὶ ἐπ. μόν. ἐν. μτχ. -άλλων Ησ. ἔρ. 130, δωρ. θηλ. -άλλοισα Πινδ. ἀποσπ. 198, καὶ παρατ. ἄταλλε ἰλ. ν, 27. Κατὰ τοὺς μὲν συγγεν. τῷ ἄλλομαι=σαλεύω, κατ'ἄλλ. τῷ ἀταλός, ὅπερ ἐκ τοῦ ἀπαλός, ἀβρός παράγουςι. Τῆς αὐτῆς ῥίζης εἶνε καὶ τὸ ἀτιτάλλω.

Ἀτάομαι (εἶμαι δυστυχῆς) τραγ. καὶ μόν. ἐν. ἀτόμεσθα Σοφ. Αἴ. 269, -ῶνται Μανέθ. ὅ, 97, μτχ. -ώμενος Σοφ. Αἴ. 384, -ένη, Ἄντ. 17, -ους Εὐρ. ἰκ. 182, (ἀτα-). ῥίζ. ἀ-, ἄ-τη, ἀτ-άομαι, ἄ-ω, ἀτέμβω, ἀτέω, ἀτ-ύζω· ἴδ' ἄω.

Ἀτασθάλλω (ἄτη, θάλλω)=ὑβριστικῶς καὶ ἀνοήτως φέρομαι, μόν. μτχ. ἐν. -λλων Οδ. σ, 67, -ουσα, τ, 88.

Ἀτέμβω (βλάπτω, διαρπάζω, ἀποστερῶ τινά τι) ἐπ. μόν. ἐν. Οδ. β, 90, ἀπαρ. -ειν, ω, 294. Παθ. ἀτέμβομαι ἰλ. ψ, 445, μτχ. -όμενος, ψ, 834. Μέσ. ἐν. ὑποτ. ἀτέμβηαι Ἀπολ. Ρ. 2, 56, εὐκτ. -οίμην, 3, 99, μτχ. θηλ. -ομένη, 3, 938 (α βρ.). ἴδ' ἀτάομαι.

Ἀτέω (εἶμαι ἀπληπισμένος, παράφορος, παράτολμος) ἐπ. καὶ ἰων. μόν. ἐν. ἀτέει Καλλ. ἀποσπ. 471, μτχ. ἀτέων ἰλ. υ, 332, Ηρ. 7, 223 (α βρ.). ἴδ' ἀτάομαι.

Ἀ-τίζω (δὲν τιμῷ, περιφρονῶ, ἀψηφῶ) ἐπ. καὶ τραγ. Εὐρ. ῥησ. 252, ἀπαρ. ἀτίζειν Σοφ. Οἰ. Κ. 1153, μτχ. ἀτίζων ἰλ. υ, 166, παρατ. μτγν. ἀτίζει Νικήτ. Εὐγ. 3, 264, μελ. ἀτίσεις Αἰσχ. ἀποσπ. 103, ἐπ. ἀτίσσει Ἀπολ. Ρ. 3, 181, ἀορ. ἀτίσαν, 1, 615, ὑποτ. ἀτίσης Αἰσχ. Εὐμ. 540, ἀπαρ. ἀτίσαι Ἀπολ. Ρ. 4, 1098 (α βρ.). Παθ. ἀτιζόμενος Γαλην. τ. 12, ἴδε τιμάω καὶ τίω.

Ἀ-τιμ-αγελέω (τιμῷ, ἀγέλη)=ἀφῆνω τὴν ἀγέλην, εἶμαι υπερήφανος, μετ. ἀτιμαγελεύντες Θεοκρ. 9, ὅ, ἀορ. ἠτιμαγέλησα Ἀριστοτ. Η. Ζ. 9, 31.

Ἀ-τιμάζω (δὲν τιμῷ, καταφρονῶ) ὀμαλ. Ἰσοκ. 10, 58, παρατ. ἠτιμάζων Λυσ. 16, ὅ, μελ. -άσω Πλατ. πολ. 465, ἀορ. ἠτιμάζωσα, Εὐθυδ. 292, παρκ. ἠτιμάκα Ἀνδοκ. 4, 34, π. παρκ. ἠτιμάσμαι Πλατ. νόμ. 762, π. ἀορ. ἠτιμάσθην Ξεν. ἀν. 1, 1, 4. Παρ. ἀτιμαστέον Πλατ. τοῦ δ' ἀτιμώω (κάνω τινά ἄτιμον) εὐχρ. παρ' ἀττ. ἀτιμοῦτε Αἰσχίν. 3, 232, μελ. -ώσω Δημ. 21, 183, ἀορ. ἠτιμώωσα Λυσ. 10, 22, παρκ. ἠτιμώωκα Δημ. 21, 103. Παθ. ἀτιμῶνται Ἀντιφ. 2, δ, 7, π. ἀορ. ἠτιμῶθην Πλατ. πολ. 553, π. μελ. ἀτιμῶθήσομαι Λυσ. 20, 34, π. παρκ. ἠτιμῶμαι Δημ. 21, 91, μετ' ὄλ. μελ. ἠτιμῶσομαι Δημ. 19, 284. Παρ. ἄτιμος.

Ἀ-τιμάζω (ὡς ἀνωτ.), παρατ. ἀτιμάζεσκε ἰλ. ι, 450, μελ. -άσω Αἰσχ. Εὐμ. 917, π. μελ. -ασθήσομαι, Ἀγ. 1068. Παρ' ἀτιμαστέη Ἰπποκρ. 3, 530. Τοῦ δὲ ἀτιμώω ὑπερσ. ἠτιμῶωτο Ηρ. 7, 231· ἴδε τιμάω.

Ἀτιτάλλω (ἀνατρέφω, περιποιῶμαι, ἐπιμελοῦμαι, θεραπεύω) ἐπ. καὶ λυρ. Οδ. ξ, 41, Ἰππώναξ 86, ἀπαρ. ἀτιταλλέμεναι Οδ. λ, 250, Ησ. θε. 480, παρατ. ἀτιτάλλον ἰλ. ξ, 202 καὶ μτγν. πεζ. Θεμιστ. 20, 234, ἀορ. ἀτιτήλα ἰλ. ω, 60, Μοσχ. 2, 12. Παθ. ἀτιταλλομένη Οδ. ο, 174, παρατ. ἀτιτάλλετο Ὅμ. ὕμν. 3, 400, μ. ἀορ. ἀτιτήλατο Οππ. κων. 1, 271· ἴδ' ἀτάλλω.

Ἀ-τίω (δὲν τιμῷ) ποιητ. ἀτίει Θεογν. 621, γ. πλ. -ίουςι Ορφ. λιθ. 62, μ. ἀορ. ἀτίσατο Τζέτζ. π. Ὅμ. 702· ἴδε τίω (τιμῷ).

Ἀ-τρεκέω (εἶμαι ἀληθής, ἀκριβής) σπαν. Ἄρστατ. 38, 36, ἀορ. μτχ. ἀτρεκήτασα Εὐρ. ἀποσπ. Βουστ. 3· ἴδε τρέπω.

Ἀ-τρεμέω (δὲν τρέμω, ἀκίνητος, ἀτάραχος εἶμαι) μτγν. ἀττ. εὐκτ. ἀτρεμοῖεν Πλουτ. Πυρ. 12, ἀπαρ. -εῖν Λουκ. Ἐρμ. 35, μτχ. ἀτρεμῶν Ἄρρ. ἀν. 7, 4, 4, παρατ. ἠτρέμουν Πλουτ. Ἄριστ. 18, μελ. -ήσω, Πομπ. 58, ἀορ. ἠτρέμησα, Ἄλκ. 34.

Ἀ-τρεμέω (ὡς ἀνωτ.) Ἰπποκρ. 6, 102, ὑποτ. -έωσι Ησ. ἔρ. 537, ἀορ. ἠτρέμησα, Ηρ. 7, 8· ἴδε τρέμω.

Ἀ-τρεμίζω (ἤσυχος, ἀκίνητος μένω) Θεογν. 303, μτχ. -ίζων Ηρ. 4, 185, σπαν. ἀττ. Ἄντιφ. 2, δ. 9, παρατ. ἠτρέμιζεν Ἰπποκρ. 5, 402, μελ. -ιεν Ηρ. 8, 68, ἀορ. ἀτρεμίσας Ἰπποκρ. 6, 37, μ. μελ. -ιῆσθαι Θεογν. 47· ἴδε τρέμω.

Ἀτύζω (ἐκπλήττω, εἰς ἕκστασιν φέρω, φοβίζω) ἐπ. καὶ λυρ. ἀτύζει Ἄπολ. Ρ. 4, 465, μελ. μτγν. -ύζω Ἄπολλιν. ψαλ. 2, 9, ἀπαρ. ἀορ. ἀτύζαι Θεοκρ. 4, 56. Παθ. ἀτύζομαι Πινδ. Π. 4, 13, μτχ. -όμενος Ἰλ. σ, 7, Σοφ. Ἥλ. 149, π. ἀορ. ἀτυχθεῖς Ἰλ. ζ, 468 (α βρ.)· ἴδ' ἀτάομαι.

Ἀ-τυχέω (εἶμαι ἀτυχής, δυστυχῶ) ἀττ. πεζ. καὶ κωμ. ποιητ. Θουκ. 4, 32, παρατ. ἠτύχουν Κωμ. ἀποσπ. 3, 522, μελ. -ήσεις Ἄριστ. νεφ. 427, ἀορ. ἠτήχησα Ἄντιφ. 4, δ, 6, ἀπαρ. -ῆσαι Θουκ. 2, 62, Ηρ. 9, 411, παρκ. ἠτυχηκῶς Δημ. 20, 53, Κωμ. ἀποσπ. 4, 44, π. παρκ. σπαν. ἠτύχημαι Ἰωσ. ἀρχ. 16, 8, 6, ὑπερσ. ἠτύχητο Δ. Ἄλ. εἰς Ἰσοκ. 9, 554, 10, π. ἀορ. ἀτυχηθεῖς Δημ. 18, 212. Παρ. ἀτυχία, ἀτύχημα· ἴδε τυγχάνω.

Αὐαίνω (ξηραίνω, φρύγω) καὶ αὐαίρω, παρατ. καθ-αύαινεν (ἄλλ. καθ-ηύαινεν) Λουκ. ἔρωτ. 12, μελ. κατ-αυανεῖ Τζέτζ. εἰς Λυκοφρ. 397, π. ἀορ. αὐανθεῖς Θεοφρ. Ι. Φ. 8, 11, 3. Παθ. ἐν. αὐαίνοιτο, Ξεν. οἰκ. 16, 4, ἀπαρ. αὐαίνεσθαι, 19, 11, παρατ. αὐαίνετο, ἀν. 2, 3, 16, π. μελ. ἀφ-αυανθήσομαι Ὀριβ. 8, 25.

Αὐαίνω (ὡς ἄνωτ.) ποιητ. καὶ ἰων. Σόλων 4, 36, ἀπαρ. αὐαίνειν Ἰπποκρ. 6, 544, μελ. αὐανῶ Σοφ. Ἥλ. 819, κατ- Ἀρχιλ. 61, ἀορ. ἐξ-ηύηνα Ηρ. 4, 173, ὑποτ. αὐήνωσι, 1, 200, προστ. αὐήνων Νικ. ἀποσπ. 70, 6, ἀπαρ. -ῆναι Ἰπποκρ. 8, 206, μτχ. -ήνας Ηρ. 2, 77. Παθ. παρατ. πύαι-νόμην Ἄριστ. ἀποσπ. 47, π. ἀορ. ἐξ-αυάνθην Ἥλ. 5, 151, ἐπαφ-αυάνθην Ἄριστ. βετρ. 1089, ἀπαρ. αὐανθῆναι Ἰπποκρ. 7, 498, μτχ. αὐανθεῖς Οδ. ι, 321, μ. μελ. ἀντι παθ. αὐανθῆναι Σοφ. Φιλ. 954, π. μελ. μτγν. αὐανθήσομαι Λοκόφρ. 1424, ἀλλ' ἀφ-αυανθήσομαι Ἄριστ. ἐκκλ. 146. Ρίξ. αF-, (ἄω, κά-ω), αὐ-, αὐ-αίνω (=αὐ-ανίω) καὶ αὐ-ω, αὐ-γή, αὐγ-άζω, αὐος, αὐαλέος, αὐ-χμός, αὐ-χ-μάω· ἴδε αἴθω καὶ ἄζάνω.

Αὐγάζω (λάμπω ἀποδίδω, φωτίζω, λαμπρύνω, βλέπω, κατανοῶ) Γρ. Ναζ. μελ. αὐγάσσει Ησ. ἔρ. 476, μ. ἀορ. ὑποτ. αὐγάσσει Καλλ. Ἄρτ. 129, αὐγάσσεισθε, Δημ. 4. Παρ. αὐγή· ἴδε αὐαίνω.

Αὐδάζω (ὀμιλῶ, ἀναφωνῶ, ὀνομάζω) μτγν. μελ. -άζω Λυκόφρ. 892, ἀορ. ἠῦδαξα Ἀνθ. 6, 218, π. ἀορ. αὐδαχθεῖσα Ορφ. ὕμν. 27, 9, μ. ἀορ. ἠῦδαξατο Ηρ. 5, 51, ἀπαρ. αὐδάξασθαι, 2, 57· ἴδ' αὐδάω.

Αὐδάω (ὀμιλῶ, λέγω) Οδ. ε, 89, Αἰσχ. Ἐπιτ. 1043, ἀπαρ. αὐδᾶν, Πρ. 948, καὶ σύνθ. ἐπ-αυδῶ Ἄριστ. βατρ. 368, -αυδᾶ, ἱππ. 1072, ἀπαρ. πρωυδᾶν ὄρν. 556, παρατ. ἡῦδων Ἰλ. γ, 203, προσ-ἡῦδα Πινδ. Π. 4, 19, μελ. αὐδήσω Ἡρ. (χρησμ.) 1, 85, Σοφ. Οἰ. τ. 846, δωρ. -άσω Εὐρ. Ἴων. 886, γ. πλ. -ασοῦντι Ἄνθ. Πλαν. 120, ἀορ. ἡῦδησα Σοφ. Τρ. 171, δωρ. αὐδάσα Πινδ. Ι. 5 (6), 42, θαμ. αὐδήσασκε Ἰλ. ε, 786, προστ. αἰδάσον Σοφ. Οἰ. Κ. 204, ὑποτ. αὐδάσομεν (=αὐδήσωμεν) Πινδ. Ο. 1, 7, ἀπαρ. αὐδήσαι Σοφ. Τρ. 171, μτχ. -ήσας Ἰλ. κ, 47, δωρ. -άσαις Πινδ. Π. 4, 61, παρκ. ἀπ-ἡῦδηκα Ἱπποκρ. 8, 570, μτχ. μτγν. πεζ. ἀπ-ἡυδηκῶς Λουκ. π. πένθ. 24, π. ἀορ. αὐδηθεῖς Ἀπολ. Ρ. 1, 624, Σοφ. Τρ. 1106, δωρ. αὐδαθεῖς Εὐρ. Μῆδ. 174, π. μελ. μτγν. αὐδηθήσομαι Λυκούφρ. 630. Μέσ. ἀντι ἐνερ. αὐδεῖται Αἰσχ. Εὐμ. 380, καὶ παθ. αὐδάωνται Ὅππ. ἀλ. 1, 776, ἀπαρ. -ᾶσθαι Εὐρ. Φοιν. 430, μτχ. -ώμενος Σοφ. Φιλ. 130, παρατ. προσ-ἡυδῶμην, Ἠλ. 1148, δωρ. ἐπ-ἡυδῶμαν, Φιλ. 395, ἡῦδατο, Αἴ. 772, μελ. δωρ. -άσομαι Πινδ. Ο. 2, 92. Ῥίζ. Fu-, ὑδ- (ὑδ-ω, ὕμ-νος ἀντι ὑδ-νος, ὕμ-νέω ἀντι ὑδ-νέω) καὶ μετὰ α προτιχτ. α-υδ-, αὐδ-ή, αὐδ-άω, αὐδ-ά-ζω ἴδε καὶ ἀείδω.

Αὐ-ερύω (σύρω, γυρίζω ὀπίσω, πιπιρίζω) ὑποτ. αὐερύη Πινδ. Ο. 13, 84, παρατ. αὐέρουον Ἰλ. μ, 264, ἀορ. αὐέρουσαν, ε, 422, μτχ. αὐερύσας Ἄνθ. Παλ. 6, 96. Τὸ ῥῆμα εἶνε σύνθ. ἐκ τῆς ἀνά καὶ ἑερ-ύω, καὶ συγκοπῆ τοῦ να ἀφέρω, αὐερύω.

Αὐθαδιζομαι (εἶμαι ἢ γίνομαι αὐθάδης, φέρομαι αὐθαδῶς) Πλατ. ἀπολ. 34, ἀορ. μτγν. -ισάμενος Θεμιστ. 34, 25. Παράγεται δὲ ἐκ τοῦ αὐτός καὶ ἀνδάγω.

Αὐλέω (παίζω τὸν αὐλόν) ὁμαλ. μτχ. γεν. αὐλλόντος (=αὐλοῦντος) βοιωτ. ἐπιγραφ. μελ. γ. πλ. αὐλησεῦντι Θεοκρ. 7, 71. Παρ. αὐλός· ἴδ' ἄημι.

Αὐλίζομαι (εἶμαι ἐντὸς αὐλῆς, ἐν ὑπαίθρῳ διανυκτερεύω, κατασκηνώνω) ἀποθ. αὐλίζοιο Ξεν. Κυρ. 4, 6, 10, παρατ. ἡυλιζόμεν, ἀν. 7, 7, 6, μ. ἀορ. ἡυλισάμην Θουκ. 4, 13, π. παρκ. ἀντι μέσ. μτγν. κατ-ἡυλισμένος Πλουτ. ἡθ. 578, ὑπερσ. ἡυλιστο Ἴωσ. Ἰουδ. πολ. 1, 17, 5, ἡυλισμένοι ἦσαν Ἀρρ. ἀν. 3, 29, π. ἀορ. ἡυλίσθην Ξεν. ἀν. 4, 1, 12, π. μελ. μτγν. αὐλισθήσομαι Π. Δ. Ῥοῦθ 1, 16. Παρ. αὐλιστέον Γεωπ. 18, 3. Τὸ ἐνερ. αὐλίζω ἀπλοῦν μτγν. μετ. -ίζων Π. Δ. Ἱερ. 38, 9, σύνθ. ἐν-αυλιζων Σοφ. Φιλ. 33 ἴδ' ἄημι.

Αὐξάνω (κάμνω νὰ αὐξήσῃ, νὰ πληθύνῃ, μεγαλοποιῶ) Πλατ. Τιμ. 44 καὶ αὐξω Θουκ. 6, 40, παρατ. ἡῦξανον καὶ σπαν. ἡῦξον Πλατ. πολ. 569, ἀλλὰ καὶ ἡῦξουν (ἐκ ῥῆμ. αὐξέω) Δ. Χρυσ. ἀποσπ. 89, 3, μελ. αὐξήσω Ξεν. ἀπομν. 2, 7, 9, καὶ μτγν. αὐξάνω Π. Δ. Γεν. 17, 6, ἀορ. ἡῦξησα Ξεν. Ἑλλ. 7, 1, 24, παρκ. ἡῦξηκα Πλατ. Τιμ. 90, π. παρκ. ἡῦξημαι, πολ. 371, π. ἀορ. ἡῦξήθη Θουκ. 6, 33, μτγν. ἡῦξήθη Αἰσωπ. 71, π. μελ. αὐξηθήσομαι Δημ. 56, 48, μ. μελ. ἀντι παθ. αὐξήσομαι Ξεν. Κυρ. 6, 1, 12. Μέσ. καὶ παθ. αὐξάνομαι Πλατ. Φαιδ. 96, καὶ αἰξομαι, πολ. 328 ἀλλὰ καὶ αὐξοῦνται Πλουτ. ἡθ. 724, μτχ. αὐξομένη Μεγαρ. ἐπιγρ. 1066. Παρ. αὐξήτεον Ἀριστοτ. ῥῆμ. 1, 11.

Αὐξάνω (ὡς ἄνωτ.) καὶ αὐξω Αἰσχ. ἰκ. 333, π. παρκ. αὐξημαί. Ηρ. 1, 58, ὑπερσ. ἠξήνητο, 5, 78. Μέσ. καὶ παθ. αὐξάνομαι, παρατ. αὐξανόμεν. Ηρ. 5, 92, μ. ἄορ. 6. αὐξόμην, 3, 39. ἴδ' ἀέξω.

Ἄυτέω (φωνάζω, ἀντηγῶ, βοῦζω) ποιητ. Εὐρ. Φοιν. 1271, αὐτετ Αἰσχ. Ἄγ. 927, παρατ. αὐτεῖ. Ἰλ. λ, 258, αὐτεε Κ. Σμ. 3, 554, ἐπ- Θεοκρ. 22 (20) 91, ἰων. αὐτευν Ἰλ. μ. 160, ἄορ. μτγν. ἠύτσοα Ν. Διον. 11, 185, ἐπ- Κ. Σμ. 4, 262 (α βρ., υ μακρ.). Ρίζ. αF-(ἄω), αὔ-ω, αὐ-τή, αὐτ-έω. ἴδε αὖω καὶ φημί.

Ἀυχέω (καυχῶμαι, μεγαλοφρονῶ) Θουκ. 2, 39, παρατ. ἠύχουν Λουκ. Ἄλεξ. 42, μελ. αὐχῆσω, ν. διαλ. 22, 2, ἄορ. μτγν. ἠύχησα Ἀπολδ. 2, 4, 3. Παρ. αὐχίν.

Ἀυχέω (ὡς ἄνωτ.), μτχ. -έοντες Ηρ. 2, 160, μελ. -ήσω Εὐρ. ἀποσπ. 851, ἄορ. κατ-ἠύχησα Αἰσχ. Περ. 352, ἐξ- Σοφ. Φιλ. 869, ἐπ- Ἄριστ. ὄρν. 628. ἴδ' ἄημι.

Ἀυχμάω (εἶμαι αὐχμηρός, κοιναρτισμένος, ῥυπαρός, ἄγριος τὴν ὄψιν) καὶ αὐχμέω, αὐχμεῖς Ὀδ. ω, 250, μτχ. αὐχμόωντα Ν. Διον. 42, 290, αὐχμώουσα, 37, 421. ἴδ' αὐαίνω.

Ἀῦω (κραυγάζω, φωνάζω, προσκαλῶ τινα) ποιητ. Αἰσχ. Ἐπτ. 186, παρατ. ἀναυξ. αῦον Ἰλ. ν, 477, μελ. αῦσω Εὐρ. Ἰων 1446, ἄορ. ἦυσα Ἰλ. σ, 217, δωρ. αῦσα Θεοκρ. 13, 58, ἀντ-αῦσα Πινδ. Π. 4, 197, ὑποτ. αῦσης Σοφ. Ηλ. 830, προστ. αῦσατε Εὐρ. ἰκ. 800. ἴδ' αὐτεῖω.

Ἀῦω (ἀνάω, στεγνώνω, ξηραίνω) παρ' ἄττικ. μόν. σύνθ. ἐν-αῦω Ξεν. ἀπομν. 2, 2, 12, ἄορ. ἀπαρ. ἐν-αῦσαι Πλουτ. Φωκ. 37. Μέσ. ἐναύονται Αἰλ. ἀποσπ. 105, ἀπαρ. -αύεσθαι Πλουτ. Νουμ. 9, μελ. ἐν-αυσόμενος Λογγ. 3, 6, ἄορ. ἐξ-αύσατο Ἐρατοσθ. π. Ἀπολλων. π. ἐπιρ. 655, ἀπαρ. ἐναύσασθαι Πλατ. Ἄξ. 374, μτχ. -σάμενος Λουκ. Τιμ. 6. Παρ. ἐν-αυσμα.

Ἀῦω (ὡς ἄνωτ.), ὑποτ. αῦη Ὀδ. ε, 490, ἀττ. ἐφ- αῦω Ἄριστ. ἰππ. 394, καὶ μέσ. ἀντι ἐνερ. αῦομαι, ἀποσπ. 589, καὶ μτγν. Ἄρατ. 1035, ἀπαρ. ἐν-αύεσθαι Κωμ. ἀποσπ. 2, 214, παρατ. ἐν-αυον Ηρ. 7, 231, ἄορ. εὐκτ. ἐναύσει Κωμ. ἀποσπ. 4, 405, ὑποτ. προσ-αύση Σοφ. Ἄντ. 620. ἴδ' ἄζάνω καὶ αὐαίνω.

Ἀφ-αγνίξω (καθιερώνω, καθαγιαζώ) μτγν. μελ. -ιῶ Π. Δ. Λευ. 44, 52, π. ἄορ. ἀφαγνισθῆ Π. Δ. Ἀριθμ. 19, 12, π. μελ. -σθήσεται, 19, 19, μ. μελ. ἀφαγνισόμενος Ἰπποκρ. 6, 364, μ. ἄορ. ὑποτ. ἀφαγνίσηται Εὐρ. Ἄλκ. 1446, ἀπαρ. -ίσασθαι Π. Δ. Ἀριθμ. 8, 21. ἴδε ἄζω.

Ἀφ-αιρέω ἴδ' αἰρέω.

Ἀφ-άσσω (ἄπτομαι, πιάνω, ψηλαφῶ) Ἀπολ. Ρ. 2, 710, παρατ. ἤφασσον Ηρ. 3, 69, ἄφασσε, 4, 1520, ἄορ. ἤφασσα Ηρ. 3, 69, ὑποτ. ἀφασσῆση Ἰπποκρ. 7, 36. Μέσ. ἀφάσσομαι, μτχ. -όμενος Ἀπολ. Ρ. 4, 181. ἴδε ἄπτω καὶ ἀπάω.

Ἀφ-αῦω ἴδ' αῦω.

Ἀφάω ἢ ἀφάω (πιάνω, ψηλαφῶ, ἐρευνῶ) ἐπ. μτχ. ἀφῶν Ἰλ. ζ, 322, ἀμφ-αφ- Ὀδ. θ, 196, ἀλλ' ἀφῶν Ἀνθ. 11, 366, ἐπ-αφῶσα Ὀδ. δ, 277,

ἐπ-αφῶν Αἰσχ. χο. 851, ἐφ-αφῶν, Πρ. 849, σπαν. πεζ. Πλατ. Κρατ. 404, παρατ. ἀμ-αφάσσκε Μόσχ. 2, 95, μελ. ἐπ-αφήσω Ἴπποκρ. 2, 842, ἀορ. ἐπ-ήφησα Ἐκαταί. ἀποσπ. 360. Μέσ. μεταβ. ἀπαρ. ἀμφ-αφάσθαι ἰλ. χ, 373, μτχ. ἐπ-αφῶμενος Μόσχ. 2, 50, καὶ Λουκ. ἐτ. διαλ. 12, 3, παρατ. ἀμφ-αφῶντο Οδ. ο, 462, ἀορ. ἐπ-αφήσατο Ἄνθ. 5, 222, ὑποτ. -ήση Ἴπποκρ. 8, 344, εὐκτ. -ήσαιτο, 8, 112 (α β ρ.). ἴδε ἄπτω.

Ἄφεύω ἴδε αὖω.

Ἄφ-έω (ἀφῆνω, ἀποπέμπω) Ν. Δ. Ἀποκαλ. 2, 20, καὶ ἀφ-ίω Π. Δ. Ἐκκλ. 2, 18, εὐκτ. ἀφ-ίοιεν Ξεν. Ἑλλ. 6, 4, 3, -ίοιτε Πλατ. ἀπολ. 29, παρατ. ἤριε Ν. Δ. Μαρκ. 11, 16.

Ἄφ-ίημι (ρίπτω μακράν, ἀφῆνω ἀπὸ τῆς χειρὸς μου, ἀπολύω, παρ-αμελῶ) Ἴσοκ. 9, 21, πλ. -ιάσι Ἄνδοκ. 3, 18, παρατ. ἠφίην, πλ. ἠφίε-τε Δημ. 23, 188, ἀφίεσαν Θουκ. 2, 76, καὶ ἠφίεσαν Ξεν. Ἑλλ. 4, 6, 11, μελ. ἀφήσω Πλατ. Φιλ. 19, ἀορ. α. μόν. ἐν ὀριστ. ἀφῆκα, συμπ. 247, ἀορ. β. πλ. ἀφείμεν Δημ. 33, 12, ἀφίεσαν Θουκ. 5, 81, ὑποτ. ἀφῶ Πλατ. Φιλ. 62, ἀφῆς Ξεν. Κυρ. 5, 3, 26, ἀφῆ Δημ. 37, 59, πλ. ἀφῶμεν Αἰσχιν. 1, 73, ἀφῶσι Ξεν. Κυρ. 1, 2, 8, εὐκτ. ἀφείη Πλατ. ἐ-πιστ. 349, πλ. ἀφείητε Δημ. 19, 71, καὶ ἀφείτε Θουκ. 1, 139, ἀφείεν Ξεν. Κυρ. 1, 4, 11, προστ. ἄφες Ν. Δ. Λουκ. 23, 34, ἀπαρ. ἀφείναι Πλατ. Φιλ. 62, μτχ. ἀφεις Θουκ. 8, 87, παρκ. ἀφεικέναι Ξεν. ἄν. 2, 3, 13, π. παρκ. ἀφείμαι Πλατ. νόμ. 635 γ. πλ. ἀφείωνται (=ἀφείνται) Ν. Δ. Λουκ. 5, 23, προστ. ἀφείσθω Θουκ. 5, 91, ὑπερσ. ἀφεί-το Πλατ. Κριτί. 446, π. ἀορ. ἀφείθην Λυσ. 9, 8, μτγν. διπλ. αὖξ. ἠφείθην Πλουτ. Σόλ. 28, ἀπαρ. ἀφειθῆναι Θουκ. 5, 65, π. μελ. ἀφειθήσει Πλατ. πολ. 472. Μέσ. ἀφίεμαι Θουκ. 2, 60, ἀορ. β. ἀφείμην Ξεν. Ἱερ. 7, 11, ὑποτ. πρό-ωμαι Πλουτ. Θεμ. 7, ἀπαρ. ἀφείσθαι (ἄλλ. ἀφείσθαι) Ἴσοκ. 6, 83, μτχ. ἀφείμενος Πλατ. πολ. 354. Παρ. ἀφετέος Πλατ.

Ἄφ-ίημι (ὡς ἄνωτ.), ἀφίει Ἴπποκρ. 7, 474, ἀπίει Ηρ. 2, 96, προστ. ἀφίει Ἀριστ. σφ. 428, ἀπαρ. ἀφίεμεν, νεφ. 1426, ἀπ- Ηρ. 2, 17, μτχ. -ἀφίεις ἰλ. α, 51, μελ. ἀφήσω, β, 263, ἰων. ἀπ- Ηρ. 9, 18, ἀορ. α. ἀφῆ-κα Σοφ. Ἄντ. 1085, -κας, Φιλ. 1349, -κε ἰλ. ν, 440, ἰων. ἀπ- Ηρ. 3, 25, ἀορ. β. δουίκ. ἐπ. ἀναυξ. ἀφείτην ἰλ. λ, 642, ὑποτ. ἀφείω ἰππῶν. 75, -έη ἰλ. π, 590, -ῆς Σοφ. Αἴ. 496, -ῆ, Οἰ. τ. 198, προστ. ἄφες Αἰσχ. Πρ. 315, παρκ. ἀφέκα Ἄρεως, π. παρκ. ἀφείμαι Σοφ. Ἄντ. 1465, ὑπερσ. ἰων. ἀπειτο Ηρ. 8, 49, π. ἀορ. ἀναυξ. ἀφείθην Ομ. ἑατρ. 84, ἰων. ἀπειθ- Ηρ. 7, 122. Μέσ. ἰων. ἀπίεμαι, 3, 101, παρατ. ἀφίετο Οδ. ψ, 240, μελ. ἀφῆσομαι Εὐρ. Ἑλ. 1629, μελ. δωρ. ἀφῆσεται Σικελ. ἐπιγρ. ἀορ. β. προσ. ἀφῶ Σοφ. Οἰ. τ. 1521, ἀφείσθω Ἀρχαδ. ἐπιγρ. νεωστὶ εὐρεθ. ἀφῆσθε Ἀριστ. ἐκκλ. 509. ἴδε ἦημι.

Ἄφ-ικνέομαι (φθάνω, ἔρχομαι), -οῦμαι Λυσ. 1, 23, παρατ. ἀφικνεῖ-το Θουκ. 3, 33, μελ. ἀρίζομαι Πλατ. νόμ. 744, παρκ. ἀφίγγμαι Πλατ. Φαιδρ. 57, ἀορ. β. ἀφικόμην Ἴσοκ. 11, 28.

Ἄφ-ικνέομαι (ὡς ἄνωτ.) ἐν. καὶ παρατ. ἄφρ. ἐν. ἐπ. καὶ σπάν. παρὰ τραγ. Αἰσχ. Ἄγ. 435, ἰων. ἀπικν- Ηρ. 2, 41, ὑποτ. ἀφικνῆ Σοφ. Οἰ. Κ.

1531, παρατ. ἰων. ἀπικνέοντο Ηρ. 4, 125, μελ. ἀφίζομαι Ἰλ. σ. 270, ποιητ. β. ἐν. ἀφίξειαι Οδ. μ. 39, ἰων. ἀπ- Ηρ. 2, 29, παρκ. ἀφίγμα Ὀδ. ζ, 297, ἰων. ἀπίκται Ηρ. 1, 193, ὑπερσ. ἀφίκτο Σοφ. Οἰ. Κ. 1590, ἰων. γ. πλ. ἀπίκατο Ηρ. 8, 6, ἰορ. ἀφικόμην Ἰλ. σ. 395, ἀφίχ- Πινδ. Ο. 9, 67, ἰων. ἐπικ- Ηρ. 2, 44, γ. πλ. ἀπικέατο, 1, 169, σπαν. προστ. ἀφίκειω Θεοκρ. 11, 42· ἴδε εἶμι.

Ἀφ-οσιώ και ἀφ-οσιόομαι (ἀφιερώνω, ἐξιλιώνω, καθαρίζομαι, ἀποδιώκω) ὁμαλ. πεζ. μτγ. ἰων. ἀποσιεύμενος Ηρ. 4, 154, παρκ. ἀφροσιωμένος Ἐπιγραφ. Ῥιζ. Γε-, (Ι-ε-ρός), ἐσ-, ἐσ-ιος ἢ ὄσ-ιος· ἢ σι- (σι-ός=θεός Λακων.) και μετά ο προτακτ. ὀ-σι-ος, ἀφ-οσι-ώω;

Ἀφ-ραδέω (πράττω ἀφρόνως, ἀπερισκέπτως) ἐπ. μόν. ἐν. ἀφραδέουσι Οδ. η, 294, μτγ. -έονται Ἰλ. ι, 33· ἴδε φράζω.

Ἀφρέω (ἀφρίζω), ἰων. παρατ. ἀφρεεν Ἀπολ. Ρ. 1, 1327, γ. πλ. ἀφρεον Ἰλ. λ, 282· ἴδ' ἀφρίζω.

Ἀφριάω (ἀφρίζω), μτγ. ἀφριών Ν. Διον. 6, 358, ἀφριώσα, 1, 153. Ῥιζ. αβ- (ἀπαλός), ἀβ-ρός· ἄλλ' ὀρθότερον ἀβρ-, ὅθεν ἀβρός, ἀφ-ρός, ὁμ-βρ-ος=ιμβ-ερ λατ. αβρα-μ=νέφος σανσκ. και αμβ-ας=ὑδωρ, ὡς ἀφρέω, ἀφρ-ιάω, ἀφρ-ίζω.

Ἀφ-ύσσω (ἀντλῶ, συσσωρεύω) ἐπ Ἰλ. α, 598, παρατ. ἀφυσσον Καλλ. Δημ. 70, μελ. ἀφύξω Ἰλ. α, 171, δωρ. -υξῶ Θεοκρ. 7, 65. Παθ. παρατ. ἠφύσσετε Οδ. ψ, 305, ἔτι δὲ και μτγν. πεζ. Φλοστρ. εἰκ 275· ἴδ' ἀφύω.

Ἀφ-ύω (ἀντλῶ) μόν. σύνθ. ὁ ἐν. ἐξ-αφύοντες Οδ. ξ, 95, μελ. ἀφύσσω (ἀντι ἀφύσω) Ἀνθ. 5, 226, ἰορ. ἠφύσα Οδ. ι, 165, δια- ἐν τμησ. Ἰλ. ν, 508, ἀφύσσα Οδ. β, 379, Εὐρ. 1. Α. 1051, προστ. ἀφυσσον Οδ. β, 349. Μέσ. ὑπ-εξ-αφύονται Ἀπολ. Ρ. 2, 985, ἰορ. ἠφυσάμην Οδ. η, 286 και ἀφυσάμην Ἰλ. π, 230, ἀπαρ. ἀφύσσασθαι Ορφ. λιθ. 263, μτγ. -υσσάμενος Οδ. δ, 359, -μένη Ἀπολ. Ρ. 4, 669, -μέναν Εὐρ. Μηδ. 836, μτγν. πεζ. -υσάμενος Πολύαιν. 8, 25· ἴδε ὕω.

Ἀχεύω και ἀχέω (στενάζω, λυποῦμαι) ἐπ. ἀπαρ. μτγν. ἀχεύειν Κ. Σμ. 3, 643, μτγ. ἀχεύων Ἰλ. ψ, 566, Ησ. ἔρ. 397, ἀχέων Ἰλ. ε, 399, Ησ. ἀσπ. 93, Ἀπολ. Ρ. 3, 643· ἴδε ἄγχω και ἄκαχέω.

Ἀχέω· ἴδ' ἠχέω.

Ἀχθομαι, (εἶμι βαρυφορτωμένος στενοχωροῦμαι, δυσαρεστοῦμαι, λυποῦμαι) Ἀντιφ. 5, 46, παρατ. ἠχθόμην Θουκ. 1, 92, μελ. ἀχθέσομαι Πλατ. πολ. 603, π. παρκ. μτγν. ἀπ-ἠχθημαι Συγες. ἐπιστ. 89, π. ἰορ. ἠχθέσθην Θουκ. 6, 15, π. μελ. ἀντι μέσ. ἀχθεσθήσομαι Ξεν. Κυρ. 8, 4, 10.

Ἀχθομαι (ὡς ἀνωτ.), παρατ. ἀχθόμην Καλλ. Δημ. 32, μελ. ἀχθήσομαι Ἀριστ. νεφ. 1441, π. παρκ. μτγν. ἠχθημαι Λυκόφρ. 827. Τοῦ δ' ἐν-ερ. εὐχρ. παρά μτγν. ἐν. ἀχθεῖ Ἀρεταῖ 2, 13, ὑποτ. -ἐη, 2, 2, παρατ. ἠχθεε Ἐρμησ. Κολοφ. 2, 39, ἰορ. ἀχθήσας=γομώσας, πληρώσας Ησυχ. ἴδ' ἀκαχέω και ἄγχω.

Ἀχλώω (σκοτίζομαι, σκοτινιάζω) ἐπ. ἐν. μόν. ἐν συνθ. ἐπ- Ἀπολ. Ρ. 4, 1478, ἰορ. ἠχλωσα Οδ. μ, 406, π. ἰορ. μτγν. ἠχλύνθην Κ. Σμ. 2, 550· ἴδ' ἀκαχέω.

Ἀχ-νομαι (λυποῦμαι, ἀδημονῶ, πενθῶ), ἐπ. και ποιητ. Ἰλ. σ, 320,

παρατ. ἄχυντο, ξ, 38, Σοφ. Ἄντ. 627, π. ἄορ. ἄχυνθέντι Ἄνθ. 6, 343· ἴδ' ἄχομαι.

Ἄχ-ομαι (λυποῦμαι, ἀδημονῶ) ἐπ. καὶ μόν. ἐν. Οδ. τ, 129, π. ἄορ. ἀχθέντες Τραγ. ἀποσπ. Διογ. 4, 2· ἴδ' ἀκαχέω.

Ἄχ-ω ἴδ' ἀναχίζω.

Ἄω (χορέννυμι, χορταίνω) ἐπ. ἄμεναι (ἀντι ἀέμ-) Ἰλ. φ, 70, μελ. ἄσειν, λ, 818, ἄορ. ὑποτ. ἄσω, σ, 284, εὐκτ. ἄσαιμι, ι, 489, προστ. ἄσον Κ. Σμ. 13, 136, ἀπαρ ἄσαι Ἰλ. υ, 78. Μέσ. γ. ἐν. ἄται Ἡσ. ἀσπ. 101, ἄται=πληροῦται Ἡσυχ. μελ. ἄσεσθε Ἰλ. ω, 717, μ. ἄορ. ἀπαρ. τ, 407· ἴδ' ἄσάω καὶ ἀζέω.

Ἄ-ω (πνέω)· ἴδ' ἄημι.

Ἄορτο· ἴδ' αἰέρω.

Ἄωτέω (κοιμῶμαι μάλιστα βαθὺν ὕπνον) ἐπ. καὶ μόν. ἐν. Ἰλ. π, 159, -εἶτε Οδ. κ, 548· ἴδ' ἄημι.

B.

Βα-δίζω (πορεύομαι ἀργά) Ἄντιφ. 5, 24, παρατ. ἐβάδιζον Λυσ. 4, 7, μελ. ἄττ. βαδιοῦμαι Πλατ. συμπ. 190, μτγν. -ίσομαι Γαλην. 4, 43, μελ. μτγν. δια-βαδίσω Δ. Κασ. 37, 53, μελ. ε. βαδιῶ Νικολ. σοφ. 12, δια-Λουκ. Δημ. ἐγκ. 1, ἄορ. ἐβάδισα Δ. Κασ. 74, 4, δια-Θουκ. 6, 101, παρκ. βεβάδικα Ἀριστοτ. μεταφ. 8, 6, 9. Μέσ. μτγν. δια-βαδί-ζοιτο Θεμιστ. 21, 253. Παρ. βαδιστέον Σοφ. Ῥίξ. βα-, βαίνω (=βα-νίω), βά-ω, βά-δην, βιβάω, βιβάσθω, βίβημι, βαστάζω, βαδ-ίζω=na-dere λατ. βι-βάζω, βα-τέω ἀμφισ-βατέω, ἀμφισ-βητέω, βά-σκω, βα-στάζω.

Βά-ζω (ὀμιλῶ ἐπὶ κακοῦ, φλυαρῶ) ποιητ. Ἰλ. η, 58, Πινδ. ἀποσπ. 134, παρατ. ἔβαζε Ἰλ. π, 207, μελ. ἐκ-βάξω Διοσχ. Αγ. 498, ἄορ. ἔβαζας Ἡσυχ. μτγ. ἐμβιβάξαντες (ἄλλ. ἐμβιβ-) Ἰππών. 53, π. παρκ. βέβακται Οδ. θ, 408. Ῥίξ. βαΓ-, βαυ-, βαύχου=Τσακων. βαύζω, βαυ-βάω, βαυ-καλάω, βαγ-, βάζω (βαγ-ίω). Παρ. βάγμα, βήξ, βήσσω (=βηχ-ίω), βάξις, vates =μάντις λατ.

Βαίνω (περνῶ, διαβιβάζω τὸν πόδα, φεύγω, διατρίβω, ἀναβαίνω) Πλατ. Τιμ. 62, ἀπαρ. βαίνειν, νόμ. 670, μτγ. -ων Θουκ. 5, 70, καὶ ἐκβάω, μτγ. ἐκβῶν Θουκ. 5, 77, παρατ. μτγν. ἐβαῖνον Ἄρρ. Ἰνδ. 14, 6, ἀλλ' ἄττ. ἐν συνθ. ἀπ-έβαῖνον Ξεν. Κυρ. 1, 4, 18, ξυν-Θουκ. 7, 75, ἀν-Λυσ. 24, 11, μελ. α. μτγν. συνθ. ἐπιθήσω Λουκ. ν. διαλ. 6, 4, μ. μελ. σύνθ. ἀπο-θήσομαι Ξεν. Κυρ. 1, 5, 13, ἀνα-Ἰσοκ. 32, 254, καὶ ἀπλοῦν μτγ. βησόμενον Θεμιστ. 21, 248, ἄορ. α. σύνθ. ὑπερβησάτω Ξεν. ἰππ. 7, 2, καὶ μτγν. ἀμεταβ. μεταβησόμεν Γαλην. 11, 163, ἄορ. ε. σύνθ. ἀν-έβην Θουκ. 4, 115, ἀπ-Ἰσοκ. 14, 52, ὑποτ. ἀνα-εῶ Ξεν.

Κυρ. 7, 5, 22, εὐκτ. διαβείην, ἀν. 7, 2, 27, ζυμβαίημεν Θουκ. 4, 64, διαβαίειν Ξεν. ἀν. 7, 2, 12, προστ. ἀνά-βηθι Λυσ. 12, 24, ἀπαρ. μτγν. βῆναι Δ. Ἄλ. εἰς Δημ. 26, ἀττ. σύνθ. ἀνα- Πλατ. πολ. 519, ἐσ- Θουκ. 3, 80, ἐκ- Ξεν. Ἑλλ. 7, 4, 3, μτχ. ἐπι-βάς Πλατ. νόμ. 864, ἀπο- Ἴσοκ. 9, 30, παρκ. 6. ἐν συνθ. βέβαα, ὑποτ. ἐμ-βεβῶσι Πλατ. Φαιδρ. 252, μτχ. βεβῶς, Τίμ. 63, προδια- Ξεν. Ἑλλ. 7, 2, 3, ὑπερσ. ζυν-ε-βαθήκει Θουκ. 5, 37. Παθ. ἐν. συνθ. σύνθ. καταβαίνηται Ξεν. ἰππ. 11, 7, μτχ. ἀναβαινόμενος, ἰππ. 1, 4, π. παρκ. ἀνα-εβέχμαι, ἰππαρ. 1, 4, παρα- Θουκ. 1, 123, καὶ πιθ. μτγν. παρα-εβέασμαι Δημ. 17, 12, π. ἀορ. σπαν. ζυν-εβάθηθην Θουκ. 4, 30, παρα-, 3, 67, ἀν. Ξεν. ἰππ. 3, 4, μτγν. παρ-εβάσθηθην Φίλων 986. Παρ. βατὸς Ξεν. δια-βατέος ὤσ.

Βαίνω (ὡς ἀνωτ.) Ἰλ. δ, 443, Σοφ. Οἰ. Κ. 217, ὑποτ. βαίηθι Θεοκρ. 17, 42, εὐκτ. βαίνοι Ὀμ. ὕμν. Ἑρμ. 349, προστ. βαίνε Ἀριστ. Ἀχ. 198, ἀπαρ. βαίνειν Αἰσχ. Ἀγ. 924, ἐπ. ἐπιβαίνεμεν Ἰλ. π, 396, μτχ. κα(τα)-βαίνων Ἡρακλ. σ. 76, πλ. βαίνοντες Αἰσχ. χο. 73, δωρ. θηλ. -οῖσα Πινδ. Ν. 10, 18, παρατ. ἔβαίνον Οδ. ο, 145, ἀν. Ἡρ. 7, 203, συν- Ἀριστ. βατρ. 807, ποιητ. βαίνον Οδ. γ, 30, εἰσβαίνειν, ι, 103, μτγν. θαμ. βαίνε-σκον Χρ. Στβ. 1, 37, ἀλλὰ μετ-εκ- Ἡρ. 7, 41, μελ. ποιητ. βήσομαι Ἰλ. β, 339, Εὐρ. Ἴων 76, δωρ. βάσομαι Αἰσχ. ἰκ. 862, ἀνα- Πινδ. Π. 2, 62, βασιεῦμαι, Θεοκρ. 2, 8, βήσεται Ἀπολ. Ρ. 4, 288, μελ. ἐνερ. μεταβ. ἐπι-θήσω Ἰλ. θ, 197, εἰσ- Εὐρ. Ι. Τ. 742, δωρ. ἐπι-θήσω Ἡσ. θε. 396, προ-βάσω Πινδ. Ο. 8, 63, βάσομεν, Ο. 6, 24, ἀπαρ. ἐπι-θήσομεν Ἰλ. θ, 197, ἀορ. ἔδησα Ἰλ. π, 810, δωρ. -άσα Εὐρ. Μηδ. 209, ἐπι- Πινδ. Ι. 1, 39, ἄμβασε, Π. 4, 191, ἐπ-έδησα Ἰλ. θ, 129, ἐπι- Πινδ. Ι. 1, 39, ἐνεδήσασμεν Οδ. λ, 4, ὑποτ. βήσομεν Ἰλ. α, 144, δωρ. βάσομεν (=ωμεν) Πινδ. Ο. 6, 24, ἀορ. β. ἔδην Ἰλ. ρ, 112, Σοφ. Οἰ. τ. 123, ζυν- Ἀριστ. νεφ. 67, βῆ Ἰλ. ν, 297, ἔμθητον Ἰλ. ψ, 403, ἔήτην (=εβ-), θ, 115, δάτην, α, 327, δωρ. ἔβαν Πινδ. Ο. 13, 97, ὑπέβα, Ο. 2, 93, ἔβασαν Εὐρ. ἰππ. 763, ὑπερ-βάσαν Ἰλ. μ, 469, ἔβαν Πινδ. Ο. 2, 34, βῆν Ἰλ. τ, 241, ὑποτ. βῶ Εὐρ. Ἀλκ. 864, βείω, 113, ζ, ὑπερβείη Ἰλ. ι, 501, βῆθ μόν. π, 852, ἐκβῆ Ἡρ. 2, 68, ἐπι-βῆ-τον Οδ. ψ, 52, πλ. ἐπι-δέωμεν Ἡρ. 7, 50, κατα-βείομεν Ἰλ. κ, 97, ἐπι-βείομεν Οδ. ζ, 262, δωρ. βᾶμες Θεοκρ. 15, 22, βῶσιν Οδ. ξ, 86, εὐκτ. βαίηθι Ἰλ. ω, 246, συγκεκ. ζυμ-βαίμεν Εὐρ. Φοιν. 590, ἐπιβαίειν Ἰλ. θ, 512, προστ. βῆθι Ἀνθ. 6, 231, μετα- Οδ. θ, 492, ἐκ- Εὐρ. Ι. Τ. 1086, δωρ. βᾶθι Σοφ. Φιλ. 1196, κατάβασι=κατάβηθι Δάκωνες Ησυχ. εἰσβα Εὐρ. Φοιν. 193, ἔμβα, Ἠλ. 113, κατάβα Ἀριστ. σφ. 979, ἐσ-βήτην Εὐρ. Τρ. 1049, δωρ. βάτω Σοφ. Αἴ. 1414, βᾶτε Αἰσχ. ἰκ. 191, ἄμβαστε Ἀριστ. Ἀχ. 732, ἀπαρ. βῆναι Σοφ. Τρ. 195, ἐπ. βῆμεναι Οδ. τ, 296, δωρ. βᾶμεν Πινδ. Π. 4, 39, μτχ. βᾶς Ἰλ. ζ, 63, Σοφ. Τρ. 927, Ἡρ. 2, 47, καθβάς (ἄλλ. καταβάς) Πινδ. Ν. 6, 56, παρκ. α, βέθηκα Ἰλ. ο, 90, δωρ. -ᾶκα Αἰσχ. Ἀγ. 407, ἐμ- Πινδ. Π. 10, 12, ἐνδεδέθηκε Ἰλ. ψ, 484, μτχ. βεδηκῶς Σοφ. Οἰ. Κ. 1359, ὑπερσ. ἐβεθήκειν, λ, 296, βεδήκ- ζ, 495, παρκ. β. συγκεκ. βέβαα, γ. πλ. βέβαασι Ἰλ. β, 134, τραγ. συνηρ. βεδᾶσι Αἰσχ. Πέρ. 1002, ἀπαρ. ἐπ. βεβάμεν Ἰλ. ρ, 359, βεβάναι Εὐρ. Ἡρακλ. 610, ἀπο- Ἡρ. 5, 86, μτχ. βεβαῶς Ἰλ. ξ, 477, Ἡσ. ἀσπ. 307, παρ-βε-βαῶς Ἰλ. λ, 522, ἐμ-, ε, 199, βεβῶς Αἰσχ. Εὐμ. 76, ἐμ-βεδακῆτα Ἰλ. ω, 81, -ωσα Οδ. υ, 14, Σοφ. Φιλ. 280, ὑπερσ. γ. πλ. συγκεκ. βέβασαν Ἰλ. ρ, 286, ἐμ-, β, 720, μ. ἀορ. α. ἐπ. ἐδήσαο Ὀμ. ὕμν. 1, 141, -ήσατο,

1, 49, ἰλ. ξ, 229, βήσετε, γ, 262, ἐπ-εβάσατο Καλλ. Α. Παλλ. 66, προσ. καταθήσειο ἰλ. ε, 109, ἐπιθήσειο, ε, 221, ὑποτ. καταθήσεται Ησ. θε. 750, ἰων. πεζ. ζυμ-δήσεται Ἴπποκρ. 9, 28, μτχ. ἀνα-δησάμενοι Οδ. ο, 475, μτγν. πεζ. συμβησάμενα Ψευδο-Καλλισθ. 3, 21. Ὁ δὲ παθ. ἐν. βαίνομαι ἀπλοῦς σπάν. μτχ. βαινόμενος Ηρ. 1, 193. ἴδε βαδίζω.

Βαθύνω (κάμνω τι βαθύ, βαθουλώνω) Πολυδ. 5, 78, παρατ. ἐθάθυ-νον Ν. Δ. Λουκ. 6, 48, μελ. βαθυνῶ Ξεν. Κυρ. 6, 3, 23, ἀορ. ἐθάθυνα Πολυαιν. 5, 16, ἀπαρ. βαθύναι Ξεν. Κυρ. 8, 5, 15, π. ἀορ. βαθυνθεις Π. Δ. Ψαλτ. 91, 6. Μέσ. βαθύνομαι Ἡλιοδ. σ. 80, βεθάθυνται Στραβ. 13, σ. 902, 18, ἀορ. ἐθαθύναντο Πολυδ. 1, 161.

Βαθύνω (ὡς ἀνωτ.), παρατ. ἀναυξ. βάθυνε ἰλ. ψ, 421, ἀορ. προσ. βά-θυνον Ἀνακρ. 17, 5. Παθ. ἐν. μτχ. βαθυνομένησιν Νον. παραφρ. Ἰωαν. 6, σ. 72, 10, ὑπερσ. βεθάθυστο Ν. Διον. 30, 305. Ρίζ. βαθ-, βαθ-ύς, βαθ-ύνω, βυθ-ός, βυσ-σός (=βυθ-ιός), ἄ-βυσ-σος, βένθος, βῆτ-σα, βό θρος, πόντ-ος, πυθ-μήν, πύνδ-αξ.

Βαλλίζω (τῆδε κακεῖσε φέρω τοὺς πόδας, σκιρτῶ, χορεύω), βαλλίζου-σιν Ἀθην. 8, 362, βζλλίζονται Δημ. Φιλ. κ. 147. Παρ. βαλλισμός, Βαλ-λίων ἴδε βάλλω.

Βάλλω (ἀκοντίζω, ρίπτω, κτυπῶ, καταβάλλω, ὑποδουλώνω, ἐπιχέω, ἐπιθέτω, καταθέτω, συλλογίζομαι, ἀμεταβ. ὑπάγω), Ξεν. ἀν. 3, 4, 49, παρατ. ἐβαλλον Θουκ. 4, 34, μελ. ἀττ. βαλῶ βαλεῖτε Δ. Χρυσ. λ, 34, (415), -οῦσι Ν. Δ. Ματθ. 13, 42, σύνθ. ἀπο- Ξεν. Κυρ. 8, 7, 23, κα-τα- Πλατ. Εὐθ. 277, ἀορ. α. μτγν. Ἀλεξανδρ. ἐβαλα, ἀπαρ. ἐβάλλαι Μαλαλ. 3, σ. 60, ἀορ. ε. ἐβαλον Πλατ. πολ. 408, παρκ. βέβληκα Ξεν. Κυρ. 4, 6, 4, προσ- Ἀντιφ. 2, ε, 2, ὑπερσ. ἐπ-εβεβλήκει Θουκ. 3, 96, π. παρκ. βέβλημαι Πλατ. Φαιδρ. 264, καὶ ἀντί μέσ. περιβέβληται, συμ.π. 216, εὐκτ. διαβεβλήσθε Ἀνδοκ. 2, 24, μτχ. περιβεβλημένος Ἰσοκ. 4, 184, ὑπερσ. ἐξ-εβεβλήμην, 18, 17, περι- Ξεν. Ἑλλ. 7, 422, π. ἀορ. ἐβλήθη Θουκ. 8, 84, ὑποτ. βληθῶ Πλατ. πολ. 469, εὐκτ. βλη-θείη Ξεν. Κυρ. 8, 3, 31, ἀπαρ. βληθῆναι, Κυρ. 8, 3, 32, μτχ. βληθεῖς Ἀντιφ. 3, ε, 5, π. μελ. βληθήσομαι Ξεν. Ἑλλ. 7, 5, 11, δια- Λουκ. 26, 15, μετ' ὄλ. μελ. μτγν. βεβλήσομαι Ἡλιοδ. 2, 13, ἀλλὰ σύνθ. δια- Δημ. 16, 2. Μέσ. βάλλομαι Πλατ. νόμ. 779, παρατ. ἐβαλλόμεν, προ- Ξεν. ἀν. 5, 9, 25, μελ. ἐπιβαλοῦμαι Θουκ. 6, 40, ἀλλὰ παθ. ἐκ-βαλοῦμαι Ἐπικτ. διατρῆς. 3, μετα- Ξεν. Κυρ. 7, 5, 6, 4, ἀορ. ε. ἐβα-λόμην σπαν. ἀπλ. Πλατ. νόμ. 361, συνθ. Λυσ. 4, 10. Παρ. ἀποβλη-τέος Πλατ.

Βάλλω (ὡς ἀνωτ.) πλ. δωρ. βίλλομες Βίων 7, 9, ἀπαρ. ὑββάλλειν ἰλ. τ, 80, ὑπερβάλλειν Ηρ. 3, 23, παρατ. βάλλον ἰλ. σ, 534, μελ. ἐπ. καὶ ἰων. βαλέω ἰλ. θ, 403, ἀπο- Ηρ. 1, 71, ἀττικ. τραγ. βαλῶ Αἰσχ. Ἀγ. 1172, ἀριστ. Ἀγ. 283, καὶ βαλλήσω Ἀριστ. σφ. 1491, δωρ. ἐπικαταβα-λίοντι (=βαλοῦσι) Ἡρακλ. 1, 86, ἀοριστ. ε. ἐβαλον ἰλ. ν, 411, βάλε, λ, 742, ἐπ. ἐβλην Ἐτ. Μ. 199, 55, ζυμδλήτην Οδ. φ, 15, θαμ. προ-βάλε-σκε, ε, 331, εὐκτ. βάλοισθα ἰλ. ο, 571, ὑποτ. βάλησθα Οδ. μ, 221, βέ-

λυσιν Ιλ. φ, 104, άπαρ. έμ-βαλέειν Οδ. δ, 298, Ηρ. 2, 111, βαλεῖν Ιλ. ξ, 424, ζυμ-βλήμεναι, φ, 578, μτχ. δωρ. βαλοῖσθαι Θεοκρ. 16, 11, παρκ. βέβληκα Ἄριστ. Ἄχ. 171, ύπερσ. βεβλήκει Ιλ. ε, 661, π. παρκ. βέβλημαι, ε, 103, βέβληται, ε, 284, Ιων. γ. βεβλήταται (=νηται) λ, 657, Ἴπποκρ. 9, 80, έπ. βεβόλημαι Ἄπολ. Ρ. 4, 1316, -ηται 3, 892, Ιλ. ι, 9, ύπερσ. βέβλητο Οδ. μ, 423, γ. πλ. βεβλήατο Ιλ. ξ, 28, περι-εβεβλέατο Ηρ. 6, 25, π. άορ. 6. εύκτ. βλείης (=βληθείης) Ἐπιχαρμ. 154. Μέσ. βάλλομαι Ιλ. δ, 39, προτιβάλλομαι Ἄπολ. Ρ. 4, 1044, προτιβάλλει Ιλ. ε, 879, προστ. βάλλει Οδ. μ, 218, βάλλει Ἄπολ. Ρ. 2, 256, άπαρ. βάλλεσθαι Εύρ. άποσπ. 42, μτχ. βαλλόμενος Ιλ. χ, 64, συμβαλλόμενος Ηρ. 1, 68, παρατ. εβαλλόμεν Ιλ. κ. 333, βαλλ- Πινδ. Π. 4, 138, βαλλέσκειτο Ηρ. 9, 74, βάλλοντο Ἄπολ. Ρ. 1, 737, μελ. άπλους μτγν. βαλοῦμαι Χρ. Σιβ. 1, 208, προβαλεῖ Ἄριστ. βατρ. 201, Ιων. άμφι-βαλεῦμαι Οδ. χ. 103, άπαρ. ύπερβαλέεσθαι Ηρ. 7, 168, και άντι μέσ. π. μελ. συμβλήσομαι Ιλ. υ, 335, άορ 6. εβαλόμην Ιλ. υ, 566, Ηρ. 1, 84, βαλ- Ιλ. λ, 29, έπ. παθ. εβλήμην, 675, βλήτο, δ, 518, ήλλά ζύμ-βλητο μέσ. ξ, 49, άμφι-βάλετο Ιλ. ε, 738, ύποτ. βλήεται (=ήηται) Οδ. ρ, 472, εύκτ. βλήο (άλλ. βλετο) Ιλ. ν, 288, προστ. βάλοιο Φωκυλ. 174, βάλει Ἄπολ. Ρ. 2, 57, άπαρ. βλήσθαι Ιλ. δ, 115, μτχ. βλήμενος, θ, 514, μετ' όλ. μελ. βεβλήσομαι Εύρ. Ὀρ. 271. Παρ. βλητός Καλλ. Δημ. 102. Ῥιζ. βαλ-, βελ-, ή δελ-, βολ-, εάλλω (=βαλ-ίω), δέλλω (=δέλιω) =εκβάλλω Ἐπιγρ. Τεγαίας, βαλλ-ίω, βολ-ή, βολ-έω άντι-βολ-έω, ά-βολέω. Παρ. βλητός, βλήμα, βέλος, βέλεμον, βελόνη, βάλανος, βαλάντιον, βαλβίς, βλωμός (άντι βολμός).

Βάπτω (βουτῶ, βυθίζω, χρωματίζω, γεμίζω) Πλατ. Τιμ. 73, μελ. μτγν. βάψω Π. Δ. Λευῖτ. 4, 17, άορ. έβαψα Ἄριστοτ. Ι. Ζ. 3, 12, 9, άπαρ. βάψαι Πλατ. πολ. 429, π. παρκ. βεβαμμένος Πλουτ. ήθ. 954, π. άορ. 6. έβάψην Πλατ. πολ. 429, π. μελ. μτγν. βαφήσομαι Μ. Ἄντ. 8, 51.

Βάπτω (ώς άνωτ.), παρατ. βάπτειν Ἄπολ. Ρ. 1, 183, μελ. βάψω Λυκοφρ. 1121, άλλ' έμ- Ἄριστ. ειρ. 959, άορ. έβαψα Αἰσχ. χο. 4011, ύποτ. βάψω Ἄριστ. Ἄχ. 112, εύκτ. -ειεν Εύρ. Ηρ. μ, 929, μτχ. βάψας Ἐκ. 610, άπο- Ηρ. 4, 70, π. παρκ. βέβαμμαι Ἄριστ. ειρ. 1176, π. άορ. έβάψην Ἄνθ. 6, 254, άπο- Ἄριστ. άποσπ. 366, π. άορ. 6. βαφεῖς Ἴπποκρ. 5, 654. Μέσ. βάπτομαι Ἄριστ. ἱππ. 523, προστ. εμβάπτετο Νικ. άλ. 462, μελ. βάψομαι, Λυσ. 51, άορ. εβαψάμην Ἄρατ. 951, εύκτ. έμ-βάψαιτο Κωμ. άποσπ. 4, 436, μτχ. βαψάμενος Ἄνθ. 8, 326. Ῥιζ. βαφ-, συγγεν. τῆ βαθ- (βαθύνω), βάπ-τω (=βαφ-ίω). Παρ. βαφή, βάμμα, βαφεύς, βαφεῖον.

Βαρέω (βαρύνω) μτγν. Ἄθην. 5, 1, παρατ. εδάρει Χάριτ. 4, 2, 1, μελ. βαρήσω Λουκ ν. διαλ. 10, 4, άορ. έπ-εβάρησα Ἄππ. έμφ. πόλ. 5, 107, παρκ. βεβάρηκα Ἄριστειδ. 583, π. παρκ. βεβάρηται Πλατ. συμπ. 203, ύπερσ. εβεβάρητο Γαλην. 9, 71, π. άορ. εβαρήθην Δ. Ἄλ. 1, 14. Μέσος και παθ. βαρέομαι -οῦνται Μ. Ἄντ. 8, 44, μτχ. -οῦμενος Δ. Κασ. 46, 32, μ. μελ. άντι παθ. έπιβαρησόμενος Δ. Ἄλ. 8, 73. ἴδε βαρύνω.

Βαρέω (ώς άνωτ.), παρκ. έπ. βεδαρηῶς Οδ. τ, 122, π. παρκ. βεδαρη-

μένος Θεοκρ. 17, 61, Ἄπολ. Ρ. 1, 1256, ὑπερσ. βεδάρητο Ορφ. Ἄργ. 247, Μέσ. καὶ παθ. βαρέεται Ἴπποκρ. 7, 578· ἴδε βαρύνω.

Βαρύθω (βαρέως φορτίωνω, καταβάλλω, εἶμαι βαρὺς) ἐπ. Ἰλ. π, 513, Ησ. ἐρ. 215, εὐκτικ. βαρύθοιεν Ἄπολ. Ρ. 2, 47, μτχ. βαρύθουσα Ἄνθ. Παλ. 7, 481, παρατ. βαρύθησκεν Ἄπολ. Ρ. 1, 43. Παθ. μτγν. βαρύθομαι Μαξιμ. καταρχ. 212, εὐκτ. βαρύθοιτο, ὡσ. παρατ. βαρύθοντο Κ. Σμ. 13, 6· ἴδε βαρύνω.

Βαρῦνω (δίδω βάρος, βαραίνω, ἐνοχλῶ, δυσαρεστῶ) Ξεν. Κυρ. 5, 5, 25, μτχ. -ύνων Πλατ. Φαιδρ. 247, μελ. βαρυνῶ, ἀορ. ἐδάρυνά Πλουτ. ἦθ. 127. Παθ. βαρύνομαι Ξεν. ἰππικ. 8, 8, παρατ. ἐδαρυνόμεν Θουκ. 2, 16, π. παρκ. βεδάρυνται Π. Δ. Ναοῦμ 2, 9, ἀπαρ. -ύνθαι Ἄριστοτ. φυσιογν. 6, 10, π. ἀορ. ἐδαρύνθην, ὑποτ. βαρυνθῆ Πλ. Φαιδρ. 248, π. μ. 6. βαρυνθήσομαι Πολυβ. 5, 94.

Βαρύνω (ὡς ἄνωτ.) Πινδ. Π. 1, 84, παρατ. ἐδάρυνε Ἰλ. λ, 584, βάρυνε, ε, 664. Παθ. βαρύνομαι Ἰλ. τ, 165, Ἄριστ. Ἄχ. 220, μτχ. -υνόμενος Κωμ. ἀποσπ. 2, 110, π. ἀορ. ἐδαρύνθην Ἴπποκρ. 5, 674, ποιητ. γ. πλ. βάρυνθεν (=ἐδαρύνθησαν) Πινδ. Ν. 7, 43, ὑποτ. βαρυνθῶσι Σοφ. Φιλ. 890, μτχ. -θείς Ἰλ. θ, 308, π. μελ. βαρυνθήσομαι Σοφ. ἀποσπ. 627. ῥίζ. βαρ-, βαρ-έω, βαρ-ύνω, βαρ-ύθω, βαρ-ύς=gravis λατ. =γύρως ἀντι γάρως σανσκρ. βραδ-ύς, βραδ-ύνω, Τῆς αὐτῆς ρίζ. grav ἢ γαρ εἶνε καὶ τὸ Ἄρκ. καδ. ἐπι-ζ α ρ-έω=ἐπιβαρέω· ἐντεῦθεν καὶ τὸ γαῦρος καὶ γαυριάω.

Βασκαίνω (μέμφομαι, κακολογῶ, φθονῶ, συκοφαντῶ, ῥυματιάζω) Δημ. 8, 19, παρατ. ἐβάσκινον Λουκ. Φιλοφειδ. 35, μελ. βασκανῶ Π. Δ. Δευτερ. 28, 54, ἀορ. ἐβάσκινα Ἡρωδν. 2, 4, 11, ὑποτ. βασκάνης Ἄριστοτ. προβλ. 34, 20, π. ἀορ. ὑποτ. βασκανθῶ Θεοκρ. 6, 39, ἀπαρ. βασκανθῆναι Στραβ. 14, σ. 654· ἴδε βάζω.

Βάσχω (βάζω, ὑπάγω, ἔρχομαι) ποιητ. ἀπλ. μόν. προστ. βάσκει=ἐλθῆ Ἰλ. ω, 144. καὶ Αἰσχ. Περσ. 653, βάσκετε Ἄριστ. θεσ. 783, ἀλλὰ σύνθ. διαβάσκει, ὄρν. 486, ἀπαρ. ἐπ. ἐπι-βασκίμεν Ἰλ. 6, 234, παρατ. παρ-έβασκε Ἰλ. λ, 104· ἴδε βαίνω καὶ βαδίζω.

Βαστάζω (σικκῶν ἐπάνω, κρατῶ ὑψηλά, φέρω) μτγν. Πλουτ. ἦθικ. 64, παρατ. ἐβάσταζον Πολυβ. 8, 18, μελ. βαστάσω Ἰωσ. ἀρχ. 15, 11, 2, βαστάζω Ψευδο-Καλλισθ. 1, 45, ἀορ. ἐβάστασα Πλουτ. ἦθ. 317, ἐβάσταξα Ψευδο-Καλλισθ. 1, 47, π. παρκ. ἐμβεβάστακται Λουκ. ὠκύπ. 14, π. ἀορ. α. ἐβαστάθη Δ. Λαερ. 4, 59, π. ἀορ. 6. βασταγήναι Ἄρτεμιδ. 2, 68, σ. 249, π. μελ. βασταχθήσομαι Ψευδο-Καλλισθ. 1, 42.

Βαστάζω (ὡς ἄνωτ) Πινδ. Ν. 8, 3, Σοφ. Ηλ. 1129, ἀπαρ. βαστάζειν Εὐρ. Ἄλκ. 40, μτχ. βαστάζων Οδ. λ, 594, μελ. βαστάσω Αἰσχ. Πρ. 1019, ἀορ. ἐβάστασα Οδ. φ, 405, Ἄριστ. θεσ. 437, ὑποτ. βαστάση Σοφ. Αἴ. 827, ἀπαρ. -άσαι Πινδ. Ι. 3, 8. Παρ. βαστακτὸς Ἄνθ. 12, 52· ἴδε βαδίζω.

Βατέω (ὀχεύω, πηδῶ ἐπὶ ζψών, πατῶ) μόν. ἐν. ἐμβατεύει Νικ. Θηρ. 14, κατὰ δὲ Πλουτ. ἦθ. 292, «τὸ πατεῖν, βατεῖν Μακεδόνες». Μέσ. βατεῦνται Θεοκρ. 1, 87. Παρ. βάτης· ἴδε βαδίζω.

Βαύζω (φωνάζω βαῦ, βαῦ, ὑλακτῶ, γαυγίζω, ὑβρίζω) Κωμ. ἀποσπ. 2, (ΑΝΩΜΑΛΑ ΡΗΜΑΤΑ).

17, δωρ. βαύσδει Θεοκρ. 6, 10, προστ. βάυζε Ἄριστ. Θεσ. 895, μτχ. βαύζων 173, ἀορ. βαύζας Τζέτζ. εις Λυκοφρ. 77. Παρ. βαυ-κάς, δυσβάυ-κτος ἴδε βαδίζω.

Βάω (βαίνω) ὑποτ. ἐπιβῆ Ἐπίγρ. Ἡρακλ. 4, 80, προστ. ἔμβη Ἄριστ. Λυσ. 1303, δωρ. βάτε Αἰσχ. ἰκ. 191, μτχ. προ-βῶντες Κωμ. ἀποσπ. 2, 88, δωρ. ἐκβῶντες Θουκ. 5, 77. ἴδε βαίνω.

Βδελυρέομαι (πλάττω ἢ φέρομαι βδελυρῶς) μόν. μελ. -εύσεται Δημ. 17, 44. ἴδε βδελύσσομαι.

Βδελύσσομαι καὶ -ττομαι (αἰσθάνομαι βδελυγμίαν, ἀποστρέφομαι) ἀποθ. παθ. Πλατ. πολ. 605, π. ἀορ. ἀντί ἐνερ. ἐδδελύχθην Πλουτ. Ἀ-λεξ. 57, π. μελ. βδελυγθήσομαι Π. Δ. Σιράχ 20, 8, π. παρκ. ἀντί ἐ-νερ. ἐδδελύγμαι Π. Δ. Παροιμ. 28, 9, παθ. Ν. Δ. Ἀποκ. Ἰωάν. 21, 8. Μέσ. βδελύσσομαι Π. Δ. Ἀμῶς 6, 8, βδελύζομαι, Λευϊτ. 11, 11, ἀορ. ἐδδελυζάμην, Ἀμῶς 5, 10, ἀλλὰ καὶ ἐνερ. μελ. βδελύζω Λευϊτ. 20, 25, ἀορ. ἐδδελύζω, Ἐξοδ. 5, 21.

Βδελύσσομαι καὶ -ττομαι (ὡς ἄνωτ.) ἀποθ. παθ. Ἄριστ. νεφ 1132, παρατ. ἐδδελύττετο, πλ. 700, μελ. βδελύζομαι Ἰπποκρ. 8, 96, π. ἀορ. ἀν-τί ἐνερ. ἐδδελύχθην Ἄριστ. σφ. 792. ῥίζ. βδε-, βδέ-ω, βδε-λ-υρός, βδε-λ-υρέομαι, βδελυγ-μα, βδελύσσομαι (=βδελυγ-τομαι, βδέ-λος, βδέ-λω).

Βδέω (ἐκβάλλω βρωμῶν, βρωμῶν κλάων) Ἄριστ. πλ. 708, βδέτε Ἄνθ. 41, 415, μτχ. βδέων Ἄριστ. ἰππ. 898, -έουσα, πλ. 693, ἀορ. βδέσ' Ἄνθ. 41, 242, καὶ ἔδδουσα Ἰεροκλ. 233. Παθ. βδέομενος Ἄριστ. ἰππ. 900. ἴδε βδελύσσομαι.

Βε-δρώθω. ἴδε βιβρώσκω.

Βέομαι, μετὰ σημ. μέλ. (θά ζήσω) ἐπ. μόν. ἰλ. ο, 94, βῆ ἰλ. π, 852, καὶ βείομαι, χ, 431, ἢ βίομαι, βιόμεσθα Ομ. ὕμν. 2, 350. ἴδε βιόω.

Βήσσω (βήγω) Ἰπποκρ. 5, 378, ἄττ. βήττω Κωμ. ἀποσπ. (Φίλημ.) 4, 42, ἀπαρ. -ττειν Ξεν. Κυρ. 2, 2, 5, μτχ. -ττων Κωμ. ἀποσπ. 2, 1184, παρατ. ἔδησσε Ἰπποκρ. 8, 100, ἀορ. ἔβήξα, 5, 180, ὑποτ. βήξη, 8, 98, ἀπαρ. βήξει Ηρ. 6, 107, μτχ. βήξει, ὡσπ. π. ἀορ. ἐξέβήχθην Γαλην. 10, 341. Μέσ. ἀντί ἐνερ. βήσεται Ἰπποκρ. 7, 82, μελ. ἀπο-βήζομαι, 8, 98. Παρ. βήξ. ἴδε βάζω.

Βιάζω (βίαν ἐπιφέρω, ἐξαναγκάζω, στενοχωρῶ) σπάν. ἐνερ. καὶ μτγν. ἀορ. ἐβίασα Σωπατ. ῥητ. τ. 8, σ. 107. Εὐχρ. δὲ τὸ ἀποθ. ἀντί ἐνεργ. βιάζομαι Θουκ. 4, 9, καὶ παθ. 4, 10, Ξεν. συμπ. 2, 26, παρατ. ἐνερ. ἐβιάζομην, ἀν. 1, 3, 1, καὶ παθ. Θουκ. 5, 3, μελ. βιάσομαι ἐνερ. Πλατ. Χαρμ. 176, μ. μελ. β. ἀντί παθ. βιάται, Τίμ. 63, ἀορ. ἐβιατάμην Ἀν-τιφ. 2, α, 9, π. ἀορ. ἐβιάσθην Θουκ. 4, 44, π. μελ. μτγν. βιασθήσο-μαι Χαρίτ. 2, 8, μτχ. -θησόμενος Πανσ. 6, 5, 9, π. παρκ. βεβίασμαι Ξεν. Ἑλλ. 5, 2, 23, ἀλλ' ἐνερ. Δημ. 19, 206.

Βιάζω (ὡς ἄνωτ.) σπάν. ἐνερ. προστ. βιάζετε Οδ. μ, 297, παρατ. ἐβία-ζον Ἰπποκρ. 5, 96, ἀορ. ἐβίασα Κωμ. ἀποσπ. 2, 833. Μάλλ. εὐχρ. ἀποθ. ἀντί ἐνερ. βιάζομαι ἰλ. χ, 229, Σοφ. Ἄντ. 663. παθ. ἰλ. λ, 589, πα-ρατ. ἐβιάζετο, π, 102, δι-εβιάζόμεσθα Εὐρ. Ι. Τ. 1365, μελ. ἐνερ. βιάσο-

μαι Ἄριστ. πλ. 1092, μ. ἀορ. ἐδίασάμην Κωμ. ἀποσπ. 4, 597, π. ἀορ. ἐδίασθην Πινδ. Ν. 9, 14, π. παρκ. βεδίασμαι Ἰπποκρ. 2, 54. Παρ. βιασέος Εὐρ. Ῥησ. 584. ἴδε βιάω.

Βιάω (βιάζω, ἀναγκάζω) ἐπ. καὶ ἰων. μόν. ἑνερ. παρκ. βεδίηκε Ἰλ. κ. 472. Εὐχρ μᾶλλ. τὸ βιάομαι ἀντί ἑνερ. Σόλων 13, 14, Πινδ. Ν. 8, 34, Ἡρ. 3, 80, ἐπ. βιώνονται Ὀδ. λ, 503, ἐδκτ. βιόωτο (= βιῶντο) Ἰλ. λ, 467, μτχ. βιῶμενος; Ἡρ. 4, 49, βιωμένη Μοσχ. 4, 13, παρκτ. βιώντο Ὀδ. ψ, 9, μελ. ἑνερ. βιήσομαι, φ, 348, παθ. Ἰπποκρ. 8, 28, ἀορ. ἐδιήσατο Ἰλ. λ, 558, βιήσ-, φ, 451, μτχ. βιασάμενος Β. Ἄν. 1446 καὶ βιασ(σ)άμενος Πaus. 5, 23, 7, π. παρκ. ἀντί ἑνερ. βεδίημαι Ἄπολ. Ρ. 3, 1249, παθ. Ἄνθ. 9, 546, π. ἀορ. ἐδιήθην Ἡρ. 7, 83, ἀλλὰ μτχ. βιηθὲν Ἰπποκρ. 8, 91. Ῥίζ. βι-, βι-, vi-s=ισχύς; λατ. βι-α, βι-άω, βι-άζω· τοῦτω συγγενές φαίνεται ὅτι εἶνε καὶ τὸ δύν-αμις, ἐκ ρίζ. δι- (=δι-), δύν-αμαι· τήν δ' ἐναλλαγὴν τοῦ ι μετὰ τοῦ υ ἴδε καὶ εἰς τὸ δύο, δίς, δισσοῦς κτλ. Παρ. βι-αίος, ὑπέρβιος, βιαστός· ἴδε καὶ βιάω.

Βι-βά-ζω (ἀναβιβάζω, βαινῶ, ἐπιβατεύω) Πλουτ. ἡθικ. 303, ἀλλὰ σύνθ. ἐπι-Θουκ. 7, 60, μελ. ἀπαρ. δια-εβιάσειν Λουκ. Ἰππί. 2, καὶ βιβῶ Ἐεν. ἀν. 4, 8, 8, δια-Δημ. 23, 157, ἀορ. ἀν-εβίβασα Ἐεν. Ἐλλ. 4, 5, 3, δι-Θουκ. 4, 105, π. παρκ. μτγν. βεδίβασται Σ. Ἐμ.π. 252, 2, π. ἀορ. μτγν. βιβασθεις Ἄριστοτ. Ἰσ. Ζ. 6, 23, μελ. μτγν. δια-εβιασθήσομαι Δ. Σικ. 13, 81, μ. μελ. ἀνα-εβιάσομαι Ἄνδοκ. 4, 148, καὶ ἀνα-εβιῶμαι Δημ. 49, 310, μ. ἀορ. ἀν-εβιασάμην Λυσ. 42, 24. Παρ. ἀναβιαστέον Πλατ.

***Βι-βά-ζω** (ὡς ἄνωτ.) Κωμ. ἀποσπ. 2, 830, κατα-Ἡρ. 4, 86, παρατ. ἀπ εβίβαζον, 8, 76, μελ. βεῶ Σοφ. Οἰ. Κ. 384, προσ-Ἄριστ. ὄρν. 425, ἀορ. ἀν-εβίβασα Ἡρ. 4, 86, ἀπο-, 8, 76, μ. μελ. ἀναβιῶμαι Κωμ. ἀποσπ. 2, 713, μ. ἀορ. ἀπ-εβιασάμην Ἡρ. 9, 32. ἴδε βαδίζω.

Βιβάσθω (βαινῶ) ἐπ. μόν. μτχ. βιβάσθων Ἰλ. ν, 809. ἴδε βαδίζω.

Βιβίω (βαινῶ) ποιητ. βιβῶ Ὀμ. ὕμν. Ἑο. 225, μτχ. βιβῶν Πινδ. Ο. 44, 17, θηλ. βιδῶσα (ἀλλ. βιδῶσα) Ὀδ. λ, 539, παρκτ. ἐβιδάσκε Ὀμ. ὕμν. Ἄπολ. 133. ἴδε βαδίζω.

Βιβήμι (βαινῶ) μόν. γ. πλ. προ-βιδῶσι Ὀππ. κυν. 3, 131, δωρ. βιβάντι Ἐπιγρ. Λακων. Ἄρεν; Δ. διαλ. σ. 48 καὶ μτχ. ἐπ. βιδῶ; Ἰλ. η, 213, προβιδῶς, ν, 18. ἴδε βαδίζω.

Βι-βρώσκω (τρώγω, καταναλίσκω), περι- Πλουτ. ἡθ. 1059, μελ. μτγν. βρώσομαι (α) Φιλίστρ. σ. 129, παρκ. βέβρωκα Ἐεν. Ἰερ. 4, 24, π. παρκ. δια-βέβρωμαι Πλατ. Τιμ. 83, κατα-, Φαιδ. 410, π. ἀορ. ἐβρώθην Ἄπολδ. 8, 4, 4, π. μελ. μτγν. βρωθήσομαι Σ. Ἐμ.π. 174, 48. Παρ. βρωτέος Λουκ.

Βι-βρώσκω (ὡς ἄνωτ.) Βαθρ 108, 9, ἐδκτ. βεβρώθεις (ἐξ ἀορ. ἐν. βε-

(α) Ὁ Φρόνιχ. 347 «βρώσομαι· καθῶς ὁ φαθαρῆνος· οἱ γὰρ Ἀττικοὶ ἀντ' αὐτοῦ τῷ ἔδομαι καὶ κατέδομαι χρωῶνται· ἄκριτον οὖν καὶ ἀπόβλητον τῶν Ἀττικῶν φωνῶν τὸ βρώσομαι ῥῆμα».

βρώθω) ἰλ. δ, 35, μελ. μτγν. βρώξω Λυκοφρ. 678, και μ. μελ. βρώστο-
μαι Χρ. Σιβ. 7, 157, ἀορ. α. μτγν. ἔβρωξα Ἀνθ. 11, 271, και ἀνέβρωσα
Νικ. θηρ. 134, ἀορ. β. ἐπ. ἔβρων Καλλ. Ζεύς 49, κατ- Ομ. ἕμν Ἀπολ.
127, παρκ. βέβρωκα Οδ. χ, 403, Σοφ. Τρ. 1054, ὑποτ. βεδρώκη Ἴπποκρ.
8, 350, εὐκτ. βεδρώκοι Ηρ. 1, 119, μτχ. βεδρωκῶς ἰλ. χ, 94, Ἀριστ.
σφ. 462, συγκεκ. βεδρώς Σοφ. Ἄντ. 1022, ὑπερσ. ἐβεδρώκει Ἴπποκρ. 7,
236, π. παρκ. βέβρωμαι Αἰσχ. Αγ. 1097, ὑπερσ. βέβρωτο Ἴπποκρ. 5,
156, π. ἀορ. ὑποτ. κατα-βρωθῆ Ηρ. 3, 16, ἀπαρ. διαβρωθῆναι Ἴπποκρ.
6, 450, μτχ. ἀπλή βρωθεις, 2, 300, π. μελ. μτγν. βρωθῆσομαι Χρ. Σιβ.
7, 119, μετ' ὀλ. μελ. βεδρώσομαι Οδ. β, 203. Ἀλλὰ και βρώθω ἐν.
Βαβρ. 67, 18, μτχ. ἐφετ. βρωσειοντες Καλλ. ἀποσπ. 435. Παρ. βρωτός
Εὐρ. ἰκ. 1110. Ρίζ. βαρ- ἢ βορ, βορ-, βορ-ά, βορ-ός, βόρ-βορος, vorare
=βροχθίζω λατ. βι-βρώσκω, βρύκω (ἀπὸ βορ-ύκω) =de-voir-ο λατ. βάρ-
αβρον=ξέρεθρον Ἀρχαδες, βρω-μα, βρω-μος, βρω-τήρ, βρω-σις, κατα-βρό-
χω, βροχθίζω. Κατ' ἄλλ. ἐκ ρίζ. μερ, μορ- μωρτός (ἀντὶ μορ-τός), βρο-
τός, βρο-τόω, ἄμ-βροτος, βρω-, βιδρω-σκω.

Βι-όω (ζῶ, πορίζομαι τὰ πρὸς τὸν βίον) βιοῖ Ἀριστοτ. I. Z. 1, 5,
δια- Πλατ. νόμ. 730, μτχ. βιῶν Αἰσχιν. 1, 5, μελ. βιώσομαι Ξεν. Κυρ.
5, 4, 34, μτγν. βιώσω Δ. Λαερ. 2, 68, ἀορ. σπαν. ἐβίωσα Ξεν. οἰκ. 4,
48, ἀπαρ. βιώσαι Πλουτ. ἠθ. 367, μτχ. βιώσας Πλατ. Φαιδ. 113, ἀορ.
β. ἐβίων Ἰσοκ. 9, 71, ὑποτ. δια-βιῶ Πλατ. πολ. 365, γ. ἐν. βιῶ, νόμ.
872, εὐκτ. βιῶν, Γοργ. 512, ἀπαρ. βιῶναι Αἰσχιν. 3, 174, μτχ. βιούς
Θουκ. 2, 53, δια-βιούσαι Πλατ. νόμ. 679, οὐδ. ἐπι-βιούν Πολυδ. παρκ.
βεβίωκα Λυσ. 3, 6, π. παρκ. βεβιώται Δημ. 24, 185, μτχ. βεβιωμέ-
νος Ἰσοκ. 15, 7, τὰ βεβιωμένα Δημ. 22, 23, μελ. μτγν. βιωθησόμενος
Μ. Ἄντων. 9, 30. Μέσ. βιόομαι Ἀριστοτ. ἠθ. Ν. 10, 10. Παρ. βιω-
τέος Πλατ.

Βι-όω (ὡς ἀνωτ.), βιοῦσι Ἐμπεδ. 52, βιοῖ Εὐρ. ἀποσπ. 163, 2, ἀπαρ.
βιούν, ἀποσπ. 10, μτχ. βιῶν Κωμ. ἀποσπ. 656, παρατ. ἐβιουν Ἴπποκρ. 5,
236, μελ. βιώσω Κωμ. ἀποσπ. 270, και μτγν. Μανελ. 475, ἀπαρ. βιωσέ-
μεν Ορφ. λιθ. 624, ἀορ. α. ἐβίωσα Ηρ. 1, 163, μτχ. -ώσασα Ἴπποκρ. 5,
356, ἀορ. β. ἐβίων, προστ. βιώτω ἰλ. θ, 429, μτχ. θηλ. βούστ' Ἀνθ. πα-
ραρτ. ἐπιγρ. 262. Μέσ. βιόομαι Ηρ. 2, 177, βιόμεσθα Ὀμ. ἕμν. Ἀπολ.
528, μλ. μτγν. βιώσσεσθε Ἀπολ. Ρ. 1, 685, ἀορ. μεταβ. ἐβίωσα Οδ. θ,
468, ἀμεταβ. Ἀνθ. παραρτ. ἐπιγρ. 381. Παρ. βιωτός Ἀριστ. πλ. 197. Ρίζ.
βε-, βέ-ομαι, ἢ βι-, βι-όω=νίνο λατ.=γιβ αμι σανσκρ. βι-ος, βιοτός,
βιώτομαι= ἐντεῦθεν ἐπιεῖθι τὸ βι:=γι=δι-, ζά-ω, (=δι-άω), διε-ρός=
ζωντανός, δι-αιτα, δι-αιτάω.

Βι-ώ-σκομαι (ζωντανεύω, ζῶ) ἀμεταβ. Ἀριστοτ. μετεωρ. 1, 14, ἀ-
να- Πλατ. συμπ. 283, μεταβ. ἀνα-, Κριτ. 48, ἀορ. ἐβιωσάμην Λιβαν.
1, 382, ἀν- Πλατ. Φαιδ. 89. Τὸ δ' ἐνερ. βιώσκω μτγν. ἀνα-βιώσκει
Θεμιστ. 8, 115, μελ. ἀναβιώση Αἰλ. I. Z. 2, 29, ἀορ. ἀνεβίωσε Πα-
λαιφ. 41, ἀμεταβ. Ἀριστοτ. I. Z. 7, 10, 3, π. ἀορ. -ωθεις Φιλοστρ.
Ἀπολλ. 186 ἴδε βιώω.

Βλάβεται (εὐλάπτεται) μόν. ἰλ. τ, 82, Ἀνακρ. 31, ἀορ. β. ἐν. ἐβλα-
βεν Κ. Σμ. 5, 509 ἴδε εὐλάπτω.

Βλάβπ-τ-ω (καθιστῶ ἄχρηστον, ἐξασθενίζω, ἐμποδίζω, ζημιῶ) Ἴσοκ. 12, 223, παρατ. ἐβλαπτον Θουκ. 2, 51, μελ. βλάβω, 4, 98, ἀορ. α. ἐβλάψα Λυσ. 9, 14, παρκ. βέβλαφα Δημ. 19 180, π. παρκ. βέβλαμμαι Πλατ. Πρωτ. 314, π. ἀορ. α. ἐβλάφθην Θουκ. 4, 73, π. ἀορ. β. ἐβλάφθην Ξεν. Ἑλλ. 6, 5, 48, π. μελ. βλαθήσομαι Ἴσοκ. 1, 25, μετ' ὄλ. μελ. μτγν. βεβλάψομαι Γαλην. 3, 72, μ. μελ. ἀντι παθ. βλάβομαι Θουκ. 1, 81.

Βλάβπ-τ-ω (ὡς ἄνωτ.), παρατ. βλάβπτε Ἰλ. ο, 724, ἀορ. α. βλάβψε, ψ, 774, π. παρκ. βέβλαμμαι Ἰπποκρ. 8, 418, μετ' ὄλ. μελ. βεβλάφομαι, 2, 256, π. ἀορ. α. ἐβλάφθην Ἰλ. ψ, 387, π. ἀορ. β. ἐβλάφθην, γ. πλ. ἐπ. ἐβλάψεν (=ἐβλάθησαν) Ἰλ. ψ, 461, καὶ βλάβεν, ψ, 545, Πινδ. Ν. 7, 18, μτγ. βλασθεῖς Ἰπποκρ. 5, 418, μ. ἀορ. ἀντι ἐνερ. μτγν. σπάν. βλάβαντο Κ. Σμ. 5, 466. Ρίζ. βλα- (λαμία, λάμος, λαιμός, λάρυγξ, λατλαψ, ληστής) βλα-, βλάβη, βλάβ-ομαι, βλάβ-ος, βλαβ-ερός, βλάβπτω (=βλαβ-ίω), βλάβφημος (βλάβπτω-φήμη).

Βλαστ-άν-ω (ἐκβαλλω βλαστόν, φυτρώνω, κάμνω νὰ φυτρώσῃ) Ξεν. οἰκ. 19, 2, σπαν. βλαστ-έω Θεοφρ. Φ. αἰτ. 5, 4, 5, παρατ. ἐβλάστανε Θεμιστ. 22, 280, μελ. βλαστήσω Θεοφρ. Ι. Φ, 2, 7, 2, ἀορ. ἐβλάστησα, 7, 4, 8, δια- Πλουτ. ἡθ. 1003, παρκ. βεβλάστηκα, ἡθ. 684, ὑπερσ. ἐβεβλαστήκει Θουκ. 3, 26, π. ἀορ. βλαστηθῆ=ἀναρρωθῆ Ἀρεταῖ. ἀσθ. θερ. 1, 5, σ. 318, βλαστηθεῖς Φίλων τ. 1, σ. 667, μ. μελ. βλαστήσομαι Ἄλ. Τραλλ. 4, 6.

Βλαστ-άν-ω (ὡς ἄνωτ.) Ἰπποκρ. 7, 58 καὶ βλαστέω Αἰσχ. γο. 582, Βίων 17, ἀνα- Ἐμπεδ. 409, παρατ. βλάσσειν Ἀπολ. Ρ. 4, 1423, θαμ. βλαστάνεσκε Σοφ. ἀποσπ. 491, μελ. βλαστήσω Τραγ. ἀποσπ. ἀεβ. 269, ἀνα- Ἡρ. 3, 62, ἀορ. α. ἐβλάστησα Ἐμπεδ. 105, ἀορ. β. ἐβλαστον Σοφ. Ἠλ. 238, βλάστ- Πινδ. ο. 7, 69, ἀν- Ἡρ. 7, 156, ὑποτ. βλάστη Σοφ. Ἄντ. 761, 563, -ωσιν, Ἠλ. 1060, εὐκτ. βλάστοι, Ἄντ. 912, μτγ. βλαστῶν, Αἴ. 744, παρκ. βεβλάστηκα Ἰπποκρ. 7, 546, ἐβλάστηκα Κωμ. ἀποσπ. 2, 561, δωρ. βεβλαστάκοντι Ἄρενς Δ. Διαλ. 2, σ. 285. Μέσ. ἐν. βλαστουμένη Σοφ. ἀποσπ. 239. Ρίζ. βάλ (βάλλω), βλά-στη, βλαστ-άνω, βλα-στός, βλάστησις, ἀ-βλαστής.

Βλέπω (θεωρῶ, κυττάζω, κοιν. βλέπω, γλέπω) Ἀνδοκ. 1, 18, παρατ. ἐβλεπον Πλατ. νόμ. 743, μελ. μτγν. βλέψω Π. Δ. Ἡσαῖ. 6, 9, ἀντι- Δημ. 25, 98, ἀπο- Λουκ. μισθ. συνόντ. 15, καὶ βλέφομαι Δημ. 25, 98, ὑπο- Πλατ. Κριτ. 53, ἀορ. ἐβλεψα Θουκ. 5, 98. Μέσ. σύνθ. μτγν. συνηθ. περι-βλέπομαι Π. Δ. Σιρ. σοφ. 9, 7, ὑπο- Νικηφ. ῥητ. 7, 6, μτγ. ἀποβλεπόμενος Λουκ. ἀλ. Ἰσ. 2, 47, παρατ. ἀπεβλέπετο Μαλαλ. σ. 126, περιεβλέπετο Πολυβ. 9, 17, ὑπεβλέποντο Λουκ. συμπ. 6, ἀορ. ὑπεβλέψατο Γοργ. ῥητ. σ. 811. Παθ. σπαν. βλέπομαι βλέπεται Πλουτ. ἡθ. 1053, ὑποτ. βλέπωμαι Λουκ. ἀλεκτρ. 23, ἀπαρ. ἀποβλέπεσθαι, Νιγρ. 13, μτγ. βλεπόμενος Χαριτ. 8, 6, ἀπο- Λουκ. ἐνυπν. 11, π. ἀορ. προσ-εβλέφθην Πλουτ. συμπ. 5, 7, 1.

Βλέπω (ὡς ἄνωτ.) Αἰσχ. Περσ. 261, ἀπαρ. -ειν Πινδ. Π. 8, 68, μτγ.

-ων, Ν. 4, 39. ποτι-δέλεπων Θεοκρ. 5, 36, -ουσα Ἡφαιστ. σ. 43, πα-
ρατ. ἔδλεπον Βατρ. 67, μελ. δλέψω Χρ. Σιδ. 1, 353, ἀνα-δέλεφομαι Εὐρ.
Ἡρ. μ. 563, προσ-, Ι. Α. 1192, ἀορ. ἔδλεψα Σοφ. ἀποσπ. 517, μετχ. δλέ-
ψας Αἰσχ. Πέρσ. 802, παρκ. ἀπο-δέλεψα Στοβ. 70, 13, παρκ. ἐδέλεμμαι
Ἄθην. 9, 109. Παθ. σπαν. δλέπεται Χρ. Σιδ. ἀποσπ. 1, 9, περι- Πλατ.
ἔπιγρ. 8, ἀπο- Ἄριστ. ἐκκλ. 726, ἀπαρ. περιδλέπεσθαι Εὐρ. Φοιν. 554.
Παρ. δλεπτός Σοφ. Οἰ. τ. 1337. ῥίζ. γλεF- (λεύσσω), γλεF-, γλεF,
δλέπ-ω, κοιν. γλέπ-ω. Παρ. δλέμμα, δλέφ-αρον, κοιν. γλέφαρον.

Βληχάομαι (βελάζω, φωνάζω βέ), ποιητ. Ἄριστ. σφ. 570, εὐκτ. βλη-
χῶντο Θεοκρ. 16, 92, μετχ. -ώμενος Ἄριστ. εἰρ. 535, παρατ. δωρ. κατ-
ἐπλαχῶντο Θεοκρ. 5, 42, ἀορ. ἐδληχῆσάμην Λογγ. ποιμην. 3, 13, δλη-
χῆσαντο Ἄνθ. 7, 657. ῥίζ. δληχ-ή, βέλαμα, βληχ-άομαι.

Βλίσσω ἢ βλίττω (τρυγῶ τὸ μελίσι), ἀορ. βλίσεις Πλατ. πολ. 564.
Παθ. βλίττεται, πολ. 564 καὶ Ἄριστοτ. Ι. Ζ. 5, 22.

Βλίσσω—ίττω (ὡς ἀνωτ.) Σοφ. ἀποσπ. 856, βλίττεις Ἄριστ. ἱππ. 794,
καὶ δλιμάττομες, Λυτ. 1164, ἀορ. ἔβλισα Νον. 5, 257, ἀπ-έβλισε Ἄριστ.
δρν. 598, π. ἀορ. ἐδλιμάσθη Ἴπποκρ. μ. ἀορ. ἀπέβλισατο Ἄνθ. 7, 34.
ῥίζ. βλι-, ὀ-λι-(ὀλισθαίνω, γλι-στρῶ), θλι-, (θλιῖω), βλι-, βλι-μάζω,
βλιχ-ώδης, βλίσσω (=βλιχ-ίω).

Βλύζω (πλημμυρῶ, βλύω) μετγν. Μαζ. Καταρχ. 304, ἀορ. ἀνα-έβλυ-
σα Ἄριστοτ. κόσμ. 6, 32, ἀπαρ. ἀνα-βλύσαι Πλουτ. Συλ. 6, π. ἀορ. ἐ-
βλύσθη Εὐσεβ. εὐαγγ. προπαρ. 5, 15.

Βλύζω (ὡς ἀνωτ.) ποιητ. Ὅρφ. Ἀργ. 601, ἀπο- Ἰλ. ι, 491, καὶ βλύω
Λυκοφρ. 301, ἀνα- Ἴπποκρ. 6, 374, περι- Ἄπολ. Ρ. 4, 786, παρατ. ἔ-
βλυον Νον. παραφρ. 2, 28, θαμ. ἀναβλύεσκε Ἄπολ. Ρ. 3, 223, καὶ ἀνα-
βλύ-ζεσκε Κ. Σμ. 14, 496, μελ. βλύσω Ἄνθ. 9, 819, ἀορ. ἔβλυσα Ἄπολ.
Ρ. 4, 1444. ῥίζ. βλυ-, (λοῦω) βλυ-, βλύ-ζω, βλύ-ω, πλυ-, πλύω, φλυ-,
φλύ-ω.

Βλύττω ἴδε βλύζω.

βλύω ἴδε βλύζω.

Βλώσχω (ἐρχομαι, ὑπάγω, προχωρῶ), ἀορ. ἀορ. ἐμόλετε Πλουτ. Κλεομ.
38, ὑποτ. μόλωσι Ξεν. ἀν. 7, 1, 33, ἀπαρ. μόλειν Πολυβ. 30, 9, μετχ.
μόλόντες Πλουτ. ἡθ. 220.

Βλώσχω (ὡς ἀνωτ.) ποιητ. καὶ μετγν. ἀπλοῦν Νικ. θηρ. 450, κατα-
Οδ. π, 466, ἀπο- Ἄπολ. Ρ. 3, 1143, ἀλλ' οἱ μετγν. ποιηταὶ ἔχουσι καὶ
ἐν. μόλειω Ἄνθ. 12, 93, μελ. κατα-βλώξω Λυκοφρ. 1068, ἀορ. βλώξας,
1327, καὶ μόλησας Τζέτζ. πρὸ Ὅμηρ. 375, ἀορ. ἐ. ἔμολον Πινδ. Ο. 14,
18, -λες Σοφ. Ἠλ. 506, ἀναυξ. ἐκ-μόλεν Ἰλ. λ, 604, προ- Οδ. σ, 468,
καὶ ἔβλων-ῆχετο Ἡσυχ. ὑποτ. μόλω Σοφ. Φιλ. 479, -λης Αἰσχ. Πέρσ.
719, -λη Ἰλ. ω, 781, -ωμεν Αἰσχ. Περ. 230, εὐκτ. μόλοιμι Εὐρ. Ἐλ. 246,
μόλοι Αἰσχ. Ἀγ. 345, προστ. μόλε Εὐρ. Ἄνθ. 509 καὶ μόλον Αἰσχ. Ἄγ.
293, μόλετον Ἄριστ. θσα. 1155, ἀπαρ. μόλειν Αἰσχ. Πρ. 236, μετχ. μόλων
Ἰλ. λ, 173, παρκ. μέμβλωκα Οδ. ρ, 190, παρα- Ἰλ. δ, 11, καὶ ἐβλώκα
Ἡσυχ. μετχ. βεβλωκώς=ἐλληλυθώς Ἡσυχ. καὶ μεμβλωκώς Εὐρ. Ῥησ. 629,
μ. μελ. μολοῦμαι Αἰσχ. Πρ. 691, Σοφ. Οἰ. Κ. 1742. ῥίζ. βελ- (ἦλθον),

Φολ-, βολ-, μολ-, μολ-έω, βλώ-σκω (ἔντι βόλ-σκω ἢ μλώσκω), βλώ-σις, μολ-ωσις.

Βοάω (φωναίω, κραυγαίω, καὶ ἠχῶ, ἀντηχῶ, βούζω ἐπὶ ἀφύχ.) Πλατ. Φαιδ. 114, εὐκτ. -φῆν, 101, παρατ. ἐβόων Θουκ. 6, 28, μελ. βοήσομαι Δημ. 2, 29, μτγν. καταβόησω Πλουτ. Θεμ. 7, ἀορ. ἀν-εβόησα Ἀντιφ. 5, 69, ἐπ- Θουκ. 5, 65, μτχ. βοήσας Λουκ. Τιμ. 11, παοκ. μτγν. βεβοηκότες Φιλοστρ. 6. σοφ. 561, π. παρκ. βεβόημαι Ἀριστειδ. 7, 44, δια- Πλατ. ἐπιστ. 312, ὑπερσ. ἐβεβόητο Πaus. 6, 11, 2, π. ἀορ. δι-εβοήθην Πλουτ. Σολ. 11. Μέσ. συνθ. ἐπι-βοάομαι Θουκ. 7, 69, δια-Δημ. 26, 19, μτγν. Δ. Ἄλ. 11, 49, παρατ. ἐπ-εβοῶντο Δ. Κασ. 41, 9, ἀορ. βοησάμενος Διον. περὶ πτην. 2, 19, ἀπαρ. ἐπιβοήσασθαι Πλουτ. Σολ. 6, μτχ. -σάμενος Δ. Κασ. 39, 29. Παρ. βοή, περιβόητος.

Βοάω (ὡς ἀνωτ.), ἐπιβοάα (=βοάει) ἰλ. ξ, 394, βόωσι (=βοάουσι), ρ, 265, προστ. ἐπιβόω Αἰσχ. Περσ. 1054, εὐκτ. ἐπιβοῶμι, ἰκ. 675. μτχ. βόων (=βοάων) ἰλ. ο, 687, παρατ. ἐβόων Κωμ. ἀποσπ. 2, 748, θαμ. βόαατκεν Ἀπολ. Ρ. 2, 590, μελ. δωρ. βόασομαι Ἀριστ. νεφ. 1154, ἀνα-, πλ. 639, ἐπ. καὶ ἰων. ἐπι-βώσομαι Οδ. α, 378, κατα-βώσ- Ἡρ. 6, 85, μτγν. βόησω Ἀνθ. 7, 32, δωρ. βόασω Εὐρ. Ἴων 14, 46, ἀνα-, Ἐλ. 1108, δια- Αἰσχ. Ἡρ. 637, βωατοῦντι Εὐστ. σ. 1557, ἀορ. ἑόησ' Σοφ. Τρ. 772, βόησ' ἰλ. ψ, 847, δωρ. ἐβόασε ἐν τιήσ. Εὐρ. Τρ. 522, βόασε, Ἀνδρ. 298, Πινδ. Π. 6, 36, ἀντ-εβόασεν Βίων 1, 38, ἔωσα Ἰππών. 1, Βατραχ. 86, ἀν- Ἡρ. 1, 40, προστ. βώσον Κρατιν. 443, ἔωσάτω Ἀριστ. εἰρ. 1155, ἀπαρ. βώσαι Ἡρ. 4, 146, μτχ. βώσας ἰλ. μ, 337, Ἡρ. 5, 4, ἀμώσας 1, 8, π. παρκ. βεβόημαι Ἀνθ. 7, 138, βεβόαμ-, 15, 4, γ. πλ. βεβοάεται (=βεβόησται) Γρ. Κορ. 6, 486, μτχ. βεβώμενα Ἡρ. 3, 39, π. ἀορ. ἐβώσθη, 8, 124. Μέσ. βοάομαι σπάν. ἀπλοῦν, ἐπι-βοάται Εὐρ. Μηδ. 168, προσ. βόασθαι, Ι. Α. 438, ἀπαρ. βόασθαι, Ἐλ. 1434, μτχ. βώμενος Ἀριστ. σφ. 1228, ἀορ. βόησατο Κ. Σμ. 10, 465, ἐβώσατο Θεοκρ. 17, 60, προσ- Ἡρ. 6, 36, ἐπ-εβώσαντο, 9, 23, ὑποτ. ἐπι-βώσωνται, 5, 4, ἀπαρ. ἐπι-βώσασθαι, 1, 87. ῥιζ. βω-, βω-άω=βω-ο ἢ βω-νο λατ. Παρ. περιβώτος.

Βοη-θέω (βοῆ τρέχω ὑπὲρ τινος, τρέχω εἰς βοήθειαν, ὑπερασπίζομαι τινά) Ἰσοκ. 19, 15, παρατ. ἐβοήθουν Λυσ. 31, 8, μελ. βοηθήσω Ἀνδοκ. 3, 26, παρκ. βεβοήθηκα Θουκ. 3, 97, ἀορ. ἐβοήθησα Λυσ. 31, 29. Παθ. σπαν. βοηθεῖται Πλουτ. ἠθ. 687, -οῦνται, 679, π. παρκ. βεβοήθηται Ἀντιφ. 1, 31, μτχ. βεβοηθημένος Πλατ. ἐπιστ. 347, π. ἀορ. ἐβοηθήθην Π. Δ. Ἡσαΐ. 10, 3, μ. μελ. ἀντι παθ. βοηθήσονται, Δαν. 11, 34, μ. ἀορ. βοηθήσασθαι Γαλην. 5, 29. Παρ. βοηθητέον Ξεν.

Βοη-θέω (ὡς ἀνωτ.) Ἡρ. 1, 62, ἰων. βωθειω, βωθειτε Ἀνθ. Παλ. 12, 84, μτχ. βωθέοντες Εὐσεβ. 9, 14, 416, παρατ. ἐβοήθηον Ἡρ. 6, 103, ἐβοήθηε (ἄλλ. ἐβώθηε), 9, 23, ἐπ-εβοήθηεν, 8, 4, ἀορ. ἐβοήθηεν, 7, 165, ἐπ-, 8, 45, παθ. ἐβώθησαν, 8, 47, ἐπ-, 8, 45. ἀπαρ. προ-βωθήσει, 8, 114, μτχ. βωθήσας Αἰσχ. ἰκ. 613, βωθήσας (ἄλλ. βωθήσας) Ἡρ. 8, 72.

Βολέω (βάλλω) ἄρρ. ἐν. π. παρκ. βεβόλημα: Ἀπολ. Ρ. 4, 1316, μτχ. -νημένος ἰλ. ι, 9, ὑπερσ. βεβόλητο Κ. Σμ. 7, 726, γ. πλ. -νητο, 2, 585, -ήατο ἰλ. ι, 3, π. ἀορ. μτγν. βοληθεῖς Χρ. Σιδ. 12, 75. Παρά δὲ μτγν.

ἐπ. ἀπαντᾷ σύνθ. ἀ-βόλέω, μελ. -ήτομεν Ἄπολ. Ρ. 3, 1144, ἀορ. ἀβόλησαν Καλλ. ἀποσπ. 455 ἴδε δάλλω καὶ ἀντιβόλεω.

Βόλ-ομαι (βούλομαι) ἐπ. βόλεται Ἰλ. λ, 319, βόλεσθε Οδ. π, 387, μτγ. βολόμενος Στοβ. ἀνθ. 65, 16, παρατ. ἐβόλοντο Οδ. α, 234, αἰολ. ἐβόλλομαν Θεοκρ. 28, 15 ἴδε βούλομαι.

Βομβέω (ήχῳ βαρέως) σπαν. πεζ. βομβεῖ Πλατ. Κρατ. 54, Ἄριστ. Ἰσ. Ζ. 4, 9, γ. πλ. βομβεῦσιν Σαπφ. π. Λογγ. κ. 10, παρατ. ἐβόμβεσον Ἄπολ. Ρ. 2, 571, ἀορ. βόμβησαν Οδ. μ, 204. ῥίζ. ὄνομτ. βεμ-, ἢ βομ-, βεμ-β-, βέμβιξ, βομβ-έω, βόμβ-ος=hombus λατ. βομβηδόν.

Βό-σκω (ὀδηγῶ εἰς βοσκήν, φυλάττω πρόβατα, τρυφῶ) Θουκ. 7, 48, ἀορ. μτγν. ἐβόσκησα Γεωπ. 18, 7. Μέσ. καὶ παθ. βώσκομαι Πλατ. πολ. 586, μελ. βοσκήσομαι Πλουτ. ἡθ. 398, ἀορ. ἐξ-εβόσκησάμην Γαλην. 1, 517, π. ἀορ. κατ-εβόσκηθην Αἰσωπ. 131, π. μελ. κατα-βόσκηθήσομαι Γεωπ. 2, 39, ἀμεταβ. περι-βόσκηθ-, 20, 22.

Βόσκω (ὡς ἀνωτ.) Οδ. λ, 365, ἀπαρ. βόσκειν Θεοκρ. 4, 2, παρατ. ἐβόσκει Εὐρ. Φοιν. 405, βόσκει Ἰλ. ο, 548, μελ. βοσκήσω Ἄριστ. ἐκκλ. 599. Μέσ. καὶ παθ. βόσκομαι Ἄνακρ. 75, Ηρ. 9, 93, παρατ. ἐβόσκετο Εὐρ. Βακ. 617, θσμ. βοσκέ-σκοντο Οδ. μ, 355, μελ. βοσκήσομαι Χρ. Σιβ. 3, 788, δωρ. βοσκησεῖσθε Θεοκρ. 5, 103, π. ἀορ. ἐβόσκηθην Βαβρ. 89, μτγ. βόσκηθεις Νικ. θηρ. 34. Παρ. βόσκητέος Ἄριστ. ὄρν. 1359. ῥίζ. β ο-, βό-σκω, βο-τάνη, βοῦς=bus λατ., γεν. bovis (=boFis), βο-σκός, βό-σκημα, ἢ πα-, ra-sco=βόστω λατ. πο-, πό-α, ποιμήν, ποιμαίνω.

Βου-κολέω (βόστω, φυλάττω βοῦς, θέλω, ἐξαπατῶ) Μαξ. Τυρ. 1, 271, παρατ. ἐβουκόλουν Αἰσχ. Ἄγ. 669, μελ. βουκολήσω=ἀπατήσω Η-συχ. καὶ βουκολήσομαι Φιλοστρ. ἐπ. 62, ἀορ. ἐβουκόλησα Πλουτ. ἡθ. 13. Παθ. βουκολέομαι Ἀλκίφρ. 3, 5, παρκ. βεβουκόλημαι Ἄριστ. εἰρ. 153. Παρά δ' Ὀμήρ. ἀπαντᾷ παρατ. βουκολέεσκες Ἰλ. φ, 448. Ἡ λέξ. εἶνε σύνθ. ἐκ τοῦ βοῦς καὶ τοῦ ἀρρ. κολ-έω=colo λατ. θεραπεύω, ἐπιμελοῦμαι, ἢ δὲ παραγωγή αὐτοῦ ἐκ τοῦ βοῦς καὶ ἐλλω=βοηλάτης, ἢ ἐκ τοῦ βοῦς καὶ πέλω=ποιμαίνω τοὺς βοῦς, δὲν φαίνεται εἰς ἡμᾶς πολὺ πιθανή. Παρ. βουκόλος, βουκολία, βουκολιάζω.

Βου-κολιάζω (ἄδω, τραγουδῶ βουκολικά ἄσματα), δωρ. βουκολιάσδω, παρατ. βουκολιάσδον Βίων 3, 5. Μέσ. προστ. βουκολιάζεο Θεοκρ. 9, 1, -άζεο, 5, 60, Μόσχ. 3, 127, -ασδώμεθα Θεοκρ. 7, 36, μελ. βουκολιάζεῖ, 5, 44 ἴδε βουκολέω.

Βου-λεύω (συμβουλεύω, σκέπτομαι, εἶμαι βουλευτής) Θουκ. 8, 58, παρατ. ἐβούλευον, 5, 63, μελ. βουλεύσω, 8, 72, ἀορ. ἐβούλευσα Ἄντιφ. 1, 81, παρκ. βεβούλευκα Ἰσοκ. 16, 43, π. παρκ. βεβούλευμαι Πλατ. Εὐθ. 274, π. ἀορ. ἐβουλεύθην Θουκ. 1, 120, μτγν. βουλευθεῖς Πλατ. πολ. 442, π. μελ. μτγν. ἐπιβουλευθήσομαι Δ. Κασ. 52, 33, μ. μελ. ἀντί παθ. ἐπιβουλεύσομαι Ξεν. Κυρ. 5, 4, 34. Μέσ. βουλεύομαι Πλατ. Λαχ. 185, Θουκ. 1, 120, παρατ. ἐβουλεύομην, 2, 4, μελ. βουλεύσομαι Πλατ. συμπ. 174, ἀορ. ἐβουλεύσάμην Ἄντιφ. 5, 71, παρκ. βεβούλευμαι Ξεν. Κυρ. 3, 1, 15. Παρ. βουλευτέον, Θουκ.

Βουλεύω (ὡς ἀνωτ.), εὐκτ. βουλεύοι Ἐπιγραφ. παρατ. βούλευε Οδ. α,

444, μελ. άπαρ. βουλευτέμεν, κ, 300. Παθ. μετα-βουλεύεαι Ηρ. 7, 12, μ. μελ. μετα-βουλευτόμεσθα Εϋρ. Ορ. 1526, μ. άορ. βουλεύσατο Ιλ. 6, 114· ἴδε βούλομαι.

Βούλομαι (μετά σκέψεως άποφασίζω, θέλω, σκοπῶ) Ἐντιφ. 5, 80, παρ. εβουλόμην Θουκ. 3, 54, Ξεν. άν. 1, 1, 1, ἡβουλ- Ἰσοκ. 8, 10, μελ. βουλήσομαι Θουκ. 1, 22, π. παρκ. βεβούλημαι Δημ. 18, 2, π. άορ. εβουλήθην Λυσ. 14, 9, Δημ. 14, 15, ἡβουλ- Ξεν. ἱππαρχ. 3, 5, μελ. μτγν. βουληθήσομαι Ἄριστειδ. 514. Παρ. βουλητός Πλατ.

Βούλομαι (ὡς άνωτ.) και βόλομαι, ὅπερ ἴδε, παρ. εβούλετο Ιλ. η, 24, γ. πλ. ἰων. εβουλέατο (άλλ. -οντο) Ηρ. 1, 4, παρκ. 6. προ-βέβουλα Ιλ. α, 113. Ῥίζ. Γελ- (έλδομαι), θελ- (θέλω), βολ-, βόλ-ομαι και βόλλομαι (=βολ-ιομαι), βοϋλ-, βούλ-ομαι=vol-o λατ. βάλ-ομαι Κρητικ. Παρ. βουλή=βόλλα (=βολ-ια) αἰολ. Κρητ. βωλ-ά, voluntas=θέλησις λατ. βουλ-εύω.

Βραδύνω (κάμνω βραδέως, αναβάλλω, παρατείνω, άργοπορῶ) Πλατ. πολ. 528, παρ. εβράδυνον Λουκ. άλ. Ἰσ. 1, 29, μελ. βραδυνῶ Π. Δ. Δευτ. 7, 10, άορ. εβράδυνα Δ. Χρυσ. λ. 40 (491), παρκ. βεβράδουκα; ὕπερσ. εβεβραδύκει Λουκ. συμπ. 20.

Βραδύνω (ὡς άνωτ.) και μέσ. βραδύνομαι Αἰσχ. Ἐπτ. 623, παθ. βραδύνεται Σοφ. Οἰ. Κ. 1628· ἴδε βερύνω.

Βράζω (κοχλάζω, εκβάλλω τι, λιχνίζω, ανακατώνω) Ἡλιοδ. 5, 46, άττ. βράττω Πλατ. σοφ. 226, μελ. ἐμ-βράσω Ὀριγεν. αἴρεσ. 4, 33, άορ. εβρασα Γεωπ. 7, 15, π. παρκ. ἐκ-βέβρασμαι Δ. Σικ. 20, 112, π. άορ. εβράσθην Ἄρεταῖ. άσθ. 1, 5, ἐξ- Πλουτ. Πυρ. 15. Παρ. βραστέον μτγν.

Βράζω (ὡς άνωτ.) και δράσσω Ἄνθ. 10, 1, άττ. βράττω Ἄριστ. άποσπ. 267, μελ. συν-εκ-βράσω Λυκοφρ. 898, άορ. εβρασα Ἄνθ. 6, 222, π. παρκ. βέβρασμαι, 7, 288, π. άορ. άν-εβράσθην Ἄπολ. Ρ. 2, 568. Μέσ. ἐκ-δράσσεται Ἰπποκρ. 7, 166, άπο-, 7, 540. Ῥίζ. Γραγ- (ράσσω=ρήγγυμι), βραγ-, βράζω και βράσσω (=βραγ-ιω)=brauen γερμ. Παρ. βράσ-μα, βρασμός.

Βράχω (τριζω, θροντῶ, βοῦ, άντηχῶ) μόν. ἐπ. άορ. 6. εβραχε Ιλ. ε, 863, άν-, τ, 13, βράχε (άλλ. εβραχε), ε, 838, Ησ. άσπ. 423, άπαρ. βραχεῖν=ἡχησαι, ψοφήσαι Ησυχ. Ῥίζ. Γραγ- (ἴδε ρήγγυμι), βραγ-, βρά-ω πρβλ. ραίω και βράζω.

Βρέμ-ω (βούζω, συρίζω, άντηχῶ) μόν. ἐν. και παρ. βρέμει Ιλ. δ, 425, Πινδ. Π. 11, 30, ὕποτ. βρέμη Εϋρ. Βακ. 161, άπαρ. -ειν Αἰσχ. Εϋμ. 979, μτχ. -έμων Εϋρ. Φοιν. 112, παρ. εβρεμον Ἄπολ. Ρ. 2, 569, μελ. βρεμῶ Μ. Ετ. Μέσ. άντι ἐνερ. βρέμεται Πινδ. Ν. 11, 7, βρέμονται Αἰσχ. Ἐπτ. 350. Ῥίζ. Φρεμ-, βρεμ-, βρέμ-ω=stremo λατ. βριμ-, βριμ-άομαι, βρέν-θος, βρενθ-ύομαι, βρόμ-ος, βρομ-έω, βρωμ-άομαι, ὕψι-βρεμέτης.

Βρενθύομαι (κορδώνομαι, φουσκώνω, ὕπερφηανεύομαι) άττ. Ἄριστ. νεφ. 362, άπαρ. -εσθαι Λουκ. Λεζ. 24, μτχ. -όμενος Πλατ. συμπ. 221, παρ. εβρενθύετο Λιβαν. 15, σ. 431· ἴδε βρέμω.

Βρέγω (ύγραίνω, ρίπτω ὡς βροχὴν, κατακλύζω, ἐπισωρεύω) Ξεν. ἄν. 3, 2, 22, μελ. μτγν. ἀπο-βρέζω Γαλλν. 6, 591, ἄορ. ἔβροεξα Πλατ. Φαιδρ. 254, ἀπαρ. βρέζαι Ξεν. ἄν. 4, 3, 12, π. παρκ. βέδρεγμαί Ἀριστοτ. προβλ. 3, 1, π. ἄορ. α. ἐβρέχθην Ξεν. ἄν. 4, 4, 17, π. ἄορ. β. ἐβράχην Ἀριστοτ. προβλ. 12, 3, π. μελ. μτγν. βραχῆσεται Π. Δ. Ἡσαί. 34, 3, μ. ἄορ. ἀν-εβρέξατο Νικηφ. ῥήτ. 7, 11. Περ. βρεκτέον Γεωπ.

Βρέχω (ὡς ἀνωτ.) Ἡρ. 1, 189, παρατ. δρέχε Πινδ. Ο. 7, 34, μελ. δρέξω Χρ. Σιβ. 5, 377. Παθ. παρατ. δρέχετο Πινδ. Ο. 10, 51, π. παρκ. βέδρεγμαί, Ο. 6, 55, Κωμ. ἀποσπ. 3, 263, π. ἄορ. ἐβράχην Ἀνακρ. 31, 26, μ. μελ. ἀντί παθ. καταβρέζεται Ἴπποκρ. 2, 798, μ. ἄορ. ἐμδρέξαιο Νικ. ἄλ. 237. Ῥίζ. βρεξ- (ρέω), βρεχ-, δρέχ-ω=rigo, in-rigo λατ. δρέγ-μα, βρεκ-τός, βροχ-ή, βροχ-ετός.

Βριάω (κάμνω στίβαρόν, ἐνδυναμώνω, ἀμεταβ. εἶμαι ἰσχυρός) ἐπ. -αει Ἡσ. θε. 147, μτχ. -άοντα, ἔρ. 5. Ῥίζ. βρι- (βρι ἐπὶ τοῦ μεγάλου καὶ ἰσχυροῦ Φρόνιχ.), βρι-άω, βρι-αρός, βρι-αρεύς, βρι-άρεως, βρι-μός=μέγας, χαλεπός Ἡσυχ. βρι-μη=ἀπειλή, ὡς. βριμῶ=ἰσχυρά, ὡς. βριμ-άομαι, βριμ-οομαι, βρι-ζώ, =ἢ ἐν ὑπνῳ μάντις Ἡσυχ. βρίζω, βρι-θω, ὄ-βρι-μος, ὄ-βριμώεις, ὄ-βριμοπάτρη.

Βρι-ζω (νυστάζω, ἀποκοινοῦμαι, ἀπρακτῶ) ποιητ. βρίζει Αἰσχ. Εὐμ. 280, μτχ. βρίζων Ιλ. δ, 223, ἄορ. ἔβριζεν Εὐρ. Ῥησ 826, μτχ. ἀπο-βρίζαντες Οδ. ι, 151, π. ἄορ. μτχ. βρισθίς=ὑπνώσας Ἡσυχ. ἴδε βριθω.

Βρι-θω (ἔχω βάρος, εἶμαι βαρὺς, βαρυφορτωμένος, ὑπερέχω, ὑπερσχύω) Πλατ. Φαιδρ. 247, ἄορ. ἔβρισα Ἀριστοτ. προβλ. 16, 11, Πλουτ. Καισ. 44, παρκ. βέβριθα, ἦθ. 349.

Βρι-θω (ὡς ἀνωτ.) Ομ. ὕμν. 30, 9, ὑποτ. βριθῆσι Οδ. τ, 112, ἀπαρ. βριθεῖν Ἡσ. ἔρ. 466, παρατ. ἐβριθον, ι, 219, μελ. βρισω, ἐπι-βρίσσοισι Κ. Σμ. 10, 30, ἀπαρ. βρισέμεν Ὀμ. ὕμν. Δημ. 456, ἄορ. ἔβρισα Ιλ. μ, 346, βρισην Ἀνθ. Παλ. 11, 91, ὑποτ. βρίση Ἴπποκρ. 6, 108, εὐκτ. ἐπι-βρίσειαν Οδ. ω, 344, μτχ. βρισάντες Ιλ. ι, 233, παρκ. βέβριθα, π, 384, Εὐρ. Ἐλ. 305, κατα-βεβρίθασι Ἡσ. ἔρ. 234, ὑπερσ. βεβρίθει Οδ. π, 474. Παθ. βριθεται Αἰσχ. ἀποσπ. 114, καὶ Κωμ. ἀποσπ. 2, 350, -ονται Βακχουλ. 13, μτχ. -όμενος Ιλ. θ, 307, π. ἄορ. βριθῆναι Ἀλλήφρ. 3, 67. ἴδε βριάω.

Βριμῶμαι (ὀργίζομαι, ἀπειλῶ), βριμύμενος=ὀργιζόμενος Ἡσυχ. συνθ. παρατ. ἐνεβριμῶντο Ἀλεξάνδρ. Ν. Δ. Μαρκ. 14, 5, ἄορ. ἐν-εβριμήσατο Λουκ. νεκρομ. 20, π. ἄορ. ἀντί μέσ. ἐν-εβριμήθη Ν. Δ. Ματθ. 9, 30. Παρά γραμ. καὶ ἐνερ. μτχ. ἐν. βριμῶν = ἀπειλῶν Ἡσυχ. ἄορ. βριμῆσαι Φρονιχ. ἐν. Β. Ἄν. 30, 31, μτχ. βριμῆσασα=δεινῆ, χαλεπῆ Ἡσυχ.

Βριμῶμαι (ὡς ἀνωτ.) μτχ. ἐμ-βριμώμενος Αἰσχ. Ἐπτ. 461, ἄορ. εὐκτ. βριμῆσαι Ἀριστ. Ἰππ. 855. ἴδε βριάω.

Βριμῶμαι (φρυάττω ἐκ τοῦ θυμοῦ μου, ὀργίζομαι σφοδρῶς) παρατ. μόν. ἐβριμοῦτο Ξεν. Κυρ. 4, 5, 9. ἴδε βριμῶμαι.

Βρομέω (βρέμω, βούζω ἐπὶ πυρός καὶ ἀνέμου, βράζω, κοχλάζω ἐπὶ ὑ-

δάτων) ἐπ. βρομέει ῥιαν. 4, 13 παρά Σχαιφέρ. βρομέουσι Ἄπολ. Ρ. 4, 783, ὑποτ. -έης Νικ. ἄλ. 609, -έωσι Ἰλ. π. 642, μτχ. -έων Ἄνθ. 7, 278, -έουσα Ὀρφ. Ἀργ. 1187, παρατ. βρόμεον Ἄπολ. Ρ. 2, 599, θαμ. περιβρομέεσκον, 4, 17. Παρ. βρόμος· ἴδε βρέμω.

Βροτόω (αἱματῶνων με ἀνθρώπινον αἷμα) μτχ. βροτοῦσα Νικήτ. Εὐρ. 5, 197. Παθ. βροτόομαι, παρκ. ἐπ. βεβροτωμένα Οδ. λ, 41, ἄορ. μτχ. βροτωθεῖς Γρ. Ναξ. 2, 273. Παρ. βροτόεις· ἴδε βιδρώσκω.

Βροχθίζω (ὕγραίνω τὸν λάρυγγα, καταπίνω, καταβροχθίζω) μτγν. βροχθίζουσι Κλ. Ἄλ. 186, ἀπαρ. βροχθίζειν Εὐστ. προστ. βροχθίζε Ἄθην. 14, 623, ἄορ. βροχθίσαι Ἀριστοτ. προβλ. 27, 3· ἴδε βρόχω.

Βρόχ-ω (βροφῶ) ἄρρ. ποιητ. ἰορ. ἔβροξε Ἄνθ. 9, 1, εὐκτ. κατα-βρόξει Οδ. δ, 222, ἀνα-, μ, 240, ἀπαρ. βρόξαι=βροφῆται Πσυχ. μτχ. ἀναβρόξασα Ἄπολ. Ρ. 4, 824, παρκ. β. ἀνα-βέβροξε (ἄλλ. -βροχ-) Ἰλ. ρ, 54, π. ἄορ. α. καταβροχθεῖς Λυκοφρ. 55, π. ἄορ. β. ἀνα-βροχέν Οδ. λ, 586. Εἶνε δὲ συνών. τῷ βιδρώσκω.

Βρυάζω (βρύω, βρίθω, εἶμαι γεμάτος, εὐπορῶ) ποιητ. καὶ μτγν. πεζ. Αἰσχ. ἰκ. 878, ἀπαρ. -άζειν Πλουτ. ἡθ. 1098, μτχ. -άζων Ὀρφ. ὕμν. 33, 7, παρατ. ἐβρύαζον Σχολ. Εὐρ. Εκ. 915, βρύαζον Εὐστ. σ. 1631, ἄορ. συνθ. ἀνεβρύαζαν Ἀριστ. ἱππ. 602, μ. μελ. βρυάτομαι=ἀναδακχεύομαι μετὰ τινος κινήσεως Πσυχ. ἴδε βρύω.

Βρύ-κω (κατατρέγω διὰ τῶν ὀδόντων, δαγκάνω, σφίγγω) Σοφ. Τρ. 987, βρύκουσιν Ἀριστ. ὄρν. 26, βρύκετε, εἰρ. 1315, καὶ βρόχω μτγν. μτχ. βρύχων Ἄνθ. 15, 51, Ἴπποκρ. 8, 32, παρατ. ἔβρουκον Ἀριστ. Λυσ. 301, ἔβρουχε, Κωμ. ἀποστ. 2, 767, μελ. βρύξω, Ἴπποκρ. 8, 16, ἄορ. α. ἔβρουξα, β, 252, ἐπ- Νικ. θηρ. 271, Κωμ. ἀποστ. 2, 725, ὑποτ. βρύξῃσι Νικ. θηρ. 207, ἀπαρ βρύξαι=δακεῖν, καταπιεῖν Πσυχ. ἄορ. β. ἔβρουχε Ἄνθ. 9, 252, παρκ. μτγν. μτχ. βεβρουχῶς Κ. Σμ. 3, 146. Παθ. βρύκομαι Σοφ. Φιλ. 745, ὑποτ. βρύχωνται Ἴπποκρ. 6, 360, μτχ. -όμενος Κ. Σμ. 14, 484, ἄορ. βρουχθεῖς Ἄνθ. 9, 267, ἐμ- Νικ. ἄλ. 338· ἴδε βιδρώσκω.

Βρυχάομαι (οὐρλιάζω, μουγγρίζω ἐπὶ τε λεόντων καὶ ἀνθρώπων, κλαυθμυρίζω ἐπὶ παιδῶν) μτγν. Αἰλ. Ι. Ζ. 5, 51, παρατ. ἐβρυχᾶτο Αἰσωπ. 255, μελ. κατα-βρυχάομαι Εὐμαθ. 11, 455, παρκ. βέβρυχα Δ. Ἄλ. 14, 18, μ. ἄορ. ἐβρυχάσατο Δ. Κασ. 68, 24, μτχ. ἀναβρυχητάμενος Πλατ. Φαῖδ. 117.

Βρυχάομαι (ὡς ἄνωτ.) Σοφ. Τρ. 805, Ἀριστ. βατρ. 823, μτχ. βρυχάμενος Σοφ. Αἰ. 322, παρατ. ἐβρυχῶντο Θεοκρ. 25 (50), 137, βρυχ-Σοφ. Τρ. 904, παρκ. βέβρυχα Ἰλ. ρ, 264, μτχ. βεβρουχῶς, ν, 393, ὑπερσ. βεβρύχει Οδ. μ, 242, μ. ἄορ. βρυχάσατο Ἄπολ. Ρ. 4, 19, π. ἄορ. ἀντιμέσ. βρυχηθεῖς Σοφ. Οἰ. τ. 1265. ῥίζ. πεποιημ. βρυχ-, συγγεν. τῇ βρυκ- (βρύκω, βρύχω, βιδρώσκω), βρυχ-άομαι, βρυ-χῆ, βρύχ-ημα, βρυχ-ηθμός.

Βρύχω· ἴδε βρύκω.

Βρύ-ω (πηγάζω, ἀνθῶ, αὐξομαι, ἀκμάζω, εἶμαι γεμάτος) Πλατ. Ἀξ. 371, ὑποτ. βρύη Ξεν. κυνηγ. 5, 12.

Βρύ-ω (ὡς ἄνωτ.) Ἰλ. ρ, 56, Αἰσχ. χο. 64, προστ. βρύετε Εὐρ. Βακ. 107, μτχ. βρύων Ἀριστ. νεφ. 45, παρατ. ἔβρυν Ἐπιγρ. π. Ἄθην. 2, 39,

μελ. βρώσω Ομ. ὕμν. 5, 456, ἀορ. ἐξ-αμβρῦσαι Αἰσχ. Εὐμ. 885. ῥίζ. Φρε-
 ἡ Φρυ (ῥέω, ῥύσις), ἡ φλυ- ἡ βλυ- (φλύω, βλύω, βλύζω), βρυ-, βρυ-άζω,
 βρύ-ω, βρύ-ον, βρύ-σις μτγν. ἴδ' ἀναβλύζω καὶ βλύζω.

Βρωμάομαι (γαριζώ, βρωμῶ), βρωμάται Ἀριστοτ. I. Z. 6, 29, μτχ.
 βρωμάμενος=βρυχώμενος Ἡρωδν. ἐπιμερ. 10, ἀπαρ. «βρωμάσθαι ἀτ-
 τικῶς, ὀγκᾶσθαι Ἑλληνικῶς» Μοῖρ. σ. 192, μ. ἀορ. μτχ. βρωμησάμε-
 νος Ἀριστ. σφ. 618. Παρ. βρωμός ἴδε βρέμω καὶ βρυχάομαι.

Βύζω (φωναζώ βῦ, βύω, κλείω καλῶς, γεμίζω ἐντελῶς) Ἀρατ. σ.
 29, ἀορ. ἔβυξα Δ. Κασ. 72, 24. Παθ. βύζεται Ἀρεταί. ἀσθεν. 2, 2.
 ῥίζ. ὄνμτπ. βῦ-, βύ-ζω, βύας=bubo λατ.

Βυ-νέ-ω (πληρώω, γεμίζω, καμμύω τοὺς ὀφθαλμούς), παρατ. ἐδύνουν
 Ἀριστ. εἰρ. 645, μελ. ἐπι-βύσω Κωμ. ἀποστ. 2, 119, προ- Ἀριστ. σφ.
 250, ἀορ. προστ. πρό-βυσσον Ἀριστ. σφ. 249, μτχ. βύσα; Ἰπποκρ. 7, 136,
 ἐπι- Ἀριστ. πλ. 379. Παθ. δια-βύνεται Ἡρ. 2, 96, π. παρκ. βεδυσμένος
 Οδ. δ, 134, συμ-, σφ. 1110, ὑπερσ. ἐδέδυστο Ἡρ. 6, 125, βέδυστο Σουῖδ.
 Μέσ. παρ-βύεται Ἀνθ. 11, 210, -βύνονται (ἄλλ. βυέονται) Ἡρ. 4, 71.
 ῥίζ. βυ-, (βῦ), μυ- μύω, βυ-, βύ-ω, βυ-νέω, βύ-ζην, βύ-στρα; Συγγενές
 τούτω εἶνε καὶ τὸ βαθύω καὶ βυθίζω.

Βύ-ω (στουπώνω, γεμίζω) Ἀριστ. I. Z. 9, 50, ἀπαρ. βύειν Θωμ. M.
 114, μτχ. βύων Ζων. 412, θηλ. βυούσης Π. Δ. Φαλτ. 57, ἀορ. ἔβυσα
 Λουκ. Χαρ. 21, π. παρκ. βεδυσμένος, Περειγρ. 9, π. ἀορ. παρβυσθέντα,
 θε. ἐκκλ. 10. Μέσ. βύονται Ἀριστοτ. I. Z. 9, 50, μ. ἀορ. παρβύσατο
 Λουκ. ἐτ. διαλ. 12, 1, μτχ. ἐπιβυσάμενος, Τιμ. 9. Παρ. βυστός Δημ.
 ἴδε βυνέω.

Βωθέω ἴδε βοηθέω.

Βῶσαι ἴδε βόάω.

Βωστρέω (βοάω, κράζω εἰς βοήθειαν, διατάσσω), βωστρεῖς Ἀριστ. ὄρν.
 274, ἀπαρ. βωστρεῖν Οδ. μ, 124, παρατ. ἐδῶστρεον Ὀππ. 4, 288, ἐδῶ-
 στρει Μόσχ. 2, 1, μελ. δωρ. βωστρήσομαι Θεοκρ. 5, 64, ἀορ. προστ. βω-
 στρησάτω Ἀριστ. εἰρ. 1146. ῥίζ. βο- (βοάω), βό-αξ καὶ συνηρ. βῶξ, γεν.
 βωκ-ός, (βοαστήρ ἄρρ. ῥήμ.) βωστρέω (=βοαστρέω).

Γ.

Γαθέω ἴδε γηθέω.

Γαίω (χαίρω, ὑπερφανεύομαι διά τι) ἐπ. μτχ. μόν. γαίωv λλ. α, 405,
 παρατ. γαίεσκον=ἔχαιρον Ησυχ. Παθ. γαίαιτα=κερτομαί ῥήτ. λεξ. ἴδε
 γηθέω.

Γαληνιάω (εἶμαι εὐδίας, ἡσυχος, φαιδρός) μτχ. Ιων. γαληνιῶων Ἀνθ.
 Παλ. 9, 208, πλ. γαληνιῶωντας Προκλ. ὕμν. Ἀθην. 47, γαληνιῶωσα Ὀππ.
 κυν. 115, ἀπαρ. γαληνιῶν Σχολ. Λυκοφρ. 750, παρατ. γαληνιάσκε Μόσχ.
 1, 115. ῥίζ. γαΓ-, (γαίω) γαδ- (γάδον=γάλα Ησυχ.), γαλ-, γάλ-α, γάλ-

ήνη, γα-λην-ιάω, γελ- γελ-άω, γελ-οιάω, ἀ-γλα-ός, εἶνε δ' οὕτω συγγε-
νές τῆ γηθέω και γαίω.

Γαμέω (λαμβάνω γυναῖκα, δίδω τινί γυναῖκα) ἀττ. γαμοῦσι Πλατ.
πολ. 613, παρατ. ἐγάμουν Ὑπεριδ. 3, 24, 4, μελ. ἀττ. γαμῶ Ἐν.
Κυρ. 8, 4, 20, μτγν. γαμήσω Πικουτ. ἠθ. 386, ἀορ. ἔγημα Ἴσοκ. 16,
31, ὑποτ. γήμη Ἐν. Κυρ. 5, 2, 8, εὐκτ. γήμειε, Ἑλλ. 4, 1, 9, ἀπαρ.
γῆμαι Θουκ. 1, 128, μτχ. γήμας Ἄνδοκ. 1, 128, μτγν. ἐγάμησα Λουκ.
πένθ. 13, Διοδ. 8, 2, 39, παρκ. γεγάμηκα Πλατ. νόμ. 877, ὑπερσ. γε-
γαμήκει Θουκ. 1, 126, π. παρκ. γεγάμημαι Ἐν. ἀν. 4, 5, 24, ὑπερσ.
ἐγεγάμητο Ἄππ. ἐμφ. πολ. 4, 23, π. ἀορ. μτγν. ἐγαμήθην Δ. Ἄλ. 11,
34, π. μελ. μτγν. γαμηθήσομαι Δ. Κασ. 58, 3. Μέσ. γαμέομαι Πλατ.
νόμ. 925, μελ. γαμοῦμαι Ἀθην. 12, 531, και μτγν. γαμήσομαι Πλουτ.
Εὐμ. 3, ἀορ. ἐγημάμην Ἰσαῖ. 5, 5, Δημ. 30, 17. Παρ. γαμητέον Πλουτ.
γαμετή Πλατ.

Γαμέω (ὡς ἀνωτ.), γαμεῖ Εὐρ. Ορ. 19, -μέει Ηρ. 6, 71, ἀπαρ. γα-
μέειν Οδ. ο, 522, -εἶν Αἰσχ. Πρ. 909, μτχ. -έων Οδ. δ, 208, -ῶν Αἰσχ.
ix. 227, παρατ. ἐγάμουν Ἀριστ. νεφ. 49, -μει Ἄπιος 1, 2, -μεε Ηρ. 3,
88, μελ. γαμέω Ιλ. ι, 388, ἀορ. ἔγημα, ζ, 121, μτγν. ἐγάμησα Κωμ. ἀ-
ποσπ. 4, 298, δωρ. ἔγαμεν Πινδ. Ν. 4, 65, γάμεν Θεοοκρ. 8, 95, προστ.
γῆμον Ηρ. 5, 31, π. ἀορ. γαμεθεῖσα Θεοοκρ 8, 91. Μέσ. γαμέομαι Οδ. β,
113, εὐκτ. γαμέοισθε Καλλ. Δηλ. 240, ἀπαρ. γαμέεσθαι Οδ. α, 275, μελ.
γαμοῦμαι Εὐρ. Φοιν. 1673, ἐπ. γαμέσσεται Ιλ. ι, 394, ἀορ. ἐγημάμην
Εὐρ. Τρ. 474, γήματο Ἐπιγρ. Ἡρωδ. Ἄττ. 2, 5, μτχ. γημαμένη Οδ. λ,
273, π. ὑπερσ. προ-γεγάμητο Ἄππ. Συρ. κ. 68. Ρίζ. γαμ-, ἢ γεν-,
γαμ-έω, γάμ-ος, γαμ-θ-ρός=gen-er λατ.=gen-dre γαλλ. γεννάω (=γεν-
ιάω), gen-ere=φύειν, γεννᾶν λατ.

Γαν-άω (λάμπω, στίλβω), γανᾶ Αἰσχ. Ἄγ. 1365, ἐπ. γανῶσαι Ἀρατ.
φαιν. 190, ἀπαρ. γανᾶν, 359, μτχ. γανῶντες Ιλ. ν, 265, γανῶσσι, τ,
359, γανῶντα Ομ. ὕμν. Δημ. 10. Παρ. γάνως· ἴδε γάνωω.

Γανῶω (στίλπνῶω, λαμπρὸν ποιῶ, γυαλιζῶ), γανῶν Πλουτ. ἠθ. 683,
μτχ. γανῶντες, ἠθ. 74, ἀορ. ἀπαρ. γανῶσαι=λαμπρῶναι Ἡσυχ. Παθ.
γανῶσθαι Εὐστ. σ. 1188, 61, π. ἀορ. ἐγανῶθην Πλουτ. ἠθ. 370, ὑποτ.
γανῶθῃ Φιλ. Ἰουδ. τ. 1, σ. 324, μτχ. γανῶθεις=λαμπρυνθεις Ησυχ.
π. παρκ. γεγανῶμένος Πλατ. πολ. 411. Παρ. γάνωσις· ἴδε γάνυμαι.

Γαν-όω (ὡς ἀνωτ.), ἀορ. μτχ. γανῶσας Ἄνακρ. 48, 11, ἐπι- Κωμ. ἀ-
ποσπ. 3, 470, π. ἀορ. ἐγανῶθην Ἀριστ. Ἄχ. 7, π. παρκ. γεγανῶμένος
Ἄνακρ. 13· ἴδε γάνυμαι.

Γάν-υμαι (χαίρω, εὐφραίνομαι, ἠδύνομαι) σπάν. Πλατ. Φαιδρ. 234,
μτχ. γανύμενος Σύνεσ. εἰς Δίωνα σ. 39, παρατ. ἐγάνυντο Ἀριστείδ. 27,
354. Ἀλλὰ και γάννυμαι Πλουτ. ἠθ. 634, μτχ. γανύμενος Πολύαιν.
1, 18, παρατ. ἐγάνυντο Ἡλιοδ. 9, 1.

Γά-νυμαι (ὡς ἀνωτ.) μᾶλλ. ποιητ. Αἰσχ. Εὐμ. 970, γάνυται Ιλ. υ,
405, γάνυνται Οδ. μ, 43, ἀπαρ. γάνυσθαι Ἀπολ. Ρ. 2, 184, παρατ. ἐγά-

νυτο Κ. Σμ. 5, 652, θαμ. ἐγανύσκειτο Θεμιστ. 9, 1, μελ. γανύσεται =
χαρήσεται κτλ. Ησυχ. ἐπ. γανύσεται Ιλ. ξ, 504, π. παρκ. γεγάνυμαι Ἄ-
νακρ. 35, 3. Ριζ. γαF- (γαίω), γαF-νάω, γαF-νώω, γάF-νυ-μαι, γαυ-
γαυ-ρος, γαυρ-ιάω, γαυ-ρώω.

Γαυ-ρώω (γαυρόν τινα ποιῶ) μτγν. μόν. ἐνερ. ἀορ. ἐγαύρωσα Δ. Κασ. 55, 6, ἀλλὰ σύνθ. ἐπι-γαυρώω Πλουτ. ἡθ. 78, μελ. -ώσω Δ. Κασ. 56, 3, -ἐγαύρωσα, 56, 544. Εὐχρ. γαυρόομαι, (γίνομαι γαυρός, κομπάζω)
-οὔται Εὐρ. Ἠλ. 322, -οὔνται Ξεν. Ἱέρ. 2, 15, προστ. γαυροῦ Εὐρ. ἀ-
ποσπ. 22, μτγ. -ούμενος Βατρ. 266, ἐπι-Πλουτ. Ὀθ. 17, παρατ. ἐ-
γαυροῦτο Δ. Κασ. 53, 27, π. παρκ. γεγαυρωμένος Π. Δ. Σολομ. σοφ. 6, 2, π. ἀορ. ἐγαυρώθην Δ. Κασ. 48, 20, μτγ. ἐπι-γαυρωθείς Ξεν. Κυρ. 2, 4, 30, π. μελ. γαυρωθήσομαι Π. Δ. Ἀριθμ. 23, 24 ἴδε γάνυμαι.

Γά-ω, ἄχρ. θέμ. ἐξ οὗ ὁ δωρ. παρκ. α. γέγακα, ἀπαρ. γεγάκειν (=γε-
γακέναι) Πινδ. Ο. 6, 49, ἐκ-Ιλ. ε, 248, παρκ. β. (γέγαα) γ. πλ. γεγάατε
Βατρ. 443, γεγάσι Ιλ. δ, 325, ἐκ-Ὀμ. ἐπιγρ. 16, 3, ἀλλὰ καὶ γεγά-
ατε Βατρ. 443, ὑποτ. γεγάκω = γεγενημένος ὡς Ησυχ. ἀπαρ. ἐπ. γεγάμεν
Πινδ. Ο. 9, 410, μτγ. γεγαῶς Μανεθ. 2, 421, ἐκ-Ἀπολ. Ρ. 3, 364, θηλ.
-αῦτα, 3, 535, ἐκ-Ιλ. γ, 418, οὐδ. (γεγαός) γεγαῶτι Μανεθ. 6, 246, ἐκ-
Ιλ. φ, 185, γεγαῶτα, ι, 456, δυϊκ. γεγαῶτε Θεοκρ. 22, 176, πλ. αῦτες,
17, 25, -αῦται Ὀμ. ὕμν. 3, 553, ἐκ-Ησ. θε. 76, -ῶτας Ιλ. β, 866, ἀλ-
λά τραγ. καὶ γεγῶς Σοφ. Αἴ. 474, -ῶτα Εὐρ. Ἀνδρ. 434, σπαν. Κωμ. Ἀ-
ριστ. Λυσ. 641, -ῶτα Σοφ. Αἴ. 1013, θηλ. -ῶσαν Εὐρ. Μηδ. 405, δυϊκ.
-ῶτε, Ἐλ. 1685, πλ. -ῶτες, Μηδ. 558, Κωμ. ἀποσπ. 243, -ῶτων Εὐρ.
Μηδ. 490, -ῶσι, Πλ. 531, -ῶτας Σοφ. ἀπ.σπ. 94, 4, ὑπερσ. ἐκγεγάτην
Οδ. κ, 138, ἐν. ἀντι μελ. ἐκγεγάζονται Ομ. ὕμν. 4, 197, ἀορ. ἐκγεγάζαντο
Ἄνθ. 15, 40 ἴδε γίνομαι.

Γαρύω ἴδε γηρύω.

Γδουπέω ἴδε δουπέω.

Γεγάθω (χαίρω), μόν. γεγάθει Ἐπιχ. 70 ἴδε γηθέω.

Γέγωνα ἴδε γεγωνέω.

Γεγώνευν ἴδε γεγωνέω.

Γεγωνέω (κράζω μεγαλοφώνως ὥστε νὰ ἀκουθῶ) καὶ γεγωνίσκω,
γεγωνεῖ Ἀριστοτ. προβλ. 19, 2, προστ. -εῖτω Ξεν. κυν. 6, 24, ἀπαρ.
-ωνεῖν Πλατ. Ἴππ. Μ. 292 (α), μτγ. γεγωνίσκων Θεουκ. 7, 76, παρατ.
ἐγεγώνει μτγν. Πλουτ. Τιτ. Φλαμ. 10, καὶ ἐγεγωνίσκων Δ. Κασ. 56,
14, μελ. γεγωνήσω μτγν. Πλουτ. ἡθ. 722, παρκ. γεγώνασι Ἀριστοτ.
προβλ. 11, 25.

Γεγωνέω καὶ γεγωνίσκω (ὡς ἀνωτ.) γεγωνεῖ Ἀνθ. 7, 12, ὑποτ. γε-
γωνῆ Σόλων 42, καὶ γεγώνω Σοφ. Οἰ. Κ. 213, προστ. γέγωνε Αἰσχ. Πρ. 493,
ἀπαρ. γεγωνεῖν Ιλ. μ, 337, γεγωνίσκειν Αἰσχ. Πρ. 627, μτγ. -ίσκων
Εὐρ. Ηλ. 809, παρατ. ἐγεγώνει Οδ. φ, 368, ἐπ. -ώνευν, ρ, 161, γεγώ-

(α) Κατὰ Μοτρ. σ. 194 «γεγωνεῖν καὶ γεγωνίσκειν, ὡς Θεουκυδίδης, Ἀτ-
τικοί, βοᾶν καὶ κράζειν Ἕλληνες».

νευν, μ, 370, και αντί άορ. έγγέωνεν Ιλ. ξ, 469, μελ. γεωνήσόμεν Εύρ. Ίων 696, άορ. ίπαρ. γεωνήσαι Αίσχ. Πρ 990, παρκ. β. αντί έν. γέ-
 γωνα, -νε Ιλ. ω, 703, αντί παρατ. Οδ. ε, 400, προστ. γέγωνε Αίσχ. Πρ.
 493, άπαρ. γεγωνέμεν Ιλ. θ, 223, μτχ. γεγωνώς, λ, 275. Παρ. γεωνη-
 τέον Πινδ. Ο. 2, 6. Ρίζ. γο-γοάω, γό-ος, βο-, βοάω, γε-γωνέω (ώς φάω,
 φωνέω). Κατ' άλλ. είχε συγγεν. τῷ γιγνώσκω. Παρ. γεωνητέον, γεωνάι
 = όμιλίαι Ησυχ. γεγώνησις.

Γείνομαι (γεννώ) μόν. μ. άορ. α. έγεινάμην, μτχ. γεινάμενοι (οί
 γονείς, πατήρ, μήτηρ) Ξεν. άπομν. 1, 4, 7, άπολ. 20.

Γείνομαι (γίνομαι, γεννώ), γεινόμεθα Ησ. Άσπ. 88, ύποτ. γείνεαι
 Οδ. υ, 202, μτχ. γεινόμενος Ιλ. υ, 128, μ. άορ. έγεινάμην Αίσχ. έγεννά-
 μην Γρ. Κορ. σ. 587, έγεινάτο (έγέννησε), Σοφ. Ηλ. 261, γείνατο Ιλ.
 ε, 896, και μτγν. άμτβ. Καλλ. Δημ. 58, άπαρ. γείνασθαι Οδ. σ, 312,
 μτχ. γεινάμενος (γονεύς) Ηρ. 1, 120, κ άωρ. γενάμενος Άρχιμ.
 σ. 48. Ίδε γίγνομαι.

Γειτνιάω (είμαι γείτων, συγγενεύω, όμοιάζω) Πλουτ. Σόλ. 23, ά-
 παρ. -ίαν Άριστοτ. όητ. 1, 9, 30, παρατ. έγειτνίων Αίσωπ. 84, μελ.
 γειτνιάσειν Γαλην. 3, 690, άορ. ύποτ. -ιάσω Αίλ. I. Z. 1, 37, μτχ.
 γειτνιάσας Λουκ. Φιλοπατ. 1' εύχρ. όμως παρ' άττ. τό γειτονεύω Ξεν.
 προσοδ. 1, 8 και γειτονέω, γειτονών Πλατ. νομ. 842, Αίσχ. ιζ. 780,
 παρατ. έγειτόνεον Άνθ. 7, 283, -ονουν Πλατ. πολιτ. 271. Μέσ. αντί
 ένερ. γειτονεύεται Ίπποκρ. 3, 480, -ονται, 4, 108. Ρίζ. γε- (γέα-η),
 γη-ίτης, γεί-των, γει-τνία, γειτν-ιάζω, γειτν-ιάω, γειτον-εύω, γειτον-έω.

Γελάω ώς και παρ' ήμίν Πλατ. πολ. 457, παρατ. έγέλων Λυσ. 1,
 43, μελ. γελζ'σομαι Πλατ. Ίων 535, άπαρ. γελάσσειν Λουκ. ν. διαλ.
 20, 6, μτχ. γελασόμενος Ξεν. συμπ. 1, 16, μτγν. γελζ'σω Γαλην. 10,
 98, άορ. έγέλασα, έγελασάτην Πλατ. Λυσ. 207, π. παρκ. κατα-γεγέ-
 λασται Λουκ. ν. διαλ. 1, 4, π. άορ. έγελάσθην Δήμ. 2, 19, ύποτ. κα-
 τα-γελασθής Ξεν. άπομν. 3, 7, 7, άπαρ. -θῆναι Πλατ. Εύθ. 3, μτχ. -θέν
 Θουκ. 3, 83, καταγελασθής Ίσοκ. 5, 101, π. μελ. -θήσομαι Δ. Λασρ.
 1, 4, 4, κατα- Λουκ. Ζ. τραγ. 18. Παρ. γελαστός Πλατ. -στέος Κλ. Άλ.

Γελάω (ώς άνωτ.), 'γγελας Εύρ. Μηδ. 1362, έπ. γελών Οδ. φ, 105,
 άπαρ. γελειν=λάμπειν, άνθείν Ησυχ Αίσχ. γελατν (έκ ρ. γέλαμι) Η-
 ρωδν. π. μ. λ. σ. 23, μτχ. γελώντες Οδ. υ, 374, και γελώντες, σ. 111,
 γελοίωντες, υ, 390, άωρ. μτχ. γελάσα (άλλ. γελῶσα) Θεοκρ. 1, 36, -ώσα
 (άλλ. -άοισα), 1, 95, -άντι (άλλ. -ευντι), 1, 79, παρατ. έπ. γελοίων (άλλ.
 γελῶων) Οδ υ, 347, μελ μτγν. γελάσω Άνθ. 5, 179, γελάσσετε Χρ. Σίβ.
 1, 182, και άωρ. γελασοῦντι Εύστ. σ. 1557, 40, άορ. γέλασα Ιλ. ψ, 840,
 έγέλασσα φ, 389, γέλασσα, β, 270, άωρ. -ξα (άλλ. έγίλασσα) Θεοκρ. 20,
 15, μτχ. γελάσας, 7, 42, -άσσαις Πινδ. Π. 9, 38, γελαίτας Αίσχ. γεν.
 Σαπφ. 2, 5, γελοήσασα Ομ. ύμν. Άφρ. 49. Παθ. γελῶμαι Σοφ. Άντ. 838.
 Παρ. γελαστός Οδ. θ, 307. Ίδε γαληνιάω.

Γελοιάω έπ. Ίδε γελάω.

Γέμω (είμαι γεμάτος, πλήρης, φορτωμένος) μόν. έν Πλατ. άπολ. 26,

παρ. ἔγμεον Ἰσοκ. 7, 51, οἱ δ' ἄλλοι χρόνοι ἐκ τοῦ γεμίζω, ἄορ. ἐ-
γέμισα Δημ. 34, 36. Παθ. γεμίζεσθαι Θεμιστ. λ. 23, π. ἄορ. γεμισθεῖς
Εὐρ. Κυκλ. 505, π. παρκ. γεγεμισμένη Δημ. 34, 40. Ῥιζ. γεμ-, γέμ-ω,
γεμ-ίζω, γομ-, γόμ-ος, γομ-όω.

Γενεα-λογέω (λογαριάζω τὴν γενεάν τινος), ἰων. γενεηλογέουσι Ηρ.
2, 146, ἄορ. μτχ. γενεηλογήσας, 2, 143, π. παρκ. γεγενε-ηλόγηται, 6,
54, π. ἄορ. γενεαλογηθέντα Πλατ. Τιμ. σ. 23. ἴδε γίγνομαι.

Γενειάζω (ἀποκτῶ γένειον) μτγν. Δ. Ἄλ. 1, 76, καὶ γενειάω Ξεν.
ἀν. 2, 6, 28, καὶ γενειάσχω, ἀπαρ. -ειν Πλατ. συμπ. 181, μτχ. -ων
Ξεν. Κυρ. 4, 6, 5.

Γενειάζω (ὡς ἀνωτ.) Ἀνθ. 12, 12, καὶ γενειάω Ἰπποκρ. 7, 508,
ἀπαρ. γενειᾶν Ἀριστ. ἐκκλ. 5, μτχ. -ῶν Θεοκρ. 14, 28, καὶ δωρ. γενειά-
σδων, 11, 9, παρκ. γεγενείακα Κωμ. ἀποσπ. 4, 7, ἄορ. μτχ. ἰων. γενειή-
σας Οδ. σ. 476. Ῥιζ. γεν-, γαν-, γνα-, γεν-ειά-σδω, γεν-ε-ιάζω, γεν-ε-
ιάω, γέν-ειον, γεν-υς γεν-α=γνά-θος λατ. γνα-θ-μός.

Γεννάω (γεννῶ, παράγω ἐκ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ εἶναι) Πλατ. συμπ.
206, παρ. ἐγέννων, 191, μελ. -ήσω, πολ. 546, ἄορ. -ησα, Τιμ. 92,
παρκ. -ηκα, νόμ. 889. Μέσ. ἐν. γεννώμενος νόμ. 784, μ. μελ. ἀντί ἐ-
νερ. γεννησόμενος μτγν. Διοδ. 19, 2, μ. ἄορ. ἀντί ἐνερ. ἐγεννησάμην
Πλατ. Τιμ. 34.

Γεννάω (ὡς ἀνωτ.) μελ. δωρ. -άσω Εὐρ. I. A. 1065, ἄορ. δωρ. -ασα
Αἰτχ. ικ. 48. ἴδε γίγνομαι.

Γέντο (εἶλετο, ἔλαθεν) ἐπ. μόν. ἄορ. ἰλ. σ. 476, ἀλλ' ἐν Ησ. θε. 199
γέντο=ἐγένετο (ἴδε γίγνομαι) αἰολ. Γίνεται δ' ἐκ τοῦ ἔλετο, ἔλτο, ἔντο
καὶ μετὰ τοῦ αἰολ. δίγαμμα γέντο, ὡς τὸ κέλετο, κέλτο, κέντο καὶ ἤλθον
ἀντί ἤνθον. Κατ' ἄλλ. Ῥιζ. αὐτοῦ εἶνε γιμ=γεν, ἣν ἀπαντῶμεν καὶ παρὰ
τοὺς ἀρχ. Κυπριοὺς γεννοῦ=λάδε.

Γεραίρω (διὰ δώρου τιμῆς ἀνταμείβω τινά, τιμῶ τινά τινη) Ξεν. οἰκ.
4, 8, παρ. ἐγέραιρον, Κυρ. 8, 1, 39. Παθ. γεραίρωμαι Πλατ. πολ.
468, μτχ. -όμενος Ξεν. Κυρ. 8, 8, 4.

Γεραίρω (ὡς ἀνωτ.) Οδ. ξ. 441, ἀπαρ. γεραίρειν Θεοκρ. 7, 94, παρ.
Εὐρ. Ηλ. 712, γέραιρειν ἰλ. η. 321, μελ. γεραρῶ Ἀνθ. ἐπιγρ. 393, ἄορ. ἐ-
γέρηρα Ὀρφ. Ἀργ. 507, δωρ. ἐγέρασα Πινδ. Ο. 5, 5, γέρηρα=ἐτίμησα
Ψυχ. ἀπαρ. γερήραι Ὀρφ. Ἀργ. 619. Παθ. γεραίρεται Εὐρ. ικ. 553. Ῥιζ.
γερ-, γέρ-ας, γερ-αρός, γεραίρω (=γεραρ-ίω), γῆρ-ας, γηρ-άσχω. Κατ'
ἄλλ. συγγεν. τῷ γαίω, γηθίω.

Γεύω (ἀφήνω, δίδω τινὸς νά γευθῆ τι) Πλουτ. ἠθ. 982, μτχ. γεύων
Πλατ. νόμ. 634, ἄορ. ἔγευσα Πλουτ. Λυκουρ. καὶ Νομ. 1. Μέσ. γεύο-
μαι Δημ. 50, 26, μελ. γεύσομαι Πλατ. πολ. 598, ἄορ. ἐγευσάμην Ξεν.
ἀν. 3, 1, 3, ὑποτ. γεύσεται Πλατ. νόμ. 844, μτχ. γευσάμενος Θουκ.
2, 50, π. παρκ. ἀντί μέσ. γεγευμένος Πλατ. νόμ. 762, ὑπερσ. ἐγέγευ-
το Θουκ. 2, 70, π. ἄορ. κατα-γευθεῖς Φωτ. Παρ. γευστός Ἀριστοτ. ἀ-
γευστος Ξεν. γευστέος Πλατ.

Γεύω (ὡς ἀνωτ.), μελ. γεύσω Κωμ. ἀποσπ. 4, 460, ἀορ. ἐγεύσα, ὑποτ. γεύσω Εὐρ. Κύκλ. 149, μετ. γεύσας Κωμ. ἀποσπ. 2, 819. Μέσ. γεύομαι Πινδ. I. 5, 20, Ηρ. 2, 18, παρατ. ἐγευόμην Σοφ. Ἄντ. 1005, μελ. γεύσομαι Κωμ. ἀποσπ. 3, 13, Ηρ. 2, 39, ἀπαρ. -σεσθαι Οδ. ρ, 443, ἀορ. ἐγευσάμην Αἰσχ. Ἄγ. 1222, εὐκτ. γευσαίατο (=γεύσαιντο) Εὐρ. I. A. 423, ἀπαρ. γεύσασθαι Οδ. υ, 181, μτχ. γευσάμενος Ηρ. 1, 71, παρχ. γεύμεθα (=γεγεύμεθα) Θεοκρ. 14, 51, μτχ. γεγευμένος Εὐρ. Ἴππ. 663. ῥίζ. γυ-, γεύ-ω, γεύ-ομαι = gu-s-io λατ. γεύ-μα = gustum, γεύ-σις = gu-stus λατ. =gouit γαλλ.

Γηθέω (εὐφραίνομαι), γηθείλ. 4, 140, γήθει (ἐκ ῥ. γήθω) ἐπ. καὶ μτγν. Ὅρφ. ὕμν. 78, 10, δωρ. γαθεῦσιν Θεοκρ. 9, 36, προστ. γηθείτω Κ. Σμ. 3, 608, μτχ. γήθων Ὅρφ. ὕμν. 16, 10, γηθοῦσα, 49, 7, γηθοῦση Αἰσχ. χο. 772, γηθεῦντας Μανεθ. 5, 105, παρατ. ἐγήθειον Ιλ. η, 127, ἐγάθειον Ἄνθ. 7, 425, γήθειον Κ. Σμ. 1, 72, γήθει Ἀπολ. Ρ. 1, 436, ἐπ-εγήθει Αἰσχ. Πρ. 157, μελ. γηθήσω Ὅμ. ἐπιγρ. 14, 21, -ήσεις, ὕμν. 4, 279, -ήσει Ιλ. θ, 378, ἀπαρ. -ήσειν, υ, 416, ἀορ. ἐγήθησεν Ἀπολ. Ρ. 3, 924, γήθησε Ιλ. κ, 190, δωρ. γάθησε Πινδ. Π. 4, 122, γήθησαν Ιλ. ω, 321, ὑποτ. γηθήση Ἄνθ. 7, 26, εὐκτ. γηθήσαι Ιλ. α, 255, -ήσεις, ι, 77, μτχ. -ήσας Ησ. ἀσπ. 116, παρχ. 6. ἀντι ἐν. ποιητ. καὶ ἀττ. πεζ. γέγηθα Εὐρ. Ἐκ. 279, γέγηθας Σοφ. Φιλ. 1021, γέγηθε Ιλ. θ, 559, Πλατ. νομ. 671, δωρ. γέγαθε Πινδ. Ν. 3, 33, γεγήθασι Ἰωσ. πολ. Ἰουδ. 1, 33, 3, μτχ. γεγηθῶς Σοφ. Οἰ. τ. 368, Δημ. 18, 291, ὑπερσ. ἐγεγήθειν Αἰσχ. Πρ. 157, γεγῆθ- Ιλ. λ, 683, δωρ. γεγάθει Ἐπιχ. 75. Μέσ. γήθονται Σ. Ἐμπ. 567, μτχ. -όμενος Ἄνθ. 6, 261. ῥίζ. γαF-, γαυ-, γαίω (=γαF-ίω) =gau-deo λατ. γαδ-, γαδ-εῶ =χαρὰ Πουχ. γαδ-εῖν =χαρῖσαισθαι, ὡς γαθ-, γαθ-εῶ, γε-γάθ-ω, γηθ-έω, γῆθ-ος, γηθ-οσύνη, γηθ-όσυνος.

Γηπονέω (γεωπονέω), ἀπαρ. μτγν. γηπονεῖν, δωρ. γαπονεῖν Εὐρ. ῥησ. 75.

Γηρ-άσκω (γερνῶ, κέμνω τι νὰ γηράσῃ) Πλατ. Θεαιτ. 181 καὶ γηρῶ, ἀπαρ. γηρᾶν Ξεν. Κυρ. 4, 1, 15, κατα- Ἰσαΐ. 2, 22, μτχ. ὑπογηρώντων Αἰλ. I. Z. 7, 17, μελ. γηράσω Πλατ. πολ. 393, καὶ ἐγγηράσομαι Θουκ. 6, 18, ἀορ. ἐγήρασα, ἀπαρ. γηρᾶσαι, κατα- Πλατ. Θεαιτ. 202, Ξεν. ἀπομν. 3, 12, 8, μτγν. κατα-γηράναι Ἀθην. 5, 190 (α), μτχ. γηράσας Πλατ. νόμ. 958, παρχ. γεγήρακα Ἀριστοτ. πολ. 7, 10, κατα- Ἰσοκ. 10, 1, παρα- Αἰσχιν. 3, 251, π. ἀορ. α. ὑπεργηραθεῖς Ψευδο-Καλλισθ. 1, 25. Μέσ. μτγν. γηράσκομαι Πλουτ. καὶ γηράομαι Στοβ. 9, 58.

Γηρ-άσκω (ὡς ἀνωτ.) Οδ. η, 120, καὶ γηράω Κωμ. ἀποσπ. 283, γ. πλ. ἀπογηράσκωντι Πιν. Ἡρακλ. 1, 100, ἀπαρ. γηρασκέμεν Οδ. δ, 240, παρατ. ἐγήρασκε Ιλ. ρ, 325, ἐγήρα, η, 148, κατα- Ηρ. 6, 72, μελ. γηράσω Σιμων. 85, 9, καὶ γηράσομαι Κρητί. ἔλεγ. 7, συγ- Εὐρ. ἀποσπ. 31, κατα- Ἀριστ. ἵππ. 1308, ἀορ. κατα-εγήρασα Ηρ. 2, 146, ἐγήρασεν Αἰσχ. ἰκ. 894, ἀορ. 6. ἐγήραν Ιλ. ρ, 117, ἀπαρ. ἀττ. γηράναι Αἰσχ. χο. 908, μτχ. ἐπ. γηράς Ιλ. ρ, 197, ἐπ. δοτ. πλ. γηράντεσσι Ησ. ἔρ. 186. Μέσ. γηράσεται, ἀποσπ. 163. ἴδε γεραίρω.

(α) Κατὰ Μοῦρ. σ. 194 «γηρᾶναι καὶ καταγηρᾶναι Ἀττικοί, γηρᾶσαι καὶ καταγηρᾶσαι Ἑλληνες» πρὸς καὶ Θωμ. Μαγ. σ. 192.

(ΑΝΩΜΑΛΑ ΡΗΜΑΤΑ).

6

Γηρο-τροφῶ (γηροδοσκέω) ἀττ. Ἰσαϊ. 1, 39, Δημ. 24, 203, μελ. -ήσω Πλατ. Μενεξ. 248. Παθ. γηροτροφοῦμαι, μτχ. -οῦμενοι Ἰσοκ. 14, 48, ἀορ. ἐγηροτροφῆθην Λυσ. 13, 45, μ. μελ. ἀντί παθ. γηροτροφήσομαι Δημ. 60, 32.

Γηρύω (ἐκβάλλω φωνήν, ψάλλω) ποιητ. γηρύουσιν Ὀρφ. Ἄργ. 1275, δωρ. γαρύετον Πινδ. Ο. 2, 87, ἀπαρ. γαρύεμεν, Ν. 3, 32, καὶ γαρύεν (=εἶν), Ο. 1, 3, μτχ. γηρύουσα Ὀρφ. Ἄργ. 434, παρατ. γάρουον Πινδ. Π. 4, 94, μελ. γηρύσει Εὐρ. Ἴππ. 213, ἀορ. γηρύσας Ἄριστ. εἰρ. 805, π. ἀορ. ἀντί ἐνερ. ἐγηρύθη μτχ. γηρυθεῖσα Αἰσχ. ἰκ. 460. Μέσ. ἀντί ἐνερ. γηρύσομαι Ησ. ἔρ. 258, δωρ. γαρυ- Θεοκρ. 9, 7, παρατ. γηρύετο Ομ. ὕμν. 3, 426, μελ. γηρύσομαι Εὐρ. Ἴππ. 213, γαρύσομαι Πινδ. Ι. 1, 34, ἀορ. ἐγηρύσω Εὐρ. Ηλ. 1327, ἀπαρ. γηρύσασθαι Ὀρφ. λιθ. 60. Ῥίζ. γαρ- γαρ-ύω, γηρ-ύω, =γράφω (ἀντί γάρ-ναμι) σανσκρ. gar-io=λάλω, φλυαρῶ λατ. κοιν. γκαρίζω, cap-o=ᾄδω λατ. κηρύσσω (=κηρ-οκίω) καὶ χαίνω (=χαν-ίω), γῆρ-ος, Γηρ-ούων, γέρ-ανος=gru-s λατ. =gru-e γαλλ.

Γί-γνο-μαι (γίνομαι) Θουκ. 3, 42, Ἰσοκ. 7, 23, καὶ γίνομαι (ἄλλ. γίγνομαι) Ἀντιφ. 5, 11, μελ. γενήσομαι Θουκ. 6, 6, π. παρκ. γεγέννημαι, 4, 125, Πλατ. πολ. 411, ὑπερσ. ἐγεγένητο Ξεν. Ἑλλ. 6, 5, 16, π. ἀορ. α. μτγν. ἐγενήθην Πολυβ. 2, 67, Δ. Ἄλ. 4, 69, ἀλλὰ μτχ. γενηθεῖσα Λυσ. ἀποσπ. 22 (α), π. μελ. γενηθήσομαι σπαν. Πλατ. Παρμ. 141, μ. ἀορ. β. ἐγενόμην Θουκ. 1, 74, παρκ. β. γέγονε Ξεν. Κυρ. 1, 2, 13, ὑπερσ. ἐγεγόνει, Ἀγησ. 2, 28.

Γί-γνο-μαι (ὡς ἀνωτ.) Ἰλ. σ. 468, Αἰσχ. Περ. 708, παρατ. ἐγίγνετο Ἰλ. ν. 86, Σοφ. Οἰ. Κ. 272, γίγν- Ἰλ. ν. 684, ἐγίγνετο Ηρ. 8, 12, μελ. γενήσομαι Αἰσχ. Εὐμ. 66, δωρ. -ησοῦμαι Λύσις ἐπιστ. εἰς Ἴππαρχ. σ. 53, π. παρκ. γεγέννημαι Εὐρ. Κύκλ. 637, μτχ. γεγεννημένος Πινδ. Ο. 6, 53, ὑπερσ. ἐγεγένητο Ἴπποκρ. 5, 184, π. ἀορ. δωρ. καὶ ἰων. ἐγενήθην Ἐπιχάρμ. Φουν. σ. 108, ἀπαρ. γενεαθῆμεν Ἀρχύτ. σ. 674, καὶ γενηθῆν Χαλκιδ. ἐπιγρ. μ. ἀορ. β. ἐγενόμην Ἰλ. ο. 653, γενόμην Οδ. ζ. 141, δωρ. ἐγενόμην Αἰσχ. Περσ. 933, β. ἐν. γένεο Ἰλ. ε. 897, ἔγεντο (=ἐγένετο) Θεοκρ. 1, 88, γέντο (=ἐγένετο) Ησ. θε. 199, γενέσκειτο Οδ. λ. 208, γ. πλ. ἐγενέατο (=ἐγένοντο) Ηρ. 2, 166, προστ. γέινεο Καλλ. Δημ. 214, εὐκτ. γενοίμην Αἰσχ. Ηρ. 905, γενοίατο Ηρ. 1, 65, παρκ. β. γέγονα, Ἰλ. τ. 122, καὶ γέγαα, δ. 325, δωρ. γέγακα (ἴδε γάω), ὑποτ. γε- Θεογν. 300, ὑπερσ. ἐγεγόνες Ηρ. 2, 2. Ῥίζ. γεν-, γίγνομαι (ἀντί γι-γένομαι) καὶ γεινομαι (=γεν-ίομαι), gi-gno=γεννώ λατ. =γά-γαν-μι σανσκρ. γέν-ος, γεν-ετήρ, γεν-έτειρα, γνή-σιος, γέν-να, γεν-νάω, γεν-εά, γεν-εαλογέω, γυν-ή, γυναικεῖος.

Γι-γνώσκω (γνωρίζω, εἰξεύρω, καταλαμβάνω) Θουκ. 2, 48, Ἄνδοκ. 4, 1, Πλατ. Φαιδ. 60, καὶ γιν-ώ-σκω (ἄλλ. γιγνώσκω) Ἄνδοκ. 3, 11, παρατ. ἐγίγνωσκον Ἰσοκ. 21, 21, Λυσ. 12, 73, καὶ ἐγίνωσκον (ἄλλ.

(α) «Γενηθῆναι παρ' Ἐπιχάρμω καὶ ἔστι Δώριον· ἀλλ' ὁ ἀττικίζων γενέσθαι λεγέτω» Φρόνιχ. σ. 108. Κατὰ δὲ Μοῦρ. σ. 193 «γίγνεται Ἀττικοί, γίνεται Ἑλληνας».

ἐγίγνωσκον) Ἄνδοκ. 4, 29, μελ. γνώσομαι Θουκ. 3, 37, παρκ. ἐγνώκα Δυσ. 17, 6, ὑπερσ. ἐγνώκειν Δημ. 19, 154, ἀορ. 6. ἐγνων Θουκ. 7, 3, ὑποτακ. γνώ, γνώτε Ἀντιφ. 5, 46, εὐκτ. γνοίην Ἴσοκ. 11, 19, γνοίημεν Πλατ. νόμ. 918, γνοῖμεν (ἄλλ. γνοίημεν), Ἀλκιβ. 1, 129, γνοίητε Ξεν. Ἑλλ. 6, 3, 13, γ. πλ. γνοίεν, Κυρ. 8, 3, 49, γνοίησαν Δημ. 33, 15, προστ. γνώθι Πλατ. Πρωτ. 343, ἀπαρ. γνῶναι Δυσ. 16, 7, μτχ. γνούς Θουκ. 4, 28, π. παρκ. ἐγνώσμαι Θουκ. 3, 38, ὑπερσ. κατεγνώσμεν Ἀντιφ. 5, 70, π. ἀορ. ἐγνώσθην Πλατ. νόμ. 656, π. μελ. γνώσθισομαι Θουκ. 1, 124, Παρ. γνωτός Ξεν. -έος Πλατ.

Γι-γνώ-σκω (ὡς ἀνωτ.) Ἰλ. λ, 651, καὶ γι-νώ-σκω Ηρ. 3, 81, δωρ. γ. πλ. γινώσκοντι Πινδ. Ο. 6, 97, παρατ. γίγνωσκον Ἰλ. ζ, 191, ἐγίν-Ηρ. 9, 2, μελ. γνώσομαι Ἰλ. ψ, 497, γνωσόμεσθα Σοφ. Αἴ. 677, εὐκτ. γ. πλ. γνωσίοιτο (=γνώσοιντο), Οἰ. τ. 1274, σπαν. γνώσω, -σεις Ἴπποκρ. 3, 7, ἀορ. α. ἰων. καὶ μόν. σύνθ. ἀν-ἐγνώσσα Ηρ. 1, 68' (ἴδ' ἀναγιγνώσκω), μτχ. ἀναγνώσας, 1, 85, ἀορ. 6. ἐγνων Ἰλ. ν, 72, γ. δοῖκ. γνώτην Οδ. φ, 36, γ. πλ. ἐγνων Ὀμ. ὕμν. Δημ. 111, ἐγνων Πινδ. Π. 4, 120, ὑποτ. γνῆ Ἰλ. α, 411, ἐπ. γνώω Οδ. ξ, 118, γνώη, ω, 688, γνώτων Οδ. φ, 218, πλ. γνώμεν, π. 304, γνῶμεν Ἰλ. χ, 382, γνώωσι, ω, 688, γνῶσιν ζ, 231, δωρ. γ. πλ. γνῶντι Πιν. Ἡρακλ. 1, 105, ἀνα-γνῶντι Κρητ. ἐπιγρ. προστ. γνώθι Αἰσχ. Ἐπτ. 652, γνώτε | Ἰλ. τ, 84, εὐκτ. γνοίην Ἰλ. ε, 85, συγ-γνοίη Αἰσχ. ἰκ. 215, ξυγ-γνοῖμεν Σοφ. Ἄντ. 926, γνοίησαν Ἴπποκρ. 1, 622, ἀπαρ. γνῶναι Οδ. ν, 312, ἐπ. -ώμεναι Ἰλ. φ, 266, μτχ. γνούς Σοφ. Ἥλ. 731, παρκ. ἐγνώκα Αἰσχ. ἰκ. 51. Μέσ. συγγινώσκομαι Ηρ. 99, παρατ. συν-εγινώσκετο, 3, 53, ἀορ. α. γνώσασθαι Μανέθ. 2, 51, ἀορ. 6. εὐκτ. συγ-γνοίτο Αἰσχ. ἰκ. 216. Παρ. γνωτός Ἰλ. η, 404, Σοφ. Οἰ. τ. 396. Ρίζ. Γνω-, νο-έω, δ-νο-μα, = no-men λατ. nom γαλλ. γνο-, γι-γνώσκω ἢ γι-νώ-σκω = no-sco (ἀντι gno-sco) λατ. = γάν-αμι σανσκρ. γνώσις, γνώμη, γνώμων, γνωρίζω, ἀμφι-γρονέω.

Γλαυκιάω (πυρωδῶς καὶ καταπληκτικῶς βλέπω ἐπὶ λεόντων, ἀγριοῦμαι) ἐπ. γλαυκιάωσι Ὀππ. κυν. 3, 70, μτχ. -όν Ἰλ. υ, 172, μτγν. πεζ. γλαυκίων Ἥλιος. 7, 10, θηλ. -όωσα Μανέθ. 5, 250, καὶ γλαύσει = λάμπει, φαίνει, φαύσκει Ησυχ. παρατ. γλαύσεσκε Μοσχ. 1, 86. Ρίζ. γλαF-, γλαυ-, γλαυ-κ-ιάω, γλαύσω (=γλαυ-κίω), γλαυ-σόν = λαμπρόν Ησυχ. γλή-νη = ἡ κόρη τοῦ ὀφθαλμοῦ, ὡσαύτως γλαυξ, γλαυκός = glaucus λατιν. γλαυκῶπις.

Γλάφω (κοιλιάω τι) ποιητ. Ησ. ἀσπ. 432, ἀορ. σύνθ. μτχ. δια-γλάφασα Οδ. δ, 438, μ. ἀορ. ἀπ-εγλαφάμην Κωμ. ἀποσπ. 4, 628. ἴδε γλόφω.

Γλί-χ-ομαι (προσπαθῶ νὰ ἀπολαύσω) Δημ. 6, 11, παρατ. ἐγλιχόμην, 5, 22. Θουκ. 8, 15.

Γλί-χ-ομαι (ὡς ἀνωτ.), γλίχει Ἀριστ. ἀποσπ. 160, ἰων. γλίχεται Ηρ. 7, 161, πλ. -όμεθα Κωμ. ἀποσπ. 3, 447, προστ. γλίχου Ἀνθ. 9, 334, μ. ἀορ. ἐγλιφάμην Κωμ. ἀποσπ. 2, 695. Ρίζ. Γλι- (λι-τός, ὀ-λισ-θαίνω), γλι- (γλιστρῶ παρ' ἡμῶν), γλι-χομαι, γλι-σχος, γλοι-ός.

Γλυκαίνω (γλυκὺ ποιῶ) Δ. Ἀλ. σύνθ. λέξ. 12, μελ. -γνῶ Π. Δ. Σιρ. σοφ. 12, 16, ἀορ. ἐγλύκαῖνα, ἀπαρ. γλυκαῖναι Δ. Δαερ. 8, 70' εὐχρηστό.

παθ. γλυκαίνομαι Ξεν. οίκ. 19, 19, παρκ. γεγλύκασαι Ἀθην. 9, 384, ἀλλ' ἀπ-εγλύκασαι Δίφιλ. π. Ἀθην. 2, 55, ἀορ. ἐγλυκάνθη, 5, 200, Μόσχ. 3, 112, Ἴπποκρ. 7, 160, μελ. γλυκανθήσομαι Π. Δ. Σιρ. σοφ. 49, 1, μ. ἀορ. κατ-εγλύκάνατο Κωμ. ἀποσπ. 2, 6. Ρίζ. γλυκ-, γλυκός =dulc-is (ἀντι gulcis) λατ.=doux γαλ.=gul-jam σανσκρ. γλυκαίνω (=γλυκανίω)=dulc-esco λατ. γλυκ-ερός, γλεῦ-κος, ἀ-γλευκ-ής. Τούτω συγγενές εἶνε καὶ τὸ γλοιός καὶ τὸ λατ. glutire = βροχθίζειν.

Γλύφω (χοιλαινῶ, σκαλιζῶ εἰς λίθους, μέταλλα, ξύλα) Πλατ. Ἰππί. ἐλ. 368, μελ. γλύψω Π. Δ. Ἐξοδ. 28, 9, ἀορ. ἐγλυψα Στραβ. 9, 410, π. παρκ. γέγλυμμαι Πλατ. συμπ. 216, καὶ ἐξέγλυμμαι, πολ. 616, π. ἀορ. ἐγλύφην Μαλαλ. 2, σ. 50, δι- Αἰλ. Π. Ἴσ. 14, 7, μ. ἀορ. ἐγλυψάμην Πλουτ. Σουλ. 3.

Γλύφω (ὡς ἀνωτ.) Κωμ. ἀποσπ. 2, 113, Ηρ. 7, 69, παρατ. ἐγλυφον Ἴπποκρ. 3, 142, Ἀριστ. νεφ. 879, ἀορ. ἐγλυψα Ἀνθ. 9, 818, ἐν- Ηρ. 2, 4, π. παρκ. γέγλυμμαι Ἀνθ. 9, 752, π. ἀορ. α. ἐγλύφην 6, 229, π. ἀορ. β. ἐγλύφην, παραρτ. ἐπιγρ. 66, μ. ἀορ. ἐγλυψάμην Θεοκρ. ἐπιγρ. 7. Παρ. γλυπτός Ἀνθ. 6, 64. Ρίζ. γλαφ- ἢ γλυφ-, γλάφ-ω, γλάφ-ω, γλαφ-ορός =glab-er λατ. « διαγλάφασ » =διαγλύψασα, διασκαλεύσασα » Ησυχ. γλύφ-ω =sculp-o glub-o λατ. γλύφ-ανός, γλύπ-της, γλύμ-μα, glu-ma =λέπος λατ. Τούτω συγγεν. εἶνε τὸ κέλυφος, κέλυψη, γράφω.

Γνάμπτω (λυγίζω, καμπυλώνω) ποιητ. -πτει Ορφ. λιθ. 193, -ουσι Οππ. ἀλ. 5, 574, ἐπι- ἰλ. ι, 514, μτχ. γνάμπτων Ἀνθ. 11, 365, μελ. γνάμπσει (ἄλλ. γνάψει) Αἰσχ. Πρ. 995, Ορφ. λιθ. 474, ἀορ. γνάμπσεν Ἀπολ. Ρ. 2, 965, ἐν τμήσ. ἰλ. ψ, 731, ἐπ-ἐγγ- β, 14, ἀν-ἐγγαμψαν Οδ. ξ, 348, ἀπαρ. γνάμψαι Ἀπολ. Ρ. 3, 1249, μτχ. γνάμψας, 2, 946. Παθ. γναμπτόμενοι Νικ. Θηρ. 423, παρατ. ἐγνάμπτετο (ὀρθότ. ἐκνάπτετο) Σοφ. Αἴ. 1031, ἐπ-εγνάμπτοντο Ἀπολ. Ρ. 2, 593, π. ἀορ. ἀν-εγνάμψθη ἰλ. γ, 348, ἀπαρ. γναμψθῆναι (ἄλλ. καμψθῆναι) Θουκ. 3, 58. Ρίζ. γαμφ- =κάμ-π (καμ-άρα =camera λατ. κάμ-πη, κάμ-πτω), γαμφ-ή, γνάμπ-τω, γναμπτός, γαμφ-ός, γόμφ-ος, γέφ-υρα.

Γο-άω (κλαίω, θρηνῶ) ἐπ. -άει Μόσχ. 3, 88, γ. πλ. -αώσι Ἀπολ. Ρ. 3, 994 καὶ δωρ. -άοντι Μόσχ. 3, 24, εὐκτ. γοάωμεν (ἄλλ. -άοιεν) Οδ. ω, 190, ἀπαρ. γοήμεναι ἰλ. ξ, 502, μτχ. γοῶν, σ, 315, γοάων Οδ. τ, 119, γοῶσα Θεογν. 264, γοῶσα ἰλ. π, 857, παρατ. γοῶν Οδ. κ, 567, θαμ. γοάσασκεν, θ, 92, γοάσκει Ομ. ὕμν. 4, 216, -άσσκον Ἀπολ. Ρ. 2, 293, μελ. γοήσομαι ἰλ. φ, 124, μτγν. γοήσω Ἀνθ. 7, 638, ἀορ. ἐγόησαν Ἀνθ. 7, 599, ἀορ. β. ἐπ. γοῶν ἰλ. ζ, 500. Μέσ. ἀντι ἐνεργ. γοάομαι, γοᾶσθε Αἰσχ. Πέρσ. 1072, Ἀριστ. θεσ. 1036, εὐκτ. γοάοισθε Μόσχ. 3, 3, ἀπαρ. γοάσθαι, 4, 83, μτχ. γοῶμενος Σοφ. Τρ. 937, -ομένη, Τρ. 51, ἐν πεζ. μόν. Ξεν. Κυρ. 4, 6, 9, παρατ. γοᾶτο Σοφ. Οἰ. τ. 1249, μ. ἀορ. γοήσατο Κ. Σμ. 10, 465. ἄλλα καὶ παθ. ἐν. γοᾶται Αἰσχ. [χο. 632, π. ἀορ. γοηθεῖς Ἀνθ. 7, 371. ἴδε γεγώνεω.

Γουνάζομαι (πεσμένος ἢ πιάνων τὰ γόνατά τινος ἰκετεύω αὐτόν) Οδ. ν, 324, προστ. γουνάξο ἰλ. χ, 345, δυϊκ. γουναξέσθην, λ, 130, μτχ. γουναζόμενος; Εὐστ. ἐρ. σ. 43, 62, μελ. γουνάσομαι ἰλ. α, 427. ἄλλα καὶ

Γουνόομαι ἰλ. φ, 74, ἀπαρ. γουνοῦσθαι Οδ. κ, 521, μτχ. γουνοῦμε-

νος Πλ. ι, 583. ῥίζ. γαν-, γεν-, γον-, γόν-ο=gen-u λατ. =γάν-ου σαν-σφρ. γεν. γού-ατος (=γοῖν-ατος), γου-νάζομαι, γουν-όομαι, γνύξ, γων-ια, πρό-χτυ, ἰγνύα (ἀντί ἐγ-γνύα).

Γράφω (ἐγχαράττω, ξέω, σχήματα ἀλφαβητικά κάμνω, γράφω, ζω-γραφίζω) Θουκ. 1, 22, παρατ. ἔγραφον Πλατ. Θεαιτ. 143, μελ. γράψω, Φαιδρ. 276, ἀορ. ἔγραψα Θουκ. 1, 97, παρκ. γέγραφα Ἴσοκ. 11, 1, μτγν. γεγράφηκα Συνέσ. ἐπιστ. 134, παρασυγ-γεγράφηκας Δημ. 56, 28, μτχ. γεγραφηκώς Ξεν. ἀν. 7, 8, 1, ὑπερσ. ἐγεγράφει Δημ. 18, 79, π. παρκ. γέγραμμαι Θουκ. 2, 1, μτγν. ἔγραμμαι Ὀππ. κυν. 3, 274, μτχ. γεγραμμένος Ξεν. ἀπομν. 4, 8, 4, ὑπερσ. γέγραπτο, ἀπομν. 1, 2, 64, π. ἀορ. α. μτγν. περι-εγράφηθην Ἀριστειδ. τ. 2, σ. 68, ἀορ. β. ἐ-γράφην Πλατ. Παρμ. 128, ὑποτ. γραφῶ Φαιδρ. 975, ἀπαρ. γραφήναι, Παρμ. 128, μτχ. γραφεῖς Θουκ. 1, 133, π. μελ. β. γραφήσομαι Πλουτ. ἦθ. 866, ἀντεγ- Δημ. 25, 73, μ. μελ. ἀντί παθ. γράφομαι Γαλλην. 1, 36. Μέσ. γράφομαι Δημ. 59, 42, ὑποτ. -ηται Πλατ. νόμ. 948, μελ. γράφομαι Δημ. 19, 209, ἀορ. ἐγραψάμην Πλατ. Θεαιτ. 143, Ἄνδοκ. 1, 17. Παρ. γραπτέος Ξεν.

Γράφω (ὡς ἀνωτ.), δωρ. γρόφων ἀντί γράφων Ἐπιγραφ. παρατ. γράψασκε Μ. Ἐτ. ἀορ. γράψει Πλ. ρ, 599, παρκ. γέγραφα Κωμ. ἀποσπ. 2, 90, π. παρκ. γέγραμμαι Πινδ. Ο. 11, 3, γ. πλ. γεγράφαται Γρ. Κορ. σ. 484, μτχ. ἔγραμμένος Ἐπιγραφ. ὑπερσ. ἐτέγραπτο Ηρ. 3, 128, π. ἀορ. ἐγράφηθην Ἀρχιμ. Κων. σ. 48, 6, ἐν- Ἄνθ. 8, 147, π. ἀορ. β. ἐγράφηθην Ηρ. 4, 91, μελ. γραφήσομαι Κωμ. ἀποσπ. 4, 584, μετεγ- Ἀριστ. ἰππ. 1370, μετ' ὄλ. μελ. γεγράφομαι Σοφ. Οἰ. τ. 411, δωρ. γεγράφονται Πιν. Ἡρακλ. 1, 73. Μέσ. γράφομαι Αἰσχ. χο. 450, μελ. γράφομαι Ἀριστ. εἰρ. 107, μ. ἀορ. ἐγραψάμην, σφ. 894. Παρ. γραπτὸς Εὐρ. ῥίζ. γρα-, γραφ-, γράφ-ω, γραb-a=σκάπτω γοθθ. γροφ-, γρόφω=γράφω δωρ. γροφεύς, γροφ-εύω, γραφ-εύς, γράμμα. Τούτῳ συγγενῆ εἶνε τὰ γλάφω, γλύφω, χαράττω, χαράτ=γλύφω Ἐβρ.

Γρηγορέω (ἐγειρίζω) Θωμ. Μαγ. 628, παρκ. ἐγρήγορα Φρυν. 119, ὑπερσ. ἐγρηγόρειν (α), ἀορ. ἐγρηγόρησα Ν. Δ. Ματθ. 24, 43 ἰδ' ἐγρηγο-ράω.

Γρύζω (γρουνίζω, γρυλλίζω ἐπὶ χοίρων, μουρμουρίζω, διαλύω) Λουκ. δίκ. φων. 10, μελ. γρύσω Ἀριστοτ. προβλ. 4, 2, 5, καὶ γρύξει Π. Δ. Ἐξοδ. 11, 7, ἀορ. ἔγρυξα Πλατ. Εὐθυδ. 301, ἀπαρ. γρύξει Ἰσαί. 8, 27, ἀλλὰ μτχ. γρύσαντες Σ. Ἐμπ. 751.

Γρύζω (ὡς ἀνωτ.) Αἰσχ. ἀποσπ. 254, Ἀριστ. πλ. 454, μελ. γρύξεις Ἀριστ. ἰππ. 294, δωρ. γρυλίξετε (ἐκ τοῦ γρυλλίζω), Ἄχ. 746, μ. μελ. ἀντ. ἐνερ. γρύζομαι Κωμ. ἀποσπ. 2, 831, ἀορ. ὑποτ. γρύξη Ἀριστ. σφ. 374,

(α) Κατὰ Φρόνιχ. σ. 119. «γρηγορῶ, γρηγορεῖ, οὐ δεῖ, ἀλλ' ἐγρήγορα λέγειν καὶ ἐγρηγόρειν». Κατὰ δ' Εὐστ. Οδ. σ. 1880, 26 «Ὅμηρος μὲν τετρασυλλάβως οἶδεν ἐγρηγορῶ, οἱ δὲ ὕστερον καὶ γρηγορῶ τρισυλλάβως, ὅπερ οὐ φιλεῖται τοῖς ῥήτορσιν».

μτχ. γρύξας, νεφ. 963. Παρ. γρυκτός, Λυσ. 656. ῥίζ. γρυ-, γρυ-γ-μός, γρύξω (ἀντι γρυγ-λω) = grunnio λατ. γρονός και γρουνός, grunus = γρυλ-λισμός, γρυλλίζω.

Γρυλίζω ἴδε γρύξω.

Γυμνάζω (διδάσκω τινά γυμνόν τὰς ἐν παλαιστραις σωματικὰς ἐξασκή-σεις, ἐπιτήδειόν τινα ποιῶ εἰς τι) ὁμαλ. ὄωρ. γυμνάσσομαι Ἄριστ. Λυσ. 82. ῥίζ. γυ-, γυ-τον, γυ-μνός, γυμν-άζω, γυμν-όω. Κατ' ἄλλους ῥίζ. εἶνε δυ- (δύω), ἐκδύω, ἐκδυμνός, γδυμνός, γυμνός = nudus λατ. γυμνάσσομαι, γυμνάζω.

Δαέω ἴδε δάω.

Δαιδάλλω (κατασκευάζω τεχνικῶς, ποικίλλω) ποιητ. δαιδάλλουσι Ὅππ. κων. 1, 335, ἀπαρ. δαιδάλλειν Πινδ. Ο. 5, 21, μτχ. δαιδάλλων Ἰλ. σ. 479, Οδ. ψ, 200, π. παρκ. δεδαδαλμένος Πινδ. Ο. 1, 29, π. ἀορ. δαιδαλθεῖς, Ν. 11, 18. Ἐκ δὲ τοῦ δαιδαλώ μελ. ἀπαρ. δαιδαλωσέμεν, Ο. 1, 105. ῥίζ. δα- (δαίω = διαίρω, σκαλίζω), δαλ-, δαι-δαλ, δαιδαλ-ος, δαιδάλλω (= δαιδαλ-ιω).

Δαίξω (κομματιάζω, κατακόπτω, ξεσχίζω) ποιητ. ἀπαρ. -ίξειν Τυρταῖ. 11, 17, Ὅρφ. λιθ. 706, μτχ. -ων Ἰλ. λ, 497, Αἰσχ. ἰκ. 680, παρατ. ἐ-δάίξει Ἰλ. 147, δάιξει Ὅρφ. ἀποσπ. 12, 2, μελ. δαίξω Αἰσχ. Ἀγ. 207, ἀορ. ἐδάιξα Ἄπολ. Ρ. 1, 1002, ἀπαρ. δαίξαι Ἰλ. 6, 416, μτχ. δαίξας Αἰσχ. χο. 396. Μέσ. δαίξόμενος Ἰλ. 5, 20, παρατ. ἐδαίξετο, ι, 8, π. παρκ. δεδαίγμε-νος, σ, 236, και δεδαίγμενος Πινδ. Π. 8, 87, ὑπερσ. δεδαίχτο Nov. 14, 387, π. ἀορ. ἐδαίχθην Ἄνθ. 8, 216, μτχ. δαίχθεις Πινδ. Π. 6, 33 και δαίσθεις Εὐρ. Ἡρακλ. 214. Παρ. δαίχτός Ὅρφ. Ἀργ. 979. ῥίζ. δα-, δαίω, δα-ίξω (= δαίτ-ιω) = div-ido λατ. δα-ίνουμι, δα-τ-έομαι, δα-σμός, δῆ-μος, γεω-δαισία, εἰσο-δαίτης = ὑπ' ἐνίων ὁ Πλούτων Ἠσυχ. Εἶνε δὲ συγγεν. τῆ τέμ-νω, ταμ-ίη.

Δαίνουμι (διανέμω, μοιράζω, φιλεύω), προστ. δαίνο (= δαίνουθι) Ἰλ. ι, 70, ὑποτ. δαίνῃ Οδ. θ, 243, μτχ. -όντα, δ, 3, παρατ. δαίνο Ἰλ. ψ, 29, δαίνουεν Καλλ. Δημ. 84, μελ. δαίσω Ἰλ. τ, 299, Αἰσχ. Εὐμ. 305, ἀορ. ε-δαίσα Εὐρ. Ὅρ. 15, εἰδαισε Ἡρ. 1, 162, εἰδαισαν, 1, 107, μτχ. δαίσας Πινδ. Ν. 1, 72, π. ἀορ. δαισθεις Εὐρ. Ἡρακλ. 914. Μέσ. δαίνουμαι Ἰλ. σ, 99, προστ. δαίνο, ω, 63, εὐκτ. γ. ἐν. δαίνυτο (= -υτο), ω, 665, γ. πλ. δαι-νύατ' (= -νοντο) Οδ. σ, 248, ὑποτ. δαίνῃ, τ, 328, δαίνῃ, θ, 243, ἀπαρ. δαίνυσθαι Ἡρ. 3, 18, μτχ. -ύμενος Κωμ. ἀποσπ. 2, 95, Οδ. κ. 184, ἀλλὰ και δαίομαι Ἄθην. 4, 136, παρατ. δαίνῃ Ἰλ. ψ, 201, δαίνο' (= ἐδαί-νυσο), ω, 63, εἰδαινυτο Σοφ. Τρ. 771, δαίνοντο, Ἰλ. ω, 802, μελ. δαίσο-μαι Δυκόφρ. 668, ἀορ. εἰδαισάμην Ἄρχιλ. ἀποσπ. 99, Πινδ. Π. 10, 31, ε-δαίσατο Σοφ. ἀποσπ. 153, δαίσατο Πινδ. Π. 10, 31, δαίσαντο, Π. 3, 93, ὑποτ. μεταδαίσομαι (= δαίσωμαι) Ἰλ. ψ, 207, δαίση Κωμ. ἀποσπ. 3, 377, εὐκτ. δαισαίμην Ἄθην. 7, 319, ἀπαρ. δαίσασθαι Σοφ. Ἠλ. 543, μτχ. δαι-σάμενος Οδ. σ, 408. Παρ. ἄ-δαιτος Αἰσχ. Ἀγ. 151 ἴδε δαίξω.

Δαίομαι ἴδε δαίω.

Δαίρω (δαίρνω, μαστιγώνω), προστ. δαίρε (ἄλλ. δείρε) Ἄριστ. ὄρν. 365, ἀπαρ. δαίρειν (ἄλλ. δείρειν), νεφ. 442. Ἴδε δέρω.

Δαίω (χωρίζω, διαιρῶ, μοιράζω) ἄρρ. καὶ μέσ. δαίωμα Πινδ. Π. 3, 83, μτχ. Ὀδ. ρ, 332, παρ. δαίετο, ο, 140, μελ. κατα-δάσσονται Ἰλ. χ, 354, δασεῖται=διαίρειται Ἡσυχ. ἀποδάσει-, ρ, 231, ἀορ. ἐδασσαμένη Ὀδ. ξ, 208, δι- Πινδ. Ο. 1, 51, ἐδασσ- Ἡσ. θε. 520, δάσσ- Ἰλ. α, 368, κατεδασσάμεθα Πιν. Ἡρακλ. σ, 265, ποτιδασσάμεθα Ἄρεως, ἐπι-δάσαντο Δ. Περ. 8, ὑποτ. δάσωμαι Ὀδ. ρ, 17, εὐκτ. -σαίμεθα, β, 335, ἀπαρ. -σασθαι Ἰλ. σ, 514, Σοφ. Τρ. 450, ἀπο-δάσσασθαι Ἰλ. χ, 118, μτχ. -σάμενος Ἡρ. 2, 4, δάσσ- Ὀδ. γ, 67, σπάν. πεζ. ἀττ. ἐδίσατο Ξεν. οἰκ. 7, 24, 25, ὑποτ. δάσωνται, Κυρ. 4, 2, 43, ἀπαρ. ἀνα-δάσασθαι Θουκ. 5, 4, Πλουτ. Ἄγις 12. Παθ. δαίωμα, -εται Ὀδ. α, 48, μτχ. -όμενος, ρ, 332, ἀνα-δαιομένης χρῆσμ. π. Ἡρ. 4, 159, παρ. δαίετο Ἰλ. ο, 140, π. παρκ. δέδασμαι Ἰλ. ο, 189, Εὐρ. Ἡρ. μ. 1329, δέδασται Ἰλ. α, 125, ἐπ. δέδαιμαι, -αίταται Ὀδ. α, 23, π. ἀορ. μτγν. πεζ. ἐδάσθη=ἐμερίσθη Ἡσυχ. καταδασθῆναι Λουκ. Δημόν. 35, μτχ. ἀνα-δασθεὶς Πλουτ. Ἄγις 8. Παρ. ἀνα-δαστος Πλατ. Ἴδε δαίρω.

Δαίω (καίω, ἀνάπτω) ποιητ. δαίωσι Ἰλ. υ, 317, μελ. δαίωσι Αἰσχ. χο. 864, Ἴπποκρ. 6, 436, καὶ ἐν ψηφ. Βυζ. Δημ. 18, 90, παρ. ἔδαιε Ἄπολ. Ρ. 4, 867, δαίε Ἰλ. ι, 214, ἀορ. α. κατεδάωσε=κατέκαυσεν Ἡσυχ. παρκ. β. δέδηα, ρ, 253, μτχ. μτγν. δεδαυτα Νον. 6, 305, ὑπερσ. δεδήειν Ἰλ. β, 93, ἀμφι- Ἡσ. ἀσπ. 62, π. παρκ. δέδαιμαι, μτχ. δεδαυμένος (ἀντι δεδαγμ-) Καλλ. Ἐπιγρ. 52, π. ἀορ. α. δαίσθεις Εὐρ. Ἡρακλ. 914, π. ἀορ. β. κατ-εδάη=κατεκάη Ἡσυχ. ὑποτ. ἐκ-δαθῆ=ἐκκαυθῆ Λάκωνες Ἡσυχ. Μέσ. δαίωμα Ὀδ. ζ, 132, Ἄριστ. Λυσ. 1284, μτχ. -όμενος Ἰλ. θ. 75, παρ. δαίετο Σοφ. Τρ. 765, δαίετο Ἰλ. φ, 343, ἀορ. β. ὑποτ. δάηται Ἰλ. υ, 316. Ῥίζ. δαΓ-, δαυ-, δαβ-, δυ-, δαίω (=δαΓ-ίω), δέ-δης=δύ-νω-μι σανσκρ. δαβελός=δαλός Ἡσυχ. δάβ-ας=πῦρ σανσκρ. δαυ-λός, δήϊος (=δαΓ-ίος), δαερών=τό καιόμενον Ἡσυχ. δη-ϊώω, δη-ρ-ιάω, δαλίον=δαλόν Ἡσυχ. δόλ-ος, δηλ-έομαι.

Δακ-νάξω (δάκνω, κεντῶ, πικραίνω) ἔνερ. μτγν. μτχ. δακνάξων Ἄνθ. 7, 504. Μέσ. δακνάζομαι, μόν. δακνάξου Αἰσχ. Περσ. 571. Ἴδε δάκνω.

Δάκ-νω (δαγκάνω, κεντῶ, ἐρεθίζω, λυπῶ, πειράζω) Πλατ. πολ. 474, μελ. δήξομαι Ξεν. οἰκ. 12, 16, ἀορ. α. μτγν. σπάν. ἐδήξε Ἄποστόλ. Παροιμ. 11, 82, προστ. δήξων Λουκ. ὄν. 9, ἀορ. β. ἔδακον Δημ. 25, 96, ὑποτ. δάκωσι Λουκ. Φιλοψ. 40, μτχ. δακῶν Ξεν. ἀπομν. 2, 2, 7, παρκ. δεδήχως Βαβρ. 77, π. παρκ. δέδηγμαι Ξεν. συμπ. 4, 28, π. ἀορ. α. ἐδήχθην, Κυρ. 1, 4, 13, μτχ. δηχθεὶς Πλατ. συμπ. 217, π. ἀορ. β. μτγν. ἐδάκην Ἄρεταί. σ. 97, μ. ἀορ. μτγν. δήξασθαι (ἄλλ. δήξεσθαι) Ἡρωδν. 1, 15.

Δάκνω (ὡς ἄνωτ.) Ἰππώναξ 39, μελ. μτγν. δήξω Σχολ. Λυκοφρ. 1006, μτχ. δήξοντες Σουίδ. ἀορ. β. ἔδακον Ἄριστ. ἱππ. 1372, δάκε Ἰλ. ε, 493, καὶ δέδακε Ἄνθ. 12, 15, ὑποτ. δάκω Εὐρ. Φοιν. 383, δάκης, Κύκλ. 314, -κη Ἄριστ. θεσ. 530, εὐκτ. δάκοιμι Εὐρ. Μηδ. 1345, ἀπαρ. δακεῖν Ἄριστ. σφ. 374, δακείν Ἰλ. ρ, 572, μτχ. δακῶν Τυρταί. 11, 22, π. παρκ. δέδηγμαι Ἄριστ. Ἄγ. 1, μτχ. -μένος Αἰσχ. χο. 843, π. ἀορ. α. ἐδήχθην Ἰπποκρ. 7, 342, ὄωρ. δαχ- Πινδ. ἀποσπ. 100, 8, εὐκτ. δηχθεῖν Εὐρ. Μηδ.

817, π. μελ. δηχθήσομαι, Ἄλκ 1100, Ἴπποκρ. 2, 578, μ. ἀορ. ὑποτ. δῆξεται, 2, 542. Ῥίζ. δακ-, δάκ-ν-ω=δάκ-αμι σανσκρ. δάκ-ος, δῆγμα=δάκ-ας σανσκρ. ὀ-δούς=dens λατ. ὀ-δάξ.

Δακρυ-χέω (χύνω δάκρυα, κλαίω), ἀπαρ. δακρυχέειν Ν. Διον. 19, 168, μτχ. δακρυχέοντες Ιλ. ω, 714, παρατ. μτγν. δακρυχέεσκε, Nov. Παραφρ. Ἰωάν. σ. 210, 18· ἴδε δακρῶω.

Δακρῶω (κλαίω, χύνω δάκρυα καὶ ἐπὶ χαρᾶς, θρηνηῶ) Ἴσοκ. 4, 168, παρατ. ἐδάκρυον Ξεν. ἀν. 1, 3, 2, ἀορ. ἐδάκρυσα Λυσ. 2, 40, ἀπαρ. δακρῶσαι Πλατ. νόμ. 800, μτχ. δακρῶσας, Φαιδ. 116, παρκ. δεδάκρυκα Ἀλκίφρ. 2, 3, π. παρκ. μτχ. δεδάκρυσμένος Πλατ. Ἀξ. 364.

Δακρῶω (ὡς ἀνωτ.) Αἰσχ. χο. 81, μελ. δακρῶσω Εὐρ. Ἥλ. 658, καὶ δακρῶσομαι Τρυφ. 404, ἀορ. ἐδάκρυσα Σιμων. 52, δάκρυσα Οδ. λ, 55, Σοφ. Φιλ. 360, παρκ. μτγν. δεδάκρυκα Ἀλκίφρ. 2, 3, π. παρκ. ἐπ. δεδάκρυσαι Ιλ. π, 7, -ονται, χ, 491. Παθ. ἐν. δακρῦεται Εὐρ. Ἐλ. 1226. Μῆς ἀντί ἐνερ. δακρῦεσθαι Αἰσχ. Ἐπτ. 814, ἀορ. ἐδάκρ- Nov. 17, 384, δακρῦσατο Τρυφ. 431, ἀπαρ. δακρῦσασθαι Αἰσχ. Ἐπτ. 796. Παρὰ μτγν. ποιητ. τὸ υβρ. τοῦ δακρῶω Χριστ. Πασχ. 356, προστ. δάκρυς Ἀνθ. Παλ. 6, 148, δακρῶσω Θεοδ. Προδρ. 1, 263. Ῥίζ. δακ-, δακ-ρ-ύω=lac-rymo λατ. ὅπου τὸ λ ἐνῆλλαγή μετὰ τοῦ δ, δάκρυ=lacryma ἢ ἀρχαϊκῶτ. dacryma.

Δαμ-άζω (καταδαμάζω, καταπονῶ, ἡμερώνω) Π. Δ. Δαν. 2, 40, μτχ. δαμάζων Ξεν. ἀπομν. 4, 3, 10, μελ. δαμάσω Π. Δ. Δαν. 2, 40, π. παρκ. δεδάμασαι Πλουτ. ἡθ. 451, ἀλλὰ μτχ. δεδαμασμένοι (ἀλλ. ὠμαλισμένοι Ἴσοκ. 6, 65, π. 65, π. ἀορ. ἐδαμάσθην, εὐκτ. -εῖεν Ξεν. ἀπομν. 4, 1, 3, ἀπαρ. -ασθῆναι Ἴσοκ. 7, 43, μ. ἀορ. μτγν. ἐδαμάσατο Γαλην. 3, 3, ἀλλὰ μτχ. καταδαμασάμενος Θουκ. 7, 81. Παρ. δαμαστέον Γεωπ.

Δαμ-άζω (ὡς ἀνωτ.) ποιητ. -εῖς Σοφ. Ἄλκ. 980, -άζει Αἰσχ. χο. 324, Θεοκρ. 4, 55, ὑποτ. δαμόωσι Κ Σμ. 5, 247, παρατ. ἐδάμαζον Εὐρ. Ηρ. μ. 374, μελ. δαμάσει Ἀνθ. 6, 329, -άσω Ιλ. π, 438, -άσομεν, χ, 176, καὶ δαμᾶ, α, 61, ἐπ. δαμάξ, χ, 271, γ. πλ. δαμόωσι, ζ, 368, ἀορ. ἐδάμασσα Πινδ. Ν. 7, 90, δάμασσα Ιλ. π, 543, ἐδάμασσα, ε, 191, Εὐρ. Ηρ. μ. 381, δάμασσα Ιλ. ε, 106, Πινδ. Π. 8, 80, ὑποτ. δαμάσθη Οδ. ε, 468, δαμάσω Ιλ. π, 438, δαμάσση, ε, 138, -άσομεν (=ωμεν), χ, 176, εὐκτ. δαμάσειεν Θεοκρ. 22, 93, προστ. δάμασον Ιλ. ι, 496, -ασσον, γ, 352, ἀπαρ. δαμάσσαι Μοσχ. 2, 76, μτχ. δαμάσας Εὐρ. Φοιν. 152, -άσσας Οδ. δ, 244, δωρ. -άσσαι Πινδ. Ο. 9, 92, παρκ. δεδαμακότης Στοβ. ἀνθ. τ. 4, σ. 273. Παθ. δαμαζόμενος Ησ. θε. 865, π. παρκ. δεδημήθεθα Ιλ. ε, 878, μτχ. -μημένος, ξ, 482, ὑπερσ. δέδημητο Οδ. γ, 304, γ. πλ. -μήητο (=δέδημητο) Ιλ. γ, 183, μτγν. δεδάμασαι Νικ. ἀλ. 29, ὑπερσ. δεδάμαστο Χρ. Σιβ. 5, 5, π. ἀορ. α. ἐδαμάσθην Οδ. θ, 231, δαμάσθ- Ιλ. τ, 9, γ. πλ. δωρ. δαμᾶθην Πινδ. Π. 8, 17, ὑποτ. -ασθῆ Αἰσχ. Ἐπτ. 338, μτχ. δαμασθεῖς Ιλ. χ, 55, Αἰσχ. Πέρσ. 279, καὶ ἐδημήθην Σιμων. 90, προστ. δημηθήτω Ιλ. ι, 158, ἀπαρ. δημηθῆναι Ἀπολ. Ρ. 3, 469, μτχ. δημηθεῖς Ιλ. δ, 99, δωρ. δαμαθεῖς Αἰσχ. Πέρσ. 906, π. ἀορ. β. ἐδάμητη Ιλ. ν, 812, δάμη Αἰσχ. Ἐπτ. 608, Ιλ. φ, 383, γ. πλ. δάμεν (=ἐδάμησαν), θ, 344, ὑποτ. δαμείω Οδ. σ. 54, -ήης Ιλ. γ, 436, -ήη, χ, 246, -εῖετε, (=εῖητε), η,

72, εὐκτ. δαμείην Εὐρ. Μηδ. 647, -εἴη ἰλ. μ, 403, Σοφ. Τρ. 432, γ. πλ. -εἶεν ἰλ. γ, 301, ἀπαρ. δαμήναι, ο, 522, Αἰσχ. χο. 367, ἐπ. δαμήμεναι ἰλ. κ, 403, μτχ. δαμείς, χ, 40, Εὐρ. Ρησ. 764, μετ' ὄλ. μελ. δεδμησσεσθε Ὅμ. ὕμν. Ἀπολ. 365. Μέσ. ἀντί ἐνερ. δαμάζομαι (ἄλλ. οὐδάμ' ἄζεται) Αἰσχ. ἰκ. 884, Εὐρ. ἀποσπ. Σκυρ. 1, Κωμ. ἀποσπ. 3, 163, καὶ δαμάομαι, ὑποτ. δαμώννται Κ. Σμ. 5, 249, μελ. ἐπ. δαμάσεται ἰλ. φ, 226, ἀορ. δαμάσαντο ἰλ. κ, 210, δαμάσ-, ε, 278, ἐδαμάσατο Οδ. ι, 516, ὑποτ. δαμάσσηται (=ηται) ἰλ. λ, 478, εὐκτ. δαμασαίμην, δ, 637, ἴπαρ. δαμάσσαι ἰλ. ψ, 655, μτχ. -σάμενος Οδ. ι, 454. Παρ. ἀδάμαστος Αἰσχ. χο. 54. Ρίξ. δαμ-, δομ-, δαμ-άω, δαμ-άζω, δάμ-νη-μι=δάμ-ja-μι σανσκρ.=damno λατ. δαμ-άλης, δάμ-αλις, δαμ-αλ-ίζω, δημ-τήρ, δάμ-αρ, ἄ-δηρς (=ἄδηρς), δμῶ-ς.

Δαμ-αλίζω (καταδαμάζω) μόν. ἐν. δαμαλίζοι Πινδ. Π. 1. Μέσ. δαμαλίζομένα Εὐρ. Ἴππ. 231, παθ. δαμαλίζομένα Πινδ. Π. 11, 24 (39). ἴδε δαμάζω.

Δαμ-ν-άω (καταδαμάζω) ποιητ. -νᾶς Θεογν. 1388, -νᾶ Οδ. λ, 221, καὶ δάμ-νημι ἰλ. ε, 893, δάμνησι. θ, 390, Ἀλκαι. 92, προστ. δάμνα Σαφ. 1, 3, παρατ. ἐδάμνα ἰλ. ε, 391, δαμ-, π, 103, θαμ. δάμνασσε Ομ. ὕμν. 4, 251. Μέσ. ἀντί ἐνερ. δάμναμαι Οδ. ξ, 488, Ησ. θε. 122, καὶ δαμνάομαι δαμνᾶ ἰλ. ξ, 199, παρατ. ἐδάμνατο Κ. Σμ. 1, 243. Παθ. δάμναμαι Αἰσχ. ἰκ. 904, ὑπο-δάμνασαι Οδ. φ, 214, ἀπαρ. δάμνασθαι ἰλ. θ, 244, μτχ. -άμενος, ν, 16, παρατ. ἐδαμνάμεθα Ορφ. Ἀργ. 1092, δαμν- ἰλ. λ, 309. ἴδε δαμάζω.

Δανείζω (δίδω δανεικᾶ) Πλατ. νόμ. 742, μελ. -εἶσω Δημ. 35, 52, μὴ ἀττ. δανειῶ Π. Δ. Δευτ. 15, 10, δανειοῦσι Π. Δ. Παροιμ. 22, 7, -εἶεις, παρκ. δεδάνεικα Δημ. 35, 52, π. παρκ. δεδάνεισμαι, 36, 5, π. ἀορ. ἐδανείσθην Ξεν. Ἑλλ. 2, 4, 28. Μέσ. δανειζομαι Δημ. 35, 22, μελ. ἐπι-δανείσομαι, 35, 21, μελ. ἀττ. δανειοῦμαι, -εἴη Π. Δ. Δευτ. 15, 6, ἀορ. ἐδανείσαμην Λυσ. 12, 59, π. παρκ. ἀντί μέσ. δεδάνεισμαι Ξεν. Ἑλλ. 6, 5, 19, Δημ. 37, 53, προσ- Λυσ. 19, 26, προ- Ὑπερείδ. ἀποσπ. σ. 348. Παρ. δανειστέον Πλουτ.

Δανείζω (ὡς ἀνωτ.) προστ. ἐγδανειζέσθω Ἐπιγραφ. μελ. δωρ. ἐδανισοῦντας. ὡς. ἀορ. εὐκτ. ἐγδανισαίεν Ἐπιγραφ. προστ. ἐγδανισάντω ὡς. μτχ. ἐγδανισοῦντι ὡς. π. ἀορ. εὐκτ. ἐγδανεισθῆμεν ὡς. ἴδε δίδωμι.

Δαπανάω (ἐξοδεύω, κατεξοδεύω) ἀπαρ. δαπανᾶν Θουκ. 7, 29, παρατ. ἐδαπάνων Ξεν. ἀν. 1, 3, 3, μελ. -ήσω Θουκ. 1, 121, ἀορ. -ησα Ἰσαϊ. 5, 45, παρκ. δεδαπάνηκα Λυκουρ. 139, π. παρκ. δεδαπάνημαι Λυσ. 21, 5, π. ἀορ. -ήθην Ξεν. Κυρ. 2, 4, 11, π. μελ. -ηθήσομαι Πλουτ. ἡθ. 218. Μέσ. ἀντί ἀποθ. παθ. δαπανᾶομαι Ἀνδοκ. 4, 32, παρατ. ἐδαπανώμην Λυσ. 25, 13, παρ. δεδαπάνημαι Ἰσοκ. 18, 63, ἀορ. δαπανηθεῖς, 15, 225, Ἰσαϊ. 5, 43, ἀλλὰ μτγν. μ. ἀορ. ἐδαπανησάμην Εὐναπ. Ἰσ. σ. 99.

Δαπανάω (ὡς ἀνωτ), π. ὑπερ. καταδεδαπάνητο Ηρ. 5, 34. Μέσ. ἐν. γ. πλ. ἰων. δαπανέονται, 2, 37. Ρίξ. δαF- (δαίζω), δαπ-, δάπ-τω, δαρ-δάπ-

τ-ω, δαπ-άνη, δαπ-ανάω, δαπ-ανῶν=dep-enser γαλλ. δαψι-λής, δεῖπ-νον —dar-s λατ. δειπ-νέω, δειπ-νίζω=dar-ino λατ. δέπ-ας, δέπ-αστρον.

Δάπ-τ-ω (ὡς ἀνωτ.), ἀορ. δάψεν Πινδ. Ν. 8, 23, ἀλλὰ καὶ δαρδάπτω Ἰλ. λ, 479, ἀορ. ὑποτ. δαρδάψη Ὀμπ. ἀλ. 4, 628, παρκ. δεδάρδαψε=καταδέβρωκε Ησυχ. ἴδε δαπανάω.

Δαρδάπτω ἴδε δάπτω.

Δαρθ-άνω (κοιμῶμαι, ἀποκοιμῶμαι) εὔχρ. παρὰ πεζ. τὸ σύνθ. κατα-δαρθάνω Πλουτ. ἡθ. 1026, ἀπαρ. -δαρθάνειν Πλατ. Φαιδ. 71, ἐπικατα-, πολ. 534, ἀπο- Αἴλ. Ἴσ. Ζ. 3, 13, παρκ. καταδεδαρθηκώς Πλατ. συμπ. 219, ἀορ. β. κατ-έδαρθον Θουκ. 6, 61, εὐκτ. -δάρθοι Ξεν. Ἀγῆσ. 9, 3, ἀπαρ. -δαρθεῖν Πλατ. συμπ. 223, μτχ. κατα-δαρθῶν Πλουτ. ἡθ. 75, θηλ. ἐπικατα- Θουκ. 4, 133.

Δαρθ-άνω (ὡς ἀνωτ.), ἀορ. β. ἔδαρθον, κατ-έδαρθον Κωμ. ἀποσπ. 2, 1148, Θεοκρ. 21, 39, ἀπλοῦν μόν. ἔδραθον Οδ. υ, 143, ἔδραθεν=κατεκοιμήθη Ησυχ. δυϊκ. καθδραθέτην (=κατεδραθ-), ο, 494, ὑποτ. -δράθω, ε, 471, -δάρθωμεν (ἄλλ. -δαρθῶμεν) Ἀριστ. θεσ. 795, ἀπαρ. -δαρθεῖν, νεφ. 38, ποιητ. παρ-δραθεῖν Ἰλ. ξ, 163, μτχ. κατα-δαρθῶν Ἀριστ. πλ. 300, -δαρθοσσα, ἐκκλ. 37, π. ἀορ. γ. πλ. κατ-έδαρθεν (=θησαν) Ἀπολ. Ρ. 2, 1227, ὑποτ. -δραθῶ Οδ. ε, 471, μτχ. -δαρθέντα Ἀριστ. πλ. 300, μέσ. μέλ. ῥιζ. δαρ-, δαρ-θ-, δαρθ-άνω=lor-mio λατ. =dor-mir γαλλ. =dra-ja-mi σανσκρ. ἔ-δραθ-ον.

Δάσασθαι ἴδε δαίω (μοιράζω).

Δασύνω (κάννω δασύ, πυκνόν, μαλλιαρόν, πυκνώνω, σκεπάζω ἐπὶ ἀνέμου) Διοσκ. δασύνει Θεοφρ. π. ἀν. 51, δασύνομαι Ἀριστοτ. Ι. Ζ. 3, ἐδασύνθην Ἰπποκρ. 1, 1202, δεδάσυμμι, 1, 178, μτχ. δεδασυμένος Φωτ. ῥιζ. δα-Γ, δασ-, δασ-ύνω=denso, δασ-ύς=densus λατ. δάσ-ος, Ἐπί-δασυρος (=Ἐπι-δάσυρος). Τούτῳ συγγενῆ εἶνε τὸ λάσ-ιος, λάχ-νη.

Δατ-έομαι (διαίρω, διανέμω, διαμοιράζω, χωρίζω) Ἰλ. σ, 264, δατέονται Ηρ. 1, 216, εὐκτ. ἐν-δατέοιτο Νικ. θηρ. 509, ὑποτ. δατεώμεθα Ἰλ. ι, 280, ἀπαρ. δατέσθαι Εὐστ. μτχ. ἐν-δατούμενος Αἰσχ. Ἐπτ. 578, Σοφ. Τρ. 791, παρτ. δατέοντο Ἰλ. υ, 394, Πινδ. Ο. 7, 55, -εῦντο Ἰλ. ψ, 121, ἀορ. δατέασθαι Ησ. ἔρ. 767 ἴδε δαίω.

Δάω (μανθάνω, διδάσχομαι), ἄορ. ἀορ. β. ἔδαεν (ἄλλ. δέδαεν) Θεοκρ. 24, 128, Ἀπολ. Ρ. 4, 983, δάε, Ρ. 3, 529, μετ' ἀναδιπλ. δέδαε Οδ. θ, 448, παρκ. α. δεδάηκα, θ, 134, μτγν. πεζ. ἀπαρ. δεδαηκέναι Δ. Χρυσ. 73, 15, μτχ. -ηκώς Οδ. 6, 61, παρκ. β. δεδάασι Καλλ. Ἀπολ. 46, μτχ. -αώς Οδ. ρ, 519, -αῶτε Ἐμπεδ. 120, -αῦτα Νοβ. 6, 305, ὑπερσ. δεδάει (κατ' ἄλλ. παρκ. ἀντὶ δέδαε) Ορφ. Ἀργ. 127, π. παρκ. ἀντὶ ἐνεργ. ἀπαρ. δεδαησθαι Ἀπολ. Ρ. 2, 1154, μτχ. δεδαηγμένος Ομ. ὕμν. 3, 483, π. ἀορ. β. ἀντὶ ἐνεργ. ἐδάην Ἰλ. γ, 208, Αἰσχ. Ἀγ. 123, ὑποτ. δαῶ Ἰλ. 6, 299, ἐπ. δαείω (=δαῶ), π, 423, καὶ πεζ. δαῆς Πλατ. σοφ. 237, δαῶμεν Ἰλ. 6, 299, εὐκτ. δαείην Ἀπολ. Ρ. 2, 417, -εἷης Κ. Σμ. 11, 494, γ. πλ. -εἶεν Ἀπολ. Ρ. 1, 663, ἀπαρ. -ῆναι Οδ. δ, 493, ἐπ. -ῆμεναι Ἰλ. ζ, 150, μτχ. δαεῖς Ομ. ὕμν. 20, 5, Πινδ. Ο. 7, 53, μ. μελ. δαῆσεται Οδ. γ, 187, -ῆ-

σεται Ορφ. λιθ. 43, -σονται Ἄπολ. 4, 234, μ. ἀορ. δεδάσθαι Οδ. π, 316· ἴδε διδάσκω.

Δέ-α-ται (≡δοκεῖ, φαίνεται Ησυχ.) ἐπ. παρατ. δεάμην=έδοκίμαζον, έδόξαζον Ησυχ. δέατο (ἄλλ. δόατο) Οδ. ζ, 242, δέασθεν=έδόκουν Ησυχ. ῥιζ. δεF-, διF-, (≡έδ- ἢ έδ- τοῦ είδω), δέ-αται, δέ-ελος=δη-λος, δη-λ-όω, διβ-ja-μι=λάμπω σανσφρ. deus=θεός λατ. =Δεός, Ζεύς (≡Δι-εύς), δτ-ος, εὔ-δία· ἴδε είδω.

Δεδαυμένος· ἴδε δαίω.

Δε-δί-σκ-ομαι (δείκνομαι), μτχ. δεδισκόμενος Οδ. ο, 150· ἴδε δειδί-σκομαι.

Δε-δί-σκομαι, δε-δί-σσομαι, ἢ -ίττωμαι (φοβίζω, σκιάζω, ἀποτρέπω, διά φόβου ἀποδιώκω τινά), -ίττεται Πλουτ. ἦθ. 150, ὑποτ. -ίττωμαι Δημ. προοιμ. 43, μτχ. -ιττόμενος Πλατ. Φαιδρ. 245, μελ. δεδιζόμεαι Λουκ. Κρον. 4, μ. ἀορ. έδεδιζάμην Πολυαιν. 1, 12, εὐκτ. -ίζαιτο Λουκ. Ζευξ. 4, μτχ. -άμενος Δημ. 19, 291.

Δε-δί-σκομαι (ὡς ἀνωτ.) ἢ δεδίσσομαι Ἰπποκρ. 2, 646, δεδίσκειαι Ομ. ὕμν. Ἑρμ. 163, παρατ. έδεδίσκετο Ἄριστ. Λυσ. 564, δεδίσκετο Ησυχ. ἴδε δείδω.

Δεδοίkw (φοβοῦμαι) δωρ. έν. Θεοκρ. 15, 58· ἴδε δείδω.

Δεδοκήμενος· ἴδε δοκέω.

Δεδύκειν, (δεδυκέναι) δωρ. έν. ἀπαρ. Θεοκρ. 1, 102· ἴδε δύω.

Δεῖ· ἴδε δέω.

Δειδίσκομαι (δέχομαι, δεξιούμαι) ἐπ. μτχ. -όμενος Οδ. γ, 41, παρατ. δειδίσκετο, σ, 121· ἴδε δεικανάω και δεικνυμι.

Δειδίσσομαι (φοβίζω, σκιάζω, ἀποτρέπω τινά) ἐπ. -ίσσαι Ιλ. ν, 810, προστ. -ίσσεο, δ, 184, -ίσσέσθω, ο, 196, σπαν. ἀμεταβ. ἀπαρ. δειδίσσεσθαι, β, 190, παρατ. μεταβ. δειδίσσετο Ορφ. Ἄργ. 56, μελ. δειδίξεται Ησ. άσπ. 111, ἀπαρ. -ίξεσθαι Ιλ. υ, 201, ἀορ. δειδίξασθαι, σ, 164, μτγν. πεζ. δειδισάμενος Ἄππ. έμφ. πόλ. 79, παρκ. δειδίχθαι Μαξίμ. καταρχ. 149· ἴδε δείδω.

Δείδω (φοβοῦμαι, συστέλλομαι, διστάζω, φροντίζω) ἄφρ. δείδομεν (ἄλλ. δέδιμεν) Δ. Ἄλ. άρχ. 6, 32, μελ. δείσομαι δείσει Ξεν. άν. 7, 3, 26, μτγν. δείσω Ἄριστείδ. 2, 168, ἀορ. έδεισα Θουκ. 1, 74, ὑποτακ. δείση Πλατ. Θεαιτ. 166, -ωσι Ἰσοκ. 12, 133, εὐκτ. -ειαν Θουκ. 2, 15, ἀπαρ. κατα-δείσαι Δημ. προοιμ. 32, μτχ. δείσας Πλατ. άπολ. 28, παρκ. α. άντι έν. δέδοικα Ἰσοκ. 15, 215, -κας Λουκ. Δημωv. 25, -κε Πλατ. Εὐθ. 12, πλ. σπάν. -καμεν Λουκ. Χαριδ. 24, -ασι Δημ. έπιστ. 3, 33, ὑπερσ. έδεδοίκειν Πλατ. Χαρμ. 175, -κεις Λουκ. Ἰκαρ. 3, -κει Λυσ. 12, 50, πλ. έδεδοίκεσαν Θουκ. 4, 27, ἀπαρ. δεδοικέναι Πλατ. Ἄξ. 372, μτχ. σπαν. δεδοικώς Ξεν. Κυρ. 6, 2, 15, -οικυία Πλατ. Φαιδρ. 254, παρκ. β. δέδια Δημ. 14, 4, δέδιας Πλουτ. ἦθ. 149, σπαν. δέδιε Δημ. 4, 8, δέδιμεν Θουκ. 3, 53, Ἰσαϊ. 5, 22, δεδίατε Ἐπιστ.

Φαλ. 88, 274, δέδιτε Θουκ. 4, 126, δέδιασι Ἰσαϊ. 8, 42, ὑποτ. δε-
δίη Ξεν. Ἀθην. 1, 11, -ίωσι Ἰσοκ. 18, 43, εὐκτ. δεδιείη Πλατ. Φαιδρ.
251, προστ. δέδιθι Πλουτ. Καισ. 38, ἀπαρ. δεδιέναι Θουκ. 1, 136,
μτχ. δεδιώς Ξεν. Ἑλλ. 1, 6, 12, ὑπερσ. ἐδεδιείν Ὑπερείδ. Λυκοφρ. σ.
25, Πλουτ. Πομπ. 8, -εις Δημ. 34, 27, -ει, 54, 23, πλ. μτγν. ἐδε-
δίειμεν Θεμιστ. 18, 121, ἐδεδιέσαν Θουκ. 4, 55, ἐδέδισαν Πλατ. νόμ.
685.

Δείδω (ὡς ἄνωτ.) ἐπ. καὶ μόν. ἐν. α. προσ. ἰλ. ξ, 44, Ὀδ. μ, 122,
Ἀπολ. Ρ. 3, 481, δείδετε Ἀνθ. Παλ. 9, 147, μελ. ἐπ. δείσεται ἰλ. υ, 130,
ἀπαρ. δείσσθαι, ο, 299, μελ. μτγν. δείσω Κ. Σμ. 4, 36, ἀορ. ἔδεισα
Αἰσχ. Ἑπτ. 203, ἐπ. ἐδδ- ἰλ. κ, 240, περιδδείσα (=περιέδεισα), λ, 508,
δέτσα θ, 138, ὑποτ. δείσης Σοφ. Ηλ. 1039, -ση ἰλ. ω, 116, -ητε, ω, 779,
εὐκτ. ὑποδδείσαις Ἀπολ. Ρ. 3, 435, δείσειε ἰλ. ω, 672, προστ. δείσατε
Ἀπολ. Ρ. 4, 1040, ὑπο- Ὀδ. β, 66, μτχ. δείσας ἰλ. υ, 62, περιδδείσας,
ο, 123, ὑποδδείσας μ, 413, δωρ. δείσαις Πινδ. Ν. 5, 34, παρκ. α. ἀντι
ἐν. δέδοικα Θεογν. 39, πλ. σπᾶν. -οίκαμεν Κωμ. ἀποσπ. 4, 230, δωρ.
-αμεσ. Θεοκρ. 1, 16, -ατε Ἀριστ. ἐκκλ. 181, ὑποτ. σπᾶν. δεδοίκωσι Ἰπ-
ποκρ. 4, 166, ἀπαρ. δεδοικέναι Εὐρ. ἰκ. 548, μτχ. δεδοίκως Ἀνακρ. 44,
Αἰσχ. Εὐμ. 699, ὑπερσ. ἀντι παρατ. ἐδεδοίκεις Ἀριστ. πλ. 684, παρκ. β.
δέδια Αἰσχ. Πρ. 900, ἐπ. δείδ- ἰλ. φ, 536, (τὰ λοιπὰ ἴδε ἐν-δίδω). ῥίζ.
dji, ἡ δFi, ἡ δε-, δείδω (=δει-δίω μετ' ἀναδιπλ. ὡς το δε-δίσκ-ομαι ἢ
δει-δί-σκομαι (ἀντι δει-δίχ-σομαι), δε-δίσσομαι ἐκ ῥίζ. δικ- δει-δια, δέ-
δια, δει-δοικα, δέ-δοικα δι-ομαι, δέ-ος, δει-νόσ= li-gus λατ. δι-νας=πεφοβι-
σμένος σανσκρ. δῖ-νος, διν-έω, δι-νόω, διν-εύω, δον-έω, δει-λόσ, δει-ελοσ,
δει-λη, δειε-λιάω, δεῖ-μα, δει-μαίνω, δει-νόω, δειν-δίλλω (ἀντι δειν-δίλ-λω).

Δειελιάω (περιμένω ἢ τρώγω τὸ δειλινόν μου) ἐπ. καὶ μόν. μτχ. δειε-
λήσας Ὀδ. ρ, 599 ἴδε δείδω.

Δεικ-ανάω (ἐπιδεικνύω, δεξιῶμαι, χαιρετῶ) ποιητ. ἐν. μτγν. Ἀρατ.
209, παρατ. δεικανάασκεν Θεοκρ. 24, 56. Μέσ. δεικανάομαι, ἀπαρ. δεικα-
νάσθαι=δεξιῶσθαι, ὡσ. παρατ. ἐπ. γ. πλ. δεικανώνωτο ἰλ. ο, 86, Ὀδ. ω,
440, ἐδεικ- Ἀπολ. Ρ. 1, 884, δείδεκτο (=ἐδεξιῶτο) ἰλ. ι, 224, καὶ δει-
δέχατο, ι, 671, ἀλλὰ δεικανώνωτο=ἐδεξιῶντο Ησυχ. ἴδε δείκνυμι.

Δείκνυ-μι (δείκνω, γνωστοποιῶ, ὀδηγῶ), δείκνυσι Ξεν. Κυρ. 6, 1,
7, δείκνυμεν Ἰσοκρ. 4, 29, καὶ δεικνύω Δημ. 18, 76, ἐπι- Ἰσοκρ. 4,
4, προστ. δείκνυ Πλατ. πολ. 523, καὶ δείκνυε, Φαιδρ. 228, ἀπαρ. δει-
κνύναι, ἀπολ. 21, Δημ. 2, 5, καὶ δεικνύειν, 2, 12, μτχ. δεικνύς Πλατ.
Τιμ. 50, παρατ. ἐδείκνυν Ξεν. ἀν. 4, 5, 33, Δημ. 18, 213, καὶ ἐδεί-
κνυον, 18, 233, Αἰσχιν. 3, 118, μελ. δείζω Θουκ. 5, 9, ἀορ. ἔδειξα
Θουκ. 4, 73, παρκ. ἐπιδέδειχα Δημ. 26, 16, π. παρκ. δέδειγμαί Ξεν.
Κυρ. 2, 3, 9, δέδεικται Πλατ. νόμ. 896, ὑπερσ. ἀπ-ἐδέδεικτο Ξεν. Ἑλ.
3, 2, 13, π. ἀορ. ἐπ-εδείχθη Ἰσοκ. 4, 145, ἀπ- Πλατ. Πρωτ. 359,
ἀλλὰ δειχθῆ, πολ. 278, ἀπαρ. δειχθῆναι Ἀντιφ. 2, 1, μτχ. δειχθεις
Πλατ. νόμ. 822, π. μελ. δειχθήσομαι Ἰσοκ. 5, 1, μετ' ὄλ. μελ. μτγν.
δεδειξομαι Πλουτ. ἡθ. 416, ἀλλὰ δεδειγμένος ἔσται Ἀντιφ. 5, 80,
ἀπο- Ξεν. ἀν. 7, 1, 26. Μέσ. ἐν-δείκνυμαι Θουκ. 4, 126, μελ. δείζο-

μαί Πλατ. Εὐθύδ. 278, ἀορ. ἀπ-εδείξατο Ξεν. ἀν. 5, 5, 3. Παρ. δεικτέον Ξεν.

Δείκ-νυ-μι (ὡς ἀνωτ.) Πινδ. ἀποσπ. 108, 5, Ηρ. 2, 86, Σοφ. Οἱ. Κ. 1145, καὶ δεικνύω Ησ. ἔρ. 449, Κωμ. ἀποσπ. 4, 93, γ. πλ. -ύουσι Ηρ. 3, 119, καὶ ἀποδεικνύσαι, 1, 171, προστ. δεικνύε Ησ. ἔρ. 500, ἐπι-δείκνυ 'Αριστ. ὄρν. 666, -ύτω Σοφ. Οἱ. Κ. 1532, ἀπαρ. δεικνύονται Ηρ. 2, 148, -ύειν Κωμ. ἀποσπ. 3, 430, μτχ. δεικνύς Ιλ. ν, 244, Ηρ. 2, 78, παρατ. ἐδεικνυον Ηρ. 4, 150, ἀπ-εδείκνυσαν, 2, 144, δεικνυον Πινδ. Π. 4, 220, μελ. δείξω Οδ. μ, 25, Σοφ. Αἴ. 66, Ιων. δέξω Ηρ. 4, 79, ἀπο-, 3, 142, ἀορ. ἔδειξα Οδ. ω, 147, Πινδ. Π. 6, 46, δεῖξ- Οδ. γ, 174, Ιων. ἔδειξα Ηρ. 2, 30, ἀπ-έδειξεν, 7, 118, παρκ. δέδειχα Κωμ. ἀποσπ. 3, 517, π. παρκ. δέδειγμαί Σοφ. ἀποσπ. 379, ἐπ. ἀπο-δέδειγμαί Ηρ. 1, 153, ὑπερτ. Ιων. κατ-εδέδεκτο, 7, 215, π. ἀορ. Ιων. ἀπ-εδέχθη, 6, 104, μτχ. -θείς, 1, 1. Μέσ. δεικνύμαι Ιλ. ψ, 701, μτχ. ἀποδεικνύμενος Πινδ. Ν. 6, 49, μελ. ἐν-δείξομαι Ιλ. τ, 83, Εὐρ. Βακ. 47, ἀορ. δείξατο 'Ομ. ὕμν. 'Ερμ. 367, εὐκτ. ἐν-δείξατο Εὐρ. 'Αλκ. 154, ἀπαρ. ἀποδείξασθαι Ηρ. 1, 170, παρκ. γ. πλ. δειδέγεται Οδ. η, 72, ὑπερσ. ἐπ. γ. ἐν. δειδεκτο Ιλ. ι, 224, γ. πλ. δειδέξατο, δ, 4. 'Ριζ. δι-, δεικ-, δεικ-νυ-μι=δικ-α-μι σανσκρ. = in-dic-o λατ. δείξις, δειγ-μα, δεικ-ανάω, δεικ-ελος, δικ-η, δικ-άζω, δικ-αίω, dig-itus=δάκτυλος λατ. δε-δίσκομαι (ἀντι δει-δίκ-σκομαι), δει-δίσκομαι.

Δειμαίνω (φοβοῦμαι, ἀδημονῶ) Πλατ. πολ. 330, ἀπαρ. -νεῖν νόμ. 790, μτχ. -νων, νόμ. 933. Παρ. δειμα Πλατ.

Δειμαίνω (ὡς ἀνωτ.) Αἰσχ. Πρ. 41, Ηρ. 8, 140, ἀπαρ. -νεῖν Αἰσχ. Περσ. 600, μτχ. -νων 'Αριστ. σφ. 1042, 'Ομ. ὕμν. 2, 226, παρατ. ἐδειμαίνον Εὐρ. 'Ρησ. 933, ὁσμ. δειμαίνεσκε Κ. Σμ. 2, 439, μελ. δειμανεῖ (ἄλλ. δειμένει, ἢ δειματεῖν) Οσμ. Εὐμ. 519. Παθ. παρατ. δειμαίνοντο, ε, 499, Κ. Σμ. 2, 499. ἴδε δειδω.

Δεῖν. ἴδε δέω.

Δεινώ (δεινοποιῶ, κάμνω φοβερόν, μεγαλώνω), ἐκ- 'Ἴωσ. ἀρχ. 17, 5, 5, ἀπλοῦς μόν. ἀορ. α. ἀπαρ. δεινώσαι Πλουτ. Περ. 28, μτχ. δεινώσας Θουκ. 8, 74. ἴδε δειδω.

Δειπνέω (προγευματίζω, τρώγω τὸ κύριον ἢ ἐσπερινὸν δειπνον) Ξεν. Κυρ. 3, 1, 37, παρατ. ἐδείπνει Πλατ. συμπ. 217, μελ. -ήσω Ξεν. Κυρ. 5, 3, 35, μτγν. δειπνήσομαι Πλουτ. ἠθ. 225, ἀορ. ἐδείπνησα Πλατ. συμπ. 203, ὑποτ. -ήσωμεν Ξεν. ἀν. 4, 6, 17, μτχ. δειπνήσας Θουκ. 3, 112, παρκ. δεδειπνήκα Ξεν. Κυρ. 8, 4, 21, ὑπερσ. ἐδεδειπνήκειν 'Αντιφ. 1, 18. Τοῦ δὲ δειπνίζω, ἀορ. ἐδείπνισα Ξεν. Κυρ. 4, 5, 5, μτχ. δειπνίσας, ἀπομν. 1, 3, 7, μτγν. δεδειπνισμένος Πλουτ. ἠθ. 92.

Δειπνέω (ὡς ἀνωτ.) 'Αριστ. ἐκκλ. 683, παρατ. ἐδείπνες Οδ. ρ, 506, 'Ιπποκρ. 1, 594, μελ. δειπνήσω 'Αριστ. εἰρ. 1084, δωρ. γ. πλ. -ασεῦντι, (ἄλλ. -ησεῦντι) Καλλ. Α. Π. 115, ἀορ. ἐδείπνησα Κωμ. ἀποσπ. 3, 95, δειπνήσα Οδ. ξ, 111, παρκ. δεδειπνήκα 'Αριστ. ἐκκλ. 1133, συγχεκ. δεδειπναμεν (= -ήκαμεν) Κωμ. ἀποσπ. 3, 248, ἀπαρ. δεδειπνάσαι (= -ηκνάσαι), 2, 663, π. παρκ. μτχ. παρα-δεδειπνημένος, 3, 345, ὑπερσ. δεδειπνήκειν

Οδ. ρ, 359. Ἐκ δὲ τοῦ δειπνίζω μελ. δειπνῶ Κωμ. ἀποστ. 4, 405, ἀορ. δειπνισεν Ἀθην. 4, 134, μτχ. δειπνίσσας Οδ. δ, 536 ἴδε δαπανάω.

Δειπνίζω ἴδε δειπνέω.

Δείρω (δαίρω ἢ δέρω), δαίρουσι Ηρ. 2, 39, ἀπο-, 4, 64, προστ. δειρε Κωμ. ἀποστ. 2, 224, καὶ μτγν. πεζ. Λουκ. ὄν. 6, ὑποτ. ἀπο-δείρωσι Ηρ. 4, 64, ἀπαρ. δειρεῖν Ἀριστ. νεφ. 442, ἀορ. μτχ. ἀπο-δείρας Ηρ. 4, 60. Παθ. παρατ. ἀπεδείρομένη Ἀριστ. σφ. 1286 ἴδε δέρω.

Δέκ-ομαι (δέχομαι) αἰολ. καὶ ἰων. Σαφπ. 1, 22, Ηρ. 9, 91, Πινδ. Π. 1, 99, προστ. δέκευ, Ο. 13, 68, ὑπο-δεκέατο Ηρ. 4, 167, παρατ. δέκετο Πινδ. Ι. 7(8), 68, ἐδεκ- Ηρ. 3, 135, -κοντο, 6, 13 ἴδε δέχομαι.

Δέμω (κτίζω, οἰκοδομῶ) ἄρρ. εὔχρ. μόν. παρκ. μτγν. δεδομημένος (ἐκ ῥ. δομέω) Ἀρρ. ἀν. 7, 22, μ. ἀορ. ἐδειμάμην Πλατ. Ἀξ. 370, Λουκ. Ἐρωτ. 36, Δ. Ἄλ. 1, 55.

Δέμω (ὡς ἀνωτ.), εὐκτ. δέμοιμι Ζωναρ. 487, μτχ. δέμων Ὀμ. ὕμν. 3, 87, παρατ. σπάν. δέμον Οδ. ψ, 192, ἀορ. ἔδειμα ἰλ. φ, 446, Ἀπολ. Ρ. 4, 469, Ηρ. 2, 124, δετμεν Ἀπολ. Ρ. 3, 37, ἔδειμαν ἰλ. η, 436, ὑποτ. δέμομεν (=ωμεν), η, 337, μτχ. δέμας Εὐρ. Ῥησ. 232, π. παρκ. δέδμημαι Θεοκρ. 17, 18, δωρ. -ανται 15, 120, μτχ. δεδμημένος, ζ, 249, ὑπερσ. ἐδέμητο ἰλ. ν, 683, δέμητο Οδ. ξ, 6, γ. πλ. δεδμήατο (=ηντο) ἰλ. γ. 183, μ. ἀορ. ἐδείματο Οδ. ζ, 9. Ῥίζ. δαμ-, δεμ-, δομ-, δέμ-ω, δέμ-ας, δόμ-ος=dom-us λατ.=δάμ-ας σανσκρ. δομ-έω, δῶ, δῶ-μα.

Δενδίλλω (στρέφω τοὺς ὀφθαλμοὺς πλαγίως, στραβοκυττάζω, ἀγριοκυττάζω) ἐπ. καὶ μόν. μτχ. δενδίλλων ἰλ. ι, 180 ἴδε δειδῶ.

Δεξιόομαι (ὕψωνων τὴν δεξιάν εὔχομαι, χαιρετῶ τινα πιάνων τὴν δεξιάν αὐτοῦ) Πλουτ. ἡθ. 62, ἀπαρ. δεξιούσθαι Λουκ. Ἀλεξ. 41, μτχ. -ούμενος Ξεν. Ἑλλ. 7, 2, 9, παρατ. ἐδεξιούτο, Κυρ. 6, 3, 15, μελ. δεξιώσομαι Ὑπερειδ. Λεωσθ. 13, 13, ἀορ. ἐδεξιωσάμην Λυσ. 2, 37, π. ἀορ. ἐδεξιώθη Πλατ. πολ. 468.

Δεξιόομαι (ὡς ἀνωτ.), μτχ. -ούμενος Εὐρ. Ῥησ. 419, παρατ. ἐδεξιούτο Ἀριστ. πλ. 753, γ. πλ. ἐδεξιόωντο Ὀμ. ὕμν. 6(5), 16, δεξιόωντο Ἀπολ. Ρ. 2, 751, μελ. -ώσομαι Αἰσχ. Ἀγ. 852. Ῥίζ. δακ-, δεκ-, δεξ-, δεξ-ιός, δεξ-ιόομαι, δεξ-ιότης, δεξιτερός=dexter λατ.=dakshina-s ἴδε δέχομαι.

Δέρκομαι (βλέπω, κυττάζω ἀσκαρδαμικτῆ) σπαν. μτγν. δέρκονται Πλουτ. Σολ. 9, παρατ. δέρκετο Ἀπολδ. 6, 34, μελ. δέρζομαι Γαλην. 6, 37, παρκ. ἀντί ἐν. δεδορκῶς Πλουτ. ἡθ. 15.

Δέρκομαι (ὡς ἀνωτ.) ποιητ. ἀποθ. παθ. καὶ μτγν. μέσ. ἰλ. λ, 37, Πινδ. Π. 3, 85, Αἰσχ. Πρ. 843, Ἀριστ. θεσ. 700, κατα-δέρκεαι Ὀμ. ὕμν. Δημ. 70, ποτι-δέρκεται ἰλ. π, 10, ἀπαρ. δέρκεσθαι, ρ, 975, μτχ. δερκόμενος ν, 86, παρατ. ἐδερκόμην Σοφ. Ἠλ. 899, θαμ. δερκέσκετο Οδ. ε, 158, μελ. μτγν. δέρζομαι Ἀνδρομ. Θηρ. 92, ἀορ. α. μτγν. ἐν συνθ. εἰσ-έδρακα Ὀρφ. Ἀργ. 133, ἀορ. 6. ἔδρακον Οδ. κ, 197, Εὐρ. Ὀρ. 1456, ἀν- ἰλ. ξ, 436, δράκ- Ησ. ἀσπ. 262, ἀπαρ. δρακεῖν Αἰσχ. Εὐμ. 34, προσ-, Εὐμ. 160, μτχ. δρακῶν Εὐρ. Ηρ. μ. 951, παρκ. ἀντί ἐν. δέδορκα Αἰσχ. Ἐπτ. 104, δέδορκεν ἰλ. χ, 95, μτχ. δεδορκῶς Σοφ. Τρ. 747, μ. ἀορ. μτγν. ἐ-

δερξάμην Ἄνθ. Πλ. 186, π. ἀορ. ἀντι ἐνερ. ἐδέρχθην Αἰσχ. Πρ. 546, δέρχθη Σοφ. Αἴ. 425, ὑποτ. προσ-δερχθῆ Αἰσχ. Πρ. 53, προστ. δέρχθητε Αἰσχ. Πρ. 93, ἀπαρ. κατα-δερχθῆναι Σοφ. Τρ. 1000, μτχ. δερχθεις Σοφ. ἀποσπ. 719, π. ἀορ. 6. ἐδράκην, μτχ. δρακεις Πινδ. Π. 2, 20. Παρ. μονό-δερκτος Εὐρ. Κύκλ. 78. ῥίξ. δερκ-, δαρκ- δρακ-, δορκ- δέρκ-ομαι, ἐ-δρακ-ον (ἀντι ἐ-δαρ-κον), δέργ-μα, δράκ-ων=drag-ο λατ. δορκ-άς, δόρκ-ος, δόρκ-ων, μονο-δέρκ-της, ὄξυ-δερκής. Κατ'ἄλλους; ἐκ τοῦ διορέω δρέω δρέκω ἴδε βλέπω.

Δέρω (δέρνω, ἐκ-δέρω) Πλατ. Εὐθύδ. 285, ἀορ. ἐδειρα Δ. Ἄλ. 7, 72, ἐξ- Ὑπερείδ. ἀποσπ. 416, ἀπαρ. ἐκ-δείραι Ξεν. ἀν. 1, 2, 8, μτχ. ἐκ-δείρας Πλατ. πολ. 616, ἀορ. 6. ἐνερ. ἐδάρην Λουκ. Λεξιφ. 2, μτχ. ἀπο-δαρεις Ξεν. ἀν. 3, 5, 9, μελ. μτγν. δαρήσομαι Ν. Δ. Μάρκ. 13, 9, παρκ. δεδάρθαι Πλουτ. Μέσ. μτγν. ἀνα-δέροιο Φιλοστρ. 6. σοφ. 1, 25. Παρ. μτγν. δαρτός Γαλν.

Δέρω (ὡς ἀνωτ.) Κωμ. ἀποσπ. 3, 181, καὶ ἰων. δείρω Ηρ. 2, 39, καὶ πεζ. Λουκ. ὄν. 6, μτχ. δέρων Ἀριστ. Βατρ. 619, παρατ. ἔδερων Ἰλ. ψ, 167, μελ. δερῶ Ἀριστ. ἱππ. 370, ἀορ. ἐδειρα Ἰλ. 6, 422, μτχ. ἀποδείρας Ηρ. 4, 60, π. παρκ. δέδαρμαι, δέδραται Ἀριστ. εἰρ. 1039, ἀπαρ. δεδάρθαι Σόλων ἀποσπ. 33, μτχ. δεδαρμένος Ἀριστ. Λυσ. 158, ἐκ- Ηρ. 7, 70, π. ἀορ. α. ἐδάρθην μτχ. δαρθεις Κωμ. ἀποσπ. 2, 844, π. ἀορ. 6. ἐδάρην, μτχ. δαρεις Μενανδρ. Μον. 422, ἐκδαρεις Ηρ. 7, 26. Μέσ. ἀνα-δέρεσθον (ἄλλ. ἀνά δ' ἔρεσθον) Ἀριστ. βατρ. 1106. Παρ. δρατός Ἰλ. ψ, 169, δαρτός Γαλν. ῥίξ. δαρ-, δερ-, δορ-, δυρ-, δαίρω (=δαρ-ἰω), δέρ-ω=δ(αρ)-να-μι, σανσρκ. δείρω (=δερ-ἰω), δέρ-ας, δέρ-μα, δέρ-τρον, δέρ-ρις, δορ-ά, δρύ-πτω (=δύρ-πτω).

Δεύω (δέω, ἔχω χρεῖαν τινός, ἀπέχω) αἰολ. καὶ ἐπ. εὐχρ. μόν. ἀορ. ἐδεύησα Οδ. ι, 540. Μέσ. ἀντι ἐνερ. 6. ἐν. δεύσαι Ἰλ. ψ, 484, -ονται Κ. Σμ. 1, 459, εὐκτ. -οῖντο Καλλ. Ἄπολ. 51, -οἶατο Ἰλ. 6, 128, μτχ. -όμενος Λεσβ. Ἐπιγρ. 2189, ὄρω, -μένα Εὐρ. Τρ. 276, παρατ. ἐδέυσο Ἰλ. ρ, 142, -εὔετο, α, 468, δεύοντο, 6, 709, μελ. δευήσαι Οδ. ζ, 192, ἀπαρ. -ήσεσθαι Ἰλ. ν, 786, ἐπι- Ἄπολ. Ρ. 2, 717. ἴδε δέω.

Δεύω (βρέχω, ὑγραίνω ἀλείφω, περι-χύνω) ἄχρ. ἀορ. σπάν. ἔδευσα Πλατ. Τιμ. 73, ἀπαρ. δεῦσαι Ξεν. οἰκ. 10, 11, π. παρκ. δέδευμαι, Κυρ. 6, 2, 28, Πλατ. νόμ. 782, π. ἀορ. ἐδέυθην Θεοφρ. Ι. Φ. 9, 9, 1, μελ. ἀνα-δεύσεται Γαλν. 10, 867.

Δεύω (ὡς ἀνωτ.) Ἰλ. 6, 474, Κωμ. ἀποσπ. 2, 1057, ἀπαρ. δεύειν Ἰπποκρ. 8, 386, μτχ. δεύων, 6, 298, παρατ. ἔδευον Οδ. θ, 522, δευε Ἰλ. ψ, 220, θαμ. δεύεσκον Οδ. η, 260, μελ. δεύσω Κωμ. ἀποσπ. 3, 247, ἀορ. ἐ-δευσα Σοφ. Αἴ. 376, π. παρκ. δέδευμαι Εὐρ. ἀποσπ. 470, π. ἀορ. ἐδέυθην Ἰπποκρ. 6, 442. Μέσ. δεύεται Οδ. ε, 53, καὶ παθ. ζ, 44, Ἐμπεδ. 99, εὐκτ. -οῖτο Ἄπολ. Ρ. 2, 976, μτχ. -όμενος, 4, 494, παρατ. ἐδέυετο, 3, 1138, δευ- Ἰλ. ρ, 361, -όντο, ι, 570. ῥίξ. δεF-, δευ-, δε-ρ, ἐρF-, δι-, δεύ-ω, δεF-σις, δεύ-σις Ζεύς, δεύ-σιμος, δευ-τήρ, δευ-σο-ποιός, βυρσο-δέψης, ἔρση, δι-αίνω.

Δέχ-νυ-μαι (δέχομαι) ποιητ. Ἄνθ. 9, 553, προστ. δέχυνσο Ορφ. λιθ. 692, -υσε, λιθ. 4, παρατ. ἐδέχυντο, Ἀργ. 566. ἴδε δέχομαι.

Δέχ-ομαι (λαμβάνω, παίρνω, ὑποδέχομαι, προσδοκῶ, ἀναδέχομαι,

στέργω, έννοώ), Θουκ. 1, 20, παρατ. έδεχόμεν Λυκουργ. 29, μελ. δέξομαι Πλατ. Φιλ. 24, άορ. έδεξάμην Ἀντιφ. 1, 12, παρκ. δέδεγμαί Θουκ. 1, 9, π. άορ. δεχθείς μτγν. άπλοῦν Ἰωσ. άρχ. 18, 6, 4, εισ- Δημ. 40, 14, π. μελ. μτγν. δεχθήσομαι Π. Δ. Λευ. 19, 7, κατα- Δ. Κασ. 40, 40. Παρ. δεκτέος Λουκ. άπο- Ξεν.

Δέχ-ομαι (ώς άνωτ.) Ιλ. ψ, 647, άνα-δέχεται Ορφ. Ἀργ. 1138, δεκ-, Ηρ. 8, 137, παρατ. έδεχόμεν Σοφ. Οί. τ. 1391, μελ. δέξομαι Ιλ. χ, 365, Αίσχ. Πρ. 860, δεξοίατ' Σοφ. Οί. Κ. 945, άορ. έδεξάμην Ιλ. σ, 238, άν-δέξατο Πινδ. Π. 2, 41, δεξ- Ιλ. ε, 158, Πινδ. Ο. 3, 27, προστ. δεξιάσθω (=δέξασθω) Ἐπιγραφ. παρκ. δέδεγμαί Ιλ. ε, 228, γ. πλ. άναύξ. έπ. δέχεται, (άντί δέχονται), μ, 147, και μετ' αύξ. άπο-δεδέχεται Ηρ. 2, 43, προστ. δέξο Ιλ. τ, 10, δέκτο Οδ. ι, 253, δέχεθε Ἀπολ. Ρ. 4, 1554, άπαρ. δέχθαι Ιλ. α, 23, Εὐρ. Ρησ. 525, μτχ. δέγγενο Ιλ. σ, 524, ποτι-, η, 415, ύπερσ. έδέγγην Ἀνθ. 7, 691, άν-εδέγγεθα Οδ. ρ, 568, έδεκτο Οδ. ι, 383, δέκτο Ιλ. ο, 88, αλλά τό έδέγγην έδεκτο δέκτο δέξο δέχθαι ύπό τιων θεωρεῖται ως συγκεκομ. άορ. μετ' όλ. μελ. δεδέξομαι Ιλ. ε, 238. Ῥίζ. δεκ-, δοκ-, δέκ-ομαι, δέχ-ομαι, δέχ-νυ-μαι δέκ-της, δεκ-τός, δεκ-άζω, δοκ-ός, δοκ-άνη, δοχ-μή, παν-δοκ-εύς, δωρο-δόκος, δοκ-εύω, δοκ-άζω ἴδε δείκνυμι.

Δέψω (άπαλύνω, μαλακώνω, ζυμώνω) Ιων. Ηρ. 4, 64, άορ. ψέψησας Οδ. μ, 48. Ῥίζ. δεψ-, δεψ. δέψω, δέψ-ω, δεψ-έτω, διψ-θέρα.

Δέω (δένω, δεσμεύω, έμποδιζώ) Πλατ. Κρατ. 403, δέουσι Δημ. 51, 11, ύποτ. συν-δή Πλατ. πολ. 462, μτχ. δέων, Δημ. 22, 68, οὐδ. δέον Πλατ. Φαιδ. 99, και δοῦν, Κρατ. 449, παρατ. έδει Δημ. 24, 145, σύνθ. κατ-έδουν Θουκ. 6, 53, μελ. δήσω Ξεν. άν. 5, 8, 24, άορ. έδησα Θουκ. 8, 70, παρκ. δέδεκα Δημ. 24, 207, και δέδηκα Αίσχιν. 2, 134, ύπερσ. έδεδήκει Ἀνδοκ. 4, 17, π. παρκ. δέδεμαι Ἀντιφ. 5, 47, προστ. δεδέσθω (έκ παρκ. δέδεσμαι) Πλατ. νόμ. 880, ύπερσ. έδεδέμην Λυσ. 6, 23, π. άορ. έδέθην Ἀντιφ. 5, 17, ύποτ. δεθῶ Πλατ. Μεν. 98, άπαρ. δεθῆναι, νόμ. 954, μτχ. δεθείς, νόμ. 919, μετ' όλ. μελ. δεθήσομαι Ξεν. Κυρ. 4, 3, 18, αλλά δεδέσομαι Ἀριστείδ. 53. Μέσ. δέομαι, σύνθ. άνα-δοῦνται Πλατ. πολ. 465, μτχ. άνα-δούμενος Θουκ. 1, 6, παρατ. περι-εδούμην Πλατ. νόμ. 830, μελ. μτγν. ύπο-δήσομαι Λουκ. Ἀναχ. 32, άορ. άν-εδησάμην Θουκ. 2, 92, μτχ. άνα-δησάμενος, 7, 74, παρκ. άνα-δεδεμένος Πολυβ. 16, 6, 10, ύπερσ. δι-εδέδετο Λουκ. νεκρ. διαλ. 12, 3. Παρ. σύν-δετος Πλατ. άνυπό-δήτος ως. άνυπό-δετος Λουκ. συν-δετέος ως. δεσμός.

Δέω (ώς άνωτ.) Ησ. άποσπ. 94, 3, Ηρ. 4, 72, εύκτ. δέοιμι Οδ. θ, 352, προστ. δεῖτε Εὐρ. Ἰων 1403, δέοντων (άλλ. διδέντων) Οδ. μ, 54, μτχ. άναδῶν Ἀριστ. πλ. 589, παρατ. έδει Δημ. 24, 145, δέον Οδ. χ, 189, μελ. δήσω Ιλ. φ, 454, άορ. έδησα, ξ, 73, Αίσχ. Εὐμ. 644, Ηρ. 2, 122, δήσεν Ιλ. φ, 30, Πινδ. Π. 4, 74, προστ. δησάντων Οδ. μ, 50, π. παρκ. δέδεμαι Πινδ. Ν. 11, 45, Ηρ. 3, 39, ύπερσ. έδεδέμην, 9, 37, δέδετο Ιλ. ε, 387, δέδετο Οδ. κ, 92, έδεδάτο Ηρ. 1, 66, π. άορ. έδέθην, 6, 2, π. μελ. έπι-δεθήσομαι Ἰπποκρ. 5, 444. Μέσ. άνα-δέονται 1, 195, προστ. περι-δοῦ Ἀριστ. έκκλ. 121, παρατ. δέοντο Ιλ. σ, 553, μελ. μτγν. δήσομαι Χρ. Σιβ.

12, 293, κατα-Θεοκρ. 2, 158, ἀορ. ἐδησάμην Ιλ. κ, 22, ἐκ-δήσαντο Εὐρ. Ἴππ. 761, ὁσμ. δησάσκετο Ιλ. ω, 15, ὑποτ. κατα-δήσανται Ηρ. 3, 110, εὐκτ. δησαίμην Ιλ. θ, 26, προστ. κατα-δησάσθω Ἴπποκρ. 8, 488, ἀπαρ. δήσασθαι Ησ. ἐρ. 540, μτχ. δησάμενος Ιλ. ρ, 290, ἀν- Πινδ. Ν. 11, 28. Παρ. συν-δετός Ἀριστ. ἐκκλ. 785. Ρίζ. δα-, δε-, δι-δη-μι=djami σάν-σκρ. δέ-ω, δέ-σις, δε-σ-μός, δε-σ-μώτης κρή-δε-μνον, διά-δη-μα, δούλος (ἀντί δούλος), δουλ-ώω, δεσ-πότης, δε-σμεύω. Τούτω συγγενές εἶνε τὸ δέω (ἔχω χρεῖαν) ἢ δεύω.

Δέω (ἔχω χρεῖαν τινός, ἐπέχω) Λυσ. 17, 1, παρατ. ἔδεον Ἴσοκ. 7, 48, μελ. δέησω Πλατ. πολ. 395, ἀορ. ἐδέησα Λυσ. 3, 7, παρκ. δεδέηκα Πλατ. πολιτ. 277. Μέσ. δέομαι Θουκ. 7, 63, δέει Πλατ. Παρμ. 126, δεῖται, πολ. 465, δεόμεθα Θουκ. 6, 80, δέονται, 1, 81, παρατ. ἐδέομην Ἴσοκ. 17, 41, ἐδεῖτο Θουκ. 7, 28, Δημ. 18, 145, ἐδέοντο, 5, 36, μελ. δεήσομαι Ἀντιφ. 1, 21, παρκ. δεδέημαι Ξεν. ἀν. 7, 7, 14, ἀορ. ἐδέθηθην Θουκ. 27, εὐκτ. δεηθείην Ξεν. Λακ. 11, 2, ὑποτ. δεηθῆ Πλατ. Γοργ. 507, μελ. μτγν. δεηθήσομαι Πλουτ. ἠθ. 213. Τὸ δέω συν-ηθέστερον εὐρίσκεται ἀπρὸς δεῖ Θουκ. 1, 71, εὐκτ. δέοι, 4, 4, ἀπαρ. δεῖν Πλατ. συμπ. 185, μτχ. δέον Θουκ. 5, 52, παρατ. ἔδει Λυσ. 3, 1, μελ. δεήσει Θουκ. 1, 81, ἀορ. ἐδέησε Ξεν. Κυρ. 3, 1, 27, ὑποτ. δεήση Θουκ. 6, 41, εὐκτ. δεήσεις Πλατ. νόμ. 814. Μέσ. δεῖται Ξεν. ἀν. 7, 4, 8, ἀπαρ. δέεσθαι, ἀπομν. 1, 6, 10, δεῖσθαι Πλατ. Μένων 79, μτχ. δεόμενος Θουκ. 4, 21, ἀορ. ἐδέησατο Λιβαν. λ. 13.

Δέω (ὡς ἀνωτ.) Ἀλκατ. 103, ὑποτ. δὴν καὶ δωρ. δῆ Ἄρεως Δ. διαλ. 2, σ. 208, ἀορ. δῆσα Ιλ. σ, 100, ἐπ. ἐδέυσα Οδ. ι, 540. Μέσ. δέομαι, ἐπ. δέομαι Ἀριστ. νεφ. 429, Ηρ. 1, 8, δέει Ἀριστ. θεσ. 264, ἐπ. δεύεται Ιλ. ψ, 484, δεῖται Σοφ. Οἰ. τ. 1293, δεόμεθα Εὐρ. Ρησ. 321, εὐκτ. δεοίατο Πρ. 5, 73, προστ. δέεσθε 8, 22, ὑποτ. δωρ. δῆσθε Σωφρ. 1, Ἄρεως, ἀλλὰ δέωνται Ἀναφ. 1688, μτχ. δευόμενα Σωφρ. 92, παρατ. ἐδέομην Ἀριστ. σφ. 850, ἐδέου Ηρ. 7, 161, ἐδεῖτο Εὐρ. Ἡρακλ. 126, ἰων. ἐδέετο Ηρ. 2, 30, ἐπ. ἐδέετο Ιλ. α, 602, ἐδέοντο Ἀριστ. Ἀχ. 536, Ηρ. 1, 196, μελ. δεήσομαι Ἀριστ. πλ. 1160, ἀορ. ἐδεθήθην, πλ. 986, ὑποτ. δεηθῆς Σωφ. Οἰ. Κ. 1170, εὐκτ. δεηθείην Ἀριστ. πλ. 977. ἴδε δέω (δένω).

Δέω (εὐρίσκω) ἴδε δῆω.

Δη-θύ-νω (βραδύνω), δηθύνει Ἄσπετ. Χρον. Παθ. 1, 2, ἀπαρ. δηθύνειν Οδ. ρ, 278, μτχ. δηθύνων Ιλ. α, 27, παρατ. δήθουνεν, ζ, 503. Ρίζ. δι-, ἢ δε-, (εἶδον), δη-, δη-θά, δηθ-ύνω, δή-ν. δη-ρός, δηρό-βιος, δήρατος (δάρατος δωρ.) di-es=ἡμέρα καὶ diu-urnus=πολυχρόνιος λατ. εὐ-δι-ος, εὐ-δι-α, εὐ-δι-άω, εὐ-δι-άζω ἴδε εἶδω καὶ δέαται.

Δηῖώ (καίω, ἐχθρικῶς φέρομαι, καταστρέφω, ξεσχίζω), ἀττ. δηῶ Ξεν. Κυρ. 3, 3, 18, παρατ. ἐδήουν Θουκ. 1, 65, μελ. δηώσω, 2, 71, ἀορ. ἐδήωσα, 1, 114, παρκ. μτγν. δεδήωκα Σωπατ. ῥητ. σ. 193, π. παρκ. δεδηωμένος Δουκ. νεκρ. διάλ. 10, 11, μ. ἀορ. μτγν. δηωσάμενος Ἴωσ. πολ. ἰουδ. 2, 13, 2.

Δηῖόω (ὡς ἀνωτ.), ἰων. δηῶ, δηοῦτε Ἀριστ. Λυσ. 1146, εὐκτ. δηῖόωεν Οδ. δ, 226, μτχ. δηῖόων Ιλ. σ, 195, δηῶν, ρ, 65, παρατ. ἐδηῖου

(ΑΝΩΜΑΛΑ ΡΗΜΑΤΑ).

Ηρ. 8, 33, ἐδήενυ, 5, 89, ἐδήιον Ἄπολ. Ρ. 3, 1374, ἀορ. δήουν Ιλ. λ, 71, θαμ. δηΐάασκον Ἄπολ. Ρ. 2, 142, μελ. δηώσω Ιλ. μ, 227, ἀορ. ὑποτ. δηώση, π. 650, -ωσιν, δ, 446, εὐκτ. δηώσειαν Ἄπολ. Ρ. 1, 244, μτχ. δηώσας Ιλ. θ, 534, δηΐώσας Ηρ. 6, 135, δωρ. δαΰσας Ἐπιγραφ. π. ἀορ. ἐδηΐώθη Ηρ. 7, 133, μτχ. δηωθείς Ιλ. δ, 447. Μέσ. ἀντι παθ. παρατ. δηΐώωντο Ιλ. ν, 675, μ. μελ. ἀντι παθ. δηώσασθαι Ἄπολ. Ρ. 2, 117, μ. ἀορ. ἀντι ἐνεργ. ὑποτακτ. δηώσωνται Κ. Σμ. 5, 374, ἀπαρ. -ώσασθαι, 5, 567 ἴδε δαίω.

Δηλέομαι (βλάπτω καταστρέφω, φθείρω) ἀποθ. μέσ. ποιητ. ἰων. και δωρ. Μιμνερμ. 7, 1, δαλεῖται Θεοκρ. 15, 48, ὑποτ. δηλήται Ηρ. 4, 187, ἀπαρ. δηλέεσθαι, 2, 12, παρατ. ἐδηλέετο, 9, 63, δηλεῖτο Θεοκρ. 22, 127, -οντο, 5, 83, μελ. δηλήσομαι Ιλ. ξ, 102, ἀορ. ἐδηλησάμην Ιλ. α, 156, Θεοκρ. 22, 189, δηλήσατο Οδ. χ, 278, δαλίτατο Θεοκρ. 9, 36, εὐκτ. δηλήσατο Οδ. ν, 124, ὑποτ. δηλήσει Ιλ. ψ, 428, δηλήσεται Οδ. θ, 444, ἀπαρ. δηλήσασθαι Ιλ. δ, 67, δαλήσασθαι δωρ. Ησυχ. μτχ. δηλησάμενος Ηρ. 4, 115, π. παρκ. δεδήλημαι, 4, 198, και ἀντι ἐνεργ. δεδήληται Εὐρ. Ἴππ. 175. Τοῦ ἐνεργ. δηλέω εὐρίσκονται τινες τύποι δηλοῖην Ξεν. οἰκ. 10, 3, ὑποτ. δαλή=κακουργῆ Ησυχ. μελ. μτγν. δηλήσω Χρ. Σιβ. 7, 44, ἀορ. μτχ. δηλήσας, 7, 28. Πρ. δηλητήρ, δηλητήριον ἴδε δαίω.

Δήλομαι (βούλομαι, θέλω) δωρ. Ἡρακλ. ἐπιγρ. 1, 98, δήλω=βούλει Ησυχ. δήλεται Θεοκρ. 5, 27, δήλονται=θέλουσι Ησυχ. ὑποτακτ. δήλωμαι Πλουτ. ἦθ. 519, δήληται Στοβ. ἀνθ. σ. 13, δήλωνται Ἐπιγραφ. ἀπαρ. δήλεσθαι Στοβ. ἀνθ. 1, 70, μτχ. δηλόμενος, ἐκκλ. 43, 94, παρατ. δήλετο Τιμ. Λοκρ. 94. Ρίζ. φελ-, βελ-, θελ-, δελ-, (βούλομαι, θέλω), δή-ομαι ἴδε ἔλλομαι και ἔραμαι.

Δηλώω (φανερώνω, γνωστοποιῶ, ἀποδεικνύω) ἀττ. Θουκ. 1, 3, παρατ. ἐδήλουν, 4, 68, μελ. δηλώσω Πλατ. Κριτ. 108, ἀορ. ἐδήλωσα Ἄντιφ. 1, 30, παρκ. δεδήλωκα Θουκ. 1, 9, π. παρκ. δεδήλωμαι Θουκ. 1, 13, π. ἀορ. ἐδηλώθη Ἄντιφ. 5, 70, π. μελ. δηλωθήσομαι Θουκ. 1, 144, Παρ. δηλωτέον Πλατ.

Δηλώω (ὡς ἀνωτ.) ἀττ. και ἰων. Σοφ. Ἄντ. 355, παρατ. ἐδήλουν Ηρ. 2, 4, π. παρκ. δεδήλωται Ηρ. 5, 36, π. ἀορ. ὑποτ. δηλωθῆ, 1, 159, μετ' ὀλ. μελ. δεδηλώσομαι Ἴπποκρ. 4, 190, μ. μελ. ἀντι παθ. δηλώσομαι Σοφ. Οἰ. Κ. 581, ἀλλ' ἐνεργ. Χρ. Σιβ. 1, 294 ἴδε δηθύνω και εἶδω.

Δημοκρατέομαι (ἔχω πολίτευμα δημοκρατικόν) παθ. Θουκ. 8, 48, Ἄριστ. ἐκκλ. 945, παρατ. ἐδημοκρατεῖσθε Ἴσοκ. 16, 37, μ. μελ. δημοκρατήσομαι Λυσ. 34, 4, π. μελ. δημοκρατηθήσομαι, παρκ. μτγν. δεδημοκρατημένη Δ. Κασ. 52, 13. Τοῦ δ' ἐνεργ. δημοκρατέω εὐχρ. παρά Βυζαντ.

Δηριῶω (μάχομαι, φιλονεικῶ, συνερίζομαι) ἐπ. ἐνεργ. μτγν. μτχ. δηριῶωντες Ἄπολ. Ρ. 1, 752, δηριῶωντων Πινδ. Ν. 11, 26, παρατ. δηριάσκεις Κ. Σμ. 5, 443. Μέσ. ἀποθ. δηριῶομαι προσ. -άσθων Ιλ. μ, 421, -άσθων, φ, 467, ὑποτ. δηριῶονται Ἄπολ. Ρ. 4, 1729, περι-δηριῶονται Κ. Σμ. 4, 165, ἀπαρ. -άσθαι Ιλ. π, 96, μτχ. ἀμφι-δηριῶμενος Σιμων. 7, 118, παρατ. δηριῶωντο Οδ. θ, 78 ἴδε δηριῶ.

Δηριῶω (μάχομαι, φιλονεικῶ, συνερίζομαι) ἐπ. ἐνεργ. μτγν. μελ. δηριῶω

Λυκοφρ. 1306, ἀορ. ἐδήρισα Θεοκρ. 25, 82, δῆρισαν Ορφ. Ἄργ. 420, ὑποτ. δῆρισω, 410. Μέσ. ἀντί ἐνεργ. δῆρισμαι Πινδ. Ο. 13, 44, μελ. δῆρισμαι Θεοκρ. 22, 70, ἀορ. δῆρισάμην Οδ. θ, 76, δῆρισαντο Ἄπολ. Ρ. 4, 1765, ἀπαρ. δῆρισασθαι, 1, 343, π. ἀορ. ἀντί μέσ. δῆρινθέτην Ἰλ. π. 756, ἀπαρ. δῆρινθῆναι Ορφ. λιθ. 670, μετχ. δῆρινθεις Τζετζ. εἰς Λυκοφρ. 440. Παρ. ἀδήριτος Ἰλ. ρ, 42, ἀμφι-δήριτος Θουκ. 4, 134· ἴδε δαιώ.

Δῆω (εὐρίσκω) ἐπ. μόν. ἐν. ἀντί μελ. δῆεις Ἰλ. ν, 260, Ἄνθ. 7, 370, δῆομεν Οδ. δ, 544, δῆετε Ἰλ. ι, 685, δῆουσι Ἄπολ. Ρ. 4, 589, ἀλλὰ καὶ δέω=εὐρίσκω Ἄλκατ. καὶ Ἐτ. Μ. σ. 264, 18, ὑποτ. δῆωμεν Ἄπολ. Ρ. 4, 1336, εὐκτ. δῆοιμεν, 4, 1458· ἴδε διδάσκω.

Δηῶ· ἴδε δηϊώω.

Δια-ζώννυμι ἴδε ζώννυμι.

Διαίνω (ὕγραίνω, βρέχω), διαίνει Θεοφρ. π. ἀνέμ. 58, 780, προστ. διαίνει Αἰσχ. Περσ. 1038, παρατ. διαίνει Ἰλ. φ, 202, ἀορ. ἐδίηνεν, χ, 495, ἀπαρ. διῆναι Στοβ. ἀνθ. 100, καὶ διαίνει=σμηξίαι, πλύναι Ησυχ. Παθ. διαίνομαι Αἰσχ. Περσ. 1039, διαίνεται=βρέχεται Ησυχ. διαίνεσθε Στοβ. ἀνθ. 258, προστ. διαίνου, Ἀνθ. 1065· ἴδε δεύω.

Διαιτάω (κρίνω ὡς διαιτητής), Δημ. 47, 12, παρατ. διήτων Δ. Ἄλ. 1, 75, ἀλλ' ἐν συνθ. κατ-εδιήτα Δημ. 49, 19, μελ. διαιτήσω, 29, 58, ἀορ. διήτησα Ἰσαΐ. 2, 31, ἀλλ' ἐν συνθ. ἀπ-εδιήτησα, 12, 12, ἀπ-εδιήτησε Δημ. 40, 17, παρκ. δεδιήτηκα, ἀπαρ. δεδιήτηκέναι, 33, 34, ὑπερσ. κατ-εδεδιήτηκει, 21, 85, π. παρκ ἀντί μέσ. δεδιήτημαι Θουκ. 7, 77, ἀπο- Δημ. 21, 85, ἀλλ' ἀπαρ. μετγν. διητήσθαι Γαλην. 5, 32, μετχ. διητημένος 6, 249, ὑπερσ. ἐξ-εδιήτητο Θουκ. 1, 132. Μέσ. διαιτάομαι, 2, 14, παρατ. διητώμην Λυσ. 1, 9, διαιτέοντο Λουκ. Συρ. θ, 25, μελ. διαιτήσομαι Πλατ. πολ. 372, ἀορ. κατ-εδιητησάμην Δημ. 52, 2, π. ἀορ. διητήθην Θουκ. 7, 87, ἀλλ' ἐξ-εδιητήθην Δ. Κασ. 48, 39.

Διαιτάω (ὡς ἀνωτ.), ἀορ. δωρ. διαίτασα Πινδ. Π. 9, 68. Μέσ. διαιτάομαι, ἀπαρ. -ασθαι Σοφ. Οἰ. Κ. 928, μετχ. διαιτώμενος Ηρ. 1, 120, παρατ. διητώμην Κωμ. ἀποσπ. 2, 669, ἰων. διαιτώμην Ηρ. 3, 65, -ατο 3, 15, π. ἀορ. ἀντί μέσ. ἰων. διαιτήθην, 2, 112. Παρ. διαιτητέον Ἰπποκρ. 1, 649. Ρίζ. δι-, βι-, (βίος) ζάω (=δι-άω), δαι-τα, δαιτ-άομαι.

Διακονέω (εἶμαι διάκονος, ὑπηρετώ), Πλατ. νόμ. 955, παρατ. διηκόνουν μετγν. Λουκ. φιλοφ. 35, μελ. διακονήσω Πλατ. Γοργ. 521, ἀορ. μετγν. διηκόνησα Ἀριστειδ. τ. 2, σ. 198, ἀπαρ. διακονῆσαι Ἀντιφ. 1, 16, π. παρκ. δεδιακονῆσαι Δημ. 51, 7, π. ἀορ. ἐδιεκονήθην, 50, 2, διηκονήθην Ν. Δ. μετ' ὄλ. μελ. δεδιακονήσεται Ἰωσ. ἀρχ. 18, 8, 7. Μέσ. ἀντί ἐνεργ. διακονοῦμαι Πλατ. νόμ. 763, παρατ. διηκονεῖτο Λουκ. φιλοφ. 35, μελ. -ήσομαι, Χαρ. 1, ἀορ. διηκονησάμην, Ἰκαρ. 20.

Διακονέω (ὡς ἀνωτ.) Ἀριστ. σφ. 1323, μετχ. -ων Εὐρ. Ἰων 396, παρατ. ἐδιακόνουν Κωμ. ἀποσπ. 2, 828, διηκόνουν Εὐρ. Κυκλ. 406, μελ. διακονήσω, 2, 237, ἰων. διηκ- Ηρ. 4, 154, παρκ. δεδιακόνηκεν (ἄλλ. δεδιηκ.) Κωμ. ἀποσπ. 4, 437. Μέσ. ἀντί ἐνεργ. διακονοῦμαι Σοφ. Φιλ. 287. Ρίζ. jak- (ἄγω;) καὶ μετὰ δ προταχτ. διηκ- διάκ-ονος, διακ-ονέω, διακ-

ονία, διάκ-τ-ορος, διάκ-τ-ωρ, ὡς τὸ δίωξις γίνεται ἐκ τοῦ Ἰωξις. Κατ' ἄλλ. ὅμως ῥίξα αὐτοῦ εἶνε δικ-, ὅθεν δίκ-ω, δίκ-τυον, δισκ-ος, ἰδιώκ-ω, διάκ-ονος.

Δια-κορεύω (διαπαρθενεύω) καὶ *δια-κορέω*, ἀορ. διεκόρησα Λουκ. διαλ. ἐναλ. 13, 1, καὶ διακόρευσα Ἀριστ. θεσ. 480, π. ἀορ. προστ. διακορήθητι Σχολ. Θεοκρ. 2, 66, μτχ. διακορηθεῖσα Αἰλ. I. Z. 44, 46, π. παρκ. διακεκορευμένη Λουκ. διαλ. ἐναλ. 14, 2, ῥίζ. κερ- (κείρω), κόρη, δια-κορ-εύω, -έω, δια-κόρ-ησις, δια-κόρ-ευσις.

Δια-λαγχάνω ἴδε λαγχάνω.

Δια-λέγω (ἐκλέγω, διαλέγω, διορύττω) Ξεν. οἰκ. 8, 9, μελ. διαλέξω Δημ. 20, 91, ἀορ. δι-έλεξα Πλατ. νόμ. 735. Μέσ. ἀποθ. καὶ παθ. δια-λέγομαι (ὀμιλῶ μετὰ τινος), ἀπολ. 33, μελ. δια-λέξομαι Ἰσοκ. 12, 5, ἀορ. μτγν. διε-λεξάμην Δ. Κασ. 38, 18, παρκ. δι-είλεγμαι Λυσ. 8, 15, ὑπερσ. δι-είλεκτο Δημ. 21, 119, ἀλλὰ παθ. Λυσ. 9, 5, π. ἀορ. ἀντὶ μέσ. δι-ελέχθην Ξεν. ἀπομν. 1, 6, 4, εὐκτ. -λεχθεῖην Πλατ. ἀπολ. 39, ὑποτ. -λεχθῶ Ἰσοκ. 3, 8, ἀπαρ. -λεχθῆναι Ξεν. Κυρ. 7, 5, 40, ἀλλὰ παθ. Ἰσοκ. 12, 6, μτχ. -θείς, 12, 38, π. ἀορ. ἑ. σπαν. -λεγῆναι Ἀριστοτ. Εὐδ. Μ. 1, 29, π. μελ. δια-λεχθήσομαι Ἰσοκ. 9, 34, Παρ. διαλεκτέος Πλατ. ἴδε λέγω.

Δια-λύομαι ἴδε λύω.

Δια-μάω (διακόπτω, διατέμνω, διασκάπτω), μτχ. διαμῶν Δ. Χρυσ. 32, 379, καὶ διαμῶμενος Θουκ. 4, 130, ἀορ. διάμησε Ἰλ. γ, 359, διήμησε Εὐρ. Ηλ. 1023 ἴδε ἀμάω.

Δια-νοέομαι ἴδε νοέω.

Δια-περαιῶ ἴδε περαιῶ.

Δια-πονέω ἴδε πονέω.

Δια-πτοέω ἴδε πτοέω.

Δια-ράσσω ἴδε ῥάσσω.

Δια-σκίδνημι ἴδε σκεδάννυμι.

Δι-δάσκω (μανθάνω τινά τι, εἶμι τινος διδάσκαλος) Λυσ. 14, 22, παρ. ἐδίδασκον Θουκ. 4, 83, μελ. διδάξω, 5, 9, ἀορ. ἐδίδαξα Ξεν. ἀν. 3, 4, 32, προστ. διδάξον Πλάτ. Εὐθ. 6, παρκ. δεδίδαγα Ξεν. Κυρ. 1, 3, 18, π. παρκ. δεδίδαγμα Λυκούργ. 13, προστ. δεδιδάγθω Ξεν. ἱππ. 6, 9, π. ἀορ. ἐδιδάχθην, Ἑλλ. 5, 4, 44, μελ. μτγν. διδαχθήσομαι Δ. Ἀλ. 3, 70. Μέσ. διδάσκομαι Πλατ. Πρωτ. 325, μελ. διδάξομαι, πολ. 421, ἀορ. ἐδιδαξάμην, Θεαγ. 122. Παρ. διδακτός Ξεν. -τέος Πλατ.

Δι-δά-σκω (ὡς ἀνωτ.), ἀπαρ. διδασκόμεναι Ἰλ. ι, 442, διδασκόμεν, ψ, 308, ἀορ. εἰζαξε, ε, 51, ἐκ-διδάσκησεν Πινδ. Π. 4, 217, διδάξμεν, σχολ.

1, 15, εὐκτ. διδασκῆσαιμι Ὀμ. ὕμν. Δηλ. 144, ἀπαρ. διδασκῆσαι Ησ. ἔρ. 64, μ. μελ. γ. ἐν. διδάξειαι Ξεν. ἀπομν. 1, 2, 10 (ἐκ τοῦ Θεογν. 35), μ. ἀορ. ἐδιδάξαμην Σοφ. Ἄντ. 250, 6. ἐν. διδάξω Μοσχ. 3, 103, ἀπαρ. διδάξασθαι Πινδ. Ο. 8, 59. ῥίζ. δαF-, δαχ-, ἐ-δά-ην, δι-δά-σκω (ἀντι δι-δά-σκω) = doc-εο λατ. δι-δά-σκαλος, δι-δαχ-ή, δή-ω, ἐα-τήμων, δαίμων, ἐ-δαίμων-έω.

Δι-δη-μι (δένω), γ. πλ. διδέασσι Ξεν. ἀν. 5, 8, 24, μτχ. διδέντων (ἀντι δέοντων) Ὀδ. μ, 54, παρατ. γ. ἐν. διίθη Ιλ. λ, 105. ἴδε δέω.

Δι-δρά-σκω (δραπετεύω) μόν. σύνθ. ἀπο-διδράσκω Πλατ. Μεν. 97, δια-Θουκ. 7, 85 ἐκ- 6, 7, μτγν. ἀπο-δράω (ἴδε Φρυνηχ. σ. 737), παρατ. ἀπεδίδρασκες Πλατ. Κριτ. 53, ἀπέδρων Ἀπόκρ. ἰουδ. 11, 16, μελ. ἀποδράσομαι Πλατ. πολ. 457, μτγν. μελ. ἐνερ. ἀποδράσει Θεοδότη. Ἑλλ. παθ. σ. 103, 8, μτχ. συναποδράσοντας Ζων. χρον. τ. 2, σ. 12, ἀορ. 6. ἀπέδρα Ξεν. ἀν. 6, 6, 5, ἀπέδρασαν Θουκ. 1, 128, συγκεκ. ἀπέδραν Λουκ. Τόξ. 33, ὑποτ. ἀποδρῶ Ξεν. Κυρ. 1, 4, 13, -δρᾶ Θουκ. 7, 86, -δρῶσι Ξεν. Κυρ. 5, 1, 12, εὐκτ. -δραίην, ἀν. 2, 5, 7, -δρῶν Ἀριστοτ. οἰκ 2, 35, δραίημεν Ξεν. ἀν. 6, 3, 16, προστ. μτγν. -δράθε, Π. Δ. Γενεσ. 27, 43, ἀπαρ. -δράναι Ἰσοκ. 12, 93, μτχ. -δράς Λυσ. 6, 27, δια- 18, 49, παρκ. ἀπο-δέδρακα Πλατ. Θεαιτ. 203, ὑπερσ. ἀπε-δεδράκει Ξεν. ἀν. 6, 4, 13.

Δι-δρά-σκω (ὡς ἄνωτ.), ἀπο-διδράσκω Ἀριστ. Λυσ. 719, ἰων. ἀποδι-δρήσκω Ηρ. 9, 59, ἐκ-, 3, 4, μτχ. ἀποδιρήσκων, 9, 59, παρατ. ἐ-διδρήσκον, 2, 182, μελ. -δρήσομαι, 7, 210, ἀορ. α. ἐξ-έδρας (ἄλλ. ἐξ ἔδρας) Εὐρ. 1. Τ. 193, ἀορ. 6. ἀπέδραν Κωμ. ἀποσπ. 2, 279, ἀπέδρα, 2, 62, ἀπέδραμεν Ἀριστ. ἀποσπ. 431, ἐξ- Εὐρ. Ηρακλ. 14, συγκεκ. ἀπ-έδραν Σοφ. Αἴ. 167, ἰων. ἀπ-έδρην Ηρ. 4, 43, ὑποτ. -δρῶ Ἀριστ. εἰρ. 234, εὐκτ. -δραίην Θεογν. 927, ἀπαρ. ἰων. -δρήναι Ηρ. 3, 45, παρκ. διαδέδρακα Ἀριστ. Ἀχ. 601. ῥίζ. δρα-, δι-δρά-σκω, δρᾶ-μι = φεύγω σανσκρ. δρα-σ-μός, ἄ-δρα-στος, δρα-π-έτης, δράπ-ων. Τούτω συγγενές εἶνε τὸ τρέχω.

Δι-δρη-μι ἴδε διδράσκω.

Δι-δω-μι (δίδω τι εἰς τινα) Λυσ. 4, 5, δίδως Πλατ. Φαιδ. 100, δίδωσι Ἀντιφ. 1, 19, δίδομεν Ξεν. Κυρ. 5, 1, 1, διδόασι Ἀντιφ. 5, 34, διδοῦσι μτγν. Δ. Κασ. 65, 13, ὑποτ. δίδω Ξεν. Κυρ. 8, 4, 16, δι-δῶς Πλατ. Πρωτ. 310, διδῶ, νόμ. 691, διδώσι Ἀντιφ. 1, 19, εὐκτ. διδοίην Λυσ. 7, 6, -οίης Ησυχ. οἴη Ξεν. προσοδ. 2, 6, -οίητε, Κυρ. 4, 5, 47, -οἶεν Ἀνδοκ. 1, 90, προστ. δίδου Ξεν. Ἑλλ. 3, 4, 26, διδότω Πλατ. νόμ. 916, δίδοτε Ξεν. Κυρ. 4, 5, 27, ἀπο-διδόντων Πλατ. νόμ. 829, καὶ μτγν. διδώη Πλουτ. Πυρ. 14, 5, ἀπαρ. διδόναι Ἀντιφ. 6, 38, μτχ. διδούς Διοδ. Σικ. 16, 5, διδοῦντες Φώτ. παρατ. ἐδίδουν Ἰσοκ. 17, 38, ἀπο- Δημ. 33, 25, ἐδίδους Ξεν. ἀν. 5, 8, 4, ἀπ- Δημ. 34, 26, ἐδίδου Θουκ. 8, 29, γ. πλ. ἐδίδουσαν 7, 87, καὶ μτγν. ἀπ-ε-δίδουν Δ. Ἄλ. 5, 6, μελ. δώσω Λυσ. 10, 3, ἀορ. α. ἔδωκα μόν. ὀριστ. παρὰ κλασ. Πλατ. πολ. 612, ἔδωκας Ξεν. Κυρ. 1, 3, 7, ἐδώκαμεν, ἀν.

3, 2, 5, ἐδώκατε Ἀντιφ. 5, 77, ἔδωκαν Δημ. 20, 70, ὑποτ. μτγν. ἀπο-δῶκωσι Αἰσωπ. 78, ἀορ. β. ἔδων ἄχρ. ἐν τῷ ἐν. ἔδομεν Ἰσοκ. 17, 19, ἔδοτε Ἄνδοκ. 2, 22, ἔδοσαν Λυσ. 12, 18, ὑποτ. δῶ Ξεν. Κυρ. 8, 4, 16, δῶς, Κυρ. 4, 6, 14, δῶ Ἀντιφ. 1, 24, δῶμεν Πλατ. νόμ. 702, δῶτε Ξεν. ἀν. 7, 3, 17, δῶσι, εὐκτ. δοίην Λυσ. 24, 1, δοίης Ξεν. Κυρ. 3, 1, 35, δοίη Ἀντιφ. 1, 19, δοίημεν Ξεν. Κυρ. 5, 3, 2, δοίμεν Πλατ. πολ. 607, δοίητε, Φαιδρ. 279, δοίησαν Κωμ. ἀποσπ. 4, 532, παρα-Ξεν. ἀν. 2, 1, 10, δοίεν, ἀν. 4, 8, 7, προστ. δός, Κυρ. 5, 1, 29, δότῳ Πλατ. νόμ. 929, δότε, Λαχ. 187, δότωσαν Ξεν. Ἱερ. 8, 4, καὶ δόντων Πλάτ. νόμ. 753, ἀπαρ. δοῦναι Ἀντιφ. 1, 12, μτχ. δούς Θεουκ. 5, 45, παρκ. δέδωκα Λυσ. 10, 14, ὑπερσ. ἐδέδωκει Ξεν. Κυρ. 1, 4, 26, π. παρκ. δέδομαι Πλατ. Λυσ. 204, προστ. δεδόσθω, Τιμ. 52, μτχ. δεδομένος Θεουκ. 1, 26, ὑπερσ. ἐδέδοτο, 3, 109, π. ἀορ. ἐδόθη Πλατ. νόμ. 829, π. μελ. δοθήσομαι Ἰσαί. 3, 39. Μέσ. δίδομαι ἴδ' ἀποδιδώμι. Παρ. δοτέος Πλατ.

Δί-δω-μι (ὡς ἄνωτ.) Ἰλ. ψ, 620, δίδως Σοφ. Αἴ. 1354, διδοίς Ἰλ. ι, 164, Ἡρ. 1, 137, διδοίσθα Ἰλ. τ, 270, διδοί Οδ. ρ, 350, ἐκ- Ἡρ. 2, 29, δίδωσι Ἰλ. υ, 299, διδομεν, 6, 228, Ἀριστ. ἱππ. 69, διδόσασι, σφ. 715, διδοῦσι Ἰλ. τ, 265, δωρ. διδοντι Ἀρχύτ. προστ. δίδου (=δίδοι) Εὐρ. Ὀρ. 642, ἐπ. δίδωθι Οδ. γ, 380, αἰολ. δίδοι Πινδ. Ο. 7, 89, εὐκτ. διδοίην, -οίης Σοφ. Οἰ. Κ. 642, -οίη, 777, -οίτε Οδ. λ, 357, -οίεν Αἰσχ. ἰκ. 703, ἀπαρ. εἰδόναι Ἡρ. 6, 62, ἐπ. εἰδοῦναι μόν. Ἰλ. ω, 425, ποιητ. διδόμεν Πινδ. Ν. 7, 97, δωρ. δίδων (ἄλλ. διδῶν) Θεοκρ. 29, 9, παρατ. εἰδίδουν Ἀριστ. ἱππ. 678, Ἡρ. 6, 86, εἰδίδως Οδ. τ, 367, εἰδίδου, λ, 289, δίδου Ἰλ. ω, 165, δίδω, ζ, 492, ε. πλ. εἰδίδοτε Κωμ. ἀποσπ. 3, 581, γ. πλ. εἰδίδοσαν Ἡρ. 8, 9, εἰδίδουν Ἡσ. ἔρ. 138, ἐπ. εἰδίδον Ὀμ. ὕμν. Δημ. 437, δίδον 377, μελ. δώσω Ἰλ. ξ, 268, διδώσω Οδ. ν, 358, δωρ. δωσῶ Θεοκρ. 5, 96, ἀπαρ. διδώσειν Οδ. ω, 314, διδώσεμηναι Ἰλ. ν, 369, -έμεν, κ, 323, ἀορ. α. δῶκα, δ, 43, δῶκας Οδ. δ, 647, ἔδωκε Ἰλ. λ, 243, δῶκε, ε, 2, πλ. προυνῶκα- Εὐρ. Ἡρακλ. 463, εῶκαν Ἡσ. ἔρ. 739, μτγν. ἔδωσα, ὑποτ. δώσης Ἀνθ. παρατρ. ἐπιγρ. 204, ἐπι- Ἀρισταιν. 1, 5, εὐκτ. δώσασι Σχολ. Αἰσχ. Πρ. 292, ἀορ. β. ἔδομεν Ἀριστ. σφ. 586, δόμεν Ἰλ. ρ, 443, ἔδοσαν Οδ. υ, 78, δόσαν, η, 242, ἐπ. ἔδον Ἡσ. θε. 30, καὶ δωρ. Λακων. Ἐπιγρ. θαμ. δόσκειν Ἰλ. ξ, 382, δόσκον, ι, 331, προστ. δός Ἰλ. ε, 118, δότω σ, 304, ἐγδῶτω Ἐπιγρ. ὑποτ. δῶη (δῶ) Ἰλ. π, 725, δῶσαι (=δῶη), α, 324, δῶομεν, η, 299, δῶσαι, α, 437, δῶσι Οδ. ε, 144, εὐκτ. δοίην Ἡρ. 9, 111, δῶη Ἡσ. ἔρ. 355, δοίμεν Οδ. ν, 378, ἀπαρ. δοῦναι Ἰλ. ψ, 590, ποιητ. δόμεναι, τ, 138, δόμεν, 1, 571, καὶ μετὰ-δοῦν Θεογν. 104, καὶ ἐγδόμην Ἐπιγρ. παρκ. δωρ. ἀποδεύσαν Ἐπιγρ. ὑπερσ. ἐδεδώκε Ἡρ. 8, 67, π. παρκ. δέδομαι Ἰλ. ε, 428, ἀπαρ. δεδόσθαι Ἡρ. 2, 141, π. ἀορ. εὐκτ. ἐν τμήσ. δοθείη Οδ. ε, 78, μ. ἀορ. β. ὑποτ. ἐπιδῶμεθα Ἰλ. χ, 234. Ρίξ. δα-, δο-, δι-δω-μι=da-da-mi σανσκρ.=do ἢ do-no λατ. δῶ-ρον=do-num λατ. dos γενι dotis=προτξ λατ. δῶ-τις, δω-ρέομαι, δό-σις, δο-τήρ, δά-νος, δά-νειον, δα-νειζω.

Δι-είρω (διαπερῶ, συνδέω) Αἰσχίν. 3, 166, ἀπαρ. διείρειν Ἀθην. 14, 468, μτχ. διείρων Λουκ. Τοξ. 43, ἀορ. διείρα, ἀπαρ. διείραι Ἱπποκρ.

7, 52, μτχ. -είρας Λουκ. Ἄλεξ. 26, καὶ διέρσας ὑποτ. διέρσας Ἰπποκρ. 4, 108, παρκ. διέτρκα, μτχ. -ότες Ξεν. Κυρ. 8, 3, 40 ἴδε εἴρω.

Δι-έπω (διευθύνω, διοικῶ, διευθετῶ) ἄχρ. διέπεις Σοφ. Σολ. 12, 15, διέπουσι Ἰλ. α, 166, ὑποτ. διέπη Σοφ. Σολ. 8, 3, προστ. διεπε Ἰλ. 6, 207, ἀπαρ. διέπειν Αἰσχ. Περσ. 106, μτχ. διέπων Ἡρ. 5, 22, παρατ. διέπομεν Ἰλ. λ, 706 ἴδε ἔπω.

Δι-ζη-μαι (ζητῶ νά εὕρω, ἐρευνῶ, σκέπτομαι, ἀμφιβάλλω) ἐπ. καὶ ποιητ. Ἄνακρ. 4, 2, Ἡρ. 7, 403, διζῆται Ὀδ. λ, 400, -ηται Ἡρ. 2, 38, -ήμεθα Θεογν. 183, -ησθε Ἡρ. 5, 92, -ηται Αἰσχ. ἰκ. 804, ἀπαρ. -ησθαι Φωκυλ. 40, μτχ. -ήμενος Ἰλ. ρ, 221, παρατ. ἐδιζήμην Ἡρ. 3, 44, διζ-Καλλ. Ζεὺς 16, μελ. διζήσομαι Ὀδ. π, 239, ἀορ. ἐδιζήσαμην Πλουτ. ἦθ. 4148 ἴδε διζῆμι.

Δι-ζη-μι καὶ δι-ζω (ταυτὸν τῷ διζῆμαι) ἐπ. καὶ ἰων. ἐν. χρῆσμ. π. Ἡρ. 1, 65, παρατ. διζε Ἰλ. π, 713, ἀορ. ἐδιζῆσα=ἐζήτησα Ησυχ. Μέσ. διζομαι, διζεαι Θεοκρ. 25, 37, διζεται Νον. παραφρ. 4, 138, -όμεθα Ὀρφ. Ἄργ. 940, -ονται Καλλ. ἐπιγρ. 17, ὑποτ. διζῆ, 11, 4, προστ. -εο Νον. 16, 154, ἀπαρ. -εσθαι Ἡσ. ἔρ. 603, μτχ. -όμενος Ὀρ. Ἄργ. 1217, παρατ. ἐδιζητο Μουσατ. 109, Λουκ. Συρ. θε. 22, ἐπ-Μοσχ. 2, 38, διζ-Βίων 41, 2, διζεο Νον. 16, 195. Ρίζ. δα-, δja-, δα-τὲν=ζητεῖν οἱ Δωριεῖς Ησυχ. καὶ μετὰ τῆς προθ. δι(ά), δι-ζη-μαι (ἀντί δι-δῆμαι), δι-ζω, δι-ζη-μι.

Διηκονέω ἴδε διακονέω.

Δίημι ἀντί διτῆμι, μτχ. ἀορ. 6. διεις Κωμ. ἀποσπ. 3, 586, Ἰπποκρ. 4, 162, Πλατ. Τιμ. 77, μ. ἀορ. 6. ἀντί ἐνερ. ἀπαρ. διέσθαι Ἰπποκρ. 1, 478, μτχ. διέμενος Ἄριστ. πλ. 720 ἴδ' ἦμι.

Δίημι (σπεύδω, τρέχω, ὀρμῶ πρὸς τι) μόν. ἐν συνθ. παρατ. ἀναύξ ἐν-δίσαν Ἰλ. σ, 584, Μέσ. διεμαι Αἰσχ. Περσ. 700, -ενται Ἰλ. ψ, 475, ὑποτ. -ηται Ἄπολ. Ρ. 2, 330, -ωνται Ἰλ. ρ, 140, ἀπαρ. -εσθαι, μ, 304, μτχ. -όμενος Αἰσχ. Εὐμ. 337 ἴδε ἰέω.

Δικάζω (κρίνω, ἀποφασίζω) Θουκ. 3, 58, παρατ. ἐδίκαζον Πλατ. Κριτί. 149, μελ. δικάσω Ἄντιφ. 5, 85, ἀορ. ἐδίκασα Θουκ. 5, 31, παρκ. δεδίκακα Ἄθην. 12, 13, π. παρκ. δεδίκασμαι Λυσ. 24, 18, π. ἀορ. ἐδικάσθην Θουκ. 1, 28, π. μελ. δικασθήσομαι Δ. Ἄλ. ἀρχ. 5, 64, μετ' ὄλ. μελ. δεδικάσομαι Λουκ. δις κατηγ. 14. Μέσ. δικάζομαι Δημ. 33, 26, παρατ. ἐδικαζόμεν Λυσ. 1, 44, μελ. δικάσομαι Δημ. 7, 8, μτγν. ἐν-δικάται Π. Δ. Λευ. 19, 18, ἀορ. ἐδικασάμην Λυσ. 12, 4, ὑ-περσ. ἐδεδικαστο Δημ. 33, 27.

Δικάζω (ὡς ἀνωτ.), ἀπαρ. δικαζέμεν Ἰλ. α, 542, παρατ. δίκαζον, σ, 508, μελ. ἰων. δικῶ, δικῶν Ἡρ. 1, 97, ἀορ. δίκασαν Ὀδ. λ, 547, προστ. δικάσατε Ἰλ. ψ, 474. Μέσ. δικάζομαι, ἀορ. ὄωρ. ἐδικαζάμην Ἡρακλ. ἐπιγρ. 2, 26, ὑποτ. ἐκδικάζηται Ἡρακλ. ἐπιγρ. τ. 1, σ. 224, μτχ. ἐκδικαζάμενος, τ. 1, σ. 171, παρκ. ὄωρ. προκαδδηκάσθω, τ. 1, σ. 245 ἴδε δεικνυμι.

Δικαιο-λογέω (λέγω τὰ δικαῖά μου) σπάν. καὶ μτγν. ἐνερ. Λουκ. Τιμ. 11. Μέσ. ἀντί ἐνερ. -οῦμαι Λυσ. ἀποσπ. 34, παρατ. -οῦμην Λουκ. Ἄλεξ. 55, μελ. -ήσομαι Πολυβ. 4, 3, 12, ἀορ. εὐκτ. -ησαίμην Λουκ.

Πρ. 4, μτχ. -σάμενος Ἰωσ. ἀρχ. 14, 3, 4, π. ἀορ. ἀντί μέσ. -ῆθῆναι Πολυβ. 31, 20, 8.

Δικαίω (κρίνω τι δίκαιον, δίδω τι τὸ δίκαιον, καταδικάζω τινὰ δίκαιως) Θουκ. 1, 140, παρατ. ἐδικαίουν, 4, 122, μελ. δικαίωσω, 5, 26, μ. μελ. -ώσομαι, 3, 40, ἀορ. ἐδικαίωσα, 2, 71, π. παρκ. μτγν. δεδικαίωμαι Π. Δ. Γενεσ. 38, 26, π. ἀορ. ἐδικαίωθην Δ. Κασ. 49, 12, μτχ. δικαιοθεις Δ. Ἀλ. 10, 1, π. μελ. μτγν. -ωθήσομαι Π. Δ. Ἡσαΐ. 45, 25.

Δικαίω (ὡς ἀνωτ.), γ. πλ. ἰων. δικαιοῦσι Ηρ. 2, 47, μτχ. δικαιοῦντος, 9, 42, παρατ. ἰων. ἐδικαίουν, 1, 100, καὶ ἐδικαιοῦντο, 3, 29, ἀορ. ἐδικαίωσα, 3, 36, π. ἀορ. δικαιοθεις Αἰσχ. Ἀγ. 393 ἴδε δεικνυμι.

Δίκω (ρίπτω, κτυπῶ, καταβάλλω) μτγν. δίκει Ἀρισταιν. 2, 1, μελ. ἐνδίζω=ἐντινάξω Ησυχ. ἀορ. α. δίζε Ἀνθ. 15, 27, ἀορ. β. ἐδίκε Πινδ. Ο. 11, 72, ἀπ- Αἰσχ. Ἀγ. 4410, δίκον Πινδ. Π. 9, 123, προστ. δίκετε Εὐρ. Βακ. 600, ἀπόδικε Ηρ. μ. 1204, ἀπαρ. δικεῖν γραμ. μτχ. δίκων Αἰσχ. χο. 99. Μέσ. παρατ. ἐδίκοντο=ἐπορεύοντο Ησυχ. ἴδε διακονέω.

Δινάξω (δινέω) ἄορ. μτχ. δινάξων Ἀθην. 8, 333, μ. ἀορ. δινάσσατο Πινδ. Παρθεν. 9, 3 ἴδε δινέω.

Δινεύω καὶ *δινέω* (γυρίζω κύκλω, στρηφογυρίζω, περιστρέφομαι), μτχ. δινῶν Δ. Ἀλ. 1, 15, ἀορ. ἐδίνησα Θεμιστ. λ. 32. ὑποτ. δινήσωσι Εὐσέβ. Παθ. καὶ μέσ. δινεύομαι Ὀππ. ἀλ. 1, 376, ἀπαρ. δινεῖσθαι Πλατ. Εὐθύδ. 294, μτχ. δινούμενος Ξεν. συμπ. 2, 8, παρατ. ἐδινεῖτο, ἀν. 6, 1, 9.

Δινεύω καὶ *δινέω* (ὡς ἀνωτ.) ποιητ. δινεύεις Εὐρ. Φοιν. 792, δινεύει=ἀναστρέφει Ησυχ. ὄωρ. γ. πλ. ἀποδινῶντι Πιν. Ηρακλ. 1, 54, καὶ ἐνδινεῦντι Θεοκρ. 15, 82, εὐκτ. -εῦσι Ιλ. δ, 541, ἀπαρ. δινέμεν Ησ. ἔρ. 598, μτχ. -εῦων Ιλ. σ, 543, παρατ. ἐδίνεον Ιλ. σ, 606, ἐδίνεον, σ, 494. θαμ. δινεύεσκον, ω, 12, δίνεον Οδ. ι, 384, ἀορ. μτγν. ἐδίνησα, ὄωρ. δίνασε Θεοκρ. 24, 10, μτχ. δινεύσας Ἀπολ. Ρ. 3, 310, καὶ δινήσας Ιλ. ψ, 840. Παθ. καὶ μέσ. δινεύομαι μτγν. -εῖται Ορφ. λιθ. 705, ἐπιδινεῖται Οδ. υ, 218, γ. πλ. δινεύονται Ἀρατ. 455, εὐκτ. δινεῖτο Θεοκρ. 2, 41, μτχ. περιδινεύομενος Τιμ. Λοκρ. σ. 97, καὶ δινομένη Καλλ. ἀποσπ. 51, παρατ. δινεῖτο Θεοκρ. 2, 40, ἐδινεῦμεθα Οδ. ι, 159, π. παρκ. ἀμφι-δεδίνηται Ιλ. ψ, 562, ἐν- Ἰπποκρ. β, 274, π. ἀορ. ἀντι μέσ. ὄωρ. ἐδινάθην Πινδ. Π. 11, 38, δοῖκ. περι-δινήθητην Ιλ. χ, 165, καὶ δινεῖσθην, ρ, 680, στρεφ-εδινήθην, π, 762, ἀπαρ. δινηθῆναι Οδ. π, 63, μτχ. δινηθείς Οδ. χ, 85, Εὐρ. Ρησ. 353, μ. ἀορ. ἐδινήσαντο Νον. 22, 9, προστ. περι-δινήσασθε Ἀνθ. 7, 485 ἴδε δεῖδω.

Δινέω ἴδε δινεύω.

Δι-οιδάινω ἴδε οἰδάινω.

Δι-οικέω (τακτοποιῶ, διευθύνω, κατοικῶ χωριστὰ) Πλατ. Μεν. 91, παρατ. διώκουν Θουκ. 8, 21, μτγν. ἐδιοίκουν καὶ διπλ. αὐξ. ἐδιώκουν Μαλαλ. 4, σ. 69, μελ. -ήσω Πλατ. Μεν. 73, ἀορ. διώκησα Ισοκ. 1, 35, παρκ. διώκηκα Δημ. 27, 22, π. παρκ. διώκημαι, 19, 22, ὑπερσ. προδιώκητο, 23, 14, π. ἀορ. διωκήθη Λουκ. νεκρομ. 19. π. μελ. -κηθήσε-

ται Δυσ. 30, 35. Μέσ. διοικοῦμαι Δημ. 44, 28, μελ. -ήσομαι, 8, 13, ἀλλὰ παθ. Ἡρωδν. 8, 7, 6, ἀορ. διωκήσατο Δημ. 18, 247, παρκ. διώκημαι, 18, 178, δεδιώκηται Κωμ. ἀποσπ. 3, 84 ἴδε οἰκέω.

Διορίζω ἴδε ὀρίζω.

Δισκεύω ἢ δισκέω (ρίπτω τὸν δίσκον) ἄχρ. παρατ. ἐδίσκεον Οδ. θ, 188, ἀορ. ἐδίσκευσε Σχολ. Ἀπολ. Ρ. 1, 1310, μτχ. δισκήσας Πινδ. Ι. 2, 35, π. παρκ. δεδίσκηται=ἔρριπται Ησυχ. π. μελ. δισκηθήσεται Εὐρ. Ἴων 1868, π. ἀορ. δισκηθεῖς Ἀνθ. 9, 227, καὶ δισκευθεῖς Ἀνθ. Πλαν. καὶ δισκωθεῖς (ἐκ ῥημ. δισκόω), μ. ἀορ. ἐδισκεύσαντο Σχολ. Εὐρ. ἴδε διακονέω.

Διστάζω (εὐρίσκομαι ἐν δισταγμῷ, ἀμφιβάλλω), ἀορ. ἐδίστασα Συναρ. ἐπιγρ. 44. Παθ. δισταζόμενος Διοδ. 17, 9. Παρ. δισταγμός. Ῥίζ. δι-, δις (=δF-ις)=δεις σανσφρ. δισσός (ἀντὶ διF-τιός), δις-τ-άζω, δίχα, διχ-άζω ἴδε καὶ δοιάζω.

Διφάω (ζητῶ νὰ εἶρω τι, ἐξετάζω, ἐρευνῶ), διφᾶ Καλλ. ἐπιγρ. 32, -ᾶτε, ἀποσπ. 165, ἰων. διφέω Ἀνθ. 9, 559, μτχ. διφῶν Ιλ. ρ, 747, -φῶσα Ησ. ἔρ. 372. Παρ. διφήτωρ, διφήτρια ῥίζ. φα- (φάων=φαίνων, φέγγων) καὶ μετὰ τῆς δι(ά), δι-φάω, ἀνα-δι-φά-ω, ὡς καὶ ἐν τῷ δι-ζημι.

Διφρο-φορέω (εἶμαι διφροφόρος) ὁμαλ. πεζ. παρατ. ποιητ. διφροφόρει Ἀριστ. ὄρν. 1552. Παθ. μτχ. ἰων. διφροφορεύμενος Ηρ. 3, 146. Παρ. διφροφόρος.

Διχαίω καὶ διχάω (διχάζω, διαιρῶ, χωρίζω) Θεμιστ. ἄσμ. σ. 240, μτχ. διχῶντι (ἄλλ. διχάοντο) Ἀρατ. 512, καὶ διχῶσα, 605. Παθ. διχῶνται, 856, μτχ. διχαιόμενος, 3, 495. Ῥίζ. δι-, δι-ς, δι-χα, διχ-άζω, δι-χαίω.

Διψάω (ἔχω δίψαν, ἐπιθυμῶ νὰ πῖω) Πλατ. πολ. 439, διψή-ῃ, Γοργ. 547, διψᾶ, Ἀξ. 366 καὶ μτγν. Π. Δ. Παροιμ. 25, 21, εὐκτ. διψῶη Ξεν. ἀπομν. 1, 3, 5, ἀλλὰ διψῶ Πλατ. Ἐρυξ. 401, ἀπαρ. διψῆν, Φιλ. 34, μτγν. διψᾶν Γαλην. 5, 837, μελ. διψήσω Ξεν. ἀπομν. 2, 1, 17, ἀορ. ἐδίψησα Πλατ. πολ. 562, παρκ. δεδίψηκα Πλουτ. Πομπ. 73.

Διψάω (ὡς ἀνωτ.), ἰων. διψάω Ἀρχιλ. ἀποσπ. 70, μτγν. διψᾶς Ἀνθ. Πλ. 4, 137, διψῆ Πινδ. Ν. 3, 6, ἀπαρ. διψῆν Σοφ. ἀποσπ. 701, μτχ. διψέων Ἀθην. 10, 433, καὶ διψῶων Ἀνθ. Παλ. 11, 57, διψεύσαν, 6, 21, παρατ. ἐδίψη Ἰπποκρ. 3, 36, παρκ. δεδίψηκα Ἰπποκρ. 9, 80. Μέσ. διψάομαι, ὑποτ. -ώμεθα Κωμ. ἀποσπ. 2, 389. Ῥίζ. πι- (πίνω), πίψα (ἀντὶ πί-πα-σα) καὶ ἐναλλαγῆ γραμμάτων βίψα, δίψα. Παρ. διψαλέος, διψ-ηρός, διψ-ος.

Δίω (φοβοῦμαι, τρέχω διώκων ἢ διωκόμενος) ἄρρ. παρατ. ἐπ., δτον Ιλ. χ, 251, δίς, ε, 566, ἐνδίσαν κ, 584, παρκ. β. δέδια Αἰσχ. Πρ. 182, ἐπ. δέδια Ιλ. ν, 41, -ιας Οδ. σ, 80, -ιε Ιλ. σ, 34, πλ. δεΐδιμεν, ι, 230, προσ. δέδιθι Ἀριστ. ἱππ. 230, δέδιθι μτγν. Βαθρ. 75, 2, δεδιέτω Στοβ. 79, 52, πλ. δειδίτε Ιλ. υ, 366, ἀπαρ. ἐπ. δειδίμεν Οδ. ι, 274, μτχ. δεδιώς Ιλ. δ, 431, δεδιῦτα Κωμ. ἀποσπ. 3, 274, δειδῦτα Ἀπολ. Ρ. 3, 753, ὑπερσ. ἐδειδιμεν Ιλ. ζ, 99, ἐδειδισαν, η, 151, δειδ-, ο, 652. Μέσ. ποιητ. διέμαι ἀ-μεταβ. Αἰσχ. Πέρσ. 700, ὑποτ. διώμαι Οδ. φ, 370, διήται Ιλ. η, 197, ἀ-

παρ. δίσσθαι Ιλ. μ, 276. Παρασχ. δειδίω, δειδίε Ιλ. σ, 34, παρατ. ἐδείδιον ἐδείδιες Νον. 2, 608, γ. πλ. Κ. Σμ. 5, 282. Μέσ. δίομαι Ὅππ. κυν. 1, 426, ὑποτ. δίωμαι Οδ. φ, 370, ἀπο- Ιλ. ε, 763, διηται, η, 197, δίωνται, ρ, 110, εὐκτ. δίοιτο, ρ, 317, μτχ. δίομενος Αἰσχ. Εὐμ. 337, παρκ. δε-δεσθαι=εὐλαβεῖσθαι, φοβεῖσθαι Ησυχ. ἴδε δεῖδω.

Διωκάθω (διώκω) ἀττ. ὑποτ. διωκᾶ'θω Ἄριστ. νεφ. 1482, ἀπαρ. -α'θειν Πλατ. Εὐθύφρ. 15, Εὐρ. ἀποσπ. 364, ὑποτ. μτχ. μτγν. διωκάθοντας Κλ. Ἀλεξ. παρατ. ἐδιώκαθον Πλατ. Γοργ. 483, Ἄριστ. σφ. 1203' ἴδε διώκω.

Διώκω (διώγων, ἀπομακρύνω, κυνηγῶ νὰ πιάσω) Δυσ. 3, 36, παρατ. ἐδιώκον Θουκ. 2, 91, μελ. διώξω Ξεν. ἀν. 1, 4, 8, καὶ διώξομαι Θουκ. 7, 85, καὶ παθ. Δ. Ἄλ. ἀρχ. 3, 20, ἀορ. ἐδιώξα Θουκ. 6, 70, παρκ. δεδιώχα Ὑπερείδ. Δυκ. σ. 29, παρκ. μτγν. δεδιωγμένος Ν. Δ. Ματθ. 5, 10, π. ἀορ. ἐδιώχθην Ἀντιφ. 2, α, 6, κατ-Θουκ. 3, 4, π. μελ. μτγν. διωγήσομαι Δ. Σικ. 19, 95, μ. μελ. διώξεσθαι Δ. Ἄλ. ἀρχ. 3, 20, Παθ. διώκεται Θουκ. 1, 136, ἀπαρ. -εσθαι Ξεν. ἀπολ. 21, μτχ. -όμενος Θουκ. 2, 4.

Διῶκω (ὡς ἀνωτ.), προστ. διώκε Πινδ. ἀποσπ. 104, ἀπαρ. διώκειν Ἄριστ. Ἄχ. 235, ἐπ. -έμεν Ιλ. ε, 223, παρατ. εἰώκων, διώκε, χ, 158, δυῖκ. διώκετον, κ, 364. Μέσ. ἀντι ἐνερ. διώκομαι Αἰσχ. χο. 289, παρατ. διώκετο Ιλ. φ, 602. Παθ. διώκομαι Σοφ. Ηλ. 871, -εθα Ἄριστ. Ἄχ. 700, -όμεσθα Εὐρ. Ἡρακλ. 50. Παρ. διωκτός Σοφ. ἀποσπ. 870, -έος Ηρ. 9, 58, Ἄριστ. Ἄχ. 221. ἴδε διακονέω.

Δνο-παλίξω (κουνῶ, σείω, κτυπῶ δυνατὰ) ἐπ. παρατ. ἐδνοπάλιξεν Ιλ. δ, 472, μελ. δνοπαλίξεις Οδ. ξ, 512. Παθ. δνοπαλίζεται Ὅππ. ἀλ. 2, 295. Εἶνε σύνθετον ἐκ τοῦ δονέω καὶ πάλλω, δνο-παλ-ής, δνο-παλ-έω. Παρ. δνο-πάλ-ιξις.

Δοάζει (δοκεῖ, φαίνεται) ἐπ. μόν. δοάζει=ἀμφιδοεῖ, διστάζει Ησυχ. μ. ἀορ. δοάσατο Ιλ. ξ, 23, ὑποτ. -εται (=ηται), ω, 339, ἀορ. ἐνερ. εὐκτ. δοάσαι Ἄπολ. Ρ. 3, 949. ἴδε δέεται.

Δοάσσει, δοάσατο· ἴδε δοάζω καὶ δέεται.

Δόατο· ἴδε δέεται.

Δοιάζω (διστάζω, ἀμφιβάλλω) ἐπ. μόν. μτχ. ἐν. ἐπι-δοιάζων ἐκκλ. παρατ. θαμ. δοιάζεσκεν Ἄπολ. Ρ. 3, 818, ἀορ. ἐπ-εδοίασα, 3, 21, ἀπαρ. δοιάσαι=διστάσαι, βουλευσασθαι Ησυχ. παρατ. μέσ. δοιάζοντο Ἄπολ. Ρ. 4, 547, μ. ἀορ. δοιάσατο Ἀμμων. Ρίξ. δυ-, δοι-, δύ-ο=δοι-οί, δοι-άζω, δυ-άζω, δυ-άω, δυώ-δεκα, δώ-δεκα· ἴδε καὶ διστάζω.

Δοκ-εύω (ἐπιτηρῶ, φυλάττω, παραμονεύω) ἐπ. δοκεύει Ιλ. ψ, 325, ἀμφιδοκεύει Ορφ. Ἄργ. 930, ἀπαρ. δοκεύειν=τηρεῖν, φυλάσσειν, ἐπιτηρεῖν, προσδοκᾶν Ησυχ. μτχ. δοκεύων Ἄπολ. Ρ. 2, 1272, παρατ. ἀμφ-εδόκευε Βίων 2, (4, 6), καὶ πεζ. Ἠλιόδ. 2, σ. 306, μτγν. παθ. ἐδοκεύομεν Χριστοδ. 1087, ἀορ. μτχ. δοκεύσας Ιλ. π, 313, μελ. δοκεύσω Λυκοφρ. 1168. Παθ. δοκεύμενος Ορφ. Ἄργ. 1359. ἴδε δέχομαι.

Δοκ-έω (νομίζω, φαίνομαι) Θουκ. 1, 128, ὑποτ. δοκῆ Ἄνδοκ. 3, 41, δοκῶσι Ἀντιφ. 5, 80, εὐκτ. δοκοῖμι Σοφ. Οἰ. τ. 1470, -κοῖ Πλατ. πολ.

438, και δοκοῖν Ἄντιφ. 2, 6, 4, -οίη Θουκ. 4, 71, γ. πλ. -κοίησαν Αἰσχίν. 2, 102, παρατ. ἐδόκουν Ἄντιφ. 2, 6, 10, -χει Θουκ. 2, 8, μελ. δόξω Ἄντιφ. 3, 6, 2, ἀορ. ἐδοξα Θουκ. 3, 82, μτγν. ἐδόκησα Ἴωσ. 17, 6, 5, εὐκτ. δόξαίμην Πλατ. ἀπολ. 34, -αις, Φαιδρ. 275, -ειε, πολ. 337, -αιμεν, πολιτ. 280, -αιεν Ξεν. Κυρ. 2, 1, 23, παρκ. μτγν. δεδοκήμεναι Ὀριγεν. κατὰ αἰρ. σ. 175, ὑπερσ. ἐεδόχεσαν Δ. Κασ. 44, 26, γ. παρκ. δέδογμαί Θουκ. 3, 49, προστ. δεδόχθω Πλατ. νόμ. 799, μτγν. δεδοκήμενα Ὀριγεν. κατὰ αἰρ. 6, 21, ὑπερσ. ἐδέδοκτο Πλατ. Μενεξ. 244, π. ἀορ. ἐδόχθην, μτχ. δοχθεις Πολυβ. 21, 8, κατὰ Ἄντιφ. 2, 6, 2, μτγν. δοκηθεις Ἀγαθ. 1, 7. Καὶ ἀπροσώπ. δοκεῖ Θουκ. 1, 3, παρατ. ἐδόκει Λυσ. 12, 14, ἀορ. ἐδοξε Θουκ. 4, 15, παρκ. δέδοκται Πλατ. Φαιδρ. 228, ὑπερσ. ἐδέδοκτο Παυσ. 9, 8, 4. Παρ. ἀδόκητος Θουκ.

Δοκέω (ὡς ἀνωτ.) Σόλων 32, Ηρ. 2, 125, -κῶ Αἰσχ. Πρ. 289, δοκέει Οἰ. θ. 588, εὐκτ. δοκέοιμι Θεογν. 339, -κοῖμι Σοφ. Οἰ. τ. 1470, -κεί Ηρ. 8, 19, ἀπαρ. δοκέειν, 1, 172, μτχ. δοκέων, 11, παρατ. ἐδόκεον, 3, 65, ἐδόκουν Οἰ. ὕμν. Ἄφρ. 125, ἴδοκουν Αἰσχ. Περσ. 188, ἐδόκε Ηρ. 1, 10, ἔωρ. α. πλ. ἐδοκεῦμες Θεοκρ. 13, 1, μτγν. θαμ. δοκέεσκον Ἀνθ. 5, 299, μελ. δόξω Πινδ. Ν. 4, 37, Αἰσχ. Ἀγ. 415, ἀλλὰ δοκήσω, Πρ. 386, Πρ. 4, 75, δοκήσετε Ἀριστ. νεφ. 562, ἔωρ. -ασῶ (ἄλλ. -ησῶ) Θεοκρ. 1, 150, ἀορ. ἐδοξα Οἰ. ὕμν. 3, 208, καὶ ἐδόκησα Πινδ. Ο. 13, 56, δόκησε Οἰ. υ, 93, προστ. -άτω Αἰσχ. Ἐπτ. 1036, μτχ. δοκήσας Ἀριστ. βατρ. 1485, μτχ. δοκήσαν Εὐρ. ἰκ. 129, παρκ. δεδόκηκε Αἰσχ. Εὐμ. 309, π. παρκ. δέδογμαί, ἰκ. 609, Ἀριστ. σφ. 485, δεδόκησαι Εὐρ. Μηδ. 763, -ηται Πινδ. Ν. 5, 19, Ἀριστ. σφ. 726, μτχ. δεδοκήμενος Ἰλ. ο, 730, ὑπερσ. ἐδέδοκτο Πρ. 5, 96, π. ἀορ. ἐδοκήθην Ἀνθ. 8, 188, μτχ. δοκηθεις Εὐρ. Βακ. 1390. Καὶ ἀπροσώπ. μελ. δόξει Αἰσχ. Πρ. 259, ἀορ. ἐδοξε Ηρ. 6, 86, δόκησε Αἰσχ. Ἐπτ. 1096, παρκ. δεδόκηκε, Εὐμ. 309, δέδοκται Ηρ. 4, 68, δεδόκται Πινδ. Ν. 5, 19, Ηρ. 7, 16, ὑπερσ. ἐδέδοκτο, 9, 74. Παρ. ἀδόκητος Αἰσχ. Ῥίξ. ἔακ-, ἔακ-, δοκ-, δοκ-έω· παρά δὲ λατ. dec-ei=προσθήκει, ἔοικε, δόξα=δάκ-ας σανσκρ. dec-us=δόξα, τιμή, dig-nus=ἄξιος λατ. δοξάζω, δόκ-ιμος, δοκ-ιμ-άζω.

Δοκιμάζω (ἐξετάζω τι ἂν ᾖ καλόν, ἐγκρίνω, ἀποφασίζω) Θουκ. 6, 53, παρατ. ἐδοκίμαζον Ἴσοκ. 7, 53, μελ. ἀποδοκιμάσω Ξεν. ἰππ. 1, 13, συν-Ἴσοκ. 2, 28, π. παρκ. δεδοκίμασαι Λυσ. 32, 9, μτχ. -ασμένος Ξεν. ἀπομν. 3, 5, 20, π. ἀορ. ἐδοκίμασθην Ἀνδοκ. 1, 85, π. μελ. -ασθησόμενος Λυσ. 3, 1. Μέσ. δοκιμάζεται Ἀππ. ἐμφ. πολ. 2, 124, ἀορ. δοκιμασόμεθα Ξεν. οἰκ. 8, 10. Παρ. δοκιμαστέον Λυσ.

Δοκιμάζω (ὡς ἀνωτ.), μελ. ἰων. ἀπο-δοκιμαῖ Ηρ. 199· ἴδε δοκέω.

Δομέω (δέμω, κτίζω) μάλλ. ποιητ. μτγν. μτχ. δομέω=οικοδομῶν Ησυχ. μελ. δομήσει Χρ. Σιβ. 87, 115, ἀορ. δόμησαν Ἐπιγραφ. μτχ. δομήσαντες Χρ. Σιβ. 11, 10, καὶ δωμήσαντες Ἀπολ. Ρ. Μέσ. δομεῖται Πασχαλ. 323, παρκ. δεδόμηται Σουβ. ἐκ-δεδόμηται μτχ. δεδομημένος Ἀρρ. ἄν. 7, 22, μ. μελ. ἀντί ἐνερ. δεδομησεται Χρ. Σιβ. 3, 384, ἀορ. δομήσατο Λυκόφρ. 18, ὑποτ. δομήσεται Θεόδωρητ. 3, 920, π. ἀορ. ἐδομήθη Νικηφ. Γρηγ. 9, 13, μτχ. δομηθεις Θεόδωρητ. 1, 551 καὶ δωμηθεις Δωροθ. π. ἄστερ. Παρ. δόμος, νεό-δμητος· ἴδε δέμω.

Δορέω (βάλλω τι εἰς κίνησιν, σείω, ταράττω) μτγν. ἀττ. μτχ. δο-
νοῦσα Λουκ. Ἀναχ. 20, παρατ. ἐδόνει Αἰλ. Φ. I. 15, 24, ἀορ. ἐδόνησε
Ἀλκιφρ. ἀποσπ. 6, 12. Παθ. δονέονται Πλουτ. ἠθ. 4005, ὑπερσ. ἐδε-
δόγητο Ηρωδν. 7, 5, 8.

Δονέω (ὡς ἀνωτ.) Ἀριστ. ἐκκλ. 954, Ηρ. 4, 2, δονέουσιν Ἰλ. ρ, 55,
εὐκτ. δονέοι Πινδ. Π. 4, 219, μτχ. δονέων, 1, 44, δονοῦσα Αἰσχ. ἀποσπ.
321, μελ. δονήσω Ἀνακρ. 59, ἀορ. ἐδόνησα Ὀδ. χ, 300. Παθ. δονέονται
Πινδ. Π. 10, 39, εἴ-ται Ἀριστ. ὄρν. 1183, μτχ. δονεῦμενος Βίων 6, 5,
παρατ. ἐδονέετο Πρ. 7, 1, -εἶτο Ἀππ. ἐμφ. πολ. 4, 52, δονέοντο Θεοκρ.
7, 134, μ. μελ. ἀντί παθ. δονήσομαι Ομ. ὕμν. 2, 92, π. παρκ. δεδονημέ-
νος Θεοκρ. 24, 88, ὑπερσ. δεδόνητο, 13, 65, π. ἀορ. δονηθεῖς Πινδ. Π. 6,
36. Παρ. δονητός ἴδε δονέω.

Δοξάζω (φρονῶ, στοχάζομαι) ὁμαλ. παρκ. μτγν. δεδόξακα Ἰουστ.
μάρτ. 102, π. ἀορ. ἐδοξά(σ)θην Διόδ. μετ' ὄλ. μελ. δεδόξασθε (ἀλλ.
δεδόξασθε) Ηρ. 7, 135 ἴδε δοκέω.

Δουλόω (καθιστῶ τινα δούλον) ὁμαλ. μελ. δουλώσω Θουκ. 3, 58,
π. παρκ. δεδούλωμαι Θουκ. 1, 68, ἀλλ' ἀντί μέσ. 6, 82, π. ἀορ. ἐδου-
λώθην, 4, 92. Μέσ. δουλοῦμαι, 4, 92, μελ. -ώσομαι Λυσ. 2, 21, μ.
ἀορ. -ωσάμην Πλατ. Μενεξ. 239.

Δουλόω (ὡς ἀνωτ.) Αἰσχ. Ἐπτ. 254, π. παρκ. δεδούλωμαι Ηρ. 8, 104,
ἀντί μέσ. κατ- Εὐρ. I. A. 1269, ὑπερσ. ἐδεδουλ- Ηρ. 1, 169, δεδουλ-, 1,
95, π. ἀορ. ἐδουλώθην, 1, 174. Μέσ. δουλοῦμαι Εὐρ. Ικ. 493, μ. ἀορ.
κατ-εδουλωσάμην Κωμ. ἀποσπ. 4, 47 ἴδε δέω (δένω).

Δουπέω (κάμνω δούπ, κρότον, πίπτω ἐν μάχῃ νεκρός) ποιητ. δουπεῖ
Εὐρ. Ἀλκ. 104, παρατ. δούπ- Ἀπολ. Ρ. 2, 1057, ἐπ-εγδούπει Ἀνθ. 9,
662, καὶ κατ-έδουπε, 7, 637, μελ. δουπήσω, 9, 427, ἀορ. ἐδούπησα Ξεν.
ἀν. 1, 8, 18, ἐνδούπησα Οδ. μ, 443, ἐνιούπησα, ο, 479, δούπησεν Ιλ. ε,
42, ἐπ-εγδούπησεν, λ, 45, ἀπαρ. πεζ. δουπήσαι Ἀρρ. ἀν. 1, 6, 4, ἀορ.
6. μτγν. κατ-έδουπον Ἀνθ. 7, 637, παρκ. 6. δέδουπα Ἀνθ. Πλαν. 4, 94,
μτχ. δεδουπῶς Ἰλ. ψ, 679. Παθ. παρατ. ἐδουπεῖτο Φιλοστρ. Ηερ. 742, π.
ἀορ. δουπήθησαν Ἀνθ. 9, 283. Ῥίζ. τυπ-, τύπ-ος, τύπτω, κτυπ- κτύπ-ος,
κτυπ-έω, δΓοπ-, Γδουπ-, δούπ-ος, δουπ-έω, γδουπ-έω, ἐρί-γδουπ-ος Ζεύς,
ἐρί-γδουπ-έω.

Δοχ-μόω (ρίπτω τι πλαγίως, λυγίζω) ἐπ. ἐνερ. μτγν. ἀορ. δόχμωσε
Νον. 42, 182, μ. ἀορ. δοχμώσατο, 37, 254, δοχμώσαντο, 44, 108, π.
ἀορ. ἐδοχμώθησαν, 17, 348, μτχ. μόν. δοχμωθεῖς Ομ. ὕμν. 3, 146. Ῥίζ.
λεχ-, λοχ-, λεχ-ρήνη=πλαγία καὶ λέχ-ριον=πλάγιον Ξουχ. λοξός, λόφ-ος
καὶ ἐναλλαγῆ τοῦ λ μετὰ τοῦ δ, δοχ-, δοχ-μός, δοχ-μόω.

Δραίνω (δράω) ἐπ. καὶ μόν. ἐν. δραίνεις Ιλ. κ, 96 ἴδε δράω.

Δραμεῖν ἴδε τρέγω.

Δρασκάω (ἀποδιδράσκω) μόν. ἐν. Λυσ. 10, 17 ἴδε διδράσκω.

Δράσσω ἢ -ττω (ἀδράχνω, πιάνω μὲ τὴν δράκα μου) ἐνερ. μτγν. Πο-
λυδ. 3, 155. Ἀποθ. δράττομαι Φιλ. π. φυτ. 151, μελ. δράζομαι Π.

Δ. ἀριθμ. 5, 26, ἀορ. ἐδραζάμην Λουκ. ὄν. 25, μτχ. δραζάμενος Πλατ. Λυσ. 209, παρκ. δέδρακται Πλουτ. ἡθ. 1005.

Δράσσω ἡ -ττω (ὡς ἀνωτ.) καὶ ἀποθ. δράσσομαι, προστ. δράσσοο Ἄνθ. Παλ. 10, 20, μτχ. δρασσοόμενος Ἡρ. 3, 14, παρατ. δραττόμην Ἄρισ. βατρ. 545, μελ. δράξομαι Ἄνθ. Πλαν. 4, 275, ἀορ. ἐδραζάμην, εὐκτ. δράζαιντο Καλλ. Ἄρτ. 92, παρκ. δέδραζαι Εὐμ. Τρ. 750, μτχ. δεδραγμένοι Ἰλ. ν, 393, Σοφ. Ἄντ. 235. ῥίζ. δραγ-, δρακ-, δράσσω (ἀντι δρακ-ίω), δράγ-μα, δράξι, δρέπ-ζων (ἀντι δρέκ-ανον), δρέπ-ω (ἀντι δρέκ-ω), δόρπ-ον.

Δράω· ἴδε διδράσκω.

Δράω (πράττω, ἐκτελώ, συντελώ, ὠφελῶ) Θουκ. 4, 19, εὐκτ. δρῶ Πλατ. ἐπιν. 989, δρῶν, πολ. 378, δρῶν Θουκ. παρατ. ἔδρων Ἄντιφ. 4, δ, 6, μελ. δρᾶ'σω Πλατ. νόμ. 752, ἀορ. ἔδρασα Θουκ. 2, 49, παρκ. δέδρασα, 8, 50, π. παρκ. δέδραμαι Ἡλιοδ. 10, 38, δέδρασμα Θουκ. 3, 54, π. ἀορ. ἐδράσθην, δρασθεῖς, 3, 38. Παρ. δραστέος Πλατ.

Δράω (ὡς ἀνωτ.) Αἰσχ. Εὐμ. 162, ἐπ. εὐκτ. δρώομι Οδ. ο, 317, δρῶμι Σοφ. Φιλ. 895, καὶ -φήν Εὐρ. Ορ. 779, δρῶν Ἄριστ. θεσ. 681, δρῶν-μεν Εὐρ. Κύκλ. 132, ὑποτ. παρα-δρώωσι Οδ. ο, 324, ἀπαρ. ἰων. δρῶν (ἀντι δρᾶν) Ἰπποκρ. 3, 290, μελ. δράσω Αἰσχ. Πρ. 744, ἀορ. ἔδρασα, Εὐμ. 723, ἐπ. -ῆσα Θεογν. 954, ἀπαρ. δρᾶσαι Σολ. 37, 3, μτχ. δρᾶσαι Ἄνθ. 8, 192, παρκ. δέδρασα Σοφ. Ἄντ. 536. Παθ. δρώμενος Ὀδ. κ, 1144, π. παρκ. δέδραται Ἄριστ. εἰρ. 1039, μτχ. -άμενος Εὐρ. Ἡρ. μ. 169. Κατ' Ἄριστοτ. ποιητ. 3 «τὸ ποιεῖν αὐτοὶ μὲν (Πελοποννήσιοι) δρᾶν, Ἀθηναῖοι δὲ πράττειν προσαγορεύειν». ῥίζ. δρα-, δρά-ω, δρᾶ-μα, δρη-σ-τήρ, δρη-σ-το-σύνη.

Δρέμω· ἴδε τρέχω.

Δρέπ-ω (κόπτω καρπούς, θερίζω, τρυγῶ, ἀπολαμβάνω) Πλατ. νόμ. 844, ἀορ. ἔδρεψα Τιμ. 91, π. ἀορ. ἐδρέψθην Φιλοστρ. Ἄπολ. 334. Μέσ. δρέπομαι Πλατ. Ἰων 534, ἀορ. ἐδρεψάμην μτχ. -άμενος Δ. Ἄλ. ἀρχ. 1, 40.

Δρέπ-ω (ὡς ἀνωτ.) Πινδ. Π. 1, 49, ἀπαρ. δρέπειν Ἡρ. 3, 110, ποιητ. δρέπτειν Λογγ. 2, 4, μτχ. δρέπων Εὐρ. Ἡλ. 778, παρατ. ἔδρεπον, Ἰων 889, δρέπομεν Ομ. ὕμν. Δημ. 425, δρέπτον Μοσχ. 1, 69, ἀορ. α. ἔδρεψα Ἡρ. 2, 92, ἀπαρ. ἀπο-δρέψαι Πινδ. Π. 9, 110, ἀορ. β. ἔδραπον, δραπῶν, Π. 4, 130. Μέσ. δρέπονται Βίων, 1, 20, καὶ μτχ. δράπτομαι Ἄνθ. 10, 41, ἀπαρ. δράπεσθαι Πινδ. Ν. 2, 9, μτχ. δρεπομένων Εὐρ. Ἐλ. 244, παρατ. δρεπόμην Ομ. ὕμν. Δημ. 429, μελ. ἀπο-δρέφομαι Ἄνθ. 6, 303, μτχ. δωρ. δρεψόμενος (ἄλλ. δρεψέμενος) Θεοκρ. 18, 40, ἀορ. ἐδρεψάμην Ἄνθ. 7, 414, δρεψ- Ορφ. Ἄργ. 1003, ἀπαρ. -σθαι Ἡσ. θε. 31, Αἰσχ. Ἐπτ. 718, μτχ. -άμενος Οδ. μ, 357. Παρ. ἔδρεπτος Αἰσχ. ἰκ. 663· ἴδε δράσσω.

Δρήσσω (δράσσω) ἐν συνθ. μόν. ἐν. μτχ. ὑπο-δρήσσω Ἄπολ. Ρ. 3, 274.

Δρομάω (τρέχω) ποιητ. καὶ μόν. παρατ. θαμ. δρομάσκει Ἡσ. ἀσπ. 221, 2, παρκ. δεδρόμηκα Βαθρ. 60, δωρ. ὑπο-δεδρόμακα Σαφρ. ἀποσπ. 2, 10· ἴδε δρέμω καὶ τρέχω.

Δρύπτω (γδέρνω μὲ τοὺς ὄνυχας, ξεσχίζω, σπαράττω) μτχ. Φι-

λοστρ. Ἀπολ. 128, ἀορ. κατ-έδρυψα Νικηφ. ῥητ. 1, 4, Μ. Ἀντων. 6, 20. Μέσ. δρύπτομαι Ξεν. Κυρ. 3, 3, 67, παρατ. ἐδρύπτοντο, Κυρ. 3, 4, 13, ἀορ. δρεψάμενος μτγν. Φιλόστρ. εἰκ. 825.

Δρύπτω (ὡς ἄνωτ.) Εὐρ. Ηλ. 150, καὶ ἐν συνθ. δρύψω, εὐκτ. ἀπο-δρύφοι Ιλ. ψ, 187, μτχ. δρύπτουσα=σπαράττουσα Ησυχ. μελ. κατα-δρύψω Ἀνθ. 5, 43, ἀορ. δρύψε Ιλ. π, 324, ὑποτ. ἀπο-δρύψωσιν Οδ. ρ, 480, ἀπαρ. δρύψαι=ἀφελεῖν, καταξύσαι Ησυχ. Παθ. δρυπτόμενος Ἀνθ. 7, 2, παρκ. ἀμφι-δεδρυμμένος Κ. Σμ. 4, 396, ὑπερσ. δέδρυπτο, 4, 391, ἀορ. ἐδρύφθη Βαβρ. 36, 10, ἐν τμήσ. δρύφθη Οδ. ε, 426, περι-δρύφθη Ιλ. ψ, 395, ἀπ-έδρυφθεν (=ησαν) Οδ. ε, 435, ἀπεδρύφθησαν Κ. Σμ. 14, 577. Μέσ. δρύπτομαι Εὐρ. Ἐκ. 655, παρατ. ἐδρύπτοντο Ησ. ἀσπ. 243, ἀορ. ἐδρύφατο=ἐθέρισεν Ησυχ. δρύψ- Nov. 2, 642, μτχ. δρυψάμενος Οδ. ε, 153. ἴδε δέρω.

Δυάζω (δαιρῶ εἰς δύο, ζεογαρώνω), ἀπαρ. δυάζειν Εὐστ. μτχ. δυάζων ὡς καὶ

Δυάω (καχοποιῶ τινα, ταλαιπωρῶ) ἐπ. μόν. γ. πλ. δυόωσι Οδ. υ, 195. ἴδε δοιάζω.

Δύναμαι (εἰμπορῶ, εἶμαι δυνατός, ἀπροσ. ἀξίζει, σημαίνει) Πλατ. πολ. 400, παρατ. ἐδυνάμην Θουκ. 2, 52, 6. ἐν. ἐδύνω Ξεν. ἀν. 1, 6, 7 καὶ ἡδυνάμην Θουκ. 1, 4, Λυσ. 3, 33, μελ. δυνήσομαι Λυσ. 12, 45, παρκ. δεδύνημαι Δειναρχ. 2, 14, μ. ἀορ. ἐδυνήθη Ξεν. Κυρ. 3, 1, 30, Δημ. 18, 237, ἡδυνήθη Θουκ. 7, 25, Λυσ. 3, 42, Ἴσοκ. 1, 5, καὶ ἐδυνάσθη Ξεν. Κυρ. 1, 1, 5, ἀπομν. 1, 2, 24, Ἑλλ. 7, 3, 3, μετ'ὄλ. μελ. μετγν. δεδυνήσομαι Σωπατρ. σ. 97.

Δύν-αμαι (ὡς ἄνωτ.) Ιλ. γ, 236, Αἰσχ. Εὐμ. 950, δόνασαι Ιλ. α, 393, δύνη Εὐρ. Ἐκ. 253, Σοφ. Φιλ. 798, δωρ. δύνα 849, Θεοκρ. 10, 2, δυνέαται (=ονται) Ηρ. 4, 30, ὑποτ. ἀττ. δύνη Ἀριστ. ἱππ. 401, ἐπ. δύνηαι Ιλ. ζ, 229, δυνώμεθα (ἄλλ. δυνεώμεθα) Ηρ. 4, 97, δύνωνται, 7, 163, μτχ. δυνάμενοι Οδ. α, 276, παρατ. ἐδυνάμην Ιλ. μ, 417, δυνάμην τ, 136, ἐδύνω Ομ. ὕμν. 3, 405, ἡδύνω Κωμ. ἀποσπ. 4, 472, ἐδύνασο Ἴπποκρ. ἐπιστ. 3, 791, ἐδυνέατο (=αντο) Ηρ. 9, 70, ἡδύναντο, 4, 110, εὐκτ. δυνάιτο, 7, 103, μελ. δωρικ. -άσομαι Εὐρ. Μηδ. 862, -ασοῦμαι Στοβ. (Ἴπποδ.) 43, 93, δυνήσαι Ιλ. α, 562, δυνησόμεθα Σοφ. Φιλ. 1394, μ. ἀορ. ἐπ. ἐδυνησάμην Ιλ. ξ, 33, δυνήσατο, ε, 624, ὑποτ. δυνήσωνται Σιμων. ἀμ. 1, 17, π. ἀορ. ἐδυνήθη Σοφ. Αἰ. 1067, δωρ. ἐδυνάθη Θεοκρ. 11, 59, ἡδυνήθη Αἰσχ. Πρ. 206, ἰων. ἐδυνάσθη Οδ. ε, 319, Πινδ. Ο. 1, 56. Ῥίζ. δυνα-, δόνα-μαι, δόνα-μις, δυνα-μόω, δυνά-στης. Κατ' ἄλλ. ἡ ῥίζα αὐτοῦ εἶνε συγγεν. τῇ τοῦ γιγνώσκω ἢ τοῦ γίγνομαι, ἀλλὰ μὴ ῥίζα αὐτοῦ εἶνε Fu=Fi τοῦ ζε, ἰσχύς=vis λατ. καὶ ἀντὶ δίγαμμα ἐστὴ δ, δυ-, ἢ δ' ἐναλλαγῇ τοῦ ι μετὰ τοῦ υ, ὡς δύο, δι-ς δισδός εἶνε συνήθης παρὰ τοῖς Ἑλλήσιν.

Δυν-έω καὶ Δύν-ω (βουτῶ, βυθίζω) σπάν. μόν. μτχ. δύνοντας Ξεν. ἀν. 2, 2, 3, ἀορ. α. ἐδύνα μτγν. μτχ. δύναντος Πολυβ. 9, 15.

Δύνω (ὡς ἄνωτ.), δύνεις Ιλ. ρ, 202, Ἴπποκρ. 2, 42, ἐσ- Ηρ. 2, 123, ἐδυνέουσιν, 3, 98, ὑποτ. δύνη Σοφ. Φιλ. 1331, δύνωσι Ησ. ἔρ. 609, ἀ-

παρ. δύνειν Καλλ. ἐπιγρ. 36, ὑπο- Ἡρ. 4, 155, μτχ. δύνοντος Αἰσχ. ἱκ. 255, Ἡρ. 3, 114, παρατ. ἔδυνον Ἰλ. γ, 339, ὑπ- Ἡρ. 6, 2, δύν' Ἰλ. ε, 845, δύνον, λ, 268. Μέσ. ἀντι ἐνεργ. δύνομαι, μτχ. -όμενος Καλλ. ἐπιγρ. 19, 6, ἀορ. δύνε Ἰλ. ο, 219, μτχ. δύνας Μανθε. 4, 85. ἴδε δύω.

Δύπτω (βουτῶ, βυθίζω, κρύπτω τι) ποιητ. ὑποτ. -ῆσι Ἀντιμ. ἀποσπ. 6, ἀπαρ. δύπτειν Θεοκρ. 44, 60, μτχ. δύπτων Ἀπολ. Ρ. 1, 1008, ἀορ. ἔδυσα Λυκοφρ. 164, μτχ. δύσας Ἀπολ. Ρ. 1. 1326. ῥιζ. δύ- (δύ-ω), δυπ-, δύπ-τω (=δυπ-ίω), δύπ-της, ὡς ἐκ τοῦ τρώω, τρύπη, τρυπάω.

Δύρομαι (δύρομαι) τραγ. Σοφ. Οἰ. τ. 1218, προστ. δύρεσθε Αἰσχ. Πρ. 271, μτχ. δυρόμενος Εὐρ. Μηδ. 159. Παρ. πάνδυρτος Αἰσχ. Περσ. 940. ἴδε οὔρομαι.

Δυσ-τυχ-έω (εἶμαι δυστυχής, ἀποτυγχάνω) Θουκ. 6, 16, μελ. δυσ-τυχήσω Ἰσοκρ. 19, 41, ἀορ. ἐδυστύχησα Λυσ. 12, 98, παρκ. δεδυστύχηκα Πλατ. Λαχ. 183, π. ἀορ. ἐδυστυχήθην, ὑποτ. δυστυχηθῆ νόμ. 877, μτχ. -θέντα Λυσ. 2, 70.

Δυσ-τυχ-έω (ὡς ἀνωτ.), παρατ. ἐδυστύχε Ἡρ. 8, 105, ἀορ. ἐυστύχησα Σοφ. Οἰ. τ. 262. ἴδε τυγχάνω.

Δυσ-χερ-αίω (κάμνω τι δυσχερές, εἶμαι δύσκολος, βαρύνομαι, ἀγανακτῶ, ὀργίζομαι), παρατ. ἐδυσχέραινον Λουκ. ναυαγ. 15, ἀορ. ἐδυσχέρανα Πλατ. ἐπιστ. 7, 325, μτχ. δυσχεράνας, Φιλ. 66. Παθ. δυσχεραίνομαι Πλουτ. Κικερ 24, π. ἀορ. δυσχερανθείς Ἀριστ. βατρ. 1469. Παρ. δυσχέρεια ἴδε χειρόω.

Δύω (βουτῶ, βυθίζω τινά ἢ ἐμαυτόν, χώνομαι, εἰσδύω) ἐν συνθ. κατα-δύουσι Ξεν. Κυρ. 6, 1, 37, ἀπλ. μόν. μτχ. δύοντες Θεοφρ. Φ. Ἰσ. 5, 4, 8, παρατ. μεταβ. ἐν-έδωε Ξεν. Κυρ. 6, 4, 3, ἀορ. α. ἀπ-έδυσσα Πλατ. Χαρμ. 154, περι- Ὑπερείδ. ἀποσπ. 291, ἀορ. β. ἐνεργ. ἀντι μέσ. ἔδυν Πλατ. Τιμ. 25, ὑποτ. δύη, Κρατ. 413, ἀπαρ. ἀπο-δύναι, Χαρμ. 154, κατα- Ξεν. Κύρ. 5, 5, 9, μτχ. δύς Πλατ. Τιμ. 25, παρκ. δέδωκα, ἀποδέδωκε Ξεν. ἀν. 5, 8, 23, ἀπλ. μόν. ἀπαρ. δεδωκέναι Πλατ. Φαιδ. 116, ὑπερσ. ἐνεδεδύκεν Ξεν. ἀν. 5, 4, 13, π. παρκ. ἐκ-δέδωμαι Λυσ. 10, 10, π. ἀορ. ἐδύθην, ὑποτ. ἐκ-δυθῆ (ἄλλ. ἐκδυθῆναι) Ἀντιφ. 2, 6, 5, π. μελ. ἀπο-δυθήσομαι Λουκ. Ἐρμ. 39. Μέσ. δύομαι, ὑποτακ. δύηται Πλατ. σοφ. 235, παρατ. ἐδύετο, πολιτ. 269, μελ. δύσομαι δύσει, νόμ. 905, ἀορ. ἀπ-εδυσάμην (ἄλλ. ἀπελυσάμην), πολ. 612, Λυσ. ἀποσπ. 75. Παρ. ἀπο-δυτέον Πλατ.

Δύω (ὡς ἀνωτ.), ἐν-δύουσι Ἡρ. 2, 42, μτχ. δύων Ἰλ. φ, 232, παρατ. δύνειν Βίων 16, 6, μελ. δύσω ἀμεταβ. Χρ. Σιδ. 3, 420, μεταβ. ἐν τμήσ. ἀπο- Ἰλ. 6, 264, Ἀριστ. θεσ. 637, ἀορ. α. ἔδωσα ἐν τμήσ. Οδ. 5, 341, σπαν. ἀπλ. παρ' ἄττ. Κωμ. ἀποσπ. 3, 602, ἐν- Ἀριστ. θεσ. 1044, κατα- Ἡρ. 8, 88, ἀπαρ. δῶσαι, Ἰλ. ν, 182, ἀορ. β. ἐνερ. ἔδυν ἔδω Ἰλ. λ, 63, Αἰσχ. ἁγ. 217, δῶ Ἰλ. ρ, 210, ἐδύτην, κ, 254, ἔδωμεν Σοφ. ἀποσπ. 336, ἔδωτε Οδ. ω, 106, ἔδωσαν Ἰλ. σ, 145 καὶ ἔδυν, λ, 263, δ, 222, θαμ. δύσκην θ, 271, ὑποτ. δύω, χ, 99, -ύης, ι, 604, -ύη, λ, 194, δύη ησ. ἔρ. 728, εὐκτ.

δύη (ἐκ τοῦ δυ-ίη) Ὀδ. σ. 348, ἀνα-, ι, 377, ἐκ-δύμεν Ἰλ. π, 99, προστ. δύθι, π, 64, ἀπό-δυθι Ἄριστ. θεσ. 214, δῦτε Ἰλ. σ, 140, ἀπαρ. δύναι, κ, 221, Εὐρ. Ἐλ. 190, ἐπ. δύμεναι, ξ, 63, διεκ-δύθηναι Ἰπποκρ. 1, 601, μτχ. δύντες Σοφ. Ἄντ. 1217, εὔσα Αἰσχ. Ἄγ. 1123, ἤρ. 8, 8, παρκ. δέδουκα Ἰλ. ε, 811, ἐκ-δέδουκας Ἄνθ. 5, 73, ἀπαρ. δωρ. δεδύκειν Θεοκρ. 1, 102, μτχ. ἐν-δεδουκῶς ἤρ. 7, 89, π. παρκ. ἐν-δέδουμαι Κωμ. ἀποσπ. 4, 199, π. ἀορ. ἀποδυθῆ Ἄριστ. βατρ. 715, ἐκ-Κωμ. ἀποσπ. 3, 414, π. ἀορ. ἐδύην, ἀπαρ. ἐκ-δύθηναι Ἰπποκρ. 1, 601, μελ. ἀπο-δυ-θήσομαι Ἄριστ. σφ. 1222. Μέσ. δύομαι Ἰλ. ε, 140, Εὐρ. Ρησ. 529, ἀνδύεται Ἰλ. ν, 225, προστ. δύου Ἄριστ. σφ. 148, ὑποτ. δύηται Ἄπολ. Ρ. 4, 1543, μτχ. δύόμενος, 1, 925, παρατ. δύετο Ἰλ. ο, 345, μελ. δύσομαι, η, 298, ἐπ. δύσσαι, ε, 231, δυ-σόμεσθα Εὐρ. ἤρ. μ. 874, ἀορ. ἐδύσατο Ἰλ. γ, 328, δύσατο Νικ. ἄλ. 302, ὑπο-Ἄριστ. βατρ. 1159, ἐκ- ἤρ. 5, 106, καὶ ἐπ. ἐδύσατο Ἰλ. φ, 545, δύσ-, η, 465, προστ. δύσσο, τ, 36, ἀπαρ. ὑπο-δύσασθαι Ἄριστ. σφ. 1159, μτχ. δυσόμενος Ὀδ. α, 24, δυσομένων ἤρ. ἔρ. 384. Ρίζ. δυ-, δύω, δύ-νω, δύ-της, δυ-τι-κός.

Δωρέομαι (δίδω δῶρόν τι, φιλοδωρῶ) ἀποθ. μεσ. Ξεν. ἄν. 7, 3, 26, παρατ. ἐδωρούμεθα Πλατ. Ἄλκ. δεύτ. 148, μελ. δωρήσομαι, Φαιδρ. 256, ἀορ. ἐδωρησάμην Ξεν. Κυρ. 8, 4, 24, εὐκτ. δωρήσαιο Πλατ. πολ. 394, ὑποτ. δωρήσῃ Ξεν. αἰ. 7, 3, 20, ἀπαρ. δωρήσασθαι Πλατ. Τιμ. 47, παρκ. ἀντί ἐν. δεδωρήσαι Ξεν. Κυρ. 5, 2, 8, -ηται Πλατ. Τιμ. 46, ἀπαρ. -ῆσθαι, ἐπιστ. 2, 344, καὶ παθ. -ηται, πολ. 274, ἀπαρ. -ῆσθαι, Τιμ. 47, π. ἀορ. ἐδωρήθη, ἀπαρ. δωρηθῆναι Δ. Σικ. 5, 49, μτχ. δωρηθὲν Ἰσοκ. 4, 26.

Δωρέομαι (ὡς ἀνωτ.) ἀποθ. μέσ. Σοφ. Ἠλ. 458, ἰων. δωρέεται ἤρ. 1, 54, παρατ. ἐδωρέετο, 3, 130, π. ἀορ. ἐδωρήθη Σοφ. Αἰ. 1029. Ἄλλὰ καὶ ἐνερ. δωρέω, μελ. δωρήσω Ὀμ. ἀποσπ. 7, 7, ἀορ. ἐδώρησαν Ἠσ. ἔρ. 82. Παρ. δωρητός Σοφ. Οἰ. τ. 384. Ἴδε εἰδωμί.

Ε.

Ἐάφθη ἴδε ἄπτω.

Ἐάω (ἀφῆνω, παραιτῶ, ἀφῆνω νὰ ὑπάγῃ), εἰω Θεοκρ. 3, 48, εὐκτικ. ἐφῆν Πλατ. Γορ. 458, ἐφῆ Ξεν. Κυρ. 1, 5, 10, ἀπαρ. εἶαν Πλατ. Γορ. 458, παρατ. εἶων Θεοκρ. 1, 28, μελ. ἐάσω Λυσ. 3, 45, ἀορ. εἶασα Ἰσοκ. 5, 107, παρκ. εἶακα Δημ. 8, 37, π. παρκ. εἶᾶμαι, 45, 22, π. ἀορ. εἶάθην Ἰσοκ. 4, 97, μτγν. εἶάσθην Φίλων, μ. μελ. ἀντί παθ. ἐάσομαι Θεοκρ. 1, 142. Παρ. ἐάτέος Πλατ.

Ἐάω (ὡς ἀνωτ.), ἐάα; Ὀδ. λ, 110, ἐάα Ἰλ. θ, 414, προστ. ἐα, α, 276, εὐκτ. ἐφμι Ὀδ. π, 85, ἄττ. ἐφῆ Σοφ. Φιλ. 444, ἀπαρ. ἐάαν Ὀδ. θ, 509, ἐπ. εἶάω Ἰλ. λ, 550, εἶατε Ἄπολ. Ρ. 1, 873, εἶωσι Ἰλ. λ, 132, ὑποτ. εἶωσι Ὀδ. φ, 260, παρατ. εἶων Ἰλ. σ, 448, ἔων ἤρ. 9, 2, ἔα Ἰλ. ε, 517, θαμ. εἶασκον, ε, 802, ἔασκες, θ, 295, ἔασκε, β, 832, εἶασκε, υ, 408, μελ.

ἔασω, σ, 296, ἄορ. ἔασα, λ, 437, ἔασας, ω, 557, εἶασεν, ω, 684, προστ. ἔασον Αἰσχ. Πρ. 332, ὑποτ. ἐάσομεν Ἰλ. ι, 701, μτχ. ἐάσας Ἡρ. 1, 90, παρκ. ἔηκα μτχ. ἐηκῶς Σουῖδ. Παθ. ἐν. προστ. ἐάσθω Σοφ. Τρ. 329, ἀπαρ. ἐάσθαι, Οἰ. Κ. 368, μτχ. ἐώμενος Εὐρ. Ι. Τ. 1344, ἄορ. παρ-εἰάθησαν Κραμ. Ἄν. π. μελ. ἐάσομαι Εὐρ. Ι. Α. 334. Ῥίζ. εF-, FeF, Feu-, ἐ-ά-ω, παρατ. εἶων (=ε-Fe-ων), εἶασα (=ε-Fe-ασα). Τὸ δίγαμμα τοῦτο ἐνρίσκομεν παρ' Ἠσυχ. «ἔβασον=ἔασον Συρακοῦσιοι· ἀλλὰ καὶ Ἐτ. Μ. 308, 27 οὕτω Συρακοῦσιοι καὶ Λάκωνες ἔβασον=ἔασον· γέγονε δὲ πλεονασμῷ· τὸ γὰρ ἔασον=ἔβασόν φασιν, καὶ ἔαται ἔβαται, καὶ τὸ ἔα ἔβα»· πρὸλ. καὶ Γρ. Κορ. σ. 354· Ἴδε καὶ Ἰημ.

Ἐγγυαλίζω (ἐν τῇ κοίλῃ τῆς χειρὸς δίδω, ἐγχειρίζω) ἐπ. καὶ ποιητ. προστ. ἐγγυαλιζέτω Πινδ. 1, 8, 43, μελ. ἐγγυαλιζει Ἰλ. λ, 192, ἄορ. ἐγγυάλιξε, λ, 753, ἠσ. θε. 485, ἀπαρ. ἐγγυαλιζει. Ῥίζ. γυ (γυάλων), συγγεν. τῆ κυ-, κυ-έω, κῦμα, κοῖλον, (κοιν. κοῦπα, γαῦθα), ἐν-γυ-αλ-, ἐγγυαλ-ίζω.

Ἐγ-γυ-άω (δίδω ἐνέχυρον, ἀρραβωνίζω τινὶ τὴν θυγατέρα), μτχ. ἐγγυῶν Δημ. 59, 43, παρατ. ἐνεγύων (ἄλλ. ἠγγύων) Ἰσαῖ. 3, 45, ἠγγύων Δημ. 41, 6, κατ-ἠγγύων, 32, 29, παρ- Ξεν. ἀν. 4, 1, 17, ἄορ. α. ἐνεγύησα μόν. (ἄλλ. ἠγγύησα) Ἰσαῖ. 3, 36, 52, 79, Δημ. 59, 62, ἠγγύησα 29, 47, παρ- Ξεν. Κυρ. 3, 3, 69, παρκ. ἠγγύηκα Ἰσαῖ. 3, 40, Δημ. 59, 53, ὑπερσ. ἠγγύηκειν Ἰσαῖ. 3, 58, π. παρκ. ἐγγεγύημα Πλατ. νόμ. 923, καὶ ἠγγύημα Δημ. 33, 24, ἐξ-ἠγγ-, 19, 169, δι-ἠγγ- Θουκ. 3, 70, ὑπερσ. ἐν-εγγεγύημην (ἄλλ. ἠγγυήμην) Ἰσαῖ. 3, 55, ἐγγεγύημην (ἄλλ. ἠγγυήμην) Δημ. 33, 29, π. ἄορ. ἐξ-ἠγγυήθη Δυσ. 23, 11, κατ- Δημ. 59, 49, Μέσ. ἐγγυάομαι (παρέχω ἐγγύησιν) Πλατ. Πρωτ. 336, εὐκτ. παρ-εγγυῶτο Ξεν. ἀν. 4, 17, παρατ. ἐνεγυώμην (ἄλλ. ἠγγυώμην) Ἰσαῖ. 3, 70, ἠγγυώμην Δυσ. 12, 23, μελ. ἐγγυήσομαι Δημ. 24, 46, ἄορ. ἐνεγυησάμην (ἄλλ. ἐγγυησάμην) Ἰσαῖ. 3, 55, Δημ. 33, 29, Ἀνδοκ. 1, 44, δι-ἠγγ- Ἰσοκ. 17, 14, ἐνεγγυησάμην Δ. Ἄλ. 11, 28, ἀπαρ. -ασθαι Πλατ. Ἄλκ. 134. Παρ. ἐγγύη.

Ἐγ-γυ-άω (ὡς ἀνωτ.) Πρ. 6, 130, παρατ. παρ-ἠγγύα Σοφ. Οἰ. Κ. 94, ἄορ. ἠγγύησα Εὐρ. Ι. Α. 703. Μέσ. ἐγγυάομαι Ἀριστ. πλ. 1202, ἐπ. ἀπαρ. -άασθαι Οδ. θ, 351, μελ. ὄωρ. ἐγγυάσομαι Πινδ. Ο. 1, 16. Ῥίζ. γυ (γυτον), ἐν-γυ-, ἐγγυ-, ἐγγυ-άω, ἐγγύ-η.

Ἐ-γείρω (σηκῶνω, ἐξυπνίζω, ἐξεγείρω) Θουκ. 1, 121, παρατ. ἤγειρον Πλατ. Κριτ. 43, μελ. ἐγερώ Πλουτ. ἠθ. 462, ἐξ- Ξεν. Ἑλλ. 6, 4, 36, ἄορ. α. ἤγειρα Πλατ. νόμ. 685, παρκ. α. μτχ. ἐγήγερκα Ὀριγεν. κατὰ αἴρεσ. σ. 195, ὑπερσ. ἐγηγέρκειν Δ. Κασ. 42, 48, παρκ. β. ἀττ. ἐγρήγορα (ἀντὶ ἐγ-ήγορα) Πλατ. Πρωτ. 310, ἀπαρ. -εἶναι, Φαιδ. 71, μτχ. ὡς Ξεν. Κυρ. 7, 5, 20, ὑπερσ. ἐγρηγόρειν Κυρ. 1, 4, 20, π. παρκ. ἐγήγερμαι Θουκ. 7, 51, ὑπερσ. ἐγήγερτο Λουκ. Ἀλεξάν. 19, π. ἄορ. ἠγέρθη Πολουαίν. 1, 30, 4, ἐξ- Ξεν. Κυρ. 8, 7, 2, εὐκτ. ἐγερεθίη, προσοδ. 4, 41, μτχ. ἐγερεθίς Πλατ. Τιμ. 52. Μέσ. ἐγείρομαι, πολ. 330, μελ. μτχ. ἀπαρ. ἐγερεῖσθαι Πολουαίν. 1, 30, 4, ἄορ. β. ἀπαρεμ.

(ΑΝΩΜΑΛΑ ΡΗΜΑΤΑ).

ἐξ-εγρέσθαι (ἄλλ. ὀρθότ. ἐν. ἐξ-έγρεσθαι) Πλατ. συμπ. 223, μτχ. ἐγρό-
μενος, Λυσ. 204.

Ἐ-γείρω (ὡς ἀνωτ.) Ἰλ. ω, 344, αἰολ. ἐγέρω Γρ. Κορ. 587, ἐπ. ὑ-
ποτ. ἐγείρομεν (ἀντι-ὠμεν) Ἰλ. β, 440, προστ. ἔγειρε Αἰσχ. Εὐμ. 140,
παρ. ἔγειρον Ἄριστ. πλ. 140, ἔγειρε Ἰλ. ο, 594, μελ. ἀττ. ἐγερῶ Πλατ.
ἔλεγ. 26, ἐξ- Σοφ. Τρ. 978, ἀορ. ἤγειρα Ἰλ. ρ, 261, ἔγειρ- Οδ. ο, 45,
ἔγειραν Ἠσ. θε. 666, ἀπαρ. ἐγείραι Πινδ. Π. 9, 104, παρκ. ἐγρήγορα, πλ.
ἐπ. ἐγρηγόρασι (=ἐγρηγόρασι) Ἰλ. κ, 419, προστ. ἐγρήγορθε, η, 371, ἀ-
παρ. ἐγρηγορέναι Ἰπποκρ. β, 694, μτχ. -ορῶς Αἰσχ. Εὐμ. 685, ὑπερσ.
ἐγρηγόρειν Ἄριστ. πλ. 744, ἐγρηγόρει (ἄλλ. -ρη), ἐκκλ. 32, ἐγρ-καὶ ἠγρ-
Κωμ. ἀποσπ. (Μεν.) 4, 309, π. παρκ. δι-εγεγήμεμαι Ἰπποκρ. β, 788,
ἀπαρ. ἐγρήγορα ἢ -όρθαι Ἰλ. κ, 67, ὑπερσ. ἐξ-ἠγερτο Ἰπποκρ. β, 647,
π. ἀορ. ἐξ-εγέρθη (ἄλλ. -ηγέρθη) Ἠρ. 1, 34, γ. πλ. ἠγερθεν Ἰλ. ψ, 287,
ἀπαρ. ἐγερθῆναι, 4, 9, π. μελ. μτγν. ἐγερθῆσομαι Βαβρ. 49, 3. Μέσ. ἐ-
γείρομαι καὶ ἔγρομαι, εὐκτ. ἐγείροιτο Ἰπποκρ. β, 384, μτχ. (ἄλλ. ἀορ.)
ἐγρόμενος Οδ. κ, 50, Ἄπολ. Ρ. 4, 671, παρ. ἀν-εγείρεο Ἀπολλίναρ.
μελ. ἐξ-εγεροῦνται Χρ. Σιβ. 12 (14), 243, ἀορ. β. ἐπ. ἀπλ. ἐγρόμην Ἰλ.
β, 41, ἐξ- Θεοκρ. 24, 21, ἐξ-ηγρόμην Ἄριστ. βατρ. 51, ἐπ-εγρετο, Ἰλ. κ,
124, ὑποτ. ἔγρωμαι, ἔγρη, σφ. 774, -ηται Ἰπποκρ. 8, 324, ἐπ-ἐγρωνται,
6, 354, εὐκτ. ἔγροιο Οδ. ζ, 113, προστ. ἔγρεο Ἰλ. κ, 159, Οδ. ψ, 5, ἔ-
γρεσθε Εὐρ. Ρησ. 532, ἀπαρ. ἐγρέσθαι Οδ. ν, 124. Παρ. ἐγερτέος Εὐρ. Ρησ.
690. Ἐγρ-, γερ-, (γορ-γός=νεγ-etus λατ. γρηγορέω) καὶ μετὰ ε προ-
τακτ. ἐγερ-, ἐγείρω (=ἐγερ-ίω)=νig-ilo λατ. ἔγρ-ω, παρκ. ἐγρήγορα -άω,
ἐ-γρηγορ-έω, ἀορ. ἔ-γρ-ετο, ἔ-γερ-εις, ἐ-γερ-τός, ἐ-γέρ-σιμος, ἐγρήσω.

Ἐγ-καλέω ἴδε καλέω.

Ἐγ-κατα-τίθημι ἴδε τίθημι.

Ἐγ-κροτέω ἴδε κροτέω.

Ἐγ-κυρέω ἴδε κυρέω.

Ἐγ-κωμιάζω (ἐπαινώ τινα) Ἰσοκ. 3, 7, παρ. ἐνεκωμιάζον Ξεν.
Κυρ. β, 3, 3, μελ. ἐγκωμιάζω Πλατ. Γοργ. 518, μ. μελ. ἐγκωμιάζο-
μαι, συμπ. 198, ἀορ. ἐνεκωμιάσα Ἰσοκ. 4, 159, ἀπαρ. -άσαι Πλατ.
συμπ. 214, παρκ. ἐγκεκωμιάκα Ἰσοκ. 7, 71, π. παρκ. ἐγκεκωμιάσμαι
Πλατ. συμπ. 177, π. ἀορ. ὑποτ. ἐγκωμιασθῆ Πλουτ. ἠθ. 869, μτχ.
-ασθεῖς Ἠρ. β, 5, 5. Παρ. ἐγκω-μ-ιαστῆς ἴδε κωμιάζω.

Ἐγρηγοράω, ἐπ. μόν. μτχ. ἐγρηγορών Οδ. υ, 6 ἴδ' ἐγρηγορέω.

Ἐγρηγορέω (ἐγρηγοράω) μτχ. ἐγρηγοροῦσι Ἀριστοτ. προβλ. 4, 5,
μτχ. -γορῶν Θεμιστ. 26, 315 ἴδ' ἐγείρω.

Ἐγρήγορθα ἴδ' ἐγείρω.

Ἐγρήσω (εἶμαι ἔξυπνος, ἄγρυπνος) ἐπ. μόν. ἐν. Οδ. υ, 33, ἀπαρ.
-ήσσειν Ἰππώναξ 89, μτχ. -στων Ἰλ. λ, 551 ἴδ' ἐγείρω.

Ἐγρω (ἔγειρω) μόν. προστ. ἐγρέτω Ἀθην. (Σωπατ.) 4, 77, ἔγρετε Εὐρ.
Ρησ. 532. Μέσ. ἔγρομαι, ἀποσπ. 775, 27, μτγν. ἔγρυσται Νον. σ. 124,
ἔγρονται Εὐρ. ἀποσπ. (Φαεθ.) β, 29, παρ. ἔγρετο Ὀππ. κυν. 3, 421.
ἴδ' ἐγείρω.

Ἐγχειρέω (βάλλω χεῖρα, ἀρχίζω νὰ κάμνω τι) ὁμαλ. εὐκτ. ἐγχειρέοι Ἰπποκρ. 8, 9, ἀπαρ. ἐγχειρέειν 3, 28, μτχ. ἐγχειρέων Ἀρειαῖ. ὄξ νόσ. 1, 6· ἴδ' ἐγχειρίζω.

Ἐγχειρίζω (εἰς τὸ χεῖρι βάλλω, ἐμπιστευομαί τινι τι) ὁμαλ. πα- παρατ. ἐνεχειρίζον Πολυβ. 11, 4, μελ. ἐγχειριῶ Ξεν. οἰκ. 8, 10, ἀορ. ἐνεχειρίσα Ξεν. ἀν. 3, 2, 8. Παθ. ἐγχειρίζομαι Ἀριστοτ. π. φυτ. 814, 23, παρ. ἐγκεχειρίσμαι Λουκ. ἔρωτ. 39, μ. ἀορ. ἐνεχειρισάμην Θουκ. 5, 108, π. ἀορ. ἐνεχειρίσθην Λουκ. Πρ. 3· ἴδε χειρόω.

Ἐγ-χέω· ἴδε χέω.

Ἐγ-χρίπτω καὶ ἐνι-χρίπτω ποιητ. (μὲ βίαν, ταχέως φέρω ἐπά- νω, προσβάλλω) ἀμετβ. Πρ. 3, 85, ὑποτ. ἐγχρίπτῃ Σοφ. Πλ. 898, ἀορ. ἐνέχριμψα, ὑποτ. ἐγχρίμψῃ Οἰπ. κυν. 3, 313, ἐνιχρίμψῃσι Ἀπολ. Ρ. 4, 1510, πλ. -ητε, 2, 400, μτχ. ἐνιχρίμψαντες, 1, 1259. Παθ. ἐγχρίπτο- μαι, εὐκτ. ἐνιχρίπτοιντο Οἰφ. λιθ. 447, μτχ. ἐγχριπτόμενοι Πρ. 2, 93, -μένη Εὐρ. Ἰππ. 218, παρατ. ἐνεχρίμπτετο Πρ. 4, 113, ἐγχρίμπτοιο Π. ρ, 413, μ. μελ. ἐνιχρίμψεσθαι Ἀπολ. Ρ. 4, 937, π. ἀορ. ἐγχριμψθήτω Πλ. ψ, 338, ἀπαρ. ἐγχριμψθῆναι (ἄλλ. χριμψθῆν) Αἰσχ. ἰκ. 790, μτχ. ἐγχριμ- φθῆι; Πλ. ν, 146, ἐνιχριμψθῆις, ρ, 405, μ. ἀορ. ἐγχριμψαίντο Θεμιστ. λ, 15· ἴδε χρίω.

Ἐδνώω (δίδω προίκα, προικίζω) ποιητ. ἀναυξ. ἔδνωσε Θεοκρ. 22, 147, μ. μελ. ἐδνώσομαι Εὐρ. Ελ. 933, μ. ἀορ. ἐδνώσατο Κ. Σμ. 13, 510, εὐκτ. ἐδνώσατο Οδ. β, 53, ἐδνώσατο Ἀνθ. 7, 648. ῥίζ. Γεδ-, ἔδ-, (ἀνδάνω ἡδομαι, ἡδύς), Γεδ-, ἔδ-, ἔδ-ανός, ἔδν-, ἔδ-ν-ώω, ἔ-εδνώω (=Γε-Γεδ-ν-ώω) ἔδ-να, ἔ-εδνα (=Γε-Γεδ-να).

Ἐδριάω (κάθημαι, καθίζω) ποιητ. -άει Θεοκρ. 47, 19, ἐπ. μτχ. ἐδρι- ὄω Ἀπολ. Ρ. 3, 170, ἐδριώνοντας Οἰφ. Ἀργ. 807. Μέσ. ἐπ. ἐδριώνεται Πρ. Θε. 388, ἀπαρ. -άασθαι Οδ. γ, 35, παρατ. ἐδριώνωτο, Πλ. κ, 198. ῥίζ. Γεδ-, ἔδ-, ἡ ὄδ-, (ἐλ-, σελ-, sed-, σαδ-), ἔδ-ος, ἔδ-ρ-ιάω, ἔζω (= ἔδ-ίω) = sed-er λατ. = σάδ-ζαμι ἢ σιδ-ζαμι σανσκρ. ἐσ-τ-ία, ἐσ-τι-άω, ἔδ- ρα, ἔδ-ρ-ανον, ἔδ-ρ-ασμα, σέλ-μα, ἔλλα = καθέδρα Λάκωνες Πσυγ. καὶ ἡμέ- τερ. σέλ-λα (= σελ-ία) τοῦ ἀλόγου, καὶ σελ-λί τὸ σκαμνίον παρὰ Κυπρίοις, ἐφ' οὗ καθήμεναι τίκτουσιν αἱ γυναῖκες, ἰδ-ρ-ύω, ἴζω (= ἰδ-ίω) = ἴζάνω, εὐ-δω, εὐ-νή, εὐ-νά-ζω, ἐδρεύω, ἦ(σ)μαι (= ε-Γεδ-μαι), ἦσ-ται (= ε-Γεδ- ται), κάθ-ημαι.

Ἐδω· ἴδε καθέζομαι.

Ἐδω (τρώγω) μτγν. ἀττ. Πλουτ. ἡθ. 996, μ. μελ. ἔδομαι Πλατ. πολ. 373, μτχ. κατ-εδοῦμαι Δ. Ἀλ. ἀρχ. 1, 55, παρκ. κατ-εδιήδοκα Αἰσχίν. 1, 42, μτχ. ἐδηδοκῶς Ξεν. ἀν. 4, 8, 29, κατ- Αἰσχίν. 1, 30, ὑπερσ. ἐδηδοκεῖ, π. παρκ. κατ-εδιήδεσμαι Πλατ. Φαιδρ. 110, καὶ γ. ἐν. κατ-εδιήδοται (ἄλλ. -δεσται) Δ. Ἀλ. ἀρχ. 1, 55, π. ἀορ. ἡδέσθην Ἀ- ριστοτ. προβλ. 13, 6. Παρ. ἐδεστός Πλατ. -έος ὄσ.

Ἐδω (ὡς ἀνωτ.) ἐπ. ἔδεις Οδ. π, 431, ἔδει Πλ. ο, 636, γ. πλ. ἔδοντι Θεοκρ. 5, 128, εὐκτ. ἔδοιμι ἰλ. ν, 322, ἀπαρ. ἔδειν Ἀλκμ. 97, καὶ ἐπ. ἔδμεναι ἰλ. ν, 36, μτχ. ἔδων Οδ. κ, 379, παρατ. ἔδον Πλ. ο, 636, θαμ.

ἔδεσκον χ, 501, παρκ. α. ἐδήδοκα, εὐκτ. ἐδηδοκοίη Κωμ. ἀποσπ. 2, 179, μτχ. ἐδηδοκῶς Ἀριστ. ἱππ. 362, παρκ. β. (ἐδηδα), μτχ. ἐδηδῶς Ἰλ. ρ, 542, -δύται Ομ. ὕμν. 3, 560, π. παρκ. κατ-ἐδήδεσμαι Κωμ. ἀποσπ. 3, 87, γ. ἐν. ἐδήδοται Οδ. χ, 56, π. ἀορ. ἠδέσθην Ἰπποκρ. 1, 686· ἴδ' ἐσθίω.

Ἐείδομαι, ἐέλδομαι, ἐέλπομαι· ἴδε εἶδομαι, ἔλδομαι, ἔλπω.

Ἐεργάθω (εἶργω) ἐπ. μόν. παρατ. ἐεργαθον Ἰλ. ε, 147· ἴδ' εἶργω.

Ἐεργω ἐπ. ἀντι ἔργω εἶργω Ἰλ. ν, 706, ἐεργεις Ἀπολ. Ρ. 342, ἐεργει Ἰλ. β, 617, ἐεργουσι, ψ, 72, ὑποτ. ἐεργη, δ, 181, μτχ. ἐεργων, μ, 201, παρατ. ἐεργνω Οδ. κ, 238, ἔεργεν Ἰλ. θ, 246, ἀορ. β. ἐεργαθεν Ἰλ. ε, 147. Παθ. ἐεργεται Ἀπολ. Ρ. 4, 309, μτχ. ἐεργόμενος Ἰλ. ν, 525, π. παρκ. ἐεργμένος, ε, 89, ὑπερσ. ἐπ. ἐεργατο (=οντο=εεργμένοι ἦσαν) Οδ. κ, 241· ἴδ' ἔργω.

Ἐζω (καθίζω) ἄχρ. ἐν. τὰ δὲ εἶσα, εἴσομαι, εἰσάμην ἴδ' ἐν ἔω. Μέσ. ποιητ. ἔζομαι (κάθημαι, καθίζω) Σοφ. Οἰ. τ. 32, καθ-ἐζεσαι Οδ. κ, 378, ἐν τμησ. κατ' ἄρ' ἔζεαι Οδ. ι, 378, ἐζόμεσθα Σοφ. Οἰ. τ. 32, καθ-ἐζόμεσθα Εὐρ. Πρακλ. 33, ὑποτ. ἐζώμεσθα Εὐρ. Ηλ. 109, δωρ. ἐσδώμεθα Θεοκρ. 1, 21, προστ. ἔζω Ἰλ. ζ, 354, ἰων. ἔζευ, ω, 522, καθ-ἐζέσθω Ἰπποκρ. 7, 148, ἐζεσθε Ηρ. 8, 22, ἀπαρ. ἐζεσθαι Ἰλ. σ, 247, μτχ. ἐζόμενος, ξ, 437, Σοφ. ΑΥ. 249, δωρ. -μέναν Μοσχ. 3, 56, παρατ. ἀναύξ. ἀντι ἀορ. ἐζόμεν Ἰλ. α, 48, -ἐζετο, α, 557, ἔζοντο Οδ. γ, 379, μελ. ἐναρ. μτγν. καθ-ἐδεῖν Συνεσ. π. προν. 2, 123, καθ-ἐδοῦμαι Ἀριστ. βατρ. 200, π. ἀορ. ἐκαθ-ἐσθην μτγν. Ἀνθ. 11, 392, ὑποτ. ἐσθῶ Σοφ. Οἰ. Κ. 195. Παρ. καθ-εστέον Κωμ. ἀποσπ. 2, 360· ἴδ' ἔω καὶ ἐδρίαι.

Ἐθέλω (θέλω) Θουκ. 4, 59, παρατ. ἤθελον Ἀντιφ. 6, 27, μελ. ἐ-θελήσω Πλατ. Φιλ. 50, ἀορ. ἠθέλησα Λυσ. 2, 12, εὐκτ. ἐθελήσαις Πλατ. Λυσ. 206, ἀλλ' -ήσειας, πολιτ. 272, παρκ. ἠθέληκα Αἰσχίν. 2, 139, ὑπερσ. ἠθελήκει Ξεν. Ἑλλ. 6, 5, 21.

Ἐθέλω (ὡς ἀνωτ.), δωρ. γ. πλ. ἐθέλοντι Πινδ. Ν. 7, 10, ἐπ. ὑποτ. ἐ-θέλωμι Ἰλ. ι, 397, ἐθέλησθα, α, 554, ἐθέλησι, θ, 142, προστ. ἔθελε, β, 247, μτχ. δωρ. ἐθελήσαις Πινδ. Ν. 3, 83, παρατ. ἤθελον Σόλ. 33, 5, ἐ-θελ- Ἰλ. ζ, 336, θαμ. ἐθέλεσκον, ν, 106, Ηρ. 6, 12, μελ. ἐθελήσω Ἰλ. σ, 262, Ἀριστ. σφ. 291, θέλον Ἀπολ. Ρ. 2, 962, ἀορ. ἠθέλησα Σοφ. Οἰ. τ. 1348, ἐθελ- Ἰλ. σ, 396, εὐκτ. ἐθελήσαις Πινδ. Π. 1, 40· ἴδε θέλω.

Ἐθίζω (συνεθίζω) Ξεν. Κυρ. 1, 2, 10, παρατ. μτγν. εἰθίζον (ἄλλ. εἰθίζοντο) Πλουτ. Λυκούρ. 12, μελ. ἐθιώ Ξεν. Κυρ. 3, 3, 53, ἀορ. εἴθισα Δημ. 20, 68, παρκ. α. εἴθικα Ξεν. Ἑλλ. 6, 1, 15, παρ. β. εἴωθα (ἐκ ῥήμ. ἔθω) Θουκ. 5, 9, μτχ. εἰωθῶς, 1, 67, ὑπερσ. εἰώθειν Ξεν. ἀν. 7, 8, 4, εἰώθειμεν Πλατ. Φαιδ. 59, εἰώθεσαν Θουκ. 4, 130. Παθ. ἐ-θίζομαι Ξεν. Κυρ. 2, 3, 22, παρκ. εἰθισμαι Θουκ. 1, 77, ὑπερσ. εἰθισο Ἰσοκ. 21, 11, π. ἀορ. εἰθίσθην Πλατ. νόμ. 681, π. μελ. μτγν. εἰθισθήσονται Δ. Ἀλ. 4, 11. Παρ. ἐθιστός Ἀριστοτ. -έος Ἰσοκ.

Ἐθίζω (ὡς ἀνωτ.) ποιητ. εἰθίζω καὶ ἔθω ἐπ. καὶ μόν. μτχ. ἔθων Ἰλ. ι, 540, παρκ. β. εἴωθα Ἰλ. ε, 766, Ἀριστ. εἰρ. 730, ἰων. ἔωθα Ἰλ. θ, 408, Ηρ. 1, 133, ὑπερσ. ἰων. εἴωθα, 4, 127, -θεε, 4, 134, -θει Ομ. ὕμν. 3, 305, -ώθεσαν Ηρ. 1, 73, ἀπαρ. εἰωθένα: Ἀριστ. σφ. 94. Παθ. εἰθίζω Πυθ.

Χρ. ἐπ. 9, 35. ῥιζ. ἐθ- (σφεθ-), ἔθ-ω, ἔθ-ος, ἐθ-ίζω, παρατ. εἶθιζον (= ε-φεθ-ιζον), παρχ. εἴ-ωθ-α· διότι δωρ. καθ' Ἑσυχ. εὐ-ἐθ-ω-κεν=εἴ-ω-θ-εν. Παρ. ἐθιστός, -τέος.

Ἔθω· ἴδ' ἐθίζω.

Εἶθω (λείθω, χύνω) ποιητ. κατ-εἶδεις ἐν τμήσ. Ἰλ. π, 14, εἶθει, τ, 323, εὐκτ. εἶθαι Ὀδ. π, 332, μτχ. κατ-εἶδων Ὀδ. λ, 391, παρατ. εἶθον, 4, 153. Μέσ. κατ-εἶδόμενος Ὀδ. ε, 185, εἶδομένη Σοφ. Ἄντ. 527. Παθ. εἶθεται Βίων 1, 9, παρατ. εἶθετο Ἡσ. θε. 910. Παρ. εἶθιμος· ἴδε λείθω.

Εἰδαίνομαι (εἶμαι ὁμοίος), μ. ἀορ. εἰδήνατο Νικ. ἀλ. 618· ἴδε σῖδα.

Εἶδω (βλέπω) ἀορ. ἐν. ἀορ. εἶδον Θουκ. 2, 79, ὑποτ. ἴδω Πλατ. πολ. εὐκτ. ἴδοιμι Θουκ. 6, 34, προστ. ἴδε Ν. Δ. Ἰωάν. 18, 22, ἦ ἴδῃ Πλατ. Φαιδ. 72, ἀπαρ. ἰδεῖν, Παρμ. 127, μτχ. ἰδὼν Θουκ. 3, 77, μ. μελ. εἴσομαι εἴσοιτο (ἄλλ. εἴσαιτο ἀορ.) Λουκ. Νερ. 2, μ. ἀορ. ἀντί ἐνερ. εἰδόμην σπάν. καὶ ἐν συνθ. προεἶδετο Δημ. 19, 250, ὑποτ. προ-ἰδήται Ξεν. ἀν. 6, 1, 8, εὐκτ. ὑπ-ἰδοίσθεν Δημ. 23, 3, ἀπαρ. ἰδέσθαι (θεωρεῖσθαι, δοκεῖν) Πλουτ. Θεμ. 13, προ-Δημ. 18, 304, μτχ. προ-ἰδόμενος, 19, 233, Λουκ. Τοξ. 39 καὶ σπαν. μετ' αὐξ. προ-εἰδόμενος (ἄλλ. προ-ἰδομ-) Θουκ. 4, 64. Παρ. ἰστέον Πλατ.

Εἶδω (ὡς ἀνωτ.) μόν. εἶδομαι Θεοκρ. 2, 25, ἀορ. α. μτγν. εἶδα Ὀρφ. Ἄργ. 149, εἶδον Ἰλ. τ, 292, ἐπ. ἴδον, α, 262, θαμ. ἴδεσκε, γ, 217, προσ. ἴδε Σοφ. Οἰ. Κ. 1463, Αἰσχ. ἰκ. 349, ἴδετε, χο. 406, ἐπ. ὑποτ. ἴδωμι Ἰλ. σ, 63 καὶ ἴδω, ω, 555, ἴδης Ὀδ. ο, 76, εὐκτ. ἴδοιμι Ἰλ. ζ, 284, ἀπαρ. ἴδεν Ὀδ. λ, 143, ἰδέειν Ἰλ. ψ, 463, Ἡρ. 1, 32, μελ. δωρ. ἰδησῶ Θεοκρ. 3, 37. Μέσ. εἶδομαι ποιητ. Ἰλ. θ, 559, εἶδεται, α, 228, προσ-Αἰσχ. χο. 178, εἶδεται Θεοκρ. 25, 58, μτχ. εἰδόμενος Ἰλ. ν, 69, Αἰσχ. Ἄγ. 774, μ. ἀορ. α. εἴσατο Ἰλ. υ, 84, Ἡσ. θε. 700, εἴσαο Ἰλ. ι, 645, -ατο, ο, 445, Ὀδ. ε, 398, -άσθην Ἰλ. ο, 544, εἴσαντο Ἀπολ. Ρ. 1, 718, εὐκτ. εἴσαιτο Ἰλ. β, 215, μτχ. εἰσάμενος, υ, 224, εἰσάμενος, ρ, 326, Ὀδ. ζ, 24. Μέσ. εἶδομαι (θεωροῦμαι, φαίνομαι, δοκῶ, ὁμοιάζω) Ἰλ. θ, 599, εἶδεται, α, 228, προσ-Αἰσχ. χο. 178, ἐπίδεται Θεοκρ. 25, 58, μτχ. εἰδόμενος Ἰλ. ν, 69, Αἰσχ. Ἄγ. 774, μ. ἀορ. α. εἴσατο Ἰλ. υ, 84, Ἡσ. θε. 700, εἴσαο Ἰλ. ι, 645, -ατο ο, 445, Ὀδ. ε, 398, -ασθην Ἰλ. ο, 544, εἴσαντο Ἀπολ. Ρ. 1, 718, εὐκτ. εἴσαιτο Ἰλ. β, 215, μτχ. εἰσάμενος, υ, 224, εἰσάμενος, ρ, 326, μ. ἀορ. β. ἀντί ἐνερ. εἰδόμην Αἰσχ. Περσ. 179, δωρ. -μαν Σοφ. Οἰ. τ. 1217, ἦ ἰδόμαν Εὐρ. Ι. Τ. 150, εἰσ-Αἰσχ. Πρ. 427, εἶδετο Θεοκρ. 13, 57, εἶδετο Ἐπιγραφ. εἶδοντο Ἰλ. ε, 278, ἐπ. καὶ λυρ. ἴδοντο, ω, 484, ὑποτ. ἴδωμαι, ζ, 365, Ἀριστ. σφ. 182, ἴδη Ἰλ. γ, 168, ἴδηται, ξ, 416, προ-Κωμ. ἀποσπ. 3, 547, ἰδώμεθα Ὀδ. κ, 44, Αἰσχ. Εὐμ. 142, ἴδησθε Ἰλ. ο, 147, -ωνται Ἡρ. 1, 191, εὐκτ. ἰδοίμην Ἰλ. γ, 453, εἰσ-ἰδοίτο Σοφ. Τρ. 151, ἴδοίθε Αἰσχ. Πρ. 895, ἰδοίατο Ὀδ. α, 163, προστ. ἰδοῦ Αἰσχ. χο. 234, ἰδοῦ Σοφ. Φιλ. 776, Κωμ. ἀποσπ. 2, 1134, ἴδεσθε Αἰσχ. χο. 973, ἀπαρ. ἰδέσθαι Ἰλ. ι, 373, Αἰσχ. Ἐπτ. 420, μτχ. ἰδόμενος Ἡρ. 1, 88 καὶ εἰδόμενος Πινδ. Ν. 10, 15. ῥιζ. ἰδ-, ῥιδ- ἢ ῥεδ-, εἶδω (=εδ-ἰω)=βλέπω=vid-εο λατ. εἶδ-ομες δωρ. εἶδον (=ε-ῥιδον), παρχ. β. σῖδα=ved-mi σανσρ. εἶδ-ος, εἶδ-ωλον, ἴσ-αμι, ἴσ-τωρ, ἴστ-ορέμ, ἄδης, (=ἰ-ἴδης), ἴδ-ρις, ἰνδ-άλλομαι, ἰνδαλμα (=εἶδαλμα). Τὴν ὑπαρξίν τοῦ δίγαμμα βλέπομεν καὶ ἐν τῷ βίδεοι ἢ βίδουσι ἄρχοντες ἐν Σπάρτῃ Ἄρεως Δ. διαλ. 47,

ἰδοῦσι=οἱ μάρτυρες ἐν Ἀθήναις κατὰ τοὺς Σολων. νόμους, γισάμεν ἀντί ἰσάμεν· ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ ἡμέτ. γειτδες=εἶδες σώζεται τὸ δίγαμμα· ἴδε ἴσαμι.

Εἶδω (γνωρίζω, εἰξεύρω) ἄρρ. ἐν. μελ. εἶσομαι Θουκ. 5, 26, Πλατ. πολ. 354, εἶσει Ξεν. Κυρ. 7, 4, 12, καὶ εἰδήσω Ἴσοκ. 1, 44, συν-, 1, 16, ἀορ. εἰδήσα Ἀριστοτ. προβλ. 19, 42, Θεοφρ. Χαρ. σ. 1, παρκ. α. εἰδήκα Ἀριστοτ. τοπ. 1, 24, 484, παρκ. β. ἀντί ἐν. οἶδα Θουκ. 6, 34, οἶδας Ξεν. ἀπομν. 4, 6, 6, οἶσθα, Κυρ. 1, 4, 28, οἶδε, ἀπομν. 4, 2, 25, δοῦκ. μτγν. οἶδατον μτγν. Σωκρ. ἐπιστ. 22, πλ. οἶδαμεν Ἀντιφ. 2, 3, οἶδατε Ἀθην. 4, 161, οἶδασι Ξεν. οἰκ. 20, συν- Λυσ. 11, 1, καὶ συνηθέστ. ἴσμεν Θουκ. 1, 13, ἴστε Ἀντιφ. 5, 73, ἴσασι Ἴσοκ. 5, 42, προστ. ἴσθι Πλατ. συμπ. 208, ἴστω Ξεν. Κυρ. 3, 3, 56, ὑποτ. εἶδῶ, οἰκ. 11, 1, εἰδῆ Αἰσχίν. 3, 47, εἰδῶμεν Πλατ. Θεαιτ. 169, εἰδῆτε Θουκ. 3, 67, εἰδῶσιν Πλατ. Πρωτ. 323, εὐκτ. εἰδείη Ἀντιφ. 1, 28, εἰδείημεν Πλατ. Λαχ. 190, εἰδείμεν, πολ. 582, εἰδείητε Ἀνδοκ. 2, 19, εἰδείησαν Ξεν. Ἑλλ. 4, 2, 6, εἰδείεν Κυρ. 2, 2, 21, ἀπαρ. εἰδένασι Θουκ. 1, 52, μτχ. εἰδῶς Ἀντιφ. 5, 65, ὑπερσ. ἀντί παρατ. ἦδειν Ἀντιφ. 2, 6, 3, Δημ. 50, 44, καὶ ἦδη Πλατ. συμπ. 199 (α), ἦδεις Ἰσαί. 3, 44, -εἶσθα Πλατ. Εὐθυδ. 277, ἦδησθα, Μεν. 80, -δει Θουκ. 7, 44, πλ. ἦδειμεν Αἰσχίν. 3, 82, ἦσμεν Ἀντιφ. ἀποσπ. 7, 3, ἦδειτε Δημ. 55, 9, ἦστε, 49, 46, ἦδεσαν Θουκ. 2, 6, μτγν. ἦδεισαν Στραβ. 15, 3, 23.

Εἶδω (ὡς ἀνωτ.) ἄρρ. δωρ. ἴσαμι, μελ. εἶσομαι Ἰλ. α, 548, εἶσει Ἀριστ. σφ. 774, -εσαι Ἰλ. φ, 292, εἰσόμεσθα Αἰσχ. Ἀγ. 489, εἴσονται Εὐρ. Ἀνδρ. 258, καὶ Ἰων. εἰδήσω, -ήσεις Οδ. η, 327, -ήσει Ἴπποκρ. 7, 476, -ήσετε Ομ. ὕμν. 2, 306, ἀλλὰ μτγν. εἴσω Ἀππ. ἐμφ. πολ. 5, 39, ἀπαρ. -ήσειν Ἰλ. α, 546, -ησέμην Οδ. ζ, 257, ἀορ. εἰδήσα Ἴπποκρ. 2, 436, ἐξ-, 5, 352, παρκ. ἀντί ἐν. οἶδα Ἰλ. ε, 183, οἶδας Θεογν. 491, οἶσθα, Ἰλ. α, 85, οἶσθας Κωμ. ἀποσπ. 2, 80, οἶδε Οδ. θ, 134, δοῦκ. ἴστον Ἀριστ. πλ. 100, πλ. οἶδαμεν Ηρ. 2, 17, ἴδμεν Ἰλ. θ, 32, οἶδατε Ἀνθ. 12, 87, οἶδασι Ηρ. 2, 43, ἀλλὰ καὶ ἴσμεν Σοφ. Αἴ. 23, ἴστε Πινδ. Ι. 3, 15, ἴσασι Σοφ. Αἴ. 965, ὑποτ. εἰδέω Ηρ. 3, 140, εἰδῶ Ἰλ. α, 515, Ηρ. 2, 114, Σοφ. Οἰ. Κ. 889, εἰδέω (ἄλλ. ιδέω) Ἰλ. ξ, 235, Οδ. π, 236, εἰδῆς Ἰλ. υ, 213, εἰδῆ Οδ. τ, 329, εἰδῶμεν Αἰσχ. χο. 890, ἐπ. εἰδομεν Ἰλ. α, 363, ἐπ. εἶδατε, θ, 18, εἰδῶσιν Οδ. β, 112, εὐκτ. εἰδείη Ἰλ. μ, 229, εἶδατε Ηρ. 9, 42, εἰδείησαν, 3, 61, προστ. ἴσθι Οδ. β, 356, ἴσθ' Σοφ. Ἄντ. 98, ἴστω Ἰλ. ο, 36, βοιωτ. ἴστω Ἀριστ. Ἀχ. 860, ἴστε Αἰσχ. Περσ. 211, ἀπαρ. εἰδένασι, χο. 690, ἐπ. ἴδμεναι Ἰλ. ν, 273, διδόμεναι Ἀπολ. Ρ. 4, 1358, ἴδμεν, λ, 719, Αἰσχ. Ηρ. 441, ιδέμεν Πινδ. Ν. 7, 25, δωρ. προ-ειδέμεν Ἀρχύτ. π. Στοβ. παραρτ. 120, μτχ. εἰδῶς Ἰλ. η, 278, εἰδῶτα, ρ, 5, ἀλλ' ἴδῶτα δωτ. ἰδυῖσι (μόνον μετὰ τοῦ πραπ-ιδεσσι), α, 608, καὶ ἰδυῖη, α, 365, ὑπερσ. ἀντί παρατ. ἦδειν Εὐρ. Τρ. 655, ἦδη Σοφ. Ἄντ. 448, ἦδεις Ἀριστ. θεσ. 554, ἦδεισθα Εὐρ. Κυκλ. 108, ἦδεα Ἰλ. ξ, 71, ἦδης Σοφ. Ἄντ. 447, ἦδησθ' Οδ. τ, 93, ἦειδεις Ἰλ. χ, 280, ἦδει Εὐρ. Ἴων 1361, ἦδειν, 1187, Ἀρις-

(α) Κατὰ Χοιροβ. ἐν Β. Ἄν. 3, σ. 1288 «τὸ ἦδη ἐγὼ τῆς παλαιᾶς Ἀτθίδος ἐστίν, τὸ δὲ ἦδη ἐκεῖνος τῆς νέας Ἀτθίδος ἐστίν».

Ἄχ. 35, ἦδη Ἰλ. α, 70, Σοφ. Φιλ. 4040, ἠεῖδη Ὀδ. ι, 206, ἠεῖδει Ἄπολ. Ρ. 1, 984, ἰων. ἠδεεν Ἰλ. σ, 404, Ἡρ. 2, 100, Ὀδ. ψ, 29, ἀλλ' ἦδε, ν, 340, δυῖκ. ἦστην Ἄριστ. ὄρν. 49, ἦδεμεν (=εἰμεν) Σοφ. Οἰ. τ. 1232 καὶ ἦσμεν Εὐρ. Ἐκ. 1112, ἦδετε, Βακ. 1345, ἦγε Σοφ. ἀποστ. 317, ἰων. συν-ἦδέατε Ἡρ. 9, 58, ἦδεσαν, 7, 175, ἦσαν Ἀισχ. Πρ. 451, ἐπ. ἦσαν Ἰλ. σ, 405, καὶ ἦδειν Ἄπολ. Ρ. 2, 65, ἠεῖδειν (=ἦδεσαν), 4, 1698. ἴδε εἶδω (βλέπω).

Εικάζω (κάμνω ὅμοιον, παρομοιάζω, συμπεραίνω) Θουκ. 5, 9, παρατ. εἰκάζον Ξεν. ἀν. 1, 6, 11, καὶ ἦκαζον (ἄλλ. εἰκάζον) Θουκ. 2, 54, μελ. εἰκάσω Πaus. 10, 28, 31, ἀπ- Πλουτ. ἠθ. 1135, ἄορ. εἰκασα Ἄντιφ. 5, 65, παρκ. εἰκακα σπαν. Σουῖδ. π. παρκ. εἰκασμαι Ξεν. ἀν. 5, 4, 12, ὑπερσ. ἐξ-εἰκαστο Κυρ. 1, 6, 39, π. ἄορ. εἰκάσθην Θουκ. 6, 31, μ. μελ. ἀντ-εἰκάσομαι Πλατ. Παρ. ἀπ-εικαστέος Πλατ.

Εικάζω (ὡς ἀνωτ.) Σοφ. Οἰ. τ. 404, δωρ. εἰκάσδω Σαπφ. 104, παρατ. εἰκάζον Ἡρ. 3, 133, ἦκαζον Εὐρ. Ἡρακλ. 677, Ἄριστ. ἐκκλ. 385, μελ. εἰκάτω Ἀισχ. Εὐμ. 49, ἄορ. εἰκασα Ἡρ. 2, 104, καὶ ἦκ- Ἀισχ. χο. 632, Εὐρ. Φοῖν. 420, παρκ. σπαν. εἰκακα Σγολ. Ἄριστ. σφ. 151, ὑπερσ. εἰκάκεσαν Σουῖδ. π. παρκ. εἰκασμαι Ἡρ. 2, 182, ἦκ- Ἄριστ. ὄρν. 807, ἐξ- Ἀισχ. Ἄγ. 1244, π. μελ. εἰκασθήσομαι Ἄριστ. Ἄχ. 782. Παρ. εἰκαστός Σοφ. Τρ. 699. ἴδε εἶκω (ὁμοιάζω).

Εικάθω (εἶκω, ὑποχωρῶ), ὑποτ. παρ-εικάθη Πλατ. σοφ. 254, εὐκτ. ὑπ-εικάθοιμι, ἀπολ. 32.

Εικάθω (ὡς ἀνωτ.), ὑποτ. εἰκάθω Σοφ. Οἰ. τ. 650, εὐκτ. εἰκάθοιμι Ἄπολ. Ρ. 849, ὑπο- Σοφ. Ἠλ. 361, ἀπαρ. -άθειν, Ἠλ. 396, μτχ. -άθων, Τρ. 1177, ἐπ. ὑπ-εικαθέων Ὅππ. ἀλ. 5, 500, παρατ. ἦ ἄορ. 6. εἰκαθον Ἄπολ. Ρ. 1, 505, ὑπο-εἰκ- Ὀρφ. Ἀργ. 709. ἴδε εἶκω.

Εἶκω (ὁμοῖός εἰμι), ἄορ. μτγν. εἶξα σπαν. Σωπατ. ῥήτ. σ. 208, παρκ. ἔοικα Πλατ. ἀπολ. 21, ἔοικας Ξεν. Κυρ. 1, 4, 9, ἔοικε Ἄνδοκ. 1, 137, πλ. εἰοίκαμεν Πλατ. Λαχ. 493, εἰοίκατε Ξεν. Ἑλλ. 6, 3, 8, εἰοίκασι Ἄνδοκ. 2, 15, σπαν. εἶξασι Πλατ. πολ. 291, ὑποτ. εἰοίκω Ξεν. συμπ. 6, 9, εὐκτ. εἰοίκοιμι Πλατ. Κρατ. 409, ἀπαρ. εἰοικέναι, Παρμ. 132, μτχ. εἰοικώς Θουκ. 7, 71, καὶ εἰκώς Πλατ. νόμ. 647, ὑπερσ. ἐφῶκειν, γ. πλ. ἐφῶκεσαν Θουκ. 7, 75, συχνὰ ἀπρόσωπ. ἔοικε (ἐφάνη καλὸν) Πλατ. Λαχ. 162, μτχ. εἰκός Θουκ. 1, 10.

Εἶκω (ὡς ἀνωτ.), παρατ. εἶκε Ἰλ. σ, 520, μελ. σπαν. εἶξω Ἄριστ. νεφ. 4001, ὑπο- Ἰλ. δ, 62, παρκ. ἔοικα Ὀδ. χ, 348, ἰων. οἶκα Ἡρ. 4, 82, εἰοικας Ἰλ. ο, 90, εἶκας Ἄλκμ. 76, ἔοικε Ἰλ. γ, 170, ἐπ. δυῖκ. εἶκτον (=εἰοίκατον) Ὀδ. δ, 27, πλ. ποιητ. εἰοίγμεν (=εἰοίκαμεν) Σοφ. Αἴ. 1239, ἰων. οἶκατε Ἡρ. 5, 20, οἶκασι, 7, 106, γ. πλ. εἶξασι (=εἰοίκασι) Εὐρ. Ἑλ. 497, ὑποτακτ. ἰων. οἶκω Ἡρ. 4, 180, ἀπαρ. ἀττ. π. εἰκέναι Εὐρ. ἀποστ. 167, Ἄριστ. νεφ. 125, μτχ. εἰοικώς Ἰλ. ρ, 323, εἰκώς, φ, 254, οἰκός Ἡρ. 6, 125, εἰοικυτα Ἰλ. σ, 418, εἰκυτα, δ, 78, ὑπερσ. ἐφῶκειν (ἐ-Fe-Ἔοῖκειν), Ἰλ. ξ, 474, ἦκειν Ἄριστ. ὄρν. 1298, γ. δυῖκ. ἐπ. εἶκτην (=ἐμφικέτην) Ἰλ. α, 104, εἰοίκεσαν Ἰλ. ν, 102. Συχνὰ ἀπρόσωπ. ἔοικε Ἰλ. α, 119, Σοφ. Οἰ. τ. 962, ἰων. οἶκε Ἡρ. 5, 97, μτχ. οὐδ. εἰκός Ἄριστ. εἰρ. 736, οἶκος Ἡρ. 1,

455, ὑπερσ. ἐφκει Οδ. ω, 273. Παθ. παρκ. προσ- ἤξειαι Εὐρ. Ἄλκ. 1063, ἤκται Νικ. θηρ. 658, ὑπερσ. ἤκτο (=Φε-Γικτο) Οδ. υ, 34, εἶκτο Ἰλ. ψ, 107. Ῥίζ. Γικ-, ἐ-Γικ-, εἶκ-ω, ἐ-Γικ-την, ἤ-Γικ-το ἔ-Φοικ-α, ἶκ=ελος, ἐπι-εἶκ-ελος, ἀ-εἶκ-έλως, ἀ-εἶκ-ής, εἶκ-ών, εἶκ-άζω, ἐ-Φίσκω, ἴσκω, ἐ-Φέκειν, αἰκίζω (=ἀ-εἰκίζω)· ἴδε καὶ εἶδω.

Εἶχω (σύρομαι εἰς τὰ ὀπίσω, εἶμαι κατώτερός τινος, ὑποχωρῶ, τρέ-πω) Θουκ. 1, 84, παρατ. εἶκον, 3, 11, μελ. εἶζω, 1, 141, ὑπ- Ξεν. Ἑλλ. 5, 4, 45, ἀορ. εἶξα, Κυρ. 3, 3, 8. Παρ. εἰκτέον μτγν. Φίλων, ὑπ- Πλατ.

Εἶχω (ὡς ἄνωγ.) Ἰλ. μ, 48, Τυρτ. 12, 42, Αἰσχ. Πρ. 320, ὑποτ. ὑπ-εἰ-κωντι (=ὑπείκουσι) Λακων. Θουκ. 5, 77, παρατ. εἶκον Ἡρ. 8, 3, ὑπο-εἶκον Ἰλ. π, 365, μελ. ὑπ-εἶξω Αἰσχ. Αγ. 1362, ὑπο-εἶξω Ἰλ. ο, 214, ἀορ. α. εἶξα Ἰλ. ω, 718, ἔειξε Ἄλκμ. 48, ὑπό-εἶξεν Ἰλ. ο, 227, θαμ. εἶ-ξασκεν Οδ. ε, 332, προστ. εἶξον Πινδ. 1. 1, 6, εὐκτ. εἶξίειεν Ἰλ. χ, 321, μ. μελ. ὑπ-εἶξομαι Ἰλ. α, 294, ὑπο-εἶξομαι, ψ, 602, μ. ἀορ. ὑπ-εἶξωμαι (ἄλλ. εἶξω μοι) Ἄπολ. Ρ. 4, 408. Ῥίζ. Γικ- ἶκ- εἶχω (=ε-Γικ-ω)=νι-ιο λατ. =βι-να-κ-μι σανσκρ. ἶκνος, εἶκ-άθω, εἶκ-τέον. Τὸ δὲ δίγαμμα τοῦτο φαίνεται ἑνοπάρχον ἐν τοῖς γίξει=χωρῆσαι Ἄρεως δ. αἰολ. σ. 171, βεικά-σθην=κατ' ὀλίγον προδῶς Ησυχ.

Εἰλαπινάζω (εὐχοῦμαι) ποιητ. εἰλαπινάζουσιν Οδ. ε, 57, μτχ. -άζων Ἰλ. ξ, 241, δοτ. πλ. δωρ. εἰλαπινάζοισι Πινδ. Π. 10, 40, παρατ. εἰλαπινάζων Κ. Σμ. 6, 179. Οἱ μὲν παράγουσιν αὐτὸ λίαν ἀπιθάνως ἐκ τοῦ εἴλη καὶ πίνω, οἱ δὲ ἐκ τοῦ λάπτω, εἰ-λαπ-ἰνη, εἰ-λαπ-ινάζω.

Εἰλέω, εἰλέω, εἶλω καὶ *εἶλλω* (ὠθῶ, συνωθῶ, στενοχωρῶ, συνέλω, ἐμποδίζω), ἀπαρ. εἰλεῖν Πλατ. Κρατ. 409, εἰλεῖν Ἐρωτιαν. περι-εἰλεῖν Ξεν. Ἄν. 4, 5, 36, μτχ. ἐν-εἶλλων Θουκ. 2, 76, ἀορ. εἶλησα Διοσκ. 5, 102, εἶλ- Π. Δ. Βασιλ. Δ. 2, 8, παρκ. εἶλημαι, ὑπερσ. εἶλητο Ἴωσ. ἀρχ. 12, 1, 8, π. ἀορ. εἰληθεῖς Ἄρο. ἀν. 6, 9, Ἀριστοτ. κόσμ. 4, 17, π. μελ. συν-εἰληθήσονται Σ. Ἐμπ. 256, 6. Μέσ. εἰλούμαι Γεωπ. 1, 11, ἀν-εἰλεται Πλατ. συμπ. 205, εἰλέονται Λουκ. ἀστρολ. 29, ἀν-εἰλοῦν-ται Ἀριστοτ. I. Ζ. 9, 40, 57, μτχ. εἰλόμενος Πλατ. Τιμ. 40, ἀν-Κριτί. 109, μτχ. εἰλούμενος Πλουτ. Βροῦτ. 47, εἶλ- Λουκ. Ἰκαρ. 19, παρατ. συν-εἰλοῦντο Ξεν. Ἑλλ. 7, 2, 8. Παρασχημ. ἔλλω, μτχ. ἐξ-ἔλ-λων Δημ. 37, 38, ἀπ-ἔλλει Λυσ. 40, 17.

Εἰλέω, εἰλέω (ὡς ἄνωγ.) ἐπ. προσ-ελοῦμεν Ἄριστ. βατρ. 730, συν-εἰλέουσι Ἡρ. 4, 67, ὑπέλλουσιν Σοφ. Ἄντ. 509, προστ. εἶλλε Ἄριστ. νεφ. 761, ὑποτ. εἰλέωσιν Ἰλ. β, 294, ἀπαρ. δωρ. ἢ ἐπ. προτι-εἰλεῖν, κ, 347, μτχ. εἰλεῦντα Οδ. λ, 753, παρατ. εἶλεον Οδ. χ, 460, εἶλει Ἰλ. θ, 215, εἶλει Ἄνθ. Παλ. 9, 450, εἶλεον Ἰλ. σ, 447, μελ. εἰλήσω Ἄνθ. 12, 208, ἀορ. α. γ. πλ. ἔλασαν Ἰλ. λ, 413, εὐκτ. αἰολ. ἔλσαι; Πινδ. Ο. 10, 43, ἀπαρ. ἔλσαι Ἰλ. α, 409, ἐέλσαι, (=ε-Ἐέλσαι), φ, 295, μτχ. συν-εἰλήσας Ἡρ. 5, 45, ἔλσας Οδ. η, 250 καὶ συν-εἶλας Ησυχ. ὑπερσ. (ἢ παρατ.) ἐό-λει (ἀντι αἰόλλει) Πινδ. Π. 4, 233, π. παρκ. ἐέλμεθα (=Ἐε-Ἐεμ-), Ἰλ. ω, 662, μτχ. ἐελέμενος, σ, 287, μτγν. εἰλημένος Λυκόφρ. 1202, ἀπ-ἰΗρ. 2, 441, ὑπερσ. ἐπ. ἐόλητο Ἄπολ. Ρ. 3, 471, π. ἀορ. α. κατ-εἰλήθη Ἡρ.

4, 190, μτχ. ειλῆθεις Ἴπποκρ. 7, 278, ἀλλ' ειλ-, 7, 592, π. ἀορ. 6. ἐάλυν Ιλ. ν, 408, γ. πλ. ἄλεν (=ἐάλησαν), χ, 12, ἀπαρ. ἀλῆναι, π, 714, καὶ ἀλῆμεναι, σ, 76, μτχ. ἀλείς, χ, 308. Μέσ. ἤ παθ. ειλούμαι Ορφ. ὕμν. 26, 9, ειλῆται Θεοκρ. 1, 31, ειλ- Ἀπολ. Ρ. 4, 1271, ἀπαρ. ειλῆσθαι Ἀλκίφρ. 3, 64, ἀνείλεσθαι Ἴπποκρ. μτχ. ειλόμενος Ιλ. θ, 215, ειλόμενος Ηρ. 2, 76, προυσελούμενος Αἰσχ. Πρ. 438. παρατ. ειλῆτο Ἀπολ. Ρ. 4, 1065, Μοσχ. 4, 104, ειλῆντο Ιλ. φ, 8, ειλῆντο Ηρ. 8, 12, ἰλέοντο Ησυχ. ἀορ. α. ἐν- ειλῆσαντο Κ. Σμ. 14, 294. Παρασχ. ἴλλω, ἴλλε Ἄρισ. νσφ. 761, μτχ. ἴλλων Νικ. θηρ. 478. Παθ. *ἴλλόμενος Σοφ. Ἄντ. 340. Ῥίζ. Φελ-, Φιλ-, Φαλ-, ἴλω (=ἐλ-ἴω) ειλ-λω, ειλ-ῆω, ἀορ. ἐφάλην, παρκ. ἐ-Φελμαι, ειλῆ=βείλη Ταραντιν. οὐλ-αμός, ἴλ-η, ὄμ-ἴλος, ἴλ-λω, ἐλ-ἴνους καὶ βήλ-ῆμα=κώλυμα Λάκων. Ησυχ. γηλουμένους=συνεπιλημμένους ὡς ἀπέλλαι=ἐκκλησῖαι Λάκων. ὡς.

Είλισσω (περιστρέφω, περιάγω, ἐπάνω στρέφω) Δουκ. ὄν. 37, ἀττ. -ίττω σπαν. ἀν- Πλατ. Φίλ. 15.

Είλισσω (ὡς ἀνωτ.), Αἰσχ. Πρ. 1085, μτχ. ειλίσσων Ηρ. 2, 38, ἀττ. ειλίττω, ἀν- Κωμ. ἀποσπ. 3, 529, μτχ. ειλίσων Εὐρ. Ορ. 171, ἀορ. ειλίξαι Θεοκρ. 22, 81, ἀπαρ. ειλίξαι Εὐρ. Τρ. 116, μτχ. -ίξαι, Φοιν. 1178, -ίξασαι Πρ. 4, 34, παρκ. ειλίγμα Εὐρ. ἀποσπ. 385, ὕπερσ. γ. πλ. ειλίχαι Ηρ. 7, 90, π. ἀορ. μτγν. ειλίχθεις Ἀπολ. Ρ. 3, 655, συν-ειλίσθεις Ἴπποκρ. 2, 438, π. ἀορ. 6. Ἀλεξαῶδρ. ειλίγηται Μαλαλ. σ. 47, 17, μεσ. ἀορ. ειλίξάμενος Ηρ. 2, 95. ἴδ' ειλίσσω.

Εἴλλω, εἴλλω ἀντι εἴλω ἴδε ειλῆω.

Εἰλυφάζω καὶ εἰλυφάω (εἰλύω, προκυλίω, συστρέφω) μτθ. ἐπ. ειλυφάζει Ιλ. υ, 492, μτχ. ειλυφών, λ, 156, πλ. ειλυφώντες Ησ. θε. 692. παρατ. ειλυφάζον ἀμετθ. ἀσπ. 275, ειλυφάζετο=ειλίσσετο Ησυχ. ἴδε ειλύω.

Εἰλύω (κυλίω, στρέφω) εὐκτ. ειλύοι Ἀρατ. φαίν. 432, μελ. ειλύσω Ιλ. ψ, 319, ἀορ. κατ-εἰλυσα Ἀπολ. Ρ. 3, 206, π. παρκ. εἴλυμαι Ιλ. ε, 186, κατ- Ηρ. 2, 8, ὕπερσ. εἴλυτο Ιλ. π, 640, π. ἀορ. ειλύθη, ἐλύθη (=ὠθήθη) Ιλ. ψ, 393, εἰλυθεῖς, ω, 510, δι-ειλυσθ- Ἀπολ. Ρ. 4, 35. Μέσ. ειλύομαι, μτχ. -όμενος Σοφ. Φιλ. 701, παρατ. ειλύομην, Φιλ. 291, μτχ. ειλυμένος Ιλ. ε, 186, ὕπερσ. εἴλυτο, π, 640. ἴδ' εἰλύω.

Εἴλω· ἴδ' ειλῆω.

Εἴμαρται· ἴδε μείρομαι.

Εἴμι (ὑπάρχω) Ξεν. Κυρ. 8, 3, 45, εἶ, ἀν. 7, 3, 19, ἐστὶ Θουκ. 2, 35, γ. δυῖκ. ἐστόν, 3, 112, ἐσμέν, 7, 11, ἐστέ, 1, 40, εἰσί, 5, 84, ὕποτ. ὦ Ξεν. Κυρ. 8, 7, 27, ἧς Ἰσοκ. 1, 18, ἧ Πλατ. Φιλ. σ. 41, πλ. ὤμεν Θουκ. 5, 38, ἧτε Δημ. 1, 8, ὦσι Θουκ. 8, 92, εὐκτ. εἶην Λυσ. 7, 34, εἶης Πλατ. συμπ. 210, εἶη Πλατ. πολ. 361, δυῖκ. εἶητον, εἶητην, σπαν. εἶτην, Φιλ. σ. 41, πλ. εἶημεν Θουκ. 1, 33, εἶμεν Πλατ. πολ. 558, εἶητε Λυσ. 1, 1, εἶησαν Θουκ. 1, 9, καὶ εἶεν Πλατ. πολ. 515, προστ. ἴσθι, πολ. 336, ἦτω, πολ. 361, ἦ ἔσο Πλουτ. ἀποφθ. Λακ. 241, ἔστω Πλατ. νόμ. 909, ἔστωσαν, νόμ. 6, 762, καὶ ἔστων (ἄλλ. ἔστωσαν) Ξεν. Κυρ. 4, 6, 10 καὶ ὄντων μόν. Πλατ. νόμ. 879, ἀπαρ. εἶναι Θουκ. 3, 56, μτχ. ὦν Ἰσοκ. 1, 42, παρατ. ἦν Ξεν. Κυρ. 6, 1, 9 καὶ ἦ Πλατ.

Φαιδ. 61, συμπ. 173, ἦς, Ἄξ. 365 (α), ἦσθα Δημ. 48, 180, ἦ Πλατ. Πρωτ. 310, ἦν Θουκ. 4, 38, ἦστον Πλατ. Εὐθυδ. 294, ἦστην Ξεν. ἄν. 2, 6, 30, ἦμεν Ξεν. ἄν. 7, 6, 27, ἦτε Πλατ. Φιλ. 276, σπαν. ἦστε, ἦσαν Θουκ. 2, 24, μελ. ἔσομαι Ξεν. Κυρ. 8, 7, 27, ἔσει Ἰσοκ. 1, 42, ἔσται Θουκ. 1, 35, πλ. ἐσόμεθα Πλατ. πολ. 360, ἀλλ' ἐσόμεθα=βιώσομεν Ησυχ. ἔσεσθε Ξεν. ἄν. 7, 6, 36, ἔσσονται Πλατ. πολ. 415, δωρ. ἐσοῦνται Θουκ. 5, 77, εὐκτ. ἐσοίμην Ξεν. Κυρ. 7, 5, 52, 2, 2, ἀπαρ. ἔσεσθαι Θουκ. 2, 44, μτχ. ἐσόμενος Ξεν. Κυρ. 2, 3, 3. Μέσ. παρατ. ἦμην σπαν. καὶ μὴ ἀττ. Λουκ. νεκρ. διαλ. 28, 2, Πλουτ. ἦθ. 174. Παρ. συν-εστέος Πλατ.

Εἰμί (ὡς ἄνωτ.) Ἰλ. π. 722, εἰμ' Πινδ. Ν. 5, 1, δωρ. ἐμμί Θεοκρ. 20, 32, σπάν. αἰολ. Σαπφ. 2, 15, ἐμί Ἐπιγραφ. εἰ Αἰσχ. Εὐμ. 722, Ἡρ. 3, 140, ἰων. εἷς Ἰλ. φ. 150, Ἡρ. 3, 71 καὶ ἐσσί Ἰλ. α, 176, ἀλλά καὶ δωρ. Ἐπίχαρμ. 130, (ἔσσ' Ἄρεως), ἐστί Ἰλ. γ, 60, δωρ. ἐντί Θεοκρ. 1, 17, καὶ μέτα (=μέτεστιν) Οδ. φ, 93, δούκ. ἐστόν Ἰλ. α, 259, Εὐρ. Ι. τ. 497, γ. δούκ. Αἰσχ. χο. 207, πλ. ἰων. εἰμὲν Ἰλ. σ, 234, Ἡρ. 7, 9, ἐμὲν Καλλ. ἀποσπ. 294 παρ' Ἡρωδ. δωρ. εἶμες Θεοκρ. 15, 73, ἡμεῖς ἄσμα Λακων. π. Πλουτ. Λυκούργ. 21, 46, εἰσὶν Ἰλ. υ, 183, καὶ ἔασιν, η, 73, ἐντί Ἐπίχαρμ. 27, 92, Πινδ. Ν. 4, 24, ὑποτ. ᾧ Αἰσχ. Περσ. 692, ἐπ. ἔω Οδ. ι, 18. παρ- Ἡρ. 4, 98, μετ-εἰώ Ἰλ. ψ, 47, ἦσιν, τ, 202, ἦσαι β, 366, μετ-, γ, 109, ἔη, μ, 300, ἦ Ἡρ. 4, 66, εἴη Ἰλ. ι, 245, γ. πλ. ὦσι Οδ. ω, 491, ἔωσιν Ἰλ. ι, 140, Ἡρ. 2, 39, ἀλλ' ὦσι, 2, 89, ἔωσι (=ὦσι) βοιωτ. Ἐπιγραφ. εὐκτ. εἴην Ἰλ. σ, 82, -ης, ι, 57, ἦσθα Θεογν. 715, γ. προσ. εἰς Ἰλ. ι, 284, εἰ, ξ, 333. ἐν-εἰοι Ἡρ. 7, 6, ἔα Ἐπιγραφ. πλ. μὲν (=εἴημεν) Εὐρ. Ἄλκ. 921, εἶτε Οδ. φ, 195, εἶεν Ἰλ. β, 372, Ἡρ. 1, 63, εἴησαν 1, 2, προστ. ἴσθι Αἰσχ. Ἄγ. 512 (β), ἐπ. ἔσσο Οδ. ν, 436, ἔσσο' α, 302, ἔστω Ἰλ. χ, 214, πλ. ἔστων, α, 338, ἀπαρ. εἶναι, β, 82, ἐπ. ἔμμεναι, γ, 42, ἔμμεναι, η, 75, ἔμμεν, τ, 22, δωρ. ἦμεν Λακων. ψφγ. π. Θουκ. 5, 77, Ἄριστ. Ἄχ. 744, εἶμεν Ἐπίχαρμ. 97, εἴμεναι Ἄριστ. Ἄχ. 775, μτχ. ὦν Ομ. ὕμν. 19, 32, ἐπ. ἐὼν Ἰλ. γ, 46, εὐσσα, γ, 159, ἐόν, λ, 637, δωρ. εὐσσα Δελφ. ἐπιγρ. 1705, γεν. ἰούσης (=οὔσης ἐξ ὀνομ. ἰών) ἐπιγραφ. εἶσσα Πινδ. Π. 4, 265, Θεοκρ. 2, 63, εὔσα, 2, 76, παρ-εὔσας, 5, 26, εἶσα Τιμ. Λοκρ. 96, πλ. ἔντες Πιν. Ηρακλ. 1, 56, δωρ. ἔντασαι, 69, 130, γεν. παρ-έντων Ἄλκμ. 57, καὶ εὔσας Στοδ. ἀνθ. 3, σ. 344, παρατ. ἦν Ἰλ. β, 96, καὶ ἦ Σοφ. Οἰ. τ. 973, ἐπ. ἦα Ἰλ. ε, 808, ἐπ. καὶ ἰων. ἔα, δ, 321, Ἡρ. 2, 19, καὶ ἔ' Οδ. ξ, 222, ἔας Ἡρ. 1, 187, δωρ. ἔης Θεοκρ. 12, 8, ἔον Ἰλ. λ, 762, ἦσθα ψ, 604, ἔησθα, χ, 435, γ. πρόσ. ἦν, δ, 22, Ἡρ. 2, 102, ἔην Ἰλ. μ, 10, Ἡρ. 7, 143, ἦεν Ἰλ. μ, 9, ἦην, λ, 808, δωρ. γ. πρόσ. ἦς Θεοκρ. 2, 90, δούκ. ἦστην Ἄριστ. Ἰππ. 981, β. πλ. ἔατε Ἡρ. 4, 419, ἦσ' Ἄριστ. εἰρ. 821, ἦσαν Ἰλ. γ, 15, ἔσαν, δ, 438, ἔσαν Πινδ. Ν. 9, 17, καὶ ἦν (=ἦσαν) Ἡσ. θε. 321, θαμ. ἰων. ἔσκον Ἰλ. η, 153, ἔσκε, γ, 180, ἔσκον Ἡρ. 9, 40. Μέσ. παρατ. σπαν. ἦμην Εὐρ. Ἐλ. 931, Κωμ. ἀποσπ. 4, 654, γ. πλ. ἐπ. εἶατο Οδ. υ, 106, μελ. ἔσομαι Ἰλ. ζ, 409, ἐπ.

(α) Ἄλλ' ὁ Φρόνιχ. σ. 149 παραδόξως λέγει «ἦς ἐν ἀγορᾷ σόλοικον» λέγει οὐκ ἦσθα.

(β) «Τὸ ἴσθι ἔσθι λέγει Ἐκατατος» Κραμ. Ἄν. τ. 1, σ. 607.

ἔσομαι, δ, 267, ἔσει Σοφ. 86, ἔσειαι Ηρ. 7, 14, ἔσεται Ἰλ. ξ, 480, ἔσεται, δ, 164, ἔσται, κ, 41, Ηρ. 5, 65, ἐπ. καὶ ὄωρ. ἐσοῦμαι καὶ ἐσσοῦμαι, ἐσοῦ Θεοκρ. 10, 5, -εῖται Ἰλ. 6, 393, Θεοκρ. 7, 67, ἀπ-εσσ-Οδ. τ, 302, ὄωρ. πεζ. ἐσεῖται Στοβ. 102, 26, ἐσσηται Πιν. Ηρακλ. 1, 90, ἐσό-μεσθα Οδ. 6, 61, ἐσόμεσθα, ω, 432, εὐκτ. ἐσοίμην Σοφ. Οἰ. τ. 793, -οῖτο, Τρ. 941, ἀπαρ. ἔσεσθαι, Οἰ. τ. 390, ἐπ. ἔσεσθαι Ἰλ. ο, 292, δωρ. ἐσσεῖσθαι Σωφρ. παρ' Ἀπολλων. προσ. 332, ἐπ. μτχ. ἐσόμενος Ἰλ. γ, 460. Ῥίζ. ἐσ-εἶμι (=ἐσ-μι)=ἐσ-μι σανσκρ. =s-um λατ. ἐμμι (=ἐσ-μι) αἰολ. εἶσι (=ἐσ-νσι), εἶναι (=ἔσ-ναι), προστ. ἴσ-θι, ἔσ-τω. Παρ. εὐ-εσ-τώ, ἐσ-θ-λός, ἐ-ύς.

Εἶμι (πορεύομαι, ὑπάγω), ἐν. ἀντί μελ. α. Ἄντιφ. 5, 62, εἶ, εἶσι Πλατ. πολ. 520, ἐπ-εἰσι Θουκ. 6, 18, ἴτον, ἴμεν, 1, 82, ἴτε, 1, 40, ἴασιν Πλατ. πολ. 520, Ξεν. Κυρ. 8, 6, 2, ὑποτ. ἴω, ἴης Πλατ. σοφ. 242, ἴη Πλατ. νόμ. 909, ἴητον πλ. ἴωμεν Θουκ. 6, 18, ἴητε ἴωσι Ἄντιφ. 5, 11, εὐκτ. ἴοιμι Ξεν. Κυρ. 5, 5, 1, καὶ ἰοίην, συμ.π. 4, 16, ἴοις, ἴοι Πλατ. πολ. 415, ἴοιμεν, ἴοιτε, ἴοιεν Πλατ. πολ. 360, προστ. ἴθι, σοφ. 237, ἴτω, νόμ. 909, ἴτε Θουκ. 1, 40, ἴτωσαν Πλατ. νόμ. 765, καὶ ἰόντων Θουκ. 4, 118, ἀπαρ. ἰέναι 7, 74, μτχ. ἰὼν Ἰσοκ. 4, 67, παρατ. προσ-ἦειν σπαν. Ξεν. οἰκ. 6, 15, ἦια (ἄλλ. ἦα), Κυρ. 5, 4, 11, ἦιον Δουκ. θε. Συρ. 25, καὶ ἦα Πλατ. ἀπολ. 21, περι-ἦεις Αἰσχ. 3, 164, δι-ἦεισθα Πλατ. Τιμ. 26, ἦει Θουκ. 3, 93, καὶ ἦειν Πλατ. Κριτ. 117, δυῖκ. ἦτον, ἦτην Πλατ. Εὐθυδ. 294, πλ. ἦμεν, πολ. 328, εἰσ-ἦμεν, Φαιδ. 59, ἀπ-ἦεῖτε (ἄλλ. ἀπῆτε) Ἄνδοκ. 1, 66, ἦτε Ξεν. ἀν. 7, 7, 6, παρ-ἦσαν Δημ. 1, 8, ἦσαν Θουκ. 2, 3, Παρ. ἰτέος Θουκ. ἴδε ἴεμαι.

Εἶμι (ὡς ἀνωτ.) Ἰλ. γ, 410, εἶς Ησ. ἔρ. 208, εἶσθα Ἰλ. κ, 450, ἀττ. εἶ Σοφ. Τρ. 83, μέτ-ει, ἦλ. 430, ἐξ-ει Ἄριστ. νεφ. 633, εἶσι Ἰλ. ν, 796, ἐξ-εἶτι Ησυχ. πλ. ἴμεν, ρ, 155, ἀπ-ἴτε Ηρ. 8, 60, ἴασι Ἰλ. π, 160, ὑποτ. ἴω, σ, 188, ὄωρ εἴω Σωφρ. 2, ἴης Ἰλ. ω, 295, ἴησθα, κ, 67, ἴησιν ι, 701, πλ. ἴομεν (ἀντί ἴωμεν), 6, 440, ὄωρ. ἴωμες Σωφρ. 40, εὐκτ. παρ-ἴοιμεν Ἄριστ. Δυσ. 151, ἴοι Ἰλ. ξ, 21, ἰεῖη, τ, 209, προστ. ἴτωσαν Συρ. Τρ. 1480, καὶ ἴωιν Αἰσχ. Εὐμ. 32, ἀπαρ. ἰέναι, π, 87, ἴμεναι Οδ. θ, 287, ἴμμεναι, υ, 365, ἴμεν, κ, 32, ἴεμεν Στοβ. (Ἀρχύτ.) 1, 71, ἀπ-ἴεμεναι Οδ. χ, 470, σπαν. ἴναι Στραβ. (χρησμ.), 9, 23, ἐξ-ἰναι (6) Ἄθην. 13, 43, μτχ. ἰὼν Ἰλ. η, 213, ἴεσσα=βασιλεύουσα Ησυχ. παρατ. ἐπ. καὶ ἰων. ἦια Οδ. δ, 433, ἀνήτον κ, 446, ἦτε Ἰλ. η, 213, ἦε, μ, 374, ἦει, ν, 247, καὶ συγνότ. ἀντί ἀορ. ἴεν, 6, 872, γ. δυῖκ. ἴτην, ι, 347, πλ. ἴομεν Οδ. λ, 22, ἴμεν Εὐρ. Ἄνδρ. 1102, προσ-ἦτε, Κύκλ. 40, ἦσαν Ἰλ. ρ, 495, ἦσαν Ἄπολ. Ρ. 3, 442, ἐπῆσαν Οδ. τ, 445, ἴσαν Ἰλ. γ, 8, μελ. ἐπ. εἴσομαι, ξ, 8, εἴσεται Οδ. ο, 213, ἀορ. ἐπ. εἰσάμην, ε, 538, εἰσάμην, ο, 415, εἴσα-το Ἰλ. μ, 118, εἴσατο Ἰλ. ο, 415, δυῖκ. εἰσάσθην, ο, 544, μτχ. μετ-ει-σάμενος, ν, 90, ἐπι-εισαμένη, φ, 424. Παρ. ἰτός Ἄνθ. 7, 480, δυσ-πρόσ-ιτος Εὐρ. Ι. Α. 345, ἰτέτος Ἄριστ. νεφ. 131. Ῥίζ. εF-, ἐ-, ἐ-, εἶ-μι=ε-ο λατ. =ἐ-μι σανσκρ. πλ. ἴ-μεν=ἴμας σανσκρ. =i-mus λατ. ἴ-της, ἴ-τα-μός, i-ter=πορεία λατ. οἷ-μος, οἷ-μη, οἷ-τος, οἷ-τω μελ. οἷ-σω, οἷ-αξ. Τούτω συγγενῆ εἶνε τὰ ἦκω, ἰκάνω, ἰκνέομαι, οἷχομαι ἴδε καὶ ἴημι.

Εἶπα (ἐξ ἀορ. ἔπω), ἀορ. α. σπαν. ἀττ. Ξεν. ἀπομν. 2, 2, 8, εἶπας,

ἀν. 2, 5, 23, συμπ. 4, 56, πλ. σπαν. εἶπαμεν Ἀριστοτ. ἦθ. Νικ. 1, 11, 12, εἶπατε σπαν. καὶ μτγν. ἀπλοῦν Δ. Κασ. 59, 16, Π. Δ. Γενεσ. 44, 28, ἐν συνθ. παρ. Δημ. 18, 80, εἶπαν (ἄλλ. εἶπον) σπάν. Ξεν. συμπ. 3, 2, Ἀριστοτ. ἦθ. Ν. 7, 13, ἀπ. Δ. Ἄλ. 11, 41, εἶπασι Π. Δ. Πατριάρχ. 12, διαθήκ. σ. 718, εὐκτ. σπαν. εἶπαιμεν Πλατ. Σοφ. 240, εἶπαιεν (ἄλλ. εἶποιεν) Δημ. 53, 24, προστ. εἶπον Ξεν. ἀπομν. 3, 63, Πλατ. Μεν. 71, εἰπάτω Λυσ. 8, 3, δὺικ. εἶπατον Πλατ. Εὐθὺδ. 294, εἶπατε Θουκ. 5, 85, εἰπάτωσαν Ἀλεξανδ. Π. Δ. Ψαλτ. 39, 17, Ν. Δ. Πραξ. 24, 20, μτγ. εἶπας Δημ. (ἄλλ. εἰπών) 59, 5, Ἀριστοτ. τοπ. 2, 2, 4, ἀορ. 6. εἶπον Θουκ. 3, 71, θαμ. εἶπες Πλατ. πολ. 338, εἶπε Φαίδ. 59, γ. πλ. Ἀλεξανδρ. εἶποσαν Π. Δ. Ρούθ 4, 11, ὑποτ. εἶπω Ἀντιφ. 5, 5, εἶπητον Πλατ. Εὐθὺδ. 294, εὐκτ. εἶποιμι Πλατ. πολ. 400, -οις, Φιλ. 23, -οι, Ἀντιφ. 5, 5, 50, -οιμεν Πλατ. πολ. 398, -οιτε Αἰσχίν. 1, 74, -οιεν Πλατ. νόμ. 709, προστ. εἶπέ, Μεν. 71, Ξεν. Κυρ. 1, 4, 13, εἰπέτω Πλατ. Φαίδρ. 273, δὺικ. εἶπετον, Εὐθὺδ. 296, -έτην Ξεν. Κυρ. 3, 1, 42, πλ. εἶπετε σπαν. Πλατ. Πρωτ. 357, ἀπαρ. εἶπεῖν Θουκ. 4, 22, μτγ. εἰπών Ἰσοκ. 18, 2, μ. ἀορ. ἀπ-εἶπατο (α) Πλουτ. Θεμ. 23, -εἶπασθε Λουκ. νεκρ. διαλ. 29, ἀπαρ. -εἶπασθαι Ἀριστοτ. ἦθ. Νικ. 8, 16, Πολυβ. 23, 9, συν-εἶπ- Δ. Ἄλ. ἀρχ. 5, 48, μτγ. -άμενος Αἰσχίν. ἐπιστ. 10, 8, μ. ἀορ. 6. ἀπ-εἰπέσθαι (ἀντι ἀπείπασθαι) Ἰωσ. ἀρχ. 17, 3, 1.

Εἶπα (ὡς ἀνωτ.), ἀορ. α. Ηρ. 4, 44, (ἐξ ἐν. ἔπω, ὅστις εὐρίσκειται παρὰ μτγν. ἔπουσι Νικ. θηρ. 508, ἀλ. 429, Κωμ. ἀποσπ. 3, 383, προστ. ἔπετε Β. Ἀν.) εἶπας Ἰλ. α, 106, Ηρ. 7, 234, Αἰσχ. Πρ. 773, ποιητ. εἶπα (=ἔφειπα) Ἐμπεδ. 75, -πας Ἀπολ. Ρ. 3, 1106, πλ. σπαν. εἶπαμεν Ἀριστ. ἐκκλ. 75, εἶπατε Οδ. γ, 427, εἶπαν Ηρ. 1, 120, εἶπαν Ησ. θε. 24, εὐκτ. σπαν. εἶπαμι Θεοκρ. 15, 26, σπαν. εἶπαις Πινδ. Ο. 8, 46, εἶποι Ηρ. 3, 6, προστ. εἶπον Σιμων. (C.) 156, εἰπὸν Πινδ. Ο. 6, 62, Θεοκρ. 14, 11, Κωμ. ἀποσπ. 4, 297, εἰπάτω Ἀριστ. εἶρ. 660, δὺικ. εἶπατον, ὄρν. 107, πλ. εἶπατε Οδ. γ, 427, ἀπαρ. ἰων. εἶπαι Ηρ. 1, 57, μτγ. εἶπας, 1, 41, δωρ. εἶπαις Πινδ. Ο. 8, 46, εἶπασα δωρ. Θηρ. ἐπιγρ. ἀορ. 6. εἶπον, ἐπ. εἶπον μόν. ὄριστ. Ἰλ. κ, 445, εἶπες, α, 552, θαμ. εἶπεσκον, γ, 297, ὑποτ. εἶπω, α, 26, ἐπ. εἶπωμι Οδ. χ, 22, 392, -ῆσθα Ἰλ. υ, 250, -ῆσι, η, 87, προστ. ἐπ. ἔσπετε, π, 112, Κωμ. ἀποσπ. 2, 407, εὐκτ. ἐπ. καὶ δωρ. προτι-εἶποι Ἰλ. χ, 329, ὄπαρ. εἶπεῖν, ι, 102, ἐπ. εἰπέμεναι, η, 375, εἰπέμεν, ι, 688, αἰολ. εἶπην Ἀλκαί. 50. Μέσ. ἐν. ἔσπομαι μτγν. Χρ. Σίβ. 2, 4, ἀορ. ἐν τμήσ. ἀπὸ δ' εἶπασο Καλλ. Ἄρτ. 174, ἀπ-εἶπατο Ηρ. 1, 205, -άμεθα, 9, 7, -αντο, 6, 100, ἀπαρ. -εἶπασθαι, 1, 59, μτγ. -εἰπάμενος, 4, 125, Ἀνθ. 5, 233. ἴδε φημί. *ριζ. Γεπ-, σεπ-, σπε-, ἔπ-ω =νοс-ο λατ. =βάκ-μι σανασκρ. εἶπ-ον (=ἔΓεπ-ον), ἔ-σπ-ε-τε (=ἔ-σέπ-ε-τε), ἔ-εἶπον (=ε-Γεἶπον), ἐν-νεπ-ε (=ἐν-σπ-ε) =in-sec-e ἀρχ. λατ. ὄψ, ἐν-οπή =νοχ λατ. ἐν-ίπτω, ἐνί-σπω. Τὸ δίγαμμα τοῦτο σώζεται καὶ εἰς

(α) «ἀπειπάμην κάλλιον ἢ ἀπείπον» Θωμ. Μαγ. ἀλλὰ παρὰ τοῖς ἀττ. δὲν ἀπαντᾷ.

τὸ Γεπ-ος ἐν ἐπιγρ. Ἑλκείων Σωμ. ἐπιγρ. Ἑλλην. ἀρ. 11, γίπον=εἶπον (Βοιωτ.) Ησυχ. θέ-σπισ, θε-σπέ-σιος, εὐρύ-οπ-α in-sec-tiones=διηγήσεις λατινικόν.

Εἰργάσθω ἴδε εἶργω.

Εἶργω (ἀποκλείω, κρατῶ μακράν, κωλύω) Ξεν. ἀπομν. 1, 2, 20 (α), μελ. εἶρξω Θουκ. 1, 35, ἀορ. εἶρξα Ἀντιφ. 3, γ, 11, Λουκ. ἐτ. διαλ. 10, 1, ἀπ-Θουκ. 4, 37, π. παρκ. εἶργμαι Δημοκρ. Στοβ. 406, π. ἀορ. εἶρχθην Θουκ. 5, 49. Μέσ. ἐν. εἰργόμενος Ἀντιφ. 3, γ, 11, μ. μελ-ἀν-τί παθ. εἶρξομαι Ξεν. ἀν. 6, 6, 16.

Εἶργω (ὡς ἀνωτ.) Ὅμ. μόν. Ἰλ. ψ, 72, Σοφ. Φιλ. 569, ἀορ. ἀπαρ. εἶρ-ξαι, Αἴ. 753, π. παρκ. εἶργμαι μτχ. εἰργμένος Ἀριστ. ὄρν. 1085, ἀπ-Εὐρ. Ηρακλ. 877. Παθ. καὶ μέσ. εἶργεται Σοφ. Τρ. 344, εἰργόμεσθα Εὐρ. Ἑλ. 550, εὐκτ. εἰργοίμεθα, Ἑλ. 288, ὑποτ. εἶργηται Ὅμ. Ξυν. Δημ. 102, ἀ-παρ. εἶργεσθαι Ηρ. 2, 18. Τούτου παρασχ. εἶνε εἰργάσθω, ἀορ. 6, ἐργα-θον Ἰλ. λ, 437, ἐέργαθον, ε, 36, ὑποτ. ἀπ-εἰργάθη Σοφ. Οἰ. Κ. 862, ἀ-παρ. εἰργάθειν (ἄλλ. εἰργαθεῖν), Ἑλ. 1271, Εὐρ. Φοῖν. 1175. Μέσ. προς. κατεἰργάθου (ἄλλ. ἀορ. -αθοῦ) Αἰσχ. Εὐμ. 536. Παρ. εἰρκτέον Σοφ. Αἴ. 1250 ἴδε εἶργω.

Εἶργω (ἐγκλείω, ἐγκαθειργνύω) εἶργειν (ἄλλ. εἶργειν) Θουκ. 3, 18, μτγν. καθ-εἰργουσι Λουκ. ἔρωτ. 39, καὶ εἶργνυμι, καθ-εἰργουσι Πλατ. Τιμ. 45, καὶ εἰργνύω Ἀνδοκ. 4, 27, μελ. εἶρξω (ἄλλ. εἶρξω) Θουκ. 8, 74, ἀορ. εἶρξα Δημ. 21, 147, συγκαθ- Ξεν. Κυρ. 6, 1, 36, μτχ. ἐρξας (ἐκ ῥήμ. ἐργω) Πλατ. πολ. 285, π. παρκ. εἶργμαι, μτχ. -ένος Ἑλλ. 5, 2, 31, καθ-, 3, 2, 3, ὑπερσ. εἶρκτο Νικ. Δαμασκ. ἀποσπ. 8, π. ἀορ. εἶρχθην, ἀπαρ. εἰρχθῆναι Δημ. 59, 66, μτχ. εἰρχθεις Λυκούργ. 112, συν-ερχθεις Θεμιστ. 21, 248. Παρ. εἰρκτή Ξεν. Ρίζ. Γεργ-, ἐργ-, ἐργ-, ἐ-ἐργ-ω, εἶργ-ω (=ἐ-έργω), ἐργ-ω, εἶργ-ω, εἶργ-νυ-μι=ΠΓ-ΕΘ λατ εἶργ-μός, εἰρκ-τή, ὄργ-ή, Λυκό-οργ-ος (=Λυκοῦργος), ἐρκ-ος, ὄρκ-ος, ἐπί-ορκ-ος, ἐπι-ορκ-έω, ἐρύκ-ω, ἐρυκ-άνω, ἐρυκ-ανάω, ἐρύω ἴδε ἐργω καὶ ἐργνυμι.

Εἶρέω (ἐρέω) ἐπ. μόν. ἐν. μτχ. εἰρεῦσαι (=εἰρέουσαι) Ησ. θε. 38, μελ. εἰρήσω (ἄλλ. εἰρήσθω) Ἰπποκρ. 7, 448 ἴδ' εἶρω.

Εἶρωμαι (ἔρωμαι) ἐπ. καὶ ἰων. Ἰλ. α, 553. εἶρσαι, ο, 247, ὑποτ. εἶ-ρωμαι Ὀδ. θ, 542, -ηαι, α, 188, -ηται Ηρ. 4, 76, -ώμεθα Ὀδ. π, 402, προστ. εἶρσαι, α, 284, ἀπαρ. -εσθαι, τ, 95, Ηρ. 8, 65, μτχ. εἰρόμενος Ἰλ. η, 127, Ηρ. 1, 27, παρατ. εἰρόμην, 2, 44, 6, ἐν. εἶρεο, 1, 32, εἶρετο Ἰλ. α, 513, -οντο Ὀδ. λ, 570, μελ. εἰρήσομαι, δ; 61, μτχ. -όμενος, ἐπ. Ηρ. 1, 67, ἐπειρέμενος, 3, 64, μ. ἀορ. προ-εἰρησάμενος Γαλην. 15, 111 ἴδ' ἔρωμαι.

Εἶρω (λέγω) ἄορ. μέλ. ἐρῶ Θουκ. 6, 9, παρκ. εἶρηκα (=ἐ-Γρηκα) Πλατ. Μεν. 80, ὑπερσ. εἰρήκειν Πλουτ. ἡθ. 184, π. παρκ. εἶρημαι Ἀν-

(α) Κατ' Εὐσταθ. τὸ «εἶργω ἐπὶ τοῦ κωλύω ἐψίλουν, καὶ ὄθλον ἐκ τοῦ ἐπειρῆεν, ἐπὶ δὲ τοῦ ἐγκλείω ἐδάσυνον, ὡς ὄθλον τὸ καθεῖρξεν Εὐρ. Μηδ. 1258».

τιφ. 5, 5, ὑπερσ. εἶρητο Λυσ. 10, 9, π. ἀορ. ἐρρήθην (= ἐ-Γρήθην) Ξεν. Κυρ. 7, 5, 26, μτγν. ἀττ. ἐρρέθην Ἀριστοτ. κατηγ. 9, 3, π. μελ. ῥη-θήσομαι Ἰσοκ. 8, 73, μετ' ὄλ. μελ. εἰρήσομαι Θουκ. 6, 34. Παρ. ῥητός Θουκ. -έος Πλατ.

Εἶρω (ὡς ἀνωτ.) Οδ. λ, 137, εἰρέω Ησ. θε. 38, μελ. ἰων. ἐρέω ἰλ. δ, 39, Πινδ. Ο. 8, 57, Ηρ. 2, 38, -έει ἰλ. η, 91, ἀττ. ποιητ. Αἰσχ. Εὐμ. 45, π. παρκ. εἶρημαι ἰλ. δ, 363, ἰων. γ. πλ. εἰρέαται Ηρ. 7, 81, ὑπερσ. εἶρητο ἰλ. κ, 540, π. ἀορ. ἰων. εἰρέθην Ηρ. 4, 77, προ-ερρέθην Ἰπποκρ. 5, 196. Μέσ. ἀντι-ἐνερ. ἐν. εἶρομαι μτγν. Νικ. θηρ. 359, παρατ. εἶρετο ἰλ. α, 513, -οντο Οδ. λ, 542, μελ. εἰρήσεσθαι Ἰπποκρ. 8, 20, ἀπ-εροῦμαι Ἀνθ. 12, 120, μτχ. -σόμενος, 3, 516. Παθ. ἐν. εἶρεται μτγν. Ἀρατ. 172· ἴδ' ἐρέω.

Εἶρω (συνεἶρω, συναρμόζω, πλέκω, ἀρμαθιάζω) μόν. ἐν συνθ. δι- Ξεν. Κυρ. 8, 3, 40, ὑποτ. ζυνεἶρωμεν Πλατ. πολιτ. 267, παρατ. συν-εἶρον Ξεν. Κυρ. 7, 5, 6, ἀορ. εἶρα, εὐκτ. παρ-εἶρσις, συμπ. 6, 2, μτχ. δι-εἶρας Λουκ. Ἀλεξ. 26, παρκ. δι-εἶρα Ξεν. Κυρ. 8, 3, 40.

Εἶρω (ὡς ἀνωτ.) σπαν. ἀπλοῦν Πινδ. Ν. 7, 77, ἀν-Ἀριστ. Ἀχ. 1006, περι- Ηρ. 2, 96, παρατ. ἢ ἀορ. ἤειρε (= ἐ-Γειρεν) ἰλ. κ, 499, ἀορ. ἐξ-εἶρα Ἀριστ. Ἰππ. 378, καὶ ἔρσα, ὑποτ. δι-έρσης Ἰπποκρ. 4, 108, ἀπαρ. δι-εἶραι, 7, 52, δι-έρσαι, 4, 108, μτχ. -εἶρας Αἰσχ. ἀποσπ. 180, ἀν- Ηρ. 3, 118, -έρας Ἰπποκρ. 4, 296, π. παρκ. εἶρμαι, μτχ. εἶρμένος Κυριλ. ἀποσπ. 140, ἐπ. ἐερμένος Οδ. σ, 296, ἰων. ἐν-ερμένος Ηρ. 4, 190, ὑπερσ. ἐπ. ἔερτο Οδ. ο, 460· ἴδ' ἀεἶρω.

Εἶρω τάω· ἴδ' ἀεἶρω.

Εἶσα· ἴδ' ἔζω καὶ ἔω.

Ἐἴσκω (κάμνω ὁμοιον, παρομοιάζω, θεωρῶ ὁμοιον) ἐπ. ἰλ. ε, 481, εἴσκομεν Θεοκρ. 25, 199, ἀπαρ. εἴσκειν Ησ. ἔρ. 62. παρατ. ἤϊσκον (ἐ-Γισκον) Οδ. δ, 247, εἴσκον ἰλ. ι, 321, εἴσκον Θεοκρ. 25, 140, εἴσκομεν Οδ. ι, 321, ἤϊσκομεν ἰλ. φ, 332. Παθ. παρατ. ἤϊσκετο Νον. Δ. 4, 472, π. παρκ. ἤϊγμαί ἐν συνθ. προσ-ἤϊζαι Εὐρ. Ἀλκ. 1063, ὑπερ. ἤϊκτο Οδ. ν, 288, εἴκτο ἰλ. ψ, 407· ἴδ' ἴσκω.

Εἰσμάσσω· ἴδε μάσσω.

Εἶωθα· ἴδ' ἔθω.

Ἐκ-βάω· ἐκβαίνω ὄρω. Θουκ. 5, 77.

Ἐκ-καίω· ἴδε καίω.

Ἐκ-κλησιάζω (εἶμαι εἰς τὴν συνέλευσιν τοῦ λαοῦ, ὁμιλῶ ἐν αὐτῇ) Ἰσοκ. 7, 10, παρατ. ἤκ-κλησιάζον Ξεν. Ἑλλ. 5, 3, 16, Δημ. 18, 265, ἐξ-εκκλησιάζον Λυσ. 12, 73, μελ. ἐκκλησιάζω Θουκ. 7, 2, ἀορ. ἐξ-εκκλησίασα 8, 93, Δημ. 21, 193, μτγν. ἐξ-εκκλησίασεν Π. Δ. Βασιλ. Γ. 8, 1· ἴδε καλέω· πρόσλ. περί αὐξήσ. ἐγκωμιάζω.

Ἐκ-κυκλέω (διὰ μηχανῆς στρέφω τι ἰδίως ἐπὶ θεάτρου) ἐνερ. μτγν. μελ. ἐκκυκλήσω Πλουτ. ἡθ. 80. Παθ. ἐκκυκλούμενος Ἀριστ. θεσ. 96, μ. μελ. ἐκκυκλήσομαι, Ἀχ. 409, π. ἀορ. προστ. ἐκκυκλήθητι Ἀχ. 407· ἴδε κυκλώω.

Ἐκ-πυ-έω (ἐμπυάζω, ὠριμάζω), εὐκτ. ἐκπυοῦ Διοσκ. 2, μελ. ἐκπυήσω Ἱπποκρ. προγν. 41, 40, ἀορ. ἐξεπύησα, ἐπίδ. 3, 1073. Παθ. ἐκπυέομαι, ἐκπυοῦνται, προγν. 206 καὶ ἐκπυίσκεται, προγν. 41, 40, π. ἀορ. ἐκ-πυη-θῆναι, ἀφορ. 1257. Ῥίζ. πυ-, πυ-έω, πύ-θ-ω, πυθ-εδών, πυθών, πύον = ru-s λατ. ἐκ-πυ-έω, ἐμ-πυ-έω.

Ἐλαύνω (ὠθῶ, εἰς κίνησιν θέτω, μακρὰν ὠθῶ, ἀπάγω, πιέζω) Θουκ. 1, 126, καὶ ἐλάω, προστ. ἀπ-έλα Ξεν. Κυρ. 8, 3, 32, ἀπαρ. ἐλάν, Ἑλλ. 2, 4, 32, παρατ. ἤλαυνον, ἀν. 1, 5, 13, μελ. ἐλάσω (ἄλλ. ἐλῶ) ἀν. 7, 7, 55, Δ. Ἄλ. ἀρχ. 2, 36, ἀττ. μελ. ἐλῶ Πλατ. Θεογν. 129, ἀορ. ἤλασα Ξεν. Κυρ. 4, 1, 7, παρκ. ἐλήλακα Λουκ. ἀλ. Ἰσ. 1, 42, ἀπ- Ξεν. Κυρ. 4, 2, 10, π. παρκ. ἀπ-ελήλαμαι Δημ. 61, 49, ἀναττ. καὶ μτγν. ἐλήλασμαι Πaus. 4, 26, 8, ἤλασμαι Αἰν. τακτ. 31, ὑπερσ. Ἀλεξανδρ. συν-ηλάσμεν Π. Δ. Μακκ. Β. 4, 26, π. ἀορ. ἠλάθην Δ. Ἄλ. 11, 33, ἐξ- Λυσ. 13, 17, μτγν. ἠλάσθην, ἐλασθεῖς (ἄλλ. ἐλαθεῖς) Δ. Σικ. 20, 51, συν- Πλουτ. Καισ. 17, π. μελ. ἐξ-ελασθήσομαι Δ. Αλ. 4, 9, μ. μελ. μτγν. παρ-ελάσομαι Ἀρρ. ἀν. 3, 30, μ. ἀορ. ἠλασάμην Πλατ. Γοργ. 484, ἀπαρ. ἐλάσασθαι Πλουτ. Ρωμ. 23, ἐξ-ελάσασθαι Θουκ. 4, 35, μτχ. ἐξ-ελασάμενος Πολυβ. 4, 75. Παρ. ἐλατέος Ξεν.

Ἐλαύνω (ὡς ἄνωγ.) Ἰλ. μ, 62, ποιητ. ἐλάω Ἀπολ. Ρ. 3, 41, ἐλᾷ Πινδ. Ν. 3, 74, ἐλάει Ἀνθ. 44, 14, ἐλάουσι Χρ. Σιβ. 3, 239, ἐλώσι Οδ. η, 319, προστ. ἔλα Πινδ. Ι. 4 (5), 38, Εὐρ. ἀποσπ. 779, ὑποτ. ἐλαύνησι Ηρ. 1, 488, ἀπαρ. ζυν-ελαυνόμεν Ἰλ. χ, 129, ἐλάαν, ω, 366, ἰττ. ἐλάν Κωμ. ἀποσπ. 2, 835, μτχ. ἐλάων Ἀπολ. Ρ. 2, 80, εἰσ- Οδ. κ, 83, ἐλῶντα Ομ. ὕμν. Ἑρμ. 355, ὄορ. παρ-ελάντα Θεοκρ. 5, 89, παρατ. ἤλαυνον Ομ. ὕμν. 3, 75, ἔλαυνε Ἰλ. ψ, 500, θαμ. ἀπ-ελαύνεσκον Ηρ. 7, 119, καὶ ἔλεν Ἰλ. ω, 696, ἔλαεν Ἀπολ. Ρ. 3, 872, γ. πλ. ἔλων Ἰλ. ω, 696, ἐλάασκον Ἀπολ. Ρ. 1, 733, μελ. ἐλάσω Ηρ. 1, 77, παρ-ελάσσω Ἰλ. ψ, 427, ζυν- Οδ. σ, 39, ἐπ. ἐλάω Ἀπολ. Ρ. 3, 411, καὶ ἐλώσι Ἰλ. ν, 315, ἀττ. ἐλῶ Εὐρ. Βακ. 1334, ἐλᾷ Σοφ. Αἴ. 504, ἀπαρ. ἐλάν Οδ. ε, 290, ἐλάν Εὐρ. Μηδ. 70, μτχ. ἐλῶν Ηρ. 2, 162, ἀορ. ἤλασα Ἰλ. ε, 584, ὄορ. γ. πλ. ἀπῆλααν (=ἀπήλασαν) Ἀριστ. Λυσ. 1001, ἐξ-ἤλασσα Ἰλ. λ, 562, ἔλασα, ω, 80, Πινδ. Ο. 11 (10), 71, θαμ. ἐλάσασκε Ἰλ. β, 199, γ. πλ. ὄορ. ἐλάσαμες Πλουτ. ἠθ. 1131, ὑποτ. παρεξ-ελάσθηθα Ἰλ. ψ, 344, ἀπαρ. ἐπ-ελάσσαι Ἀπολ. Ρ. 2, 799, παρκ. ἐξ-ελήλακα Ἀριστ. νεφ. 828, ὑπερσ. ἐξ-εληλάκειν Ηρ. 5, 90, παρεξ-εληλάκε Ηρ. 8, 126, π. παρκ. ἐλήλαμαι Οδ. η, 113, ἀναττ. ἐλήλασμαι Ἱπποκρ. 3, 15, ὑπερσ. ἠλήλατο Ἰλ. ε, 400, ἐληλ- δ, 135, πλ. ἐλήλαντο Ησ. ἀσπ. 143, καὶ ἐληλέδατο ἠ-άδατο Οδ. ε, 290, π. ἀορ. ἠλάθην Αἰσχ. Εὐμ. 283, ἀπ-ἠλάθην Ηρ. 3, μτχ. ἐλαθεῖς Ἀριστ. ἐκκλ. 4, ἐλασθεῖς Ἀνακρ. 52. Μέσ. ἐν. ἐλαυνόμενος Ἰλ. λ, 674, ἐπ-ελάσθω Πιν. Ηρακλ. 1, 79, μελ. μτγν. ἐλάσσονται Χρ. Σιβ. 1, 395, ἀορ. ἠλασάμην Ἰλ. λ, 682, ἀπηλάσασο Ἀνθ. Παλ. 7, 903, ἐλάσαστο Ορφ. ὕμν. 44, 4, συγκεκ. ἤλαστο Ἰβουκ. 54, εὐκτ. ἐλάσαιο Οδ. υ, 51, -αἶατο Ἰλ. κ, 537, ἀπαρ. ἐξ-ελάσασθαι Θεοκρ. 24, 119, μτχ. ἐλασσάμενος Οδ. δ, 637. Παρ. ἐξ-ἠλατος Ἰλ. μ, 215. Ῥίζ. ἐλ-, (εἰλέω), ἐλ-αύνω (=ἐλ-ανύω) κατ' ἄλλ. ὀρθότ. ῥίζ. αὐτοῦ εἶνε λαF-, λαυ-, ἤτις σώζεται παρὰ τοῖς νησιώταις τοῦ Αἰγαίου λάμ-νε τὸ κουπί σου καὶ παρὰ τοῖς Κυπρίοις λάμ-νω, παρὰ δὲ λατίν. lamina ἢ λάμνα ἰταλ. ἤτοι ἔλασμα τοῦ σιδήρου, καὶ μετὰ ε προ-

τακτ. ἐλαυ-, ἐλαύ-νω, ἐλλός, (ἐλλός), ἔ-λαφ-ος, ἐλαφ-ρός, ἐλαφ-ρίζω, ἐ-λατός, σφυρ-ήλατος, ἐλασίχθων, ἐλάσιος· ἴδε καὶ ἔρχομαι.

Ἐλαφρίζω (ἐλαφρώνω τι) ὁμαλ. παρατ. ἐλαφρίζεσκε Μοσχ. 1, 126, ἄορ. ἐλαφρίσσει Ν. Διον. 2, 315. Μέσ. ἐλαφρίζεσθαι Εὐστ. παρατ. ἐλαφρίζοντο Νον. Δ. 6, 168, ἄορ. μεταβ. ἐλαφρίσσαιτο Μαξιμ. Διοσημ. 218, καὶ ἀμετβ. ἀπαρ. ἐλαφρίσασθαι Πολυδ. 4, 98· ἴδ' ἐλαύνω καὶ ἔρχομαι.

Ἐλδομαι (εἰσχομαι, ἐπιθυμῶ), μέσ. ἐπ. καὶ ποιητ. ἔλδαι Πινδ. Ο. 1, 4, ἔλδεται Ἰλ. ε, 481, καὶ ἐπ. ἐέλδομαι, ῥ, 276, ἐέλδεται Ησ. ἔρ. 373, προστ. ἐελδέσθω Ἰλ. π, 494, μτχ. ἐλδόμενος, ψ, 122, ἐελδόμενος Οδ. α, 409, δοτ. πλ. ἐελδομένοισι, ω, 400, παρατ. ἐλδόμεν Ἀπολ. Ρ. 4, 544, ἐέλδετο Οἶ. δ, 162. ῥίζ. Γελ- (βούλομαι, θέλω, ἔρομαι), Γελδ-, ἔλδ-ομαι, ἐ-έλδ-ομαι, ἐ-έλδ-ωρ.

Ἐλεαίρω (ἐλεῶ, ἔχω συμπάθειαν πρὸς τινα), ἐλεαίρεις Ἰλ. ζ, 407, προσ. ἐλεαίρε Δουκ. Τραγωδ. 304, παρατ. θαμ. ἐλεαίρεσκον Ἰλ. ω, 23, ἄορ. ἐ-λέηραν Ἀπολ. Ρ. 4, 1306. ῥίζ. ἐ-, ἔ-λ-εος, ἐ-λ-εῶ, ἐ-λεήμων, ἐλ-ε-ημοσύνη.

Ἐλέγχω (ὀλιγορῶ, καταφρονῶ, ἐξελέγχω, ἀνασκευάζω, ἐντροπιάζω) Ἀντιφ. 5, 84, παρατ. ἤλεγχον Πλατ. συμπ. 201, μελ. ἐλέγξω Ἴσοκ. 6, 71, ἐξ- Ἀνδοκ. 3, 10, ἄορ. ἤλεγξα Πλατ. σοφ. 259, π. παρκ. ἐλή-λεγμαι, νόμ. 805, ἐξ- Ἴσοκ. 10, 4, ἐξ-ἤλεγμαι (ἄλλ. ἐξ-ελήλεγμαι) Λυσ. 6, 44, ὑπερσ. ἐξ-ελήλεγκτο (ἄλλ. ἐξ-ἤλεγκτο) Δημ. 32, 27, π. ἄορ. ἤλεγχθην Πλατ. Γοργ. 458, ἐξ- Θουκ. 3, 64, π. μελ. ἐλεγχθήσομαι Ξεν. ἀπομν. 1, 7, 2. Παρ. ἐλεγκτέον Πλατ. ῥίζ. λαχ- καὶ μετὰ ε προτακτ. ἐλαχ- (ἐλαχύς), ἐλέγχ-ω, ἔλεγχ-ος, ἐλεγχ-τός, ἐλεγχ-θείς.

Ἐλελίζω (φωνάζω ἐλελεῦ, ἀλαλάζω) μάλλ. ποιητ. Ξεν. ἀν. 1, 8, 18, Εὐρ. Φοιν. 1514, ἄορ. ἠλέλιξα, ἀν. 5, 2, 14, Δημ. Φαλ. 98, ἐλελ- Καλλ. Δηλ. 138. Μέσ. ἐλελίζομαι, μτγν. -ομένη Εὐρ. Ἐλ. 1114. ῥίζ. ἐλ-, ἐλ-ελ-, ἐλ-ελ-εῦ, ἐλ-ελ-ίζω.

Ἐλ-ελίζω (διασειῶ, κάμνω τι νὰ τρέμη) ἐπ. καὶ λυρ. Πινδ. Ο. 9, 13, παρατ. ἐέλείζον Νον. 2, 225, ἄορ. ἐλέλιξα Ἰλ. θ, 199, μτχ. δωρ. -ίξαις Πινδ. Ν. 9, 19, π. ἄορ. ἐελείχθην Ἰλ. χ, 448, ἐπ. γ. πλ. -λίχθεν (=ἐε-λίχθησαν) ζ, 109, μ. ἄορ. α. ἐελειάμενος, σ, 316, μ. ἄορ. ἐπ. συγκεκ. ἐέλεικτο Ἰλ. λ, 39, ἀντι παθ. ν, 358. ῥίζ. ἐλ-, (εἰλέω) ἐλ-ελ-, ἐλ-ελίξω, ἐελείχθημα, ἐελείχθων, ἐελεεύς Ἀπόλλων.

Ἐλεόθω ἴδ' ἔρχομαι.

Ἐλεφήρω (διὰ ματιᾶς ἐλπίδος ἀπατῶ), ἄορ. ἐλεφήραι=ἀπατῆσαι Η-συχ. Μέσ. ἐλεφήρονται Οδ. τ, 505, παρατ. ἐεφαίρετο Ησ. θε. 330, ἄορ. ἐλεφηράμενος Ἰλ. ψ, 388· ἴδε ἔλπω.

Ἐλεθῶ ἴδ' ἔρχομαι.

Ἐλινύω* (ἤσυχάζω, ἀναπαύομαι, χρονοτριβῶ) ποιητ. καὶ ἰων. ἀπαρ. ἐλινύειν Ἀριστ. θεσ. 598, καὶ ἐλινύειν Ἴπποκρ. 2, 328, μτχ. ἐλινύων Αἰσχ. Πρ. 53, παρατ. ἐλίνυον Ηρ. 8, 71, ἠλίνυον Ἀππ. Μίθρ. 43, θαμ. ἐλινύεσκον Ἀπολ. Ρ. 1, 862, μελ. ἐλινύσω Πινδ. Ν. 5, 1, Δουκ. Λεξ. 2, ἄορ. ἐλίνυσα Καλλ. ἀποσπ. 248, εὐκτ. -ύσαιμι Θεοκρ. 10, 51, προστ. -ύσον Καλλ. Δημ. 58, ἀπαρ. -ύσαι Θεοκρ. 10, 51, μτχ. -ύσας Ηρ. 7, 56, Ἀρρ. ἀν. 3, 15, δι- Ἴπποκρ. 2, 318. Παρ. ἐλινύς, -ύος· ἴδ' εἰλέω.

Ἐλίσσω (περιστρέφω, περιάγω, ταχέως κινῶ, πρὸς τὰ ἄνω, στρέφω) ἄττ. ἐλίττω Πλατ. ἐπιν. 978, μτχ. ἀν-ελίττων, Φιλ. 15, ἄορ. εἰλιζα, Τιμ. 73, ἄπαρ. ἐξελίξαι Ξεν. Κυρ. 8, 5, 15, μτχ. ἐξ-ελίξας, Ἑλλ. 4, 3, 18, π. παρκ. ἐν-είλιγμαί Πλατ. συμπ. 220, περι- Πaus. 6, 19, 5 καὶ μτγν. ἐλήλιγμαί, 10, 17, 2, ὑπερσ. ἰων. ἐπ-είλικτο, 4, 26, 8, π. ἄορ. εἰλίχθην, μτχ. ἐλίχθεις Πλουτ. ἠθ. 224, περι- Πλατ. Φαιδ. 112, π. μελ. 6. μτγν. ἐλιγίσσομαι Π. Δ. Ἡσαί. 34, 4. Παρ. ἀνείλιξις Πλατ.

Ἐλίσσω (ὡς ἄνωτ.) Εὐρ. Ἡρ. μ. 868, Κωμ. ἄποσπ. 2, 787, -ίσσει; Ἄπολ. Ρ. 1, 463, δι-εξ- Ἡρ. 4, 67, προστ. ἔλισσε Εὐρ. Τρ. 333, ἄπαρ. ἐπ. ἐλισσόμεν Ἰλ. ψ, 309, μτχ. ἐλίσσων Ὀμ. ὕμν. 8, 6, παρατ. ἔλισσε Εὐρ. Ὀρ. 14, 32, μελ. ἐλίξω, Φοιν. 711, ἄορ. μτχ. ἐλίξας Ἰλ. ψ, 466, π. παρκ. εἰλιγμαί Ἡσ. θε. 791, Εὐρ. ἄποσπ. 385, ὑπερσ. εἰλικτο, Ἡρ. μ. 927, πλ. ἰων. εἰλίχατο Ἡρ. 7, 90, π. ἄορ. εἰλίχθην Εὐρ. Ἰ. Τ. 444, ἐλίχ- Ἄνθ. 5, 255, μτχ. ἐλίχθεις Ἰλ. μ. 74. Μέσ. ἐλίσσομαι, φ, 11, ἐλίσσεται Ἄπολ. Ρ. 2, 368, ἐπ-ελίσσεται Νικ. θηρ. 320, μτχ. ἐλίσσόμενος Ἰλ. χ, 95, παρατ. ἐλίσσετο, μ, 49, ἀναυξ. ἐλ- Ὀδ. υ, 24, Θεοκρ. 24, 30, μελ. ἐλίξε-ται, ρ, 728, ἄορ. ἐλιξάμην Ἰλ. μ, 467, ἄπαρ. ἀμφτε-λίξασθαι Πινδ. Ν. 1, 43, ἐλιξάμενος Ἰλ. μ, 467, ἐν- Ἡρ. 2, 95 ἴπποκρ. 8, 376, εἰλιξ- Νον. 43, 65. Παρ. ἐλικτός Σοφ. Τρ. 12 ῥίζ. Fel-, ἐλ- (εἰλέω), ἐλ-, ἐλ ἰκη, ἐλ-ίσσω (=ἐλ-ικίω), εἰλίσσω (=Fe-Felίσσω), ἐλ-ιξ, ἐλ-ιγμός.

Ἐλκῶ (ἐλκῶ) ἐπ. παρατ. ἔλκεον Ἰλ. ρ, 395, μελ. ἐλκῆσω, χ, 36, ἄορ. ἤλκησα Ὀδ. λ, 580, π. ἄορ. ἐλκῆθεις Ἰλ. χ, 62. ἴδε ἔλκω.

Ἐλκῶ ἴδε ἔλκω.

Ἐλκω (σύρω, τραβῶ) Πλατ. πολ. 553, μτγν. ἐλκῶ Τζετζ. Ἰσ. 6, 621, παρατ. εἰλκον Θουκ. 4, 14, μελ. συν-ἐλξω Πλατ. Θεαιτ. 181, σπαν. μτγν. ἄττ. καθ-ελκύσω Λουκ. θε. διαλ. 21, 1, ἀν- Αἰσωπ. 4, ἄορ. εἰλκῶσα Πλατ. πολ. 560, ὑποτ. ἐλκῶση, Θεαιτ. 175, προστ. ἔλκωσον, Παρμ. 135, ἄπαρ. ἀν-ελκύσαι Θουκ. 8, 11, μτχ. ἐλκῶσας Ξεν. Ἑλλ. 7, 1, 19, ἀν- Θουκ. 6, 104, μὴ ἄττ. καὶ μτγν. περι-εἰλξα Φιλοστρ. Ἡρ. σ. 735, ἔλξα Γαλην. 2, 30, παρκ. καθ-εἰλκῶσα Δημ. 5, 12, π. παρκ. καθ-εἰλκῶσμαι Θουκ. 6, 50, π. ἄορ. εἰλκῶσθην, ὑποτ. ἐλκῶσθῃ Θεοφρ. Φ. Ἰ. 5, 4, 5, ἄπαρ. ὑσθῆναι Πολυβ. 15, 33, καὶ εἰλχθην, μτχ. ἐλ-χθεις Αἰλ. Ἰ. Ζ. 2, 4, 16, Δ. Δασρ. 6, 91, μελ. μτγν. ἐλχθῆσεται Γα-λην. 3, 533. Μέσ. ἔλκομαι Πλατ. Θεαιτ. 181, παρατ. ἐ-φεἰλκετο Πολυβ. 23, 9, 12, μ. μελ. μτγν. ἐφελκυσόμενος Ὀρειβ. 6, 10, μ. ἄορ. μτγν. εἰλξάτο Γαλην. 4, 524, ἐλκῶσασθαι Πλουτ. Ἄριστ. 208, μτχ. προσ-ελκυσάμενος Πλατ. Κρατ. 407. Παρ. ἐλκτέον Πλατ. συν-ελκυστέος Ξεν.

Ἐλκω (ὡς ἄνωτ.) Ἰλ. ω, 52, -κει Σοφ. Ἄντ. 1233, προστ. ἐλκε Αἰσχ. ἄποσπ. 276, ἄπαρ. ἐπ. ἐλκόμεναι Ἰλ. κ, 353, ἐλκόμεν, 6, 152, αἰολ. ἐλκην Σαφρ. 79, ἰων. ἐπ-ἐλκειν Ἡρ. 3, 12, μτχ. ἀπ-ἐλκων Ἡρ. 6, 91, ἐπ-ἐλ-κῶσα, 5, 12, παρατ. εἰλκον Ὀμ. ὕμν. Δημ. 308, ἔλκων Ὀδ. φ, 419, ἐλ-κον Ἰλ. χ, 465, μελ. ἐλξω Αἰσχ. ἰκ. 909, καὶ ἐλκῶσω ἴπποκρ. 3, 442, σπαν. καὶ μτγν. ἄττ. Κωμ. ἄποσπ. 4, 58, ἄορ. ἐλκῶσα Βατρ. 233, Εὐρ. Φοιν. 987, ὑποτ. ἐλκῶση Ἡρ. 2, 65, εὐκτ. δι-ελκῶσαι; Ἄριστ. πλ. 1036,

(ΑΝΩΜΑΛΑ ΡΗΜΑΤΑ).

ἀπαρ. ἐλκύσαι Πινδ. Ν. 7, 403, Κωμ. ἀποσπ. 2, 456, μτχ. ἐλκύσας; Εὐρ. Κύκλ. 447, μή ἀττ. εἴλξα Βατρ. 445, ἐλξ- Ἄνθ. 9, 370, ὑποτ. ἐλξω Ἄνακρ. παραρτ. 3, 5, εὐκτ. ἐλξειε Πλωτιν. 26, 72, π. παρκ. εἴλωσμαι Εὐρ. Ρησ. 576, μτχ. ἀν-ελκυσμένος Ηρ. 9, 98, εἴλωσμη- Ἴπποκρ. 8, 484, ὕπερσ. εἴλωστο, 5, 178, π. ἀορ. εἴλωσθην, 5, 152, ὑποτ. ἐλκυσθῆ, 4, 140, ἐξ- Ἀριστ. ἐκκλ. 689, ἀπαρ. ἐλκυσθῆναι Ηρ. 4, 140, μτχ. ἀφ-ελχθεῖς Σουῖδ. παθ. μελ. μτγν. ἐλκυσθήσομαι Λυκόφρ. 358, ἀλλά συγκαθ-Αἰσχ. Ἐπτ. 614. Μέσ. ἔλωμαι, ἔλκεται Ἰλ. ρ, 136, προστ. ἔλκεο Ομη. ὕμν. Διον. 26, μτχ. ἐπ-ελκόμενος Ηρ. 4, 203, παρατ. ἔλκετο Ἰλ. α, 194, ἀορ. εἴλωσάμην Ἄνθ. 7, 287, ἐφ- Ἴπποκρ. 9, 226, ὑποτ. ἀφ-ελκώσμαι Ἀριστ. Ἀχ. 4420, μτχ. -υσάμενος Ἴπποκρ. 4, 106. Ρίζ. Γελκ-, ἐλκ-, ὄλκ, ἐλ-κω=lac-io (ἀντί vlac-io, vale-io) λατ. ἐλκ-ύω, παρατ. εἴλων (=ε-Γελκ-ον), ἐλκ-η-θ-μός, ὄλκ-ή, ὄλκ-ός, ὄλκας, αὐλαξ, δωρ. ὠλαξ, ἀττ. ἀλοξ (ἀντί ἀΦλακ-ς, ἀΦλοκ-ς).

Ἑλληνίζω (μιμούμαι τοὺς Ἕλληνας) Ξεν. ἀν. 7, 3, 25, παρατ. ἡλ-λήνιζε Δ. Χρυσ. λ. 239, ἐλλήνιζε μτγν. Χαρίτ. 4, 5, μελ. ἐλληνιῶ Φιλοστρ. εἰκ. 2, 5, ἀορ. -ῖσαι Δ. Κασ. 55, 3, π. ἀορ. ἀναυξ. ἐλληνίσθησαν Θουκ. 2, 68, π. παρκ. μτγν. ἡλλήνισται Ἰωσ. ἀρχ. 4, 6. Ρίζ. ἐλ-, ὄθεν ἐλ-ιος, σέλ-ας, hell=λαμπρὸς γερμ. held = ἦρωσ ὡς. ἐλ-η=τό ρῶς τοῦ ἡλίου. Σελλοῖ (=Ἑλλοῖ), Ἑλλ-ην, Ἑλλ-ην-ίζω.

Ἐλπίζω ἀττ. Θουκ. 3, 30, παρατ. ἡλπίζον Ἰσοκ. 7, 22, θαμ. ἐπ-ελπίζεσκον ποιητ. Χρ. Σίβ. 4, 253, μελ. ἐλπίσω Δημ. 19, 332, καὶ -ῶ Π. Δ. Ψαλτ. 43, 7, -ιεῖς, 90, 4, -ιεῖ, 63, 44, -ιοῦμεν, Ψαλτ. 39, 5, -ιοῦσι, Ησαΐ. 44, 40, ἀορ. ἡλπισα Θουκ. 5, 7, παρκ. μτγν. ἡλπικα Ζωναρ. σ. 427, προ- Κωμ. ἀποσπ. 4, 523, ὕπερσ. ἡλπικαί Πλουτ. Ἀλκιβ. 47, -εσαν Ηρωδν. 8, 5, π. παρκ. ἡλπισμένοι Δ. Ἀλ. 5, 40, καὶ μετὰ δασείας ἀφ-ηλπισμένοι Ἐπιγραφ. π. ἀορ. ἐλπισθὲν Σοφ. Οἰ. Κ. 1105. Μέσ. ἐλπιζόμενος Ἀππ. Λιβ. 15 ἴδ' ἔλω.

Ἐλπω (δίδω ἐλπίδα, κάμνω νὰ ἐλπίσῃ τις) ἐπ. ἔλπει Οδ. 6, 91, εὐκτ. ἔλποι Μαξίμ. διοσημ. 478, παρκ. 6. ἀντί ἐν. ἔολπα (ἀντί Γε-Γολπα) μόν. ὀριστ. Ἰλ. χ, 246, ὕπερσ. ἀντί παρατ. ἐώλπειν (ἀντί ἐ-Γε-Γολπειν) μόν. γ. ἐν. -ει Οδ. φ, 96. Μέσ. ἔλωμαι ἐπ. καὶ ἰων. Ἰλ. ν, 309, 6. ἐν. ἔλ-πεαι, ι, 40, ἐπ. ἐέλλεται, ν, 813, εὐκτ. ἐελποίμην, θ, 196, ἐλπ-, φ, 605, ὑποτ. ἔλη Οδ. ζ, 297, προστ. ἔλπεο Ἰλ. υ, 204, μτχ. ἐλπόμενος, σ, 260, παρατ. ἡλόμην Οδ. ι, 449, ἐλόμην Ἰλ. μ, 261, ἐέλλετο, μ, 407. Παρ. ἄ-ελλετο Σοφ. Αἴ. 648, ἐπι- Ἀρχιλ. 76. Ρίζ. Γελπ-, ἔλπ-, ἐλπ-ίς, ἐλπ-ίζω (=ἐλπιδ-ιω), ἐλπ-ωρή, ἐ Γελπ-, ἐ-ἐλπομαι (=ε-Γελπ-ομαι), ἐ-ἐλπ-ετο (=ε-Γέλλ-ετο), ἐλεπF-, ἐλεφ-, ἐλεφ-αίρω (=ἐλεφ-αρίω), ἔ-ολπ-α, volup-tas=ἡδονή λατ. ἄ-ελπ-τ-ος, ἀπαλατιον=ἀγαπητὸν Ησυχ. ἴδε καὶ ἔλδομαι.

Ἐλσαι ἴδε εἴλω.

Ἐλσεῖν ἴδ' ἔρχομαι.

Ἐλύθω ἴδ' ἔρχομαι.

Ἐλύω (κάμπτω, στρέφω, ἐλίσσω) ἐπ. καὶ μόν. π. ἀορ. ἐλύσθην Ἰλ. ψ, 393, μτχ. ἐλυσθεῖς Οδ. ι, 433 ἴδ' εἰλέω.

Ἐλω ἴδε εἴλω.

Ἔλω. Ἰδ' αἰρέω.

Ἐμ-βριμάομαι. Ἰδε βριμάομαι.

Ἐμέμηκον. Ἰδε μηκάομαι.

Ἐμέω (ζερνώ, φλυαρῶ) Πλατ. Φαιδρ. 268, παρατ. ἤμουν Ξεν. ἀν. 4, 8, 20, μελ. μτγν. συνεξ-εμέσω Γεωπ. 19, 7, ἀορ. ἤμεσα (α) Λουκ. Ἐρμ. 41, ὑποτ. ἐμέσω Πλουτ. ἠθ. 804, ἀπαρ. ἐξεμέσαι Πλατ. πολ. 406, παρκ. μτγν. ἐμήμεκα Αἰλ. I. Z. 17, 37, ὑπερσ. μτγν. ἐμεμέκει Δ. Λαερ. 6, 4, 7, π. παρκ. μτγν. ἐμήμεσαι Αἰλ. Π. I. 13, 22, π. ἀορ. ἐμεθη- νί Γαλ. 7, 219, ἐξ- Ὀρειβ. 8, 6, π. μελ. μτγν. ἐξ-εμεθήσεται Π. Δ. Ἰωβ. 20, 15, μ. μελ. ἐξ-εμέσονται, Ἰερ. 25, 16.

Ἐμέω (ὡς ἀνωτ.), -έει Ἰπποκρ. 7, 10, κατ-εμοῦσι Ἀριστ. ἀποσπ. 207, προστ. ἔμει, ἀποσπ. 604, ἀπεμεέτω Ἰπποκρ. 8, 122, 10, ἀπαρ. ἐμεῖν Κωμ. ἀποσπ. 2, 850, ἀπεμέειν Ἰπποκρ. 390, 19, μτχ. ἐμέων Ἰλ. ο, 11, -ων Αἰσχ. Ἀγ. 1599, μελ. ἀττ. σπάν. ἐμῶ, ἐμει Αἰσχ. Εὐμ. 730, ἐνεξ-Κωμ. ἀποσπ. 2, 868, ἰων. ἐμέσω Ἰπποκρ. 7, 28, καὶ ἰων. ἐμέομαι, 6, 42, ἐμοῦμαι Αἰσχ. Εὐμ. 730, ἀορ. ἤμεσα Ἰπποκρ. 2, 696, ἐξ- Ἀριστ. Ἀχ. 6, σπάν. ἐξ-ἤμησε Ησ. θε. 497, ὑπερ-ἤμησ- Ἰπποκρ. 7, 10, ἀπ-ε-μεσσειν Ἰλ. ξ, 437, ὑποτ. ἐξ-εμέσω Ἀριστ. Ἀχ. 586, εὐκτ. ἐξ-εμέσειε Οδ. μ, 237, ἀπαρ. ἐμέσαι Ηρ. 1, 133, ὑπερσ. ἐμημέκεε Ἰπποκρ. 5, 232, π. ἀορ. ἤμηθεις Σχολ. Οδ. μ, 439, μ. ἀορ. ἀπ-εμηάτο (ἄλλ. ἐφωμήατο) Ἀνθ. Παλ. 7, 636, ὑποτ. ἐμέσηται Ἰπποκρ. 2, 494. ῥίζ. ἐμ-, Γεμ-, ἐμ-έω=βαμ-ἄ-μι σανσκρ.=vom-o λατ. =vom-ir γαλλ. ἐμ-ε-τος, ἐμ-ε-σις =vom-itas λατ.

Ἐμ-μέμαα. Ἰδε μάλω.

Ἐμνήμουκα. Ἰδ' ἡμῶ.

Ἐμπάζομαι (φροντίζω περί τινος, συλλογίζομαι τι) ἐπ. Ἰλ. π, 50, ἐμ-πάζει Οδ. ε, 422, ἐμπάζεται Νικ. ἀλ. 282, προστ. ἐμπάξω Οδ. α, 305, μτχ. ἐμπαζόμενος Τιμ. Φιλίστ. 34, παρατ. ἐμπάζετο Οδ. ρ, 48, ἐμπαζό-μεθα, 6, 201. Παράγεται δ' ἡ λέξις ἐκ τοῦ ἔμπα, καὶ τοῦτο πάλιν ἐκ τῆς ἐν καὶ παρ.

Ἐμπαίζω Ἰδε παίζω.

Ἐμπεδώ (στερεώνω, ἀσφαλίζω), παρατ. ἤμ-πέδου Ξεν. Κυρ. 8, 8, 2, ἀορ. μτγν. ἐνεπέδωσα Δ. Κασ. 60, 28' Ἰδε πεδάω.

Ἐμπεῖρω (ἐμπήγω, ἐμβάλλω), ἀορ. ἐνέπειρα Δ. Κασ. 64, 6, καὶ ἔπει-ραν Ἰλ. 6, 428, μτχ. ἐμπεῖρας Ἰλ. 6, 426, καὶ ἐπ. ἀμπεῖρας Ἰλ. 6, 426, π. παρκ. ἐμπεπαρμένος Ἀλκίφρ. 3, 55, καὶ ἐπ. ἀμπεπαρμένος Ἀριστ. Ἀχ. 796. Ἰδε πείρω καὶ πειράω.

Ἐμπίπρημι Ἰδε πίμπρημι.

Ἐμπίπτω Ἰδε πίπτω.

Ἐμ-ποδίζω (ἐμβάινω εἰς τὰ πόδια, κωλύω) Ξεν. ἀπομν. 4, 3, 9, παρατ. ἐνεπόδιζον, Κυρ. 2, 3, 10, μελ. ἐμποδιῶ Ἰσοκ. ἐπιστ. 4, 11,

(α) «Ἐξήμισε κάλλιον ἢ ἤμεσε» Θωμ. Μαγ. σ. 327.

μτγν. -ίσω Γεωπ. 2, 49, π. παρκ. ἐμπεποδισμένος Αἰσχ. Πρ. 550, π. μελ. μτγν. ἐμποδισθήσομαι Γαλην. 10, 76, μ. μελ. ἀντί παθ. ἐμποδίσσεται Στοβ. 67, 25. Μέσ. ἐμποδίζεται Κωμ. ἀποσπ. 4, 57 ἴδε πεδάω.

Ἐμ-πολάω (ἐντός τινος πωλῶ, ἐμπορεύομαι, διὰ πωλημένα εισπράττω) εὔχρ. μόν. ἀορ. ἐν-επόλησα Ἰσαϊ. 11, 43, ἀλλ' ἀπημπόλησα (ἀλλ. ἀπεμπόλησα) Ἀπολδ. 3, 6, 4, καὶ παρκ. ἐμπεπόληκα Λουκ. κατάπλ. 1.

Ἐμ-πολάω (ὡς ἀνωτ.), ἐμπολάτε Σοφ. Ἄντ. 1037, ὑποτ. ἐμπολά Ἄριστ. εἰρ. 448, παρατ. ἡμπόλα, σφ. 444, ἀπ- Εὐρ. Τρ. 973, μελ. ἐμπολάσω Σοφ. Ἄντ. 1063, ἀορ. ἐνεπόλησα, μτχ. ἐμπόλησας Σοφ. Οἱ. τ. 1025, παρκ. ἡμπόληκα, Αἴ. 978, μτχ. -ληκῶς Αἰσχ. Εὐμ. 631, π. παρκ. ἐξ-ημπόλημαι Σοφ. Ἄντ. 1036, ἰων. μτχ. ἐμπολημένος Ηρ. 1, 4, π. ἀορ. ἐμπόληθεις Σοφ. Τρ. 250. Μέσ. μόν. παρατ. ἐμπολόωντο (≡ἐνεπολόωντο) Οδ. ο, 456· τὸ ἐμπολέω εἶνε μτγν. Τζέτζ. Ἰσ. 1, 821 κτλ. ἴδε πέλω.

Ἐμ-πορεύομαι ἴδε πορεύομαι.

Ἐμ-πρήθω ἴδε πῆπρημι.

Ἐμ-πυέω, ἐμπυύσσω καὶ ἐμπύω (ἔχω ἐν ἐαυτῷ πύον, ἔχω ἐσωτερικὰ πύου ἔλκη), ἐμπύει Ἰπποκρ. π. ἀσθ. 1, 453, ὑποτ. ἐμπυύσκη Ἄρετ. ὄξ. νοσ. 1, 14, ἀορ. ἐνεπύησε Ἰπποκρ. ἐπιδ. 4, 1122. Παθ. ἐμπυύσσεσθαι, π. ἀσθ. 4, σ. 494 ἴδ' ἐκπυέω.

Ἐμφανίζω (κάμνω τι φανερόν, δεικνύω) Ξεν. Κυρ. 8, 1, 26, παρατ. ἐν-εφάνιζον, Κυρ. 8, 2, 1, μελ. ἐμφανιῶ Δημ. 12, 22, ἀορ. ἐνεφάνισα Πλατ. Τιμ. σ. 49, παρκ. ἐμπεφάνικα Πλουτ. ἠθ. σ. 1133, π. ἀορ. ἐνεφάνισθην Ἰωαν. Μαλαλ. σ. 449. Μέσ. ἐμφανίζομαι Αἰν. τακτ. 6, π. μελ. ἐμφανισθήσομαι Αἰν. τακτ. κ. 4. Παρ. ἐμφάνις ἴδε φαίνομαι.

Ἐμ-φορέω ἴδε φορέω.

Ἐναίρω (φονεύω, εἰς τὴν μάχην καταβάλλω, ἐξολοθρεύω) ποιητ. Ἰλ. θ, 296, Εὐρ. Ἴων 191, ἀπαρ. ἐναίρειν Ἰλ. φ, 485 καὶ ἐπ. ἐναίρειμεν, ω, 244, μτχ. ἐναίρων, φ, 26, Σοφ. Φιλ. 946, παρατ. ἐναίρειν Πινδ. Ν. 3, 47, Εὐρ. Ἰππ. 1224, ἀορ. α. σπάν μτγν. κατ-ἐνήρα Ὀρφ. Ἄργ. 669, ἀορ. β. ἦναρον Εὐρ. Ἄνδρ. 1182, κατ- Σοφ. Ἄντ. 871, καὶ ἔναρον ἀπαρ. ἐξ-εναρεῖν Ησ. ἀσπ. 329, μτχ. ἐναρόντ' Πινδ. Ν. 10, 15. Μέσ. ἀντί ἐνερ. ἐναίρομαι ἐπ. προστ. ἐναίρειο Οδ. τ, 263, μτχ. ἐναίρόμενος Ἰλ. π, 92, ἀορ. ἐπ. ἐνήραρην, ε, 59, κατ-ἐνήρατο Οδ. λ, 519. Παθ. ἐναίρειται Σοφ. Οἱ. Κ. 842, μτχ. ἐναίρόμενος Ὀρφ. λ. θ. 229, παρατ. ἐναίροντο Αἰσχ. Ἐπτ. 877. Ρίζ. Fe-, Fa-, Fer-, ter-, ár-, tar-, γε-, ἔρ-α=γέ-α=ter-γα λατ. ἔρ-εδος, ἔρ-έφω, ἐρέπ-τ-ω. Κατὰ δὲ Ἦουχ. ἐν-εροι=νεκροί, ὑποχθόνιοι καὶ νερ-εροι=χθόνιοι, ἐν-αρα=σκόλα, ἐν-αρ-ίζω=φονεύω, ἐν-αίρω (≡ἐν-αρ-ίω), τάρ-τ-αρος. Τῆς αὐτῆς ρίζης εἶνε καὶ ὁ τάφος, ὄρφ-νός, ὄρφι-ν-ατός.

Ἐναντιόομαι (ἐναντιώνομαι, ἀντιφέρομαι) ἀποθ. Ἄνδοκ. 3, 1, ἀπαρ. -οῦσθαι Θουκ. 4, 65, παρατ. ἠναντιούμην Ἰσοκ. 19, 14, μελ. ἐναντιώσομαι Λυσ. 13, 17, παρκ. ἠναντιώμην Θουκ. 2, 40, π. ἀορ. ἠναντιώθην Ξεν. ἀπομν. 4, 8, 5, π. μελ. ἀντί μέσ. μτγν. ἐναντιωθήσομαι Δ. Σικ. 3, 6. Παρ. ἐναντιωτέον Ἀριστοτ. ἴδ' ἀντιώ.

Ἐναρίζω (ἀφαιρῶ τοῦ φονευθέντος ἐχθροῦ τὰ ὄπλα, φονεύω ἐν μάχαις) ποιητ. εὐκτ. ἐναρίζοι. Ἰλ. α, 191 μτχ. ἐναρίζων, φ, 224, παρατ. ἠνάριζον Αἰσχ. Ἄγ. 1644, ἐνάριζον Ἰλ. ρ, 413, μελ. ἐξ-ἐναρίζει, υ, 339, εὐκτ. -ζοί, α, 491, ἀορ. ἐνάριζα, χ, 323, Πινδ. Ν. 6, 54, ἐξ-ἐναρ- Ἡσ. θε. 289, προστακτ. ἐπ-ἐναρίζον Σοφ. Οἰ. Κ. 1733, μτγν. ἠνάριζα Λυκόφρ. 486 καὶ ἠνάρισα Ἀνακρ. Ἐπιγρ. 100, ἀπαρ. ἐναρίζαι Κ. Σμ. 7, 694. Παθ. ἐναριζομένη Σοφ. Τρ. 94, π. παρκ. κατ-ἠνάρισμα, Αἴ. 26, π. ἀορ. ἀπ-ἠναρισθην Ἰππών. 42, κατ- Αἰσχ. γο. 347, μεσ. μελ. μτγν. ἐναρίζομαι μετβ. Χρ. Σιδ. 3, 468, μ. ἀορ. ἐναρίζατο Ὀππ. κυν. 2, 20 ἴδ' ἐνάρω.

Ἐν-ασκέω (κατὰ τι ἐξασκῶ, ἐξασκοῦμαι) μτγν. ἀορ. μτχ. ἐνασκήσας Πλουτ. Ἀλεξ. 17, ἀμετβ. Πολυβ. 1, 63, π. παρκ. ἐνήσκημαι Ἴωσ. ἀρχ. 3, 7, 5, π. ἀορ. -ήσθη Ἀνθ. 13, 354, μ. μελ. ἀντι παθ. ἐνασκήσσει Λουκ. βί. πρσ. 3 ἴδ' ἀσκέω.

Ἐν-αύω ἴδ' αὖω.

Ἐν-διάω (ἐν ὑπαίθρῳ, ἢ ἐν τινι τόπῳ διατρέω, κατοικῶ) ποιητ. -άει Ἀνθ. 5, 270, ἀπαρ. -άειν μτγν. Χριστοδ. ἐκφρ. 122, μτχ. ἐνδιάουσα Ἀνθ. 5, 292, παρατ. θαμ. ἐνδιάσκον μετβ. Θεοκρ. 16, 38. Μέσ. ἐνδιάονται Ομ. ὕμν. 32, 6, ἐνδιῶνται — μεσημεδριάζουσιν Ησυχ. Ῥίζ. δι-, (δτος, Ζεύς), ἐν-δι-άω, ἐν-δι-ος ἴδε καὶ δηθύνω καὶ εἶδον.

Ἐν-δοιάζω (ἀμφιβάλλω, ἔχω δισταγμούς εἰς τι) Θουκ. 1, 36, ἀορ. ἐνεδοίησα Λουκ. ἀλεκτρ. 11. Μέσ. ἐνδοιάζομαι Δ. Ἄλ. ἀρχ. 7, 59, π. παρκ. ἀντι ἐνερ. μτγν. ἐνδοιάσθαι Παρθεν. 9, 4, π. ἀορ. ἐνεδοιάσθη Ἰσουλ. 1, 122. Παρ. ἐνδοιαστός ἴδε δοιάζω.

Ἐν-δυνέω ἐνδύνω Ἡρ. 3, 98 ἴδε δυνέω.

Ἐνέγκω ἴδε φέρω.

Ἐν-εδρεύω (εἰς ἐνδρῶν τίθεμαι, παραμονεύω, ἐπιβουλεύω), παρατ. ἐνήδρευον Ξεν. Κυρ. 1, 6, 39, μελ. ἐνεδρεύσω Πλουτ. Ἄντ. 63, ἀορ. ἐνήδρευσα Θουκ. 4, 67, π. παρκ. ἐνήδρευμένος Λουκ. π. διαβ. 23, π. ἀορ. ἐνήδρευθην Δημ. 28, 2, μ. μελ. ἀντι παθ. ἐνεδρεύσοιντο Ξεν. Ἑλλ. 7, 2, 18, μ. ἀορ. ἐνεδρευσάμενος Ἑλλ. 4, 4, 15 ἴδε ἐδριάω.

Ἐνέθω ἀρρ. παρκ. 6. ἐνήνοθα (ἤλθον) ἐπ. καὶ μόν. ἐν συνθ. ἐπ-ἐνήνοθε Ἰλ. κ, 134, κατ-ἐνήνοθ- Ομ. ὕμν. Δημ. 279, παρενήνοθ- Ἀπολ. Ρ. 1, 664 ἴδ' ἀνήνοθε.

Ἐνέκω ἴδε φέρω.

Ἐν-έπω (λέγω, διηγούμαι πρὸς τινα) ποιητ. Εὐρ. Ἠλ. 144, προδνέπω Σοφ. Τρ. 227, καὶ ἐνέπω Αἰσχ. Ἄγ. 247, ἐνέπει Ν. Διον. 46, 38, -έπει Πινδ. Ν. 3, 75, -έπουσι Εὐρ. Ι. Α. 177, δωρ. ἐνέποισι Πινδ. Ν. 6, 64, ὑποτ. ἐνέπω Κωμ. ἀποσπ. 3, 531, ἐνέπω Αἰσχ. Ἰκ. 930, εὐκτ. ἐνέποιμι Οδ. ρ, 561, ἐνέποις Σοφ. Τρ. 630, ἐνέποι Πινδ. Ο. 8, 82, προστ. ἐννεπε Ἰλ. 6, 761, πλ. ἐνέπετε Ἡσ. ἔρ. 2, ἀπαρ. ἐνέπειν Εὐρ. Ρησ. 14, ἐνέπειν Σοφ. Τρ. 402, μτχ. ἐνέπων Ἰλ. λ, 643, καὶ ἐνέπων Πινδ. Ν. 7, 69 καὶ σπαν. ἐνίπτων Πινδ. Π. 4, 201, Αἰσχ. Ἄγ. 590, δωρ. θηλ. ἐνέποισα Πινδ. Ι. 8, 46, μτγν. ἐνίσπω Ορφ. Ἄργ. 855, ἐνίσπει Δ. Περ. 391, παρατ. ἐνεπον Πινδ. Ν. 69, ἐνεπον Ἰλ. θ, 412, μελ. ἐνίψω, η, 447, καὶ

ἐνισπήσω Οδ. ε, 98, ἀορ. μτγν. ὑποτ. ἐνίψω Θεοκρ. 27, 10, ἐνίψη Νον. Διον. 9, 22, εὐκτ. ἐνίψαι, 10, 201, ἀορ. 6. ἐνισπον Ἰλ. 6, 80, ὑποτ. ἐνίσπω, λ, 839, εὐκτ. ἐνίσποι, ζ, 107, προσ. ἐνίσπε, λ, 186 καὶ ἐνίσπε Οδ. δ, 642, ἀπαρ. ἐνίσπειν, δ, 324. Παρ. ἐνοπή· ἴδ' ἐνίπτω, ἔπω καὶ εἴπα.

Ἐν-εργέω (εἶμαι δραστήριος, πράττω, παράγω) ὁμαλ. παρατ. ἐνάργει (ἐνήργει Ἄρενς) Θεοκρ. 4, 60· ἴδ' ἐργάζομαι.

Ἐν-έχω· ἴδ' ἔχω.

Ἐνήνοθα· ἴδ' ἐνέθω.

Ἐνθεῖν, ἦνθον· ἴδ' ἔρχομαι.

Ἐν-θυμέομαι (βάλλω εἰς τὸν νοῦν μου, σκέπτομαι) ἀττ. Ἀντιφ. 5, 6, παρατ. ἐν-θυμούμενη Θουκ. 7, 18, μελ. ἐνθυμήσομαι Λυσ. 12, 45, παρκ. ἐντεθύμημαι Θουκ. 1, 120, ἀλλὰ παθ. Πλατ. Κρατ. 404, ὑπερσ. ἐν-επεθύμητο Λυσ. 12, 70, ἐντεθυμ. Ἰωσ. ἀρχ. 14, 13, π. ἀορ. ἐν-εθυμήθηεν Ξεν. Ἑλλ. 4, 3, 13, π. μελ. ἀντί μέσ. ἐνθυμήσομαι Λυσ. 12, 45. Παρ. ἐνθυμητέον Ἀνδοκ.

Ἐνθυμοῦμαι (ὡς ἄνωτ.), ἐνθυμεύονται Ἰπποκρ. π. ἀέρ. 295, 26, ἀπαρ. ἐν. θυμέεσθαι, π. ἀέρ. 295, 35, παρκ. ἐντεθύμημαι Ἀριστ. ἐκκλ. 262· ἀλλὰ καὶ ἐνερ. ἐνθυμέω μτγν. προ- Αἰν. τακτ. 24, 18, ἀορ. μτχ. ἐνθυμήσας, 37, 6· ἴδε θυμαίνω.

Ἐν-ίπτω (λέγω)· ἴδ' ἐνέπω.

Ἐν-ίπτω (σκληρῶς προσφωνῶ, ψέγω, μέμφομαι, μεθ' ὕδρων ἐπιπλήτω) ποιητ. εὐκτ. ἐνίπτοι Ἰλ. ω, 768, προστ. ἐνίπτε, γ, 438, καὶ ἐνίσσω μόν. ἐν. Νικ. θηρ. 522, Δ. Περ. 394, ἀπαρ. ἐπ. ἐνισσέμεν Ἰλ. ο, 198, μτχ. ἐνίπτων (ἴδ' ἐνέπω) καὶ ἐνίσσων, χ, 497, παρατ. ἐνίσσον, -ομεν Οδ. ω, 161, μτγν. ἐνίπτον Νικ. θηρ. 347, ἀορ. ἐνέπιπον Ἰλ. ψ, 473, ἠνίπαπε, 6, 245. Παθ. ἐνισσόμενος Οδ. ω, 163. Τούτου παρασχ. εἶνε ἐνιπτάζω Ἀπολ. Ρ. 1, 492· ἴδ' ἐνέπω.

Ἐνι-σκιμπτω· ἴδ' ἐνισκίπτω.

Ἐνί-σπω· ἴδ' ἐνέπω.

Ἐν-νέπω· ἴδ' ἐνέπω.

Ἐν-νοῶ (ἔχω κατὰ νοῦν, σκέπτομαι, ἀναλογίζομαι) ὁμαλ. ἀπαρ. ἐννοεῖν Σοφ. Ἀντ. 61, παρατ. ἐννοεῖ Εὐρ. Ηλ. 639, ἀορ. μτχ. ἐννοήσας καὶ κατὰ κρᾶσ. ἐννώσας Ηρ. 1, 68, παρκ. γ. πλ. ἐννενάωσας, 3, 6. Ἄλλ' ἐννοῖτε εὐρίσκειται καὶ ἐννοοῦμαι Ἰπποκρ. 435, παρατ. ἰων. ἐνένωντο Ηρ. 7, 206, μ. ἀορ. ἐννοησάμενος μτγν. Κινναμ. 4, Β. 19. Παρ. ἐννοια· ἴδε νοέω.

Ἐν-νυμι (ἐνδύω, περιβάλλω τινά τι) ἄρρ. ὁ ἐν. ἀπλοῦς· ἴδ' ἀμφιέννυμι, ἐπι-έννυμι, μ. ἀορ. ἐπι-εσάμην, ἀπαρ. ἐπιέσασθαι Ξεν. Κυρ. 6, 4, 6.

Ἐν-νυμι (ὡς ἄνωτ) ἐννώω ποιητ. καὶ εἰνώω ἀπλοῦς ἄχρ. ὁ ἐν. ἴδε κατ-αμφιέννυμι, πλ. παρατ. κατ-εἰνούον Οηπ. ἀλ. 2, 673, μελ. ἐπ. ἔσσω Οδ. π, 79, ἀλλ' ἀμφι-έσω, ε, 167, ἀττ. προσ-αμφιωῖ Ἀριστ. ἰππ. 891, ἀπαμφ-Κωμ. ἀποσπ. 4, 171, ἔσσει Οδ. ο, 338, ἀοριστ. ἔσσα, ἔσσει Ἰλ. ε, 905, πλ. ἐπιέσσαμεν, υ, 143, κατα-εἰνούσαν, ψ, 135, προστ. ἔσσον, π,

670, εὐκτ. ἀμφίεσαιμ· Οδ. σ, 361, ἀπαρ. ἔσαι, ξ, 154, μτχ. ἔσαι, ξ, 253, 396, θηλ. ἀμφίεσσα, ο, 369. Μέσ. ἔνυμαι, ἀπαρ. -υθαί Οδ. κ, 543, ἐπίνυθαί Ηρ. 4, 64, μτχ. ἐννύμεναι Ορφ. ὕμν. 43, 6, παρατ. ἐν-υτο Οδ. ε, 229, μελ. ἐφέσειεσθαι Ἄπολ. Ρ. 1, 691, μτχ. ἐπι-εσομένοις Πινδ. Ν. 11, 16, ἀορ. ἀμφίεσατο Ιλ. ξ, 178, ἔσατο, ξ, 350, καὶ ἐσοσά-μην, κ, 23, προστ. ἀμφίεσασθε Οδ. ψ, 131, ἔσασθε Ἄπολ. Ρ. 2, 1169, ἀπαρ. ἔσασθαι Οδ. π, 338, μτχ. ἐσοσάμενος Ιλ. ξ, 282, ἐπι- Πινδ. Ν. 10, 44, καὶ ἐπεσοσάμενος Ἀνθ. Παλ. 7, 446, παρκ. εἶμαι Οδ. τ, 72, εἶσαι, λ, 194, καὶ ἔσαι, ω, 250, ἔσται, λ, 194, ἰων. ἐπί-εσται Ηρ. 1, 47, μτχ. εἰμένος Ιλ. ο, 308, κατα-εἰμένος Οδ. ν, 354, ἐπι- Ιλ. η, 164, ὑπερσυντ. (ἔσμην) ἔσσο, γ, 57, ἔστο, ψ, 67, ἔστο, μ, 464, γ, δῶκ. ἔσθην, σ, 517, γ. πλ. εἶλατο, σ, 596. Ῥίζ. Ἔεσ-, ἐσ-, ἐν-νυμι (=ἔσ-νυ-μι)=βασ-έ-σαν-σπρ. ἐσ-θ-έω=ves-tio λατ. ἔσ-θος, (=Ἔεσ-θος), ἐσ-θή(τ)ε=vestis λατ.=ἔνδυμα, γαλλ. vetement, ἰ-μάτιον, ἐ-ανός (=Ἔε-ανός), εἶμα (=ἔσ-μα) ἐπ-εἰνυθαί (=ἐπ-έσ-νυθαί), ἔεσσατο (=ἔἜεσσατο). Τό δίγαμμα σώζεται καὶ ἐν τοῖς τοῦ Ἦουχ. γέμ-ματα=ἰμάτια (αιολ.), καὶ γῆμα=ἰμάτιον (δωρ.), γεσ-τία=ἔνδυσις, γέσ-τα=στολή (Κυπρ.), βέσ-τον=βέτιον Ἐτ. Μεγ. ἐν-τεα, ἐν-τόνω, ἐν-τόω.

Ἐν-οχλέω (προξενῶ βάρος, ἀνησυχίαν εἰς τινα) Δυσ. 8, 4, παρατ. ἠνώχλων Ξεν. Κυρ. 5, 3, 56, μελ. ἐνοχλήσω Ἰσοκ. 15, 153, ἀορ. ἠνώχλησα Δημ. 19, 206, εὐκτ. -ήσειε Ἰσοκ. 5, 59, παρκ. ἠνώχληκα Δημ. 21, 4, ἀλλ' ἠνώχληκα Διόδωρ. 583, σ. 282. Παθ. παρατ. ἠνοχλείτο Δίσχιν. 3, 44, π. παρκ. παρ-ἠνώχλημαι Δημ. 18, 50, π. ἀορ. ἠνοχλή-θην Π. Δ. Βασιλ. Α, 30, 13, π. μελ. μτγν. ἐνοχληθήσονται Γεωπ. 14, 9, μτχ. -θησόμενος Δ. Ἄλ. 10, 3, μ. μελ. ἀντί παθ. ἐνοχλησόμενος Γα-λην. 3, 953 ἰδ' ὀχλέω.

Ἐν-οχλέω (ὡς ἀνωτ.) καὶ αιολ. ἐνοχλέω, ἐνοχλεῖς Θεοκρ. 29 (30), 36, παρατ. ἠνώχλων Ἀκρίφρ. 3, 53. Παρ. ἐνόχλησι· ἴδ' ὀχλέω.

Ἐν-ράπτω (ράπτω τι ἐντός τινος), ἀορ. ἐνέρραψα Ἄπολδ. 3, 4, μτχ. ἐνράψας Πλουτ. ἠθ. 257 π. ἀορ. α. ἐρραφθεις Κορονοῦτ. φύσ. θε. 30, 214, π. ἀορ. β. ἐν-ερράφη Εὐρ. Βακ. 286, μ. ἀορ. ἐν-ερράφατο Ηρ. 2, 146, μτχ. ἐρραψάμενος Ἀριστείδ. τ. 1, σ. 29 ἴδε ράπτω.

Ἐν-σκήπτω ἴδε σκήπτω.

Ἐν-σκήμπτω (εἰς τι προσκολλῶμαι, ἀπό τινος κρατοῦμαι) καὶ ἐνὶ σκίμ-πτω, μελ. ἐνισκίμψει Νικ. θηρ. 23, ἀορ. ἐνέσκιμψε Πινδ. Π. 3, 58, ὑποτ. ἐνισκίμψης Ἄπολ. Ρ. 3, 153, π. ἀορ. ἐνισκίμψθη Ιλ. ρ, 528 ἴδε σκήπτω.

Ἐν-τέλλω (δίδω ἐντολήν, διατάσσω) ἄχρ. παρὰ πεζ. εὐχρ. δὲ τὸ μέσ. ἀποθ. ἐντέλλομαι Πλατ. Πρωτ. 325, μελ. μτγν. ἐντελοῦμαι Π. Δ. Ἡσαϊ. 13, 11, ἀορ. ἐνετειλάμην Ξεν. Κυρ. 4, 2, 12, ἀπαρ. -ασθαι, ἀν. 5, 1, 13, π. παρκ. ἐντέταλμαι, μτχ. -ταλμένα, Κυρ. 5, 5, 3.

Ἐν-τέλλω (ὡς ἀνωτ.) ποιητ. Σοφ. ἀποσπ. 252, ἀορ. ἐντειλε Πινδ. Ο. 7, 40. Ἐν γένει ἀποθ. μέσ. ἀντί ἐνερ. ἐντέλλομαι Ηρ. 4, 9, παρατ. ἐνε-τέλλετο, 3, 16, ἰων. β. ἐν. ἐνετέλλεο, 1, 117, μελ. μτγν. ἐντελοῦμαι Σχολ. Ιλ. ω, 117, μ. ἀορ. ἐνετειλάμην Ηρ. 1, 156, ἀπαρ. -ασθαι, 2, 121,

μτχ. -άμενος, 1, 117, π. παρκ. ἐντέταλμαι, μτχ. -ταλμένα Σοφ. ἀποσπ. 411, π. ὑπερσ. ἐντέταλτο Ηρ. 5, 2· ἴδε τέλλω.

Ἐν-τροπαλίζομαι (συχνά στρέφομαι, ὅπως βλέπω εἰς τὰ ὀπίσω) μόν. μτχ. ἐν. -όμενος Ἰλ. ζ. 496 καὶ μτγν. πεζ. Πλουτ. ἡθ. 449· ἴδε τρέπω.

Ἐντόνω· ἴδ' ἐντόω.

Ἐντόω (παρασκευάζω, ἐτοιμάζω) ποιητ. καὶ ἐντόει Θεογν. 196, προσ. ἐντοε Ἄνθ. 10, 118, ἐπ- Ἰλ. θ. 374, παρατ. ἐντοον, ε, 720, Μόσχ. 2, 164, ἀλλ' ἐντόνω Ἄπολ. Ρ. 3, 737, παρατ. ἐντονον Ἰλ. ι, 203, Οδ. δ, 483, ἐντονον Πινδ. Π. 4, 181, θαμ. ἐντόνεσθε Ἄπολ. Ρ. 3, 40, μελ. ἐντονω Λυκόφρ. 734, ἀορ. ἐντονα, προστ. ἐντόνατε Εὐρ. Ἰππ. 1183, μτχ. -όνασα Ἰλ. ξ, 462. Μέσ. ἐντόνομαι -ύονται Ἄπολ. Ρ. 4, 1191, ἀλλὰ παθ. 1, 235, εὐκτ. -τόνοιτο Μόσχ. 2 (1), 30, προστ. -τόνεσθε Καλλ. Ἄπολ. 8, μτχ. -υόμενος Οδ. ρ, 482, παρατ. ἐντόνοντο Ἰλ. ω, 124, ἀορ. ἐντονώμην, ὑποτ. -τόνωμαι Οδ. ρ, 175, ἐπ. 6. ἐν. -ύναει, ζ, 33, εὐκτ. -ύναιο Ἄπολ. Ρ. 3, 510, -αίτο, 3, 293, ἀπαρ. -ασθαι Ησ. ἔρ. 632, μτχ. -άμενος Οδ. μ, 18. Παθ. ἐντόνονται Ἄπολ. Ρ. 1, 235 Παρ. ἔντεα ἴδε ἔννομι.

Ἐνυπνιάζω (βλέπω ὄνειρον, ὄνειρεύομαι) Ἀριστοτ. Ι. Ζ. 4, 10, 13. Μέσ. ἐνυπνιαζόμεαι Πλουτ. Βρουτ. 24, ἀορ. ἐνυπνιασάμην Π. Δ. Ἱερ. 37, 9, π. ἀορ. ἐνυπνιασθην, Γενεσ. 28, 12, π. μελ. -ασθήσομαι, Ἰωήλ 2, 28· ἴδε ὑπνώω.

Ἐξ-ακέσας· ἴδ' ἀκέομαι.

Ἐξ-αλαόω· ἴδ' ἀλαόω.

Ἐξ-αμβλίσκω καὶ ἐξαμβλύσκω· ἴδ' ἀμβλίσκω.

Ἐξ-απατάω (ὄλως διόλου ἀπατῶ τινα) ἀττ. ὁμαλ. Ἄντιφ. 5, 91, μελ. -ήσω Λυσ. 4, 14, ἀορ. ἐξ-ηπάτησα Ἄνδοκ. 3, 33, παρκ. ἐξ-ηπάτηκα Πλατ. Πρωτ. 342 κτλ. μ. μελ. ἀντί παθ. ἐξ-απατήσομαι Ξεν. ἀν. 7, 2, 3, π. ἀορ. ἐξ-ηπατήθηην Ἄντιφ. 5, 91, π. μελ. ἐξ-απατηθήσομαι Πλατ. Κρατ. 436. Μέσ. ἐν. ἐξ-απατῶμαι, (ἀλλ. ἐξαπατᾶ), Κρατ. 439.

Ἐξαπατάω (ὡς ἀνωτ.) Ηρ. 1, 90, Ἰπποκρ. 6, 496, δωρ. γ. πλ. ἐξαπατῶντι (=ἐξαπατῶσι) Πινδ. Ο. 1, 29, παρατ. ἐξηπάτων Ἀριστ. Ἰππ. 481, θαμ. ἐξαπάτασκον, εἰρ. 1070, μελ. -ήσω Ἰλ. ι, 371, ἀορ. ἐξηπάτησα Ἀριστ. ἐκκλ. 349· ἴδ' ἀπατάω.

Ἐξ-ἀρνέομαι· ἴδ' ἀρνέομαι.

Ἐξ-ἐμέω (ξερνῶ) ἀορ. ἐξήμησε Ησ. θε. 497, καὶ ἐξήμησεν Ἀριστ. Αἰγ. 6, εὐκτ. ἐξεμέσειεν Οδ. μ, 237, π. μελ. ἐξεμεθήσεται Π. Δ. Ἰώβ 20, 15· ἴδ' ἐμέω.

Ἐξ-εστί· ἴδ' εἰμί.

Ἐξ-ετάζω (ἐρευνῶ ἂν ἦνέ τι ἀληθές, γνήσιον, δοκιμάζω) ἀττ. Ξεν. ἀπομν. 2, 2, 13, παρατ. ἐξ-ήταζον Θουκ. 2, 7, μελ. ἐξετάζω Ξεν. οἰκ. 8, 10, μόν. ἐξετώ Ἰσοκ. 9, 34, ἀορ. ἐξ-ήτασα Πλατ. ἐπιστ. 13, 15, εὐκτ. -άσαιμι, Φαιδρ. 277, -σαιε Δημ. 20, 18, ἀπαρ. ἐξετάσαι Πλατ. Χαρμ. 170, παρκ. ἐξήτακα Ξεν. ἀπομν. 3, 6, 10, π. παρκ. ἐξήτασαι

Δημ. 20, 49, π. ἀορ. ἐξήτασθην, 22, 66, π. μελ. ἐξετασθήσομαι, 2, 20. Τὸ δ' ἀπλοῦν ἐτάζω παρὰ Πλατ. Κρατ. 410, ἀορ. ἤτασα Ἄνθ. 7, 17. Παρ. ἐξεταστέον Πλατ.

Ἐξ-ε-τάζω (ὡς ἄνωτ.), ἀορ. δωρ. ἐξήταξε Θεοκρ. 14, 28. Ῥίζ. ἐτ-, ἐ-τάζω, ἐξ-ε-τάζω, ἐτ-εος, σατ-ja=ἰληθής, σανσκρ. ἔτυ-μος, ἐτ-ήτυμος.

Ἔοικα· ἴδε εἴκω.

Ἐόληται, ἐόλητο· ἴδ' εἰλέω.

Ἔοργα· ἴδε ῥέζω καὶ ἔρετω.

Ἐορτάζω (γεορτάζω) Θουκ. 3, 3, παρατ. ἐώρταζον Ἴσοκ. 19, 40, μελ. μτγν. ἐορτάσω Δ. Κασ. 47, 13, ἀορ. ἐώρτασα, 48, 34, ἀπαρ. ἐορτάσαι Πλατ. πολ. 458, ὑπερσ. δι-εωρτάκει Δ. Κασ. 47, 20, π. ἀορ. ἐωρτάσθην 56, 24.

Ἐορτάζω (ὡς ἄνωτ.) ἰων. ὀρτάζουσι Ηρ. 2, 60, παρατ. ὀρταζον, 9, 7, ἀορ. ἐορτάσαι Ἀριστ. Ἀχ. 1079, μτγ. ὀρτάσας Ηρ. 7, 26. Ῥίζ. Fer-, Fre-, ré-, bre-, ver-, For-, ὀρ-τή, ἐ-ορ-τή (Fe-For-τή), γε-ορ-τή κοιν. ἐ-ορ-τ-άζω, ἔρ-δ-ω ἢ ἔρ-δ-ω, βρέ-τα;=ἀπεικονισμά τι, ὁμοίωμα, καὶ βρέ-τ-η (Αἰσχ. Ἐκτ. 94)=ξόανα, εἶδωλα Πουχ. τούτω συγγεν. εἶνε τὸ λατ. ver-er=αἰδοῦμαι, σέβομαι τοὺς θεούς, ὄργ-ιον, ὄργ-ιάζω.

Ἐπ-αγαλομαι (ἐπιχαίρω), παρατ. ἐπαγαίετο Ἀπολ. Ρ. 3, 1262, ἀορ. ἐπ-αγάσσετο Παρθεν. 21, 18. Εἶνε σύνθ. ἐκ τῆς ἐπί καὶ ἀγαίω, συνηθ. ἀγαλομα=ἄγαμαι.

Ἐπ-αινέω (ἐπευφημῶ, ἐπιδοκιμαζῶ, ἐγκρίνω, ἐπαινῶ) Θουκ. 2, 35, παρατ. ἐπήνεον Πλατ. πολ. 582, μελ. ἐπαινέσω Ξεν. ἀν. 1, 4, 16, καὶ ἐπαινέσομαι Ἴσοκ. 8, 140, ἀορ. ἐπήνεσα Θουκ. 1, 86, παρκ. ἐπήνεκα Ἴσοκ. 12, 261, π. παρκ. ἐπήνημαι, 12, 233, π. ἀορ. ἐπήνεσθην Θουκ. 2, 25, π. μελ. ἐπαινεθήσομαι Ἄνδοκ. 2, 13, μ. ἀορ. μτγν. ἐπήνεσατο Φαλ. ἐπιστ. 13, ἀπαρ. ἐπαινέσασθαι Θεμιστ. 16, 200. Παρ. ἐπαινετέος Πλατ.

Ἐπ-αινέω (ὡς ἄνωτ.) αἰολ. ἐπαινῆμι Σιμων. 5, 19, δωρ. γ. πλ. ἐπαινέοντι Πινδ. Π. 5, 114, παρατ. ἰων. ἐπαινέον Ηρ. 3, 34, ἀορ. ποιητ. ἐπήνησα Ἰλ. σ, 312, Θεογν. 876, π. παρκ. ἐπήνημαι Ἰπποκρ. 2, 334· ἴδ' αἰνέω.

Ἐπ-αίω· ἴδ' αἴω.

Ἐπ-ανορθῶ (ἐπανορθῶνω) ἀττ. Δημ. 6, 34, παρατ. ἐπ-ηνώρθουν Ἴσοκ. 12, 200, μελ. -ώσω Θουκ. 7, 77, ἀορ. ἐπ-ηνώρθωσα Λυσ. 2, 70, μτγν. ἐπ-αν- Εὐναπ. ἀποσπ. 23, π. παρκ. ἐπ-ηνώρθωμαι Δημ. 18, 311, π. ἀορ. ἐπανορθωθῆναι, 9, 76, ἀλλὰ μτγν. ἐπ-ανωρθώθη Π. Δ. Μακκ. Β. 5, 20, π. μελ. ἐπανορθωθήσομαι Αἰσχιν. 3, 177, καὶ μέσ. ἀντι π. μέλ. ἐπανορθώσεται Δ. Κασ. 73, 1. Μέσ. ἐπανορθοῦμαι Πλατ. Εὐθ. 9, παρατ. ἐπηνωρθοῦμην, Θεαιτ. 143, μελ. -ώσομαι Δημ. 15, 34, ἀορ. ἐπηνωρθωσάμην Ἴσοκ. 4, 165. Παρ. ἐπανορθωτέον Πλατ. ἴδ' ὀρθῶ.

Ἐπ-αυρέω (λαμβάνω, τυγχάνω, τινός ἀπολαμβάνω) καὶ ἐπαυρίσκω ἐπ.

καὶ λυρ. ἀλλὰ σπαν. ἐπαυρεῖ Ἡσ. ἔρ. 449, -ίσκουσι Θεογν. 111, ἀορ. δωρ. ἐπαυρον Πινδ. Π. 3, 36, ὑποτ. ἐπαύρης Ἰλ. λ, 391, ἐπαύρη Οδ. σ, 107, ἀπαρ. ἐπαυρεῖν, ο, 316 καὶ ἐπαυρέμεν, σ, 302, μτχ. ἐπαυρίσκων Ἰλ. ν, 733. Μέσ. ἐπαυρίσκομαι, -εταί Ἰπποκρ. 7, 488, γ. πλ. -σκοντ' Ἰλ. ν, 733, ἀπαρ. ἐπαύρεσθαι (ἐκ ῥ. ἐπαύρομαι) Ἄπολ. Ρ. 4, 1275, μελ. ἐπαυρήσεσθαι Ἰλ. ζ, 353, ἀορ. α. ἐπηυράμην Ἀριστοτ. ἠθ. Ν. 8, 15, 11, ἀπαρ. -αύρασθαι Ἰπποκρ. 4, 632, ἀορ. β. ἐπηυρόμην Εὐρ. Ἐλ. 469, β. ἐν. ἐπηύρου Αἰσχ. Πρ. 28, δωρ. ἐπαύρεο Πινδ. Ν. 5, 49, ὑποτ. ἐπαύρηται Ἰλ. ο, 17, -ωνται, α, 410, εὐκτ. ἐπαύροίτο Ἡρ. 7, 180, ἀπαρ. -έσθαι Εὐρ. Ι. Τ. 529, σπαν. πεζ. Ἄνδοκ. 2, 2, μτχ. -όμενος Ἄπολ. Ρ. 4, 964 ἰδ' ἀπαυράω.

Ἐπ-αυτέω (ἐπικαλοῦμαι τινα μετὰ κραυγῶν, φωνάζω), παρ.τ. ἐπ-αύ-τες Κ. Σμ. 9, 130, ἐπι-αύτει Καλλ. Ἄρτ. 58, πλ. ἐπαύτεον Θεοκρ. 22, 91, καὶ ἐπι-αύτεῦν Ἡσ. ἀσπ. 309, ἀορ. ἐπηύτηες Καλλ. Ἄπολ. 102 ἰδ' αὐτέω.

Ἐπ-εγ-γελάω (περιπαίζω, περιγελάω τινα), εὐκτ. ἐπεγγελέων Σοφ. Αἴ. 969, ἀπαρ. ἐπεγγελάω, Αἴ. 989, μτχ. ἐπεγγελέων Πλουτ. καὶ ἐπεγγελώωσα Ὀππ. ἀλ. 2, 303, μελ. ἐπεγγελάσων μτγν. Νικητ. Εὐγ. 7, 296 ἰδε γελάω.

Ἐπείγω (πιέζω, στενοχωρῶ, βιάζω, διώκω, σπεύδω) Πλατ. νόμ. 887, παρατ. κατ-ήπειγον Θουκ. 1, 61, ἀορ. κατ-ήπειξα Πλουτ. Ἄγις 19, π. παρκ. ἠπειγμαι Ἀριστείδ. 404, π. ἀορ. ἀντί μέσ. ἠπειγθην Ἰσοκ. 4, 87, Θουκ. 1, 80. Μέσ. ἐπείγομαι, 3, 2, ὑποτ. -ωμαι Πλατ. Ἀξ. 364, προστ. ἐπείγου, Φαιδ. 116, ἀπαρ. -εσθαι, νόμ. 965. μτχ. -όμενος Ἀντιφ. 5, 94, παρατ. ἠπειγόμεν, Θουκ. 4, 4. Εὐχρηστότ. δὲ παρ' αὐτ. πεζ. εἶνε τὸ σύνθ. κατεπείγω Πλατ. Θεαιτ. 187, παρατ. κατήπειγον Θουκ. 1, 61. Μέσ. κατεπείγομαι Πολυβ. 5, 37, 10. Παρ. ἐπεικτέον Πλατ.

Ἐπείγω (ὡς ἀνωτ.) Ἰλ. μ, 454, προστ. ἐπειγε Εὐρ. Φοιν. 1280, παρατ. ἠπειγον Πινδ. Ο. 8, 47, ἐπειγον Οδ. μ, 205, ἀορ. ἠπειξα Ἰπποκρ. ἐπ. 3, 814. Μέσ. ἐπείγομαι Αἰσχ. χο. 660, προστ. ἐπείγου Σοφ. ἀποσκ. 690, ἐπειγέσθω Ἰλ. β, 354, παρατ. ἐπείγετο, ε, 622, μελ. ἐπειζομαι Αἰσχ. Πρ. 52, ἐπειξεσθε Ἀριστ. ἐκκλ. 43. Ῥιζ. ἀγ-, ἐγ-, ἐπ-εἶγω (=ἐπ-εγ-ίω), αἰγ-ίς (=αἰγ-ς), ἀτῖσσω (=αἰγ-ίω), κατ-αιγιζω, ἀκ-τ-ή, αἴγες (=ἀγ-ιες) = τὰ κύματα Δωριεῖς Ἠσυχ. Αἰγ-αῖον πέλαγος, αἰγι-αλός, αἰγ-ειρος (= αἰγ-έριος).

Ἐπ-έλπομαι (ἔχω ἐλπίδας εἰς τινα ἢ εἰς τι) καὶ ἐπι-έλπομαι, ἐπι-έλπεται Ἰλ. ω, 491, προστ. ἐπιέλπεο, α, 545, μτχ. ἐπελπομένα Αἰσχ. Ἄγ. 1031 καὶ ἐπιελπόμενος Οδ. φ, 126 ἰδ' ἐλπίζω.

Ἐπ-ενήνοθε ἰδ' ἐνέθω.

Ἐπεπαιώνιστο (τὸ ω ἀντὶ α ἔχουσι τὰ καλλιτ. χειρόγρ.) ὑπερσ. τοῦ παιανίζω.

Ἐπι-βουλεύω (ὡς καὶ παρ' ἡμῖν) ἀττ. Πλατ. πολ. 565, παρατ. ἐπ-εβούλευον Ἀντιφ. 5, 62, ἀορ. ἐπ-εβούλευσα Ἀντιφ. 2, γ, 3, παρκ. ἐπι-εβούλευκα Ἰσοκ. 18, 51, μ. μελ. ἀντὶ παθ. -εύσομαι Ξεν. Κυρ. 5, 4, 34, π. μελ. μτγν. -ευθήσομαι Δ. Κασ. 52, 33, π. ἀορ. -εβουλεύθη Ἀντιφ. 4, β, 5 ἰδε βουλεύω.

Ἐπι-θυμέω (ὡς καὶ παρ' ἡμῖν) ἐπιθυμῶ, Θουκ. 4, 108, παρατ. ἐπεθύμει Πλατ. συμπ. 192, μελ. ἤσω Θουκ. 4, 117, ἀορ. ἐπ-εθύμησα Ἴσοκ. 15, 19 κτλ. μτχ. π. ἀορ. μτγν. -θῆεις Δ. Σικ. ἀποσπ. 37, 40 ἴδε θυμαίνω.

Ἐπι-θωύσσω (ἐπιθῶ, ἀναθῶ), ἐπιθωύσσει Συνεσ. σ, 321, παρατ. ἐπεθώυξε Νικητ. χρον. 336, μελ. ἐπιθωύξει Εὐρ. Ι. Τ. 1127, ἀορ. ἐπ-εθώυξας Αἰσχ. Πρ. 277. ἴδε θωύσσω.

Ἐπι-καχλάζεσκον ἴδε καχλάζω.

Ἐπι-λέγω ἴδε λέγω.

Ἐπι-λογίζομαι (λογαριάζω μὲ τὸν νοῦν μου) Πλατ. Ἄξ. 365, μελ. -ιοῦμαι, Ἄξ. 365, ἀορ. -ελογισάμην Ξεν. Ἑλλ. 7, 5, 16, παρκ. μτγν. λελόγισμαι Δ. Ἄλ. 3, 15, π. ἀορ. ἐπ-ελογίσθην, μτχ. ἐπιλογισθῆεις Ηρ. 7, 177. Παρ. ἐπιλογιστέον Πλουτ. ἴδε λογίζομαι.

Ἐπι-μέλομαι (ἐπιμελοῦμαι) Ξεν. Κυρ. 1, 2, 3, Ἴσοκ. 19, 49, Πλατ. νόμ. 905, παρατ. ἐπ-εμελόμην Θουκ. 6, 54, καὶ ἐπι-μελ-έομαι, 6, 91, Λυσ. 7, 7, Πλατ. νόμ. 905, Ἴσοκρ. 19, 49, Ἀντιφ. 6, 12, Ξεν. ἀν. 5, 3, 1, παρατ. ἐπ-εμελεῖτο Θουκ. 7, 8, Ἰσαῖ. 1, 12, Λυκουργ. 44, μελ. ἐπιμελήσομαι Θουκ. 3, 25, π. παρκ. ἐπιμεμελήμην σπαν. 6, 41, π. ἀορ. ἐπ-εμελήθην Λυσ. 6, 40, π. μελ. σπαν. ἐπιμεληθήσομαι Ξεν. ἀπομν. 2, 7, 8, μ. ἀορ. μτγν. ἐπ-εμελησάμην Γαλην. 1, 24. Παρ. ἐπιμελητέος.

Ἐπι-μέλομαι καὶ ἐπιμελέομαι (ὡς ἄνωτ.), ἀπαρ. -έεσθαι Ἴπποκρ. 3, 492. ἴδε μέλω.

Ἐπι-νεύω ἴδε νεύω.

Ἐπι-νοέω ἴδε νοέω.

Ἐπι-ορκέω (ψευδῆ ὄρκον κάμνω) Ξεν. ἀν. 7, 6, 18, μελ. ἐπιορκήσω Αἰσχιν. 1, 67, ἀορ. ἐπι-ὄρκησα Δημ. 49, 67, παρκ. ἐπι-ὄρκηκα Ξεν. ἀν. 3, 1, 22, π. μελ. κατ-ἐπι-ορκηθήσομαι Δημ. 54, 40.

Ἐπι-ορκέω (ὡς ἄνωτ.) καὶ ἐν ἐπιγραφαῖς τισὶν ἐπιορκέω, παρκ. ἐπι-ὄρκηκε Ηρ. 4, 68. ἴδε εἶργω.

Ἐπι-πάσσω καὶ -ττω (πασπαλίζω τι), ἀπαρ. ἐπιπασσέμεν Ορφ. λιθ. 449, μτχ. -πάσσων Ιλ. ε, 401, ἀορ. ἐπι-πάσσειν, δ, 219. Παθ. ἐπιπάσσομαι Ἄριστ. Ι. Ζ. 9, 50. Παρ. ἐπιπαστέον Ματθ. ἴδε πάσσω καὶ πατέομαι.

Ἐπι-πληρόω ἴδε πληρόω.

Ἐπι-σιτίζω (ἐφοδιάζω τι μὲ σῖτον, τρέφω), μελ. ἐπισιτιέσθαι Ηρ. 7, 176, μτχ. ἐπισιτιέμενος, 9, 50. ἴδε σιτέω.

Ἐπι-σκοπέω ἴδε σκοπέω.

Ἐπίσταμαι (ἐννοῶ, καταλαμβάνω, γνωρίζω, εἰξεύρω) Θουκ. 2, 35, ὕποτ. -ομαι Ξεν. Κυρ. 2, 3, 22, -στη Πλατ. Εὐθυδ. 296, παρατ. ἤπι-

στάμην Λυσ. 3, 44, ἠπίστασο Πλατ. Εὐθυδ. 296, μελ. ἐπιστήσομαι, Μέν. 85, π. ἀορ. ἠπιστήθηγν, νόμ. 687. Παρ. ἐπιστητὸς Πλατ. -έον.

Ἐπι-σταμαι (ὡς ἀνωτ.), ἐπίστασαι Αἰσχ. Πρ. 982, δωρ. ἐπίσα Πινδ. Π. 3, 80, Αἰσχ. Εὐμ. 86, ἐπίστη Θεογν. 1085, καὶ ἐξἐπίσταται Ηρ. 7, 135, γ. πλ. ἰων. ἐπιστάται, 3, 2, ὑποτ. γ. πλ. -έωνται, 3, 134, προς. ἐπίστασο Αἰσχ. Πρ. 840, Ηρ. 7, 29, ἐπίσω Σοφ. Τρ. 182, παρατ. ἠπιστάμην Αἰσχ. Πρ. 265, ἠπίστασο Σοφ. Ηλ. 394, ἀλλ' ἠπίστω Εὐρ. Ηρ. μ. 344, ἠπίσταντο Καλλ. Δημ. 112 καὶ ἰων. ἐπιστάτο Ηρ. 3, 66 καὶ ἠπιστάτο, 2, 53. Ῥίξ. Γιδ- (οἶδα), ἴσ-τ-αμαι καὶ μετὰ τῆς ἐπὶ προθ. ἐπισ-τ-αμαι, ἐπ-ισ-τ-ήμη, ἐπιστημῶ, ἐπιστημοσύνη, ἐπιστήμων.

Ἐπι-στοθέω (περιπαίζω, χλευάζω), ὑποτ. ἐπιστοθέωσιν Ἀπολ. Ρ. 3, 663, παρατ. ἐπι-στοθέεσκον, 4, 1723. Ῥίξ. σ-σ-τεμφ-στέμφ-υλον, γεμβ-άζειν=λοιδορεῖν, χλευάζειν, καὶ στεμβάσεις=λοιδορίας, καὶ γόβ-ος=λοιδορία, ὄνειδος Ησυχ. στοθ-έω, ἐπι-στοθ-έω. Κατ' ἄλλ. ὅμως παράγεται ἐκ τοῦ στόμα, στόφορος.

Ἐπι-τάσσω (θέτω ἔπειτα, τοποθετῶ, διατάσσω), ἀπαρμφ. ἐπιτάσσειν Στοδ. ἀνθ. 2, σ. 316, μελ. ἐπιταξόμεσθα Εὐρ. Ικ. 524. Παρ. ἐπιταξίς· ἴδε τάσσω.

Ἐπι-τέλλω· ἴδε τέλλω.

Ἐπι-φθύζω καὶ ἐπιφθύδω δωρ. (πτύω ἐπί τι, καταφρονῶ), μτχ. ἐπιφύζοισα Θεοκρ. 2, 61· ἴδε πτύω.

Ἐπι-φράζω· ἴδε φράζω.

Ἐπω (ἀσχολοῦμαι εἰς τι, φροντίζω περί τινος), ἄχρ. τὸ ἀπλοῦν ἔνεργ. εὐχρ. δὲ τὸ σύνθ. περι-έπω, παρατ. περι-εἶπον Ξεν. ἀπομν. 2, 9, 5, μελ. περιέψω, Κυρ. 4, 4, 12. Μέσ. ἔπομαι (ἀκολουθῶ, συντροφεύω) Θουκ. 1, 42, παρατ. εἰπόμην Πλατ. Φαιδρ. 234, παθ. Ξεν. Ἑλλ. 3, 1, 16, μελ. ἔψομαι Ξεν. Κυρ. 6, 3, 28, ἀορ. β. ἐσπόμην, ἔσπου Πλατ. πολ. 280, ζύν-Θουκ. 1, 60, ὑποτ. ἐπί-σπη Πλατ. Θεαιτ. 192, εὐκτ. ἐπι-σποίμην Ξεν. ἀν. 4, 1, 6, προστ. ἐπί-σπου Πλατ. Θεαιτ. 169, συν-επίσπεσθε, Κριτί. 107, ἀπαρ. ἐπι-σπέσθαι, Φαιδρ. 248, μτχ. ἐπισπό-μενος Θουκ. 5, 11.

Ἐπω (ὡς ἀνωτ.) ἐπ. ἀλλοῦν ἐν τμήσ. μόν. ἔποντα Ἰλ. ζ, 321, ἀμφ' Ὀδυσῆα ἔπον, λ, 483, καὶ ἔπουσι=ἐνεργοῦσιν Ησυχ. Ἐν γένει τὸ ἔνεργ. εὐρίσκειται ἐν συνθ. ἄμφι-έπω, τ, 392, ἀμφ-έπω Πινδ. Ο. 1, 12, δι-έπω Ηρ. 3, 53, ἐπέπω, 7, 8, ἔσπετε Τίμων π. Δ. Λαερ. 9, 112, παρατ. διείπομεν Ἰλ. λ, 706, περιεἶπον Ηρ. 2, 169, ποιητ. ἀμφ-έπον Ἰλ. π, 124, δίσπε β, 207, ἐφ- Πινδ. Π. 6, 33, θαμ. ἐφ-έπεσκον Οδ. μ, 330, καὶ ἐπέσπον Νικ. ἀλ. 167, μελ. ἐφ-έψω Ἰλ. φ, 588, ἀορ. β. περιεἶπον Ηρ. πεντάχ. ἐπ-έσπον Ἰλ. τ, 294, ἐπέσπε Αἰσχ. Περσ. 552, ὑποτ. ἐπίσπης Ἰλ. χ, 39, -σπη, β, 359, εὐκτ. ἐπίσποι Οδ. β, 250, ἀπαρ. ἐπισπεῖν Ἰλ. η, 52, μτχ. σπαν. μετα-σπών, ρ, 190. Μέσ. ἔπομαι Οδ. ο, 262, ἐπι-έσπεται Οππ. κυν. 2, 435, ἔσπεσθε Ομ. ὕμν. 29, 12, προστ. ἔπεο Ἰλ. σ, 387, ἔ-πευ, ν, 465, ἀπαρ. ἔπεσθαι Οδ. α, 278, παρατ. εἰπόμην Ἰλ. ψ, 133, Εὐρ. Ἰππ. 291, ἔπετο Ἰλ. 154, ἐπι-έσπετο Τζέτζ. εἰς Ομ. 347, ἔποντο Ἰλ. ο, 277, περι-εἶποντο Ηρ. 7, 211, μελ. ἔψομαι Ἰλ. κ, 108, Σοφ. Ηλ. 253,

καὶ παθ. περι-έψομαι Οδ. η, 149, -εσθαι Ηρ. 2, 115, ἀορ. α. προστ. ἐψάσθω (ἄλλ. συναψάσθω) Θεοκρ. 9, 2, ἀπαρ. συναψασθαι Ἄννα Κορν. 2, σ. 61, ἀορ. β. ἐσπόμην Σοφ. Τρ. 563, ἐν συνθ. ἐπ-εσπόμην Πινδ. Π. 4, 133, ἔσπεο Ἰλ. κ, 285, ἔσπετο, λ, 472, εὐκτ. ἐσποίμην Οδ. τ, 579, ἔσποιτο Πινδ. Ο. 9, 83, καὶ ἐν συνθ. ἐπι-σποίμην Ηρ. 4, 32, ὑποτ. ἐπίσπη Σοφ. Ηλ. 967, ἔσπηται Πινδ. Ο. 8, 11, ἐν τμήσ. ἐπὶ δὲ ἔσπωνται Οδ. μ, 349, προστ. ἐπ. σπέτο (=σπέο, σποῦ) Ἰλ. κ, 285, σπέσθω (ἄλλ. ἐσπέσθω), μ, 350, ἀπαρ. σπέσθαι, ε, 423, μτχ. ἐσπόμενος Ἰλ. κ, 246, καὶ μετα-σπόμενος, ν, 567, π. ἀορ. περι-ἐφθησαν Ηρ. 6, 15, μτχ. περι-εφθεῖς, ὅ, 1. ῥίζ. Γεπ-, σεπ-, ἐπ-, ἐπ-ω, ἐπ-ομαι=sequor λατ. σι-σάκ-μι θανασκρ. παρατ. εἰπόμην (ἐ-Γεπ-όμην) ἀορ. ἔσπον καὶ ἐσπόμην (ἀντὶ σέ-σεπ-ον καὶ σε-σεπ-όμην), ἐπ-έτης, ὄπ-άων, ὄπ-άζω, ὄπαδος, ὄπηδέω, ἀοσητήρ (=ἀ-σοκ-νητήρ) ἢ ὄσητήρ=βοηθός=sec-undus λατ.

Ἔπω ἴδε εἶπα.

Ἐραμαί (ἀντὶ ἐράω) ποιητ. Ἰλ. ξ, 328, Σοφ. Οἰ. Κ. 514, ἔρασαι (=ἔρσαι) Θεοκρ. 1, 78, ἔραται Ἰλ. ι, 64, καὶ ἔραται Θεοκρ. 2, 149, ὑποτ. ἔραται (=ἔρηται) Πινδ. Π. 4, 92, ὄωρ. εὐκτ. -αίμαν, 44, 50, παρατ. ἡράμην, ἦρατο Πινδ. Π. 3, 20, αἰολ. καὶ ὄωρ. α. πρόσ. -άμαν Σαφφ. 33, παρκ. ἐνερ. μτγν. ἦρασμαι Παρθεν. 2, 2, μ. ἀορ. ἦρασάμην Ἰλ. π, 182, ἦρασο-, υ, 223, Ἀρχιλ. 29, καὶ ἐρασο- Ησ. θε. 915, ἠρήσατο Λουκ. Συρ. θε. 17, μτχ. -άμενος Βίων 10, 8. Τούτου παρασχ. ἐρατίζω, μτχ. -ζών Ἰλ. λ, 551. Παρ. ἐρατός Ἰλ. γ, 64. ἴδ' ἐράω.

Ἐραστεύω (ἀντὶ ἐράω) μόν. ἀορ. α. ἀπαρ. ἐραστεῦσαι Αἰσχ. Πρ. 893. ἴδ' ἐράω.

Ἐράω (πολὺ ἐπιθυμῶ, ἀγαπῶ), ἐρᾷ Ἴσοκρ. 8, 413, ἐρώσι Λυσ. 3, 39, παρατ. ἔρων Πλατ. Λυσ. 222. Παθ. ἐράομαι σπαν. ἀντερᾶται Ξεν. συμπ. 8, 3, εὐκτ. ἐρῶο, Ἰέρ. 41, 41, ἀπαρ. ἐρᾶσθαι Πλουτ. Βρουτ. μτχ. ἐρώμενος Πλατ. πολ. 403, π. ἀορ. ἀντὶ ἐνερ. ἠράσθην Ἴσοκ. 12, 493, π. μελ. ἀντὶ ἐνεργ. ἐρασθήσομαι Λουκ. π. πενθ. 13. Παρ. ἐραττός Πλατ.

Ἐράω (ὡς ἀνωτ.) Πινδ. Ο. 1, 80, ἰων. ἐρέω Ἀρχιλ. 24, ἐρῶ Ἀριστ. ἀποσπ. 273, ἐρᾷ Αἰσχ. ἀποσπ. 156, παρατ. ἦρων Εὐρ. ἀποσπ. Ἄντ. 12. Παθ. ἐράομαι, ἐράται Σαφφ. 13, παρατ. ἦρατο Θεογν. 1346, ἠράεσθε Ἰλ. π, 208. ῥίζ. Γερ- (συγγενές τῇ Γελ-, βελ-, βολ-, θελ-, τοῦ ἔλδομαι, βούλομαι, θέλω), ἔρ-αμαι, ἐρ-άω, ἔρ-ος, ἔρ-ως, ἐρα-τός, ἐρα-τ-εινός, ἐρα-στής.

Ἐράω (ἐκβάλλω, ξερῶ) μόν. ἐν συνθ. ἐξ-εράω Ἴπποκρ. 7, 578, Δημ. 36, 62, ἀπαρ. -εράν Κωμ. ἀποσπ. 2, 237, μτχ. -ερών, 2, 318, ἀορ. -ἦρασα, ὑποτ. ἐξ-εράσω Ἀριστ. σφ. 993, -εράσης Ἴπποκρ. 7, 96, προστ. -εράσατε, Ἀχ. 341, ἀπαρ. συν-εράσαι Ἴσοκ. 5, 138, π. ἀορ. ἐξ-εράθεις Ἴπποκρ. 2, 782. ῥίζ. Γερ-. Γερ-, ἐρ-άω, ἐξ-ερ-άω = e-ruc-to καὶ ruc-t-o λατ. ἢ ῥυγ-, ῥευγ- καὶ μετὰ ε προτακτ. ἐ-ρεύγ-ομαι, ἐρυγ-γάνω, ἦ-ρυγ-ον, ἐ-ρυγ-ή, μη-ρυκ-άρμαι, μη-ρυκ-άζω.

Ἐργάζομαι (κάμνω ἐργασίαν, δουλεύω) Ξεν. Ἑλλην. 3, 3, 7, σπαν.

καὶ μτγν. παθ. Δ. Ἄλ. 8, 87, παρατ. εἰργαζόμεν (α) Θουκ. 3, 50, καὶ ἠργάζ- Ὑπερείδ. Εὐζ. σ. 16, μελ. ἐργάσομαι Πλατ. πολ. 353, μτγν. ἐργῶμαι, ἐργᾶ Π. Δ. Γενεσ. 29, 27, ἀορ. εἰργασάμην Λυσ. 2, 20, παρκ. εἰργασμαι Θουκ. 1, 137, καὶ παθ. 1, 93, ὑπερσ. εἰργάσμην, 6, 29, π. ἀορ. εἰργάσθη Πλατ. πολιτ. 281, π. μελ. κατ-εργασθήσομαι Ἰσοκ. 5, 131.

Ἔργαζομαι (ὡς ἀνωτ.), ἐργάζει Ἀριστ. ὄρν. 1430, προστ. ἐργάζσο Ησ ἔρ. 297, παρατ. εἰργαζόμεν Οδ. γ, 345, καὶ ἐργάζοντο, ω, 210, καὶ ἠργάζετο Σωμ. ἐπιγρ. 162, μελ. ὄρω. ἐργαζῆ Θεοκρ. 10, 23 καὶ -αζῆται Πινδ. Ηρακλ. 1, 64, καὶ ἐργαζεται Ἐπιγραφ. πλ. γ. ἐργάζονται Πινδ. Ηρακλ. 1, 64, ἀορ. ὄρω. εἰργασάμην Πινδ. 1. 2, 46, ἐργάσαο Ηρ. 2, 145, ἐξ-ηργάσατο Σωμ. ἐπιγρ. 456, προστ. κατ-εἰργασσαι Εὐρ. Ἴππ. 888, εὐκτ. ἐργάσσαί Ησ. ἔρ. 43, ἀπαρ. ἐργάσασθαι Ηρ. 2, 121, παρκ. ἐνεργ. ἐργασμαι, 9, 45, ἐργασται, 3, 155, καὶ παθ. εἰργ- Αἰσχ. Ἄγ. 354, μτχ. ἐργασμένα, 7, 53, ὑπερσ. ἐνεργ. δι-ἐργαστο, 7, 10, κατ-, 3, 157, καὶ παθ. ἐργαστο, 1, 179, ἀορ. σπαν. συνειργάσθη Ἀνθ. 9, 807, ἐξ-εργάσθη Ηρ. 4, 179, εὐκτ. πλ. δι-εργασθεῖτε Εὐρ. Ηρακλ. 174, π. μελ. ἐργασθήσομαι Σοφ. Τρ. 1218. Παρ. ἐργαστέος Αἰσχ. γο. 298. ῥίζ. Γερμ-, (ἐρ-ως, ἐρ-μαι), ερΓ-, ἐργ-, ἐργ-άζομαι, ἐρδ-ω (=ἐργ- (ω), ῥέζω (=ῥεσ- (ω), Γἔργον =βερὲξ σανσκρ. =Werk γερμ. Γάργον (ἀντί ἔργον) ἠλθεῖν ἐπιγρ. Σωμ. ἐπιγρ. Ἑλλην. ἀριθ. 11, γαδεργόρο=οὐ μισθωτὸς Λάκωνες Ησυχ. δημιο-εργός, ὄργ-ανον, Ἄργ-αδεῖς, ἐν-εργ-έω, εὐ-εργ-έτης, εὐ-εργ-ετέω, παρκ. ἔ-οργ-α, παρατ. εἰργ-αζόμεν (ἐ-Γεργ-αζόμεν). ἴδε καὶ ῥέζω.

Ἔργαθω ἴδε ἔργω.

Ἔργ-νυμι (ἀποκλείω, ἀπώχωρίζω) ἰων. ἐν. ἐν συνθ. ἐπ-εργνῦσι Ηρ. 2, 86, κατ-, 4, 69, παρατ. ἐπ. ἐέργνυν Οδ. κ, 238 ἴδε εἰργω.

Ἔργω (κλείω, ἐγκλείω, περιορίζω), μόν. ἀορ. εὐχρ. καθ-ἐρξῆς Πλατ. Γοργ. 461, μτχ. ἐρξας, πολ. 285, περι- Θουκ. 5, 11.

Ἔργω (ὡς ἀνωτ.), ἐν συνθ. περι-ἐργει Ηρ. 2, 148, μελ. ἐφ-ἐρξω Πιν. Ηρακλ. 1, 83, ἀττ. ζυν- Σοφ. Αἴ. 593, ἀορ. ἐρξα Ηρ. 3, 136, κατ-, 5, 63, ἐπ. ἐρξα παρ' Ὀμήρ. φιλοῦμ. Οδ. ξ, 411, π. παρκ. ἐργμαι Ὀμ. ὕμν. 3, 123, γ. πλ. ἐπ. ἐρχαται (=ἐρχνται) ἰλ. σ, 484, ὑπερσ. γ. πλ. ἐπ. ἐρχατο, ρ, 354, ὑποτ. ἐρχθῆ Ἴπποκρ. 8, 26, μτχ. ἐρχθὲν 8, 26, ἰλ. φ, 282, μ. μελ. ἐρξομαι Σοφ. Οἰ. τ. 890. Παρ. ἐρχτή Ηρ. 4, 146 ἴδε εἰργω.

Ἔργω ἀντί εἰργω, ἰων. Ηρ. 8, 98, ἀπο-, 1, 72, ἐπ. ἀπο-εργ- ἰλ. θ, 325, μτχ. ἐργων Ηρ. 3, 48, παρατ. ἐξ-ἐργον, 5, 22, καὶ πεζ. Ἄρρ. ἀν. 2, 21, 4, ἀορ. κατ-έρξα Ηρ. 5, 63, ἐπ. ἀπ-έρξαι, 2, 124, π. παρκ. μτχ. ἀπ-εργ-μένος, 1, 154, ἀορ. β. ἐργαθον ἰλ. λ, 437, ἐεργ-, 5, 147, καὶ μέσ. κατ-εργαθοῦ (ἄλλ. ἐν. -άθου) Αἰσχ. Εὐμ. 568, μ. μελ. ἐρξομαι Σοφ. Οἰ. τ. 890. Παθ. ἐν. ἐξ-ἐργομαι Ηρ. 7, 96, ἀπαρ. ἐργεσθαι, 5, 57, μτχ. ἐργόμενος, 9, 108, ἰλ. ρ, 571, παρατ. ἐργετο Ηρ. 4, 164 ἴδ' εἰργω.

Ἔρδω (ἐργάζομαι, κάμνω) Πλατ. Πρωτ. 345, ἀορ. ἐρξα, Εὐθυφρ. 12, καὶ ἐρρεξα, νόμ. 642.

(α) Ἔργαζομαι εἰργαζόμεν, ὅπερ διαφορεῖται τινές μὲν γὰρ διὰ τῆς εἰσθεοδόγγου γράφουσιν αὐτό τινές δὲ διὰ τοῦ ησ. Κραμ. Ἄν. τ. 4, σ. 412.

Ἐρδω ἢ ἔρδω (ὡς ἄνωτ.) ποιητ. καὶ ἰων. Σοφ. Οἱ. Κ. 851, ἔρδει Ηρ. 3, 80, ἔρδομεν Ἰλ. 6, 306, ὑποτ. ἔρδωμεν Οδ. η, 206, ἔρδ- Ηρ. 1, 119, εὐκτ. ἔρδοις Ησ. ἔρ. 360, ἔρδοι Ἰλ. κ, 503, ἀπαρ. ἔρδειν Οδ. λ, 132, Αἰσχ. Αγ. 933, ἔρδειν Σόλ. 13, 67, Ηρ. 8, 143, μτχ. ἔρδων Πινδ. Ο. 1, 64, παρατ. ἔρδον Ἰλ. λ, 707, ἔρδ- Ηρ. 9, 103, θαμ. ἔρδεισκε, 7, 33, ἔρδεισκον Ἰλ. ι, 540, μελ. ἔρξω Αἰσχ. Περ. 1059, ἔρξ- Σοφ. Φιλ. 684, ἐπ. ἀπαρ. ἐρξέμεν Οδ. η, 294, ἀορ. ἔρξω, ψ, 342, Αἰσχ. Ἐπτ. 924, ὑποτ. ἔρξης Ἰλ. 6, 364, εὐκτ. ἔρξαιμι Οδ. ν, 147, Αἰσχ. Εὐμ. 467, προστ. ἔρξον Ἰλ. δ, 37, ἀπαρ. ἔρξαι Θεογν. 178, μτχ. ἔρξας Ἰλ. ε, 650, Αἰσχ. Περ. 786, δωρ. ἔρξαις Πινδ. Ο. 10, 94, παρκ. 6. ἔοργα Ἰλ. χ, 347, γ. πλ. ἔοργαν (= -ασί) Βατρ. 179, μτχ. ἐοργῶς Ἰλ. ι, 320, ὑπερσ. 6. ἐώργει Οδ. ξ, 289, ἰων. ἐώργει Ηρ. 1, 127. Παθ. ἐρδόμενος Πινδ. Ο. 8, 78, ἐρδόμενος Ηρ. 4, 60. Παρ. ἐρκτός Ἄρρ. Ἰνδ. 20. ἴδε ἐργάζομαι καὶ ῥέζω.

Ἐρεείνω (ἐρωτῶ), ἐπ. καὶ μτγν. πεζ. ἐρεείνεις Ἰλ. ζ, 145, προστ. ἐρέεινε Οδ. η, 34, ὑποτ. ἐρεείνη Πλουτ. ἠθ. 288, ἐξ- Ὀμ. ὕμν. Ἐρμ. 483, μτχ. ἐξ-ερεείνων Οδ. μ, 259, παρατ. ἀναυξ. ἐρεείνον, δ, 137, Κωμ. ἀποσπ. 2, 802. Μέσ. ἀντί ἐνερ. παρατ. ἐρεείνετο Οδ. ρ, 305, ἐξ- Ἰλ. κ, 81. ἴδ' ἐρέω.

Ἐρεθίζω ὡς καὶ παρ' ἡμῖν Πλουτ. ἠθικ. 822, ἀπαρ. ἐρεθίζειν Πλατ. Ἐρυζ. 392, μελ. ἐρεθίσω Γαλην. 1, 385, καὶ ἐρεθιῶ Πολυβ. ἀποσπ. 13, 4, ἀορ. ἠρέθισα Δ. Ἀλ. 3, 72, παρκ. ἠρέθικα Αἰσχίν. 2, 37, π. παρκ. ἠρέθισμαι Δ. Ἀλ. π. Θεουκ. 44, π. ἀορ. ἐρεθισθεῖς Δ. Ἀλ. 4, 57. Παρ. ἐρεθιστέον Πλατ.

Ἐρεθίζω (ὡς ἄνωτ.) Ἀνακρ. 18, καὶ δωρ. ἐρετίσσω (ἄλλ. ἐρεθίζω) Θεοκρ. 5, 110, ἀπαρ. ἐπ. ἐρεθίζεμεν Ἰλ. δ, 5, μτχ. ἐρεθίζων Εὐρ. Βακχ. 148, παρατ. ἐρεθίζον Ἰλ. ε, 419, μελ. ἐρεθιῶ Ἰπποκρ. 4, 346, ἀορ. ἐρεθίσε Αἰσχ. Πρ. 481, ἀπαρ. ἐρεθίζαι Ἀνθ. 12, 37, π. παρκ. μτχ. ἠρεθισμένος Εὐρ. Μηδ. 1119, π. ἀορ. ἐρεθισθεῖς Ηρ. 6, 40. ἴδ' ἐρίζω.

Ἐρέθω (ἐρεθίζω) ἐπ. Ἀνθ. 5, 256, ἐρέθουσιν Οδ. τ, 517, ὑποτ. ἐρέθησι Ἰλ. α, 519, παρατ. ἤρεθον Θεοκρ. 21, 21, θαμ. ἐρέθεισκον Ἀπολ. Ρ. 3, 618. ἴδ' ἐρίζω.

Ἐρείδω (στηρίζω, ὑποστηρίζω), μελ. ἐρείσω Ἀριστειδ. 15, 234, ἀορ. ἤρεισα Πλατ. Τιμ. 91, παρκ. ἐν συνθ. προσ-ἤρεικα Πολυβ. 5, 60, καὶ προσ-ερήρεικα Πλουτ. Αἰμ. Παυλ. 49, π. παρκ. ἐρήρεισμαι Πλατ. Τιμ. Λοκρ. 97, καὶ ἤρεισμαι μτγν. Πασ. 6, 25, καὶ Ψευδ. Πλατ. Τιμ. Λοκρ. 98, π. ἀορ. ἠρείσθην, ἀπαρ. ἐρείσθηναι Πλουτ. Κίμ. 13. Μέσ. ἐρείδομαι, μελ. ἀπ-ερείσομαι Ἀριστοτ. προβλ. 6, 3, ἀορ. ἠρείσάμην ἀμετβ. Πλουτ. Εὐμ. 7, ἀπ- Πλατ. πολ. 508.

Ἐρείδω (ὡς ἄνωτ.) Αἰσχ. Ἀγ. 1003, Ἀριστ. εἰρ. 25, μτχ. ἐρείδων Ἰλ. π, 108, παρατ. ἤρειδε Πινδ. Ο. 9, 32, Ἀριστ. Βατρ. 914, ἤρειδε Ἰλ. ν, 131, ἤρειδον Ἀπολ. Ρ. 1, 1010, μελ. ἐρείσω Καλλ. Δημ. 234, ἀορ. ἤρεισα Τυρτ. 11, 31, ποιητ. ἤρεισα Ομ. ὕμν. 1, 117, προστ. ἤρεισον Εὐρ. Ηλ. 898, ἀπαρ. ἐρείσαι, Ῥησ. 487, μτχ. ἐρείσας Ηρ. 6, 129, παρκ. συν-εἴρηκα Ἰπποκρ. 6, 372, π. παρκ. ἐρήρεισμαι Ηρ. 4, 152, γ. πλ. ἐρηρέδαται Ἰλ. ψ, 284, ἀλλ' ἐρήρεινται Ἀπολ. Ρ. 2, 320, μτγν. ἠρήρεισται Ορφ. Ἄργ. 1142, συν-ἤρεισμαι Ἰπποκρ. 8, 270, μτχ. ἠρεισμένα Τιμ. Λοκρ.

98, ὑπερσ. ἠρήρειστο Ἰλ. δ, 436, ἠρήρειντο Ἄπολ. Ρ. 3, 1317, καὶ ἐρηρίδατο Ὀδ. η, 95, π. ἀορ. ἐρείσθην Ἰλ. η, 145, μτχ. συνερεισθεὶς Εὐρ. Ι. Τ. 457, μετ' ὀλίγ. μελ. ἐρηρείσεται Ἴπποκρ. 8, 292. Μέσ. ἐρείδομαι Ἰλ. ξ, 38, Αἰσχ. Αγ. 64, παρατ. μετβ. ἠρειδόμεσθα Ἄριστ. νεφ. 1375, ἀορ. ἠρεισάμην ἀμετβ. Ησ. ἀσπ. 362, μετβ. Σιμων. (Κ) 174, ἀμετβ. ἐρεισ- Ἰλ. ε, 309, μετβ. Ἄνθ. 6, 83, ἐνηρείσαντο Ὀρφ. Αργ. 1094. Οὐδὲν θετικὸν περὶ παραγωγῆς τοῦτου γνωρίζομεν. Κατὰ τοὺς μὲν θεωρεῖται συγγεν. τῷ βέδδω ἢ βέδω=βέζω, πράττω, κατ' ἄλλους βίζα αὐτοῦ δύναται νὰ θεωρηθῇ ἢ ἐρι- (ἐρι-γδούπος).

Ἐρείω (διαρρήγνυμι, θραύω, συντρίβω, ξεσχιζώ), ἀπαρ. ἐρείκειν Πλατ. Κρατ. 426, π. παρκ. ἐρήριγμαί Ἄριστότ. Ι. Ζ. 8, 7, π. ἀορ. ἠρείχθην Γαλην. 6, 782, ἠρείχθη = ἐράγη Ησυχ. μ. ἀορ. ἐρεισάμενος Πορφυρ. π. ἐγκρατ. 2, 6.

Ἐρείω (ὡς ἀνωτ.), προστ. ἔρεικε Αἰσχ. Περ. 1060, παρατ. ἠρεικον Ησ. ἀσπ. 287, Αἰσχ. Αγ. 655, ἀορ. α. ἠρείξα Ἄρσ. ἀποσπ. Ἄμφιαρ. 7, ἀπαρ. κατ-ερείξει, σφ. 649, μτχ. ἐρείξας Ἴπποκρ. 7, 102, καὶ ἐρείξας, 8, 244, ἀορ. β. ἠρικον Ἰλ ρ, 295, Σοφ. ἀποσπ. 164. Μέσ. ἐν συνθ. κατ-ερείκεσθε Σαπφ. 62, μτχ. παθ. ἐρεικόμενος Ἰλ. ν, 441, κατ-ερεικόμεναι Αἰσχ. Περσ. 538, παρατ. κατ-ηρεικοντο Ηρ. 3, 66. Ρίζ. Φραγ-, (ρήγγυμι), Φριγ-, (brik-an=κλάν γοθ.), Φρεγ-, ἐ-ρεγ-, ἐρεκ-, ἐρείω (=ἐ-ρεκ-ίω)=frango λατ.=reissen γερμ. ἐ-ρέχ-θω. Παρ. ἐρείξεις, ἐρεικτός, -τέος.

Ἐρείπω (καταβάλλω, ῥίπτω κάτω, κρημνίζω) μτγν. παρατ. ἠρειπον Δ. Ἄλ. 9, 56, μελ. ἐρείψω Ξεγ. Κυρ. 7, 4, 1, ἀορ. α. ἠρείψα Πλουτ. ἠθ. 327, ἀορ. β. ἠριπον μτγν. Πaus. 10, 32, 4, π. παρκ. κατ-ερρηρεμμένος Πλουτ. ἠθ. 849, ὑπερσ. ἠρειπτο (ἄλλ. ἐρήριπτο) Πλουτ, Βρουτ. 42, καὶ ἐρήριμμαί Ἄρρ. ἀν. 1, 21, 6, ὑπερσ. ἐρήριπτο, 2, 22, 7, π. ἀορ. ἠρείφθην, 1, 21, 4. Παθ. ἐν. μετ. ἐξ-ερείπόμενος Πλουτ.

Ἐρείπω (ὡς ἀνωτ.), ἐρείπει Σοφ. Ἄντ. 596, παρατατ. ἔρειπον Ἰλ. μ, 258, ἠρειπ- Ηρ. 9, 70, μελ. ἐρείψει Σοφ. Οἰ. Κ. 1373, ἀορ. ἠρείψα Ἄνθ. παραρτ. ἐπιγρ. 214, εὐκτ. ἐξ-ερείψαι Πινδ. Π. 4, 264, ἀπαρ. ἐρείψαι Ηρ. 1, 164, ἀορ. β. ἠριπον Σιμων. (Κ) 37, 3, ἀμετβ. Ἰλ. ε, 47, ἐξ-ηρ- Ἴπποκρ. 3, 314, ἔριπόν Ἰλ. ε, 68, ἠριπον μετβ. Σιμων. Κ. 44, 3, ὑποτ. ἐρίρησι Ἰλ. ρ, 522, μτχ. ἐριπών, θ, 329, ἐξ-εριπών Ησ. θε. 704, παρκ. β. κατ-ερήριπα Ἰλ. ξ, 55. Παθ. κατ-ερείπεται Εὐρ. Ἐκ. 477, μτχ. ἐρειπομένη Ησ. θε. 704, π. παρκ. μτχ. κατηρειμμένος Ἐπιγραφ. ὑπερσ. ἐρέριπτο Ἰλ. ξ, 15, π. ἀορ. α. ἐρειφθεὶς Σοφ. Αἴ. 309, π. ἀορ. β. ἠρίπην, μτχ. ἐριπέντι Πινδ. Ο. 2, 43, μ. μελ. ἐρείψεται Ἴπποκρ. μ. ἀορ. ἀν-ηρειψάμην Ὀδ. α, 241, ἀνηρείψαντο Ἰλ. υ, 234, ἀνερειψάτο Ἄπολ. ρ, 1, 214, μ. ἀορ. β. ἀντι παθ. δωρ. ἠριπόμαν Ἄνθ. 9, 152. Ρίζ. Φρεπ-, ρεπ-, (ρέπ-ω) καὶ μετὰ ε προτακτ. ἐ-ρεπ-, ἐρείπω (=ἐ-ρεπ-ίω), ἐρείπιον, ἐρείπώ, ἐρέπτ-ω (=ἐρεπ-ίω).

Ἐρέπτω (κόπτω διὰ τῶν ὀδόντων, τρώγω, χάφτω), ἐρέπτει Λιβαν. ἐρέπτουσι Δ. Χρυσ. παρκ. ἠρεπται Φιλοστρ. β. Ἀπολλ. 25.

Ἐρέπτω (ὡς ἀνωτ.) ποιητ. μτγν. ἐν. μτχ. -ων Nov. 40, 306. Μέσ. μόν. μτχ. ἐρεπτόμενος Ἰλ. β, 776, Ἄριστ. ἰππ. 1295. ἰδ' ἐρείπω.

Ἐρέσθαι ἰδ' εἴρομαι.

Ἐρ-έσω (κωπηλατῶ, κινῶ τοὺς πόδας, περιπατῶ) μτγν. Πλουτ. ἠθ. 1128, καὶ ἐ-ρέττω Αἴλ. I. Z. 14, 14.

Ἐρ-έσω (ὡς ἄνωτ.), ἐρέσσει Εὐρ. I. T. 289, προστ. ἔρεσσε Αἰσχ. Περσ. 1046, ἀπαρ. ἐρεσσέμεναι Ἰλ. ι, 361, παρατ. ἔρεσσον Οδ. μ, 194, ἀορ. ἤρεσαν Ἄπολ. Ρ. 1, 1110, δι-ήρεσσα Οδ. ξ, 354, διήρεσα, μ, 446. Παθ. ἐρέσσεται Αἰσχ. ἰκ. 723, παρατ. ἠρέσσετε, Περσ. 422. ῥίζ. ἐρ-, (ἔργον;) ἀρ-, ἐρ-έ-τ-ης, ἐρέσσω (ἐρ-ε-τ-ίω), ἀμφ-ήρης, ἀλι-ήρης, ὑπερ-έ-της, πεντηκόντ-ορ-ος, δι-ήρ-ης, ἐρετ-μός=ra-mus, ra-tis=σχεδία λατ. tri-re-mis, ἐρ-ε-σία, κυβ-ερ-νά-ω.

Ἐρεύρομαι (ῥεύρομαι, ἕξρῶ), ἀπαρ. ἐρεύρεσθαι (α) Ἀριστ. προβλ. 10, 44, ἀορ. μτγν. ἠρευζάμην Ἰεροκλ. 94, καὶ ἐνερ. ἐξερευζαί Δ. Ἀλ. 2, 69, μ. μελ. ἐρευζομαι Προκοπ. Γοθ. 2, 4.

Ἐρευρομαι (ὡς ἄνωτ.) ἐπ. καὶ ἰων. Οδ. ε, 438, -νται Πινδ. Π. 1, 24, ἐξ- ἠρ. 1, 202, μτχ. -όμενος Ἰλ. ρ, 265, παρατ. ἐρεύγετο Οδ. ι, 374, μελ. ἐρεύζομαι Ἰπποκρ. 8, 100, ἀορ. μτγν. ἠρευζάμην Σιβ. 4, 81, π. παρακ. ἐπανευρυγμένος Ἰπποκρ. 2, 64 ἴδ' ἐράω.

Ἐρεύθω (κάμνω τι ἐρυθρόν, ἐρυθραίνω), ἐρεύθει Ἰπποκρ. 7, 132, Λουκ. Νερ. 7, μτχ. ἐρεύθων Ἰλ. λ, 394, ἀορ. ἀπαρ. ἐρεύσαι, σ, 329, π. ἀοριστ. εὐκτ. ξυνερευθεῖν Ἰπποκρ. 2, 176. Μεσ. ἐρεύθομαι Σαφ. 93, μτχ. -όμενος Θεοκρ. 17, 128, παρατ. ἠρεύθετο, 30, 8, ἐρευθ- Κ. Σμ. 1, 226 ἴδ' ἐρυθραίνω.

Ἐρευνάω (ἀναζητῶ, ἐξετάζω) ὁμαλ. πεζ. καὶ ἐρευνέω μτγν. μτχ. ἐρευνέοντες Ἐπιγραφ. παρατ. ἐρευνά Οδ. χ, 480, ἀνηρεύνει Ταυριν. τ. 1, σ. 191, καὶ ἠρεύνουσι Ἀντιφ. 133, 7, μελ. ἐρευνήσει Ομ. ὕμν. Ἑρμ. 176, ἀορ. ἐξερεύνασε Πινδ. Ν. 3, 24 ἴδ' ἐρωτάω.

Ἐρέφω (σκεπάζω, στεγάζω, σκιάζω τι), ποιητ. μτχ. ἐρέφοντα Πινδ. I. 3, 72, καὶ ἐρέπτω παρατ. ἤρεφον Ἀριστ. ἀποσπ. 54, ἔρεφον Πινδ. Ο. 1, 68, ἔρεπτον, Π. 4, 240, μελ. ἐρέψομεν Ἀριστ. ὄρν. 1110, ἀορ. ἔρεψα Ἰλ. ω, 450, ἤρεψε Δημ. 19, 265, προστ. ἔρεψον Σοφ. Οἰ. Κ. 473. Μεσ. ἐρέπτομαι Κωμ. ἀποσπ. 2, 72, μ. μελ. ἐρεψόμεσθα Εὐρ. Βακ. 323, κατ-Ἄπολ. Ρ. 2, 1075, ἀορ. κατ-ηρεψάμην Ἀριστ. σφ. 1294, μτχ. -άμενος Ἄπολ. Ρ. 2, 159 ἴδ' ἐναίρω.

Ἐρέχθω (θραύω, ξεσχίζω) ἐπ. μόν. μτχ. ἐρέχθων Οδ. ε, 83, καὶ παθ. ἐρεχθομένη Ἰλ. ψ, 317 ἴδ' ἐρείκω.

Ἐρέω (λέγω) μτγν. ἐπ. ἐρεί Νικ. θηρ. 484, ἐρείτε Ἐπίσ. εἰς Διογνητ. 2, ὑποτ. ἐρείσι Τζέτζ. 484, εὐκτ. ἐρείσῃ Λιδαν. τ. 1, 63, ἀπαρ. ἐξ-ἐρεί-ειν Ἀνθ. 11, 365, παρατ. ἤρεον Ἰπποκρ. 5, 88. Παθ. εἰρήται Ἄρατ. 264. ῥίζ. ἐρ-, Γερ-. Γρε-, ἐρ-έω, εἶρω (=ἐρ-ί-ω), εἶρηκα (=ἔ-Γρη-κα), ἐρρήσθην (=ἔ-Γρή-σθην), ῥήτος (=Ἐρη-τ-ός), ῥή-τωρ=βρή-τωρ αἰολ.=ged-ner γερμ. ῥή-τρα (Γρά-τρα ἠελ.), ῥή-μα=ver-bum λατ.=wort γερμ. ῥή-σις=rede γερμ. εἰρήνη, ῥησχι-ομένων=λεγομένων Ησυχ. ὄ-αρ, ὄ-αρ-ίζω, ὄ-αριστής, ἐρ-ομαι, ἐρ-ευνα, ἐρ-ευνάω, ἐρ-ε-ίνω, ἐρ-ωτάω.

Ἐρέω (ἐρωτῶ, ἐρευνῶ) ἐπ. ἐρείς Ἀνθ. 14, 102, ὑποτ. ἐρείομεν (=ἐ-

(α) Κατὰ Φρονιχ. ἐκλ. 63, «ἐρεύεσθαι ὁ ποιητής, ἀλλ' ὁ πολιτικός ἐρυγγάνειν λεγέτω».

(ΑΝΩΜΑΛΑ ΡΗΜΑΤΑ).

ωμεν) Ἰλ. α, 62, εὐκτ. ἐρέοιμι Ὀδ. λ, 229, μτχ. ἐρέων Ἰλ. η, 128, μελ. εἰρήσω μτγν. Σώπατρ. ῥητ. τ. 8, σ. 38. Μέσ. ἀντί ἐνερ. ὑποτ. ἐρέωμαι Ὀδ. ρ, 509, προστ. ἔρειο (=ἐροῦ) Ἰλ. λ, 611, ἀπαρ. ἐρέεσθαι Ὀδ. ζ, 298, παρατ. ἐρέοντο Ἰλ. α, 332, μελ. εἰρήσομαι Ἄριστ. νεφ. 1049, -ησόμενος, εἰρ. 105· ἴδε ῥέω.

Ἐρμηάζω (εἶμαι ἐν ἐρμηίᾳ), μτχ. ἐρμηάζων Δ. Λαερ. 9, 38, παρατ. ἐρμηάζεσθον Θεοκρ. 22, 35· ἴδ' ἐρμηώω.

Ἐρμηώω (καθιστώ τινα ἤτι· ἔρμηον) ὁμαλ. πεζ. ἀορ. ἐρῆμωσεν Πινδ. 1. 3, 35, πλ. ἐρῆμωσαν, Π. 3, 97, μτχ. ἐρμηώσασα, Π. 4, 269. Παθ. ὑ-περσ. ἠρῆμωτο Ἡρ. 6, 22. ῥίζ. ῥαμ- ἢ ῥεμ-, καὶ μετὰ ε προτακτ. ἐ-ρεμ-, ἐ-ραμ-, ἐ-ρημ-, ἔ-ρημ-ος, ἐ-ρημ-άζω, ἐ-ρημ-ώω, ἐ-ρημ-ία, ἀραμὲν=μὲν-ειν, ἠσυχάζειν, ἠρεμεῖν. Ἡσυχ. ἠ-ρέμ-α, ἠ-ρεμα-τός, ἠ-ρεμ-ία, ἠ-ρεμ-έω, ἠ-ρεμ-ίζω, α-ραμ-α-μι=ἡδομαι, παύομαι.

Ἐρῆτώω (κωλύω, ἐμποδίζω) ποιητ. καὶ ἀναύξ. δωρ. ἐρατύει Σοφ. Οἰ. Κ. 174, προστ. ἐρήτυε Ἰλ. 6, 164, ἀπαρ. ἐρητύειν, 6, 75, παρατ. ἐρήτυον, 6, 97, θαμ. ἐρητύεσκε Κ. Σμ. 12, 370, -εσκον Ἄπολ. Ρ. 1, 1301, μελ. ἐρητύσω, 1, 1296, μτχ. κατ-ερητύσων Σοφ. Φιλ. 1416, ἀορ. ἐρήτυσα, θαμ. ἐρητύσασκε Ἰλ. λ, 567, εὐκτ. ἐρητύσει, α, 192, -ύσαιμεν Ἄπολ. Ρ. 2, 251, προστ. ἐρήτυσον Εὐρ. Φοιν. 1260, μτχ. -ύσας Πανύασ. ἀποσπ. 4, 41, π. ἀορ. ἐρήτυθεν αἰολ. (=ἐρητύθησαν) Ἰλ. 6, 211. Μέσ. ἀντί ἐνερ. παρατ. ἐρητύετο Ἰλ. ν, 280, ἐρητύοντο, ο, 723· ἴδ' ἐρώω.

Ἐριδαίνω (ἐρίζω, φιλονεικῶ), ἀπαρ. ἐριδαίνει Λουκ. ἀλι. 6.

Ἐριδαίνω (ὡς ἀνωτ.), δωρ. ἐριδαίνετον Ἰλ. α, 574, ἐριδαίνομεν, 6, 342, καὶ ἐριδαιίνω, -ουσι Θεοκρ. 12, 31, ὑποτ. -ωσι Ἰλ. π, 260, προστ. ἐριδαινε Ὀδ. φ, 310, ἀπαρ. ἐριδαιίνεμεν, α, 79, καὶ ἐριδαιίνει Καλλ. Ἄρτ. 262, παρατ. ἠρίδ- Βαθρ. 68, καὶ θαμ. ἐριδαιίνεσκε Κ. Σμ. 4, 123, ἀορ. ἐρίδηνα Ἀπολ. Ρ. 1, 89. Μέσ. ἀντί ἐνερ. ἐριδαίνομαι, μτχ. -όμενος Κ. Σμ. 5, 105, ἀορ. ἐριδήσασθαι Ἰλ. ψ, 792· ἴδ' ἐρίζω.

Ἐριδαιίνω· ἴδ' ἐριδαίνω.

Ἐρίζω (φιλονεικῶ) Πλατ. Πρωτ. 337, παρατ. ἠρίζον Δημ. 9, 11, μελ. μτγν. ἐρίσω Ν. Δ. Ματθ. 13, 19, ἀορ. ἠρίσα Λυσ. 2, 42, μτχ. ἐρίσας Ξεν. Ἄγησ. 1, 5, παρκ. ἠρικά Πολυβ. 3, 91. Μέσ. παρατ. ἠρίζοντο Αἰσώπ. 274, ἀορ. δι-ερισάμενος Πλουτ. Κατ. πρ. 15.

Ἐρίζω (ὡς ἀνωτ.), ἐρίζετον Ὀδ. σ, 38, γ. πλ. δωρ. ἐρίζοντι Πινδ. Ν. 5, 39, προστ. ποτέρισοδε Θεοκρ. 5, 60, ἀπαρ. ἐπ. ἐρίζεμαι Ἰλ. φ, 185, -έμεν, ψ, 404, μτχ. ἐρίσδων Θεοκρ. 1, 24, παρατ. ἐρίζε (ἄλλ. ἠρίζε) Ἰλ. 6, 555, θαμ. ἐρίζεσκον Ὀδ. θ, 225, δωρ. ἐρίσδεν Θεοκρ. 6, 5, μελ. δωρ. ἐρίξω Πινδ. ἀποσπ. 189, ἀορ. ἐρίσα, εὐκτ. ἐρίσσει Ἰλ. γ. 223, ἐρίσσειαν, σ, 284, μτχ. ἐρίσας Πινδ. 1. 7, (8), 27, δωρ. ἐρίξα Πιν. Ηρακλ. 2, 26, π. παρκ. ἀντί ἐνερ. ἐρήρισμαί Ησ. ἀσπ. 219. Μέσ. ἀντί ἐνερ. ἐρίζομαι, -εταί Ἰλ. ε, 172, μτχ. -όμενος Πινδ. 1. 4, (5), 4, παρατ. ἐρίζετο Ησ. θε. 534, ἠρίζόμεσθα (ἄλλ. ἠριδόμεσθα) Ἄριστ. νεφ. 1375, μελ. ἐρίσ(σ)ομαι, ἀορ. ἐπ. ὑποτ. ἐρίσσειται (=ἐρίσηται) Ὀδ. δ, 80. Παρ. ἐριστός Σοφ. Ηλ. 220. ῥίζ. αρ- ἢ ερ-, ἐρ-ις, ἐρ-ιδος, ἐρίζω (=ἐρ-ιδ-ιω), ἐρ-έ-θω, ἐρ-ε-θ-ίζω, Ἄρ-ης, ἄρ-μα=πολεμικὴ ἄμαξα, ἄ-ρις=ἐχθρὸς σανσκρ. Τούτῳ συγγενῆ εἶνε τὰ λατ. con-ser-g=ἐγωνίζομαι καὶ ir-a=ὄργη. Ἡ δὲ ῥίξα ἐρ μὴ εἶνε μᾶλλον συγγενῆς τῇ ῥίζ. τοῦ ἐρ-αμαι, ἐρως, ἐρ-γ-ον, ὄρ-γῆ, ἤτοι

σφοδρά ἐπιθυμία τοῦ πρώτου τοῦ ἀνθρώπου (ὡς θηρευτοῦ) ἔργου, τοῦ πολέμου δῆλον ὅτι, καὶ ὄχι τῆ τοῦ ἀραρίσκω;

Ἑρομαι (ἐρωτῶ), ἄχρ. ἐν. μελ. ἐρήσομαι Λυσ. 8, 8, ἀορ. β. ἠρόμην Θουκ. 3, 113, ὑποτ. ἔρωμαι Ἰσοκ. 12, 18, εὐκτ. ἐροίμην Ἀντιφ. 5, 65, προστ. ἐροῦ Πλατ. Γοργ. 447, ἀπαρ. ἐρέσθαι, συμπ. 199, μτχ. -όμενος Θουκ. 4, 40.

Ἑρομαι (ὡς ἀνωτ.), β. ἐν. ἔρειαι Ητ. ἀγών. σ. 314, μελ. ἐρήσομαι Σοφ. Οἱ. τ. 1166, ἀορ. ἐπ. προστ. ἔρειο ἰλ. λ. 611· ἴδ' ἐρέω.

Ἐρπύζω (σύρομαι μὲ τὴν κοιλίαν, κινουμαι βραδέως) ἄορ. μελ. διεξερπύσω, Ἀριστοτ. κόσμ. 6, 16, ἀορ. παρ-εἰρπυσεν Δ. Κασ. 69, 63, ὑποτ. ἐπ-ερπύσω Λουκ. δι. νεκρ. 3, 2, ἐξ-ερπύση Ἀριστ. I. Z. 8, 14, μτχ. ἐρπύσας Δ. Λαερ. 6, 50.

Ἐρπύζω (ὡς ἀνωτ.) ποιητ. μτχ. ἐρπύζων ἰλ. ψ, 225, παρατ. μτγν. εἴρπυζον Κ. Σμ. 13, 93, ἀορ. εἴρπυσα, ὑποτ. ἐρπύση Ἀριστ. σφ. 272, καθ-βατρ. 485, δωρ. -υζα Στοδ. 79, 52· ἴδε ἔρπω.

Ἐρπω (σύρομαι μὲ τὴν κοιλίαν, κινουμαι βραδέως), ἔρπει ἰλ. ρ, 447, ποθ-ἔρπει Θεοκρ. 5, 37, προστ. ἔρπε Αἰσχ. Πρ. 810, ἐρπέτω Ἀριστ. Λυσ. 130, εὐκτ. ἔρποι Πινδ. Ο. 13, 105, δωρ. ἔρπωμες Θεοκρ. 15, 42, ἀπαρ. ἔρπειν Σοφ. Αἴ. 287, μτχ. ἔρπων Αἰσχ. Ἐπτ. 17, δωρ. ποθέσπων Τιμ. Λοκρ. σ. 97, θηλ. ἐφερποῖσας (ἄλλ. ἐφερπούσης) Θεοκρ. 22, 15, δοτ. πλ. ἐρπόντεσσι Πινδ. 7, 52, παρατ. εἴρπον Οδ. μ, 395, ἔρπε Ομ. ὕμν. Ἄφρ. 156, μελ. σπαν. ἐφ-ἔρψω Αἰσχ. Εὐμ. 500, δωρ. ἐρψῶ Θεοκρ. 5, 45, -οῦμες, 18, 40. Παρ. ἐρπετόν Ἀριστ. δυν. 1069. ῥιζ. ἔρπ-, ἔρπ. σερπ-, ἔρπ-ω =serp-o λατ. =σάρ-πα μι σανσκρ. ἔρψις, ἐρπ-ετόν, ἐρπ-ύζω, ἔρπ-ης, ἐρπ-ηδών, Σαρπ-ηδών, ἔρπ-υλλος, Pro-serp-ina=Περσεφόνη λατ.

Ἐρρω (κλονούμενος περιπατῶ, ἐπιπόνως βαδίζω, περιπλανῶμαι), Ξεν. Κυρ. 6, 1, 3, παρατ. ἔρρει=κατέπιπτε Φωτ.

Ἐρρω (ὡς ἀνωτ.), ἔρρω αἰολ.=ἀπόλωλα. Ἡσυχ. ἔρρει; Εὐρ. I. T. 370, ἔρρει Αἰσχ. Ἄγ. 419, εὐκτ. ἔρροι Σοφ. ἠλ. 249, προστ. ἰλ. θ. 464, Σοφ. Οἱ. Κ. 1383, ἐρρέτω ἰλ. υ, 349, ἔρρετε, ω, 239, ἀπαρ. ἔρρειν Αἰσχ. Εὐμ. 301, μτχ. ἔρρων, Πέρσ. 963, ἔρρωντι=ἠθέλοντι αἰολ. Καλλ. κατὰ Μ. Ἐτ. παρατ. ἔρρων, Φαδωρ. μελ. ἐρήσσω Ομ. ὕμν. 3, 259, ἐρρήσεται Ἀριστ. Λυσ. 1240, ἀορ. ἤρρησα, βατρ. 1192 καὶ ἀπό-ἔρρα ἰλ. ζ, 348 (τὰ λοιπὰ ἴδ' ἐν ἀπόερσε) παρχ. εἰσ-ἤρρηκα Ἀριστ. θεσ. 1075.

Ἐρραϊ ἴδ' ἀπόερσε.

Ἐρρω (δρραϊζώ, βρέχω) μόν. ἔρρεται Νικ. θηρ. 62, μτχ. ἐρρομένην, θηρ. 631. ἴδε ἄρδω.

Ἐρυγ-γά-νω (ἐρεύγομαι) Λουκ. Ἀλεξ. 39, ἀορ β. ἤρυγον Ἀριστοτ. προβλ. 1, 44, ἀπαρ. ἀπερυγεῖν 33, 5.

Ἐρυγ-άνω (ὡς ἀνωτ) ἀττ. Εὐρ. Κυκλ. 523, ἰων. Ἰπποκρ. 6, 616, ἀπαρ. ἐρυγγάνειν Ἀνθ. Παλ. 4, 3, καὶ μτγν. ἐρυγάν (ἐκ ρήμ. ἐρυγάν) Γεωπ. 1, 17, ἀορ. β. ἤρυγον Νικ. ἀλ. 111, -εν ἰλ. υ, 403, ἐνηρ- Ἀριστ. σφ. 913, ὑποτ. ἀπερυγή Ἰπποκρ. 7, 104. Μέσ. ἀντι ἐνερ. ἐρυγγάνεται β, 616, καὶ παθ. 6, 536· ἴδ' ἐρεύγω.

Ἐρυθθαίνω (κάμνω τι κόκκινον) μτγν. Σ. Ἐμπ. 441. Παθ. ἐρυθθαίνεται Στοβ. τ. 4, σ. 155.

Ἐρυθθαίνω (ὡς ἀνωτ.) ποιητ. ἀορ. ἐρύθηνα Ἀπολ. Ρ. 1, 791, Ορφ. Αργ. 230. Παθ. ἐρυθθαίνομαι (ἄλλ. -θραίνομαι) Βίων 1, 35, παρατ. ἐρυθθαίνετο ἰλ. κ, 484· ἴδ' ἐρυθθαίνω.

Ἐρυθθραίνω (ἐρυθθαίνω, κοκκινίζω) Θεοφρ. Ι. 3, 15, 3. Παθ. ἐρυθθραίνομαι Ξεν. Κυρ. 1, 4, 4· ἴδ. ἐρυθθριάω.

Ἐρυθθριάω (κοκκινίζω) Πλατ. Λυσ. 204, παρατ. ἡρυθθρίων Λουκ. ὑπὲρ πταισμ. 1, ἀορ. ἡρυθθριάσε Πλατ. Λυσ. 204, εὐκτ. ἐρυθθριάσεις Δημ. 18, 128, μτχ. -άσας Πλατ. Πρωτ. 312.

Ἐρυθθριάω (ὡς ἀνωτ.), μτχ. ἐρυθθρίων Κωμ. ἀποσπ. 4, 178, καὶ ἐπ. ἐρυθθρίων Μουσαῖ. 161· ἐπίρ. ἀπ-ερυθριακότις Κωμ. ἀποσπ. 4, 454. ῥιζ. ῥυθ-, ῥευθ-, καὶ μετὰ ε προτακτ. ἐ-ρυθ-, ἐ-ρευθ-, ἐ-ρεύθ-ω, ἔ-ρευθ-ος, ἐ-ρυθ-αίνω (=ἐρυθ-ανίω), ἐ-ρυθ-ρός=rub-er λατ. ἐ-ρυθρ-ιάω=rub-er λατ. ἐ-ρυθ-ρ-αίνω, ἐ-ρυ-σίθη, rudh-i-gram=αἷμα σανσκρ.

Ἐρυκανάω (κωλύω, ἐμποδίζω, ἀπομακρύνω), γ. πλ. ἐρυκανώωσι Οδ. α, 119, μτχ. ἐρυκανώωσα Κ. Σμ. 12, 205, καὶ ἐρυκάνω, παρατ. ἐρύκα-νε Οδ. κ, 429, κατ- ἰλ. ω, 218· ἴδ' ἐρύκω.

Ἐρύκω (ἐμποδίζω, ἀποδιώκω, ἀπομακρύνω) Ξεν. ἀν. 3, 1, 25, μτχ. ἐρύκων Ἀριστοτ. ἀορ. ἀπ-ήρυξα, ἀν. 5, 8, 25.

Ἐρύκω (ὡς ἀνωτ.) ποιητ. καὶ ἰων. ἐρύκει Σοφ. Τρ. 121, προστ. ἔρυκε ἰλ. σ, 126, ἐρύκετον Πινδ. Ο. 11, 5, εὐκτ. ἐρύκοι Ησ. ἔρ. 28, ἀπαρ. ἐρύκειν Πρ. 4, 125, καὶ ἐρυκέμεν ἰλ. λ, 48, παρατ. ἔρυκε ἰλ. π, 369, ἐξ-ἤρ-Σοφ. Φιλ. 423, καὶ κατ-ερύκατε (ἄλλ. κατερύκακε) ἰλ. ω, 218, μελ. ἐρύξω, φ, 62, ἀορ. ἤρυξα Αἰσχ. Ἐπτ. 1075, ἔρυξαν ἰλ. γ, 113, μτχ. ἐρύξας, ξ, 217, ἀορ. ῆρύκακον, ε, 321, ἐρυκ-, ο, 450, εὐκτ. ἐρυκάκοι, η, 342, προστ. ἐρύκακε, ν, 751, ἀπαρ. ἐρυκακέειν, ε, 262. Μέσ. ἐρύκομαι, ἐρύκεται Σοφ. Φιλ. 1153, ἀμετβ. ἐρύκεσθον ἰλ. ψ, 443, ἀντι μετβ. ἐνερ. μ, 285, προστ. ἀπερύκου Σοφ. Οἰ. 169, ἀπαρ. ἐρύκεσθαι Οδ. ρ, 17, παρατ. ἀπερύκειο Νικ. ἀλ. 608. Παθ. ἐρύκομαι Οδ. δ, 466, μτχ. -όμενος Ηρ. 9, 49· ἴδε εἴργω καὶ ἐρύω.

Ἐρύομαι (σώζω, διαφυλάττω) σπανιότ. εἴρυμαι καὶ ἔρυμαι, γ. πλ. εἰρύαται (=εἴρυνται) ἰλ. α, 239, εἰρύαται (υ ἐν ἄρσ.) Οδ. π, 463, ἀπαρ. ἔρυσθαι, ε, 484, εἴρυσθαι, γ, 268, παρατ. ἐρύετο (υ ἐν ἄρσ.) ἰλ. ζ, 403, εἰρούμεσθα Οδ. φ, 588, ἐρύοντο, ρ, 277, εἴρυντο μ, 454, ἔρυντο Ἀπολ. Ρ. 1, 1083, Ἐοεορ. 25, 76, μελ. εἰρύσσομαι ἰλ. σ, 270, ἐρύσσομαι, κ, 44, ἀορ. εἰρύσαο, φ, 230, εἰρύσατο, δ, 186, ἐρύσατο, ε, 344, ἐρύσαντο, α, 466, εὐκτ. ἐρύσσαιτο, θ, 143, Οδ. π, 459, ἐρύσαιτο ἰλ. ω, 584, ἀορ. β. ἡ ὑπερσ. ἔρυσσο, χ, 507, εἴρυσσο Ἀπολ. Ρ. 4, 372, ἔρυτο ἰλ. δ, 138, Ησ. ἀσπ. 415, εἴρυτο (υ ἐν ἄρσ.) ἰλ. π, 542, εἰρύατο, χ, 303, παρκ. ἔρυται (υ ἐν ἄρσ.) Ἀπολ. Ρ. 2. 1208, π. ὑπερσ. ἔρυτο Ησ. θε. 304. Τούτου παρασχ. εἶνε ῥύομαι. ῥιζ. ῥρυ-, σρυ-, καὶ μετὰ ε εὐφων. ἐ-ῥρυ-, ἐρύομαι, εἰρύομαι (ἀντι ἐ-σερ=ἐρ=εἴρ-, εἴρ-ομαι, εἰρ-ύομαι)· πρβλ. καὶ λατ. ser-vo.

Ἐρύω (ἐλκώω, σύρω, τραδῶ) καὶ εἰρύω, ἀπαρ. εἰρύμεναι Ησ. ἔρ. 818, μτχ. ἐρύων ἰλ. χ, 493, παρατ. ἔρυον, μ, 258, θαμ. ἐρύεσκε Nov. 43, 50,

σπαν. εἶρουν Μοσχ. 1, 14, μελ. ἐρούσιν Ιλ. λ, 454, ἐρύσσω Ορφ. λιθ. 35, δι-εἰρύσσουσι Ἀπολ. Ρ. 1, 687, ἀορ. ἔρυσσα Ιλ. ε, 573, ἔρυσσα Οδ. λ, 2, ἐξ-ερύσασκε, Ιλ. κ, 490, εἶρυσσα, λ, 9, Ηρ. 6, 168, εἶρυσσα, Ιλ. σ, 165, ἔρυσσαν Οδ. ε, 573, ὑποτ. ἐρύσσης, ε, 110, ἐρύσση Ἰπποκρ. 9, 230, εἶρυσση, 6, 188, ἐρύσσουζεν (=ωμεν) Ιλ. α, 144, ἐρύσσωσι Ἰπποκρ. 7, 16, ἐρύσσωσι Οδ. ρ, 479, ἀπ-εἰρύσσ- Ἀπολ. Ρ. 3, 149, εὐκτ. ἐρύσαιμι Ιλ. θ, 21, προστ. εἶρυσσον Σοφ. Τρ. 1032, ἀπαρ. ἐρύσαι Ιλ. ρ, 419, ἐρύσαι, θ, 23, εἶρυσσαι Ἰπποκρ. 8, 108, ἐξ- Ηρ. 1, 144, μετχ. ἐρύσαις Ιλ. ψ, 21, Ἰπποκρ. 5, 836, ἐρύσσαις Ἀπολ. Ρ. 3, 912, δωρ. ἐρύσαις Πινδ. Ν. 7, 67, ἐρύσασα Ἀνθ. Παλ. 14, 134, εἶρυσας Ηρ. 4, 10, ἀπ-εἰρύσσαις Ἀπολ. Ρ. 3, 149. Μέσ. ἐπ. ἐρύομαι (σύρω δι' ἑμαυτοῦ) καὶ εἰρύομαι, εἰρύονται Ἀπολ. Ρ. 4, 279, εὐκτ. εἰρύοιτο, 4, 804, μελ. ἐρύσσεσθαι Οδ. φ, 125, ἀορ. εἶρυσάμην, κ, 165, ἐρύσσατο Ιλ. χ, 306, ἐρύσσατο, 3, 530, Οδ. τ, 481, εὐκτ. εἶρυσσαιτο Ιλ. θ, 143, ἐρύσαιτο Ιλ. ε, 456, ἐρυσάιμεθα, ξ, 79, ἐρυσάιτο, ε, 298, ὑποτ. ἐρύσσηται Ἀπολ. Ρ. 1, 204, ἀπαρ. ἐρύσασθαι Ιλ. χ, 351, ἐρύσσο-, σ, 174, μετχ. ἐρυσάμενος, α, 190, Πινδ. Ν. 9, 23, ἐρυσσο- Ιλ. γ, 361, ἐπ-εἰρυσάμενος Ηρ. 4, 8, ἀορ. β. ἢ ὑπερσ. εἶρωτο Οδ. χ, 90 (ὡ ἐν ἄρσ.), π. παρκ. κατ-εἶρυσται, θ, 151, γ. πλ. εἶρωετ' Ιλ. δ, 248, εἶρωεται Οδ. ζ, 265, Ἰπποκρ. 5, 522, εἶρώται Ιλ. ξ, 75 (ὡ ἐν ἄρσ.), ἀπαρ. εἶρυσθαι Οδ. τ, 289, κατ- ξ, 332, μετχ. εἰρυσμένοι, Ιλ. ν, 682 (ὡ ἐν ἄρσ.), πεζ. ἀν-εἰρυσμένοι Ἀρρ. Ἰνδ. 35, 7, ὑπερσ. εἶρωτο Ιλ. σ, 69, εἶρώτο, ξ, 30, ο, 654 (ὡ ἐν ἄρσ.), π. ἀορ. εἶρυσθην Ἰπποκρ. 7, 178, μετχ. ἐρυσθεῖς, 5, 234, εἶρυσθεῖς, 8, 84. Παρ. ἐρυστός Σοφ. Αἴ. 730. Ῥιζ. Ἐρυ-, (ῤυστάζω) καὶ μετὰ ε εὐφ. εἶρω-, Ἐε-ρύ-ω, εἶρ-ύω (ἀντι ἐ-Ἐε-ρύ-ω). Ἐντεῦθεν τινές παράγουσι καὶ τὸ ἐρύκω.

Ἐρχατάω (ἐμπερικλειώ), μόν. παρατ. ἐρχατόωντο Οδ. ξ, 15. τδ' εἶργω.

Ἐρχομαι ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, σπαν. ἀττ. Θουκ. 6, 36, ὑποτ. προσ-ἐρχωνται Ἰσοκ. ἀποσπ. 3, 7, εὐκτ. ἐξ-ἐρχοιτο Ξεν. Κυρ. 4, 1, 1, μετχ. ὑπ-ερχόμενος Πλατ. συμπ. 174, παρατ. ἤρχομην παρ' ἀττ. σπαν. ἀπλοῦν (α), μετγν. Λουκ. δικ. φων. 4, Στραβ. 3, 2, 6, Ν. Δ. Μάρκ. 1, 45, ἐπ-Θουκ. 4, 120, προστ., 4, 124, μελ. ἐλεύσομαι (ε) μόν. Λυσ. 22, 11, καὶ μετγν. Δ. Ἀλ. 3, 15, εἰσ- Πλουτ. Λουκουλ. 16, ἐξ- Πολυβ. 4, 9, μετ- Λουκ. Ν. διαλ. 18, 2, ἀορ. α. σπαν. καὶ μετγν. ἀπ-ἤλθα Ν. Δ. ἀποκαλ. 10, 9, ἤλθατε Ματθ. 25, 36, ἐξ-, 26, 55, ἤλθαν, Πραξ. 12, 10, προστ. ἐλθάτω Π. Δ. Ἐσθ. 5, 4, ἐλθατε, Παροιμ. 9, 5, δι-, Ἀμώς, 6, 2, ἀορ. β. ἤλθον Θουκ. 2, 56, μετγν. ἤλθοσαν (=ἤλθον) Ψευδ. Καλλισθ. 2, 35, ὑποτ. ἐλθω Πλατ. πολ. 344, εὐκτ. ἐλθοιμι Θουκ. 6, 37, προστ. ἐλθέ Πλατ. Χαρμ. 155, ἀπαρ. ἐλθεῖν Θουκ. 2, 5, μετχ. ἐλθών Πλατ. πολ. 562, παρκ. β. ἀττ. ἐλήλυθα Ξεν. Κυρ. 1, 2,

(α) Ἀντι τοῦ ἤρχομην οἱ ἀττικοὶ ἔλεγον ἤειον.

(β) Ἀντι τοῦ ἐλεύσομαι οἱ ἀττικοὶ μετεχειρίζοντο τὸν ἐν. εἶμι (πορεύομαι) «ἀπελεύσομαι παντάπασι φυλάττω· οὔτε γὰρ οἱ δόκιμοι ῥήτορες, οὔτε ἡ ἀρχαία κωμῳδία, οὔτε Πλάτων κέχρηται τῇ φωνῇ· ἀντι δ' αὐτοῦ τῷ ἄπειμι χρώ καὶ τοῖς ὁμοιοειδέσιν ὡσαύτως». Οὕτω καὶ Μοτρ. σ. 188 «ἄπεισιν Ἀττικοί, ἀπελεύσεται Ἑλληνες».

15, εὐκτ. προ-εληλυθόσης, Κυρ. 2, 4, 17, ὑπερσ. προσ-εληλύθειν Θουκ. 6, 65, π. παρκ. ἤλευσμαι Θεοδος. 186, 22, π. μελ. ἐλευθησόμενα Παροιμ. Ἀποστόλ. 18, 22. Παρ. μετελευστῆος Λουκ. ὑπ-ελητετόν Στραβ.

Ἔρχομαι (ὡς ἄνωτ.) Ἰλ. ν, 256, δωρ. πεδ-έρχομαι Θεοκρ. 29, 25, ἔρχεαι Ἰλ. χ, 483, ἔρχει Ἄριστ. βατρ. 301, ἔρχεται, σφ. 1322, πεδέρχεται Πινδ. Ν. 7, 74, ὑποτ. σπαν. ἔρχηται Ἰλ. κ, 155, ἔρχησθον Οδ. π, 170, ἐρχώμεθα Ἰεροκλ. 18, ἐξ-ἐρχωνται Ἰπποκρ. 8, 598, προστ. ἐπ. ἔρχεο Ἰλ. ο, 54, ἔρχεσθον, α, 322, Ἄριστ. Ἄχ. 1144, ἔρχεσθε Ἰλ. ι, 649, ἀπαρ. ἔρχεσθαι, ο, 164, Αἰσχ. Ἄγ. 917, μτχ. ἐρχόμενος Ἰλ. β, 457, Σοφ. Τρ. 850, παρατ. ἤρχομην Ἰπποκρ. 5, 426, μελ. ἐλεύσομαι Ἰλ. ν, 753, Ἡρ. 6, 9, Αἰσχ. Πρ. 854, Σοφ. Οἰ. Κ. 1206, ἀορ. μτγν. ἤλυθα Νον. 37, 424, ἐπ-ἤλυθα Ανθ. 14, 44, ἀορ. ἐπ. Ἰλ. α, 152, -θε Πινδ. Ν. 10, 79, καὶ ἀττ. ἰδ. ἐν χορ. Σοφ. Αἴ. 234, Εὐρ. Ορ. 813, καὶ συγκεκ. ἤλθον Ἰλ. α, 207, δωρ. ἦνθον Θεοκρ. 16, 9, λακων. ἦλσον, ὑποτ. ἔλθησι Ἰλ. ε, 132, λακων. ἔλση Ἄριστ. Λυσ. 105, εὐκτ. ἔλσοιμι, 118, ἀπαρ. ἐπ. ἐλθέμεναι Ἰλ. α, 151, ἐλθέμεν, ο, 146, κρητικ. εὐθεῖν=ἐλθεῖν, Ησυχ. μτχ. ἐλθών, ξ, 8, δωρ. ἐλσών Ἄριστ. Λυσ. 1081, δοτ. πλ. ἐλθόντεσσιν Πινδ. Π. 4, 30, παρκ. 6. ἀττ. ἐλήλυθα Αἰσχ. Πρ. 943, ἐπ-ελήλυθα Οδ. δ, 268, ὑποτ. ὑπ-εληλύθη Ἰπποκρ. 2, 266, ἐπ. παρκ. ἐλήλουθα, μτχ. -ουθώς Ἰλ. ο, 81, καὶ ειλ-λήλουθα, ε, 204, ειλήλουθας, ο, 42, α. πλ. ειλήλουθμεν, ι, 49, ἐλήλυμεν (=ἐληλύθαμεν) Κωμ. ἀποσπ. 2, 14, ἐλήλυτε (=ἐληλύθατε) Τραγ. ἀποσπ. 22, ὑπερσ. ἐληλύθειν Ἄριστ. ἰππ. 1306, ἐπ. ειληλούθει Ἰλ. δ, 520, ἰων. ἐληλύθεε Ἡρ. 5, 98, μ. ἀορ. 6. ἐλθοίμην (ἄλλ. ἐλθοίην) Βατρ. 179, π. παρκ. μετῆλθαι Παπυρ. Αἰγυπτ. Ῥίξ. ἐρ ἢ ἐλ-, ἔρ-χομαι (ἀντὶ ἐρ-σχομαι, ἐρ-σκο-μαι), ἐλ-θ-, ἐλυθ-, ἐλ-ευθ-, ἐλ-ευσις, ἐλ-εύσομαι, ἐλ-ήλυθα, ἦλ-υθον καὶ πεζ. ἦλ-θον, ειλ-ῆλ-ουθα.

Ἔρω (λέγω) ἴδε εἶρω.

Ἐρωέω (ῥέω, τρέχω μὲ ὄρμην, ὀπισθοδρομῶ), ἐπ. -ωει Οδ. μ, 75, προστ. ἐρώει Ἰλ. β, 179, μελ. ἐρωήσω, α, 303, ἀορ. ἠρώησα, ψ, 433, ἀλλ' ὑπερω-, θ, 122, εὐκτ. ἐρωήσαίτε, ν, 57. ἴδε ῥέω.

Ἐρωτάω ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, ἀττ. Θουκ. 1, 5, παρατ. ἠρώτων Ἀντιφ. 1, 16, μελ. ἐρωτήσω Πλατ. πολ. 350, ἀορ. ἠρώτησα Ξεν. Κυρ. 4, 5, 21, παρκ. ἠρώτηκα Πλατ. Φιλ. 18.

Ἐρωτάω (ὡς ἄνωτ.) ἐπ. καὶ ἰων. εἰρωτάω Οδ. ρ, 138, εἰρωτᾷς Οδ. ρ, 347, Ἡρ. 3, 14, εἰρωτᾷ, 3, 119, προστ. ἐρωτ- δωρ. Ἄριστ. Ἄχ. 800, ἀπαρ. ἐπειρωτᾶν Ἡρ. 1, 53, μτχ. εἰρωτέων, 4, 147, ἐπ-εἰρωτῶν, 6, 100, εἰρωτεῦντας, 3, 62, εἰρωτέωντος, 5, 13, παρατ. ἄν-ἠρώτων Οδ. δ, 251, εἰρώτα, ο, 423 καὶ Ἡρ. 1, 88, γ. πλ. εἰρώτεον, 4, 145, εἰρώτευν, 1, 158, καὶ ἀν-εἰρώτευν (ἄλλ. ἀνειρώτων) Θεοκρ. 1, 81. Παθ. μτχ. εἰρωτεόμενος (=ἐρωτῶμενος) Ἡρ. 6, 3. ἴδ' ἐρέω.

Ἐσθίω (φορῶ ἐσθῆτα, ἐνδύομαι) μόν. π. παρκ. ἐσθῆσθαι Αἰλ. Ι. Ζ. 16, 34, μτχ. ἐσθημένος Ἡρ. 3, 129, ἡσθημένος Εὐρ. Ἐλ. 1559, Αἰλ. Π. Ι. 9, 3, καὶ ὑπερσ. ἡσθητο, Π. Ι. 12, 32. ἴδ' ἐννομι.

Ἐσθίω (τρώγω) Πλατ. Θεαιτ. 166, καὶ ἔσθω μτγν. Πλουτ. ἦθ. 101, παρατ. ἡσθιον Θουκ. 3, 49, μελ. ἔδομαι Πλατ. πολ. 363, μτγν. κατ-εδούνται Δ. Ἄλ. 1, 55, χαγοῦμαι Π. Δ. Γενεσ. 3, 2, καὶ φάγομαι

-εσαι, Γενεσ. 3, 3, φαγήσετε Λιβάν. 3, 124, 6, άορ. 6. έφαγον Ξεν. άν. 4, 8, 20, εύκτ. φάγοιμι Πλάτ. Φαιδρ. 81, άπαρ. φαγεΐν νόμ. 831, μτχ. φαγών, Πρωτ. 314, παρκ. εδήδοκα Ξεν. άν. 4, 8, 20, ύπερσ. ε-δηδόκειν Λουκ. άλεκτρ. 4, π. παρκ. κατεδήδεσμαι Πλατ. Φαιδ. 110, αλλά κατ-εδήδοται Δ. Άλ. 1, 55, π. άορ. ήδέσθην Άριστοτ. προβλ. 13, 6. Μέσ. άντι' ένερ. έσθίομαι Θεοφρ. Φ. I. 6, 11, και μτγν. φάγομαι Σοφ. Σιρ. 36, 18, άορ. ήδεσάμην, ύποτ. κατ-εδέσθηται Γαλην. 5, 752, αλλά παθ. σπαν. τó έσθίομαι Θεοφρ. Φ. I. 1, 12. Παρ. έδεστός Πλατ.

Ἔσ-θίω (ώς άνωτ.), έσθίει Ιλ. ψ, 183 και έσθω, έσθουσι, ω, 415, και κατ-έσθοντι Πυθαγ. άποσπ. 6, 713, προστ. έσθιε Οδ. ξ, 80 άπαρ. έσθίειν Σοφ. άποσπ. 596, έπ. έσθιέμεν Οδ. φ, 69, και έσθέμεναι Ιλ. ω, 213, έσθειν Οδ. ε, 197, μτχ. έσθίων Ηρ. 1, 133, έσθων Ιλ. ω, 476, θηλ. έσθουσαι Οδ. ν, 409, αλλά και έδω Ιλ. ε, 344, δωρ. γ. πλ. έδοντι Θεοκρ. 5, 128, εύκτ. έδοι Ιλ. ν, 322, άπαρ. έδμεναι, (=εδ-έμεναι), δ, 345, μτχ. τραγ. μόν. έδων Εύρ. Κυκλ. 245, Ίπποκρ. 1, 580, παρατ. ήσθιον Οδ. υ, 19, Εύρ. Κυκλ. 233, ήσθον Οδ. ζ, 249, Κωμ. άποσπ. 2, 721, έδον Οδ. φ, 9, θαμ. έδεσκον Ιλ. χ, 501, μελ. έδομαι, σ, 271, άορ. 6. έφαγον Οδ. ο, 373, φάγες, ι, 347, φάγε έν τμήσ. Ιλ. 6, 326, φάγον, ω, 411, ύποτ. φάγη Σοφ. άποσπ. 149, φάγησι Οδ. θ, 477, εύκτ. φάγοιμι Άριστ. σφ. 511, προς. φάγε, σφ. 611, άπαρ. φαγεΐν Εύρ. Κυκλ. 336, φαγέειν Οδ. π. 429, και φαγέμεν, π, 143, παρκ. α. εδήδοκα, μτχ. -οκώς Άριστ. Ιππ. 363, παρκ. 6. έπ. έδηδα, μτχ. -δώς Ιλ. ρ, 542, θηλ. -δυτα Ομ. ύμν. 3, 580, π. παρκ. εδήδεσμαι Κωμ. άποσπ. 3, 87, έπ. εδήδοται Οδ. χ, 56, π. άορ. ήδέσθην Ίπποκρ. 1, 686. Μέσ. άντι' ένερ. έσθίομαι, 5, 160, 6. έν. έδεται Ιλ. ω, 129, σπαν. παθ. Οδ. δ, 318. Παρ. έδεστός Σοφ. Άντ. 206. Ρίζ. έδ-, έδ-ω = άδ-μι σανσκρ. = ειθ-ο λατ. έσ-θω, έσ-θί-ω, έδ-ωδ-ή, έδ-η-τός, έσ-μα, ειδ-αρ.

Ἔσπετε, έσπον' ιδ' έπω.

Ἔσπομαι (λέγω) μτγν. Χρ. Σιβ. 2, 4.

Ἔσπομαι' ιδε έπω.

Ἔσσα' ιδε είσα και έξομαι.

Ἔσσομαι-οϋμαι (ήττάομαι) Ιων. έσσοϋνται Ηρ. 3, 106, παρατ. ά-ναύξ. έσσοϋτο 7, 166, έσσοϋντο, 1, 67, π. παρκ. έσσωμαι, 7, 10, μτχ. έσσωμένος, 7, 9, π. άορ. έσσώθην, 2, 169, ύποτ. έσσωθέωμεν, 4, 97, άπαρ. -ωθήναι, 7, 10' ιδε ήσάω.

Ἔσθήκω, στήκω (ίστημι, στέκω) έν. σπαν. και μτγν. Ποσειδιπ. π. Άθην. 10, 4, στήκει Ν. Δ. Ρωμ. 14, 4, μελ. έσθήξω Ηλατ. συμπ. 220, καθ-Θουκ. 3, 37, άφ- Ξεν. άν. 2, 4, 5, και -ήζομαι, Κυρ. 6, 2, 17, Εύρ. I. Α. 675' ιδε ίστημι.

Ἔστιάω (ξενίζω τινά) Πλατ. συμπ. 175, παρατ. είστίων (είστία) Λυσ. 19, 27, μελ. έστιάσω Λουκ. Δημ. Έγκωμ. 26, άορ. είστίασα Ξεν. Κυρ. 1, 3, 10, άπαρ. έστιάσαι Άντιφ. 1, 16, παρκ. είστίακα Πλατ. Γοργ. 518, π. παρκ. είστιάμαι, πολ. 354, π. άορ. είστιάθην, Φαιδρ.

217, συν- Δημ. 19, 190. Μέσ. ἐστιάομαι ἀμεταβ. Ξεν. συμπ. 2, 3, παρατ. εἰστιώμην Δημ. 19, 128, μελ. ἐστιάσομαι Πλατ. Θεαιτ. μτγν. ἀντί παθ. Ἀρισειδ. 13, 124, ἀορ. μτγν. ἐξιάσασθαι Σ. Ἐμπ. 327, 28.

Ἔστιάω (ὡς ἄνωτ.) καὶ ἰων. ἰστιάω, ἐστιώσι (ἄλλ. ἐςῆωσι) Ἀθην. 11, 468, ἀπαρ. ἰστιῶν Ηρ. 2, 400, παρατ. ἰστία, 7, 135, π. παρκ. ἰστιαμαι, ἀπαρ. ἰστιῆσθαι, 5, 20, π. μελ. μτγν. ἐστιασθῆσμαι Σχολ. Ἀριστ. Ἀχ. 977. Ἴδε ἐδριάω.

Ἔσχατάω (εἶμαι ἔσχατος) μόν. μτχ. ἐσχάτων Ἰλ. κ, 206, θηλ. -όωσα, 6, 508. Γίνεται δ' ἐκ τοῦ ὑπερθετικῆς ἔσχατος, καὶ τοῦτο ἐκ τῆς ἐξ προθέσ. καὶ -τατος ἀντί ἐξ- τατος = extremus λατ.

Ἐτάζω ἴδ' ἐξετάζω.

Ἐταιρίζω (εἶμαι τινι σύντροφος, φίλος), ἐταιρίζουσι Ὀμ. ὕμν. Ἀφρ. 96, ἀορ. ἐταιρίσαι Ἰλ. ω, 335. Μέσ. μτχ. ἐταιριζόμενος Ἀθην. 13, 593, παρατ. ἐταιρίζετο Nov. σ. 15, ἀορ. ἐταριτάμην, ἐταρίσαο Καλλ. Ἀρτ. 206, εὐκτ. ἐταρίσσαιο Ναυμαχ. σ. 53, ἐταρίσσαιτο Ἰλ. ν, 456, μτχ. ἐταρισσάμενος Φωτ. καὶ Σουῖδ. π. μελ. μτγν. ἐταρισθήσεται Ἀχμέτ. ὄνειρ. 50. Ρίζ. Γετ-, ἐτ-, ἐτ-ης, ἐτ-αρος, ἐτ-αῖρος, ἐταιρ-ίζω, ἐτ-αιρία, ἐταρισμός.

Ἐτοιμάζω (ὡς καὶ παρ' ἡμῖν προετοιμάζω, πορίζω, παρέχω) Θουκ. 6, 34, παρατ. ἠτοίμαζον, 6, 88, μελ. -άσω, 4, 46, παρκ. μτγν. ἠτοίμακα καὶ μετ' ἀναδιπλασιασμοῦ ἀττ. ἐτητοιμάκα Μ. Ἐτ. 373, 3, π. παρκ. ἠτοίμασμαι Θουκ. 6, 64, καὶ μέσ. Ξεν. Κυρ. 3, 3, 5. Μέσ. ἐτοιμάζομαι Ἀνδοκ. 21, 39, παρατ. ἠτοιμαζόμεν Θουκ. 4, 77, ἀορ. ἠτοιμασάμην Ξεν. ἀπολ. 8.

Ἐτοιμάζω (ὡς ἄνωτ.) καὶ μεσ. ἐτοιμάζεσθε Ηρ. 9, 4, παρατ. προετοιμάζετο, 7, 22, ἀορ. προετοιμάσατο, 8, 24, εὐκτ. ἐτοιμασσαίατο (= ἐτοιμάσσαιντο) Ἰλ. κ, 571. Ρίζ. Γετ-, ἐτ-, ἐτ-εός, ἐτοι-μος, συγγεν. τῆ ἐτυ-μος, ἐτοιμ-άζω.

Ἐ-ταφ-ον ἴδε θάφω.

Εὐαδε ἴδε ἀνδάνω.

Εὐ-δαιμονέω (εἶμαι εὐδαιμών) Πλατ. νόμ. 636, μελ. -ήσω, πολ. 541, ἀορ. ἠδαιμόνησα (ἄλλ. ἀναυξ.) Ξεν. Λακ. 1, 2, παρκ. εὐδαιμόνηκα Ἀριστοτ. μετεωρ. 8, 6, 8 ἴδε διδάσχω.

Εὐ-διάω (εἶμαι ἦσυχος, ἀπολαμβάνω εὐδιον καιρὸν) μτχ. εὐδιόντας Ἀρατ. Φαιν. 899, εὐδιώντες Ἀπολ. Ρ. 4, 983, εὐδιώωσα Ὀππ. κυν. 1, 13, παρὰ δὲ πεζ. εὐρίσκειται τὸ εὐδιάζω (εὐδιάω) μτχ. -ζων Γρ. Νυσ. τ. 1, 508. Μέσ. εὐδιαζόμενος Ἀξιοχ. 370 ἴδε δηθύνω.

Εὐ-δοκέω (εὐχαριστοῦμαι εἰς τι, ἐπιδοκιμάζω) ὁμαλ. παρατ. εὐδόκεον Ἡρωδν. 460, καὶ ἠδόκεον Πολυβ. 22, 6, 8 καὶ ἐκκλ. ἴδε δοκέω.

Εὐ-δοκιμέω (χαίρω καλὴν ὑπόληψιν) Θουκ. 2, 37, παρατ. εὐδοκίμουν Ξεν. Ἑλλ. 6, 1, 2, ἠδδοκίμει Πλατ. Γοργ. 515, μελ. -ήσω Ἴσοκ. 1, 21, ἀορ. εὐδοκίμησα, 12, 78, παρκ. εὐδοκίμηκα Πλατ. Κριτί. 108, ἠδδοκ- Λουκ. παρασ. 32.

Εὐ-δοκιμέω (ὡς ἄνωτ.), παρατ. ἰων. εὐδοκίμειε Ηρ. 7, 227, ἀορ. εὐδοκίμησα, 3, 131, παρκ. εὐδοκίμηκα Ἀριστ. νεφ. 1031· ἴδε δοκέω.

Εὐδῶ (καθεύδω, κοιμῶμαι, ἀναπαύομαι) σπαν. Ξεν. κυν. 5, 11, Πλατ. πολ. 571, παρατ. ἡύδον, συμ.π. 203, ἐκάθευδον Ξεν. Ἑλλ. 2, 4, 24, καθ-ἡύδεν Πλατ. συμ. 217, μελ. καθ-ευδήσω Ξεν. Κυρ. 6, 2, 30, ἀορ. ὑποτ. καθ-ευδήσῃ Λουκ. ὄν. 6, παρκ. καθ-ευδηκέναι Ἀλεξανδ. Ἐπιφάν. 1, σ. 418. Παρ. καθ-ευδητέον Πλατ.

Εὐδῶ (ὡς ἄνωτ.) Ἰλ. ξ, 482, Ἀλκμ. 53, εὔδει Πινδ. Π. 1, 6, εὔδεις Αἰσχ. Εὐμ. 141, ὑποτ. εὔδησθα Οδ. θ, 445, εὔδησι Ἰλ. ε, 524, ἀπαρ. εὔδόμεναι Οδ. ω, 255, παρατ. εὔδον Ἰλ. 6, 2, ἐκάθ-εὔδον Ἰπποκρ. 5, 252, καθ-εὔδε, α, 611, καθ-ἡύδον Κωμ. ἀποσπ. 2, 1059, εὔδ- Εὐρ. Βακχ. 683, θαμ. εὔδεσκε Ἰλ. χ, 503, μελ. εὔδήσω Αἰσχ. Ἀγ. 337, ἀορ. ἀπαρ. καθ-εὔδησαι Ἰπποκρ. 2, 451· ἴδε ἐξομαι καὶ ἐδριάω.

Εὐ-εργετέω ὡς καὶ παρ' ἡμῖν Ἰσοκ. 12, 228, παρατ. εὐηργέτουν Δ. Κασ. 1, σ. 10, εὐεργέτουν (ἄλλ. εὐηργ-) Ξεν. Ἀγισ. 4, 4, ἀπολ. 26, μελ. εὐεργετήσω, Κυρ. 3, 1, 34, ἀορ. εὐηργέτησα Λυσ. 9, 14, Ἀριστ. πλ. 835, εὐεργ- Ἰσοκ. 4, 56, Δειναρχ. 1, 16, παρκ. εὐηργέτηκα Λυκουργ. 140, εὐεργ- Πλατ. πολ. 615, Ἰσαΐ. 4, 31, Δημ. 20, 33, ὑπερσ. εὐεργετήκει Ξεν. Ἀγισ. 2, 29, π. παρκ. εὐηργέτημαι Λουκ. ἀποκρη. 14, εὐεργ- Ξεν. ἀπομν. 2, 2, 3, Ἰσαΐ. 7, 4, Πλατ. Κριτ. 43, ὑπερσ. εὐεργέτηντο Δημ. 20, 71, π. ἀορ. εὐεργετηθεῖς Πλατ. Γοργ. 520. Παρ. εὐεργετητέον Ξεν. ἴδ' ἐργάζομαι.

Εὐ-καρπέω (ἔχω ἀφθονίαν καρπῶν) ὁμαλ. μτχ. εὐκαρπεύντα Ἀνθ. Παλ. 4, 1. ῥίζ. Γαρπ-, (ἀρπάζω) καρπ-, (ὡς ἐν τῷ cap-io καὶ τὸ κ ἀντι τοῦ f) καρπ-ός, καρπ-όω, κρώπ-ιον=δρέπανον, τινὲς δὲ διὰ τοῦ β κρωβ-ιον, capr-ere=δρέπουν λατ.

Εὐ-κλεῖζω (ἐγκωμιάζω), μετοχ. εὐκλεῖζων Ἐπιγραφ. ἀορ. εὐκλεῖσας Τυρτ. 3, 24, δωρ. εὐκλεῖσας Πινδ. Π. 9, 91, μτχ. εὐκλεῖσας Τυρτ. 3, 24. Παρ. εὐκλεια, εὐκλεής· ἴδε κλεῖζω.

Εὐ-κρινέω (διακρίνω) μόν. ἀπαρ. εὐκρινεῖν Ξεν. Ἑλλ. 4, 2, 6· ἴδε κρίνω.

Εὐ-λαβέομαι (φοβοῦμαι, συστέλλομαι), -οῦνται Ἀριστοτ. τυπ. 8, 1, 12, ὑποτ. εὐλαβῶμαι Πλατ. Κρατ. 399, εὐκτ. -βοῖο, Φαιδ. 101, προστακτ. εὐλαβοῦ, πολ. 507, ἀπαρ. εὐλαβεῖσθαι, Χαρμ. 155, μτχ. -ούμενος Ἰσοκ. 1, 32, παρατ. εὐλαβούμην Πλατ. Πρωτ. 315, Αἰσχιν. 1, 25, καὶ ἡύλαβ- Ἀριστοτ. ἠθ. Νικ. 4, 13, μελ. εὐλαβήσομαι Πλατ. πολ. 410, π. ἀορ. εὐλαβήθην Δημ. 28, 4, π. μελ. ἀντι μέσ. -βηθήσομαι Ἀριστοτ. ἠθ. Μ. 1, 30. Παρ. εὐλαβητέον Πλατ.

Εὐ-λαβέομαι (ὡς ἄνωτ.), ἀπαρ. εὐλαβέεσθαι Ἰπποκρ. 4, 502, παρατ. ἡύλαβούμην Εὐρ. Ορ. 748, π. ἀορ. προστ. εὐλαβήθητι Σοφ. Οἰ. τ. 47· ἴδε λαμβάνω.

Εὐ-λογέω (λέγω καλὰ λόγια, ἐπαινῶ τι, ἐγκωμιάζω) Ἰσοκ. 12, 206,

παρατ. εὐλόγει Ἀριστ. ἐκκλ. 454, μελ. -ησω Εὐρ. Ἐκ. 465, ἀορ. εὐλόγησα Π. Δ. Γενεσ. 2, 3, ἀπαρ. εὐλογῆσαι Ἀριστ. ἱππ. 565, καὶ εὐκτικ. Ἀλεξάνδρ. γ. πλ. εὐλογῆσαισαν Τοβ. 3, 11, παρκ. μτγν. εὐλόγηκα Π. Δ. Γενεσ. 17, 20, π. παρκ. εὐλόγημαι, Ἀριθμ. 24, 9, π. ἀορ. εὐλογηθεὶς Φαλ. ἐπιστ. 4, μ. μελ. ἀντὶ παθ. εὐλογῆσομαι Ἰσοκ. 9, 5. Παθ. εὐλογοῦμενος, 9, 6, καὶ Σοφ. Οἱ. Κ. 720 ἴδε λέγω.

Εὐνάζω καὶ *εὐνάω* (κατακλίνω, πλαγιαίζω, ἡσυχάζω), μ. εὐνάσω Ξεν. κυν. 9, 4.

Εὐνάζω καὶ εὐνάω (ὡς ἀνωτ.), εὐνάζει Σοφ. Οἱ. τ. 961, ὑποτ. εὐνάζη Ησ. ἔρ. 337, μελ. εὐνάσω Οδ. δ, 408, εὐνήσω Ἀνθ. 10, 12, ἀορ. εὐνάσα Ἀπολ. Ρ. 2, 856, εὐνάσε Εὐρ. Ρησ. 762, εὐνήσα Οδ. δ, 440, προς. εὐνάσων Σοφ. Τρ. 1042, εὐκτ. κατ-εὐνήσαιμι Ἰλ. ξ, 245, κατ-εὐνάσαι Σοφ. Φιλ. 699, μετοχ. εὐνήσας Ἀπολ. Ρ. 4, 85. Παθ. εὐνάζεται Ομ. ὕμν. 4, 190, Εὐρ. Μηδ. 18, παρατ. εὐνάζετο Οδ. υ, 1, -οντο, ψ, 299, ἀπαρ. εὐνάζεσθαι, ε, 119, παρκ. εὐνήται Ἀνθ. Παλ. 7, 397, κατ-εὐνάσται Εὐρ. Ρησ. 614, π. ἀορ. εὐνάσθην Πινδ. Π. 3, 25, ἦν- Εὐρ. Ἴων 17, ξυν-ευν-Σοφ. Οἱ. τ. 982, καὶ εὐνήθης Ἀνθ. Παλ. 7, 78, ξυν-ευνήθην Ἰπποκρ. 2, 833, ἐπ. γ. πλ. κατ-εὐνάσθεν (ἀντὶ κατευνάσθησαν) Ἰλ. γ, 448, συν-Πινδ. Π. 4, 254, ἀπαρ. εὐνήθηναι Ἰλ. ξ, 360, μτχ. εὐνήθεις, ε, 821, ἀπ-ευνάσθεις Σοφ. Τρ. 1242. Μέσ. εὐνάσομαι, ἀπαρ. εὐνάσθαι Σοφ. Τρ. 1006, ἀορ. ἐν-ευνάσαντο Νικ. θηρ. 214. Παρ. εὐνή, εὐνήτης· ἴδε ἐδρίάω.

Εὐ-ρομέω (διὰ καλῶν νόμων κυβερωῖμαι), μτχ. μόν. εὐνομοῦσα Πλατ. νόμ. 927. Παθ. εὐνομοῦμαι, Κριτ. 53, π. παρκ. εὐνομημένος Δ. Λαερ. π. ἐπιμερ. 1, 113, ἀορ. εὐνομήτην Θουκ. 1, 18, Ηρ. 1, 66, μ. μελ. ἀντὶ παθ. εὐνομήσομαι Πλατ. πολ. 380 ἴδε νέμω.

Εὐ-οδώ (διευθύνω, νὰ κάμνω νὰ ἐπιτύχη τι), μελ. εὐοδώσει=κατευθυνεῖ Ησυχ. π. ἀορ. εὐωδῶθη Ηρ. 6, 73. ῥίζ. ἐδ-, ὀδ-, ὀδ-ός, ὀδ-ίτης, ὀδ-εῶς, καὶ μετὰ τοῦ εὐ, εὐ-οδος, εὐ-οδ-ὴω.

Εὐ-πρήσσεσκον· ἴδε πράσσω.

Εὐρ-ίσκω ὡς καὶ παρ' ἡμῖν Λυσ. 8, 2, παρατ. εὐρισκον Θουκ. 1, 135, ἡύρισκον Πλατ. Γοργ. 514, (ἔκδ. Σταλμπαουμ.), μελ. εὐρήσω Θουκ. 3, 30, ἀορ. ε. εὐρον, 8, 66, παρκ. εὐρηκα Ἰσοκ. 2, 12, π. παρκ. μτχ. ἡύρημένος, Κυρ. 2, 3, 14, π. ἀορ. εὐρέθην Θουκ. 6, 31, π. μελ. εὐρεθήσομαι Ἰσοκ. 9, 41, καὶ μτγν. εὐρηθήσομαι Γεωπ. 13, 3. Μέσ. εὐρίσκομαι Ξεν. ἀν. 7, 1, 31, παρατ. παθ. ἡύρίσκετο, ἀν. 4, 4, 13, μελ. εὐρήσομαι, ἀπαρ. -ήσεσθαι Λυσ. 13, 9, μτχ. -όμενος Αἰσχ. 3, 134, παρκ. εὐρημαι Δημ. 55, 31, μτχ. -ημένος, 19, 17, ἀορ. α. μτγν. εὐράμην Πλουτ. Πομπ. 80, Δ. Ἄλ. 13, 11, ἀορ. β. εὐρόμην Θουκ. 1, 58. Παρ. εὐρετός Ξεν. εὐρετέος Θουκ. Παρὰ μτγν. ὑπάρχει καὶ μέλ. εὐρῶ Πολέμ. 2, 40, ἀορ. εὐρησα Μανελ. 5, 137, πλ. εὐραμεν Βυζ. εὐροσαν (=εὐρον) Ἀλεξάνδρ. Π. Δ. Παροιμ. 2, 20, εὐκτ. εὐρήσειαν Προκοπ. Γοθ. 1, 373, καὶ εὐρειαν Ἐπιγραφ.

Εὐρίσκω (ὡς ἀνωτ.), παρατ. εὐρισκον Ἀριστ. βατρ. 806, ἀορ. β. εὐρον

Ιλ. 10, 34, Ἄριστ. Λυσ. 72, ἀπαρ. ἐπ. εὐρέμεναι Ιλ. 6, 343, αἰολ. εὐρην Σαφ. 56, ὑπερσ. κῆρήκει Βαθρ. 22. Μέσ. εὐρίσκομαι Σοφ. Ηλ. 625, παρατ. εὐρίσκω Πινδ. Π. 1, 48, μελ. εὐρήσομαι Ηρ. 9, 6, μελ. δωρ. εὐρησῶ Ἐπιχ. 92, ἀορ. α. εὐράμην Ησ. ἀσπ. 77, Ἄνθ. 145, 7, ἤρασο, 9, 29, ἐξ-ἠράτο Κωμ. ἀποστ. 4, 115, μτχ. εὐράμενος, ἀποστ. 3, 592, ἀορ. 6. εὐρόμαν Ιλ. π. 472, Αἰσχ. Πρ. 267. Ριζ. FeFr- (ἐρέω, ἐρευνάω, ἐρωτῶ), εὐρ-, εὐρ-ίσκω εὐρ-ημα, εὐρ-εις, εὐρ-έτις.

Εὐ-σιτέω (ἔχω καλὴν τροφήν, ὄρεξιν) μόν. ἐν. ἰων. εὐσιτέειν Ἰπποκρ. ἀφ. 31, μτχ. εὐσιτεῖντες ὦσ.

Εὐ-τρεπίζω (συγυρίζω, παρασκευάζω), ἀορ. εὐτρέπισα Δημ. 44, 22, κῆτρέπισα Ἄνθ. Πλαν. 1, 142. Μέσ. εὐτρεπίζομαι Ἀλκίφρ. 1, 22, παρατ. εὐτρεπίζοντο Θουκ. 4, 123, κῆτρεπίζοντο Δ. Ἄλ. ἀρχ. 2, 36, ἀορ. κῆτρεπίσατο Νικ. Δαμασκ. 48, σ. 34, ὑποτ. εὐτρεπίσται Δημ. 23, 189, παρκ. κῆτρεπίσται, 18, 175, παθ. μτχ. κῆτρεπισμένος Εὐρ. I. A. 1111, εὐτρεπισμένα Ἄριστ. πλ. 626, Ἡλιοδ. 10, 9. Παρατ. εὐτρεπιστέον ἴδε τρέπω.

Εὐ-τύχῳ (εἶμαι εὐτυχῆς) Θουκ. 4, 62, παρατ. εὐτύχου 4, 79, ἀορ. κῆτύχουσα Ξεν. ἀν. 6, 3, 6, παρκ. εὐτύχηκα Ἴσοκ. 12, 7, κῆτύχηκα Ξεν. Κυρ. 5, 2, 36, ὑπερσ. κῆτύχηκειν Δημ. 18, 18, π. παρκ. εὐτύχημαι Θουκ. 7, 77, π. ἀορ. μτγν. εὐτύχηθην Ηρωδ. 2, 14.

Εὐ-τυχέω (ὡς ἀνωτ.), ἀπαρ. εὐτυχεῖν Ηρ. 1, 207, μελ. εὐτυχήσω Εὐρ. Ορ. 1212, ἀορ. εὐτύχησα, Ορ. 542 ἴδε τυγγάνω.

Εὐ-φραίνω (φαιδρύνω, εὐχαριστῶ τινά) Ξεν. ἀπομν. 1, 6, 3, παρατ. εὐφραῖνον Πλατ. Μενεξ. 237, μελ. εὐφρανῶ Λουκ. ἐνυπν. 1, ἀορ. κῆφρανα Δ. Κασ. 43, 19, εὐφρ- Πλουτ. Νικ. 21, ἀπαρ. εὐφραῖναι Δημ. 24, 202. Παθ. εὐφραίνομαι (α) Ξεν. Ἰερ. 4, 6, παρατ. κῆφραίνωμην Κυρ. 1, 4, 15, εὐφρ- Ξεν. Ἑλλ. 4, 1, 33, μ. μελ. εὐφρανοῦμαι, ἀπομν. 7, 5, π. μελ. εὐφρανθήσομαι Αἰσχιν. 1, 191, π. ἀορ. εὐφρανθῶσι Ξεν. Κυρ. 1, 5, 9, μτχ. εὐφρανθεῖς Πλατ. Τιμ. 37.

Εὐ-φραίνω (ὡς ἀνωτ.) ἐπ. εὐφρ- Οδ. υ, 82, εὐκτ. εὐφραίνοιμι Οδ. υ, 82, μελ. ἐπ. εὐφρανέω Ιλ. η, 297, εὐφρανῶ Αἰσχ. χο. 731, ἀπαρ. εὐφρανέειν, ε, 688, ἀορ. εὐφρηνα, ω, 102, κῆφρανε Σιμων. 157, 12, εὐφρανας Πιν. I. 7, 3, ὑποτ. εὐφρήνης Ιλ. η. 295, εὐκτ. -ἀνάιμι Σοφ. Αἴ. 469. Παθ. εὐφραίνομαι Οδ. 6, 311, παρατ. εὐφραίνωμην Κωμ. ἀποστ. 4, 55, μ. μελ. ἰων. 6. ἐν. εὐφρανέεσαι (ἄλλ. -ἀνέεσαι) Ηρ. 4, 9, π. ἀορ. εὐφράνθην Πιν. Ο. 9, 62, Ἄριστ. Αχ. 5, π. μελ. εὐφρανθήσομαι Ἄριστ. Λυσ. 165.

Εὐ-χαριστέω (εὐχαριστάω, εὐχαριστῶ) ὁμαλ. δωρ. εὐχαριστῶμες Κρητ. ἐπιγρ.

Εὐ-χ-ε-τάομαι (μετὰ πεποιθήσεως ἢ φανερά λέγω τι περὶ ἑαυτοῦ,

(α) •Τὸ εὐφραίνομαι εὐφραίνωμην εἰ Ἀττικοὶ διὰ τοῦ η φασὶν κῆφραίνωμην» Σχολ. Διονυσ. εἰς Β. Ἄν. σ. 804, 31. Ἄλλ' ἐν Κραμ. Ἄν. 4, σ. 180, 16, «ἀττικόν ἐστὶ τὸ κῆφραίνωμην».

καυχῶμαι, ὑπερηφανεύομαι, δοξάζω, εὐχαριστῶ) ἐπ. εὐχετάσθε Ορφ. Ἄργ. 191, εὐχετόωνται Οδ. μ, 98, εὐκτ. εὐχετοφύμην (= αοίμην) Οδ. θ, 467, -οῦτο (= αοίτο) Ιλ. μ, 394, ἀπαρ. εὐχετάσθαι, ρ, 19, παρατ. εὐχετόωντο, χ, 394· ἴδ' εὐχομαι.

Εὐχ-ο-μαι (καυχώμενος λέγω, ὑπισχυνοῦμαι, δέομαι, προσεύχομαι) Θουκ. 2, 43, παρατ. εὐχόμεν Πλατ. πολ. 393, νύχ- Ἰσαί. 8, 16, εὐχετο Πλατ. πολ. 3, 393, μελ. εὐζομαι Λυσ. 6, 4, ἀορ. εὐζάμην Πλατ. Φαιδ. 58, π. παρκ. καὶ ἀπροσ. ἤκται, Φαιδρ. 279, ἐνερ. μτγν. Π. Δ. Ἀριθμ. 6, 19, π. ἀορ. εὐχθεῖσα Δ. Κασ. 48, 32. Παρ. εὐκτός Ξεν.

Εὐ-χ-ο-μαι (ὡς ἀνωτ.), προστ. εὐχεο Ιλ. δ, 401, παρατ. εὐχόμεν, γ, 275, εὐχετο, ο, 374, νύχ- Αἰσχ. Περσ. 498, κατ-νυχ- Σοφ. Τρ. 764, εὐχοντο Πινδ. Ο. 6, 53, μελ. προσ-εὐξόμεσθα Εὐρ. Ἰππ. 116, ἀορ. νύξάμην Αἰσχ. Ἄγ. 963, εὐξατο Οδ. ρ, 239, ἠῦξω Αἰσχ. Ἀγ. 933, ὑποτ. εὐξέαι Οδ. γ, 45, ὑπερσ. ἐνερ. ἠῦγμην Σοφ. Τρ. 610, γ. ἐν. εὐκτο (συγκεκ. ἀορ. κατὰ Βούτμαν. Ομ. ἀποσπ. 2, 15. Τούτῳ συγγενές εἶνε τὸ αὐ-χέω. Παρ. εὐκτός, -τέος Ἰπποκρ. Ῥίξ. Γαυ-, ἢ Γευ-, αὐ-χ-έ-ω, εὐ-χ-ομαι· τὸ δὲ εὐχομαι παρ' Ὀμήρῳ συχνὰ εἶνε ἀντὶ τοῦ αὐχέω, καυχῶμαι. Παρ. εὐ-χ-ος, εὐ-χ-ή, εὐ-χ-ετάομαι, εὐ-χ-ωλή· ἴδε καὶ αὐχέω.

Εὐω (καψαλίζω, ξηραίνω) μτγν. Λουκ. Λεξιφ. 11. Παθ. εὔεται Πολυδ. 6, 91, π. ἀορ. ἀφ-ευθεῖς Σουῖδ.

Εὐω (ὡς ἀνωτ.), εὔει Ησ. ἔρ. 705, μτχ. εὔων Οδ. β, 300 (α), ἀορ. εὔσα, ξ, 75, εὔσαν, ξ, 426, ἀφευσεν Ἀριστ. Θεσ. 590, ὑποτ. ἀφεύσω, Θεσ. 236, εὐκτ. ἐφ-εύσαις Νικ. π. Ἄθην. 2, 61, ἀπαρ. εὔσαι Ησ. παρκ. ἀπ-ευήκασιν=ἐξηρημέναι εἰσὶν Ησυχ. Παθ. εὔεται, μτχ. εὔομενος Ιλ. ψ, 33, παρκ. ἠφευμένος Αἰσχ. ἀποσπ. 321. Ῥίξ. αἴ-, εἴ-, ευσ-, αυσ-, αὐω ἢ αὐ-ω, εὐ-ω ἢ εὔ-ω, εὐ-ρος, αὐ-ως, ἐ-ώς, ἠ-ώς, αὐσ-τηρός, αὐ-ριον, ἠ-έλιος, ἡ-λιος (ἀντὶ ἀἴ-έλιος, αὐ-έλιος, αὐσ-έλιος)=soleil γαλλ. us-tio =καύσις λατ. us-tulo=πυρακτῶ λατ. ush-nas=θερμός σανσκρ. οὔτω καὶ ἐν τῇ λατ. καὶ σανσκρ. αἰ ρίζαι εἶνε us.

Εὐωχέω (φιλεύω τινά) Ξεν. Κυρ. 5, 5, 42, παρατ. εὐώχουν Πλατ Γοργ. 522, μελ. -ήσω Θεοφρ. Χαρ. 6. Μέσ. εὐωχέομαι Ξεν. Κυρ. 6, 1 40, παρατ. εὐωχούντο, Κυρ. 4, 5, 7, μελ. εὐωχήσομαι Πλατ. πολ. 372, ἀορ. σπαν. ὑποτ. εὐωχήσωνται Λουκ. Κρον. 11, π. ἀορ. εὐωχήθη Πλατ. νόμ. 666.

Εὐωχέω (ὡς ἀνωτ.), παρατ. ἰων. εὐώχεε Ηρ. 1, 426, μελ. εὐωχῆσω Κωμ. ἀποσπ. 2, 756. Μέσ. εὐωχέομαι, ἀπαρ. -εῖσθαι Ἀριστ. πλ. 614, μελ. εὐωχήσομαι, ἐκκλ. 717, π. παρκ. εὐωχῆμαι Ἰπποκρ. 8, 424, μτχ. -ημένος Ἀριστ. Λυσ. 1224, π. ἀορ. μτχ. -θείς, ἐκκλ. 664, π. μελ. εὐωχῆθῆσομαι Σωμ. ἐπιγρ. 2336. Τὸ ῥῆμα τοῦτο θεωρεῖται σύνθ. ἐκ τοῦ εὔ καὶ ἔχω.

Ἐφ-ορμάω ἴδ' ὀρμάω.

(α) «Ὡς δ' ἐδάτυνον οἱ Ἀττικοὶ τὸ αὐω, καθὰ καὶ τὸ εὔω ἢ πρᾶδοςις δηλοῖ. Τάχα γὰρ ἐκ τοῦ εὔω τροπῇ τοῦ ε εἰς α παρήγον τὸ αὐω» Εὐσαθ.

Ἐχθαίρω (μισῶ τινα, ἐχθρεύομαι, δυσχεραίνω) σπάν. ἐχθαίρουσι Ἀριστοτ. ἠθ. Νικ. 10, 10, παρατ. ἤχθαιρε Δ. Κασ. 57, 1, ἀορ. ἤχθηρα Δ. Κασ. 56, 38. Τούτῳ συγγεν. εἶνε τὸ ἐχθραίνω, παρατ. ἤχθραίνων Ξεν. Ἀγισ. 11, 5, ἀορ. μτγν. ἤχθηρνε Μαξιμ. καταρχ. 67. Παρ. ἐχθραντέος.

Ἐχθαίρω (ὡς ἀνωτ.) ποιητ. Οδ. γ, 215, ἐχθαίρεις Σοφ. Ηλ. 177, ἀπεχθαίρει Οδ. δ, 105, γ. πλ. δωρ. ἐχθαίροντι Θεοκρ. 24, 29, μτχ. ἐχθαίρων, -ουσα Αἰσχ. Ἐπτ. 502, παρατ. ἤχθαιρον Εὐρ. Ικ. 879, μελ. ἐχθαρεῖ Σοφ. Ἄντ. 93, ἀορ. ἤχθηρα Ιλ. υ, 306, Αἰσχ. Περσ. 772, δωρ. ἔχθηρα Τιμοκρ. π. Πλουτ. Θεμ. 21, θαμ. ἀπεχθήρεσκον Ἀπολλίναρ. εὐκτ. ἐχθήρειεν Αἰσχ. Ικ. 487, μτχ. ἐχθήρας Σοφ. Φιλ. 59. Παθ. ἐχθαίρομαι Σοφ. Αἴ. 458, ἐχθαίρεται Αἰσχ. Χο. 241, εὐκτ. ἐχθαίροιατο, Ικ. 754, παρατ. ἤχθαίρετο Μοσχ. 6, 6, μ. μελ. ἐχθαροῦμαι Σοφ. Ἄντ. 93, μ. ἀορ. ἀντί ἐνερ. μτγν. ἐχθήρατο Νικ. ἀλ. 618, ἀπ-ηχθήρατο Κ. Σμ. 13, 255. Παρ. ἐχθαρέτος Σοφ. Αἴ. 679. Ἰδ' ἔχθω.

Ἐχθο-δοπέω (ἐχθρικῶς φέρομαι, ἐχθρεύομαι, μαλώνω) ἐπ. καὶ μόν. ἀορ. ἀπαρ. ἐχθοδοπέσαι Ιλ. α, 518. Ἰδ' ἔχθω.

Ἐχθομαι (εἶμαι μισητός, ἀπεχθής) σπάν. καὶ μόν. σύνθ. ἀπ-ἐχθομαι, ἀπαρ. ἀπ-ἐχθεσθαι Ἰσαί. 2, 30, μελ. ἀπεχθανεῖται Θεμισ. 26, 322.

Ἐχθω (μισῶ) ποιητ. καὶ μόν. ἐν Αἰσχ. ἀποσπ. 300, ἔχθεις Εὐρ. Μηδ. 117, ἔχθει Σοφ. Αἴ. 459, μτγν. ἐπ. ἔχθουσι Καλλ. Δηλ. 8, Παθ. ἔχθομαι (εἶμαι ἀπεχθής) -ται Αἰσχ. Ἀγ. 417, ἀπαρ. -θεσθαι Οδ. δ, 502, παρατ. ἀπήχθου Ἀριστ. Λυσ. 699, ἀπήχθεο Βίων 13, 3, ἤχθετο Οδ. ξ, 366, παρ. μτγν. ἠχθημένος Λυκοφρ. 827, μελ. ἀπεχθήσει Ηρ. 1, 89. ῥίζ. ἐχ- (συγγεν. τῆ ἐκ ἢ ἐξ, ἐξω, ἐκτός), ἐχ-θ-, ἔχθ-ω, ἔχθ-ος, ἐχθ-αίρω, ἐχθ-ρός, ἐχθ-αίρω, ἔχ-ιδνα, ἀπ-εχθ-άνομαι, ἐχθ-οδοπέω. Κατ' ἄλλους ὁμοως συγγενὲς αὐτὸ θεωρεῖται τῷ ἄχθ-ος.

Ἐχω (κράτῶ, πιάνω, κατέχω, ἀντέχω, βαστῶ, διάκειμαι) Θουκ. 1, 41, παρατ. εἶχον Πλατ. Τιμ. 39, μελ. ἐξῶ Ἰσοκ. 8, 237, καὶ σχήσω Ξεν. ἀν. 3, 5, 11, εὐκτ. ἐξοίμι Δημ. 31, 2, καὶ σχήσοιμι Ξεν. Ἑλλ. 1, 1, 35, ἀπαρ. ἐξειν Θουκ. 3, 32, παρκ. ἐσχῆκα Πλατ. νόμ. 765, ὑπερσ. ἐσχίκειν π. ἀορ. ἐσχέθην μτγν. ἀττ. Ἄρρ. ἀν. 5, 7, ἐν- Πλουτ. Φιλοπ. 6, π. μελ. μτγν. σχεθήσεται Γαλην. 4, 221, ἐν- Πλουτ. ἠθ. 980, μ. μελ. ἀντί παθ. ἐξοίμι Δημ. 51, 11, ἀορ. ἔ. ἐσχον Θουκ. 1, 412, ὑποτ. σχῶ Πλατ. νόμ. 958, παράσχω, νόμ. 919, εὐκτ. σχοίην Ἰσοκ. 1, 45, γ. πλ. σχοίεν Θουκ. 6, 33, καὶ σχοίησαν Ὑπερείδ. Εὐξ. σ. 14, 25, καὶ κατὰ-σχοίμι Θουκ. 6, 11, ἐπι- Πλατ. Φαιδρ. 257, προστ. πάρα-σχε, Πρωτ. 348, ἀπαρ. σχεῖν Θουκ. 4, 11, μτχ. σχῶν Ἄντιφ. 5, 67. Μέσ. ἔχομαι Πλατ. συμπ. 248, παρατ. εἰχόμεν Ἄντιφ. 5, 76, ἠμπειχ- Πλατ. Φαιδ. 87, μελ. ἐξοίμι Θουκ. 8, 3, καὶ σχήσομαι Πλουτ. Κρασ. 25, π. παρκ. ἐσχημαι μτγν. Πaus. 4, 21, σύνθ. ἀπ-ἐσχημαι Δημ. 49, 65, παρ- Ἰσαί. 4, 31, ἀορ. ἔ. ἐσχόμεν μτγν. Πλουτ. Ἀριστ. 15, καὶ ἐν σύνθ. ἀττ. ἠν-εσχ- Πλατ. Χαρμ. 162, ἀπ- Θουκ. 1,

20. ὑποτ. παράσχωμαι Πλατ. νόμ. 642, εὐκτ. ἀνα-σχοίμην, πολ. 367, προστ. ἀνά-σχεσθον Πλατ. Εὐθύδ. 278, ἀπαρ. παρασχεσθαι Ξεν. Κυρ. 1, 6, 22, μ.τχ. παρασχόμενος Θουκ. 2, 41, ἀντί παθ. ἔσχετο Δ. Κασ. 50, 31, ἐν- Πλατ. Λαχ. 183, μ.τχ. σχομένη, Φαιδ. 244. Παρά μ.τγν. ἐκτός Δ. Λαερ. ἀνα-σχετός Θουκ. ἐπι-σχετέος Πλατ.

Ἔχω (ὡς ἀνωτ.) καὶ ἴσχω (ὄπερ ἴδε), ἔχισθα (=ἔχεις) Σαφφ. 22, κα-
ταμπίσχουσιν Εὐρ. Ἐλ. 853, ὑποτ. ἔχρησθα Ἰλ. τ, 180, ἀνέχησι Οδ. τ,
411, δωρ. ἔχωντι Ἄριστ. Λυσ. 173, εὐκτ. ὑπείρεχοι Θεογν. 757, ἀπαρ.
ἐχέμεν Ἰλ. δ, 302, μ.τχ. δωρ. ἔχοισα Πινδ. Π. 8, 4, παρατ. ἐπ. ἔχον Ἰλ.
ι, 1, ἔχε, λ, 184, αἰολ. ἔχον Σαφφ. 29, θαμ. ἔσχεσκον Ἰλ. ν, 257, ἔπεχεν
Οδ. ρ, 410, ἀμψ-εχεν, ζ, 225, ὑπείρεχε Ἰλ. τ, 4363 ὑπείρεχον, β, 426,
γ. π. Ἄλεξανδρ. εἶχσαν Ἄνθ. 5, 209, μελ. ἀμψ-έξω Εὐρ. Κυκλ. 344,
ἀνα-σχήσω Εὐρ. Ι. Α. 732, Ηρ. 5, 106, σχήσεισθα Ομ. ὕμν. Δημ. 366,
ἀπαρ. ἐξέμεν Ἰλ. ε, 473, παρκ. ἐπ. ὄχωκα (ἀντί ὄκωχα), μ.τχ. συν-οχω-
κώς, συνοχωκότες Ἰλ. β, 218, δωρ. π. παρκ. παρ-εἰσχηται Ἐπιγρ. Ῥοδ.
παρ-ειρήσθαι Ἄρεος, ὑπερσ. ἐπ-ώγατο Ἰλ. μ, 340, π. ἀορ. ἰων. συν-ε-
σχάθεν Ἰπποκρ. 2, 509, μ. μελ. ἀντί παθ. ἔξομαι Εὐρ. Ορ. 516, ἀορ. ἔ-
σχησθαι Ἐπιγρ. ὑποτ. σχήσεισθα Ομ. ὕμν. Δημ. 366, εὐκτ. σχήσειε Χρ.
Σιβ. 9, 91, ἀορ. β. ἔσχον, γ. πλ. ἔσχσαν Σκυμν. 695, ποιητ. ἔσχεθεν Ἰλ.
μ, 184, σχέθον Οδ. κ, 95, ἀν-έσχεθον Ἰλ. η, 412, ἐσχεθέτην Ἰλ. μ, 461,
εὐκτ. σχέθο Εὐρ. Ρησ. 602, Πινδ. Π. 10, 62, ἐπισχοίης Ἰλ. ξ, 241, προσ.
σχές Σοφ. Ηλ. 1013, ἐπίσχεε Εὐρ. Ἐλ. 1642, παράσχε (ἄλλ. πάρασχε)
Εὐρ. Ἐκ. 842, κατὰ-σχεθε Εὐρ. Ηρ. μ. 1211, ἐπ. κάσχεθε Ἰλ. λ, 702,
σχεθέτω Οδ. θ, 537, ὑποτ. σχέθω Ἄριστ. Λυσ. 425, κατα-σχεθῆ δωρ. πζ.
Ἐπιμ. π. Δ. Λαερ. 1, 113, ἀπαρ. σchein ἐπ. παρασχέμεν Ἰλ. τ, 147,
ποιητ. σχεθεῖν Αἰσχ. Πρ. 16, κατα- Σοφ. Ἄντ. 1200, ἐπισχεθέειν Ἰλ. ψ,
466, ἀν- Οδ. ε, 320, σχεθέμεν Πινδ. Ο. 1, 71, μ.τχ. ἐπ. σχέθων, Π. 6,
19, κατασχεθόντες Σοφ. Ηλ. 754, δωρ. σχοῖσθα Πινδ. Ν. 10, 6. Μέσ. ἔχο-
μαι, ἔχονται Ἰλ. θ, 254, εὐκτ. ἐχοίμαν Εὐρ. Ἴων 491, ἀνεχέιατο (=ἀνέ-
χοιντο) Ἄπολ. Ρ. 1, 1005, προστ. ἔχεο Ἰλ. ρ, 559, ἀπαρ. ἔχεσθαι Αἰσχ.
Ἐπτ. 17, μ.τχ. ἐχόμενος Ἄριστ. εἰρ. 504, παρατ. ἐχόμεν Οδ. ι, 435, ἀμφέ-
χετο Ἄπολ. Ρ. 1, 324, ἀμπείχετο Ἄθην. 13, 590, εἰχόμεσθα Εὐρ. Ι. Τ.
1355, ἠνεχόμεσθα Ἄριστ. Λυσ. 507, ἐχέοντο Ἄπολ. Ρ. 1, 638, παρ-έ-
χοντο Ηρ. 2, 148, μελ. ἔξομαι Ἰλ. ι, 102, καὶ σχήσομαι, ι, 235, Ἄριστ.
δρν. 1335, ἀνα-σχήσει Αἰσχ. Ἐπι. 252, ἐξόμεσθα Ἄριστ. πλ. 101, ἀπαρ.
ἀνοχήσεσθαι Ἰλ. ε, 104, ἀορ. β. ἔσχόμεν Ἰλ. γ, 84, ἡμπεσχ- Εὐρ. Μηδ.
1159, προ-εσχεθόμεν Θεοκρ. 25, 254, ἔσχετο Ἰλ. ρ, 696, σχέτο, φ, 345,
ἠνέσχετο Ηρ. 5, 48, ἀνέσχοντο, 5, 89, ὑποτ. σχῶνται Οδ. ν, 151, ἀπο-
Αἰσχ. Ικ. 756, εὐκτ. παράσχοιτο Εὐρ. Ἄνδρ. 55, ἄνσχοιτο Ἄπολ. Ρ. 2,
230, σχοῖατο Ἰλ. β, 98, προστ. σχέο Ἰλ. φ, 379, ἄνσχεο, ψ, 587, ἀνά-
σχου Εὐρ. Ἴων 947, σχέθε Ἰλ. χ, 110, ἀνασχ- Ἄριστ. Ἄχ. 296, ἀπαρ.
σχέσθαι Οδ. δ, 422, Εὐρ. Ρησ. 124, μ.τχ. σχόμενος Ἰλ. μ, 298. Παρ. ἐ-
κτέος Ἄριστ. Ἀχ. 259. Ἀλλὰ καὶ αἰολ. πεδέχω (=μετέχω), πεδέχεις
Στοβ. ἀνθ. 4, 12, πεδέσχοισαν Ηφαιστ. π. Ἀλκαίφ 67, 2. Ἐκ τοῦ ἔχω
γίνεται τὸ σύνθ. ἀμπέχω Αἰσχ. Περ. 848, (ἴδε ἴσχω) παρατ. ἀμπεχεν Οδ.
ζ, 225, ἀμπεχε Κ. Σμ. 3, 8. Ῥίζ. ἐχ-, σεχ-, ἔχ-ω, ἔχ-ομαι, veh-ο=δ-
χῶ λατ. ἔσχον, σχή-σω, ἔ-σχη-κα, σχέ-σις, σχῆ-μα, σχε-δόν, εἶχον (=ε-
σεχ-ον, ἐχυρός, ἐχ-υρώ, ὄχ-υρός, Ἰ-σχ-ω (=σι-σέχ-ω), ἰσχ-ανάω, ἰσχ-
ναίνω, ἰσχ-νέ-ομαι, σχο-λή, ἀ-σχαλ-άαν, ἐξ-εἶης.

Ἑψιάομαι (παίζω, διασκεδάζω, τέρπομαι) ἐπ. -ιῶνται Ἀπολ. Ρ. 1, 459, παρατ. ἐψιάσθων Οδ. ρ, 530, ἀπαρ. ἐψιάσθαι, φ, 429, παρατ. ἐψιῶντο Ἀπολ. Ρ. 2, 814, Καλλ. Δημ. 39. Τοῦ δ' ἐνεργ. ἐψιάω, μτχ. ἐψιῶσα Αἰσχ. ἀποσπ. 49· τὸ δ' ἐψιῶντο παρά Καλλ. Δημ. 39 ὁ Μεινέκ δια ψιλῆς γράφει ἐψιῶντο. ῥίζ. ψι-, ψι-ά=χαρά, γελοιασμα, παίγνια Ησυχ. ψιάδδεν=παίξιν ὡς. καὶ μετὰ ε προτακτ. ἐψι-, ἢ ἐψι-, ἐψι-α, ἐψι-α=παιδιά Ησυχ. ἐ-ψι-άομαι.

Ἐψῶ (βράζω) Ξεν. Κυρ. 8, 2, 6, ἐψέω, ἐψοῦσι Θεοφρ. Φ. Ι. 4, 8, 12, ὑποτ. ἔψη Πλατ. Ἴππ. Μ. 290, προστ. ἐψέτω, Εὐθυδ. 285, ἀπαρ. ἐψεῖν, Εὐθυδ. 301, μτχ. ἔψων ἐψῶντες Δ. Σικ. 1, 84, ἀορ. α. ἐψήση, Εὐθυδ. 301, ἀπαρ. ἐψῆσαι, Ἐρυξ. 405, παρκ. μτγν. ἔψηκα Φίλων 2, σ. 245, π. παρκ. ἠψημένος Δ. Σικ. 2, 9, Ἀριστοτ. προβλ. 5, 36, ἀ-ηψ-Πλουτ. συμπ. 692, π. ἀορ. ἠψήθη Πλουτ. ἠθ. 690, μτχ. ἐψηθεις Θεοφρ. Φ. 3, 9, 2, ἀλλὰ καὶ ἐφθέντες Διοσκ. παραβ. 1, 148, π. μελ. ἐψηθήσομαι Γαλην. 13, 398. Μέσ. καὶ παθ. ἐψείσθαι Γεωπ. 2, 35, καθ-Λουκ. ὄν. 25, μ. μελ. ἐψησομαι Πλατ. πολ. 372. Παρ. ἐψητός Ξεν.

Ἐψω (ὡς ἄνωτ.) καὶ ἐψέω, ἐψῶ Κωμ. ἀποσπ. 3, 338, ἐψοῦσι Ἀριστ. ἐκκλ. 736, εὐκτ. ἔψοι Πινδ. Ο. 1, 83, προστ. ἔψες Ἴπποκρ. 2, 518, ἔψε, 7, 158, ἐπέτω, 8, 182, ἀπαρ. ἐψεῖν, 7, 86, ἐψῆν, 8, 366, ἔψαι, 2, 32, μτχ. ἐψῶν, 7, 48, ἔψων Ἀριστ. Ἴππ. 745, παρατ. ἔψων, βατρ. 505, ἔψες Ηρ. 1, 48, μελ. ἐψήσω Κωμ. ἀποσπ. 2, 846, ἀορ. ἔψησα, ἀποσπ. 2, 775, ἐψησα Ηρ. 1, 119, προστ. ἔψησον Ἴπποκρ. 2, 522, π. παρκ. ἠψῆσθαι, 2, 254, μτχ. ἐψημένος, 8, 192, ἀπ ψ- Ηρ. 1, 188, π. ἀορ. ἐψηθῆ Ηρ. 4, 61. Μέσ. ἐψομαι Αἰσχ. ἀποσπ. 321, προστ. ἔψου Ἀθην. 9, 375, ἀπαρ. ἔψεσθαι Εὐρ. Κυκλ. 404, μτχ. ἐψόμενος Πινδ. Ν. 4, 82, ἀορ. ἠψήσατο Κωμ. ἀποσπ. 4, 680. Παρ. ἐψός Εὐρ. Κυκλ. 246, ἐφθεός Νικ. ἀλ. 392. ῥίζ. πεπ- (πέπων, πεπτός, πέπτω, πέψις, πέπανον, πέμμα, ἀρτο-κόπ-ος ἀντι ἀρτο-πόπ-ος), ἔψ-ω ἀντι πέψω=σορ-υο λατ.=πάκ-α-μι σασκρ. ὀπ-τός ἀντι ποπ-τός, ὀπ-τάω, ὄψων.

Ἐω ἴδ' εἰμί.

Ἐω ἴδε ἔννομι.

Ἐω ἴδε ἴημι.

Ἐω (καθίζω) εὐχρ. μόν. μ. μελ. εἴσομαι Ἀθην. (Δημητ.) 4, 21, μ. ἀορ. εἰσάμην Θεμιστ. 4, 54, μτχ. εἰσάμενος Θουκ. 3, 58.

Ἐῶμεν ἢ ἐῶμεν Ἰλ. τ, 402, α, πλ. ἀορ. β. ὑποτ. τοῦ ἄρρ. ἐάω (ἄω =χορταίνω) ἴδε ἄω καὶ ἀσάω.

Ἐω (ὡς ἄνωτ.) εὐχρ. μόν. ἀορ. ποιητ. εἴσα Ἰλ. δ, 392, καθ-εἴσεν (ἄλλ. καθ-τῆσεν) Εὐρ. Φοιν. 1188, καθ-εἴσα Πινδ. Π. 4, 42, εὐκτ. ἀν-εἴσαιμι Ἰλ. ξ, 209, προστ. εἴσον Οδ. η, 163, ἀπαρ. εἴσαι ἐν τμήσ. Πινδ. Π. 4, 273, ἐφ-Οδ. ν, 274, μτχ. εἴσασα Οδ. κ, 364, ἀν-Ἰλ. ν, 657, ὀπ-εἴσαις Ηρ. 3, 126, μ. μελ. εἴσομαι Ἀπολ. Ρ. 2, 809, ἀπαρ. ἐφ-εἴσεσθαι Ἰλ. ι, 455, μ. ἀορ. εἴσάμην Πινδ. Π. 4, 204, ἐφ-εἴσεν-Οδ. ξ, 295, καθ-εἴσα-Ἀνακρ. 111, εἴσα-Ἰλ. κ, 23, ἐν-εἴσα-Ἀπολ. Ρ. 4, 188, προστ. ἐφ-εἴσαι Οδ. ο, 277, καὶ εἰσάμην Ἀνθ. 7, 208, Εὐρ. Ι. Τ. 946, μτχ. ἐφ-εἴσάμενος Οδ. π, 443, μτγν. ἐπ. εἴ-Κ. Σμ. 2, 203, εἰσάμενος Ηρ. 1, 66 ἴδε ἐζω καὶ ἐδρίω.

Ζ.

Ζα-μενέω (λίαν ὀργίζομαι, τὰς δυνάμεις μου ἐντείνω) μόν. ἀορ. Ζαμέ-
νησε Ησ. θε. 928. ἴδε Ζάω.

Ζάω (ζῶ, εἶμαι ζωντανός, ὑπάρχω), ζῆς Ἄνδοκ. 1, 99, ζῶμεν Θουκ.
3, 38, ζῆτε Πλατ. νόμ. 774, ζῶσι Ξεν. ἀπομν. 2, 1, 10, ὑποτ. ζῶ,
Κυρ. 8, 5, 26, ζῆτε Πλατ. συμπ. 192, εὐκτ. ζῶην, -η, πολ. 344, γ.
πλ. ζῶεν, Μενεξ. 248, προστ. ζῆθι Ψευδο-Καλλισθ. 1, 8, ζήτω Πλατ.
νόμ. 952, ἀπαρ. ζῆν Ἰσοκ. 15, 147, μτχ. ζῶν Ἀντιφ. 1, 24, παρατ.
ἔζων (α), ἔζην (ἐκ ῥήμ. ζῆμι) Δημ. 24, 7, 6. ἐν. ἔζης Ἄνδοκ. 1, 99,
ἔζη Ἰσαί. 7, 14, πλ. ἐζῶμεν Πλατ. ἐπιστ. 347, ἐζῆτε Ξεν. Κυρ. 7, 2,
26, ἔζων Πλατ. νόμ. 679, μελ. ζήσω, πολ. 465, δια-, νόμ. 792, μ.
μελ. ζήσομαι Δημ. 25, 82, συνηθέστ. ἀντὶ τούτου παρ' ἀττ. βιώσομαι,
ἀορ. μτγν. ἔζησα Πλουτ. ἠθ. 785, συνηθεστ. ἀττ. ἀν-εβίων Πλατ. πολ.
614, παρκ. ἔζηκα Ἀριστοτ. μετεωρ. 8, 6, Πολυβ. 12, 25, συνηθέστ.
ἀττ. βεβίωκα.

Ζάω (ὡς ἀνωτ.) Σοφ. Οἰ. τ. 440, συνηρ. ζῆς Αἰσχ. Εὐμ. 603, Κωμ.
ἀποσπ. 2, 697, ζῆ Ἄριστ. Λυσ. 306, ζῶμεν Σοφ. Ἄντ. 214, ζῆτε Ἄριστ.
ὄρν. 161, ζῶουσι Ηρ. 2, 92, ὑποτ. ζῶ Σοφ. ἠλ. 822, εὐκτ. ζῶην Εὐρ.
Ορ. 1147, ζῶης Σοφ. Ηλ. 1090, ζῶμεν, Οἰ. Κ. 799, προστ. ζῆ, Ἄντ.
1169, Εὐρ. I. Τ. 699, καὶ ζῆθι Ἄνθ. (ἀβέβ.) 10, 43, Κωμ. ἀποσπ. 191,
ἀπαρ. ζῆν Σοφ. Οἰ. Κ. 798, παρ' Ὀμήρ. μόν. μτχ. ζῶν Ἰλ. α, 88, ζῶόν-
των Οδ. κ, 72, παρατ. ἔζασιν -ων Σοφ. Ηλ. 323, ἔζης Σοφ. ἀποσπ. 603,
ἔζη Σοφ. Αἴ. 1060, γ. πλ. ἔζων Ἄριστ. σφ. 709, μελ. ζήσω, ἀπαρ. ζή-
σειν, πλ. 263, μ. μελ. ζήσομαι Ἰπποκρ. 7, 536, ἀορ. ἔζησα, 2, 112,
Ἄνθ. 7, 470. Τούτου παρασχ. εἶνε ζῶω ζῶει Οδ. ξ, 44, ζῶουσι, λ, 302,
ὑποτ. ζῶω, γ, 354, ἀπαρ. ζῶειν Σοφ. Οἰ. Κ. 1212, Ηρ. 7, 46, Σιμων.
Ἄμορ. ἀποσπ. 1, 17, παρατ. ἐπ. καὶ ἰων. ἔζων Οδ. λ, 245, Ηρ. 4, 112,
ζῶεν Ἄνθ. 13, 21, θαμ. ζῶεσκον Ησ. ἔρ. 90, μελ. δῶρ. ζησῶ Ἐπιγρ. 149,
μτγν. ἐπ-αναζῶσει Διαλ. Ἐρμ. π. ἀστρολ. 1, 10, 42, ἀορ. ἐπ-έζωσε (= ἐπέζησε Ηρ. 1, 120, ἀπαρ. ζῆναι ἀπαξ ἐν Ἐπιγραφ. Ῥεῖνεσιου σ. 683,
παρκ. ἔζωκα Σωμ. Ἐπιγρ. 3, 684. Ρίξ. Fi-, βι-, (βίος), δja- (δῖαι-τα),
ζά-ω (ἀντὶ διά-ω), ζα-ός, ζο-ός, ζῶ-ω, ζῶός καὶ ζῶς, ζῶων, ζα-μενέω.

Ζέν-νυμι ἴδε Ζέω.

Ζεύγ-νυμι (ζεύω, βάλλω εἰς τὸν ζυγόν), ὑπο-Πλατ. πολ. 309, ἀπαρ.
μετα-ζευγύναι Ξεν. Κυρ. 6, 3, 24, καὶ ζευγ-νύω Πολυβ. 5, 52, παρατ.
ἀνεζεύγνυ Ξεν. Κυρ. 8, 5, 1, ἀορ. ἔζευξα Θουκ. 1, 29, παρκ. μτγν.

(α) Κατὰ Μοῦρ. σ. 196 «ἔζην Ἀττικοί, ἔζων Ἕλληνες». Κατὰ δὲ Φρυ-
νιχ. σ. 457 «τὸ ἔζων γράφεται καὶ ἔζην παρὰ Δημοσθένει πολλοῦ, ἐπεὶ
καὶ τὸ δευτέρον καὶ τὸ τρίτον ἐφύλαξε τὸ η» πρὸβλ. καὶ Ἡρωδ. σ. 460·
ἀλλὰ κατὰ Θωμ. Μαγ. σ. 266 «ἔζων, οὐκ ἔζην ὡς οἴονται τινες, ἔζης δὲ
καὶ ἔζη».

ἔζευγμαί Λουκ. πλοῖ. 33, μτχ. ἐζευγμένος Ξεν. ἀν. 2. 4, 13, π. ἀορ. ἐζεύχθη σπαν. ἀττ. Πλατ. πολιτ. 302, Ἄρρ. ἀν. 5, 7, δια-Ἀριστοτ. I. Z. 7, 6, μελ. μτγν. δια-ζευχθήσεται Γαλην. 9, 938, π. ἀορ. 6. ἐζύγην Πλατ. πολ. 508, δια- Αἰσχιν. 2, 179. Μέσ. ζεύγνυμαι, ἀπαρ. ζεύγνυσθαι Πλατ. νόμ. 784, μτχ. ζευγνόμενον, νόμ. 699, ἀορ. συν-εζεύξατο Ξεν. Κυρ. 6, 1, 51, μτχ. ζευζάμενος Ἡλιοδ 10, 29.

Ζεύγ-νυμι (ὡς ἀνωτ.) Αἰσχ. Περσ. 191, ζεύγνυσι Ἀθην. 12, 654, προστ. ζεύγνυτε Εὐρ. Ρησ. 33, ἀπαρ. -ύναι Ἡρ. 4, 83, συ-ζ-, 189, ἐπ. ζευγνόμεναι ἰλ. γ, 260, ζευγνόμεν, ο, 120, -ύμεν, π, 145, μτχ. -νύς Ἡρ. 1, 206, καὶ ζευγνύω, ὑποτ. κατα-ζευγνύη Πινδ. Π. 2, 11, προστ. ἐπι-ζευγνύετω Ἀρχιμῆδ. μτχ. ζευγνύων Ἡρ. 1, 205, παρατ. ἐζευγνύσαν, 7, 33, ζεύγ- ἰλ. ω, 783, καὶ ζεύγνυον, τ, 393, ἐζεύγνυε Ἡρ. 4, 89, μελ. ζεύξω Πινδ. I. 1, 6, Αἰσχ. Αἴ. 1640, ὑπο- Οδ. ο, 81, ἀορ. ἐζεύξα, γ, 478, Πινδ. Π. 10, 65, ζεύξαν Ἡσ. παρά Σχολ. Πινδ. Ν. 3, 21, εὐκτ. ζεύξειεν ἰλ. ω, 14, π. παρκ. ἐζευγμαί Εὐρ. ἀποσπ. 598, ἐν- Αἰσχ. Πρ. 108, ἀπαρ. ἐζεύχθαι Εὐρ. Ἐλ. 1654, μετοχ. ἐζευγμένος ἰλ. σ, 276, Εὐρ. Ἡλ. 317, Ἡρ. 7, 34, ὑπερσ. ἐζευκτο Ἡρ. 4, 85, π. ἀορ. ἐζεύχθη Πινδ. Ο. 3, 6, κατ- Σοφ. Ἄντ. 947, ζεύχ- 955, ἀπαρ. -θῆναι Ἡρ. 7, 6, μτχ. -χθεις Αἰσχ. Αἴ. 842, Εὐρ. Ἡλ. 99, ἐν τμήσ. Πινδ. Ο. 3, 6, π. ἀορ. 6. ἐζύγην, Ν. 7, 6, Εὐρ. ἰκ. 822, μτχ. -εις Αἰσχ. χο. 95. Μέσ. καὶ παθ. ζεύγνυμαι μετθ. Εὐρ. Ἄλκ. 428, μτχ. ζευγνόμενος Ἡρ. 5, 9, παρατατ. ζευγνύμην, ζευγνύσθην ἰλ. ω, 284, ζεύγνυντο Οδ. ο, 145, μελ. ζεύξομαι Εὐρ. ἰκ. 1229, ἀορ. ἐζευζάμην Ἰων 904, μτχ. -ζάμενος Ομ. ὕμν. 32, 9. Ἡρ. 3, 102. ῥίζ. ζυγ=jug-, ζευγ- ζυγ-ός=jug-um λατ.=joug γαλλ. σύ-ζυ-γος =con-jux λατ. ζεύγ-νυ-μι=jy-n-gu λατ. ζεύγ-ος, ζεύγμα.

Ζέω (βράζω, ἀναβράζω, ζεματῶ) μετθ. καὶ ἀμετθ. Ζεῖ Πλατ. Φαιδρ. 251, μτγν. μτχ. ζεννόμενος Διοσκ. 2, 77, ἀορ. ἐζεσα, εὐκτ. ζέσειε Πλατ. Τιμ. 70, μτχ. ζέσας, Τιμ. 85, π. παρκ. μτγν. ἐκ-ζέξομαι (ἄλλ. ἐξ-έξομαι) Γεωπ. 10, 54, π. ἀορ. μτγν. ἐζέσθη Διοσκ. 2, 102, ἀπο-Γαλην. 10, 572, ἀλλὰ ζεσθεις, 10, 976. Παρ. ζεστός Ἀππ. Ἰσπ. 85.

Ζέω (ὡς ἀνωτ.) καὶ ζεῖω ἰλ. φ, 362, ζεῖ Ἡρ. 4, 181, Αἰσχ. Ἐπιτ. 708, μτχ. ζεῖων Καλλ. Ἄρτ. 60, θηλ. ζέοισα Πινδ. Ο. 1, 49, παρατ. ζέ-ζεε Ἡσ. θε. 695, ζέε ἰλ. φ, 365, ἔζει Σοφ. Οἰ. Κ. 434, μελ. ζέσω, ἐξ-ανα-ζέσει Αἰσχ. Πρ. 370, ἀορ. ἐζεσα Ἡρ. 1, 59, Ἀνθ. 7, 385, ἐπ- Εὐρ. Κυκλ. 392, ζέσσα ἰλ. σ, 349, ὑποτ. ζέση Ἰπποκρ. 7, 354, ἀπαρ. ζέσαι Κωμ. ἀποσπ. 4, 463, μτχ. ζέσας Εὐρ. Κυκλ. 343, π. παρκ. ἀπ-έξομαι Ἰπποκρ. 5, 324. ῥίζ. ζεσ-έσ- (έστις, ves-la), γεσ-, ζεσ-, ζέ-ω (=ζέσ-ω), ζέν-νυ-μι (=ζεσ-νυ-μι) ἔ-ζεσ-μαι, ζέσ-σα, ζέσ-μα, ζέ-μα, ζέ-μα, ζέ-σις, jas-jāmi=ἐπεριέδομαι σανσκρ. pra-jas-tas=ὑπερζέων, ὡς ζή-λος, ζη-λό-ω.

Ζη-λόω (θαυμάζω, μιμεσθαι, φθονῶ) ὁμαλ. ὄμαλ. ὄμαλ. ζαλω Θεοκρ. 1, 80, προστ. ζαλεῦ=μιμού (ὄμαρ.) Ἠσυχ. ἴδε ζέω.

Ζημιόω (ζημιώνω, τιμωρῶ, βλάβπτω) Θουκ. 3, 43, μελ. σπαν. ζημιώσω Λυσ. 1, 48, ἀορ. ἐζημιώσα Ἰσοκ. 10, 7, παρκ. ἐζημιώκα Δημ. 21, 49, π. παρκ. ἐζημιωμένος Ἰσοκ. 4, 116, π. ἀορ. ἐζημιώθη Λυσ. 9, 13, π. μελ. ζημιωθήσομαι Ξεν. ἀπομν. 3, 9, 12, μ. μελ. συνηθέστ. ἀντι παθ. ζημιώσομαι Θουκ. 3, 40, Ἰσοκ. 18, 37.

(ΑΝΩΜΑΛΑ ΡΗΜΑΤΑ).

Ζημιόω (ὡς ἄνωτ.) Εὐρ. Ἴων 441, ἀπαρ. ζημιούσιν Ἄριστ. Ἄγ. 717, Ἡρ. 7, 35, παρατ. ἐζημιούν, 3, 27, ἀορ. ἐζημιώσα Εὐρ. Ορ. 578, ἀπαρ. ζημιώσαι, Ἡρ. 9, 77. ῥίζ. δα- (δαίω, δῆμος), δαμ-, δημ-, ζημ-ια (ἀντι δημ-ια) = dam-num λατ. ταμία = ζημία (Κρήτες) Ησυχ. ζη-τρόν = δημό-κοιόν ὡς. ζη-τρέτον = τῶν δούλων κολαστήριον ὡς. ζημ-ιόω, dan-no = καταγιγνώσκω λατ.

Ζητέω (ζήτῶ, ἀνερευνῶ, ἐξετάζω) Ἄντιφ. 5, 13, παρατ. ἐζήτουν Θουκ. 6, 61, μελ. -ήσω Θουκ. 3, 67, ἀορ. ἐζήτησα Ισοκ. 16, 14, παρκ. ἐζήτηκα Δειναρχ. 2, 19 κτλ. μ. μελ. ἀντι παθ. ζητήσομαι Σ. Ἐμπ. 604, ἀλλ' ἐνερ. ἐπι-ζητήσομαι Γαλην. 9, 487, π. μελ. -θήσομαι Λουκ. Χαρ. 23, μ. ἀορ. ἀνα-ζητησάμενος Δογγ. ποιμ. προλ. 2.

Ζητέω (ὡς ἄνωτ.) Σοφ. Οἰ. 450, τ. Ἡρ. 1, 32, προστ. ζήτηι Αἰσχ. Πρ. 776 καὶ δωρ. ζατῶ Βίων 2, 5, παρατ. ἐζήτητον Ἡρ. 1, 43, ζήτ- Πλ. ξ. 258, ἀορ. ἐζήτησα Ἡρ. 3, 137. ῥίζ. δα- ἢ δι- = ζα- ἢ ζι-· διότι δατὲν = ζη-τέιν (Δελφοί) Ησυχ. καὶ ζι-εταί = ζητεῖ(ται) ὡς. δι-ζειν = ἔρευνᾶν, ζητεῖν ὡς.

Ζόω· ἴδε ζάω.

Ζώρ-νυμι (ζώνω) Πλατ. πολ. 553 (α), μελ. μτγν. ζώσω Π. Δ. Ἐξοδ. 29, 9, Ν. Δ. Ἴων. 21, 18, ἀορ. ἐζώσα Π. Δ. Ἐξεκ. 16, 10, παρκ. μτγν. ἐζώκα Πανστ. 8, 40, δι- Δ. Ἄλ. 2, 5, ὑπ-Γάλην. 9, 402, π. παρκ. δι-έζωσμαι Θουκ. 1. 6, σπαν. περιέζωμαι Ἀθην. 14, 622, ὑπερσ. ἐζώστο Πλουτ. Ἄντ. 4, π. ἀορ. δι-εζώσθην Θεοφρ. ἀποσπ. 6, 1, 22, ἀπο-Ἡρωδῶν. 2, 13, μ. μελ. μτγν. ζώσομαι Θεων. ῥητ. 12, 51, μ. ἀορ. ἐζωσάμην Ηλ. 8, 9, Πολυβ. 30, 13. Παρ. ζωστός Πλατ.

Ζών-νυμι (ὡς ἄνωτ.) καὶ ζωννύω Ἰπποκρ. 8, 144, παρ. ἐζώννυον Νον. 21, 18, ἀορ. ἐζώσα Ἀπολ. Ρ. 1, 368, προστ. σύζωσον Ἄριστ. θεσ. 255, μτχ. ζώσας Οδ. σ. 76, Ἰπποκρ. 4, 122, π. παρκ. ἐζώσμαι, 4, 124, μτχ. ἐπ-εζωσμένος Ἡρ. 2, 85, περι- Ἄριστ. ὄρν. 1148, π. ἀορ. ἐζώσθην, μτχ. ζωσθεῖς Νον. 5, 3. Μέσ. ζώννυμαι Οδ. ω, 89, παρατ. ζώννυτο Πλ. κ, 78, θαμ. ζωννύσκετο, ε, 857, ἀορ. κατ-εζωσάμην Εὐρ. Βακ. 698, ζώ-σατο Πλ. ξ, 181, προστ. ζώσαι Οδ. σ. 30, μτχ. ζωσάμενος Πλ. ψ, 685, ξυ-ζωστ- Ἄριστ. θεσ. 656. ῥίζ. ζω-, ζώ-νθ, ζώ-ννυμι, ju-na-mi = τω-ζεύ-νυμι σανσκρ. ζῶ-μα, ζω-σ-τήρ, ζῶ-σ-τρον.

Ζόω· ἴδε ζάω.

Η.

Ἡβάσχω· ἴδε ἠβάω.

Ἡβάω (εἶμαι ἐν τῇ ἠλικῇ ἡλικίᾳ, νεάζω), Θουκ. 3, 36 καὶ ἠβάσχω

(α) Κατὰ Θωμ. Μαγ. σ. 167, 1, μτχ. «ζωννύς, οὐ ζωννύων».

Ἐν. ἀν. 4, 6, 4, μτχ. ἡθῶν Πλατ. νόμ. 763, μελ. ἐφ-ἡθῆσω Ἐν. Κυρ. 6, 4, 12, ἀορ. ἡθῆσα, Κυρ. 8, 7, 6, ὑποτ. ἡθῆση Πλατ. νόμ. 928, εὐκτ. ἡθῆσαιμεν Ἰσαϊ. 4, 10, ἀπαρ.-ἡσαι Δημ. 46, 24, μτχ. -ἡσας Δημ. 46, 20, παρκ. παρ-ἡθῆκα Θουκ. 2, 44, μτχ. -ηκῶς Λουκ. Λεξιφ. 13.

Ἡθάω (ὡς ἀνωτ.) Αἰσχ. Ἄγ. 584, Ἴπποκρ. 7, 430 καὶ ἡθάσκω Εὐρ. Ἄλκ. 1085, ἡθάσκει Ἀνθ. Παλ. 6, 30, ὑποτ. ἡθᾶ, Ορ. 696, εὐκτ. ἡθῶοιμι Οδ. ξ, 468, ἡθῶμι Ἰλ. η, 133, μτχ. ἡθῶν, μ, 382, Ἀριστ. βατρ. 1055, ἡθῶοντα, Ἰλ. ι, 446, -ώωσα Οδ. ε, 69, ἡθῶσα Αἰσχ. Ἐπτ. 622, παρατ. ἡθῶν Ἀριστ. σφ. 357, μελ. δωρ. ἡθάσω Ἀνθ. 7, 482, ἀθάσσομεν Δρακ. σ. 63, 5, ἀορ. ἡθῆσα Εὐρ. Ἄλκ. 654, ἐπ-ἡθῆσαν Ἡρ. 6, 83, ὑποτ. ἡθῆση Οδ. α, 41, εὐκτ. -ἡσείας Σιμων. κ. 183, -σειε Ἡσ. ἔο. 132, μτχ. -ἡσας Ἰλ. ε, 550, παρκ. ἡθῆκῶς Ἡρ. 3, 53, ὑπερσ. παρ-ἡθῆκα, 3, 53. Ῥιζ. φαθ-, ἡθῆ-, ἀθῆρ-ός, ἀθῆρ-ύνω, ἀπ-αλό-, ἀθ-α, ἡθ-η, ἡθ-άω, ἡθ-ά-σκω, ἡθ-ητήρ, ἡθ-ητής, ἡθ-ηδόν, ἡθ-ητήριον, ἐφ-ἡθος=juv-enis λατ.=juv-an σανσκ.

Ἡγεμονεύω (εἶμαι ὀδηγός, ἡγεμών, ὀδηγῶ, ἀρχῶ) Ἐν. Ἀγῆσ. 4, 3, ἀπαρ. -εῦειν Πλατ. Φαιδ. 6, 80. Παθ. ἡγεμονεύομαι, ἀπαρ. -εσθαι Θουκ. 3, 61.

Ἡγεμονεύω καὶ ἡγεμονέω (ὡς ἀνωτ.), -εις Ἰλ. ο, 46, παρατ. ἡγεμόνευε Ἰλ. ε, 816, μελ. ἡγεμονεύσω Οδ. ζ, 261, ἀορ. ἡγεμόνευσα, ἀπαρ. δωρ. ἀγεμονεύσαι Πινδ. Ο. 6, 42. ἴδε ἡγέομαι.

Ἡγέομαι (προπορεύομαι, ὀδηγῶ, ἀρχίζω τι πρῶτος, εἶμαι ἡγεμών) Ἀντιφ. 6, 8, παρατ. ἡγούμην Λυσ. 4, 37, μελ. ἡγήσομαι Θουκ. 4, 20, ἀορ. ἡγησάμην Πλατ. νόμ. 635, παρκ. ἀντί ἐν ἐνερ. ἡγημαι, Τιμ. 49 καὶ παθ. δι-ηγ- (ἄλλ. δεδι-ήγ-) Ἀντιφ. 4, 31, π. ἀορ. μτγν. καὶ σπαν. ἡγήθην Πολύκιν. 2, 31, 4, ἄλλ. παθ. σύνθ. περι- Πλατ. νόμ. 770, π. μελ. μτγν. ἡγηθήσομαι Ὠριγ. αἴρεσ. σ. 3. Παρ. ἡγητέον Ἐν.

Ἡγέομαι (ὡς ἀνωτ.) Σοφ. Ἄντ. 1167, δωρ. ἀγέται Ἀλκμ. 93, Εὐρ. Φοιν. 120, ὑποτ. ἐξ-ηγέται Ἡρ. 9, 66, ἐξ-ηγέωνται, 9, 41, καὶ ἡγεῦνται, 3, 8, προστ. ἐξ-ηγέο 3, 72, καὶ δωρ. ὑφ-αγέο Θεοκρ. 2, 101, ἀπαρ. ἡγέεσθαι Ἡρ. 7, 164, καὶ ἀπ-ηγέεσθαι, 4, 24, δωρ. ἀν-αγεῖσθαι Πινδ. Ο. 9, 80, μτχ. ἡγεμενος Ἡρ. 7, 148, ἀν-ηγέομενος, 5, 4, καὶ παθ. 3, 14, παρατ. ἡγούμην Ἰλ. μ, 28, Αἰσχ. Περ. 400, ἰων. -εῦμην (ἄλλ. -εόμην) Ἡρ. 2, 115, ἀπ-ηγέετο, 4, 118 -εοντο, 9, 15, δωρ. ἀγέτο Πινδ. Π. 10, 45, Θεοκρ. 11, 11, μελ. (ἐνίστο ἀντι παθ.) ἡγήσομαι Ἰλ. ξ, 374, Οδ. ο, 82, ἀπ-ηγήσομαι Ἡρ. 4, 185, ἀορ. ἡγησάμην Ἰλ. μ, 251, Αἰσχ. γο. 905, ἰων. ἀπ-ηγήσατο Ἡρ. 2, 115, δωρ. ἀν-αγῆσασθ' Πινδ. Ν. 10, 49, μτχ. προσπ-ηγῆσάμενος Ἡρ. 3, 138, παρκ. ἀντι ἐν ἐνερ. ἡγημαι Εὐρ. Φοιν. 550, Ἡρ. 1, 126, ἰων. γ. πλ. ἡγέεται, 4, 136, δωρ. ἄγημαι Πινδ. Π. 4, 248, καὶ παθ. ἐν δωρ. χρῆσ. Δημ. 43, 66, μτχ. ἀπ-ηγημένος Ἡρ. 4, 207. Ῥιζ. φαγ-, (ἄγ-ω), ἀγ-, ἀγ-έτης, ἡγ-, ἡγ-έτης, ἀρχ-ηγός, στρατ-ηγός, ἡγ-έομαι, ἡγ-ητός, ἡγεμών, ἡγεμον-εῦω.

Ἡγερέομαι (ἀγείρομαι) ἐπ. καὶ μόν. γ. πλ. -ονται Ἰλ. γ. 231, Ὀμ. Ἕμν. 1, 147, ὑποτ. -ωντα Ὀμπ. ἄλ. 3, 360, ἀπαρ. -εσθαι Ἰλ. κ, 127, καὶ παρατ. ἡγερέοντο, ψ, 233, Ὀρφ. Ἀγρ. 114. Ὡ' ἀγείρω.

Ἡδομαι ἴδε ἡδῶ.

Ἡδύνα (κάμνω τι ἡδύ, εὐφραίνω) Ξεν. συμπ. 4, 8, ἀορ. ἡδύνα, ὑποτ. ὕνης Λουκ. Ἰστ. συγγρ. 10, ἀπκρ. ὕναι (α) Πλατ. Θεαιτ. 175, π. παρκ. ἡδυσμένος, πολ. 607, συν-Πλουτ. ἡθ. 661, π. ἀορ. ὕπερ-ἡδύσθη Γαλην. 4, 538.

Ἡδύνα (ὡς ἀνωτ.) Ἰπποκρ. 7, 78, δωρ. μτχ. χადύνοντες Ἀθην. 7, 309, ἀορ. μτχ. ἡδύνας Ἰπποκρ. 8, 300, Κωμ. ἀποστ. 4, 385, π. ἀορ. μτχ. ἡδυνθείς, 3, 49 ἴδε ἡδω.

Ἡδω (ἡδύνα, τέρπω, εὐφραίνω) Σ. Ἐμπ. 7, 442, μτχ. ἡδων Πλατ. Ἀξ. 366, μελ. ἦσα Λιβαν. 4, 473, ἀορ. ἦσα Διλ. I. Z. 10, 48. Μέσ. μᾶλλ. εὐχρ. καὶ ἀττ. ἡδομαι Θουκ. 1, 120, παρατ. ἡδετο Ξεν. Κυρ. 5, 4, 39, παρκ. ἦσμαι, ἦσται Σωπ. π. Ἀθην. 8, 26, μετ. ἄσμενος (ἀντι ἡσμένος) Θουκ. 3, 66, π. ἀορ. ἀντι μέσ. ἦσθη Λυσ. 2, 26, π. μελ. ἀντι μέσ. ἡσθήσομαι Ἰσοκ. 8, 5, Πλατ. Φαιδρ. 233.

Ἡδω (ὡς ἀνωτ.) Κωμ. ἀποστ. 38, παρατ. ἡδε Ἀνακρ. ἀποστ. 148. Μέσ. ἡδομαι Αἰσχ. Εὐμ. 312, Ἀριστ. εἰρ. 291, Ἡρ. 2, 68, παρατ. ἡδετο Σοφ. Αἴ. 272, μτχ. ἄσμενος Ἰλ. ξ, 108, Πινδ. Ο. 13, 74, π. ἀορ. ἀντι μέσ. ἡσθη Σοφ. Φιλ. 715, Ἀριστ. Ἀχ. 13, Ἡρ. 1, 56, π. μελ. ἀντι μέσ. ἡσθήσομαι Σοφ. Οἰ. τ. 453, Ἰπποκρ. 6, 650, μ. ἀορ. ἦσατο σπαν. Οδ. ι, 353 ἴδε ἀνδάνω.

Ἡερέθομαι (αἰωροῦμαι, κρέμαμαι εἰς τὸν ἀέρα, ἐπὶ θυσάνων, πετῶ εἰς τὸν ἀέρα) ποιητ. καὶ μόν. ἐν. -οντι Ἰλ. β, 448, φ, 12, Ἀπολ. Ρ. 3, 638, καὶ παρατ. ἡερέθοντο, 2, 1084 ἴδε αἰερω.

Ἡκω (ἔρχομαι) Λυσ. 12, 14, παρατ. ἦκον Ἰσοκ. 14, 3, μελ. ἦξω Θουκ. 3, 4, ἀορ. μτγν. ἦξα Πaus. 2, 11, 5, παρκ. μτγν. ἦκα Φιλόστρ. 115, Π. Δ. Γενεσ. 47, 4, ἀπαρ. ἠκέναι Νικητ. Εὐγ. 6, 97, ὕπερσ. ἦκεσαν Ἰωσ. ἀρχ. 19, 1, 14. Μέσ. ὑποτ. ἦκηται Ἀρεταί. σ. 92. μελ. ἦζεται Μαρκ. Ἀντ. 2, 4.

Ἡκω (ὡς ἀνωτ.) Ἰλ. ε, 478, Αἰσχ. Πρ. 284, ὑποτ. ἦκω Σοφ. Τρ. 984, -ης Ἡρ. 7, 8, εὐκτ. ἦκοι Σοφ. Αἴ. 186, -οιεν Ἡρ. 7, 203, προστ. ἦκε Σοφ. Αἴ. 1116, Ἀριστ. εἰρ. 275, ἠκέτω Εὐρ. Ρησ. 337 κτλ. παρατ. ἦκον Αἰσχ. Πρ. 661, μελ. ἦξω Σαφ. 109, Ἀριστ. Ἰπκ. 497, δωρ. ἦξω ἄλλ. (εἰξ-) Θεοκρ. 15, 144, εὐκτ. ἦξοι Ἡρ. 1, 127, ἀορ. μτγν. ἦκα Σκύμν. 62, δωρ. γ. πλ. ἦκαμες Πλουτ. ἡθ. 225. Μέσ. παρατ. ἠκόμην Εὐρ. ἀποστ. 206, μελ. ἦζεται Χρ. Σιδ. 12, 199. Ῥίζ. ἦ ἦ Γι, (εἶμι), ἦ-κ, ἦ-κ, ἦ-κ-ω, ἦ-άνω, ἦ-νέ-ομαι vic-à-vis=εἰσέρχομαι σανκτρ. ἦ-μενος, ἦ-ανός, προ-ἦ-της, προΐσσομαι (=προ-ἦ-ίζομαι), προΐξ, οἶχ-ομαι, οἶ-σω μελ. τοῦ φέρω ἴδε καὶ εἶμι.

Ἡλαίνω (περιπλανῶμαι, μαίνομαι) ποιητ. καὶ μόν. ἐν. ἐνερ. γ. πλ. δωρ. ἡλαίνοντι (=ουσι) Θεοκρ. 7, 23, μτχ. -αίνων Καλλ. Ἄρτ. 251 ἴδε ἀλάομαι.

Ἡλασκάζω καὶ ἡλάσκω (περιπλανῶμαι, περιέρχομαι, ἀποφεύγω), ἡλασκάζει Οδ. ι, 457, ἡλάσκουσι Ἰλ. β, 470, Ἐμπ. 389, μτχ. ἡλασκάζων

(α) «ἡδύναι Ἀττικοί, ἀρτυσαι Ἑλληνες» Μοῦρ. σ. 198.

Ἰλ. σ, 281, ἡλάσκουσαι, ν, 104, και παρατ. ἡλάσκαζες Ομ. ὕμν. 1, 142. Ἴδε ἀλάομαι.

Ἠλιάζομαι (δικάζω ἐν τῇ ἡλιαίᾳ) Ἀριστοτ. Ι. Ζ. 9, 5, 7, προστ. ἡλιάζου Ἐπικτ. διατρ. 1, 25, ὑποτ. ἡλιάζηται Δημ. 24, 50.

Ἠλιάζω (δικάζω ἐν τῇ Ἠλιαίᾳ) ἔνερ. μόν. μελ. ἡλιάζεις Ἀριστ. Λυσ. 380. Μέσ. ἡλιάζομαι Κωμ. ἀποσπ. 2, 605, μελ. -άσομαι, -άσει Ἀριστ. σφ. 772, ἀορ. ἡλιάσασθαι, ἱππ. 798. Ἴδε εἰλέτω.

Ἠμαι (κάθημαι) ἴδε κάθημαι.

Ἠμαι (ὡς ἀνωτ.) ἀπλοῦν ποιητ. Ἰλ. σ, 104, Οδ. ξ, 41, ἦσαι Ἰλ. ο, 245, Αἰσχ. Εὐμ. 440, ἦσαι Ἰλ. τ, 345, Αἰσχ. Ἐπτ. 513, ἠρ. 9, 57, ἐν συνθ. κάθηται Ἀριστ. Λυσ. 597, ἦμεθα Ἰλ. ο, 740, ἦσθε Οδ. β, 240, Κωμ. ἀποσπ. 2, 95, ἦνται Εὐρ. Βακ. 38, Καλλ. ἀποσπ. 122, ἐπ. εἰαται Ἰλ. κ, 100, ἰων. ἕαται, γ, 134, κατ- ἠρ. 1, 199, προστ. ἦσο Ἰλ. γ, 406, καθ-ἦσθω Αἰσχ. Πρ. 916, ἦσθε Ἀπολ. Ρ. 4, 854, ὑποτ. καὶ εὐκτ. ἐν συνθ. καθ-ἀπαρ. ἦσθαι Ἰλ. ν, 253, Αἰσχ. Ἀγ. 862, μετχ. ἦμενος Ἰλ. ε, 356, Πινδ. Ν. 10, 62, Εὐρ. Ἀνδρ. 699, δωρ. ἄμ- Πινδ. Ο. 11, 33, παρατ. ἦ ὑπερσ. ἦμην Ἰλ. ζ, 336, Σοφ. Τρ. 24, ἦσο Εὐρ. Ρησ. 846, ἦστο Ἰλ. ψ, 451, Σοφ. Αἰ. 311, καθ-Ἰλ. α, 569, Ἀριστ. βατρ. 778, καὶ ἐν συνθ. ἐπι- καθ-ἦτο, 1046, ἐκάθητο, ὄρν. 510, δοῦκ. ἦσθην Ἰλ. θ, 445, ἐησ- Ορφ. Ἀργ. 818, ἦμεθα Οδ. γ, 263, ἦμεσθα Εὐρ. Ι. Α. 88, ἦντο Ἰλ. γ, 153, ἐπ. εἰα- το, η, 61, ἰων. ἕατο, 414, κατ- ἠρ. 8, 73. Ἴδε ἐδριάω καὶ ἔω.

Ἠμι (φημί, λέγω) μόν. παρατ. γ. ἐν. ἦν Πλατ.

Ἠ-μι (ὡς ἀνωτ.) Ἀριστ. βατρ. 37, ἦσι (ἄλλ. ἦσι) Σαφ. 48, ἦτι Ἀλκμ. 139. Ἴδε φημί.

Ἠμύω (γέρνω, πίπτω, υμ., μετγν. υβ.) ποιητ. -ύει Ἰλ. β, 148, ἐπ-ημύει Ὀππ. ἀλ. 1, 228, -ούουσι Νικ. ἀλ. 453, κατ-ημύουσι Ἀπολ. Ρ. 3, 1399, μετχ. ἀμύων ἠσ. κατὰ Μ. Ἐτ. σ. 430, μελ. ἔνερ. ἡμύουσι χρησμ. π. Πaus. 10, 9, 5, ἀορ. ἡμύσα Ἰλ. θ, 308, σπαν. ἀττ. Σοφ. ἀποσπ. 742, μετγν. οβ. Ἀνθ. 7, 88, εὐκτ. ἡμύσειε Ἰλ. β, 373, μετχ. -ύσασα Ὀππ. ἀλ. 2, 307, παρκ. ἐπ. σύνθ. ὑπ-εμνήμοκε Ἰλ. χ, 491. Κατὰ Μ. Ἐτ. σ. 430, «ἡμύω, ἐκ τοῦ μύω, πλεονασμῶ τοῦ η. Ὁ δὲ Ἠσιόδος ἀμύοντα χαμαζε, εἶπε διὰ τοῦ α. Κατὰ δὲ Ἠσυχ. μύει=πίπτει, κλίνει, καὶ μύσειεν=ἐκπορθηθεῖν.»

Ἠνι-οχέω (τὰς ἡνίας ἔχω, κρατῶ τὰς ἡνίας, διευθύνω, διοικῶ) Πλατ. Φαιδρ. σ. 246, παρατ. ἡνιόχουν. Παθ. ἡνιοχέομαι, -εῖται Φαιδρ. σ. 253. Παρ. ἡνιοχεύς, ἡνιοχος.

Ἠνι-οχέω (ὡς ἀνωτ.) καὶ ἡνιοχεύω, αἰολ. ἀνιοχει Ἀνθ. Παλ. 12, 119, ἰων. γ. πλ. ἡνιοχεῦσι Ἠσ. 4, 193, μετχ. ἀνιοχεύντα Ἀνθ. Παλ. 9, 221, παρατ. ἡνιόχευεν Ἰλ. λ, 103, ἀορ. μετχ. ἡνιοχῆσας Ἀριστ. σφ. 1022, π. παρατ. ἀνιοχεῦντο Ἀνθ. Παλ. 7, 482.

Ἠνίπαπε ἴδ' ἐνίπτω.

Ἠνσει ἴδ' ἀνθῆω.

Ἠπάω (ἐπισκευάζω, διορθώνω) Εὐστ. σ. 1647, 49, μόν. ἀπαρ. ἀορ. ἡ- πῆσασθαι Ἀριστ. ἀποσπ. 28 (α) καὶ μετχ. π. παρκ. μετγν. πεζ. ἡπημένος

(α) «Ἀχεστής λέγουσιν οἱ παλαιοί, οὐκ ἡπητής. Ἔστι μὲν ἡπησασθαι ἄ-»

Ἄρισταιδ. 2, 303. Ῥιζ. ακ (ἄχος, αἰκάλλω), ἀκ-έομαι, ηκ-, ἦκ-α=πρώτως Πισυχ. καὶ ἐναλλαγῆ συνήθει τοῦ π μετὰ τοῦ κ, ἦπ-, ἦπ-άω, ἦπ-ιος, ἦπ-ιάω.

Ἡπύω· ἴδ' ἀπύω.

Ἡρεμέω (ἡσυχάζω) ὁμαλ. πεζ. καὶ δωρ. ἀρεμέω, μτχ. ἀρεμέωσα Τιμ. Δοκρ. 1, 95. Ῥιζ. Ῥραμ-, καὶ μετὰ α προταχτ. ἀ-ραμ-, ἀ-ρεμ-, ἦ-ρεμ-, ἦρέμ-α, ἦρεμ-ατος, ἦρεμ-ία, ἦρεμ-έω, ἦρεμ-ίζω, ἀράμεναι=ἡσυχάζειν Πισυχ. ἔρημ-ος, ἔρημ-ία, ἔρημ-όω, ἀ-ραμ-ἀ-μί=εὐφραίνομαι σανσκρα. καὶ vi-ram-āmi=παύομαι ὡς.

Ἡσθημένος (ἐνδουμένος)· ἴδ' ἐσθέω.

Ἡσσάω καὶ ἠττάω (εἶμαι ἠττων τινός, νικῶμαι) ἐνεργ. μτγν. μελ. ἠττήσω, εὐκτ. ἠττήσοιτε Θεοδ. προδρ. 5, 174, ἀορ. ἠττήσα Πολυβ. 1, 75, παρ. ἠττήκα Δ. Σικ. 15, 87. Παθ. ἠσσάομαι Θουκ. 3, 57, ἠττάομαι Πλατ. Φιλ. 12, παρατ. ἠσσώντο Θουκ. 1, 49, ἠττ- Ξεν. Ἑλλ. 5, 2, 5, μ. μελ. ἀντί παθ. ἠττήσομαι, ἀν. 2, 3, 23, Λυσ. 28, 9, συνηθέστ. π. μελ. ἠττηθήσομαι, 20, 32, Ξεν. Κυρ. 3, 3, 42, π. παρκ. ἠσσημι Θουκ. 6, 91, ἠττ- Ἄνδοκ. 3, 19, π. ἀορ. ἠσσήθη Θουκ. 7, 25, ἠττ-Λυσ. 19, 5.

Ἡσσάω ἢ ἠττάω (ὡς ἀνωτ.) ἐνεργ. ἄχρ. Παθ. ἠσσάομαι Σοφ. ἀποσπ. 674, ἰων. ἠσσόομαι, ὅπερ ἴδε, ὑποτ. ἠττᾶσθῆς Ἄριστ. πλ. 482, ἀπαρ. ἠττάσθαι, ἰππ. 1230, ἠσα- Εὐρ. Ρησ. 497, μτχ. ἠσσώμενος Αἰσχ. Ἑπτ. 516, παρατ. ἠσσώντο Εὐρ. ἰκ. 683, π. μελ. ἠσσηθήσομαι, ἴππ. 727, π. παρκ. ἠσσημι Σοφ. Αἴ. 1242, ἠττ- Ἄριστ. νεφ. 1102, π. ἀορ. ἠσσηθήθη Εὐρ. Ἄνδρ. 917, ἠττ- Ἄριστ. ὄρν. 70. Παρ. ἠσσητέον Σοφ. Ἄντ. 678, ἠττ- Ἄριστ. Λυσ. 450 ἴδε καὶ ἐσσόομαι. Ῥιζ. Ῥακ- ἢ Ῥεκ-, ἦκ-, (εἶκω=κατώτερός εἰμι Ἰλ. χ, 459, Ὀδ. λ, 514, Πολυβ. 2, 20, 5) ἦ-κιστος, ἦ, ον, συγκρ. ἔσσω (= $\epsilon\kappa$ -ἰων) ἢ ἠσσω (= $\eta\kappa$ -ἰων), ἦσα ἢ ἦττα (= $\eta\kappa$ -ια), ἠσσάω ἢ ἠττάομαι (= $\eta\kappa$ -ιάομαι) καὶ ἐσσόομαι. Παρ. ἠττητέον Ἄριστ. Λυσ. 450, ἠττητέον Σοφ. Ἄντ. 678.

Ἡτί· ἴδε ἠμί.

Ἡσυχάζω (εἶμαι ἡσυχος, σιωπῶ) Θουκ. 6, 38, παρατ. ἡσύχαζον, 2, 81, μελ. -άσω, 1, 142, μ. μελ. -εῖσομαι Λουκ. ἀλεκτρ. 1, ἀορ. ἡσύχασα Θουκ. 8, 24, Ἄνθ. 5, 167, ὑποτ. -άσωσι Ἱπποκρ. 4, 326, μτχ. μετῆ. ἡσυχάσας Πλατ. πολ. 572. Παθ. ἡσυχάζεται Π. Δ. Ἰώβ 37, 16 Ῥιζ. Ῥεδ- ἢ σεδ- (ἐδριάω, εἶζω, κάθ-ημαι), Ῥηδ-, ἦσ-, ἡσυχος, ὡς νηπί-αχος (ἐκ τοῦ νήπιος), μελίλιχος (ἐκ τοῦ μελίλια), ἡσυχ-άζω.

Ἡχέω καὶ ἰων. ἀχέω (κάμνω ἦχον, φωνάζω, βοῶζω) δωρ. ἀχέω Πινδ. ἀποσπ. 53, 20, ἄχει (ἄλλ. ἀχεῖ) Θεοκρ. 16, 96, ἀχεῦσιν Ἐπιγρ. 4, 10, ἀνταχεῦσι, Ἐπιγρ. 4, 11, ἀχέουσι, Εὐρ. ἰκ. 72, προστ. ἀχει, 2, 36, Ἄλ-κατ. 39, ἀπαρ. ἀχέειν Ομ. ὕμν. Δημ. 479, ἀχέην Αἰσχ. Ἑπτ. 868, μτχ. ἀχῶν Σοφ. Τρ. 642, παρατ. ἤχεον-ουν, ἤχεσκε Ἡρ. 4, 200, καὶ ἀντήχεε

παῖ παρ' Ἄριστοφάνει ἐν Δαιταλεῦσι, παίζοντι τὰς Ἡσιόδου ὑποθήκας καὶ κόσκινον ἠπήσασθαι· σὺ δὲ λέγε ἀκέασθαι τὸ ἱμάτιον Φρυγιχ. ἐκλ. σ. 91.

μτγν. μελ. ἠχῆσω καὶ ἀχῆσω Εὐρ. Φοιν. 1295, ἀορ. ἤχησα ἀντ-ἀχηςε, Μηδ. 428, γ. πλ. ἀχῆσαμεν (ἀλλ. ιαχ-) Ἀριστ. βατρ. 216, εὐκτ. ἀχῆσειεν, θεσ. 328, ὑποτ. ἀχῆση Μόσχ. 5, 4. Μέσ. ἠχέομαι, ἠχέεται Σοφ. Οἰ. Κ. 1500, ἀχέεται (ἀλλ. ἀχέτ) Πινδ. ἀποσπ. 45, 20, μ. μελ. ἀχῆσεται (ἀλλ. χέισεται) Οἰ. ὕμν. Ἀφρ. 252. Ρίξ. Γα- (ᾶω), ἀχ-, ἠχ-, ἀχ-ώ, ἠχ-ώ, ἠχ-ος, ἀχ-έω, ἠχ-έω, ἠχ-ημα, ἠχ-ήεις.

Θαάσω καὶ θάσω (κάθημαι, κεῖμαι), θαάσεις Οἰ. ὕμν. 3, 468, θάσεις Εὐρ. Ι. Τ. 1254, θαάσει Ἀπολ. Ρ. 3, 659, καὶ θάζει Εὐρ. Τρ. 307, θαάσουσιν (ἀλλ. θασ-), Ἴων 413, ἀπαρ. θαάσειν Ἀπολ. Ρ. 4, 1272, ἐπ. -ασσέμεν Οδ. γ, 336, μτχ. θαάσων Ἀπολ. Ρ. 2, 1028, θάσων Εὐρ. Πρ. μ. 1214, παρατ. θάσσον Ιλ. ι, 194. Ρίξ. Γεδ-, σεδ-, σαδ- (ἴδε ἐδριάω), θαδ-, θακ-, θακ-έω, θακ-έω, θάκ-ημα, θάκ-ος, θάσω (=θακ-ίω), καὶ ἐπιτετ. θαάσω=sed-εο λατ. Ἴων. καὶ δωρ. θῶκος, θωκ-έω.

Θαέομαι δωρ. ἀντί θήεομαι (θεάομαι, θεωρῶ, κυττάζω) Πινδ. Π. 8, 45, παρατ. θαεῖτο (ἀλλ. θηεῖτο) Θεοκρ. 22, 200, ἀορ. προστακτ. θάησαι Ἀνθ. παραρτ. ἐπιγρ. 213. ἴδε θηέομαι καὶ θεάομαι.

Θακέω (κάθημαι) ἀπτ. θακεῖς Εὐρ. Ηρακλ. 239, προστ. θάκει Σοφ. Αἴ. 1173, μτχ. θακῶν Αἰσχ. Πρ. 313, παρατ. ἐθάκει Κωμ. ἀποσπ. 2, 146, θάκουν (ἀλλ. θάκουσ) ἄναξ. Εὐρ. Ἐκ. 1153. Ἀλλά καὶ δωρ. καὶ Ἴων. θωκέω, μόν. θωκέετε Σωφρ. 41, μτχ. θωκέοντα Πρ. 2, 173. ἴδε θαάσω.

Θαλέθω (θάλλω) ποιητ. θαλέθει Ἀπολ. Ρ. 2, 845, -ουσι Κ. Σμ. 41, 96. Ἐμπεδ. 249, μτχ. -έθων Οδ. ζ, 63, Ιλ. ι, 467, παρατ. θαλέθεσκες Ἀνθ. 11, 374, -έθεσκε (ἀλλ. θάλε' ἔσκε) Μοσχ. 2, 67. ἴδε θάλλω.

Θαλέω (θάλλω, ἀκμάζω) δωρ. θαλέει Ἴων. καὶ μτγν. ἐπ. Νον. 16, 78, μτχ. θαλέοντα Ἴπποκρ. 6, 645, ἀλλά καὶ θηλέω, παρατ. ἐθάλεον Ἀνθ. παραρτ. ἐπιγρ. 207, θήλεον Οδ. ε, 73, ἐθάλεον Πλουτ. ἠθ. 110, μελ. ἀναθαλήσομαι Ἀνθ. 7, 281, ἀορ. θάλησε Πινδ. Ν. 4, 88, μτχ. θηλήσας Ἀνθ. 9, 363, μτχ. παρκ. τεθηλημένος Ἴπποκρ. 2, 11. ἴδε θάλλω.

Θάλλω (ἀνθῶ, ἀκμάζω, βλαστάνω) Ξεν. ἀπομν. 2, 1, 33, παρατ. ἔθαλλον Πλουτ. ἠθ. 110, μελ. μτγν. θαλλήσω Ἀλεξ. Ἀετ. εἰς Παρθεν. 14, 9, ἀορ. α. μτγν. ἀν-έθηλα Αἰλ. Ι. Ζ. 2, 25, ἀορ. β. σπάν. καὶ μτγν. ἀν-έθηλον Π. Δ. Ψαλτ. 27, 7, παρκ. β. ἀντί ἐν. τέθηλα Λουκ. Ἰσ. Ἄλ. 2, 13, ἀπαρ. τεθηλέναι Πλατ. Κρατ. 414, μτχ. τεθηλυῖα Πaus. 5, 13, 4, ὑπερσ. ἐτεθηλεῖν Φιλιστρ. Ἀπολ. 311.

Θάλλω (ὡς ἀνωτ.) Οἰ. ὕμν. Δημ. 402, Αἰσχ. ἰκ. 857, Πινδ. Ο. 9, 16, Ἴπποκρ. 6, 248, μτχ. θάλλων Ησ. ἔρ. 173, παρατ. ἐθαλλον Πινδ. Ο. 3, 23, ἀορ. β. σπαν. θάλε (ἀλλ. λάθε ἢ κέλε) Οἰ. ὕμν. 19, 33, παρκ. β. ἀντί ἐν. τέθηλα Σοφ. Φλ. 259, δωρ. τέθαλα Πινδ. ἀποσπ. 106, 5, ὑποτ. τεθῆλη Ἐπιγρ. Πλατ. Φαιδρ. 264, Ἴπποκρ. 6, 654, μτχ. τεθηλῶς Οδ. μ, 103, δωρ. -αλότα Πινδ. Π. 11, 53, τεθαλυῖα ἐπ. Ιλ. ι, 208, ὑπερσ. ἀντί παρατ. τεθῆλει Οδ. ε, 69. Ρίξ. θα-, θαλ-, θά-ω, θα-λή, θαλ-έθω, θαλ-

έω, θάλλω (=θαλ-ίω), δωρ. σάλλω Ἄρεος 2, σ. 66, θαλ-ερός, θαλ-ία, τηλε-θά-ω, θήλος, θηλ-ύνω, γαλα-θη-νός, τη-θίς, τι-θή-νη.

Θάλλω (ζεσταίνω, περιποιούμαι, άπατώ) Πλουτ. ήθ. σ. 691, άορ. έθαλψα, προς. θάλψατε Συνεσ. έπιστ. 19, Παθ. θάλλομαι, ύποτ. θάλλωνται Γεωπ. 1 1/2, 1, 4, π. άορ. θαλφθεις Γαλην. μελ. θάλψομαι Ἄλκιφρ. 3, 42.

Θάλλω (ώς άνωτ.), ύποτ. θάλλησι Βακχυλ. π. Ἄθην. 2, 39, προστ. θάλλπε Θεοκρ. 1 1/2, 38, μτχ. θάλλπων Οδ. φ, 179, θαλπίων Οδ. τ, 319, παρ. θαλλπε Θεοκρ. 1 1/2, 38, άορ. έθαλψεν Σοφ. Τρ. 1802. Παθ. θάλλομαι, -πεται, Φιλ. 38, παρ. έθάλλπετο Πινδ. Ν. 4, 1 1/2, π. άορ. ύποτ. θαλφθῆ Ἄριστ. Ιππ. 210, μτχ. θαλφθεις Ησ. θε. 86 1/2, π. παρκ. τέθαλλται Αίσχ. Πρ. 650. Ῥίξ. θαλ=θέρ- (θέρ-ος), θαλ-υκρόν=θερμόν Ησυχ. θαλύψας=θάλψας, θέρ-αψ, θερ-άπων, θεραπ-εύω, θάλλ-π-ος, θάλλπ-ω, θαλλπ-ωρή, θαλλπ-ν-ός· ἴδε καί θερίζω.

Θαμβέω-ώ (έκπλήττω, θαυμάζω) Πλουτ. Αίμ. Παυλ. 3 1/2, άορ. έθάμβησα Π. Δ. Βασιλ. Β. 22, 5. Μέσ. θαμβούμαι, παρ. έθαμβούμην Προκοπ. Ἰστ. σ. 11 1/2, π. άορ. έθαμβήθην Α. Διακ. σ. 26, 9, π. παρκ. μτχ. τεθαμβημένος Πλουτ. Βροῦτ. 20.

Θαμβέω (ώς άνωτ.), παρ. έθάμβεον Οδ. δ, 638, έθάμβων Αίσχ. Ικ. 570, παρκ. τεθάμβηκα Σοφ. Ἄντ. 1246, άορ. θάμβησε Ιλ. ω, 483, θάμβησαν, ψ, 728, μτχ. θαμβήσας Οδ. ω, 401. Ῥίξ. θαF- (θαυμάζω), θαπ-, ταF-, θα-μ-6- θά-πων=φόδον Ησυχ. θάπ-τ-ω, έ-ταφον, ταφ-ή, τάφ-ος, θαμβ-έω, θάμβ-ος, θαμβ-αλέος, stabh-no-mi=άκίνητον καθιστώ σανσκρ.

Θαμιζω (συχνάζω), παρ. θάμιζον Ἄπολ. Ρ. 2, 453. Μέσ. θαμιζεται Σοφ. π. Ἄθην. 7, 219. Ῥίξ. Fαμ-, Fαμ-α, ή άμ-α, θαμ-ά, θαμ-ίζω, θαμινός, θαμ-ές.

Θανατώ (θανατώνω) Ξεν. Ἑλλ. 2, 3, 15, άορ. έθανάτωσα Ἄντιφ. 3, γ, 11, π. παρκ. τεθανατωμένος Πολυδ. 2 1/2, 4, 14, π. άορ. έθανατώθη Ξεν. άν. 2, 6, 4, Πλατ. νόμ. 865, π. μελ. μτγν. θανατωθήσομαι Π. Δ. Δευί. 27, 29 κτλ. μ. μελ. άντί παθ. θανατώσοιτο Ξεν. Κυρ. 7, 5, 31· ἴδε θνήσκω.

Θάνω ἴδε θνήσκω.

Θάξαι· ἴδε θήγω.

Θάσσομαι (θεάσομαι, θεωρώ) δωρ. ύποτ. θάμεθα Σωφρ. 42, προστ. θάσο Ἄνθ. Πλαν. 4, 306, θάσθε Ἄριστ. Ἀχ. 770, μτχ. δωρ. σαωμένα=θεωρούσα Ησυχ. παρ. έσάμενα=έθεωρομεν Λακων. Ησυχ. μελ. θάσσομαι καί θασσούμαι, θασεισθε (έλλ. θάσασθε) Καλλ. Δημ. 3, 55, μτχ. θασόμειναι Θεοκρ. 15, 23, άορ. έθασάμην, εύκτ. θασειάτ' Οδ. σ, 191, προστ. θάσαι Ἐπιχ. 78, Θεοκρ. 10, 41, άπαρ. θάσασθαι, 2, 72, μτχ. θασάμενος Πιν. Ηρακλ. 1, 70. Παρ. θαητός Πινδ. ἴδε θαυμαίνω.

Θάσσομαι (άλμέγω)· ἴδε θάω.

Θάπτω (θάπτω) Θουκ. 2, 24, παρ. έθαπτον, 3, 109, μελ. θάψω Ἰσαί. 8, 21, άορ. έθαψα Ξεν. Κυρ. 4, 6, 5, παρκ. τέθαφα Φωτ. σ. 500, π. παρκ. τέθαμμαι Ξεν. Ἑλλ. 2, 4, 10, προς. τεθάφθη Λουκ. έναλ. θε.

9, 4, άπαρ. τεθάφθαι Λυκούργ. 113, τετάφ- Πλουτ. ήθ. 265, π. άορ. 6. ετάφην Θουκ. 5, 74, εύκτ. ταφείην Ξεν. άν. 5, 7, 20, άπαρ. ταφή- ναι Λυκούργ. 115, μτχ. ταφείς Θουκ. 3, 58, π. μελ. ταφήσομαι Λυσ. 13, 45, μετ' όλ. μελ. τεθάψομαι Λουκ. έναλ. θε. 9, 1.

Θάπτω (ώς άνωτ.) Αισχ. χο. 440, Ηρ. 2, 44, ύποτ. θάπτω Ιλ. φ, 323, εύκτ. θάπτοι Οδ. γ, 285, παρατ. έθαπτον Σοφ. Άντ. 402, Ηρ. 9, 85, θάπτ- Ιλ. ψ, 630, Ησ. άσπ. 472, μελ. θάψω Αισχ. Έπτ. 1052, Ηρ. 1, 119, άορ. έθαψα Εύρ. Έλ. 1166, Ηρ. 1, 113, θάψ- Ιλ. ω, 612, π. παρκ. τέθαμμαι, -θαπται Ηρ. σ. 103, Έπιγρ. Πλατ. Φαιδρ. 264, γ. πλ. Ιων. τετάφαται Ηρ. 6, 103, ύπερσ. έτέθαπτο Οδ. λ, 52, Ηρ. 1, 113, π. άορ. α. Ιων. και σπάν. έθάφθην Σιμων. Κ. 170. άπαρ. θαφθῆναι Ηρ. 2, 81, μτχ. θαφθεις, 7, 228, π. άορ. 6. ετάφην, 3, 10, ύποτ. ταφῶ Άριστ. όρν. 396, εύκτ. ταφείην Εύρ. Τρ. 736, άπαρ. ταφήναι, Φοιν. 776, μτχ. ταφεις Αισχ. Έπτ. 1024, π. μελ. ταφήσομαι Εύρ. Άλκ. 56, μετ' όλ. μελ. τεθά- ψομαι Σοφ. ΑΥ. 577. Παρ. θαπτέον, ΑΥ. 1140. Ίδε θαμβέω, θνήσκω και φένω.

Θάπω ή τάφω (θαυμάζω, εκπλήττομαι) άρρ. παρκ. 6. τέθηπα Λουκ. άλι. 34, μτχ. τεθηπώς Αιλ. Ι. Ζ. 14, 47, ύπερσ. έτεθήπην Λουκ. Σκυθ. 9, Αιλ. άποστ. 116.

Θάπω ή τάφω (ώς άνωτ.) έπ. και Ιων. παρκ. α. τέθαφα Κωμ. άποστ. 4, 566 (Άθην. 6, 258), παρκ. 6. τέθηπα Οδ. ζ, 168, Ηρ. 2, 156, μτχ. τεθηπώς Ιλ. φ, 29, ύπερσ. έτεθήπειν, έπ. έτεθήπεα Οδ. ζ, 166, άορ. 6. έταπον Αισχ. Περ. 1000, Καλλ. Άρτ. 103, τάφε Πινδ. Π. 4, 95, μτχ. τα- φών Ιλ. ψ, 104. Ίδε και θαυμάζω.

Θαρρέω, θαρσέω, θαρρύνω και θαρσύνω (έχω ή λαμβάνω θάρρος) Ξεν. Κυρ. 6, 3, 27, θαρρῶ Πλατ. Μέν. σ. 88, προστ. θάρρει, Μενεξ. σ. 249, θαρρύνω Ξεν. Κυρ. 4, 2, 18, παρατ. έθάρρουν Δημ. σ. 30, 15, έ- θάρσουν Θουκ. 3, 25, μελ. θαρρήσω Πλατ. Φαιδ. σ. 95 και θαρρήσω Θουκ. 7, 49, παρκ. τεθαρρήκαμεν=έθαρρήκαμεν Ησυχ. άορ. έθάρρησα Πλατ. Θεαιτ. σ. 189, έθάρρησα Πλουτ. Περικλ. 22, άπαρ. θαρσύναι Θουκ. 2, 88. Παθ. μτχ. θαρρούμενος Ι. Μαλαλ. σ. 385, 14, παρατ. έ- θαρσειτο Φιλοστρ. σ. 788, μ. άορ. θαρρύνασθαι Εύστ. έρ. σ. 5, 4.

Θαρρύνω και θαρσύνω (ώς άνωτ.), θαρσύνεις Εύρ. Άλκ. 319, προστ. θάρσυνε Σοφ. Ηλ. 916, θάρσει Ιλ. ω, 471, άπαρ. θαρρύνειν Ηρ. 2, 141, θαρσύνειν Αισχ. Περ. 212, μτχ. θαρσύνων Ιλ. ν, 767, παρατ. θάρσουν Οδ. ι, 377, θαμ. θαρσύνεσκε Ιλ. δ, 233, μελ. -υνῶ Εύρ. Άλκ. 318, άορ. θάρ- συνα Οδ. ν, 323, προστ. θάρσουν Ιλ. π, 242, παρκ. τεθάρρησα Ηρ. 3, 76. Παθ. μτγν. άπαρ. θαρσύνεσθαι Ίμερ. Ριζ. δαρ-, θαρ-, θάρ-σ-ος, θράσ-ος, θαρσ-έω, θαρρέω, θαρσ-ύνω, Θερσ-ίτης, θρασ-ύτης=dharschas σανσκρ. Δάρρ-ων=Μακεδονικός δαίμων, ψ υπέρ των νοσοούντων εύχονται Ησυχ. φαρ-υμός=τολμηρός, θρασός: ώς και Άρεως αίολ. διαλ. 42, όπου τό φ μετά του θ ένηλλάγη. Κατ'άλλ. και αυτό παράγεται εκ του θέρω τέθαρμαι, θάρρος.

Θάσσω. Ίδε θαάσσω.

Θαυμάζω ως και παρ'ήμιν Θουκ. 6, 36, παρατ. έθαύμαζον Πλατ. συμπ. 206, μελ. θαυμάσετε (άλλ. άορ. θαυμάσαίτε) Ξεν. Έλλ. 5, 1,

14, μ. μελ. θαυμάσομαι Πλατ. Παρμ. 129, άορ. ἐθαύμασα Ἰσοκ. 4, 1, παρκ. τεθαύμακα Ξεν. άπομν. 1, 4, 2, π. παρκ. τεθαύμασαι Πολυβ. 4, 82, π. άορ. ἐθαυμάσθην Δημ. 61, 43, π. μελ. θαυμασθήσομαι Θουκ. 2, 41, μτγν. άντι μέσ. Ν. Δ. Ἀποκκλ. 17, 8, Μέσ. μτγν. θαυμάζονται Αἰλ. Ι. Π. 12, 30, άορ. ἐθαυμασάμην Αἰσωπ. 92, εὐκτ. θαυμάσαιτο Γαλην. 6, 517.

Θαυμάζω (ώς άνωτ.) Οδ. δ, 655, ἰων. θαυμάζω Ηρ. 1, 155, μτχ. θαυμάζων, 1, 68, παρατ. ἐθαύμαζον Εὐρ. Πλ. 84, θαυμ- Ἰλ. κ, 12, θαύμαζον, σ, 496, ἰων. ἐθώμ- Ηρ. 1, 68, θαυμάζεσκον Οδ. τ, 229, μελ. θαυμάσει Ἰπποκρ. 7, 530, μ. μελ. θαυμάσομαι Αἰσχ. Πρ. 476, ἐπ. -άσσομαι Ἰλ. σ, 467, άορ. ἐθαύμασα Ἀριστ. Ἰππ. 999, ποιητ. θαυμ- Ὀμ. ὕμν. Ἐρμ. 414, άπαρ. θαυμάσαι Ηρ. 8, 37, παρκ. τεθαύμακα Κωμ. άποσπ. 3, 475, π. μελ. θαυμασθήσομαι, άποσπ. 4, 690. Παρ. θαυμαστός Ὀμ. ὕμν. Δημ. 10, -έος Εὐρ. Ἐλ. 85. Ρίξ. FaF- (άγαμαι), θαF- θαυ-, θαῦ-μα θαυμάζω, (=θαυμ-ατίω), θαυμ-άσιος, θαυμ-αστός, θαυμ-αίνω (=θαυμ-ανίω), θη-εῖσθαι=θαυμάζειν καί θη-ητός=θαυμαστός Ησυχ. θά-ομαι, θα-έ-ομαι (ἰων. θη-έ-ομαι άττ. θε-ά-ομαι), θα-τός, θά-α, θέ-α, θέ-ατρον, δωρ. ἔσα-μεν (=ἔ-θα-μεν, ἐθεωροῦμεν, θωῦτά (=θωF-ετά) θωῦμα, θωυ-μ-άζω, θεωρός (=θαF-ρός), θεωρέω. Ἀλλά μή τοῦ θεάομαι θεάτρον βίβια εἶνε θε, ἡ αὐτή τῆ τοῦ θεός=deus; (ἴδε εἶδον).

Θαυμαίνω (θαυμάζω), παρατ. θαύμαινε Πινδ. Ο. 3, 32, μελ. ἐπ. θαυμανέοντες Οδ. θ, 108. Παθ. θαυμαίνονται Καλλικράτ. π. Στοδ. άνθ. 85, 17. ἴδε θαυμάζω.

Θάω (βυζάνω, τρέφω), άορ. ἐπ. μόν. άπαρ. θῆσαι=θρέψαι, θηλάσαι Ησυχ. Μέσ. θάομαι (άλμέγω), άπαρ. θῆσθαι (=άμέγειν) Οδ. δ, 89, άορ. θήσατο Ἰλ. ω, 58, μτχ. θησάμενος Ὀμ. ὕμν. Δημ. 236, θήσατο (εἰδύξεν), Ἀπολ. 123. ἴδε θάλλω.

Θεάομαι (θεωρῶ, μετά θαυμασμοῦ παρατηρῶ) Θουκ. 5, 113, πκθ. μτγν. Σχολ. Αἰσχ. Ἐπτ. 50, παρατ. ἐθεάτο Θουκ. 5, 7, μελ. θεάσομαι Πλατ. πολ. 467, άορ. ἐθεασάμην Ἰσοκ. 4, 44, παρκ. τεθέαμαι Ξεν. άπομν. 2, 1, 31, ὑπερσ. ἐτεθέατο Δημ. 21, 2, π. άορ. ἐθεάθην μτγν. Ψευδο-Καλλισθ. 2, 42, Ν. Δ. Μαρκ. 16, 11. Παρ. θεατέον Πλατ. Τιμ. 48. Τό ένεο. θεάω, προστ. θεά, μελ. θεάσω εἶνε πολὺ μτγν.

Θεάομαι (ώς άνωτ.) Σοφ. Τρ. 1079, προστ. θεῶ, σφ. 1170, παρατ. ἐθεῖσθ' Ἀριστ. έκκλ. 270, ἰων. ἐθεῖστο Ἰπποκρ. 7, 490, μελ. -άσομαι Εὐρ. Ἰππ. 661, ἰων. -ήσομαι Ηρ. 1, 8, άορ. ἐθεασάμην καί ἰων. ἐθεησ- Ηρ. 7, 128, ὑποτ. θεήσσαι, 1, 8, προστ. θεάσαι Εὐρ. Ηρ. μ. 1131, μτχ. θεησάμενος, 7, 128, παρκ. τεθέαμαι Ἀριστ. νεφ. 370. Παρ. θεατός Σοφ. Αἴ. 915. ἴδε θεάομαι, θηέομαι καί θαυμάζω.

Θείνω (πλήττω, κτυπῶ, κτείνω, σουδλίξω) ποιητ. Αἰσχ. Ἐπτ. 382, ὑποτ. θείνη Οδ. σ, 63, -ωσι Ἀπολ. Ρ. 2, 81, προστ. θεῖνε Αἰσχ. Πρ. 56, άπαρ. ἐπ. θεινέμεναι Οδ. χ, 443, μτχ. θείνων Ἰλ. ρ, 430, Εὐρ. Ρησ. 784, Θεοκρ. 22, 108, παρατ. ἔθεινον Αἰσχ. Περ. 418, θεῖνε Ἰλ. π, 339, μελ. θενῶ Ἀριστ. Ἀχ. 564, άορ. α. ἔθεινα Ἰλ. φ, 494, μτχ. θεΐνας, υ, 481, άορ. δ. ὑποτ. θένω Ἀριστ. Λυσ. 821, -ης Εὐρ. Ρησ. 687, προστ. θένε Ἀριστ. ὄρν. 54, άπαρ. θενεῖν Εὐρ. Ηρακλ. 271, μτχ. θενῶν Πινδ. Ο. 7, 28,

Θεοκρ. 22, 66. Παθ. θείνεται Αίσχ. Περσ. 303, μτχ. -όμενος Ιλ. κ, 485, Εὐρ. Ι. Α. 220, παρατ. ἐθείνοντο Αίσχ. Ἐπτ. 959. ῥιζ. θεν- = θαν- = τεν- = κτεν- = φεν-, θείνω (= θεν-ίω) = (fen-do), offendo, λατ. θνα-, θνή-σκω, τείνω (= τεν-ίω) = τεντώνω παρ' ἡμῖν, κτείνω, ἔπεφνε, φονεύω.

Θέλγω (μαγεύω, ναρκώνω, ἀποκοιμίζω, τέρω) μτγν. Λουκ. π. ὄρχ. 85, μτχ. θέλγων Πλατ. συμπ. 197, παρατ. μτγν. ἐθελγον Φιλοστρ. Ἀπολ. 34, π. ἀορ. εὐκτ. θελχθείη Φιλοστρ. 290, ἀπαρ. θελχθῆναι Θεμιστ. 34, 23, π. μελ. θελχθῆσομαι Λουκ. π. ὄρχ. 85.

Θέλγω (ὡς ἄνωτ.) Οδ. ε, 47, Σαπφ. 70, Πινδ. Π. 1, 12, Εὐρ. Ἱππ. 1274, παρατ. ἐθελγον Ιλ. φ, 276, Σοφ. Τρ. 710, θέλγω- Ιλ. μ, 255, θαμ. θέλγεσκε Οδ. γ, 264, μελ. θέλω, π, 298, Αίσχ. Πρ. 174, δωρ. θελξῶ Θεοκρ. ἐπιγρ. 5, 3, ἀορ. ἐθελξα Ιλ. θ, 322, θέλξα Πινδ. Ν. 4, 3, εὐκτ. θέλξεται Σοφ. Τρ. 355, μτχ. θέλξας Αίσχ. Ικ. 574, π. ἀορ. ἐθέλχθην Οδ. κ, 326, γ. πλ. ἐπ. ἐθελχθεν, σ, 212, ὑποτ. θελχθῆς Εὐρ. Ι. Α. 142. Παρ. ἄ-θελκτος Λυκόφρ. 1335. ῥιζ. FελF-, θεLF, θελγω- θέλγω, θέλκ-τρον, θελκ-τήρ, θελκ-τήριον, ἄ-θελκ-τος· ἡ δ' ἐκ τοῦ θαμά καὶ ἔλκω παραγωγὴ οὐδὲν ἔχει τὸ πιθανόν.

Θέλω ὡς καὶ παρ' ἡμῖν (α) Πλατ. Φαιδ. 77, Θουκ. 5, 35, Αίσχιν. 3, 57, Ἰσοκ. 1, 24, μελ. θελήσω Ἀντιφ. 5, 95, Λυσ. 20, 32, ἀορ. (ἐθέλησα), ὑποτ. θελήσῃ Ξεν. Κυρ. 2, 4, 19, εὐκτ. -σεις Λουκ. π. ὄρχ. 19, μτχ. θελήσας Ἰσαί. 8, 11, ἀπαρ. θελήσαι Θουκ. 5, 72, παρκ. μτγν. τεθέληκα Σ. Ἐμπ. 682, ὑπερσ. ἐτεθέληκασαν Δ. Κασ. 44, 26. Παρ. θελητός μτγν. Δ. Π.

Θέλω (ὡς ἄνωτ.) Σόλων 27, 12, Σιμων. Α. 7, 13, Σοφ. ΔΥ. 106, Ηρ. 7, 8, ὑποτ. θέλω, ἐπ. θέλωμι (ἄλλ. θέλομαι) Μοσχ. 1, 156, -λη, νεφ. 801, εὐκτ. θέλομαι Αίσχ. Ικ. 787, -λοι (ἄλλ. ἐθ-) Πινδ. Ο. 8, 85, προστ. θέλε Εὐρ. ἀποσπ. 174, ἀπαρ. θέλειν Σοφ. Ἀντ. 669, μτχ. δωρ. θέλοισα Θεοκρ. 11, 26, παρατ. θέλεν Μοσχ. 1, 110, ἐθελε (ἄλλ. ἤθ-) Ηρ. 3, 146, ἔθελον (ἄλλ. ἤθ-) 8, 80, μελ. θελήσω Ἀριστ. Λχ. 318, Ηρ. 1, 109, ἀορ. θελήσῃ Αίσχ. Πρ. 1028, εὐκτ. θελήσαιμι Σοφ. Οἰ. Κ. 1133, προστ. θέλησον Αίσχ. Πρ. 783, ἀπαρ. θελήσαι Ηρ. 1, 24, παρκ. τεθέληκα Μοσχ. παθ. γυν. 14, 19. ῥιζ. Fελ- (ἐλδομαι, ἔραμαι, βούλ-ομαι), θελ-, θέλ-ω, ἐ-θέλ-ω, θέλ-ημα, θέλ-ησις, θελ-ήμων· ἴδε βούλομαι καὶ δῆλομαι.

Θεραπέω (ὑψηρετώ, περιποιῶμαι, καλλιερῶ) Πλατ. Γοργ. 513, παρατ. ἐθεράπευον Θουκ. 6, 89, μελ. Θεραπέω Λυσ. 24, 6, ἀορ. ἐθεράπευσα Ἰσοκ. 19, 11, παρκ. τεθεράπευκα Θουκ. 4, 67, π. παρκ. τεθεράπευμαι Πλατ. ἐπιστ. 1, 309, π. ἀορ. ἐθεραπέυθην, Χαρμ. 157, π. μελ. εὐθήσομαι μτγν. Διοσκ. 3, 119, μ. μελ. ἀντί παθ. θεραπέυσομαι Πλατ. Ἀλκιβ. (1), 135. Μέσ. ἀντί ἐνερ. προστ. θεραπέου Π. Δ. Σιρ. σοφ. 18, 19, ἀορ. μτγν. ἐθεραπέυσατο, Βασιλ. Β. 19, 24, Παρ. θεραπευτός Πλατ. -έον Ξεν.

Θεραπέω (ὡς ἄνωτ.) Σοφ. ἀποσπ. 724, Ηρ. 1, 193, προστ. -ευσ

(α) Κατὰ Βούτμαννον τὸ θέλω ἢ ἐθέλω = ἔχω τι ἐν τῷ νῷ νὰ κάμω, τὸ δὲ βούλομαι = ἐπιθυμῶ νὰ κάμω τι.

Πινδ. I. 8, 8, -έτω Ἴπποκρ. 7, 176, -ετς Ἄριστ. σφ. 1054, ἀπαρ. -εύειν Ησ. Ξρ. 134, παρατ. θεράπ- Οδ. ν, 265, μελ. -εύσω Εὐρ. Φοιν. 1686, μ. μελ. ἀντί ἐνερ. θεραπεύσομαι Ομ. ὕμν. 2, 242, ἀορ. ἐθεράπευσα Ἄριστ. θεσ. 172, θερ- Πινδ. Ν. 8, 26, π. ἀορ. ἐθεραπέυθην Ἴπποκρ. 4, 374 καὶ -εύσθην Ἴπποκρ. Π. Τ. 5. Ἴδε θάλπω.

Θερίζω (ὡς καὶ παρ' ἡμῖν) Πλατ. Φαιδρ. 260, μελ. θερίσω Εὐστ. 5, 17, καὶ -ιῶ Ἄριστοτ. I. Ζ. 8, 19, 2, ἀορ. ἐθέρισα, ἀπαρ. θερίσαι Ξεν. οἰκ. 5, 9, π. παρκ. τεθερισμένοις Ξενοφ. Ἑλλ. 7, 2, 8.

Θερίζω (ὡς ἀνωτ.) Ἄριστ. ὄρν. 1697, ἀπαρ. δωρ. θερίδδεν Ἄχ. 947, μτχ. θερίζων Αἰσχ. ἰκ. 636, παρατ. ἐθέριζον Ἄριστ. ὄρν. 506, ἀορ. ἐθέρισα, καὶ συγκεκ. ἔθρισα Αἰσχ. Ἄγ. 536, μτγν. ὑποτ. ἐκθερίξω Ἄνακρ. 9, 7, μτχ. θερίσας Σοφ. Αἴ. 239, μ. ἀορ. ἐθερισάμην καὶ ἀπεθρισάμην Ἄνθ. Παλ. 5, 237, ἀπαρ. θερίσασθαι Ἄριστ. πλ. 515. ῥιζ. θερ- συγγεν. τῆ θαλ-(θάλπω), θέρ-ομαι, θέρ-ος, θερ-ίζω καὶ βοιωτ. θερίδδω (=θεριδ-ιω), θερισμός, θέρ-μη, θερμ-αίνω, θέρ-μω, θερ-μός=for-mus λατ. Ἴδε καὶ θάλπω.

Θερμαίνω (ζεσταίνω, πυρώνω, φλογίζω) Πλατ. Τιμ. σ. 46, ἀορ. ἀττ. ἐθέρμανα, ἀπαρ. θερμᾶναι Ἄριστοτ. γεν. Ζ. 1, 21, Αἰσωπ. 117, σελ. 64, Κορ. (α). Παθ. θερμαίνομαι Θεοφρ. I. Φ. 4, 11, 11, π. ἀορ. ἐθερμάνθην, μτχ. θερμανθὲν Πλατ. ἡθ. σ. 691. Παρ. θερμαί, θερμά.

Θερμαίνω (ὡς ἀνωτ.), ἀορ. ἐθέρμαιν' Εὐρ. Ἄλκ. 758, ὑποτ. -ήνης Σουῖδ. ἐξ Ἄριστ. βατρ. 844, -ήνη Ἰλ. ζ, 7. Παθ. θερμαίνεται Σοφ. Αἴ. 478, θερμαινόμεσθα Εὐρ. Ηλ. 402, εὐκτ. θερμαίνοιτο Οδ. ι, 376, μ. ἀορ. εὐκτ. θερμάσαιο Νικ. ἀλ. 599, παρκ. τεθέρμασμαι Ἴπποκρ. 1, 236. Ἴδε θερίζω.

Θέρμω (ζεσταίνω) ἐπ. ἐνερ. μόν. θέρμητε Οδ. θ, 426, Ἄριστ. βατρ. 1339. Παθ. ὑποτ. θέρμετ' (ἀντί θέρμηται) Ὀππ. ἀλ. 3, 522, παρατ. θέρμετο Ἰλ. σ, 348, καὶ

Θέρω (θερμαίνω) ἄχρ. εὐχρ. δὲ τὸ μέσ. θέρομαι, ὑποτ. θέρηται Πλατ. Φιλ. 46, ἀπαρ. -εσθαι Λουκ. Λεξ. 2, μτχ. -ομένη Πλουτ. ἡθ. 954, παρατ. ἐθερόμην Φιλοστρ. Ἀπολ. 2, 18.

Θέρω (ὡς ἀνωτ.) σπαν. καὶ μτγν. ἐνερ. μτχ. θέρων Νικ. θηρ. 687, παρατ. θέρον Ἀπολ. Ρ. 4, 1310. Παθ. καὶ μέσ. θέρομαι Ἄνθ. Παλ. 5, 6, ὑποτ. θέρηται Ἰλ. ζ, 331, θέρωνται, λ, 667, προστ. θέρου Ἄριστ. πλ. 953, ἀπαρ. -εσθαι Οδ. τ, 64, μτχ. θερειόμενος Νικ. θηρ. 124, παρατ. ἐθερόμην Ἀλκίφρ. 1, 23, μ. μελ. θέρσομαι, μτχ. -σόμενος Οδ. τ, 507, π. ἀορ. ὑποτ. θερίω (θερμανθῶ), ρ, 23. Ἴδε θερίζω.

Θεσπίζω (χρησιμοδοτῶ, προφητεύω) ὁμαλ. ἀορ. ἐθέσπισα, μτχ. δωρ. θεσπίξασα Θεοκρ. 15, 63. Ἴδε θέσσαντο.

Θέσσαντο (ἐκάθισαν, ἐκέλευσαν, ἠΰξαντο) Πινδ. Ν. 5, 10, μτχ. θεσάμενος Ησ. ἀποσπ. 9, Ἀρχιλ. 11. Παρ. ἀπό-θεστος Οδ. ρ, 296. ῥιζ. θεσ- ἦν οἱ μὲν ἐκ τοῦ θε-ός=de-us λατ. =dewa σανασκρ. οἱ δ' ἐκ τοῦ θέ-ομαι =δέομαι παράγουσιν, καὶ ἔπ-ος=(Fep-ος ἢ σεπ-ος) θέσπις (=θέσπεις),

(α) Κατὰ Φρόνιχ. ἐκλ. σ. 24 «σημᾶναι, ἐσήμαναν καὶ θερμᾶναι, ἐθέρμα-
ναν, καὶ καθᾶραι, ἐκάθαραν» καὶ ταῦτα παρὰ τὴν ἀρχαίαν χρῆσιν διὰ τοῦ
α μ. Λέγομεν δὲ διὰ τοῦ η σημῆναι, θερμῆναι, καθῆραι».

θεο-πέσ-ιος, θεο-πιζω, θέσσεσθαι (=θεο-ίσθαι), θεο-σάμενος, θέσ-τωρ, θέσο-άνδρος, θέσ-φατος, πολύ-θεο-τος, από-θεο-τος, tes-tus=έορτή λατ. =fēte γαλλ.

Θέω (τρέχω) Πλατ. άπολ. 39, παρατ. έθειον Θουκ. 5, 10, μ. μελ. μετα-θεύσομαι Ξεν. κυν. 6, 22, μτχ. θευσόμενος Λουκ. 1σ. συγγρ. 8.

Θέω (ώς άνωτ.), θέεις Ιλ. ρ, 75, θεΐς Άριστ. σφ. 854, θέει Ιλ. χ, 192, θέομεν Οδ. θ, 247, Άριστ. έκκλ. 109, θεΐτε, Λυσ. 550, θέουσι Ιλ. ρ, 727, ύποτ. θέω, κ, 63, θέησι (=θέη), χ, 23, εύκτ. θέοιτε Άριστ. Ιππ. 1161, άπαρ. θέειν Ιλ. λ, 617, Ηρ. 8, 140, θεΐν Άριστ. πλ. 259, έπ. θέειν Ιλ. κ, 437, μτχ. θέων, θ, 331, θέοντες Άριστ. Ιππ. 856, παρατ. έθειον, έθειεν Ιλ, α, 483, έθει Οδ. μ, 407, θέε Ιλ. υ, 275, περι-θέε Οδ. ω, 208, ι, 82, θέον Ιλ. χ, 161, θαμ. προ-θέεσκεν Οδ. λ, 515, θέεσκον Ιλ. υ, 229, μελ. μτγν. θεύσω Λυκόφρ. 1119, μ. μελ. ύπο-θεύσομαι Πινδ. Π. 2, 84, έπ. 6. έν. θεύ-σαι Ιλ. ψ, 623, θεύσει Άριστ. Ιππ. 485, -σονται, όρν. 205, συν- Οδ. υ, 245, άπαρ. θεύσεσθαι Ιλ. λ, 701, μτχ. άντι-θευσόμενος Ηρ. 5, 22. 'ΡΙΖ. θεF-, θεο- = θω-, θέ-ω = dhān-ā-mi σανσκρ. θεύ-σομαι, θε-ός, θε-ώς, θε-άζω, βοη-θός, βοη-θός, βοη-θέ-ω, θω-ύσσω. Τούτω συγγενή εΐνε τά θύ-νω, τρέχω.

Θεωρέω (θεωρός, εΐμαι θεατής, παρατηρώ) Πλατ. πολ. 467, Ηρ. 8, 26, παρατ. έθεώρουν Θουκ. 3, 104, μελ. -ήσω Ξεν. άν. 5, 3, 7, Αισχ. Πρ. 302, άορ. έθεώρησα Πλατ. πολ. 372, παρκ. θεθεώρηκα Ισοκ. 12, 21, Άριστ. σφ. 1188, μ. μελ. άντι παθ. θεωρήσεται Σ. Έμπ. 614, 30, μτχ. -ησομένη Αιλ. I. Z. 7, 10, π. μελ. θεωρηθήσεται Σ. Έμπ. 348, 23. Παρ. θεωρητέον Πλατ. ίδε θαυμάζω.

Θήγω (άκονίζω, έρεθίζω, διεγείρω) όμαλ. σπαν. πεζ. Ξεν. Κυρ. 2, 1, 11, άορ. έθηξα Φιλοστρ. Άπολ. 333, π. παρκ. τέθηγμαί Ξεν. Κυρ. 1, 6, 41, μ. άορ. θηξάμενος Φανόδ. 7, 8. Παθ. έν. θήγεσθαι Ξεν. Κυρ. 1, 2, 10.

Θήγω (ώς άνωτ.) Ιλ. ν, 475, δωρ. θάγ- Άριστ. Λυσ. 1256, μελ. θή-ξω Εύρ. Κύκλ. 242, άορ. άπαρ. θάξαι (δωρ. άντι θάξαι) = μεθύσαι Ησυχ. κατ- θάξαι = παρακονήσαι, μεθύσαι ώς. μτχ. θήξας Εύρ. Ορ. 51, δωρ. θή-ξαι Πινδ. Ο. 11, 20, π. παρκ. τέθαξαι = μεμεθύσαι Ησυχ. μτχ. τεθηγμένος Αισχ. Πρ. 311, τεθαγμένοι = μεμεθυσμένοι Ησυχ. π. άορ. θαχθείς = μεθυ-σθείς Ησυχ. μ. άορ. θηξάω Ιλ. 6, 382. Παρ. θηξός Αισχ. Έπτ. 934. 'ΡΙΖ. Fax-, (άκαχμένος, άκόνη), Fax-, θαγ-, θηγ- θήγ-ω, θξ-ζαι.

Θηέομαι (θεάομαι) ίων. θηοτο Ιλ ω, 418, μτχ. θηεύμενος Ηρ. 7, 146, Άπολ. Ρ. 4, 300, Θεοκρ. 22, 36, δωρ. θαέομαι Πινδ. Π. 8, 45, παρατ. έθηετο Ηρ. 4, 85, θηεΐτο Οδ. η, 133, Θεοκρ. 25, 108, -ευντο Ιλ. κ, 324, έθηευντο Ηρ. 3, 136, μελ. θηήσομαι Ησ. Έρ. 480, Ηρ. 1, 8, άορ. θηησά-μην Ιλ. χ, 370, έθηησ- Οδ. θ, 17, Ηρ. 3, 23, μτχ. θηησάμενος Ηρ. 3, 23. ίδε θαυμάζω.

Θηλέω. ίδε θάλω και θαλέω.

Θηλύνω (έκθηλύνω, χαυνώνω) Πλουτ. ήθ. 999, άορ. έξ-εθίλυνα Στραβ. 5, 4, 13, παρκ. τεθίλυκα Άριστοτ. π. Στοβ. τ. 4, σ. 279, π. παρκ. εκ-τεθίλυμμαί Πολυδ. 37, 2, εκ-τεθίλυμαι Δ. Σικ. άποσπ. 30,

21, Λουκ. διαλ. θε. 5, 3, ἐκ-τεθάλυμαι Γαλην. 10, 354, -θήλυνται Δ. Κασ. 50, 27, ἀπαρ. ἐκ-τεθιγύνθαι Πολυβ. 32, 2, π. ἀορ. ἐξ-εθιγύνθην Δ. Ἀλ. 14, 12, Μέσ. σπαν. μτχ. θηλυνόμενος Ξεν. οἰκ. 4, 2.

Θηλύνω (ὡς ἀνωτ.) Ἀνθ 10, 4, ἀορ. ἐθίλυνα Εὐρ. ἀποσπ. 362, π. παρκ. τεθάλυμαι Ἰπποκρ. 2, 60, ἐκ-τεθάλυμαι, 6, 202, π. ἀορ. ἐθιγύνθην Σοφ. Αἴ. 631. Μέσ. παρατ. θηλύνετο Θεοκρ. 20, 14· ἴδε θάλλω.

Θηράω (κυνηγῶ) Ξεν. ἀπομν. 3, 11, 6, παρατ. ἐθήρων Κυρ. 1, 4, 11, μελ. θηράσω, ἀν. 4, 5, 24, ἀορ. ἐθήρασα, εὐκτ. θηράσειεν, Κυρ. 1, 4, 10, παρκ. τεθήρακα, Κυρ. 2, 4, 16, π. μελ. μτγν. θηραθήσομαι Γεωπ. 12, 9, Μέσ. θηράομαι Ισοκ. 10, 59, μελ. θηράσομαι Λουκ. νε-κυομ. 21. Παρ. θηρατός Πολυβ.

Θηράω (ὡς ἀνωτ.) Αἰσχ. Ἀγ. 1194, παρατ. ἐθήρων Σοφ. Φιλ. 958, μελ. θηράσω, 958, ἀορ. θηράσαι Αἰσχ. Περσ. 233, μτχ. θηράσας Εὐρ. Βακ. 1215, π. ἀορ. θηραθεῖσαι Αἰσχ. Πρ. 1072. Μέσ. θηράομαι Πρ. 109, Ἄρισ. ἰππ. 864, μτχ. θηρώμενος Ηρ. 2, 77, παρατατ. θηρώμεθα ἐν τιμήσ. Σοφ. Ἄντ. 433, μελ. θηράσομαι Εὐρ. Βακ. 228, ἐθηρασάμην Σοφ. Φιλ. 1007, εὐκτ. θηρήσαιο Ἀθην. 7, 119. Παρ. θηρατέος Σοφ. Φιλ. 116. ῥιζ. θερ-, φερ-, θηρ-, θηρ-ιον=φῆρ γεν. φηρός αἰολ.=fer-us, θηρ-άω, θῆρ-α, θηρ-εῶ, φηρ-ομανής.

Θηρεύω (κυνηγῶ) Ἀντιφ. 6, 18, μελ. θηρεύσω Πλατ. Θεαιτ. 166, ἀορ. ἐθήρευσα, Εὐθύδ. 290, παρκ. τεθήρευκα, Θεαιτ. 200, π. ἀορ. ἐθηρεύθην, σοφ. 222. Μέσ. θηρεύομαι, Γοργ. 464, μελ. θηρεύσομαι, σοφ. 222, ἀλλά παθ. Θεμιστ. 22, 271, ἀορ. ἐθηρευσάμην, Εὐθύδ. 290. Παρ. θηρευτέον Πολυβ.

Θηρεύω (ὡς ἀνωτ.) Οἰδ. τ. 465, Εὐρ. Ἰππ. 956, Ηρ. 4, 183, ἀπαρ. θηρευέμεν Πινδ. Ν. 11, 47, μελ. θηρεύσω Αἰσχ. Πρ. 858, ἀορ. θήρευσα Πινδ. Π. 4, 90, π. παρκ. τεθήρευμαι Κωμ. ἀποσπ. 2, 746, π. ἀορ. ἐθηρεύθην (ἄλλ. ὄτ' ἤρέθης) Αἰσχ. χο. 493, μτχ. ηρ. 3, 102. Μέσ. θηρεύομαι Εὐρ. ἀποσπ. 187, Κωμ. ἀποσπ. 3, 348· ἴδε θηράω.

Θησθαί· ἴδε θάω.

Θητεύω (ἐπὶ μισθῶ ὑπηρετῶ) ὁμαλ. πεζ. ἀπαρ. θητευέμεν Οἰδ. σ, 357, ἀορ. θητεύσαμεν Ἰλ. φ, 444. ῥιζ. θε-(τίθημι), θη-, θή-ς, θῆσσα (=θητ-ια), θητ-εῶ, θητ-εἶα.

Θιγγάνω (ἐγγίζω, ψάω) μτγν. Ἄριστοτ. γεν. Ζ. 1, 6, 3, Λουκ. δις κατ. 1, καὶ θίγω Χρ. Ρατ. 1109, παρατ. ἐθίγγανε Ψευδο-Καλλισθ. 2, 36, μελ. θίξω Ηρωδν. π. μ. λ. 22, 19, ἀορ. ἑ. ἔθιγον Πλουτ. τῆ. 339, ὑποτ. θίγω Ξεν. Κυρ. 1, 3, 5. Παθ. θιγγανόμενος Ἄριστοτ. Ι. Ζ. 1, 16, ἀορ. ἐθίχθην Σ. Ἐμπ. 435, μ. ἀορ. θίγοιτο Θεμιστ. 4, 50.

Θιγγάνω (ὡς ἀνωτ.) Αἰσχ. Ἀγ. 432, Ἰπποκρ. 6, 90, μτχ. -άνων Κωμ. ἀποσπ. 2, 254, ὄωρ. θίγοισα Πινδ. Π. 8, 24, μ. μελ. ἑ. προσ. προσθίξει Εὐρ. Ηρακλ. 652, ἀλλά θίξεται, Ἰππ. 1086, ἀορ. ἑ. ἔθιγον Αἰσχ. χο. 949, ἔθιγον Πινδ. Ι. 1, 18, σίγε=ἔθιγε Λακων. Πσυχ. ὑποτ. θίγω Εὐρ. Ἴων 560, -ης Μόσχ. 1, 29, -η Σοφ. Τρ. 715, εὐκτ. θίγοιμι Εὐρ. Ἄλκ.

345, θίγοις Ἴπποκρ. 8, 8, ἀπαρ. θιγεῖν Σοφ. Οἰ. Κ. 1133, θιγέμεν Πινδ. Ν. 4, 35, λακων. σιγῆν Ἀριστ. Λυσ. 1004, μτχ. θιγῶν Σοφ. Οἰ. τ. 760. Παρ. ἄθικτος, Οἰ. Κ. 39. ῥίζ. θιγ-, θιγ-μα, θιγ-γάνω, ἔ-θιγ-ον, fi-n-go = πλάσσω λατ. fig-ura = πλάσις.

Θλάω (σπάνω, τσακίζω) σπάν. καὶ μτγν. ἀπαρ. θλᾶν Γαλην. 4, 113, μτχ. θλῶσα, 4, 83, καὶ σύνθ. δια-θλῶσι Αἰλ. Ισ. Ζ. 4, 21, παρατ. συγκατ-έθλα Ἀθην. 8, 41, μελ. θλάσω Γαλην. 4, 24, παρκ. τεθλακότες Ἐρμ. ποιμ. σ. 77, π. παρκ. τέθλασμαι Διοσκ. 5, 44, π. ἀορ. ἐθλάσθην Ἀριστοτ. μετεωρ. 4, 9, 12, μελ. μτγν. θλασθησόμενος Γαλην. 3, 851.

Θλάω (ὡς ἀνωτ.), μελ. ἐν-θλάσω Ἴπποκρ. 7, 276, ἀορ. ἔθλασα Οδ. σ. 97, Ησ. ἀορ. 140, ἐπ. θλάσσε Ἰλ. ε, 307, π. παρκ. συν-τέθλασμα: Κωμ. ἀποσπ. 3, 510, μτχ. τεθλασμένος Θεοκρ. 22, 45, ἐθλασμένος Ἀθην. 13, 698, π. ἀορ. ἐθλάσθην Ἴπποκρ. 6, 406. Παρ. θλαστός Ἀριστ. ἀποσπ. 345· ἴδε φλάω. ῥίζ. τερ- (τεῖρω), ταρ-, τραF- (τι-τρά-ω), θλα-, θλά-ω, τρι- (τριβῶ) = θλι-, θλί-δω = φλί-δω [fi-go, φλά-ω, θραF-, θραύ-ω, τρυ-φή, θρύπτ-ω, θρύμ-μα, θρύ-ψις, τρύ-χω. Παρ. θλά-σις, θλα-στός· ἴδε καὶ τεῖρω.

Θλίβω (ζουλιῶ, πιέζω, στενοχωρῶ) Ἀριστοτ. προβλ. 24, 13, μτχ. θλίβων Δημ. 18, 260, μελ. θλίψω Εὐστ. 5, 14, ἀορ. ἔθλιψα Πλατ. Τιμ. 60, π. παρκ. τέθλιμμαι Ἀριστοτ. προβλ. 20, 23, π. μελ. μτγν. θλιθήσομαι Εὐστ. 3, 4.

Θλίβω (ὡς ἀνωτ.) Ἀριστ. εἰρ. 1239, μελ. θλίψω Χρ. σιβ. 3, 182, ἀπαρ. ἀπο-θλίψειν Εὐρ. Κυκλ. 237, ἀορ. ἔθλιψα Καλλ. Δηλ. 35, μτχ. θλίψας Ορφ. λιθ. 746, π. παρκ. τέθλιμμαι Ἀριστοτ. προβλ. 20, 23, μτχ. τεθλιμμένος Ἀνθ. 7, 472, π. ἀορ. ἐξεθλίβην Ἴπποκρ. 2, 113, μ. μελ. θλίψομαι Οδ. ρ, 221· ἴδε θλάω.

Θνήσκω (πεθαίνω, σκοτόνομαι) Ἀντιφ. 5, 48, μτγν. προτεθνήκω Ἀρεταί. 70, 5, παρατ. ἔθνησκον Θουκ. 2, 48, μελ. ἀπο-θναῶ Ἐφρ. Συρ. 3, 241, ἀπο-θνήζω Αἰσώπ. 152, καὶ ἀπο-θναοῦμαι Πλατ. Γοργ. 481, τεθνήζω, Γοργ. 469, τεθνήζομαι Λουκ. Χαρ. 8, ἀορ. α. μτγν. (ἐ-τέθνηξα), μτχ. -θνήξαντα Νικηρ. ῥητ. 7, 1, καὶ (ἔθνηξα), ὑποτ. θνήζω Αἰσώπ. 134, παρκ. τέθνηκα Θουκ. 2, 6, ὑπερσ. ἐτέθνηκειν Λυσ. 49, 48, γ. πλ. -ήκεσαν Ἀνδοκ. 1, 52, γ. δυϊκ. τέθνηπτον Ἐσν. ἀν. 4, 1, 19, πλ. τέθναμεν Πλατ. Γοργ. 492, τεθνάσι Θουκ. 3, 113, ὑπερσ. ἐτέθνασαν Ἀντιφ. 5, 70, εὐκτ. τεθναίην Ἐσν. Ἑλλ. 4, 3, 10, -αίην, Ἀγησ. 7, 5, ἀλλ' ὑποτ. τεθνήκω Θουκ. 8, 74, προστ. τέθναθι, -άτω Πλατ. νόμ. 933, ἀπαρ. τεθνηκέναι Λυσ. 13, 94, συγκεκ. τεθναῖαι ἀντιφ. 5, 29, μτχ. τεθνηκῶς Ἀνδοκ. 4, 38, τεθνηκυῖα Πλουτ. Ἀντ. 85, τεθνηκῶς Πλατ. Φαιδ. 71, συγκεκ. τεθνεῶς Θουκ. 3, 109, τεθνεῶσα Λυσ. 31, 22, οὐδ. τεθνεῶς Πλατ. Φαιδ. 72, Ισοκ. 19, 3, ἀορ. ἔ. ἔθανον Ἴωσ. 17, 5, 7, ἀπτ. κλασ. ἀπέθανον Ἀντιφ. 3, 1, 5. Παρ. ἀπό-θναε-τέον Ἀριστοτ.

Θνήσκω (ὡς ἀνωτ.) Οδ. μ, 22, δωρ. θνάσκει Πινδ. Ο. 2, 19, αἰολ.

θναίσκω Ετ. Μεγ. 452, 35, μτχ. θνάσκων, Ο. 10, 90, θηλ. ἐνιθνήσκουσα Νικ. θηρ. 818, παρατ. ἔθνησκον Σοφ. Τρ. 708, Ἰπποκρ. 2, 640, θνήσκον Ἰλ. α, 383, μελ. θανοῦμαι Σιμων. Κ. 85, 9, Σοφ. Ἄντ. 462, ἀπο- Ἄρισ. Ἰππ. 68, καθθανοῦμαι Εὐρ. Ορ. 1064, ἀπο-θάνεαι Ηρ. 4, 163, -έται, 4, 190, -έονται, 495, θάνεται (= -εῖται) Χρ. Σιβ. 12, 91, ἀπαρ. -έσθαι Ἰλ. δ, 12, μτχ. -εῦμενος Ηρ. 7, 134, καθθανομένη Εὐρ. Αλκ. 150, καὶ θνή- ζομαι μόν. Ἀνθ. 9, 354, τεθνήξω Αἰσχ. Ἀγ. 1279, Ἄριστ. Ἄχ. 690, δωρ. θναζοῦμαι Πλουτ. ἦθ. 1082, παρκ. τεύνηκα Ἰλ. σ, 12, δωρ. -ακα Πινδ. Ν. 7, 32, τεθῆσσι Ἰλ. χ, 52, εὐκτ. τεθναίην, σ, 98, προστ. τεθνάθι, χ, 365, -άτω, ο, 496, ἀπαρ. τεθνηκέναι Σοφ. Αἴ. 479, συγκεκ. τεθνάνασι Ἄριστ. βατρ. 4012 καὶ τεθνάνασι Μιμνερμ. ἀποσπ. 2, 10, ἐπ. τεθνάμεν Ἰλ. ο, 497, τεθνάμεναι, ω, 225, μτχ. τεύνηκῶς Θεογν. 1230, δωρ. -ακῶς Πινδ. Ν. 7, 32, τεύνηκυῖα Ἰππων. 28, ἐπ. τεθνηκυῖα Οδ. δ, 734, συγκεκ. τεθνεῶς Ἄριστ. ὄρν. 476, τεθνεός Ηρ. 1, 112, γεν. τεθνεῶτος Οδ. τ, 331, τεθνηῶς Ἰλ. ρ, 161, -ηῶτος, ζ, 74, καὶ -ηότος, ρ, 435, δωρ. -αότος Πινδ. Ν. 10, 74, καὶ τεθνεῖός Θεοκρ. 25, 273, θηλ. κατατεθνηυῖς Οδ. λ, 141, τεθνεῖός Ἄ- πολ. Ρ. 3, 461, καὶ τεθνός Εὐρ. ἰκ. 273, τεθνεῶσα Βαθρ. 45, 9, ὕπερσ. αἰόλ. τεάκην Σαφρ. 2, 15, ἀπ-ετέθνασαν Οδ. μ, 393, ἀορ. β. ἔθανον Ἀνθ. 7, 336, ἐπ. θάνον Οδ. λ, 412, ἔθανες Αἰσχ. Ἐπτ. 961, θάνες Ἰλ. χ, 486, ἔθανε, φ, 610, θάνε, β, 642, ἔθανον Ἄριστ. θεσ. 865, θάνον Οδ. λ, 389, ὕποτ. θάνω Ἰλ. λ, 455, κατ-θάνω Εὐρ. Ορ. 777, θάνη Αἰσχ. Ἀγ. 1318, θάνησι Ἰλ. τ, 228, πλ. θάνωμεν Οδ. μ, 156, δωρ. -ωμες Μοσχ. 3, 110, θάνωσι Ἰλ. η, 410, εὐκτ. θάνοιμι Σοφ. Οἰ. Κ. 1306, -οι: Ησ. ἔρ. 376, -οι Οδ. ο, 359, κατ-θάνοι Εὐρ. Ἄλκ. 143, θάνοιεν, Οδ. χ, 472, προστ. σπαν. θάνε Ἰλ. φ, 106, κάτ-θανε, φ, 107, ἀπαρ. θανεῖν, η, 52, κατ-θανεῖν Ἄριστ. βατρ. 1477, θανεῖν, Ἰλ. χ, 427, θανέμεν Πινδ. Π. 4, 72, μτχ. θανών, Ἰλ. ψ, 223, καθθανών Αἰσχ. Ἀγ. 873, δωρ. θανοῖσας Θεοκρ. 4, 38, ἀπο-θα- νοῖσας Πινδ. Ο. 2, 25, Παρ. θνητός Αἰσχ. Πρ. 800, θάν-ατος, θανατόω, θαν- ετέον, θνη-τόν, ἀ-θάν-ατος, ἀ-θαν-ατίζω· ἴδε θείω.

Θοάζω (τρέχω) ἀπ. ποιητ. Εὐρ. Βακ. 65, Τρ. 307, θοάζετε Σοφ. Οἰ. τ. 2, μτχ. θοάζων Αἰσχ. ἰκ. 595, παρατ. ἐθοάζον Εὐρ. Ηρ. μ. 383, μελ. θοάσσω Ἑμπεδ. 18 (48) ἴδε θέω.

Θοινάζω (εὐωχοῦμαι, φιλεύω), μόν. παρατ. ἐθοίναζε Ξεν. Ἀγῆτ. 8, 7 ἴδε θοινάω.

Θοινάω (εὐωχοῦμαι) Εὐρ. Ἴων 982, παρατ. ἐθοίνων Ησ. ἀσπ. 212, ἀορ. ἐθοίνησα Ηρ. 1, 129, π. παρκ. ἀντί μέσ. τεθοίναμαι Εὐρ. Κυκλ. 377, π. ἀορ. θοινηθῆναι Οδ. δ, 36, Μέσ. θοινάομαι, ἀπαρ. θοινάσθαι Εὐρ. Αλκ. 512, μτχ. θοινώμενος, Κυκλ. 248, παρατ. ἐθοινᾶτο Ἀθην. 12, 522, μελ. θοινάσσομαι Εὐρ. Πλ. 836, καὶ -ήσσομαι Στοβ. ἐκλ. Φ. 1, 42, 958, ἐκ- Αἰσχ. Πρ. 1025, ἀορ. ἐθοινήσαντο Νόν. 5, 331, θοιν- Ἀνθ. 9, 244, ῥίζ. θυ- (θύω), θοι-, θοί-νη=φοί-νη αἰολ. ὅπερ συγγεν. τῷ λατ. fu-mus, θοι- νά-ω, θοι-νά-ζω, θοί-νημα, θοινήτωρ, θοίν-αρχος, θοι-ν-ῶ-μαι καὶ θῶ- μοι· ἴδε θύω.

Θορεῖν ἴδε θρώσχω.

Θορνοῦμαι καὶ θορνώω· ἴδε θρώσχω.

Θρανεύω (συντριβῶ, συγκόπτω), μόν. παθ. θρανεύομαι=συντριβομαι, συγκόπτομαι Φύτ. μ. μελ. ἀντι παθ. θρανεύσεται Ἄριστ. Ἰππ. 369, ῥίζ. θαρ- θρα- (θρά-ω), θρή-σασθαι=καθῆσαι, θρᾶ-νος, θρή-νυς, θρό-νος, θρο- νίζω, fretus=ὁ ἐπὶ τινι θαρρῶν, στηριζόμενος.

Θράσσω ἢ θράττω (ταράττω, ἐνοχλῶ, λυπῶ) Πλατ. Θεαιτ. 187, ἔθραξα, Παρμ. 130. Παθ. θράσσεται Γαλην.

Θράσσω (ὡς ἄνωτ.) Σοφ. ἀποσπ. 187, προστ. θρασσέτω Πινδ. I. 7, 39, ἀορ. ὑποτ. θράξης Ἀνθ. Πλαν. 255, ἀπαρ. θράξει Αἰσχ. Πρ. 628, παρακ. ἀντι μτθ. ἐν. τέτρηχα Π. η, 346, ὑπερσ. ἀντι παρατ. τετρήχειν, 6, 95, ἐθράχθη Σοφ. ἀποσπ. 812, μ. μελ. θραξίεται=ταράζεται (δωρ.) Η-συχ. ὑποτ. ἀορ. θράξης Ἀνθ. Πλαν. 255· ἴδε ταράσσω.

Θρασύνω (κίμνω τινὰ θρασύν, εἶμαι θρασύς) Θουκ. 1, 112, Αἰσχ. Ἀγ. 222, μ. ἀορ. ἐθρασύναντο Ἰσοκ. 5, 23, μτχ. -άμενος, 4, 12. Μέσ. θρασύνομαι Θουκ. 5, 104, Εὐρ. Ορ. 607· ἴδε θαρρέω καὶ θαρρύνω.

Θραύω (συντρίβω, τσακίζω), Πλατ. Κρατ. 426, ἀορ. κατα-ἐθραυσα Πλατ. πολ. 265. Παθ. καὶ μέσ. θραύονται, Φαιδρ. 248, π. παρκ. τέθραυσμαι Θεοφρ. π. αἰσθ. 2, 11, συν- Ξεν. Ἀγῆσ. 2, 14, καὶ παρα-τέθραυμαι Πλατ. νόμ. 757, ὑπερσ. ἐτέθραυστο Πλουτ. Καισ. 19, ἀορ. ἐθραύσθη Στραβ. 15, 3, 7, κατα- Πλατ. Τιμ. 56, μελ. μτγν. θραυσθήσεται Γαλην. 10, 624. Παρ. θραυστός Ἀριστοτ.

Θραύω (ὡς ἄνωτ.) Αἰσχ. Περσ. 196, παρατ. ἔθραυον, Περσ. 416, θαμ. θραύεττον Ορφ. λιθ. 140, μελ. θραύσω Ἀριστ. ὄρν. 466, ἀορ. ἔθραυσα, μτχ. θραύσας· Εὐρ. Ἐλ. 1544, Σοφ. Ηλ. 745, π. ἀορ. ἐθραύσθη Σοφ. Αντ. 476, ἀπο- Ἀριστ. νεφ. 997. Παθ. καὶ μέσ. θραυόμενος Ηρ. 1, 174. Παρ. ἡμίθραυστος· Εὐρ. Ηρ. μ. 1096· ἴδε θλάω.

Θράω (καθέζομαι), μόν. μεσ. ἀορ. θρήσασθαι Ἀθην. (Φιλητᾶ) 5, 192. Κατὰ δὲ Εὐστ. σ. 1400, 23 καὶ 1482, 4, -θρήσαι καὶ θρήσασθαι=καθίσει καὶ καθῆσθαι· ἴδε θρανέω.

Θρέομαι (φωιάζω, θρηνῶ) τραγ. ποιητ. καὶ μόν. ἐν. θρεῦμαι (ἄλλ. θρέομαι) Αἰσχ. Ἐπτ. 78, μτχ. θρέόμενος, χο. 970, -ἐνθ Εὐρ. Μηδ. 51. Ῥίζ. θερ-, θέρ-ομαι, θρό-ος, θρο-έω, θρη-νος, θρη-νέω, θρυ-νέω, θρυ-λος, (θρύ-λος), θρυ-λέω, θρυ-λίζω, θρό-υτος, θρο-υβέω, τον-θορ-ύζω, dhran-amī=ήχω, dhag-a= φωνή σανσκρ.

Θρέφ-· ἴδε τρέφω.

Θρεχ-· ἴδε τρέχω.

Θρασύνω· ἴδε θαρρέω.

Θρηνέω-ῶ (θρηνῶ) Πλατ. Τιμ. 47, Ἰσοκ. 8, 128, π. παρκ. τεθρήνημαι Δουκ. κωσαπλ. 20. Μέσ. περι-θρηνούμαι Πλουτ. Ἀντ. 56. Παρ. θρηνητέον Φιλοστ.

Θρην-έω (ὡς ἄνωτ.) Αἰσχ. Περσ. 686, παρατ. θρήνεον Οδ. ω, 61, μελ. θρηνήσω Σοφ. Αἴ. 631, ἀορ. θρήσησεν Μόσχ. 3, 39, ἀπαρ. θρηνήσαι Εὐρ. Τρ. 111, π. παρκ. τεθρήνηται Σοφ. Φιλ. 1401. Μέσ. θρηνεῖσθαι Αἰσχ. Πρ. 43, μελ. θρηνήσονται Χρ. Σιβ. 2, 158· ἴδε θρέομαι.

Θρίζω· ἴδε θερίζω.

Θροέω (θροῦν, θόρυβον κίμνω, ὀμιλῶ), θροεῖ Δουκ. τραγῶδ. 50, καὶ συνηρ. ἀπαρ. δια-θροεῖν Δ. Κασ. 56, 46, μτχ. δια-θροούντων Ξεν. Ἐλλ.

(ΑΝΩΜΑΛΑ ΡΗΜΑΤΑ).

12

1, 6, 4, παρατ. δι-εθροίε Θουκ. 8, 91, άορ. δι-εθρόησα, 6, 46. Παθ. -θροείται Δ. Κασ. 53, 19, θροείσθε Ν. Δ. Ματθ. 24, 6, παρατ. -εθροεί- το Δ. Κασ. 61, 8, άορ. έθροήθην Π. Δ. Ἐσμ. 5, 4.

Θροέω (ώς άνωτ.) ποιητ. ιδ. τραγ. Αισχ. Ἄγ. 1437, θροεί Ἄνθ. Πλαν. 4, 228, σπαν. κωμ. άπαρ. -εἶν Ἄριστ. βατρ. 1276, άορ. σπαν. έθρόησα Σοφ. Αἴ. 947. Μέσ. άντι ένερ. θροούμενος Αισχ. Εὐμ. 510, π. άορ. μτγν. έθροήθην Θεοδρ. Προδρ. 3, 296· ἴδε θρέομαι.

Θρυλλέω, όρθότ. θρυλέω (ψιθυρίζω, διαφηνίζω τι) ὁμαλ. μελ. θρυ- λήσει Δημ. 24, 160. Παθ. μτγ. τὸ θρυλούμενον Πλατ. Ἄξ. 365, παρκ. τεθρύληται Πλουτ. Σολ. 4· ἴδε θέρομαι.

Θρυλλίζω, όρθότ. θρυλιζω (θρυλέω), εύκτ. θρυλλίζοι Ομ. ὕμν. Ερμ. 488, άορ. θρυλιζα· (έκ ρήμ. θρυλίσσω) Λυκόφρ. 487, π. άορ. θρυλίχθη Ιλ. ψ, 396· ἴδε θρυλέω.

Θρύπτω (συντρίβω, θραύω, χανώνω, έχθηλύνω), άπαρ. -τειν Πλατ. Κρατ. 426, μτγ. -των, νόμ. 778, μελ. μτγν. θρύψω Γρ. Ναζ. σ. 134, π. παρκ. άπο-τέθρουμαι Πλατ. πολ. 495, δια-Ξεν. άπομν. 1, 2, 25, π. άορ. α. έθρύφθην Ἄριστοτ. προβλ. 11, 6, π. μελ. θρυφθήσομαι Ἄρρ. 4, 19. Μέσ. θρύπτομαι Πλατ. νόμ. 777, παρατ. έθρύπτετο, Φαιδρ. 228. Παρ. έν-θρυπτος Δημ.

Θρύπτω (ώς άνωτ.), θρύπτει Θεοδρ. 17, 80, μτγ. δωρ. -οισα Πλατ. Τιμ. Λοκρ. 403, άορ. έν-έθρυψα Ἰπποκρ. 2, 713, εύκτ. έν-θρύψειας Νικ. θηρ. 655, π. παρκ. τέθρουμαι, 6, 548, π. άορ. α. ύπ-εθρύφθην Ἄνθ. 5, 294, π. άορ. β. έτρύφην, μτγ. δια-τρυφέν Ιλ. γ, 363, μτγν. έθρύβην Θεοδ. Προδρ. 4, 327. Μέσ. δια-θρύπτομαι Αισχ. Πρ. 891, προστ. έν-θρύπτεο Νικ. θηρ. 914, μελ. θρύψομαι Ἄριστ. ίππ. 1163, άορ. εύκτ. έν-θρύψαιο Νικ. θηρ. 621· ἴδε θλάω.

Θρώσκω (τινάσσομαι, πηδῶ, βατεύω) εύχρ. μόν. άορ. β. άνέθορον Ἄπολδ. 1, 2, 6, άπαρ. άνα-θορεῖν Ξεν. Λακ. 2, 3. Τούτου περιληπτ. άνα-θορνύω, Δ. Κασ. 63, 28.

Θρώσκω (ώς άνωτ.), Ιλ. ν, 589, εκ-θρώσκει, κ, 95, Αισχ. χο. 846, άπο- Ηρ. 3, 129, έπι-θρώσκουσι Ιλ. ε, 772, μτγ. θρώσκων, ο, 684, 129, παρατ. έξ-έθρωσκον Αισχ. Περσ. 457, έπ. θρωσκον Ιλ. ο, 314, ύπερ-θο- ρούμαι Αισχ. Ικ. 875, έπ. -έονται Ιλ. θ, 179, άορ. α. άν-έθρωξα Ὅππ. άλ. 3, 293, άορ. β. έθορε Οδ. κ, 207, θόρε Ιλ. ψ, 509, Ησ. άσπ. 321, εκ δ' έθορεν Ιλ. η, 182, άνά δ' έθορον Εὐρ. Ορ. 1416, ύπερ- Σόλ. άποσπ. 4, 29, ύποτ. θόρωσι Οδ. χ, 303, προστ. εκ-θορε Σοφ. Οι. Κ. 234, άπαρ. Ιων. ύπερ-θορέειν Ιλ. μ, 53, τεθορεῖν=διαπηδῆσαι Ησυχ. μτγ. θο- ρών, Ιλ. κ, 528, άπο- Ηρ. 1, 80, θορούσα Οδ. ψ, 32. Τούτου περιληπτ. θορ-νύομαι, ύποτ. -ύννται Ηρ. 3, 109, αλλά και θόρ-νυμαι Νικ. θηρ. 130. ῥίξ. θερ- (θηρέω), θορ-, θόρ-νυ-μαι, θρώ-σκω (=θόρ-σκω), θου-ρος, θούρ- ος, sur-ιο=μαίνομαι λατ. Τούτοις συγγενῆ φαίνονται και τὰ θώρ-αξ, θω- ρακ-ίζω, θωρήσσω (=θωρακ-ιω).

Θυῖω· ἴδε θύω (θυνέω).

Θυμέομαι· ἴδ' ένθυμέομαι και θύω.

Θυμιάω (θυμιάμα, θυμιάζω, καπνίζω, καίω), μτγν. άττ. άπαρ. -ιάω
Λουκ. Πρ. 19, παρατ. έθυμίων Ἐθην. 7, 289, άορ. έθυμιάσα Φιλοστρ.
318, π. άορ. θυμιασθείς Διοσκ. 1, 82, και ύπο-θυμιασθείς, 1, 22, π.
μελ. θυμιασθήσεται, 1, 83, εκ-Μαρκ. Ἄντ. 6, 4. Παθ. θυμιάται Ἀρι-
στοτ. μετεωρ. 4, 9, μτχ. θυμιωμένων Πλατ. Τιμ. 66.

Θυμιάω (ώς άνωτ.) Πινδ. άποσπ. 99, Ηρ. 3, 112, άορ. Ιων. έθυμίη-
σα, 6, 97, μτχ. -ήσας Ἰππων. 92. Παθ. Ιων. θυμιήται (άλλ. θυμιάται)
Ηρ. 4, 75. Μέσ. εν. προστ. θυμιήσθω Ἰπποκρ. 7, 342, μελ. θυμιήσεται,
8, 272, άορ. θυμιασμένη, 7, 322. ἴδε θύω.

Θυμ-όω (θυμώνω, κάμνω τινά νά θυμώσῃ) σπάν. ένερ. θυμῶντα (άλλ.
-οῦντα) Π. Δ. Ἐσδρα Α. 1, 52, άορ. έθύμωσα, Ὡσηέ 12, 14. Μέσ. και
παθ. θυμοῦμαι Πλατ. νόμ. 865, εύκτ. -οίμην πολ. 465, ύποτ. -ῶται
Ξεν. Ιππ. 1, 10, μτχ. θυμούμενον Ἄντιφ. 2, γ, 3, π. παρκ. μτχ. τε-
θυμωμένος Ξεν. άν. 2, 5, 13, π. άορ. έθυμώθην Πλουτ. ήθ. 10, Π. Δ.
Γεν. 6, 7, μτχ. θυμωθείς Πλουτ. ήθ. 10, π. μελ. μτγν. θυμωθήσομαι,
Ἰώβ, 21, 4. ἴδε θύω.

Θύνω. ἴδε θύω (θυνέω).

Θύω (θυσιάζω) Θουκ. 1, 126, μτχ. θύων Ἰσοκ. 1, 13, Ἄντιφ. 6,
45, παρατ. έθυον Θουκ. 5, 50, μελ. θύσω Πλατ. νόμ. 909, άορ. έθυσα
Θουκ. 2, 71, παρκ. τέθυκα Πλατ. πολ. 328, π. παρκ. τεθυμένος Ξεν.
Ἐλλ. 3, 5, 5, ύπερσ. έτέθυτο Ἄντιφ. 1, 17, π. άορ. έτύθην Δημ. προοιμ.
54, π. μελ. τυθήσομαι Δ. Σικ. 16, 91. Μέσ. θύομαι Ξεν. άν. 5, 6, 27,
παρατ. έθύομην, άν. 5, 6, 28, μελ. θύσομαι, Κυρ. 6, 2, 40, άορ. έθυ-
σάμην Πλατ. νόμ. 642. Παρ. θυτέον Πλατ.

Θύω (ώς άνωτ.) Εὐρ. I. T. 38, έπι-θύει Ομ. ὕμν. Ερμ. 475, έπι-θύουσι
Ιλ. σ, 175, δωρ. θύωντι Θεοκρ. 4, 21, Κωμ. ύποσπ. 2, 261, εύκτ. θύοιεν
Ηρ. 2, 45, προστ. θύε Σοφ. Ηλ. 632, θυέτω Θεογν. 1146, άπαρ. θύειν
Εὐρ. Ηλ. 1141, Ηρ. 8, 55, μτχ. θύων Οδ. ο, 260, δωρ. θύοισα Πινδ. Π.
3, 33, παρατ. έθουο, Ο. 10, 57, Ηρ. 6, 67, γ. πλ. έθουο Αισχ. Εὐμ. 692,
μελ. θύσω Εὐρ. Ηλ. 1141, Ἄριστ. ὄρν. 894, δωρ. θουσῶ Θεοκρ. 2, 33,
άορ. έθουα Οδ. ι, 231, θύσε, ζ, 446, άπαρ. θύσαι Ιλ. ι, 219, παρκ. τέθυ-
κα Ἄριστ. Λυσ. 1062, π. παρκ. τέθυμαι, άπαρ. -ύσθαι ὄρν. 1034, μτχ.
-ομένος Αισχ. Εὐμ. 341, π. άορ. έτύθην Αισχ. χο. 242. Μέσ. θύομαι Ηρ.
9, 10, παρατ. έθύετο, 7, 167, μελ. θύσομαι Εὐρ. Ηρακλ. 340 και άντι
παθ. προ-θυσόμενος Ἄριστ. θεσ. 38, άορ. άπαρ. έθ-θύσασθαι Ηρ. 6, 91,
εκ-θυσάμενος Εὐρ. άποσπ. 904. Ρίξ. θυ-, θύω, θύ-νω, θυ-ν-έω, θυ-άω,
θυ-άζω, θύ-νος, θύ-ελλα, θυ-άς (άντι θυ-άδς), θυ-ιάς (άντι θυ-ιάδην), θυ-
μός, θυμ-όω, εν-θύ-μήμα, εν-θυ-μέω, θύ-μz, θυ-μιάω, θυ-σία, θυ-σιάζω,
θυ-μ-αίνω, θοι-ν-άω, θοι-ί-ω.

Θύω (ὄρμῶ, τρέχω, μαίνομαι) και θύνω έπ. Ιλ. α, 342, θύνει Πινδ. Π.
10, 54, παρατ. έθυον (άλλ. έθυιον) Ἄπολ. Ρ. 3, 754, άν-Καλλ. Δημ. 30,
θύον Ιλ. π, 699, έθυον Σιμων. 179, θύνον Ιλ. β, 446, έθύνεον Ησ. άσπ.
210, θύνε Ιλ. β, 446, ε, 87, άορ. α. σπαν. έθουσα Ἄνθ. 13, 18, Καλλ. ά-
ποσπ. 82, έθουα Ἄνθ. 6, 217, μ. άορ. β. συγκεκ. θύμενος (Πρατιν.) 14,

617. Ἄλλὰ καὶ θύϊω Ὀμ. ὕμν. 3, 560, ὑποτ. θύϊσι Νικ. Θηρ. 129, πα-
ρατ. ἔθουιν (τρισυλλ.) Ἀπολ. Ρ. 3, 754. ἴδε θύω.

Θωκέω ἴδε θακέω.

Θωρακίζω (ἐνδύω, ὀπλίζω τινὰ μὲ θώρακα) Ἀριστοτ. Ι. Ζ. 6, 18,
3, ἀορ. ἐθωράκισε Ξεν. Κυρ. 6, 1, 29, π. παρκ. τεθωρακισμένος Θουκ.
2, 100. Μέσ. Παρατ. ἐθωρακίζετο Ξεν. ἀν. 2, 2, 14. ἴδε θωρήσσω.

Θωρήσσω (ὀπλίζω τινὰ μετὰ θώρακος, θωρακίζω), μελ. ἀπο-θωρήξου-
σι Χρ. Σιβ. 3, 455, ἀορ. α. θώρηξα Ἰλ. π, 155, ὑποτ. -ήξομεν(=ωμεν),
6, 72, ἀπαρ. -ήξαι, 6, 11, παρκ. τεθωρηκότα Ῥουφ. ἀποσπ. σ. 208. Μέσ.
θωρήσσεσθον Ἰλ. ν, 304, θωρήσσονται Ησ. θε. 434, εὐκτ. -οίτο Ἰλ. κ, 78,
προστ. θωρήσσο, τ, 36, ἀπαρ. -εσθαι, σ, 167, παρατ. ἐθωρήσσοντο Ὀδ.
ψ, 369, θωρήσσοντο Ἰλ. θ, 54, Ἀριστ. εἰρ. 1286, μελ. θωρήξομαι Ἰλ. η,
101, Ἀριστ. Αχ. 1135, ἀορ. ἀντί ἐνερ. μτγν. εὐκτ. θωρήξαιτο Νικ. ἀλ.
225, π. ἀορ. ἀντί μέσ. θωρήχθησαν Ἰλ. γ, 340, ὑποτ. -χθῶσι Ἰπποκρ. 2,
375, ἀπαρ. θωρήχθῆναι Ἰλ. α, 226, μτχ. θωρηχθέντες, σ, 277, δωρ. -α-
χθεις Πινδ. ἀποσπ. 50. ἴδε θρώσσω καὶ θηρέω.

Θῶμαι (θοινῶμαι, εὐχοῦμαι, μεθύω), δωρ. Αἰσχ. ἀποσπ. 44, μελ. θω-
σοῦμεθα Ἐπιχ. 167. ἴδε θοινάω.

Θωυμάζω, ἰων. ἀντί θαυμάζω.

Θωύσσω (βοῶ, θηριωδῶς ὀρμῶ, μέλπω, κηρύσσω), θωύσσει Σοφ. Αἴ.
335, μτχ. θωύσσαν Αἰσχ. Αγ. 893, ἀορ. ἐώύξας, Πρ. 393, θώύξεν Σοφ.
Αἴ. 308, ἀπαρ. θωύξαι Εὐρ. Ἰππ. 249. ἴδε θέω.

I.

Ἰαίνω (θερμαίνω, καταπραΰνω, ἰατρέω) ποιητ. ἰαίνει Ὀδ. ο, 379,
Ἄλκμ. 28, Πινδ. Π. 2, 90, παρατ. θαμ. ἰαίνεσκον Κ. Σμ. 7, 340, ἀορ.
Ἰηνα Ὀδ. θ, 426, εὐκτ. δωρ. ἰάναιεν Πινδ. Ο. 7, 43, ὑποτ. ἰήνη Ἰλ. ω,
119. Παθ. ἰαίνεται Ἀπολ. Ρ. 2, 741, παρατ. ἰαίνετο Ὀδ. κ, 359, π. ἀορ.
ἰάνθην Ἰλ. ψ, 600, ὑποτ. ἰανθῆ Ὀδ. χ, 59, μτχ. ἰανθεις Πινδ. Ο. 2, 13.
Ῥίξ. Γι-, γι-, ἰ-ός=gift γερμ. vi-rus λατ. vish-as=δηλητήριο σανακρ.
ἰ-άομαι, ἰ-αίνω, ἰ-ατρός, ἰ-ατρέω, ἰ-ατρεία, κοιν. γι-ατρός, γι-ατρέω,
γι-ατρικόν, γι-ατρεία.

Ἰαχέω ἴδ' ἰάχω.

Ἰάλλω (πέμπω, ῥίπτω) ποιητ. Αἰσχ. χο. 45, ἀπαρ. ἰάλλειν Ὀδ. ν,
142, μτχ. ἰάλλων, κ, 376, ἀλλὰ ἰάλλω Εὐστ. 1403, 13, παρατ. ἰάλλον
Ἰλ. ι, 91, Αἰσχ. Πρ. 659, μελ. ἐπ-ιαλῶ Ἀριστ. νεφ. 1299, ἐφ-ιαλεῖς, σφ.
1348, φ-ιαλούμεν, εἰρ. 432, ἀορ. α. ἰηλα Ἰλ. ο, 19, δωρ. ἰαλα Σωφρ.
32, ἐπ-ἰηλεν Ὀδ. χ, 49, π. ἀορ. ἀπ-ιάλλην Λακων. π. Θουκ. 5, 77. Ρίξ.
ἀλ- (ἦλ-υ-θον, ἔρ-χ-ομαι), ἀπ-άλλεις (ἀντί ἀπ-αλ-ἰεις)=ἀποπέμψεις Β.
Ἄν. σ. 414, καὶ μετὰ ἰ προτακτ. ἰ-αλ-, ἰ-άλλω (=ἰ-αλ-ἰω). Κατ' ἄλλ.
συγγεν. εἶνε μὲ τὸ εἶμι (=πορεύομαι), ἢ καὶ μὲ τὸ ἴημι.

Ἰάομαι-ῶμαι (ιαίνω, γιάτρευω) Πλατ. Χαρμ. 164, μελ. ἰάσομαι Ἰσοκ. 6, 101, ἀορ. ἰάσαμην Πλατ. Φαίδ. 89, Ξεν. Κυρ. 8, 2, 25, π. παρκ. μτγν. ἴαμαι Π. Δ. Βασιλ. Δ. 2, 21, Ν. Δ. Μαρκ. 5, 29, π. ἀορ. ἰάθην Ἀνδοκ. 2, 9, π. μελ. ἰαθήσομαι Λουκ. ὄν. 14, μ. μελ. ἀντὶ παθ. μτγν. ἰάσεται Ἀριστείδ. 2, 317. Παρ. ἰατὸς Πλατ.

Ἰάομαι (ὡς ἀνωτ.) Εὐρ. ἀποσπ. 294, ἀν-ιεύνται Ηρ. 7, 236, εὐκτ. ἰψμην Σοφ. Τρ. 1210, προστακ. ἰῶ Αἰσχ. ἀποσπ. 417, Ηρ. 3, 53, ἰάσθω Ἀριστ. ὄρν. 584, ἀπαρ. ἰῶσθαι Σοφ. ἀποσπ. 98, ἰων. -ῆσθαι Ἰπποκρ. 6, 386, μτχ. ἰώμενος Εὐρ. Ορ. 650, Ηρ. 3, 134, παρατ. ἰάτο Ἰλ. μ. 2, -ῶντο Ηρ. 3, 132, μ. ἰάσομαι Εὐρ. Ηρ. μ. 1107, Ἀριστ. πλ. 1087, ἰων. ἰησο-Οδ. ι, 525, Ἀρχιλ. 13, ἀορ. ἰασάμην Εὐρ. ἀποσπ. 1057, ἀπαρ. ἰήσασθαι Ἰλ. ε, 899, Ἰπποκρ. 7, 174, π. ἀορ. ἰάθην Ἀνθ. 6, 330, ἰων. ἰήθην Ἰπποκρ. 7, 172. Παρ. ἰητέος, 6, 93· ἴδε ἰαίνω.

Ἰάπτω (ρίπτω, τινάζω, κτυπῶ), ἰάπτει Στοβ. Ἀνθ. 4, 34, μτχ. ἰάπτων Σοφ. Αἴ. 501, μελ. ἰάψω Αἰσχ. Ἐπτ. 525, ἀπαρ. προ-ιάψειν Ἰλ. ε, 190, ἀορ. προἰάψεν, α, 3. Μέσ. ἰάπτομαι Μοσχ. 4, 36, προ-ιάπτεται Νικ. θηρ. 722, ἀπαρ. ἰάπτεσθαι Αἰσχ. Ἐπτ. 544, π. ἀορ. περι-άρθη Θεοκρ. 2, 82· ἴδ' ἵπτομαι.

Ἰαριτεύω (ἱερατεύω), μτχ. ἰαριτεύων Ἐπιγράφ. καὶ ἱεριτεύων ὡς. θηλ. συν-ιεριτεύουσα ὡς. ἴδε ἱερεύω.

Ἰαύω (ἀναπαύω, ἀναπαύομαι, ξενυχτῶ) ποιητ. Ἰλ. ξ, 213, Εὐρ. Ρησ. 740, ἀπαρ. ἰαύειν Σοφ. Αἴ. 1204, ἰαυέμεν (ἄλλ. ἰαύειν) Ἰλ. τ, 71, μτχ. ἰαύων, σ, 259, Εὐρ. Φοιν. 1538, παρατ. ἰαυον Ἰλ. ι, 325, θαμ. ἰαύεσκον Οδ. ι, 184, μελ. μτγν. ἰαύσω Λυκοφρ. 101, 430, ἀορ. ἀπαρ. ἰαύσαι Οδ. λ, 261, μτχ. μτγν. πεζ. ἰαύσας Θεμιστ. 26, 312· ἴδ' ἀέω.

Ἰαχέω (φωνάζω, ἤχῶ) ποιητ. Ομ. ὕμν. 27, 7, ἰων. γ. πλ. ἰαχεῦσι Καλλ. Δηλ. 146, καὶ ἰαχέω Εὐρ. Ἡρακλ. 783, μελ. ἰαχῆσω Εὐρ. Φοιν. 1539, ἀορ. ἰαχῆσα Ἡρακλ. 752, ἰαχῆσα Ομ. ὕμν. 5, 20, Ἀριστ. βατρ. 217, π. ἀορ. α. ἰαχῆθη (ἄλλ. ἰαχῆση) Εὐρ. Ἐλ. 1447. Ἀλλὰ καὶ ἰαχάζουσι Ηρ. 8, 65, ἀορ. ἰαχάσας Λογγ. 3, 11.

Ἰάχω (ἰαχέω) Εὐρ. Ηλ. 707, μτχ. ἰάχων Ἰλ. ξ, 421, παρατ. ἴαχον, σ, 29, Εὐρ. Ορ. 1465, ἀναυξ. ἴαχον Ἰλ. δ, 506, θαμ. ἰάχεσκον Ησ. ἀσπ. 232, παρκ. ἴαχα ἐν συνθ. μτχ. ἀμφ-ἰαχῦτα Ἰλ. ε, 316, ἀορ. ἐπ-ἰασσεν = ἐβόησεν Ησυχ. ἀορ. β. περ-ἰαχε Ησ. θε. 678. Παρ. ἰαχῆ. ῥίζ. αΓ-, καὶ μετὰ ἰ. προτακτ. ἰ-αΓ, ἰ-αχ, ἴα = φωνή, βοή Ησυχ. ἄχ-, ἄχ-έω, ἠχ-έω, ἄχ-ω, ἰ-ἄχ-ω, ἰ-αχ-έω.

Ἰδίω (ιδρώνω), ἀν- Πλατ. Τιμ. 74, ἀορ. ἴδισα Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 3, 49.

Ἰδίω (ὡς ἀνωτ.), ἴδισι Ἀριστ. βατρ. 237, παρατ. ἴδιον Οδ. υ, 204, ἀορ. ἐξ-ἴδισα Ἀριστ. ὄρν. 791. ῥίζ. ἰδ-, σΓιδ-, ἰδ-ἰω, ἰδ-ος, ἰδ-ρός, ἰδ-ρός, ἰδ-ρός = σβιδ-για-ὄν σανσκρ. = sud-o λατ. δι-αίνω, δι-ερός. Τῆς αὐτῆς ῥίζ. εἶνε καὶ τὰ ὕ-ω, ὕδ-ωρ, ἰκ-μάς.

Ἰδρώ-ῶ (ιδρώνω) Ξεν. ἀν. 4, 8, 4, Κυρ. 4, 4, 28, ἰδρώει Λουκ. Συρ. θε. 40, ἀπαρ. -ώειν, Συρ. θε. 47, ἀορ. ἰδρώσα Ξεν. Κυρ. 8, 4, 38, παρκ. ἰδρώκα Λουκ. μισθ. συν. 26, π. παρκ. ἰδρωται, Ἐρμ. 2.

Ἰδρώ (ὡς ἄνωτ.), εὐκτ. ἰδρῶ Ἰπποκρ. 2, 34, μτχ. ἰδρώνοντας Οδ. δ, 39, Ἀριστ. εἰρ. 1283, ἰδρώουσα ἰλ. λ, 119, ἰδρῶσαι, λ, 598, μελ. ἰδρώ-σω, β, 388, ἀορ. ἰδρῶσα, δ, 27· ἴδε ἰδίω.

Ἰδρῶ (ἐγείρω, στήνω, κτίζω, καθίζω) Πλουτ. ἡθ. 474, ὑποτ. ἰδρῶη Πλατ. Τιμ. 66, μελ. ἰδρῶσω Νικ. Δαμασκ. 52, σ. 39, ἀορ. ἰδρῶσα, μτχ. ἰδρῶσας Θουκ. 4, 104, παρκ. καθ-ἰδρῶκα Ἀριστοτ. μορ. Ζ. 3, 4, Ἰωσ. Ἰουδ. πολ. 2, 17, 3, π. παρκ. ἰδρῶμαι Θουκ. 2, 15, ἀπαρ. -ὑσθαι, 8, 40, μτχ. -υμένος Ἰσοκ. 12, 92, π. ἀορ. ἰδρῶθην Θουκ. 3, 72, ἀπαρ. -υθῆναι Ξεν. 8, 4, 10, καὶ ἰδρῶθην Πλουτ. Μαρκελ. 25, ἰδρῶσθην Δ. Λαερ. 4, 1, 3, π. μελ. ἰδρῶθήσομαι Δ. Ἄλ. συνθ. λ. 6, ἰδρῶθ- Πλω-τιν. 9, 6, ἐν-ἰδρῶθ- Δ. Κασ. 52, 35, καθ- Ἰωσ. ἀρχ. 13, 3, 2. Μέσ. ἰδρῶμαι, μελ. ἰδρῶσομαι Ἀριστείδ. 13, 111, ἀορ. ἰδρῶσάμην Θουκ. 6, 3, π. παρκ. ἀντί μέσ. ἰδρῶμαι Πλατ. συμπ. 195.

Ἰδρῶ (ὡς ἄνωτ.), προστ. ἰδρῶε ἰλ. β, 194, παρατ. ἰδρῶον Ἀπολ. Ρ. 4, 1548, μελ. καθ-ἰδρῶσω Εὐρ. Βακ. 1339, ἀορ. ἰδρῶσα ἰλ. ο, 142, Ἡρ. 4, 124, ὑποτ. -ύσης Αἰσχ. Εὐμ. 862, προστ. ἰδρῶσον Εὐρ. Ἰων 1573, ἀπαρ. -ὑσαι, Ἀλκ. 844, μτχ. -ύσας, Βακ. 1076, π. παρκ. ἰδρῶμαι Εὐρ. Ἰππ. 639, Θεοκρ. 17, 24, Ἡρ. 1, 69, ἀπαρ. -ὑσθαι Αἰσχ. Περσ. 231, μτχ. -υμένος, ἰκ. 415, ἐν-ἰδρῶσμένος Ἰπποκρ. ἐπιστ. 9, 396, ὑπερσ. ἰδρῶτο Ἡρ. 1, 50, γ. πλ. -ύατο, 2, 182, καὶ ἦν ἰδρῶσμένος Ἀριστ. πλ. 1192, π. ἀορ. ἰδρῶθην, ἀποσπ. 243, ὑποτ. -υθέωσιν Ἰπποκρ. 8, 314, ἐπ. ἰδρῶθην ἰλ. γ, 78, Ἀπολ. Ρ. 3, 1269. Μέσ. καὶ παθ. ἰδρῶεται Εὐρ. Ἡρακλ. 786, παρατ. ἰδρῶετο Εὐρ. Ἰων 1134, μελ. ἰδρῶσομαι, Ἡρακλ. 397, Ἀριστ. πλ. 1198, ἀορ. ἰδρῶσάμην Ἀνακρ. 104, Εὐρ. Ἡρ. μ. 49, Ἀριστ. θεσμ. 109, Ἀπολ. Ρ. 1, 959, προστ. ἰδρῶσαι Εὐρ. ἰ. τ. 1453, π. παρκ. ἀντί μέσ. ἰδρῶμαι Κωμ. ἀποσπ. 4, 127, καθ- Εὐρ. Κυκλ. 318, Ἡρ. 2, 42. Παρ. ἰδρῶ-τέον Ἀριστ. εἰρ. 923· ἴδε ἐδριάω.

Ἰεμαί (μεθ' ὀρμῆς φέρομαι, ὀρμῶ, ἐπιθυμῶ) Ξεν. Κυρ. 4, 1, 17, ἀπαρ. ἰεσθαι, ἀν. 5, 7, 23, μτχ. ἰέμενος, Κυρ. 3, 2, 10, παρατ. ἰέμην, ἀν. 1, 8, 26.

Ἰεμαι (ὡς ἄνωτ.) Οδ. χ, 304, προστ. ἰεσθε ἰλ. μ, 274, ἀπαρ. ἰεσθαι Ἡρ. 6, 134, μτχ. ἰέμενος Σοφ. Τρ. 514, ἐσ- Οδ. χ, 470, παρατ. ἰέμην Ἀριστ. Ἰππ. 625, Σοφ. Οἰ. τ. 1242· ἴδε ἰέω καὶ εἶμι.

Ἰεράσμαι (ἰερεὺς γίνομαι, ἀφιερῶμαι εἰς θεόν τινα) Θουκ. 2, 2, μελ. ἰεράσσομαι Συνεσ. ἐπιστ. 56, ἀορ. ἰερασάμην, ἐπιστ. πρὸς Ἀθαν.

Ἰεράσμαι - ῶμαι (ὡς ἄνωτ.) καὶ ἰρῶμαι ἰράται Ἡρ. 2, 35, προστ. ἰεράτω Πλατ. Τιμ. Λοκρ. σ. 147, μ. ἀορ. μτχ. ἰερασάμενος Ἐπιγραφ. ἰερασάμενος ὡς. καὶ ἔνερ. ἰεράσας ὡς. ἴδε ἰερεύω.

Ἰερεύω (δι' ἰερεῶς τελετῆς καθιερῶ τι, θυσιάζω), παρατ. ἰερευον, Φίλων τ. 2, σ. 34, 5. π. ἀορ. ἰερεύθην, ἀπαρ. ἰερευθῆναι Ἀρτεμίδ. 2, 56. Παθ. ἰερευομένη (=ἀφιερουμένη) Βουτυμ. ὑπομνήμ. σ. 814 εἰς Πανσ.

Ἰερεύω (ὡς ἄνωτ.) Οδ. β, 56, καὶ ἰρεύω, μτχ. ἰερεύουσα Ἀδ. ξ, 94, καὶ ἰερεύεσκον Οδ. υ, 3, ἀορ. ἰερευσεν ἰλ. β, 402, ἰερεύσατε Οδ. ω, 215, ὑποτ. ἰερεύσω, ξ, 414, ὑπερσ. ἰερευτο ἰλ. ω, 125, μ. ἀορ. ἰερεύσαντο Ἀ-

πολ. Ρ. 2, 302. ῥιζ. ι-ι-ερός=ἰσχυρός, ἅγιος, νεαρός, ἀνθηρὸς σανσκρ. ι-εράομαι, ι-ε-ρεύω, ἱερεύς, ἱερατικός, ι-ερώω, ι-ερο-λογέω, ἱερατεύω. Κατ' ἄλλ. συγγενές εἶνε τῷ Ἱεμαι, ὅθεν ἱερός=ὄρμητικός.

Ἱερο-λογέω -ῶ (ὁμιλῶ περὶ ἱερῶν πραγμάτων) ὁμαλ. ἰων. ἱερολογέουσι Λουκ. Τυρ. θε. 26· ἴδε ἱερώω.

Ἱερώω (ἀνατίθημι τι εἰς τοὺς θεοὺς, ἀφιερώνω) Σχολ. Πλατ. νόμ. 6, 774, π. παρκ. ἱέρωμαι, ἀπαρ. ἱερώσθαι Θουκ. 5, 5, 4, ἕυπερσ. ἱερωντο Ἡρωδν. 5, 3, 8.

Ἱερώω (ὡς ἀνωτ.) και δωρ. ἱαρώω, ἀορ. ἱάρωσαν Δελφ. ἐπιγρ. ἀπαρ. κατιρώσσαι Ἡρ. 1, 164, μτχ. κατ-ιρώσας 1, 92· ἴδε ἱερεύω.

Ἱζάνω (κάθημαι) Θουκ. 2, 76, παρατ. Ἱζανον Ἀριστοτ.

Ἱζάνω (ὡς ἀνωτ.) ἰλ. κ, 92, Ἱζάνει Σαπφ. 2, 3, προσ- Αἰσχ. Πρ. 276, καθ-, Εὐμ. 29, παρατ. Ἱζανον ἰλ. ψ, 258, Ὀδ. ω, 209, ἀμφ- ἰλ. σ, 25, ὕφ- Εὐρ. Φοιν. 1382· ἴδε Ἱζω.

Ἱζω (καθίζω) Πλατ. Τιμ. 53, παρατ. ἐκάθ-ιζον^τ Ξεν. Ἑλλ. 5, 4, 6, μελ. μτγν. ὕφ-ιζήσω Κυριλ. Ἀλεξ. τ. 5, σ. 412, και καθ-ιῶ, Ξεν. ἀν. 2, 1, 4, ἀορ. α. μτγν. Ἱζησα Δ. Κασ. 50, 2, συν- Πλουτ. ἦθ. 665, καθ-ῖσα Θουκ. 6, 66, ἐκάθ-ῖσα Ξεν. ἀν. 3, 5, 17, παρκ. κεκάθ-ῖκα Δ. Σικ. 17, 115, μτχ. ἐν-ιζηκῶς Γαλην. 2, 691. Μέσ. Ἱζομαι, προστ. Ἱζέσθω Πλατ. νόμ. 855, και καθ-Ἱζομαι, νόμ. 749, ἀπαρ. Ἱζεσθαι Ξεν. κυν. 9, 14, μτχ. Ἱζομένη Πλατ. Τιμ. 25, παρατ. ὕπεκαθ-Ἱζομένη Ξεν. Ἑλλ. 7, 2, 5, ἀορ. παρ-εκαθ-Ἱσατο Δημ. 28, 15, ἐπ-εκαθ-Ἱσαντο Θουκ. 4, 130, μτχ. παρακαθ-Ἱσάμενος Λυκουργ. 141, π. ἀορ. καθ-Ἱζηθεις Δ. Κασ. 63, 5.

Ἱζω, δωρ. Ἱσδω (ὡς ἀνωτ.) ἰλ. ω, 553, Αἰσχ. Εὐμ. 18, ἀμετῶ. ἰλ. ν, 281, Αἰσχ. Ἄγ. 982, Ἀριστ. βατρ. 199, ὕφ-Ἱσδει Θεοκρ. 5, 97, ὕποτ. Ἱ-ζῆ Ἱπποκρ. 6, 238, εὐκτ. Ἱζοι Αἰσχ. ἰκ. 685, προστακτ. Ἱζε Ὀδ. ω, 394, Εὐρ. Ἑκ. 145, ἀπαρ. Ἱζειν, Ἱων 1314, Ἡρ. 6, 57, μτχ. Ἱζων Σοφ. Ἄντ. 1000, Ἀρ. 5, 25, Ἱζουσα Εὐρ. Ἐλ. 296, δωρ. οἶσα Πινδ. Ο. 11, 38, παρατ. μετ' αὐξ. Ἱζον ἰλ. 6, 53, Εὐρ. Ἀλκ. 946, καθ-Ἱζον, ἰλ. γ, 426, θαμ. Ἱζεσκον Ὀδ. γ, 409, μελ. καθ-Ἱσω Κωμ. ἀποσπ. 4, 451, καθ-Ἱῶ Ἱπποκρ. 7, 608, δωρ. καθ-Ἱζῶ Βίων 2, 16, ἀορ. καθ-Ἱσα Ἀριστ. βατρ. 911, καθ-Ἱσα ἰλ. τ, 280, κάτ-Ἱσα Ἡρ. 1, 88, μτχ. καθ-Ἱσσας ἰλ. ι, 488, δωρ. καθ-Ἱζας Θεοκρ. 1, 12, ὕποτ. καθ-Ἱζη, 1, 51. Μέσ. Ἱζομαι, Ἱζεσαι Πινδ. ἀποσπ. 123, ὕποτ. -ἦται Ἡρ. 1, 199, Ἱπποκρ. 4, 128, -ἦνται Μανέθ. 2, 367, εὐκτ. -οιο Ἡρ. 7, 15, -οιντο Ὀδ. χ, 335, προστ. Ἱζο Αἰσχ. Εὐμ. 80, ἰων. Ἱζευ ἰλ. η, 115, -εσθε Αἰσχ. ἰκ. 224, ἀπαρ. Ἱζεσθαι Ἡρ. 5, 18, μτχ. Ἱζόμενος Ἀριστ. ὄρν. 742, Ἡρ. 1, 199, παρατ. Ἱζομένη Εὐρ. ἀποσπ. 465, ἐκαθ- Μόσχ. 3, 60, Ἱζεο (ἄλλ. Ἱζ-) Καλλ. Ζεὺς 81, -ετο Ἡρ. 3, 140, -όμεθα, 9, 26, -οντο ἰλ. γ, 326, Ἡρ. 4, 146, ἀορ. ἐκαθ-Ἱσάμην Καλλ. Ἀρτ. 233, καθ-Ἱσσ- Ἀπολ. Ρ. 4, 278· ἴδε ἐδριάω.

Ἱημι (πέμπω, ῥίπτω) ἐν συνθ. παρ-, Πλατ. συμπ. 214, ἀφ-Ἱης Δημ. 24, 122, γ. πλ. Ἱᾶσι Ξεν. κυν. 13, 16, ἀν- Θουκ. 6, 86, προστ. ἀν-Ἱει Πλατ. Κρατ. 420, γ. πλ. ἀφ-Ἱέντων, νόμ. 12, 955, εὐκτ. ἀφ-Ἱοῖτε

Πλατ. ἀπολ. 29, ἀφ-ίοιεν Ξεν. Ἑλλ. 6, 4, 3, μτχ. ίεις Θουκ. 3, 412, παρατ. ἤφ-ήν (ἄλλ. ἤφ-ίειν) Πλατ. Εὐθυδ. 293, ἀν-, Λουκ. κατάπλ. 4, ἤφ-ίουν Ἰσαΐ. 6, 40 (ἴδε ἰέω), ἴει Ξεν. συμπ. 2, 22, ἀφ-ίει Θουκ. 4, 422, ἤφ-ίει 2, 49, Πλατ. Λαχ. 183, ἤφιετε Δημ. 23, 188, ἀφίεσαν Θουκ. 4, 48, ἤφ- Ξεν. Ἑλλ. 4, 6, 11, μελ. ἀφ-ήσω Πλατ. συμπ. 475, ἀν-πολ. 498, ἀορ. α. μόν. ὀριστ. παρῆκα, Εὐθ. 301, ἦκε πολ. 336, ἀφ-ήκαμεν Ἰσαΐ. 5, 1, ἀφ-ήκατε Δειναρχ. 1, 57, Δημ. 36, 40, καὶ συνηθ. ἦκαν Ξεν. ἀν. 4, 5, 18, ἀφ-Θουκ. 7, 49, παρ-, 4, 38, καθ- Πλατ. Τιμ. 78, ἀορ. β. πλ. μεθ-εἰμεν Φιλ. 62, ἀφ-είσαν Θουκ. 7, 53, ἀν- Πλατ. συμπ. 179, εὐκτ. ἀφ-είητε Δημ. 49, 74, παρ-είησαν Ξεν. Ἑλλ. 5, 2, 9, μτχ. δι-είς Πλατ. Τιμ. 77, ἀφ-είς Θουκ. 2, 87, παρκ. ἀφ-είκα Ξεν. ἀν. 2, 3, 13, ἀπαρ. συνεικέναι [Πολυβ. 5, 101, π. παρκ. ἀφ-εῖται Ἰσοκ. 17, 11, ἀν- Πλατ. νόμ. 637, προστ. ἀφ-είσθω Θουκ. 5, 91, μτχ. ἀν-ειμένος 1, 6, ὑπερσ. καθ-εῖτο, 4, 103, ἀφ- Πλατ. Κριτί. 117, π. ἀορ. β. ὑποτ. ἀν-εθῆ, πολιτ. 270, μτχ. ἀφεθέντος πολ. 3, 410, π. μελ. ἀν-εθήσομαι Θουκ. 8, 63, ἀφ- Ξεν. κυν. 7, 11, Δημ. 19, 170. Μέσ. ἴεμαι, ἴεται Πλατ. Φαιδρ. 241, ἐφ- Ἀντιφ. 5, 79, παρατ. ἐφίεσο Πλατ. Θεαιτ. 146, ἤφ-ίετο Ψευδ, Δημ. 25, 47, μελ. προ-ήσομαι Λυκουργ. 126, Δημ. 1, 12, μεθ-ήσομαι Πλουτ. κατ. πρεσβ. 15, ἀορ. α. προσ-ήκαμην Λουκ. δις κατ. 20, προήκω Δημ. 32, 15, ἦκατο Δ. Κασ. 59, 23, Πλουτ. ἠθ. 153, ἦκασθε Δημ. 49, 78, ἀντο Ἀριστειδ. 37 (474), ἀορ. β. εὐκτ. ἀφ-εῖτο Ξεν. Ἰερ. 7, 11, προ-οῖτο, ἀν. 1, 9, 10, Πλατ. Γοργ. 526, Δημ. 18, 254, ἀπαρ. προσ-έσθαι Δημ. 9, 51, εἰσ- Ξεν. Ἑλλ. 1, 3, 19, μτχ. προ-έμενος Ἰσοκ. 4, 164. Παρ. ἀν-ετός Ὑπεριδ. ἀν-ετέος Πλατ. ἴδε καὶ συνήμι.

Ἰημι (ὡς ἀνωτ.) συνηθ. ἰων. μετ-ήμι Ἡρ. 1, 40, ἴης Σοφ. Ἠλ. 596, μεθ-ίεις Ὀδ. δ, 372, ἀν-ίεις Ἰλ. ε, 880, μεθ-ιεύ Ἰλ. κ, 121, ἰων. μετ-ίει Ἡρ. 2, 70, ἴησι γ, 12, Αἰσχ. Πρ. 812, Ἀριστ. νεφ. 397, ἀν- Ὀδ. δ, 568, δωρ. ἐφ-ίητι Πινδ. 1, 2, 9, προ-Θεοκρ. 11, 48, ὑφ-, 4, 4, ἀφ-είομεν Ἐπιγραφ. ἴησι Ἰλ. γ, 152, μετ-ιεύσι Ἡρ. 1, 133, ἀν-, 2, 36, ἰων. ἀπ-ιᾶσι Ἡρ. 2, 41, εὐκτ. ἀν-ιείης Ὀδ. β, 85, προστ. ἴει Ἰλ. φ, 338, ζυν-ίει Ὀδ. α, 271, προ-ίει, ω, 519, Εὐρ. Ἠλ. 593, ἀφ-ίει Ἀριστ. σφ. 428, ξυν-ιεύ Θεογν. 1240, ἴετε Αἰσχ. χο. 152, συν-κωμ. ἀποστ. Κρατιν. 2, 123, μεθ-ίει, Ἰλ. ν, 116, ἀπαρ. ἰέναι, ἰέμεναι Ἰλ. χ, 206, ἰέμεν Ἡσ. ἐρ. 594, μεθ-έμεν Ἰλ. δ, 351, μτχ. ἴεις Εὐρ. 1, 298, μετ-ίεις Ἡρ. 7, 16, ἰέντα Αἰσχ. Ἐπτ. 493, ἴεσσα Εὐρ. Ἑλ. 188, ἴησαι Ὀδ. μ, 192, παρατ. ἴεις Ἀρισ. σφ. 355, προ-ίεις Ὀδ. ω, 333, ἴει, Ἰλ. γ, 221, ἴει, α, 479, ἴει, ἀφίει Ἰλ. λ, 702, ἀν-ίει Ὀδ. θ, 359, ἀν-ίει Ἡρ. 4, 152, ἦν-ίει Ἰπποκρ. 5, 414, ἐξ-ίει Ἡρ. 1, 6, ἤφ-ίει Ἰπποκρ. 5, 228, θαμ. ἀν-ίεσθε Ἡσ. θε. 157, μεθ-ἰ-πολ. Ρ. 3, 274, γ. πλ. ἴων (ἀνάξ.) Ἰλ. μ, 33, μέθ-ιεν Ὀδ. φ, 377, ἴεσαν Ἰλ. μ, 33, Πινδ. 1, 4, 25, μελ. ἦσω Ἰλ. ρ, 515, Αἰσχ. Περσ. 944, Ἀριστ. βατρ. 823, ἐπ. ἀν-έσω Ὀδ. σ. 365, ἰων. μετ-ήσει Ἡρ. 3, 143, ἦσομεν Αἰσχ. χο. 563, ἐπ-ήσομεν Ἡρ. 7, 161, ἀπαρ. μεθ-ήσειν Εὐρ. Μηδ. 751, μεθ-ησέμεν Ἰλ. υ, 361, μεθ-ησέμεναι Ὀδ. π, 377, ἀορ. α. ἦκα Ὀμ. μόν. Ἰλ. ε, 125, Εὐρ. Ρησ. 927, ἐπ. ἦκα ἐν τμήσ. Ἰλ. α, 48, καθ-έηκα, ω,

642, ἦκας, φ, 396, ἐν-ἦκας, ι, 700, ἦκε, ν, 204, Αἰσχ. Πρ. 154, Σοφ. Τρ. 567, Εὐρ. Μηδ. 1176, ἔηκεν ἰλ. α, 48, ἐπ. καθ-εἶπε, ε, 36, α. πλ. σπαν. ἐν-ἦκαμεν Οδ. μ, 401, συνθηέσθ. γ. πλ. ἦκαν Οδ. ο, 458, ἐπ-ἦκαν Ηρ. 7, 476, καθ- Εὐρ. Ἰων 1200, μτχ. μιγν. μεθ-ἦσας Κολοῦθ. 127, ἀορ. β. ἐν συνθ. δούκ. καὶ πλ. ἀφ-έτην ἰλ. λ, 642, πλ. ἀνεῖμεν Ἀριστ. σφ. 574, ἀνεῖτε Σοφ. Οἰ. τ. 1405, μεθ-εἶτε Εὐρ. Ἀνδρ. 1047, ἐν τμησ. παρὰ δ' εἶσαν ἰλ. ω, 720, καθ-εἶσαν Εὐρ. Βακ. 695, ἐπ. πρό-εσαν Οδ. θ, 399, ἀν-εσαν ἰλ. φ, 537, κάθ-εσαν Ομ. ὕμν. 2, 325, κάθ-εσαν Πινδ. Π. 5, 45, ὑποτ. ἀφ-εῶ Ἰππων. 75, ἐπ. ἐφ-εῖω ἰλ. α, 567, μεθ-, γ, 444, μεθ-ω Σοφ. Φιλ. 816, μεθ-ῆς, Φιλ. 1300, μεθ-ῆ Εὐρ. Ἀλκ. 849, ἦσιν ἰλ. ο, 359, ἀφ-ἐη, π, 590, ἀν-ἐη β, 34, ἀν-ῆ ἰλ. β, 34, μεθ-ῶμεν, κ, 449, εὐκτ. ἐφ-εῖην, σ, 424, ἐφ-εῖη Οδ. α, 254, προστ. πρό-ες ἰλ. π. 38, συν- Πινδ. ἀποσπ. 81, ἀφ- Ἀριστ. ἰππ. 1159, ἀφ-ες Αἰσχ. Πρ. 315, μίθ-ετον Εὐρ. Φοιν. 584, μέθ-ετε, Ἰππ. 1372, ἀπαρ. εἶναι Ἀριστ. βατρ. 133, κατ- Ηρ. 7, 35, μεθ-έμεν ἰλ. α, 283, ἐξ-, λ, 141, ἐπιπρο-, δ, 94, συν- Πινδ. Π. 3, 80, μτχ. μετ-εις Ηρ. 1, 33, ἀφ-εις Εὐρ. Ἀλκ. 794, παρκ. παρ-εἶχα Σοφ. ἀποσπ. 305, Εὐρ. Ἐλ. 1059, π. παρκ. ἐν συνθ. μεθ-εἶμαι Αἰσχ. ἰκ' 79, ἀφ-εῖται Σοφ. Ἀντ. 1165, ἀν- Αἰσχ. Ἐπτ. 413, Ηρ. 2, 65, προστ. μετ-εἶσθαι Ηρ. 4, 98, μτχ. παρ-εἰμένος Αἰσχ. Πρ. 819, καθ- Ἀριστ. νεφ. 538, δια- Ἀπολ. Ρ. 2, 372, ἰων. μεμετιμένος Ηρ. 6, 1, ὑπερσ. ἐν συνθ. ἰων. ἀπ-εἶτο Ηρ. 8, 49, π. ἀορ. παρ-εἶθην (ἄλλ. παρ-εἶθ-) ἰλ. ψ, 868, ἀφ- Βατραχ. 84 (87), ἀφ-εἶθη Εὐρ. Φοιν. 1376, ἰων. ἀπ- Ηρ. 7, 122. Μέσ. ἴεμαι Ηρ. 2, 70, ἰέμεσθα Σοφ. Ἀντ. 432, ἀπ-ιένται Ηρ. 3, 101, ἀπαρ. ἀπέσθαι, 3, 87, μτχ. ἰέμενος Οδ. α, 6, κατ-ιέμενος Ηρ. 2, 28, ἐπι-ἰμένη Ορφ. λιθ. 36, παρατ. ἰέμην Ἀριστ. ἰππ. 625, ἀφ-ιέτο Οδ. ψ, 240, ἴετο, Σοφ. Οἰ. τ. 1242, Ηρ. 9, 78, μελ. ἐν συνθ. ἐφ-ἦσομαι ἰλ. ψ, 82, ἐξαν-ἦσομαι Εὐρ. Ἀνδρ. 718, ἰων. ἀντι παθ. μετήσεσθαι Ηρ. 5, 35, ἀορ. α. ἐν συνθ. προσ-ηκάμην Εὐρ. Ηλ. 622, ἀορ. β. ἐν συνθ. ἐφ-εἶτο Σοφ. Φιλ. 619, ξύν-ετο Οδ. δ, 76, ἐντο ἰλ. ι, 92, Οδ. ρ, 99, ὑποτ. συν-ῶμαι ἰλ. ν, 381, δούκ. μεθ-ῆσθον Ἀριστ. βατρ. 1380, μεθ-ῆσθε Ἀριστ. σφ. 434, εὐκτ. παρ-εἶμην Σοφ. Οἰ. Κ. 1666, ἀφ- Ἀριστ. ὄρν. 627, προστ. ἀφ-οῦ Σοφ. Οἰ. τ. 1524, ἰων. ἐξ-εο Ηρ. 5, 39, ἀφ-εσθε Ἀριστ. ἐκκλ. 509, ἀπαρ. προσ-έσθαι, σφ. 742, δι- Ἰπποκρ. 4, 478, μτχ. δι-έμενος Ἀριστ. πλ. 720 ἴδε καὶ συνήρμι. ῥίζ. Γε-, καὶ μετὰ ἰ προακτ. ἱ-ε, ἱ-η-μι = ji-jā-mi σανσρ. = ja-c-io λατ. παρκ. εἶχα (=ε-Γε-κα), ἀορ. β. εἶμεν (=ε-Γε-μέν), π. ἀορ. εἶθην (=ε-Γε-θην), π. παρκ. εἶμαι (=ε-Γε-μαι), ὑπερσ. ἦ ἀορ. εἶμην (=ε-Γε-μην), ἰ-θός, ἰ-θός-νω, ἰ-θός-ω. Τούτῳ συγγενῆ εἶνε τὸ εἶμι καὶ ἰεῶ.

Ἰ-θύνω (εὐθύνω, ἰσιάζω, διορθώνω) μτγν. Αἰλ. I. Z. 43, 14, Πλουτ. γθ. 984.

Ἰθύνω (ὡς ἄνωτ.), ἰθύνει ἰλ. ψ, 317, Εὐρ. Φοιν. 179, κατ- Ηρ. 2, 96, ἰθύνουσιν Καλλ. Ζεύς 83, εὐκτ. ἰθύνει ἰλ. ω, 178, Αἰσχ. ἀποσπ. 205, προς. ἴθυνε Ἦσ. ἔρ. 9, μτχ. ἰθύνων Εὐρ. Ορ. 1016, παρατ. ἴθυνον Οδ. ι, 78, ἴθυνε λ, 10, θαμ. ἰθύνεσκε Κ. Σμ. 11, 101, -εσκον 2, 463, ἴθυνον Οδ. ξ, 256, ἀορ. ἴθυνα, ψ, 197, ἐξ- Ἰπποκρ. 4, 482, ὑποτ. ἰθύνει (ἄλλ. εὐθ-) Θεοκρ. 5, 71, ἀπαρ. κατ-ἰθύναι Ἰπποκρ. 4, 292. Μέσ. ἀντι ἐνεργ. ἰθυνό-μενος ἰλ. ζ, 3, παρατ. ἰθύνετο Οδ. ε, 270, -ύνοντο Ἀπολ. Ρ. 2, 168, ἀορ. μτγν. ἀπαρ. ἰθύνασθαι Κ. Σμ. 14, 500. Παθ. ἰθύνεται Ἦρ. 1, 194, ἀπαρ. -εσθαι, 2, 177, π. παρκ. ἀπ-ἰθύνται Ἰπποκρ. 3, 438, μτχ. ἰθυμμένος Δ. Περ. 341, ἐξ-ἰθυμένα Ἐπιγρ. π. ἀορ. ἰθύνθη, ἰθυνήτην ἰλ. π, 475, ἐξ- Ἰπποκρ. 4, 482. ῥίζ. ἱ- (ἴδε εἶμι), ἰ-θός, ἰ-θός-νω, ἰ-θός-ω

Ἰθύω (κινουῦμαι με ὄρμην, ὄρμῳ, ἐπιθυμῳ) ἐπ. καὶ ἰων. ἰθύει Ἰλ. λ, 552, Πινδ. ἀποσπ. 219, ἐπιθύει Ὀμ. ὕμν. Ἐρμ. 475, ἐπ-ιθύουσι Ἰλ. σ, 175, μτχ. ἰθύων Ἡρ. 7, 8, ἀορ. ἰθύσει Ἰλ. σ, 693. ἰθύσαν Ἡρ. 4, 122, Ἰλ. μ, 443, ὑποτ. ἰθύση 48, εὐκτ. ἰθύσει Ὀδ. λ, 591, Ἡρ. 3, 39, ἀπαρ. ἰθύσαι Ἄπολ. Ρ. 3, 40, 9, Ἡρ. 4, 134· ἴδε ἰθύω.

Ἰκάνω (ἔρχομαι) ἐπ. καὶ τραγ. ἰκάνεις Ἰλ. σ, 385, Ὀδ. χ, 231, Αἰσχ. Ἀγ. 1337, ἰκάνοις Θεοκρ. 22, 60, ἰκάνοι Ἰλ. σ, 465, ἀπαρ. ἰκάνειν Ὀρφ. ὕμν. 85, ἐπ. ἰκάνεμεν Ὀδ. δ, 139, μτχ. ἰκάνων Πινδ. Ο. 3, 43, παρατ. ἰκάνων Ἰλ. δ, 210, ἰκάνον Ἡσ. θε. 697, Θεοκρ. 25, 241. Μέσ. ἀντί ἐνερ. σπαν. ἰκάνομαι Ἰλ. κ, 118, Ὀδ. ψ, 108· ἴδε ἰκνέομαι καὶ εἶμι.

Ἰκετεύω (καταφεύγω ὡς ἰκέτης, παρακαλῶ ἰκετικῶς) ὁμαλ. Ἰσοκρ. 14, 56, παρατ. ἰκέτευσον Θουκ. 6, 19, μελ. σπαν. ἰκετεύσω Ἰσοκρ. 7, 69, ἀορ. ἰκέτευσα (ἄλλ. ἰκέτευσ) Ξεν. ἀν. 7, 4, 7, π. ἀορ. μτγν. ἰκετευθεὶς Ἰωσ. ἀρχ. 6, 2.

Ἰκετεύω (ὡς ἀνωτ.) Ἰππων. 37, Πινδ. ἀποσπ. 84, 7, Σοφ. Οἰ. τ. 41, Ἡρ. 6, 68, παρατ. ἰκέτευσον Ὀδ. λ, 530, ἰων. κατ-ἰκέτευσον Ἡρ. 6, 68, μελ. σπαν. ἰκετεύσω, ἀπαρ. Εὐρ. Ι. Α. 462, ἀορ. ἰκέτευσα Ἰλ. π, 574, ὑποτ. ἰκετεύσω Εὐρ. Ὀρ. 797, ἰκετεύσι (ἀντί ἰκετεύσης, ὁ Σκύθ.) Ἄριστ. θεσ. 1002. Μέσ. σπαν. ἰκετεύομαι, ἐκκλ. 915· ἴδε ἰκνέομαι καὶ ἴχω.

Ἰχ-ρέ-ομαι (ἔρχομαι, ὑπάγω, φθάνω) σπαν. ἀττ. Θουκ. 1, 99, εὐχρ. δὲ τὰ σύνθ. ἀφ-ικνέομαι, ἐφ-ικνέομαι, καθ-ικνουῦμαι κτλ. παρατ. μτγν. σπαν. ἰκνεῖτο Δ. Κασ. ἀποσπ. 25, 5, ἀλλ' ἀφ- Θουκ. 3, 33, Λυκούργ. 21, παρκ. ἐφ-ἴχται Δημ. 25, 101, μ. ἀορ. ε. σπαν. ἀφίκοντο 2, 48, Πλατ. Πρωτ. 318, ὑποτ. ἴχεται Πλατ. Φαιδρ. 276, Λουκ. Συρ. θε. 29, εὐκτ. ἰκοίμην, π. ὄρχ. 5, -οίτο, θε. διαλ. 6, 4, ἀπαρ. ἐφ-ικέσθαι Ξεν. Κυρ. 1, 1, 5, μτχ. ἰκόμενος Πιττακ. π. Δ. Λαερ. 1, 4, 10, μελ. ἐφ-ίζομαι Ἰσοκ. ἐπιστ. 4, 11, καθ- Πλουτ. Καισ. 39.

Ἰχ-νέ-ομαι (ὡς ἀνωτ.) Σόλων 4, 24, Αἰσχ. χο. 376, Ἄριστ. ἐκκλ. 958, ἰκνεέσθε Ἡρ. 2, 36, ἰκνεύμεσθα Ὀδ. ω, 339, ἀπαρ. ἰκνεέσθαι Ἡρ. 9, 26, μτχ. ἀπ-ικνεόμενος, 7, 401, ἰκνεόμενος Ἰπποκρ. 779, 9, ἰκνεύμενος Ἡρ. 6, 84, ἰκνεύμεναι Ὀδ. ι, 128, παρατ. σπαν. ἰκνεῖτο Σοφ. Οἰ. Κ. 970, μελ. ἴξομαι Ἰλ. ζ, 367, Αἰσχ. ἰκ. 159, Εὐρ. Ἰων 1037, ἀπ-ίξαι Ἡρ. 2, 29, δωρ. ἴξομαι Ἄνθ. 9, 341, ἐπ-ίξονται Ἀθην. 20, 250, π. παρκ. ἴγμαι, ἀπ-ἴχται Ἡρ. 1, 30, ἴγμεθα Σοφ. Τρ. 229, πλ. ἀπ-ἴχται (ἀφίγμένοι εἰσι), μτχ. ἴγμένοι, φιλ. 494, καὶ ἀπ-ιγμένοι Ἡρ. 3, 9, ὑπερσ. ἴκτο Ἡσ. θε. 481, Ἄνθ. 6, 217, Ὀρφ. Ἀργ. 1187, γ. πλ. ἀπ-ἴκατο Ἡρ. 8, 6, μ. ἀορ. α. ἀφ-ιζάμενος Ἐπιγραφ. ἀορ. ε. ἰκόμην Ἰδ. τραγ. ἰλ. ξ, 260, Ἐμπεδ. 171, Σοφ. Οἰ. ἰλ. 318, γ. πλ. -όντο, Ἄπολ. Ρ. 2, 1174, δωρ. -όμαν Πινδ. Π. 4, 105, Αἰσχ. Ἐπτ. 241, ἴκετο Ἡρ. 1, 216, ἐσαπ-ἴκετο, 9, 100, πλ. ἰκόμεσθα Ἄπολ. Ρ. 3, 311, γ. πλ. ἀπ-ἰκέατο Ἡρ. 8, 6, ἴκοντο Ἰλ. σ, 532, ὑποτ. ἴχωμαι Ἰλ. ε, 360, ἴχη Σοφ. Αἴ. 556, ἐπ. ἴχεται Ἰλ. ζ, 143, -ηται Εὐρ. ἠλ. 956, ἴχεται Ἰπποκρ. 6, 348, δοῖκ. ἴκησθον Ὀμ. ὕμν. 2, 323, πλ. -ώμεθα Ὀδ. ζ, 296, -ησθε Ἰλ. υ, 24, -ωνται, σ, 213, εὐκτ. ἰκοίμην, ι, 363, Σοφ. ἠλ. 315, δωρ. -οίμαν Εὐρ. Βακ. 402, -οιο Ὀδ. τ, 367, -οίτο Ἰλ. ν, 711, Σοφ. Οἰ. Κ. 308, -οίμεθα Ἰλ. ι, 141, Εὐρ. ἰκ. 618, -οίσαθε Ὀδ. λ, 111, Ἄριστ. Λυσ. 1037, ἰων. -οίατο Ἰλ. σ, 544, προστ. ἴκω Πινδ. Ν.

3, 3, ἴκου ἢ ἰκοῦ Ἐνακρ. 1, 4, Σοφ. Οἱ. Κ. 744, ἰκέσθω Οδ. ο, 447, ἴ-
κεσθε Ἰλ. χ, 417, ἀπαρ. ἰκέσθαι, ι, 22, ἐπ-ἰκέσθαι Ἡρ. 7, 35, μτχ. ἰκό-
μενος Πινδ. Ο. 1, 10, Εὐρ. Ἠλ. 1157, ἀπ-ἰκόμενος Ἡρ. 6, 86, καὶ συγκεκ.
μόν. παρ' Ὁμ. ἰκμενος (ἀντί ἰκόμενος) Ἰλ. α, 479. ἴδε ἴχω.

Ἴχω (ἔρχομαι) ἐπ. ἴκει Ἰλ. σ, 292, Πινδ. Ο. 4, 11, Αἰσχ. ἀποσπ. 5,
Ἄριστ. Λυσ. 87, ὄρω. εἶχω Ἐπιχ. ἀποσπ. ὑποτ. συν-εἶχω Ἐπιγραφ. Αἰ-
γιν. 2140, προστ. εἶκε (ἀντί εἶκαι) Ἐπιχ. 24 κατὰ Ἄρεως ποθεικέτω Ἐ-
πιγραφ. Tithor. μτχ. ἴκοντα Πινδ. Π. 2, 36, παρατ. ἴκον Ἰλ. α, 317, Πινδ.
Π. 4, 126, μελ. ἀριθ. 2, ἰξεῖτε Μεγαρ. διαλ. Ἄριστ. Αχ. 742, ἀορ. α. ἴ-
ξα, ἴξατε Ανθ. 8, 170, Κ. Σμ. 12, 461, ἀορ. β. ἴξες Ὁμ. ὕμν. 2, 45, ἴξεν
Ἰλ. β. 667, γ. πλ. ἴξον, ε, 773, ὑποτ. ἴκωμι, ι, 414. Μέσ. ἐν. μτγν. ἴκε-
ται (ι.μ.) Χρ. Σιβ. 9, 179, ἴκονται, 3, 802. ῥιζ. Γι (εἶμι), Γικ-, ἴκ-ω, ἴκ-
άνω, ἴκ-ανός, ἴκ-ανώω, ἴκ-νέομαι, ἴκ-έτης, ἴκ-ετ-εύω, ἴκ-τήρ, ἴκ-ετ-ῆσιος,
ἴκ-μενος, vic-à-mi=εἰσερχομαι σανσκρ. προ-ἴκτης, κατα-προ-ἴσσομαι (κα-
τα-προ-ἴκ-ομαι), ἀ-ἴκ-τος ἴδε κίω καὶ εἶμι.

Ἰλαμαι ἴδε ἰλάομαι.

Ἰλά-ομαι, ἰλάσχομαι καὶ ἰλόομαι (ἐξιλεώνω), ἰλάσχομαι Λευκ. ἀ-
λεκτρ. 22, ἀπαρ. ἰλάσκεσθαι Ἴσοκ. 10, 66, μτχ. ἰλεούμενος Πλατ. νόμ.
804, παρατ. ἰλασκόμην Ξεν. Κυρ. 3, 3, 22, μελ. ἰλάσσομαι Πλατ. Φαίδ.
95, ἀορ. ἰλασάμην Λουκ. π. θυσ. 12, ἐξ-ἰλασ- Ξεν. Κυρ. 7, 2, 19,
μτγν. ἰλεώσατο Δ. Κασ. 59, 27, ἀπαρ. ἰλεώσασθαι, 78, 34, μτχ. ἀφ-
ἰλασάμενος Πλατ. νόμ. 873, π. ἀορ. ἰλάσθην Ν. Δ. Λουκ. 18, 13, προς.
ἰλάσθητι Π. Δ. ἀλλά μτχ. ἐξ-ἰλασθὲν Πλατ. νόμ. 862, π. μελ. ἐξ-ἰλα-
σθήσομαι Π. Δ. Ἄλλὰ καὶ ἕνερ. ἀορ. ὑποτ. ἰλεώσῃτε Αἰλ. ἀποσπ. 47, 16.

Ἰλάομαι (ὡς ἀνωτ.) ἐπ. Ἰλ. β, 550, ἰλέομαι Αἰσχ. ἰκ. 118, καὶ ἰλά-
σκομαι Ἰλ. ζ, 380, Πινδ. Ο. 7, 9, ἀπαρ. ἰλάσκεσθαι Ἡσ. ἔρ. 336, ἰλά-
σθαι Ἄπολ. Ρ. 2, 849, παρατ. ἰλασκόμην Ἡρ. 1, 50, ἰλάσκοντο Ἰλ. α, 472,
μελ. ἰλάσσομαι Ἀνθ. παρατρ. ἐπιγρ. 47, ἐπ. -άσσομαι Ὀδ. γ, 449, μτγν.
ἰλάξομαι Ἄπολ. Ρ. 2, 840, ἀορ. ἐξ-ἰλασάμην Κωμ. ἀποσπ. 4, 102, ἐπ.
ὑποτ. ἰλάσσηται Ἄπολ. Ρ. 1, 1036, καὶ -εαι Ἰλ. α, 147, -άζησθε Χρ. Σιβ.
1, 167, ἀπαρ. ἰλάξασθαι Ἄπολ. Ρ. 3, 1093, μτχ. ἰλασάμενος Ἡρ. 1, 67,
ἐπ. ἰλασσ- Ἰλ. α, 100. Ἄλλὰ παρὰ μτγν. καὶ ἕνερ. μελ. ἐξ-ἰλάσσομαι Χρ.
Σιβ. 7, 30. ῥιζ. ἰλά-, ἰλά-ομαι, ἰλ-άσκω, ἰλ-ημι, ἰλ-αος, ἰλ-αρός, ἰλα-ρό-
της, ἰλα-ρόω, ἰλα-ρόνω, ἰλε-ως, ἰλε-ώω.

Ἰλημί (ἐξιλεώνω) ἐπ. μόν. προστ. ἰλαθι Ὀδ. γ, 380, Ὁμ. ὕμν. 20, 8,
καὶ ἰλαθι Σιμων. Κ. 49, Θεοκρ. 15, 143, Λουκ. ἐπιγρ. 22, ἰλατε Ἄπολ.
Ρ. 4, 982, παρκ. ἀντί ἐν. ὑποτ. ἰλήκω, ἰλήκησι Ὀδ. φ, 365, εὐκτ. ἰλήκοι-
μι Ὁμ. ὕμν. 1, 165, ἰλήκοιτε Ἀλκιφρ. 3, 68, καὶ μτγν. πεζ. ἠλιόδ. 9,
25. Μέσ. ἰλαμαι Ὁμ. ὕμν. 21, 5, ἀπαρ. ἰλασαι (ἀλλ. ἰλεσθαι) Ὁρφ. Αργ.
947, παρατ. ἰλασο χρῆσμ. π. Πλουτ. Σόλ. 9. ἴδε ἰλάομαι.

Ἰλω (εἶλω ἢ εἶλλω περιστρέφω), ἀπ-ἰλλει Λυσ. 10, 17, μτχ. ἐξ-
ἰλλων Ξεν. Κυρ. 6, 15.

Ἰλλω (ὡς ἀνωτ.), προστ. ἰλλε (ἄλλ. εἶλ-) Ἄριστ. νεφ. 761, μτχ. ἰλ-
λων Νικ. θηρ. 478. Παθ. ἰλλόμενος Σοφ. Ἄντ. 340. Ἐνταῦθα προσθ. καὶ
ἐπ-ἰλλίζω Ὀδ. σ, 11. ἴδε εἶλω.

Ἰμάσσω (διὰ μάρτυρος κτωπῶ) ἐπ. ἀορ. ἴμασσα Ἰλ. λ, 280. Ἄριστ. ἰμάσ-

σω, ο, 17, -άστη, 6, 782. Παθ. ἱμασσόμενος Ἀνθ. 696, παρατ. ἱμάσσοτο Nov. 42, 491. Ῥίζ. Fi-, i-, i-μάς (ἀντί i-μαντ-ς), i-μον-ιά, i-μάσσω (= i-ματ-τω), i-μάσ-θλη (= i-μάτ-θλη), ἀλλὰ καὶ ἀφαιρέσει τοῦ i, μάσ-θλη, μάστ-ιξ (ἀντί i-μάστ-ιξ), μαστ-ιζω, ἀν-i-μάω.

Ἰμείρω (ποθῶ, ἐπιθυμῶ πολὺ) σπαν. Πλατ. Κρατ. 448.

Ἰμείρω (ὡς ἀνωτ.) αἰολ. ἱμέρρω Σαφρ. 1, 27, ἱμείρεις Ἀριστ. νεφ. 435, ἱμείρετε Od. κ, 431, ἀπαρ. ἱμείρειν Αἰσχ. Ἄγ. 940, μτχ. ἱμείρων Od. κ, 555, Ησ. θε. 177, Σοφ. Οἱ. τ. 59, παρατ. ἱμεῖρον Αἰσχ. Περσ. 233. Μέσ. ἀντί ἐνερ. ἱμείρομαι, ἱμείρεται Od. α, 59, Σοφ. Οἱ. τ. 386, Ἰπποκρ. 558, παρατ. ἱμείρετο Ηρ. 3, 123, -οντο, 6, 120, μ. ἀορ. εὐκτ. ἱμαίροιο Ιλ. ξ, 163, π. ἀορ. ἀντί μέσ. ἱμέρθη Ηρ. 7, 44, μτχ. -ερθεις Ἀπολ. Ρ. 3, 117. Παρ. ἱμερτός Ιλ. 6, 751. Ῥίζ. iσ-, i-ότης, Ἰ-μερος, i-μείρω καὶ αἰολ. i-μέρ-ρω (= i-σμερ-τω), i-μερ-όεις, ἱμερ-τός.

Ἰνδάλλομαι (φαίνομαι, ὁμοιάζω) Πλατ. Θεαιτ. 189, π. ἀορ. μτγν. ὑποτ. ἰνδαλθῆ Μαζ. Καταρ. 162. Παρ. ἰνδαλμα.

Ἰνδάλλομαι (ὡς ἀνωτ.) Ιλ. ψ, 460, Ἀριστ. σφ. 188, παρατ. ἰνδάλλετο Ιλ. ρ, 243, π. ἀορ. μτγν. μτχ. ἰνδαλθεις Λυκοφρ. 964 Ἰδε εἶδω.

Ἰνέω (ἀδειάζω, καθαρίζω, χύνω), μ. μελ. ἰνήσεται Ἰπποκρ. 8, 112. Παθ. ἰνώνται, 6, 318, ἀπαρ. ἰνᾶσθαι=ἐκκενοῦσθαι Ησθχ. μτχ. -ώμενος Ἰπποκρ. 6, 326, π. ἀορ. ἰνηθεῖσα, κενωθεῖσα Ησυχ. Ῥίζ. Fi (εἶμι), ἰν-έω, ἰν-άω, καὶ μετὰ α προτακτ. ἀ-i-ών=ἡῖών, πλ. ἡῖόνες=ὀφθαλμῶν τὰ ὑποκάτω διὰ τὸ δι' αὐτῶν φέρεσθαι τὰ δάκρυα Ησυχ. ἀ-i-ον-άω, κατὰ δὲ Μοτρ. σ. 194, 16' «αἰονᾶν Ἀττικοί, καταντλήν Ἑλληνες», αἰόνημα, αἰόνησις, ἰνηθμός, ἰνησις.

Ἰπώω (σφιγγω εἰς τὸ μάγγανον, πιέζω, σενοχωρῶ, βλάπτω), ἄρρ. μόν. ἐν. παθ. μτχ. ἰπούμενος Αἰσχ. Πρ. 365, Ἀριστ. ἰππ. 924. Ῥίζ. ἰπ-, ἴπ-τ-ο-μαι, ἴπ-ος, ἴπ-όω, ἴπ-ορος=πικρός περὶ τὰς τιμωρίας Φωτ. ἰε-ο=πλήττω λατ. ic-lus=πληγεις ὡς.

Ἰππο-τροφέω (τρέφω ἵππον, μεταχειρίζομαι τι πρὸς τροφήν ἵππου) Διοσκ. 4, 15, ἀπαρ. -οφείν Ξεν. Ἀγισ. 1, 23, Ἰσοκ. 16, 33, μτχ. -οφῶν Ὑπερείδ. 3, 29, 6, ἀορ. ἰπποτρόφισσα Πaus. 3, 8, 4, παρκ. ἰπποτετρόφῆκα Λυκούργ. 139, ἀλλ' ἰπποτρόφῆκα Δ. Λαερ. 8, 51, καθ-ἰπποτρόφῆκα Ἰσαῖ. 5, 43. Εἶνε δὲ σύνθ. ἐκ τοῦ ἵππος καὶ τρέφω τοῦ δὲ ἵππος ρίζα εἶνε Fap- = Fax- ἢ ac-, ἰπ- ἢ ix-, ἄπ-παρος (=ἀπ-ίαιρος) κατὰ τοὺς νῦν Κυπρίους = acpas ζενδικ. = acpas σανσκρ. = equus λατ.

Ἰπ-τῆμι (πετῶ) ἐν συνθ. ἀορ. 6. δι-έπτῆν Ἐμπεδ. 65, ἐπ- Λουκ. ἀλ. Ἰσ. 1, 28, ὑποτ. κατα-πτῆ, Πρ. 4, εὐκτ. δια-πταῖτην, π. πένθ. 3, προστ. ἀπο-πτῆθι Φιλοστρ. ἐπιστ. 11, ἀπαρ. ἐπι-πτῆναι Ἄρρ. ἀν. 2, 3, 3, μτχ. κατα-πτᾶς Αἰλ. Ἰσ. Ζ. 47, 37. Μέσ. ἵπταμαι Λουκ. Ψευδοσοφ. 7, περι- Ἀριστοτ. Ἰσ. Ζ. 5, 9, παρατ. ἵπτάμην Πλουτ. Τιμολ. 26, συμ-παρ- Λουκ. θε. διαλ. 20, 6, μελ. ἀναπτῆσομαι Αἰσχιν. 3, 209, ἀορ. α. μτγν. ὑποτ. ἀποπτῆσονται Ἀρισταιν. ἀορ. 6. προσ-επτῶ

μην, προσπτῆται Ξεν. ἀπομν. 3, 11, 5, μτχ. ἐπι-πτόμενος Κυρ. 2, 4, 19, ἀποπτάμενος Πλατ. συμπ. 183.

Ἰπ-τ-ημι (ὡς ἄνωτ.), ἄορ. α. μετγν. περι-πτήσασα Χρ. Σιβ. 1, 245, ἄορ. β. ἐξ-έπτην Βατρ. 210, ἡσ. ἔρ. 98, δωρ. προσ-έπταν Αἰσχ. Πρ. 555, ἀνέπτα Σοφ. Ἄντ. 1307, Εὐρ. Μηδ. 439, εὐκτ. πταιῖν Ἀνθ. 5, 152, ἀμπταιῖν Εὐρ. Ἴων 796, ἀπαρ. πτήναι Ἀνθ. Πλαν. 108, ἀπο-, 5, 112, ἀνα- Ἀλκιφρ. 2, 1. Μέσ. ἵπταται Βαβρ. 65, 4, μτχ. ἱπτάμενος Μόσχ. 3, 43, παρατ. ἱπτάμην Χρ. Σιβ. 3, 163, ἀφ- Εὐρ. Ι. Α. 1608, μελ. πτήσομαι Ἀνθ. 5, 9, ἐκ- Ἀριστ. σφ. 208, ἐπι- Ἡρ. 7, 15, ἄορ. β. ἐπτάμην Ιλ. ν, 592, Εὐρ. Ἐλ. 18, ἐσ- Ἡρ. 9, 100, δι- Ἀριστ. σφ. 1086, δωρ. ἀνεπτάμην Σοφ. Αἴ. 693, πτάτο Ιλ. ψ, 880, ὑπερ-, χ, 275, ὑποτ. πτήται ο, 170, ἀνα-πτήσθε Ἡρ. 4, 132, ἀνα-πτώνται Ἀριστ. Λυσ. 774, ἀπαρ. διαπτάσθαι Εὐρ. Μηδ. 1, ἀπο- Ἡρ. 7, 14, μτχ. πτάμενος Ιλ. χ, 362, Πινδ. ἀποσπ. 9, Εὐρ. Βακ. 90, ὑπερ-, Ἀλκμ. 24, ἀνα- Ἡρ. 2, 55, ἀμπτάμ- Εὐρ. Ἀνδρ. 1249 ἴδε πέτομαι.

Ἰπτομαι (βλάπτω, πληγώνω) ἄορ. μέσ. μελ. ἴψεται Ιλ. ε, 193, μ. ἄορ. ἴψασ, α, 454, ἴψω Θεοκρ. 30, 19, ἀπαρ. ἴψασθαι Στραβ. 8, σ. 370 ἴδ' ἴπώω.

Ἰσάζω (κάμνω τι ἴσον) καὶ παθ. ἰσάζεται Νικ. θηρ. 286, παρατ. ἰσάζετο Ιλ. ω, 607. Ἰρίζ. ἸσF-, ἰσF-, ἰσ-άζω, ἴσος καὶ αἰολ. Ἰσσος (=ἸσF-ος), vishu=ἴσως; σανσκρ. ἀλλὰ καὶ γισγόν=ἴσον Ἡσυχ. καὶ βίωρ =ἴσως; Δάκωνες ψτ.

Ἰσαμι (γνωρίζω, οἶδα) δωρ. Ἐπιχ. 98, 1, Πινδ. Π. 4, 248, Θεοκρ. 5, 119, ἴσας (ἄλλ. Ἰσαις), 14, 34, ἴσατι Θεοκρ. ἐπιγρ. 15, 145, ἴσαμεν Πινδ. Ν. 7, 14, ἴσατε Περιανδρ. π. Δ. Λαερ. 1, 99, ἴσαντι Θεοκρ. 15, 64, ὑποτ. ἰσάντι Κρητ. ἐπιγρ. 3053, ἀπαρ. γισάμεναι (Ἄρενς γισάμεν)=εἰδέναι Ἡσυχ. μτχ. ἴσας, δατ. ἴσαντι Πινδ. Π. 3, 29, παρατ. γ. πλ. ἴσαν Ιλ. σ, 405 ἴδε εἶδω.

Ἰσημι: ἴδε εἶδω.

Ἰσχω (εἶσκω, ὁμοιάζω, ὑπονοῶ, λέγω) μόν. Σιμων. Κ. 133 καὶ εἶσκω, ἀπαρ. ἴσκειν φάτι. μτχ. ἴσκων Ιλ. λ, 799, ἴσκοντες π, 41, ἴσκουσα Οδ. δ, 279, παρατ. ἴσκειν, χ, 31, ἴσκον Θεοκρ. 22, 167 ἴδε εἶσκω, καὶ εἶκω.

Ἰστιά-νω (ἴστημι) μετγν. Ν. Δ. Ῥωμ. 3, 31, ἐφ- Πολυβ. 5, 35, Ὄρφ. λιθ. 904, ἀλλὰ καὶ οἱ ἄττ. ἐν συνθ. καθ-ιστάνειν (ἄλλ. καθιστάναι) Ἰσαῖ. 2, 29, Λυσ. 25, 3, παρατ. συν-ιστάνων Πολυβ. 4, 82, δι- Ἀππ. Ἰβηρ. 36, καθ- Δ. Σικ. 15, 33 ἴδε ἴστημι.

Ἰστιά-ω (ἴστημι) σπαν. Θεμιστ. 23, 292, ἰστώσι Κτησ. ἀποσπ. Περσ. 6, Μακκ. Α. 8, 1, ἀπαρ. ἰστᾶν Πλατ. Κρατ. 437, παρατ. ἴστα Αἰσώπ. 340, ἀν- Λουκ. μνί. ἐγκωμ. 7, καθ- Πολυαιν. 5, 33, 4.

Ἰστιά-ω (ὡς ἄνωτ.), ἰσῆ Ἡρ. 4, 103, ὑποτ. ἰσῆς Ἀριστ. ἀποσπ. 445, προστ. καθ-ἴστα Ιλ. ι, 202, παρατατ. ἴστα Ἡρ. 2, 106, κατ-, 6, 43 ἴδε ἴστημι.

Ἰστημι (στέκω) Πλατ. Κρατ. 437, καθ- Θεουκ. 1, 68, παρατ. ἴστην (ἄλλ. ἴστασαν) 5, 74, μελ. στήσω Ξεν. Κυρ. 6, 3, 25, καὶ ἀμετβ.

στήξω Πλατ. συμπ. 220, Δημ. 20, 37, Ξεν. Κυρ. 6, 2, 17, ἀορ. ἔστησα Λυσ. 2, 25, παρκ. ἔστηκα Ἰσοκ. 4, 180, δυῖκ. συγκεκ. ἀφ-έστατον Πλατ. Παρμ. 161, ἔσταμεν, Γοργ. 468, ἀφ-έστατε Δημ. 8, 37, ὑποτ. ἔστῶμεν Πλατ. Γοργ. 468, ἔστῶσι Δημ. 20, 64, ἀπαρ. ἐστάναι Ἄντιφ. 3, γ, 10, ἔστηκέναι μτγν. Αἰλ. Ἰ. Π. 3, 18, ἀλλ' ἀφ-εστηκέναι Δημ. 49, 143, καὶ μετβ. παρκ. ἐστᾶκα Δ. Σικ. ἀποσπ. Λιβ. 32, σ. 115, περι- Πλατ. Ἄξ. 370, μτχ. ἔστηκῶς Πλατ. Μεν. 93, ἔστηκῦα, νόμ. 802, οὐδ. ἐστὸς Παρμ. 146, -ῶτος Ἄντιφ. 3, γ, 10, ὑπερσ. ἀνεσθήκη Πλατ. Πρωτ. 335, γ. ἐν. ζυν-ἔστη Θουκ. 1, 15, προτ. 8, 75, καὶ εἰστ- Ξεν. Κυρ. 8, 3, 9, Δημ. 49, 328, καὶ μετβ. ἐφ-εστάκει Πολυβ. 10, 20, συγκεκ. δυῖκ. ἐστάτην Πλατ. ἐπιστ. 7, 349, ἔστασαν Θουκ. 4, 56, π. παρκ. σπάν. ἀπαρ. καθ-εστάσθαι Πολυβ. 4, 84, μτχ. δι-εστῆ-μένος Πλατ. Τιμ. 81, καθ- Πολυβ. 10, 4, π. ἀορ. ἐστᾶ'θην Ξεν. Ἑλλ. 3, 1, 9, κατ- Λυσ. 13, 35, προστ. στάθητι Πλατ. Φαιδρ. 236, μτχ. σταθεῖς Ἰσοκ. 5, 148, π. μελ. σταθήσομαι Ἄνδοκ. 3, 34, ἀορ. ἑ. ἔστην Πλατ. πολιτ. 270, ὑποτ. στῶ, Παρμ. 130, στῆ, ἀπολ. 28, στῶ-μεν Θουκ. 1, 33, εὐκτ. σταίην Πλατ. νόμ. 895, γ. πλ. παρα-σταίεν, Γοργ. 451, ἀπαρ. στήναι Θουκ. 5, 102, μτχ. στάς Πλατ. Φαιδρ. 247. Μέσ. ἵσταμαι Θουκ. 1, 53, προστ. ἐξ-ανίστασο Ἰσοκ. 1, 32, παρατ. ἱ-στάμην, ἵσαντο Ξεν. Ἑλλ. 7, 2, 15, μελ. ἀμετβ. στήσομαι Δημ. 10, 40, μετβ. Πλατ. πολ. 484, μτχ. στησόμενος Ξεν. Κυρ. 1, 4, 23, ἀορ. ἔστησάμην, Ἑλλ. 4, 2, 23, ἀπαρ. στήσασθαι, Ἄγης. 11, 7, μτχ. ἀμε-νος, Ἑλλ. 2, 4, 7.

Ἰ-στη-μι (ὡς ἀνωτ.) Αἰσχ. χο. 885, ἴστησι Ἄριστ. ὄρν. 527, ἱστάσι ηρ. 2, 65, 5, 16, ἰλ. ν, 336, ἐπ-ιστάσι ηρ. 1, 167, ἀν-ιστάσι, 5, 71, ὄρν. ἐξ-ιστάντι (Πλατ.) Τιμ. Λοκρ. 100, προστ. ἴστη ἰλ. φ, 313, Εὐρ. ἰκ. 1230, καθ- Ἄριστ. ἐκκλ. 743, καὶ καθ-ἵστα ἰλ. ι, 202, ἀπαρ. ἱζάμεν χρῆσμ. π. Δημ. 43, 66, περ-ιστᾶν Ἄθην. 1, 21, παρ-ιστάμεναι Ὀδ. η, 341, ἀπ-ιστάμεναι (ἄλλ. ἀπ-ιστάναι) ηρ. 1, 76, παρατ. ἴστην Ἄριστ. σφ. 40, ἵστα ηρ. 6, 61, θαμ. ἐπ. ἵστασκε Ὀδ. τ, 574, μελ. στήσω Σοφ. Οἰ. Κ. 1343, καὶ ἀμετβ. ἐστήξω Ὀμ. ἐπιγρ. 15, 14, Εὐρ. ἰ. Α. 675, Ἄριστ. Λυσ. 634, ἀνστάσεις Σοφ. ἠλ. 138, ὄρν. στασῶ Θεοκρ. 5, 54, ἀπο-σασεί Κρητ. ἐπιγρ. ἀπαρ. στήσειν Ὀδ. λ, 314, ηρ. 4, 76 καὶ ἐστήξομαι (ἴδε ἐ-στήκω) Εὐρ. ἰ. Α. 675, ἀορ. α. ἔστη ἰλ. α, 448, Σοφ. Οἰ. Κ. 1303, ηρ. 2, 121, στήσα ἰλ. δ, 298, ὄρν. ἔστασα Πινδ. π. 3, 53, ἐπ- Αἰσχ. χο. 416, μτγν. ἔστασας Ἄνθ. 9, 714, ἔστασε, ὡς 708, στήσε Πινδ. π. 9, 418, στήσεν Ὀδ. η, 4, στήμεν ἰλ. ω, 777, γ. πλ. ἔστασαν ἰλ. μ, 56, εῖ-σαν, ω, 350, εὐκτ. ἐνι-στήσειεν Νον. Δ. 8, 102, ὑποτ. στήσης Σοφ. Οἰ. Κ. 910, μτχ. στασάντων Κρητ. ἐπιγρ. παρκ. ἔστηκα Αἰσχ. Ἄγ. 1379, Ἄριστ. εἰρ. 1178, ηρ. 2, 26, ὄρν. ἐστακα Αἰσχ. Ἐπτ. 956, Σοφ. Αἰ. 200, παρ- Πινδ. π. 8, 74, συγκεκ. δυῖκ. ἔστατον ἰλ. ψ, 284, ἔσταμεν Ὀδ. λ, 466, ἔστατε Ἄριστ. εἰρ. 383, ἐρητε ἰλ. δ, 243, ἐστάσι, μ, 64, Εὐρ. Φοιν. 1079, κατ-εστάσιν ηρ. 2, 84, ὑποτ. ἐφ-εσῶσι Εὐρ. Βακ. 319, εὐκτ. ἀφ-εσταίην Ὀδ. ψ, 104, προστ. ἐσταθι, χ, 489, Ἄριστ. ὄρν. 206, ἐστάτω Σοφ. ἠλ. 50, ἔστατον, ἔστατε, ἰλ. υ, 354, ἀπαρ. ἐστάναι Σοφ. Ἄντ. 640, ηρ. 1, 17, ἐστάμεν ἰλ. δ, 342, ἐστάμεναι κ, 480, μτχ. κατ-εστηκῶς ηρ. 6,

440, ἐστήκῃσα, 2, 426, καὶ σογκεκ. ἐστῶς Αἰσχ. Περσ. 686, -ῶσα Ἄρισ. ἐκκλ. 64, ἰων. ἐστῆς; Ἡρ. 2, 38, -εῶσα, 5, 92, -εὸς Ἴπποκρ. 4, 298, ἐπ. ἐστήως Ἡσ. θε. 519, -ῶτα Ἀπολ. Ρ. 4, 463, παρ' Οἰμ. καὶ Πινδ. μόν. ἐσταότος Ἰλ. τ. 79, -αότα, α, ν, 261, Πινδ. Ν. 5, 2, -αότε Ἰλ. υ, 245, -αότες, ν, 293, -αότων, σ, 246, ὑπερσ. ἐρήκειν, ἐρήκει Ἰλ. δ, 329, ἰων. ἐστήκειε Ἡρ. 7, 452, κατ-ἐστήκειε, 1, 92, καὶ εἰστ- Ἡσ. ἀσπ. 269, Ἄρισ. ὄρν. 543, καθ-εστάκει Ἀθην. 15, 697, γ. πλ. ἐστασαν Ἰλ. μ, 55, Σοφ. Πλ. 723, π. παρκ. σπαν. ἐσταμαι, ἰων. γ. πλ. κατ-εστάτα Ἡρ. 4, 496, π. ἀορ. ἐστάθην Οδ. ρ, 463, Αἰσχ. Περσ. 206, περι-στάθῃ Οδ. λ, 243, γ. πλ. κατ-εστάθεν (ἀντί κατ-εράθησαν) Ἡσ. θε. 674, ὑποτ. ραθῶ Αἰσχ. χο. 20, προς. ράθητε, Ἐπτ. 33, μτχ. ραθίς Πινδ. Ο. 9, 31, Σοφ. Αἴ. 4474, π. μελ. σταθήσομαι Λυκοφρ. 444, ἀορ. β. ἔστην Ἰλ. ζ, 43, Αἰσχ. Ἐπτ. 1016, Σοφ. Αἴ. 950, στήν Ἰλ. λ, 744, δωρ. ἔσταν Πινδ. Ν. 4, 49, ἐξ-Εὐρ. Ι. Α. 436, ἔστας Ἀνθ. 7, 464, ἔστα Πινδ. Ο. 9, 71, θαμ. στάσκειν Ἰλ. γ, 247, ἀνέστα Σοφ. Οἰ. τ. 4200, ἐπ. γ. πλ. ἔσταν Ἰλ. α, 535, Εὐρ. Φιλν. 1246, καὶ στάν Ἰλ. ι, 193, ὑποτ. στῶ Εὐρ. Ἀλκ. 863, Ἄριστ. Ἀχ. 476, ἀν-αστή Οδ. σ, 334, στήη, ε, 598, ἀνα-στή Οδ. σ, 334, δούκ. παρ-στήατον, σ, 483, στείομεν Ἰλ. ο, 297 καὶ στέωμεν, λ, 348, περι-στειώσι (ἄλλ. περι-στήωσι), ρ, 95, ἀπο-στέωσι Ἡρ. 3, 15, εὐκτ. σταίην Οδ. α, 256, Σοφ. Τρ. 656, σταίησαν Ἰλ. ρ, 733, προστ. στήῃ ψ, 97, Σοφ. Τρ. 4076, Ἄριστ. σφ. 4450, δωρ. στάθι, Θεοκρ. 23, 38, καὶ ἀν-στα, 24, 36, παρά-στα Κωμ. ἀποσπ (Μένανδρ.) 4, 405, ἀν-α Ἰλ. ζ, 334, ι, 247, Εὐρ. Ἀλκ. 277, ἀν-στατε Θεοκρ. 24, 50, ἀν-ατε Αἰσωπ. 62, ἀπαρ. στήναι Ἰλ. φ, 266, Σοφ. Φιλ. 277, ἐπ. στήμεναι Ἰλ. ρ, 167, δωρ. στᾶμεν Πινδ. Π. 4, 2, μτχ. στά; Ἰλ. π, 231, Εὐρ. Πλ. 840. Μέσ. ἵσταμαι Ἰλ. κ, 473, Αἰσχ. Ἐπτ. 564, Ἡρ. 8, 68, καὶ μτῶ. 7, 9, ἀντικατ-ίσταται Ἡρ. 2, 37, γ. πλ. ἀπ-ιστέαται (=ἀφίστανται), 2, 413, προστ. ἵστατο ἀμετῶ Ἡσ. ἀσπ. 449, ἀν-Εὐρ. Ἐκ. 499, ἴστω Σοφ. Αἴ. 775, εὐκτ. συναπιστάτατο Ἡρ. 5, 37, ἀπαρ. ἐπίστασθαι, 1, 95, παρατ. ἵστατο, 1, 196, ἐπ-αν-ιστέατο, 4, 80, μελ. ἀμετῶ. στήσομαι Ἰλ. υ, 90, Εὐρ. Ἐλ. 4072, Ἄριστ. Λυσ. 230, δωρ. στάσ- Πινδ. Ν. 5, 16, Εὐρ. Ι. Α. 762, μετῶ. Εὐρ. Ἀνδρ. 763, Ἄριστ. θεσ. 697, Ἡρ. 3, 84, ἀορ. ἐστήσαμην μετῶ. 2, 35, στησ- Ἰλ. α, 480, στήσαντο Οδ. β, 434, αἰολ. ἐστάσαντε Ἀλκατ. 37, ὑποτ. στήσωμαι Οἰμ. ὕμν. 1, 450, εὐκτ. στήσαιτο Ἄριστ. πλ. 453, ἀπαρ. στήσασθαι Ἰλ. ζ, 528, μτχ. -άμενος, σ, 533. Τούτου παρασχ. στα-νύω δωρ. μόν. στανώσθην Κρητ. ἐπιγρ. Ρίζ. στα-, ἵ-στη-μι (=σί-στη-μι)=στο λατ. =li-shtà-mi σανσκρ. =hi-sta-mi ζενδ. ἔστηκα(=σέ-στη-κα), στά-σις=sta-sis λατ. στα-μίν, στά-μνος, ἱ-στός, στή-μων, στα-τήρ, στα-θ-μός, ἀ-στα-θής, στάλη=ταμείον κτηνῶν, ὁ σταλός Ἠσυχ. κοιν. στά-λα, στά-λ-ισμα, καὶ ῥήμα ἀ-μετῶ. στα-λίξω, ἀλλ' ἐτάλιξαν τὰ πρόβατα.

Ἰστιάω ἴδε ἐστίαω.

Ἰστορέω (ἐρευνῶ νὰ μάθω, ἐξακριβῶνω, διηγοῦμαι, ἐκθέτω, μαρτυρῶ τι) Ἄριστοτ. θαυμ. ἀκουσμ. 37, ἀορ. ἱστόρησα Θεοφρ. Ι. Φ. 4 (13, 1), παρκ. ἱστόρηκα Πλουτ. ἡθ. σ. 30, π. παρκ. ἱστόρηται, Ἄριστοτ. κόσμ. 4, 25, π. ἀορ. ἱστορηθείς Στραβ. 3, 2, 13, μτχ. ἱστορηθείσα (=ζωγραφηθείσα) Μιχ. Γλυκ. χρον. σ. 284.

Ἰστορέω (ὡς ἀνωτ.), μτχ. ἱστορῶν Αἰσχ. Περσ. 454, -έων Ἡρ. 4, 56, ἱστορεῦντα, 2, 34, θηλ. ἱστορεύσῃ, 1, 61, παρατ. ἱστορέων, 1, 122, ἀορ. ἱστόρησα Αἰσχ. Πρ. 632. Παθ. ἐν ἱστορέσθαι 4, 24, μτχ. ἱστορούμενος

Σοφ. Τρ. 415, ἱστορευμένη Ἰπποκρ. σ. 28, 18, π. παρκ. μτχ. ἱστορημένα
 Ηρ. 2, 44· ἴδε εἶδω.

Ἰσχανάω καὶ ἰσχάνω (σταματῶ, ἐμποδίζω) ἐπ. μόν. ἰσχανάα Ἰλ. ρ,
 572, ἰσχάνει Ησ. ἔρ. 492, ἰσχανόωσιν Ἰλ. ε, 89, μτχ. ἰσχανόνων Ὀδ. θ,
 288, ἰσχανώσαν Ἰλ. ψ, 300, παρατ. δυϊκ. ἰσχανέτην, ρ, 747, θαμ. ἰσχα-
 νάσασκον, ο, 723, Μέσ. ἰσχανόνωνται Ὀδ. η, 461, προστ. ἰσχανάσθω (=ε-
 πισχέσθω) Ἰλ. τ, 234, παρατ. ἰσχανόνωντο, μ, 38· ἴδε ἔχω.

Ἰσχυραῖνω (ξηραίνω, λιχνεύω) Πλατ. Γοργ. 521, ἀορ. προ-ἰσχυρᾶ-να
 Ἀριστοτ. προβλ. 3, 23, π. ἀορ. ἰσχυράνην, περὶ οὐραν. 2, 12, 11, π.
 παρκ. κατ-ἰσχυρημένος Λουκ. φιλοπατρ. σ. 20. Παρ. ἀπ-ἰσχυραντέον Ἀριστοτ.

Ἰσχυ-αίνω (ὡς ἀνωτ.) Ἰπποκρ. 3, 468, γ. πλ. κατ-ἰσχυαίνοντι Καλλ.
 ἐπιγρ. 48, προστ. ἰσχυαίνει Εὐρ. Ὀρ. 298, ὑποτ. ἰσχυαίνη Αἰσχ. Πρ. 380,
 μτχ. κατ-ἰσχυαίνουσα, Εὐμ. 139, μελ. συν-ἰσχυανεῖ Εὐρ. Ἰ. Α. 694, ἀορ.
 ἰσχυανα Ἀριστ. βατρ. 941, ἰων. ὑποτ. ἰσχυνήωσι Ηρ. 3, 24, μτχ. ἰσχυά-
 νασα Αἰσχ. Εὐμ. 267, π. ἀορ. ἰσχυάνθην Ἰπποκρ. 5, 662, μ. μελ. κατ-
 ἰσχυανεῖσθαι (ἄλλ. κατισχυανεῖσθαι) Αἰσχ. Πρ. 269. ἴδε ἔχω.

Ἰσχυ-νέομαι ἴδε ὑπισχνέομαι, ὑπίσχομαι καὶ ἔχω.

Ἰσχυρίζομαι (προσπαθῶ μὲ ὄλας μου τὰς δυνάμεις, ἐπιμένω, διῖσχυ-
 ρίζομαι) ἀποθ. μέσ. Ἀντιφ. 5, 76, παρατ. ἰσχυρίζομην Θουκ. 7, 49,
 μελ. ἰσχυριοῦμαι Λυσ. 6, 35, ἀορ. ἰσχυρισάμην Θουκ. 5, 26. Παθ. μτχ.
 ἰσχυριζόμενος Ξεν. Κυρ. 6, 4, 18. Παρ. ἰσχυριστέον Πλατ. ἰδ' ἰσχύω.

Ἰσχύω (εἶμαι ἰσχυρός, δυνατός) Ἀντιφ. 5, 93, παρατ. ἴσχυον Θουκ.
 1, 18, μελ. ἰσχύσω Ξεν. Ἀθην. 1, 14, ἀορ. ἴσχυσα Θουκ. 4, 3, μτχ.
 οὐδ. ἰσχύσαν Δ. Κασ. 50, 24, παρκ. ἴσχυκα Αἰσχιν. 1, 165, π. ἀορ.
 ἴσχυθεις Δ. Σικ. 15, 87.

Ἰσχύω (ὡς ἀνωτ.) Πινδ. ἀποσπ. 39, Αἰσχ. Εὐμ. 621, Σοφ. Φιλ. 1094,
 παρατ. ἴσχυον Ἀριστ. σφ. 357, μελ. ἰσχύσω, ἀπαρ. ἰσχύσειν Αἰσχ. Πρ.
 510, ἀορ. ἴσχυσα Σοφ. Αἴ. 502, παρκ. ἴσχυκα Τραγ. ἀποσπ. 1, 12. Ῥίζ.
 ἴ- (=Ἔις ἢ Ἔι-νς), πλ. ἴ-νec, ἰ-σχ-ύ-ς=νι-ς λατ. βί-α, ἰ-σχυρός, ἰ-σχυρί-
 ζομαι, ἰ-σχ-ύω, Ἰ-φι-ς=καὶ Ἰ-φι-ο-ς=ἰσχυρός. Τὸ δίγαμμα σώζεται καὶ ἐν
 τῷ βίσχυον ἢ γίσχυον=ἰσχύον Ησυχ.

Ἰσχω (ἔχω, κρατῶ) Θουκ. 3, 58, ὑποτ. ἴσχω Πλατ. Φιλ. 37, εὐκτ.
 ἴσχοιμι, νόμ. 729, ἀπαρ. ἴσχειν, Φαιδ. 402, μτχ. ἴσχων Θουκ. 7, 35,
 παρατ. συνθ. ἡμ-ἰσχων (τοῦ ἀμπέχω) Πλατ. Πρωτ. 320. Παθ. ἴσχο-
 μαι, μτχ. ἰσχύομενος (ἄλλ. σχύομενος) Ἰσοκ. 19, 11, παρατ. ἰσχύομην Ξεν.
 ἀν. 6, 3, 9, π. παρκ. μτχ. συν-ἰσχημαι Νικητ. χρον. 7, σ. 119.

Ἰσχω (ὡς ἀνωτ.) Ἰλ. ε, 90, Ηρ. 5, 44, Πινδ. Π. 11, 29, Ἀριστ. εἰρ.
 949, ὑποτ. ἴσχω Ἰλ. υ, 139, προστ. ἴσχε Αἰσχ. χο. 1052, ἀπαρ. ἴσχειν
 Ἰλ. ι, 352, Σοφ. Ἀντ. 66, Ηρ. 3, 111, ἐπ. ἰσχέμεναι Ὀδ. υ, 330, ἰσχέμεν
 (ἄλλ. ἴσχειν) Ἰλ. ο, 436, μτχ. ἴσχων Ὀδ. λ, 82, παρατ. ἀναύξ. ἴσχων Ἰλ.
 ο, 618, Εὐρ. Ρησ. 687, Ηρ. 1, 42, παρκ. ἴσχηκα Σχολ. Ἰλ. ε, 798. Μέσ.
 καὶ παθ. ἴσχομαι Ἰπποκρ. 4, 216, εὐκτ. ἴσχοιτο, 2, 336, προστ. ἴσχεο
 Ἰλ. β, 247, Βίων, 1, 97, ἴσχεσθε Ὀδ. ω, 531, ἀπαρ. ἴσχεσθαι, σ, 347, πα-
 ρατ. ἰσχύομην Ἰλ. φ, 366, προ- Ηρ. 1, 141. Τούτου παρασχ. εἶνε ἀμπ-ἰ-

σχω, παρατ. ἡμπισχον Ἄριστ. Δυσ. 1156. Μέσ. ἀμπίσχομαι Εὐρ. Ἐλ. 422, παρατ. ἡμπισχόμεν Ἄριστ. ἐκκλ. 540. ἴδε ἔχω.

Ἰχθυάω (ἀλιεύω, ψαρεύω) ἐπ. ἰχθυάα (=ἰχθυῶ) Οδ. μ, 95, μτχ. ἰχθυάοντες Ησ. ἀσπ. 210, παρατ. ἰχθυάασκον (ἀντί ἰχθύων) Οδ. δ, 368. Μεσ. ἰχθυᾶται = ἀλιεύει Ησυχ. ἀπαρ. ἰχθυᾶσθαι Σχολ. Θεοκρ. 1, 42, μτχ. ἰχθυώμενος Συνεσ. ἐπιστ. σ. 165, π. παρκ. μτχ. ἰχθυωμένη Λυκοφρ. 46. Κατὰ τὸν Εὐστ. π. 437, 12 ἰχθύς παράγεται ἐκ τοῦ ἰχσθαι καὶ θύειν = ὄρμᾶν ἤτοι = πολυκίνητος, κατὰ δὲ τὸν Μ. Ἐτ. σ. 480, 45 ἐκ τοῦ ἰθύω. Ὅπωςδὴποτε ῥίζ. αὐτοῦ εἶνε FiF (ἴδε ἰέω), ἰκ- (ἰκάνω), ἰχ- ἢ ἰχ-, ἰχ-θύς = ῥ-isc -is λατ. = fisch γερμαν. ὅπου τὴν θέσιν τοῦ δίγαμμα ἐν τῷ λατ. κατέλαβε τὸ ρ· ὅτι δὲ τὸ ἰχθύς εἶχε δίγαμμα ἐν ἀρχῇ μαρτυρεῖ ὁ Gellius N. A. 2, 3, λέγων ὅτι τὸ ἰχθύς οἱ ἄττικοὶ ἐδάσυνον.

Ἰω (ἰήμι) ἄρρ. ἀπλοῦν ἐν συνθ. ὑποτ. ἀφ-ίη (ἄλλ. ἀφ-εῖη) Ξεν. Κυρ. 8, 1, 6, εὐκτ. ἀφ-ίοιτε Πλατ. ἀπολ. 29, -ίοιεν Ξεν. Ἐλλ. 6, 4, 3.

Ἰω (ὡς ἀνωτ.), ἀπλοῦν μον. γ. ἐν. ἴει Ἄπολ. Ρ. 4, 632, προστ. ζύν-ιε Θεογν. 1240, -ίετε Κωμ. ἀποσπ. (Κρατίν.), 1, 123, Ἄριστ. εἰρ. 603, παρατ. ζύν-ιον ἰλ. α, 273, π. παρκ. ἰων. μεμετιμένος (τοῦ μετ-ἰω) Ηρ. 6, 1. ἴδε ἰέω καὶ ἴεμαι.

Κ

Καθ-θαίνω. ἴδε καταθαίνω.

Κάθαλον ἄορ. β. τοῦ καταβάλλω ἰλ. ε, 343, μτχ. καθάλων Σουῖδ. ἴδε καταβάλλω.

Καρχάζω (ἀτάκτως, ἀπαιδευτῶς καὶ ἀθρόως γελῶ), ἀπαρ. καρχάζειν Λουκ. ἐτ. διαλ. 6, 3, ἄορ. ἀν-εκάρχασα Πλατ. πολ. 337, ἐξ-εκάρχασε (ἐκ ῥ. καρχάζω) Ξεν. συμπ. 1, 16, μτχ. ἀνα-καρχάσας Πλατ. Εὐθουδ. 300.

Καρχάζω (ὡς ἀνωτ.), μτγν. μτχ. καρχάζουσα Ἄνθ. 6, 74, καὶ κλασ. καρχάζω, μτχ. καρχάζων Σοφ. 199, Ἄριστ. ἐκκλ. 849, μελ. δωρ. καρχάζω Θεοκρ. 5, 142, ἄορ. ἐκάρχασα Ἄνθ. 5, 230, μτχ. καρχάσας Βαβρ. 99. ἴδε χαίνω.

Καρχαλάω (χαλῶμαι ὑπὸ χαρᾶς, ἠδομαι, χαίρω, γελῶ), γ. πλ. καρχαλώσει ἰλ. γ. 43, ἀπαρ. καρχαλάαν = χαίρειν, γαυριῶν Ησυχ. μτχ. -λῶν Ἰσκόφρ. 109, ἐπ. -ῶων ἰλ. κ, 565, -ῶωσα Οδ. ψ, 59, παρατ. θαμ. καρχαλάασκε Ἄπολ. Ρ. 4, 996, -σκον Κ. Σμ. 8, 12. ἴδε χαίνω.

Κάδω. ἴδε κέαδον.

Κάζω (κοσμῶ, καλλωπίζω) ἄρρ. ποιητ. Παθ. ἀντί ἐνεργ. ἐν. μτγν. καζόμενος Νικητ. χρον. σ. 141, παρατ. ἐκάζοντο, σ. 120. ἴδε καίνυμαι.

Καθ-αιμάσσω (καταματώνω), μελ. καθ-αιμάξω Εὐρ. Ἄνδρ. 588, ἄορ. καθ-ήμαξε Πλατ. Φαιδρ. 254, ὑποτ. καθ-αιμάξωσιν Αἰσχ. Εὐμ. 450. ἴδε αιματίζω.

Καθ-αιρέω (καταβιβάζω, κρημνίζω, ἀφανίζω, φονεύω). ἴδ' αἰρέω.

(ΑΝΩΜΑΛΑ ΡΗΜΑΤΑ).

Καθ-αιρέω (ὡς ἀνωτ.), μελ. ἰων. κατ-αιρήσειν Ηρ. 1, 71, κατ-ελοῦσι, 8, 82, ἀορ. 6. κατ-εἶλον, 6, 41, κατ-εἶλομεν, 9, 27, εὐκτ. καθ-έλοιμι Ἄριστ. νεφ. 750, ἀπαρ. κατ-έλειν Οδ. λ, 326. Μέσ. καθ-αιρέομαι, ἀπαρ. κατ-αιρέεσθαι Ηρ. 7, 50, μτχ. κατ-αιρέομενος, 6, 29, π. παρχ. καταραιορημένος, 2, 172, π. ἀορ. μτχ. κατ-αιρεθείς, 5, 36, μ. ἀορ. κατ-ελόμενος, 3, 78· ἴδε αἰρέω.

Καθ-αίρω (καθαρίζω) Πλατ. σοφ. 227, μελ. καθ-αρώ Ξεν. οἰκ. 18, 6, ἀορ. ἐκάθ-ηρα Θουκ. 3, 104, ἀν. 5, 7, 35 (α), εὐκτ. -ήρειεν Πλατ. νόμ. 735 καὶ ἐκάθ-ηρα (καθᾶραι) Ἀντιφ. 6, 37, Ξεν. οἰκ. 18, 8, π. παρχ. κελᾶθ-αρμαι Πλατ. Φαιδ. 69, ἐκ- Ξεν. συμπ. 1, 4, π. ἀορ. ἐκαθ-άρθην Θουκ. 3, 104, π. ἀορ. 6. ἐκαθ-άρην, ὑποτ. ἀποκαθ-αρῆ Ἄρρ. κυν. 27, 1, π. μελ. μτγν. καθ-αρθήσομαι Γαλν. 7, 222, μ. μελ. καθ-αροῦμαι Πλατ. Κρατ. 396, μ. ἀορ. μτγν. ἐκαθ-ηράμην Φιλοστρ. Ἄπολ. 7, 32, ὑποτ. καθ-ήρηται Πλατ. νόμ. 881, προστ. καθ-ηράσθω, νόμ. 868, ἀπαρ. καθ-ήρασθαι, Φαιδρ. 243, μτχ. καθ-ηράμενος, νόμ. 865.

Καθ-αίρω (ὡς ἀνωτ.) Ἰπποκρ. 8, 54, παρατ. κἀκάθ-αιρον Ἄριστ. σφ. 118, κάθ- Οδ. χ, 453, ἀορ. ἐκάθ-ηρα ἰλ. π, 228, ἐπ. κάθ-ηρα, ξ, 171, παρχ. κελᾶθαρκα Σχολ. Ἄριστ. εἰρ 753, π. παρχ. κελᾶθ-αρμαι Αἰσχ. Ἰπποκρ. 7, 322, π. ἀορ. ὑποτ. καθ-αρθῆ, 7, 386. Μέσ. καθ-αίρομαι Αἰσχ. ἀποστ. 39, μελ. καθ-αροῦμαι Ἰπποκρ. 7, 54, ἀορ. ἐκαθ-ηράμην, 2, 644, ἀπαρ. καθ-ήρασθαι Αἰσχ. ἀποστ. 365, μτχ. δωρ. ἀπο-καθ-αράμενος Πλατ. Τιμ. Λοκρ. 104 Παρ. καθ-αρτέον Ἰπποκρ. 2, 129· ἴδε κἀίνουμαι.

Καθ-άπτω (προσάπτω, προσαρμόζω, ἐγγίζω διὰ λόγων, ἐπιπλήττω) καὶ καθ-άπτομαι, μτχ. ἰων. κατ-απτόμενος Ηρ. 8, 65, παρατ. καθ-άπτετο ἰλ. ο, 127, ἀορ. καθ-ᾤψε Ἀνθ. Παλ 9, 324· ἴδε ἄπτω.

Καθ-έζομαι (κάθημαι), καθ-έζονται Λυσ. 13, 37, παρατ. ἐκαθεζόμεν Ξεν. ἀν. 1, 5, 9, μελ. καθ-εδούμαι Δημ. 5, 15, μτγν. κάθεδθήσομαι Δ. Λαερ. 2, 72, π. ἀορ. μτγν. ἐκαθ-έσθην Πανυσ. 3, 22, π. μελ. προ-καθεσθήσομαι Αἰσχίν. 3, 167· ἴδε ἄπτω.

Καθ-έζομαι· ἴδε ἕζω καὶ εὐδω.

Καθ-εἰργνυμί· ἴδε εἶργω.

Καθ-ελκύω· ἴδε ἐλκύω.

Καθ-εὔδω· ἴδε εὐδω.

Καθ-έω (θέτω, καθίζω τι) ἄρρ. ἀπλοῦν, ἀορ. α. μόν. ἐν συνθ. καθ-εἶσε ἰλ. ε, 36, κάθ-έσαντο (ἄλλ. καθ-έσαντο) Πινδ. Π. 5, 42, καὶ μέσ. καθέσατο Ἄνακρ. ἐπιγρ. 111. Παρ. κάθεισις, καθεσμός· ἴδε ἕζω.

Καθ-ηγέομαι (ἡγοῦμαι, προπορεύομαι) ὁμαλ. πεζ. καὶ ἰων. μτχ. κατ-ηγέομενος Ηρ. 9, 104, παρατ. -ηγέετο, 9, 66, -ηγέοντο, 4, 125, μελ. -ηγήσομαι, 7, 8, ἀορ. -ηγήσατο, 2, 56, -ηγήσαντο, 7, 215, μτχ. -ηγησάμενος, 2, 49· ἴδε ἡγέομαι.

(α) Κατὰ Μοιρ. 195 «ἐρρύπανα ἐκάθηρα Ἄττικοί, ἐρρύπανα ἐκάθηρα Ἐλληνες».

Καθ-ήκω (φθάνω, ἐκτείνομαι εἰς τι, ἀρμόζω), μτχ. ἰων. κατ-ήκων Ἡρ. 4, 471. ἴδε ἤκω.

Κάθ-ημαι (κάθομαι) Πλατ. Φαιδ. 98, κάθησαι Ξεν. Κυρ. 3, 1, 6, καθη Ὑπερείδ. ἀποσπ. 136, κάθηται Δημ. 9, 70, καθήμεθα, 2, 23, κάθησθε, 2, 24, κάθονται Πλατ. πολ. 555, ὑποτ. καθῶμαι, καθόμεθα Δημ. 4, 44, ὄνται, 59, 67, εὐκτ. κατοίμην πλ. Θεαγ. 130, προστ. κάθου π. Λ, Ψαλτ. 109 1, μτχ. καθήμενος Θουκ. 2, 20, καθήμεν Δημ. 48, ἄλλοις Θουκ. 5, 6, ἐκαθήμεθα Δ. Κασ. 72, 21, ἐκάθηοντο Δυσ. 13, 37, ἀλλά καὶ ἀνακαθίστημι Πλατ. Ἀντεραστ. 132, καθήτο Δημ. 18, 469, καὶ καθήστο Ἰσαϊ. 6, 19, καθήτοι Δημ. 19, 455, καθήσθε, 25, 21, καθήντο Θουκ. 5, 58, μελ. μτγν. καθήσομαι Δ. Δευϊ. 8, 35.

Κάθ-ημαι (ὡς ἄνωτ.) Θεογν. 1281, Ἄριστ. νεφ. 255, καὶ ἰων. κάθημαι, κάθησαι Ἡρ. 3, 134, κατέαται (=κάθηται), 2, 86, ὑποτ. καθῶμαι Εὐρ. Ἐλ. 1084, -ῆται Ἄριστ. ἱππ. 754, εὐκτ. καθ-ότο Ἄριστ. βατρ. 919, -οίμεθα (ἄλλ. -ήμεθα), Δυσ. 149, προστ. κάθησο Ἰλ. 6, 491, Εὐρ. Ἰ. Δ. 627, κωμ. κάθου Κωμ. ἀποσπ. 2, 1190, καθήσθω Αἰσχ. Πρ. 916, -ησθε, ἰκ. 365, ἀπαρ. καθήσθαι Σοφ. Οἰ. Κ. 1158, μτχ. καθήμενος Ἰλ. ξ, 5, ἰων. κατήμενος Ἡρ. 8, 73, παρατ. ἐκαθήμην Ἄριστ. ἐκκλ. 152, ἐκάθητο Οἰ. ὕμν. 7, 14, καὶ καθήστο Ἰλ. α, 569, Εὐρ. Βακ. 1102, -θησθε Ἄριστ. Ἄχ. 638, καθήσθε, Ἄχ. 543, 302, ἰων. ἐκατέατο Ἡρ. 3, 144, καθήντο Ἄριστ. ἐκκλ. 302, ἐπ. καθεῖατο Ἰλ. λ, 76, ἰων. κατέατο (=ἐκάθηοντο) Ἡρ. 9, 90, μελ. καθήσεσθε Εὐρ. ἀποσπ. 952. ἴδε ἤμαι.

Καθ-ιερόω ἴδε ἱερόω.

Καθ-ιζώ καὶ ἰων. κατ-ιζώ ἴδε ἰζώ.

Καθ-ιημι καὶ ἰων. κατ-ιημι ἴδε ἱημι.

Καθ-οράω καὶ ἰων. κατ-οράω ἴδε ὄράω.

Καθ-υβρίζω καὶ ἰων. κατ-υβρίζω ἴδε ὑβρίζω.

Καί-νυμαι (νικῶ, ὑπερτερῶ, καταστρέφω), ποιητ. καίνονται=νικάω Ἠσυχ. ἀπαρ. καίνεσθαι=νικῶν ὡς μτχ. καινόμενα=διαφθείρουσα ὡς παρατ. ἐκαίνυτο Οδ. γ, 282, Μόσχ. 1, 92, ἠσ. ἀσπ. 4, ἀπ-ὸδ θ, 427, παρκ. ἀντι ἐν κέκασσαι (κεκοσμησται), τ, 82, κέκασται Ἰλ. υ, 35, Εὐρ. Ἠλ. 616, -άσμεθα Οδ. ω, 509, ἀπαρ. -ασθαι Ἰλ. ω, 546, Πλατ. πολ. 334, καθ' Ὀμ. Οδ. τ, 395, μτχ. -ασμένος Ἰλ. δ, 339, ἠσ. θε. 929, Αἰσχ. Εὐμ. 766, Ἄριστ. ἱππ. 685, ὄμωρ. κεκαδμένος (=κεκοσμημένος) Πινδ. Ο. 1, 27, ὑπερσ. ἐκέαστο Ἰλ. π. 808, κέκαστο, ξ, 124. Τούτου παρασχ. εἶνε τὸ μτγν. κάζομαι. Ρίζ. καθ-, καθ-αρόν (=οὐ) θολερὸν (Μακεδ.) Ἠσυχ. ἤτοι καθ' ἀρόν καὶ κάδ-μος=δόρυ, λόφος, ἀσπίς ὡς ἤτοι κόσμημα, κάζω (=καδ-ίω), καίνυμαι (=καίδ-νυμαι), καθ-αρός=castus (=cad-tus) λατ. cuthami=καθαίρω, κας-αρίζω, σανσκρ. cand-εο=λευκός εἶμι, ἀσπρίζω, Κασταλία.

Καίρω (κτείνω, φονεύω) σπαν. πεζ. Ξεν. Κυρ. 4, 2, 24, παρκ. β. μτχ. κατὰ-κεκονότες (ἄλλ. κατὰ-καινόντες), ἄν. 7, 6, 36.

Καίνω (ὡς ἄνωτ.) Εὐρ. Φοιν. 44, ὑποτ. καίνω Κελλ. Ἄρτ. 12, προστ.

καινέτω Σοφ. Ηλ. 820, άπαρ. καινεν Αίσχ. χο. 886, μτχ. καινων Ἄγ-
1562, Σοφ. Οἱ. Κ 994, μελ. κανω Εὐρ Ηρ. μ. 1074, άορ β. έκανον Σοφ.
Ἄντ 1319, εύκτ. κανοι Αίσχ Ἐπτ. 630, άπαρ. κανῆν (άλλ. κανεῖν) Θε.
οκρ. 24, 91, μτχ. κανών Εὐρ Ηρ. μ. 865, παρκ. β. κέκονα Σοφ άποσπ.
896 Παθ. καινεται Αίσχ. Ἐπτ 347, μτχ. -όμενος (άλλ. κλινόμε-) Εὐρ.
Κύκλ. 360, παρατ. έκαινόμην, Ι. Τ. 27. ῥίζ. κταν-, κτεν-, καν-, συγγενεῖς
ταῖς θαν- (θνήσκω), φεν- (έπεφνε) -τω (εἶνω, τεντώνω), κτεινω και κτίνο-
νο-μι (=κτεν-ινλ. κτίνον, κτόν-ος, καινω (=καν-τω), ξ-καυ-

Λαίω, ως και παρ' ήμῖν, κατα- Θουκ. 2, 53, παλαιόν άττ. κάω
Πλατ. Τιμ. 58, παρατ. έκαον (=κλ. έκαον) Ξεν. άν. 1, 6, 4, έκαον, Ἐλλ.
5, 4, 41, 2, 49, μελ. καύσω Ξεν. Κυρ. 5, 4, 21 και παθ. ή
μτγν. καυσούμενος Γαλην. 10, 656, άορ. έκαυσα Ξεν. Κυρ. 3, 3,
33, άπαρ. καύσαι Πλατ. Γοργ. 456, μτχ. καύσας Θουκ. 7, 80, παρκ.
κατα-κέκαυκα Ξεν. Ἐλλ. 6, 5, 37. Παθ. περι-καίονται Ἄνδοκ. 2, 2,
μτχ. καιόμενος Θουκ. 2, 52, παρατ. έκαίετο (άλλ. έκίετο) Ξεν. Ελλ.
6, 4, 36, π. παρκ. κέκαυμαι Θουκ. 4, 34, κατα- Ἄνδοκ. 1, 108, ύ-
περσ. έέκαυτο Δ. Κασ. 47, 18, άπ- Λουκ. Τοξ. 61, π. άορ. α. έκαύ-
θην (άλλ. καυθεισι) Πλατ. Τιμ. 68, κατ- Θουκ. 3, 74, π. άορ. β. έκάην
μτγν. Πλουτ. ήθ. 283, π. μελ. καυθήσομαι Λουκ. Περειγρ. 8, κατα- Ξεν.
άν. 7, 4, 15, έκ- Πλατ. πολ. 361, π. μελ. β. μτγν. καήσομαι Η. Δ.
Συρ. σοφ. 28, 23, κατα- Ν. Δ. Κορ. Α. 3, 15. Παρ. πυρί-καυτος Πλατ.
δια-καυτέον Γεωπ.

Καίω (ώς άνωτ), γ. πλ. καιουσι Ιλ. ι, 77, άνα- Ηρ 2, 39, άλλα και
κάω Ἄριστ. άποσπ. 403, άπαρ. καιέμεν Ιλ. ξ, 397, παρατ. έκαιον Οδ. ι,
553, Εὐρ. Βακ 758, κατον Ιλ φ, 343, έκαον Κωμ. άποσπ. 4, 511, μελ.
καύσω έπι- Κωμ. άποσπ. 2, 681, κατα- Ἄριστ. Λυσ 1218 και σπαν. καύ-
σομαι, πλ. 1054, άπαρ. καύσειν Ἄνθ 9, 15, άορ. έκαυσα Ἄριστ. εἰρ. 1088,
έν τμήσ. Ηρ 8, 33, άν- Εὐρ. Κυκλ 383, έπ. έκηα Ιλ. α, 40, έν τμήσ.
κῆεν, φ, 349, μτγν. έπ. κείαν Ἄπολ. Ρ. 1, 588, ύποστ. κῆομεν Ιλ. η, 337,
εύκτ. κῆαι, φ, 336, -αιεν, ω, 38, προστ. κῆον Οδ φ, 176, άπαρ. κῆαι, ο,
97, κατα κῆαι, λ, 46, και κακῆαι, λ, 74, μτχ. άττ. ποιητ. κείας Αίσχ.
Αγ. 849, Σ φ. Ηλ. 757, έκ- Εὐρ. ῥησ. 97, Ἄριστ. εἰρ. 1132, κῆαντες Οδ.
ι, 231, προσ κέκαυκα Κωμ. άποσπ. 4, 439. Παθ. καιομαι, κῆται Ἄριστ.
Λυσ. 8, σφ 1372, κατα- Ἄθην 6, 237, παρατ. καιέτο, 13, 598, καινο-
το Ιλ. α, 52, π. παρκ. κέκαυμαι Εὐρ. Κύκλ 457, έκ- ἵπποκρ. 2, 54, άλλα
κέκαυσται, 7, 242, π. άορ. α. έκαύθην, 5, 146, μτχ. καυθει; Πινδ Ν. 10,
35, π. άορ β. έκάην Οδ μ, 13, έν τμήσ. Ιλ. ι, 212, κατ- Ηρ. 2, 180, ά-
παρ. έπ. καήμεναι Ιλ. ψ, 210, κατα-καῆναι Ηρ 2, 107, μτχ. καέντα, 1,
51, π. μελ. καυθήσομαι Ἴπποκρ 7, 422, π. μελ. β. μτγν. καήσομαι Χρ.
Σιβ. 3, 507, μ. άορ. άνακαυσώμεθα Ηρ. 1, 202, έπ. κῆαντο Ιλ. ι, 88,
μτχ. κῆάμενος, ι, 234. Παρ. καυστός Εὐρ. Κυκλ. 633, έπί-καυτος Ηρ. 7,
71. ῥίζ. φαF- (αύαινω, αύω, άζάνω), καF-, καυ-, κάω, κα-τω, κάω, καυ-
μα, καυ στηρός, καυ-στικός, έγ-καυ-στον, έγκου-στικός, κη-ώδης, κη-λεος.

Καλέω (προσκαλώ, ονομάζω τινά) Ἄντιφ. 5, 35, εύκτ. καλέη Ξεν.
Ἐλλ. 2, 1, 13, παρατ. έκάλουν Πλατ. νόμ. 700, μελ. καλέσω Αίσχιν.
1, 67, Ἄριστοτ. ήθ. Νικ. 2, 7, 10, και άττ. καλώ Ξεν. συμπ. 1, 15,

ἀορ. ἐκάλεσα Πλατ. πολ. 477, παρκ. κέκληκα, πολ. 580, π. παρκ. κέκλημαι Θουκ. 2 37, (μτγν. κεκάλεσμαι Σουΐδ.), π. ἀορ. ἐκλήθην Ἀντιφ. 1, 23, μελ. κληθήσομαι Πλατ. νόμ. 681, ἀντι-Ξεν. συμ.π. 4, 15, μετ' ὄλ. μελ. κεκλήσομαι Πλατ. Τιμ. 42. Μέσ. καλοῦμαι, νόμ. 914, μελ. σπαν. ἐπι-καλέσομαι Λυκούργ. 17, ἐκ-Αἰσχιν. 1, 174, καὶ συνηρ. εὐχρ. καλοῦμαι Ξεν. συμ.π. 5, 2, ἀορ. προσ-εκαλεσάμην Δημ. 34, 13, μτχ. κλεσάμενος Ξεν. συμ.π. 3, 3, 4. Παρ. κλητέος Πλατ.

Καλέω (ὡς ἄνωτ.), καλεῖ ἰλ. δ, 204, καλέουσι Ὀδ. λ, 187, δωρ. γ. πλ. καλέοσι Πινδ. Ν. 9, 41, εὐκτ. καλέοι Ηρ. 1, 11, ἀπαρ. ἐπ. καλήμεναι ἰλ. κ, 125, μτχ. καλέων Πινδ. Π 2, 43, παρατ. ἐκάλει ἰλ. γ, 294, -λεε Ηρ. 1. 420, ποιητ. κάλεον ἰλ. κ, 197, κάλεις (ἄλλ. ἐκ-) Σοφ. Οἱ. τ, 432, ἀπ-εκάλεε Ηρ. 3, 74, θαμ. καλέεσκον ἰλ. ι, 562, καὶ κάλεσκον Ἄπολ. Ρ. 4, 1514, μελ. συγ-καλέσω Ηρ. 3, 74, ἀττ. καλῶ Ἄριστ. Αἰχ. 968, καλεῖ, ὄρν. 1440, ὄμ. καλέουσι ἰλ. γ, 383, ἀορ. ἐκάλεσα Πινδ. Ο 1, 37, Εὐρ. Ελ. 348, ἐπ. ἐκάλεσσα; Ὀδ. ρ, 379, Πινδ. Ο 6, 53, κάλεσσα ἰλ. π, 693, μτγν. ἐκλησα Νικ. ἀποστ. 22, ἐπι-Μουσαῖ. 10, ὑποτ. καλέσω Σοφ. Φιλ. 1452, μτχ. καλέσας ἰλ. α, 402, παρκ. κέκληκα Ἄριστ. πλ. 260, π. παρκ. κέκλημαι ἰλ. κ, 259, Ηρ. 1, 98, γ. πλ. ἐπ. κεκλήταται (= ηνται) Ἄπολ. Ρ. 1, 1128, ἰων. κεκλέαται Ηρ. 2, 164, εὐκτ. κεκλήσο Σοφ. Φιλ. 149, κεκλήμεθα Ἄριστ. Λυσ. 253. μτχ. κεκλημένος Ὀδ. ζ, 244, ὑπερσ. ἐκέκλητο Ηρ. 1, 119, κέκλητ' (ἄλλ. κεκλήτο) Σοφ. ἀποστ. 624, γ. πλ. κεκλήατο ἰλ. κ, 195, π. ἀορ. ἐκλήθην, Σοφ. Οἱ. τ. 1359, Ηρ. 1, 173, καὶ προσ-εκαλέσθην Ἰπποκρ. 3, 614, μετ' ὄλ. μελ. κεκλήθη ἰλ. γ, 438, Ἀρχιλ. 24, κεκλήσεται Αἰσχ. Πρ. 840, Ἄριστ. ὄρν. 761, μ. μελ. ἀντί παρ. καλεῖ Σοφ. Ηλ. 971. Μέσ. καλοῦμαι Αἰσχ. γο. 201, καλέεσθαι Ηρ. 2, 112, καλέονται Ὀδ. ο, 433, ἀπαρ. καλεῖσθαι Πινδ. Ο. 6, 56, μτχ. καλεόμενος Ηρ. 5, 92, καὶ 9, 62, παρατ. προεκαλέετο, 4, 201, θαμ. καλέεσκετο ἰλ. ο, 338, ἐπ-εκαλέοντο Ηρ. 7, 459, καὶ καλεῦντο ἰλ. β, 684, μελ. καλέσομαι Νον. 2, 235, ἀττ. καλοῦμαι Ἄριστ. ἐκκλ. 864, ἀορ. καλέσατο ἰλ. γ, 461, ἐκαλέσατο, ο, 143, καλέσαντο, α, 270, προστ. καλέσασθε Ὀδ. η, 43, ὑποτ. προκαλέσεται ἰλ. η, 39, ἀπαρ. καλέασθαι Ηρ. 7, 189. Παρ. κλητός Ὀδ. ρ, 386. ῥίζ. καλ-, καρ-, κλα-, κλη-, καλ-έω=cal-o ἀρχ. λατ. κάλ-ημι, κέλ-ομαι, κέκ-λομαι (=κε-κέλ-ομαι), κι-κλή-σκω, κέλ-αδος, κελ-αδέω, κελ-αδ-ω, κελ-α ρύζω, κελ-εύω, κλη-τήρ, κλη-τός, κλη-σις, κλη-τεύω, κηρ-υξ, κηρύσσω.

Κάλημι (καλέω) αἰολ. Σαφρ. 1, 16. Τοῦ δὲ περιληπτ. καλιζομαι εὐρίσκειται προστ. ἐν. προκαλιζέο Ὀδ. σ, 20, καὶ παρατ. προκαλιζέτο ἰλ. γ, 19, Ὀδ. θ, 228. ἴδε καλέω.

Καλινδέω (κυλίω), καλινδεῖται Ἄριστοτ. Ι. Ζ. 9, 2, μτχ. -ούμενος Ξεν. ἀν. 5, 2, 31, παρατ. ἐκαλινδεῖτο Ξεν. Κυρ. 1, 4, 5, π. ἀορ. μτγν. καλινδηθεῖς Συνεσ. ἐπιστ. 32.

Καλινδέω (ὡς ἄνωτ.) καὶ καλινδέομαι, παρατ. ἐκαλινδέετο Ηρ. 3, 52. ἴδε κυλίω.

Καλύπτω (σκεπάζω) σπαν. Ξεν. ἰππ. 12, 5, παρατ. περι-εκάλυπτον, Κυρ. 7, 3, 14, ἀορ. περι-εκάλυψα Πλατ. Τιμ. 34, παρκ. μτγν. ἀπο-κεκάλυφα Ὀργι. τ. 3, σ. 561, π. παρκ. ἐπι-κεκάλυπται Πλατ. Κρατ.

Κάμπτω (ὡς ἄνωτ.) Ἄριστ. θεσ. 53, ἄπαρ. -τειν Εὐρ. ἀποσπ. 45, μτχ. -των Αἰσχ. Πρ. 32, παρατ. ἔκαμπτον Εὐρ. Βακ. 1069, μελ. συγ-κάμψει Ἴπποκρ. 3, 424, ἄπαρ. κάμψιν Σοφ. Οἰ. Κ. 91, (ἄλλ. -τειν) καὶ ἐπ. -έμεν Ἰλ. τ, 72, ἄορ. ἔκαμψα Οδ. ε, 453, Κωμ. ἀποσπ. 2, 248, ὑποτ. -ψω Εὐρ. Ἐκ. 1079, -ψη Ἰλ. δ, 486, εὐκτ. κάμψαιμι Εὐρ. Ἴππ. 87, -ειε Αἰσχ. Πρ. 396, προστ. -φω Σοφ. Οἰ. Κ. 19, ἄπαρ. κάμψαι Εὐρ. ἰκ. 748, μτχ. κάμψας Ἄριστ. νερ. 178, Πρ. 4, 43, π. παρκ. ἄπαρ. κεκάμψθαι Ἰπποκρ. 4, 280, μτχ. ἐπι-κεκαμμένος, 1, 91, π. ἄορ. καμψθεις Αἰσχ. Πρ. 513. Μέσ. κάμπτομαι, κάμπτει (ἄλλ. κάμπτεται ἐνερ.) Εὐρ. Ἰ. Τ. 815. Ρίζ. κάμ-, ὅθεν τὸ μτγν. κάμ-άρα=cam-era λατ. κάμ-πή, κάμπ-τω, καμπ-τός, καμπ-τήρ, καμπ-ύλος.

Καν-αχίζω (ψόφον ποιῶ, φωνάζω, κραυγάζω), ἐπ. μόν. παρατ. κανάχιζε Ἰλ. μ, 36, Ησ. ἀσπ. 373. Τούτου περιληπτ. εἶνε καν-αχέω ἐπ. καὶ κωμ. -οσι Κωμ. ἀποσπ. 2, 149, μτχ. -ῶν, 2, 162, ἄορ. κανάχῃσε Οδ. τ, 469, Ἄπολ. Ρ. 4, 905. Ρίζ. καν-, καν-αχῆ καν-άζω (=καν-αχ-ίω), καν-αχ-έω, can-ο=ἄδω λατ. καν-αχ-ής, κύ-κνος (=κύ-καν-ος), can-tus=ὠδή λατ. =chant γαλλ. Ἀλλὰ μὴ κάλλιον ἐγένετο ἐκ τῆς προθ. κάν (=κόν, κοῖν κυν, σὺν) καὶ ἤχος, ὅθεν καν-αχ-ή=συν-ήχησις, καν-αχ-ίζω; πρόβλ. κοναβίζω.

Κάπετον ἀντί κατάπεσον.

Καπνιάω καὶ καπνίζω, γ. πλ. καπνιώσι Ἄπολ. Ρ. 3, 131, ἄορ. κάπνισαν Ἰλ. β, 329. Ρίζ. κῖαπ-, κάπ-ύω, κάπ-νός, =vap-or λατ. κάπν-ιάω, κάπ-ν-ίζω, κάπ-υρός, κε-καφ-ηώς, ἐγ-κάπ-τ-ει=ἐκπνεῖ Ησυχ. κόπ-ρος, κάπ-ος =ψυχῆ πνεῦμα Ησυχ. κοῦφ-ος, κουφ-ίζω.

Καπύω ἢ κάπω (ἐκπνεῖ) ἄορ. ἐκάπυσσεν Ἰλ. χ, 467, κάπυσσεν Κ. Σμ. 6, 523, παρκ. κέκηψε =τέθηκε Ησυχ. κεκαφῆτα θυμόν (=ἐκπεπνευ-κότα) Ἰλ. ε, 668. Παρ. κάπ-υς =πνεῦμα Ησυχ. Ἴδε καπνιάω.

Καρη-κομόω (ἔχω τὴν κεφαλὴν μου διὰ κόμης κεκοσμημένην), μόν. ἐν. μτχ. κερηκομώντες Ἰλ. β, 11. Ἴδε κομέω.

Καρκαίρω (ψόφον ποιῶ, ἠχῶ) ἐπ. καὶ μόν. παρατ. κάρκαιρε Ἰλ. υ, 157. Ρίζ. καρ-, κάρ-υον, κάρ-καροι=τραχεῖς Ησυχ. καρ-καίρω (=καρ-καρ-ίω)=craquer γαλλ. Krachen γερμ.

Κατα-βρόχω (καταπίνω), ἄορ. κατα-βρόξιεν Οδ. δ, 22; καὶ καταβρό-ξιεν Δ. Περ. 64, ὑποτ. καταβρόξη Λυκόφρ. 742, μτχ. καταβρόξασαι Ἄπολ. Ρ. 2, 271. Ἴδε καὶ βιβρώσκω.

Κατα-γρηράσκω ἴδε γρηράσκω.

Κατ-αγινέω (κατακομίζω), μόν. μτχ. καταγινέων Πρ. 6, 75, καὶ παρ. κατα-γίνεον Οδ. κ, 404. Ἴδε ἄγω.

Κατα-γλωττίζω (καταφιῶ, καταφλυαρῶ, λοιδορῶ) μόν. παρ. κατε-γλώττιζε Ἄριστ. Ἄχ. 380, καὶ π. παρκ. μτχ. κατεγλωττισμένον, θεσ. 131. Ρίζ. γλωσσ-, γλώσσ-α, γλωσσ-ίς, γλωσσ-ίδιον, γλωσσ-ίζω, γλωττ-ίζω.

Κατά-γνυ-μι (κατασυντρίβω, καταθραύω), μελ. μτγν. κατέαξει Ν. Δ. Μαθ. 12, 20, καὶ μτγν. κατέαξας (ἄλλ. κατάξας) Λουκ. Ἀλεξ. 14, παρκ. α. μτγν. κατ-εάγηκε Κιναμμ. σ. 190, παρκ. β. κατέαγα, ἄπαρ. -εαγέναι Πλατ. Γοργ. 469, μτχ. -εαγώς, Γοργ. 524, π. ἄορ. α. μτγν. κατ-εάχθην Π. Δ. Ἱερ. 31, 25, τὰ λοιπὰ ἐν ἄγνυμι.

Κατ-άγ-νυ-μι (ὡς ἀνωτ.), μελ. κατ-άξω Κωμ. ἀποσπ. 2, 559, ἀορ. κατ-έαξα Ἰλ. ν, 257, π. κατ-άγνομαι, μτχ. Ἄριστ. εἰρ. 703, π. ἀορ. 6. εὐκτ. κατ-αγεῖη, Ἀχ. 943, κατεαγεῖη Ἰπποκρ. 4, 128, μτχ. κατ-αγεῖς Ἄνθ. Πλαν. 187, -εαγεῖς Ἰπποκρ. 4, 154, καὶ -εηγεῖς 4, 324, παρκ. 6. κατ-έαγα, ἰων. -έηγα σπαν. κἀτ-ηγα Ἰπποκρ. 3, 75, μτχ. -εαγῶς Ἄριστ. πλ. 545, ἰων. -εηγῶς Ἡρ. 7, 224, θηλ. -εαγῶτα Ἰπποκρ. 3, 426· τὰ λοιπὰ ἴδ' ἐν ἄγνυμι.

Κατα-δάσομαι· ἴδε δαίω.

Κατα-δηλέομαι -οῦμαι (παραβαίνω, λυμαίνομαι, καταβλάπτω), εὐκτ. καδαλέοιτο Ἐπιγραφ. παρκ. καδαλημένω ὡς. ἀορ. κατα-δηλησαμένη Μετανδ. Ἰστ. σ. 414, 7. ἴδε δηλέομαι.

Κατα-δουλιζομαι (καταδουλεύομαι), εὐκτ. καταδουλιζοιτο Ἐπιγραφ. ἀορ. δωρ. καταδουλιζάσθω ὡς. ἴδε δουλῶ.

Κατα-δουλόω (ὄλωσ βίξ δουλῶω τινά) σπαν. ἐν. Θουκ. 3, 70, π. παρκ. κατα-δεδούλωμαι Πλατ. συμπ. 249, ἀλλὰ μέσ. πολ. 351. Μέσ. -δουλοῦμαι Θουκ. 3, 63, Ἰσοκ. 5, 53, ἀορ. -ωσάμην Δυσ. 12, 39· ἴδε δουλῶω.

Κατ-αζαίνω (καταξηραίνω), μόν. ἀορ. κατ-αζήνασκεν Οδ. λ, 586· ἴδ' ἀζαίνω.

Κατα-εἰνυον· ἴδε ἐννυμι.

Κατα-θνήσκω, κἀθανε, κατθανεῖν· ἴδε θνήσκω.

Κατ-αι-δέω (καταισχύνω, ἐντροπιάζω), καταιδεῖ=καταισχύνει Φωτ. σ. 137, 1, ἀορ. κατ-ἤδεσα Θεμιστ. λογ. 15, σ. 191, μελ. καταιδέσω Εὐστ. ἔρ. σ. 126, 26, π. ἀορ. κατ-ἤδέσθη Πλουτ. Πομπ. 64.

Κατ-αι-δέω (ὡς ἀνωτ.), μόν. μέσ. εὐχρ. κατ-αιδέομαι -οῦμαι Εὐρ. Ορ. 682, προστ. κατ-αιδῶ, Ἐλ. 805, μτχ. κατ-αιδόμενος Ἡρ. 3, 72, π. ἀορ. κατ-ἤδέσθη (ἐφοθήθη) Εὐρ. Ηρακλ. 1072, προστ. καταιδέσθητι Ἄριστ. νειφ. 1468, μτχ. κατ-αι-δεσθεῖσα Εὐρ. Ἰππ. 772, μ. ἀορ. προστ. κατ-αίδεσαι Σοφ. Οἰ. τ. 654· ἴδ' αἰδέομαι.

Κατα-λείπω· ἴδε λείπω.

Κατ-αλέω (ὄλωσ λεπτόνω, συντριβῶ, ἀλέθω), καταλέουσιν Ἡρ. 4, 172, μτχ. καταλέοντος Ἄριστ. ἀποσπ. 267, ἀορ. κατ-άλεσαν Οδ. υ, 109· ἴδ' ἀλέω.

Κατ-αμάω (ἐπισωρεύω), μόν. μέσ. μετογ. κατ-αμῶμενος Ἰωστ. ἰουδ. πολ. 2, 15, 4, ἀορ. κατ-αμήσατο Ἰλ. ω, 165· ἴδ' ἀμάω.

Κατ-αν-άλισκω (κατεξοδεύω), παρακτ. ἀναυξ. κατ-αν-άλι-σκον Ἰσοκ. 1, 18· ἴδ' ἀναλίσκω.

Κατα-ρέμω· ἴδε νέμω.

Κατα-νεύω· ἴδε νεύω.

Κατ-ανύω· ἴδ' ἀνύω καὶ ἄνω.

Κατα-παύω· ἴδε παύω.

Κατα-πρηνώ (καταπρηνίζω, κατακρημνίζω), μόν. ἀορ. κατεπρηνώσατο (ἄλλ. καταπρ-) Ἄνθ. Παλ. 7, 652· ἴδε πρηνίζω.

Κατα-πρόισσομαι (προχωρῶ μακρότερα, ἀτιμωρητὶ προχωρῶ, καταφρονῶ, καταπροϊδῶ), μόν. μελ. κατα-προΐξει Ἄριστ. νεφ. 1240, κατα-προΐζεται (α) Ηρ. 3, 156, ἀπαρ. καταπροΐζεσθαι, 3, 36. Παρ. προϊκτής· ἴδε ἴκω.

Κατ-αράομαι· ἴδ' ἀράομαι.

Κατα-ρραχίζω (διὰ τῆς ῥάχεως ἀποτέμνω, σχίζω), ἀορ. κατ-ερράχι-σε Ἄνωσμο. ἐν Βαλτσίου ῥητ. 3, σ. 577, 30, καὶ καρράχιζε Σοφ. Αἴ. 299. Ῥίζ. ῥαχ-, ῥάχ-ις, ῥάχ-ετρον, ῥαχ-ία, ῥαχ-ιατός, ῥαχ-ίζω, κατα-ρραχίζω, ῥαχ-ίτης.

Κατα-ρρωδέω· ἴδε κατ-ορρωδέω.

Κατα-σκευάζω· ἴδε σκευάζω.

Κατ-άσσω· ἴδ' ἄγγυμι.

Κατα-στρέφω· ἴδε στρέφω.

Κατα-τραυματίζω (καταπληγώνω), μόν. π. παρκ. ἀπαρ. κατετρωματίσθαι Ηρ. 7, 212· ἴδε τιτρώσκω.

Κατα-τρώω· ἴδε τρώω.

Κατα-τύπτω· ἴδε τύπτω.

Κατ-αυγάζω (καταφωτίζω, καταλάμπω), μόν. μέσ. παρατ. καταυγάζομεθα Κλ. Ἄλ. σ. 70, ἀορ. κατρυγασάμην Ἄνθ. Παλ. 9, 58, κατρυγασαντο Ἄπολ. Ρ. 1246· ἴδε αὐγάζω.

Κατα-φρονέω, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν Ξεν. ἀπομν. 3, 12, 3, παρατ. κατ-εφρόνουεν Ξεν. Ἑλλ. 4, 5, 12, μελ. -ήσω Ἰσοκ. 11, 27, ἀορ. -εφρόνησα Λυσ. 9, 17, παρκ. -εφρόνηκα Ἄνδοκ. 4, 16, π. παρκ. πεφρόνημαι Δημ. 10, 6, π. ἀορ. -εφρονήθην Ἰσοκ. 6, 108, π. μελ. -ηθήσομαι, 6, 95, μ. μελ. ἀντί παθ. -φρονήσομαι Πλατ. Ἰππ. μ. 281· ἴδε φρονέω.

Κατα-χραίνω (καταμολύνω), μόν. μέσ. ἐν. εὐκτ. καταχραίνοιτο Ἄνθ. Παλ. 637 καὶ π. ἀορ. ἀπαρ. καταχρανθῆναι Βυζ. ἴδε χρίω.

Κατα-χράω (κακῶς χρῶμαι, κακομεταχειρίζομαι, κατεξοδεύω) Ἰων. κατ-αχράῃ Ηρ. 1, 164, παρατ. κατέχρα, 7, 70, μελ. καταχρήσει, 4, 168· ἴδε χράομαι.

Κατα-ψηφίζω· ἴδε ψηφίζω.

Κατ-ενήνοθε· ἴδ' ἐνήνοθε.

Κατ-έπαλτο καὶ κατ-επάλμενος· ἴδε ἄλλομαι.

Κατ-ηπιάω (καταπραύνω), μόν. μέσ. παρατ. κατ-ηπιόωντο (ἀντί κατ-ηπιόοντο) Πλ. ε, 417· ἴδε ἡπιάω.

Κατ-ηφιάω (κατσουφλιάζω, εἶμαι κατηφής, κατανιαόμαι), κατηφιάω

(α) Ἄλλὰ κατὰ Φρόνιχ. σ. 169 «καταπροΐζεται οὐκ ὀρθῶς διαιροῦσι, θεόν καταπροΐζεται λέγειν ἀδιαιρέτως». Τὴν δὲ τοιαύτην διαιρέσιν κάμνουσιν οἱ Ἴωνες· Ἐτ. Μ. Σχολ. Ἄριστ. Ἰππ. 452, κλ. καὶ πιθανῶς τοῦτο συνέβαινε καὶ παρὰ τοῖς πολλοῖς τῶν Ἀθηναίων.

Θεμιστ. λ. 8, σ. 102, κατηφιῶμεν Φίλων σ. 967, ἀορ. μτχ. κατηφιάσας Πλουτ. παραμυθ. πρὸς Ἀπολλών. σ. 119.

Κατ-ηφιάω (ὡς ἀνωτ.), μτχ. ἰων. κατ-ηφιῶν Ἀπολ. Ρ. 1, 461, καὶ κατ-ηφιῶσα Νον. Δ. 8, 11, παρατ. κατ-ηφιῶντο Κ. Σμ. 3, 9. Οἱ μὲν παράγουσιν αὐτὸ ἐκ τοῦ κατὰ καὶ φάος, ἄλλοι ἐκ τοῦ κατὰ καὶ ἄπτομαι, καὶ ἄλλοι ἐκ τῆς κατὰ καὶ ἄφ-νω, ἀπίνη.

Κατ-ίζω· ἴδε ἴζω.

Κατ-ισχναιῖνω ἴδε ἰσχναιῖνω.

Κατ-ορθ-ῶω (κατορθῶνω) ὀμαλ. Θεοκ. 7, 47 κτλ.

Κατ-ορθ-ῶω (ὡς ἀνωτ.) Εὐρ. Ἑλ. 1067. Παθ. κατ-ορθοῦσθαι Ἰπποκρ. 4, 188, καὶ μέτ. 8, 144, μελ. κατορθῶσεται, 3, 446, ἀορ. ὑποτ. -ορθῶσται, 1, 156, ἀπαρ. -ώσασθαι, 3, 164, μτχ. -ωτάμενος, 3, 436· ἴδ' ὀρθῶω.

Κατ-ορρωδέω καὶ κιαρρωδέω (λίαν φοδοῦμαι), μτχ. καταρ-ρωδέων Ηρ. 3, 137, παρατ. γ. πλ. ἀρρώδεον, 8, 70, παρκ. καταρρώδηκα, 3, 145, ἀορ. καταρρώδησα, 6, 9· ἴδ' ὀρρωδέω.

Καττύω (συρράπτω, μετρ. ῥαδιουργῶ) Πλατ. Εὐθύδ. 294, π. παρκ. κεκαττυμένα Κλ. Ἀλ. 998, 43.

Καττύω καὶ κασσύω (ὡς ἀνωτ.) Ἀθην. 9, 9, μελ. -ύσειν Ἀλκιφ. 58, π. παρκ. ἐγ-κεάττυται Κωμ. ἀποσπ. 3, 423. Μέσ. ἀντί ἐνερ. καττύομαι Κωμ. ἀποσπ. 2, 356, παρατ. παρ-εκαττύετο Ἀριστ. πλ. 663. ῥίζ συ-ῆ τυ-, σύ-ω ἢ τύ-ω, κατ-σύω (=κατα-σύω), κατ-τύω (=κατα-τύω) = su-o λατ. = sin-ja-mi σανσκρ. κάσ-συμα καὶ κάτ-τυμα (=κατά-συμα ἢ κατά-τυμα).

Κατ-ωπιάω (ρίπτω κάτω τοὺς ὀφθαλμούς, κατηφιάω) ἀπαρ. κατωπιᾶν Ἀριστοτ. Ἰσ. Ζ. 8, 24, μτχ. κατωπιᾶν (ἄλλ. κατωπιῶν) Κ. Σμ. 3, 133. Εἶνε σύνθετον ἐκ τῆς κατὰ καὶ ὤψ, ὠπός· ἴδ' ὀπίζομαι.

Καυάζαις· ἴδε ἄγνουμι καὶ καταγνουμι.

Καυχάομαι (καυχῶμαι, κομπιάζω), καυχᾶ Λυκούργ. ἀποσπ. 14, ἀορ. ἐκαυχῆσάμην, ἀπαρ. καυχῆσασθαι Αἰσχίν. ἐπιστ. 4, 5, παρκ. μτγν. κεύ-καύχημαι Ν. Δ. Κορ. 2, 7, 14.

Καυχάομαι (ὡς ἀνωτ.) (-έομαι Ἄρεος) Θεοκρ. 5, 77, ἀπαρ. -ᾶσθαι Πινδ. Ο. 9, 38, Κωμ. ἀποσπ. 2, 75, μτχ. -ώμενος, 4, 49, μελ. ἰων. 6. ἐν. -ήσσει Ηρ. 7, 39, -ήσεται Κωμ. ἀποσπ. 3, 369, ἀορ. ἐκαυχῆσατο Ἀθην. 14, 23, ἀπαρ. -ήσασθαι Κωμ. ἀποσπ. 2, 473, ὑποτ. καυχῆση Βαθρ. 96. Γίνεται δ' ἐκ τοῦ εὐχομαι, αὐχέω, αὐχάομαι, κ-αυχάομαι· ἴδε ἄημι καὶ αὐχέω.

Καφέω· ἴδε καπύω.

Καχάζω· ἴδε καγχάζω.

Καχλάζω (ψόφον ποιῶ, τρύζω, φλεγμαιῖνω) μτγν. Ἄρρ. ἀν. 6, 4, 4, Διοδ. 3, 44, ἀπαρ. -άζειν Ἄρρ. ἀν. 5, 20, παρατ. ἐκαχλάζον Φιλοσοφ. 116.

Καχλάζω καὶ καγχλάζω (ὡς ἀνωτ.) Αἰσχ. Ἑπτ. 115, μτχ. -άζων (ἄλλ. παφλάζων) Θεοκρ. 6, 12, θηλ. ἐωρ. -άζοισαν Πινδ. Ο. 7, 2, παρατ. θαμ. ἐπι-καχλάζεσκεν Ἀπολ. Ρ. 4, 944· ἴδε χλάδω.

Κάω ἴδε καίω.

Κεάζω (διαμελῶ, διασχιζῶ) ἐπ. μελ. κεάσσω Ὀρφ. Ἄργ. 852, ἄορ. κέα-σα Ὀδ. ξ, 418, κέασσ- ἰλ. π, 347, ἐκέασσ- Ὀδ. ε, 132, εὐκτ. κέασαιμι, μ, 388, ἀπαρ. κέασαι Ἄπολ. Ρ. 4, 392, Καλλ. ἀποσπ. 289, μτχ. κέα-σας Νικ. θηρ. 644, -άσσας, 709, Ἄπολ. Ρ. 3, 378, π. παρκ. κεκασμένοις Ὀδ. σ, 309, π. ἄορ. κέασθη ἰλ. π, 412. ῥίζ. κε-, κι-, κε-ίω, κε-άζω, καί-ατα, κέ-αρνον, κί-ς, Kihjā-mi=ἀποτέμνω σανσκρ. καί-ατα=ὀρύγμα-τα Ησυχ. πρβλ. σχιζῶ.

Κεδάννυμι καὶ κεδάω (σκεδάννυμι, διασκορπίζω) ἐπ. ἄορ. ἐκέδασσα ἰλ. ρ, 285, κέδασαν Ἄπολ. Ρ. 2, 1128, ἀπαρ. κεδάσσαι, 2, 50. Παθ. ἐν. ἐπ. κεδώνται, 4, 500, κεδῶται=σκεδάννυται Ησυχ. μτχ. κεδαννύμενος Ἄνθ. 5, 276, ὑπερσ. κεδάσσο Ἄπολ. Ρ. 2, 1114, π. ἄορ. κεδάσθη Ὀρφ. Ἄργ. 559, γ. πλ. ἐπ. ἐκέδασθεν ἰλ. ο, 657, μτχ. κεδασθείς, ο, 328. Τοῦ δὲ παρασχ. κεδάιομαι εὐρίσκεται, -αίη Νικ. ἄλ. 458, μτχ. -όμενος Ἄπολ. Ρ. 2, 628· ἴδε κεάζω καὶ σκεδάννυμι.

Κεῖμαι ὡς καὶ παρ' ἡμῖν Θουκ. 1, 36, ἐν. μετὰ σμμ. παρκ. ὑποτ. κήται Ξεν. οἰκ. 8, 19, πλ. δια-κῆσθε Ἰσοκ. 15, 259, κατα-κῆνται Λουκ. βί. πρᾶτ. 15, εὐκτ. κέοιτο Πλατ. πολ. 477, προσ-κῆοιτο Θουκ. 4, 33, προστ. κείσο, κείσθω, νόμ. 926, ἀπαρ. κείσθαι Ἀντιφ. 5, 14, μτχ. κείμενος Θουκ. 7, 85, παρατ. ἐκείμην Πλατ. Εὐθυδ. 303, ἔκειτο Θουκ. 7, 4, γ. δούκ. ἐκείσθην Λυσ. 13, 37, πλ. ἔκειντο Θουκ. 2, 52, μελ. κείσομαι Πλατ. πολ. 451.

Κεῖμαι (ὡς ἀνωτ.) Ὀδ. τ, 516, Σοφ. Γρ. 985, κέσαι ἰλ. τ, 319, Αἰσχ. χο. 724, ἐπ. κατά-κειαι (=κατάκεισαι) Ὀμ. ὕμν. Ερμ. 254, κέται ἰλ. ζ, 47, Αριστ. Ἄχ. 584, ἰων. κέται Ἡρ. 4, 62, γ. δούκ. κείσθων Εὐρ. Φοῖν. 1698, κείμεθα Σοφ. Οἰ. Κ. 248, ἐγ-κείμεθα Εὐρ. Ἄνδρ. 94, σπαν. πρό-κεισθε, Τρ. 1179, κένται Αἰσχ. ἰκ. 242, ἰων. κείαται ἰλ. ω, 527, Μί-μνερμ. 11, Ἄπολ. Ρ. 4, 481, κατα- ἰλ. ω, 527, κέαται, λ, 631, ἀνα- Ἡρ. 1, 14, κέονται ἰλ. χ, 510, ὑποτ. σπαν. κατα-κῆται Ἰπποκρ. 7, 206, ἐπ. μον. κῆται ἰλ. τ, 32, προσ-κῆνται Ἰπποκρ. 3, 438, κείωνται Ἐπιγραφ. εὐκτ. κέοιτο Ἡρ. 4, 67, προστ. κείσο ἰλ. φ, 122, ἀλλὰ καὶ ἐνερ. κᾶκκη (συνηρ. ἐκ τοῦ κατά-κει) = κᾶθευδε Λάκωνες Ησυχ. κείσθω Ὀδ. ο, 128, Σοφ. Ἠλ. 362, ἀπαρ. κείσθαι ἰλ. θ, 126, Ἡρ. 4, 22, ἀλλὰ καὶ κέεσθαι, 2, 2, μτχ. κείμενός ἰλ. ξ, 10, παρατ. ἐκείμην, ο, 388, Αἰσχ. χο. 964, κεί-μην Ὀδ. κ, 54, ὄωρ. κείμαν Θεοκρ. 2, 86, κέιτο ἰλ. κ, 77, Πινδ. Π. 9, 83, ἔκειτο ἰλ. η, 156, -έετο Ἡρ. 1, 196, παρ-κείτο ἰλ. κ, 177, κείντο, φ, 426, ἰων. ἐκέατο Ἡρ. 4, 167, κέατο ἰλ. ν, 763, ἐπ. ἐκείατο Ἄπολ. Ρ. 4, 1293, κέατο ἰλ. λ, 162, γ. ἐν. θαμ. κέσκειτο Ὀδ. φ, 41, παρ-ἐκείσκ-, ξ, 521, μελ. κείσομαι ἰλ. σ, 121, ὄωρ. κείσευμαι Θεοκρ. 3, 53, καὶ κεί-σομαι Γρ. Κορ. σ, 261, β. ἐν. ἰων. κείσαι ἰλ. σ, 338, ἄορ. ὑποτ. κεί-σθαι Ἰπποκρ. 3, 438. ῥίζ. κε-, κι-, κείω (=κε-ίω), κεί-μαι, κεί-τη, κεί-τ-άζω, κεί-μά-ω, κεί-μά-ομαι, κεί-μη-μα, κεί-μη-τήριον, κῶ-μα, κῶ-μ-αίνω, κῶ-μος, κῶ-μη, ἐγ-κῶμ-ιον, ἐγ-κῶμ-ιάζω, κῶ-μ-ήτης, Κῶμη (νδν Κούμη), qui-es=ἀνάπαυσις; λατ. qui-e-seo=ἡσυχάζω ὡς.

Κεινόω ἴδε κενόω.

Κείρω (κουρεύω) Θεοφρ. αἰτ. φυτ. 3, 23, 3, ἀπαρ. κείρειν σπαν. ἀττ.

Πλατ. πολ. 470, μτχ. κείρων Θουκ. 1, 64, μελ. κερῶ Πλατ. πολ. 474, παρκ. περι-κέκαρκα Λουκ. συμπ. 32, ὑπερσ. ἀπ-εκεκάρκει, Τοξ. 51, π. παρκ. μτχ. κεκαρμένος Ξεν. Ελλ. 1, 7, 8, ὑπερσ. ἐκεκάρμην Λουκ. Λεξ. 5, π. ἀορ. β. ἐκάρην, ἀπαρ. καρῆναι Λουκ. Ψευδοσοφ. 6, μτχ. κερεῖς Πλουτ. Λυσ. 1, μ. μελ. ἀπο-κεροῦμαι Πλατ. Φαιδ. 89, μ. ἀορ. ἀπ-εκει-ράμην Ἰσαϊ. 4, 7. Παρ. καρτός Γεωπ.

Κείρω (ὡς ἀνωτ.) Ἰλ. λ, 560, Κωμ. ἀποσπ. 3, 38, δωρ. γ. πλ. κείροντι (ἄλλ. κείρουσι) Βίων 1, 22, μτχ. κείρων Ἡρ. 9, 24, αἰολ. κέρρω Μ. Ἐτ. παρατ. ἔκειρον Οδ. λ, 578, Σοφ. Αἴ. 55, Ἡρ. 6, 75, μελ. κερῶ Βαβρ. 51, ἐπ. κερῶ, 146, εὐκτ. κέρσοι (ἄλλ. ἀμέργοι) Μόσχ. 2, 32, ἀπαρ. κερρεῖν Ἰλ. ψ, 146, ἀορ. ἔκειρα Εὐρ. Τρ. 1173, κατ- Οδ. ψ, 356, ἀπ- Ἄνακρ. 4, 9, ἀπαρ. κείραι Πινδ. Π. 9, 37, μτχ. κείρας Σοφ. Τρ. 1196, καὶ ἐπ. ἔκερσα Ἰλ. ν, 546, κέρσε Ησ. ἀσπ. 419, ἐν τμήσ. Ἰλ. κ, 456, ὑποτ. -ση Κ. Σμ. 11, 214, εὐκτ. -σειε Αἰσχ. ἰκ. 665, π. παρκ. κέκαρμαι Θεοκρ. 14, 46, κέκαρσαι ἐν τμήσ. Εὐρ. Ἐκ. 910, ἀπαρ. κέκαρθαι Ἡρ. 2, 36, μτχ. -μένος Ἄρχιλ. 36, Ἄριστ. Ἄχ. 849, π. ἀορ. α. κερθεῖς Πινδ. Π. 4, 82, π. ἀορ. β. ἀμφ-εκάρην Ἀνθ. 9, 56, ὑποτ. καρῆ Ἡρ. 4, 427. Μέσ. κείρωμαι Εὐρ. Φοιν. 322, μτχ. -όμενος Ἰλ. ψ, 136, παρατ. κείροντο Οδ. ω, 46, μελ. κερουῖμαι Εὐρ. Τρ. 1183, ἀορ. ἐκειράμην Αἰσχ. χο. 189, κείρω Μοσχ. 3, 90, ἀπ-εκειρ- Ἡρ. 6, 21, εὐκτ. κείραιτο Αἰσχ. χο. 172, προστ. κείρασθε Εὐρ. Ἡρ. μ. 1390, ἀπαρ. κείρασθαι Ἰλ. ψ, 46, μτχ. -άμενος 1, 81, ἀλλ' ἐπ. ἐκερσάμην, ἐκέρσω Καλλ. ἀποσπ. 314, μτχ. -σάμενος Αἰσχ. Ἡερσ. 952. Παρ. ἀπο-καρτέον Κωμ. ἀποσπ. 2, 573. Ρίζ. κερ-, κείρω καὶ αἰολ. κέρρω (=κερ-ίω), κέρ-μα, κορ-μός, κέρ-τομος, κερ-τομ ἔω, ἀ-κερσ-εκό-μας, κερ-αῖζω, κουργ-ά, κουργ-εύς, κορ-μός, κυρ-ιυς=κολοβός, λατ.=cour-ι γαλλ. κυρ-ιυ=κολοβώνω λατ. Τούτῳ συγγ. εἶνε τὸ κεάζω.

Κεῖω (σχίζω), μόν. μτχ. κείων Οδ. ξ, 425 ἴδε κεάζω.

Κεῖω (ἐπιθυμῶ νὰ κατακλιθῶ, κοιμῶμαι) Οδ. τ, 340, κατα-κείετε, η, 488, ὑποτ. κατα-κείομεν, σ, 419, ἀπαρ. κείεμεν Οδ. θ, 315, μτχ. κείοντες (=κοιμηθησόμενοι) Ἰλ. ξ, 340 καὶ κείων Οδ. η, 342, κείων=κοιμ(η)θησόμενος Ησυχ. καὶ κακ-κείοντες Ἰλ. α, 606, κείουσα Οδ. ψ, 292 ἴδε κείμαι.

Κέκαδον ἴδε χάζω.

Κέκλωμαι (κέλωμαι) Ἄπολ. Ρ. 1, 716, Ορφ. λιθ. 177, προστ. κέκλω ἢ κέκλεο=κάλεσον Ησυχ. μτχ. κεκλόμενος Ἰλ. θ, 346, παρατ. ἢ ἀορ. β. ἐκεκλόμην Ησ. ἀσπ. 541, καὶ κεκλόμην, γ. ἐν. -στο Ἰλ. π, 657, δ, 508, δωρ. εὐκτ. κεκλόιμαν Αἰσχ. ἰκ. 594, μτχ. κεκλόμενος Σοφ. Οἰ. τ. 159, ἀλλὰ παθ. Μανέθ. 2, 251. Παρ' Ησυχ. ὑπάρχει καὶ ἔνερ. κέκλει=κελεύει, καλεῖ ἴδε καλέω.

Κελαδέω (βοῶζω, ἡχῶ, ἤχον, κρότον κάμνω) μτγν. -αδοῦσι Λουκ. Φιλοπ. 3, παρατ. ἐκελάδου Χαριτ. 6, 2, 4.

Κελαδέω (ὡς ἀνωτ.) Σαφρ. 4, Κωμ. ἀποσπ. 2, 808, κελαδεῖς Εὐρ. Ι. Τ. 1093, δωρ. γ. πλ. -αδέοντι Πινδ. Π. 2, 15, καὶ κελάδω, -άδει Σαφρ. 4, ἀπαρ. κελαδεῖν Εὐρ. Τρ. 121, μτχ. κελάδων Ἰλ. φ, 16, Ἄριστ. νεφ. 284, καὶ κελαδέων Εὐρ. Ρησ. 385, παρατ. ἐκελάδου, Φοιν. 1102, κελάδ-Ηλ. 716, μελ. κελαδήσω Τερπανθρ. ἀποσπ. 3, μ. μελ. κελαδήσομαι Πινδ. Ο. 11 (10), 79, ἀορ. κελάδισα, Ν. 4, 16, Αἰσχ. χο. 610, ἐν τμήσ. κε-

λάδησαν ἰλ. θ, 542, ὑποτ. -ήση Εὐρ. Ἴων 93, ἀπαρ. κελαδῆσαι Πινδ. Ν. 9, 54. Παρ. κέλαδος, κελάδημα ἴδε κελωμαί καὶ καλέω.

Κελαινώω (-ζμαι ἢ φαίνομαι μαῦρος, μελαινομαί), κελαινώωσι Ὅππ. αλ. 4, 67, μτχ. κελαινιών Nov. Δ. 38, 18. Ῥίζ. κελ. (συγγεν. τῆ μελ-, μέλας), κελ-αινός, κελ-αινιάω, κελ-αι-νεφής; (=κελ-αιν-ο-νεφής), κηλ-ίς, cal-igo=ζμαυρῶ τι λατ.

Κελαρύζω (κάμνω ὡς τὸ ὕδωρ κλύ, κλύ) ἐπ. κελαρύζει Ἰλ. φ, 261, κελάρυζετε Ἀθην. 11, 495, παρατ. κελάρυζε Ἰλ. λ, 813, μ. μελ. κελαρύζομαι Χρ. Σιβ. 3, 440, ἀορ. κελάρυζε Πινδ. ἀποσπ. 182 ἴδε καλέω.

Κελευτιάω (διατάττω, προτρέπω), μτχ. κελευτιών Ἰλ. ν, 125 ἴδε κέλομαι.

Κελεύω (διατάττω, προτρέπω, συμβουλεύω) Ἀντιφ. 1, 21, παρατ. ἐκέλευον Δυσ. 12, 12, μελ. κελεύσω Θουκ. 3, 44, ἀορ. ἐκέλευσα Ξεν. Ἄν. 1, 5, 8, παρκ. κεκέλευκα Δυσ. 1, 34, π. παρκ. κεκέλευμαι Ξεν. Κυρ. 8, 3, 14, π. ἀορ. ἐκελεύσθην Θουκ. 7, 70, μτγν. ἐκελεύθην Δ. Ἄλ. 1, 84, π. μελ. κελευσθησόμενος Δ. Κασ. 68, 9. Μέσ. ἀποθ. συνθ. διακελεύομαι Δημ. 17, 12, παρατ. δι-εκελευόμην Θουκ. 8, 97. Παρ. παρ-κελευστός Θουκ. δια-κελευστέον Πλατ.

Κελεύω (ὡς ἀνωτ.) Ἰλ. δ, 286, Αἰσχ. Εὐμ. 674, παρατ. ἐκέλευον Ἰλ. δ, 380, Ἀριστ. βατρ. 34, κέλ- Ἰλ. ψ, 767, κελ- Ἀριστ. σφ. 501, μελ. κελεύσω Ἰλ. δ, 322, ἐπ. ἀπαρ. κελευστέμεναι (ἄλλ. ἀορ.) Οδ. δ, 274, ἀορ. ἐκέλευσα Ἰλ. ε, 823, Σοφ. φιλ. 544, εὐκτ. -εῦσαι Αἰσχ. Εὐμ. 618, π. ὑπέρσ. παρ-εκεκέλευστο Ηρ. 8, 93, π. ἀορ. ἐκελεύσθην Σοφ. Οἰ. Κ. 738. Μέσ. ἀποθ. συνθ. δια-κελεύομαι, μτχ. -όμενος Ηρ. 7, 16, μελ. -λεῦστομαι, 1, 36, ἀορ. ἐκελευσάμην, 9, 5, μτχ. -σαμένῃ ἴδε κέλομαι.

Κέλλω (πλησιάζω μετὸ πλοῖον εἰς τὴν ξηράν, ὀκέλλω), μελ. κέλω, ἀπαρ. -σειν Αἰσχ. ἰκ. 330, ἐπι- Ἀπολ. Ρ. 2, 352, ἀορ. ἐκελσα Οδ. μ, 5, μτγν. πεζ. Δ. Ἄλ. 14, 3, εἰς- Ἀριστ. θεσ. 877, ὑποτ. κέλω Εὐρ. Ἐκ. 1057, ἀπαρ. κέλωσι Οδ. κ, 511, Αἰσχ. ἰκ. 16, Εὐρ. Ἴππ. 140, μτχ. κέλωσας Οδ. ι, 149, Αἰσχ. Πρ. 184. Ῥίζ. κελ-, κέλ-ης, κελ-ητίζω, κέλλω (=κελ-ίω), ὀ-κέλλω, cel-er=ταχύς; λατ. Kalajami=ἐπιταχύων σανσρκ. cel-eritē=ταχύτης γαλλ.

Κέλομαι (κελεύω, διατάττω, προτρέπω) Ἰλ. ο, 138, κέλει Εὐρ. Ἴππ. 1283, Ἰλ. ω, 434, κέλειται Οδ. ρ, 555, εὐκτ. κελόμην Ἰλ. ι, 517, προστ. κελέσθω Οδ. γ, 425, -εσθε Ἰλ. ι, 171, ἀπαρ. -εσθαι Οδ. κ, 299, παρατ. κελόμην Ἰλ. α, 386, β. ἐν. ἐκέλευ Θεοκρ. 3, 11, κέλετο Ἰλ. ο, 119, ὄωρ. κέντο Ἄλκμ. 140, κέλοντο Πινδ. ἀποσπ. 2, ἄλλα παθ. κελόμεσθα Χρ. Σιβ. 8, 500, μελ. κελήσομαι Οδ. κ, 296, ἀορ. α. ἐκελησάμην Ἐπιχ. ἀποσπ. 48, κελησ- Πινδ. Ο. 13, 80, ἀορ. β. κέκλετο (ἀντί κεκελ-) Ἰλ. π, 421, καὶ μετ' αὐξ. ἐκέκλ- Ἰλ. λ, 285, κήκελήσατο Ἀθην. 7, 282, μτχ. κεκλόμενος Ἀπολ. Ρ. 1, 311, ὄωρ. ἐπι κεκλωμένα Αἰσχ. ἰκ. 41. Ἄλλα καὶ παρὰ τοῖς πεζ. ἰδίως τοῖς Δωριεῦσιν εὐρίσκειται Δ. Λασρ. 1, 4, 10, Πλουτ. ἴθ. 211, Δουκ. ἄλ. Ἴστ. 14 ἴδε κέλομαι.

Κενόω (ἀδειάζω) σπάν. Πλατ. συμπ. 197, π. ἀορ. ἐκενώθην Θουκ. 2, 51, π. μελ. μτγν. κενωθήσεται Ἀρεταῖ. σ. 145.

Κενόω (ὡς ἀνωτ.) Εὐρ. Μηδ. 959, Ἴων. κενόω Νικ. ἄλ. 140, μελ. κε-

νώσω Εὐρ. Ἰων. 447, κειν- Νικ. Θηρ. 56, ἀορ. ἐκένωσα Εὐρ. Ρησ. 914, ἐκείν- Νικ. ἀλ. 140, εὐκτ. κενώσαι Δι-κ. ἰκ. 660, ἀπαρ. -ῶσαι Ἰπποκρ. 6, 568, μτχ. -ῶσαι Αἰσχ. Περ. 718, παρκ. κενένωκα - - - - - εὐφ. πολ. 5, 67, π. παρκ. κενένωνται Ἰπποκρ. 6, 378, μτχ. -ωμένος Ηρ. 4, 123, μ. μελ. κεινώσομαι Ἐμπεδ. ἀποσπ. 111, ἐκ- Γαλην. 3, 533, ἀλλ' ἔνερ. 3, 344. ῥίζ. κεν- ὅς = cūhjas σανσκρ. κεν-ῶω, κεν-εός, κεν-εών, αἰολ. κεν-νος (=κέν-ιος), ἰων. κεινός.

Κεντέω (κεντάω, κεντρίζω) Πλατ. Γοργ. 456, ἀορ. ἐκέντησα Ἀριστοτ. πολιτ. 5, 31, 2, π. ἀορ. ἐκεντήθην Θεοφρ. Φ. Ἰστ. 9, 15, 3. Παθ. ἐν. κεντούμενος Θουκ. 4, 47. Παρ. δια-κεντητέον Γεωπ.

Κεντ-έω (ὡς ἀνωτ.) Πινδ. Π. 1, 28, παρατ. ἐκέντ- Εὐρ. Βακ. 631, μελ. κεντήσω Σοφ. Αἰ. 1245, ἀορ. ἐκέντησα Ἰπποκρ. 5, 234, δωρ. κέντασε Θεοκρ. 19, 1, ἐπ. ἀπαρ. κένσαι Ἰλ. ψ. 336, π. παρκ. κενέντημαι Ἰπποκρ. 3, 380, π. μελ. συγκεντηθήσομαι Ηρ. 6, 29. Παρ. κεστός ἰλ. ξ, 214. ῥίζ. κιν- ἢ κεν, κιν-δ υνοσ, κιν-δ-νεύω, κεν-τ-έω, ἀπαρ. κέν-σαι, κέν-τ-ρον, κέν-τ-αυρος, κέν-τ-ρων, κεσ-τ-ός.

Κέντο· ἴδε κέλομαι.

Κέομαι· ἴδε κέτμαι.

Κεπφόμεαι (ἐλαύνομαι, ἐρεθίζομαι, εὐκόλως ἀπατῶμαι), ἀπαρ. κεπφούσθαι Ἐπιφάν. 1, σ. 388, μτχ. κεπφόμενος, 1, σ. 1058, παρκ. κενέφωμαι Κικ. Ἐπιστ. εἰς Ἀττ. 13, 40, μτχ. κενεπφόμεναι = ἐπηρεμέναι Ησυχ. π. ἀορ. κεπφωθείς Ἐπιφάν. 1, σ. 234, ἀλλὰ καὶ ἔνερ. κεπφώσας, 1, σ. 265. Γίνεται δ' ἐκ τοῦ «κέπφος=εἶδος ὀνότου κουφοτάτου περὶ τὴν θάλασσαν διατρίβοντος· ἔνθεν λέγεται ὄξυς καὶ κοῦφος ἄνθρωπος κέπφος» Ησυχ.

Κερ-αἰζώ (λεηλατῶ, διαρπάζω, ἀρανίζω, καταστρέφω) μτγν. ἀττ. Αἰλ. I. Z. 6, 41.

Κεραίζω (ὡς ἀνωτ.), κεραΐσεις Ηρ. 1, 159, ἐπ. ἀπαρ. κεραΐζομαι Ὀδ. θ, 516, μτχ. κεραΐζων Ἰλ. π, 830, παρατ. ἐκεραΐζον Ηρ. 8, 91, κεραΐζε Ἰλ. 6, 864, κεραΐζετο, ε, 557, κεραΐζον Ἀθην. 5, 215, μελ. κεραΐζω Χρ. Σιβ. 3, 446, ἀορ. ἐκεραΐσα, μτγν. κεραΐξα Nov. 23, 21, μτχ. κεραΐσας Ηρ. 2, 115, Παθ. κεραΐζομαι, μτχ. -όμενος Ἰλ. ω, 245, σπαν. ἀττ. Εὐρ. Ἀλκ. 886, παρατ. ἐκεραΐζετο Ηρ. 8, 86· ἴδε κείρω.

Κεράν-νυ-μι (ἀνακατώνω) Πλατ. Τιμ. 41, καὶ κεραίνω Ὑπεριδ. ἀποσπ. 72, Πλουτ. ἡθ. 451, ὑποτ. κεραίνωμεν Πλατ. Φιλ. 61, παρατ. ἐκεράννυον Λουκ. ἀλ. Ἰσ. 1, 7, μελ. μτγν. κερζ'σω Θεμιστ. 27, 230, ἀορ. ἐκέρασα Πλατ. σοφ. 262, παρκ. μτγν. κενέρακα Νικηφ. ῥητ. 3, 1 π. παρκ. κενέρασμα Ἀριστοτ. ἀποσπ. 508, καὶ ἀττ. κένραμαι Πλατ. πολ. 397, ὑπερσ. ἐκεκράμην, πολιτ. 272, π. ἀορ. ἐκεράσθην Ξεν. ἀν. 5, 4, 29 καὶ ἐκράσθην Θουκ. 6, 5, π. μελ. κρηθήσομαι Πλατ. ἐπ. 7, 326, μ. μελ. μτγν. κατα-κεράσομαι Εὐστ. 4, 25, μ. ἀορ. συν-κερασάμην Πλατ. Τιμ. 80, μτχ. ἀντί ἔνερ. κερασάμενος Λουκ. Ἐρμ. 56. Παρ. συγ-κρατέον Πλατ. κεραννυτέον μτγν. Μαξ. Tur.

Κεράν-νο-μι (ὡς ἄνωτ.) Κωμ. ἀποσπ. 4, 442, καὶ κεραννώω, ἀποσπ. 2, 829, ἀορ. ἐκέρασα Ἴπποκρ. 1, 578, ποιητ. κέρασα Εὐρ. Βακ. 127, ἐπ. κέρασσα Οδ. ε, 93, ἐκερ- Ορφ. Ἄργ. 254, ὑποτ. κεράση Κωμ. ἀποσπ. 3, 46, εὐκτ. -σεις Ξενοφάν. 4, προστ. κέραστον Ἀριστ. ἐκκλ. 1123, ἀπαρ. κεράσαι Κωμ. ἀποσπ. 3, 245, ἰων. ἐπι-κρήσαι Οδ. η, 164, μτχ. κεράσας κ, 362, ἰων. κρήσας Ἴπποκρ. 7, 254, π. παρχ. μτγν. κεκέρασμα Ἄνακρ. 16, 13, καὶ κέκραμαι Πινδ. Π. 10, 41, Αἰσχ. Πρ. 116, ἰων. -ημαι Ἴπποκρ. 1, 600, μτχ. -κρημένος Ηρ. 3, 406, ἐπ. κεκράνται Οδ. δ, 616, ὑπερσ. ἐκεκράμην Σαφ. 51, ἐπ. κεκράντο Οδ. δ, 132, π. ἀορ. ἐκράθην Εὐρ. Ἴων 1016, ἰων. -ήθην Ἴπποκρ. 1, 616, συν- Ηρ. 4, 152, μετοχ. συγ-κραθεὶς Σοφ. Τρ. 662, π. μελ. συγ-κραθήσομαι Εὐρ. Ἴων 406, μ. ἀορ. ἐκερασιάμην Πλάτ. Τιμ. Λοκρ. 95, συν- Ηρ. 7, 151, ἐπ. κερασο- Οδ. σ, 423, ἐκερ- Νολ. 4, 237, εὐκτ. κεράσσιο Νικ. θηρ. 604, μτχ. -ασσά-μενος Οδ. η, 179. ῥίζ. κερ-, καρ-, κερ-, κέρ-ας=cor-nu λατ. κέρ-ος, κέρ-αμος, κερ-άω, κερ-άω, κερ-άν-νυ-μι, κερ-ν-άω, κέρ-νη-μι, κερ-τήρ, κερ-τ-ηρίζω, κέρ-νεια, κέρ-σις, κρωσσοί=ὕδριαί, στάμνοι, λήκυθοι Ησυχ.

Κερ-άω καὶ κερ-αίω (ἀνακατώνω) ἐπ. κερῶσι Ἀρατ. 780, προστ. κέρα Ἀθην. (κωμ.) 2, 29, κέραιε Ἰλ. ι, 203, μετοχ. κερῶν Οδ. ω, 364, -ῶν Ἀθην. (Ἀντιμ.) 11, 33, παρατ. κέρων Ἀπολ. Ρ. 4, 1185. Μῆς. κεράομαι, ὑποτ. κερῶνται (ἄλλ. κέρωνται) Ἰλ. δ, 260, προστ. κεράσθε (ἀν-τί κερᾶσθε) Οδ. γ, 332, παρατ. κερῶντο, ο, 500, καὶ κερῶντο, θ, 470. Παθ. κεραιόμενος Νικ. ἄλ. 178. οἱ λοιποὶ χρόνοι ἐκ τοῦ κεράννυμι: ὡς κεράννυμι.

Κερδ-αίνω (κερδίζω) Πλατ. πολ. 343, παρατ. ἐκέρδαινον Δυσ. 7, 32, μελ. κερδανῶ, 8, 20, μτγν. κερδήσω Νικηφ. ριτ. 3, 3, μ. μελ. μτγν. κερδήσομαι Ἰωσ. ἀρχ. 19, 1, 18, ἀορ. ἐκέρδᾶνα Ἄνδοκ. 1, 134, μτγν. ἐκέρδησα Πλουτ. ἠθ. 311, παρχ. μτγν. κεκέρδηκα Ὠριγ. κ. αἰρ. 6, 29, προστ. Δημ. 56, 30, μτγν. κεκέρδακα Ἀριστείδ. 29, 366, καὶ κεκέρδαγκα Αἰλ. ἐπιστ. 14, Δ. Κασ. 53, 5, π. παρχ. κεκερδημένος Ἰωσ. ἀρχ. 18, 6, 5, π. ἀορ. κερδανθεὶς Φιλόδημ. 22.

Κερδαίνω (ὡς ἄνωτ.) Ἀριστ. ὄρν. 1591, προστ. κερδαίνετε Σοφ. Ἄντ. 1037, παρατ. ἐκέρδαινον Εὐρ. ἰκ. 708, μελ. ἀττ. κερδανῶ Αἰσχ. Ἄγ. 1301, Ἀριστ. νεφ. 259, ἰων. κερδανέω Ηρ. 1, 35, καὶ κερδήσω Ἀνθ. Πινδ. 390, Τραγ. ἀποσπ. 14, μ. μελ. κερδήσομαι Ηρ. 3, 72, ἀορ. ἐκέρδανα 9, 1, 4, 27, Σοφ. ἀποσπ. 499, Ηρ. 4, 152, ὑποτ. κερδάνη Σοφ. Οἰ. Κ. 72, ἀπαρ. κερδῆναι Ομ. ἐπιγρ. 14, 6. ῥίζ. ἐρδ-, (ἐρδω, ἔργον) καὶ μετὰ κ προτακτ. κερδ-, κέρδ-ος, κερδ-αίνω· κατ' ἄλλ. ὁμως πιθανώτερον παράγε-ται ἐκ τοῦ κείρω.

Κεῦθω (κρύπτω, καλύπτω), κεύθει Οδ. ω, 474, ὑποτ. κεύθη Ἰλ. ι, 313, μτχ. κεύθοισα Θεοκρ. 1, 50, παρατ. ἐκευθεν Οδ. ψ, 30, μελ. κεύσω, γ, 187, ἐπι- Αἰσχ. Ἄγ. 800, παρχ. β. κίκευθεν Ἰλ. χ, 118, μτχ. κευκθῶς Αἰσχ. Ἐπτ. 588, ὑπερσ. ἀντί παρατ. συνήθη ἐκευθεὶς Οδ. ι, 348, κευθ-θει Ησ. θε. 505, ἀορ. α. ὑποτ. ἐπι-κεύσης Οδ. ο, 263, ἀορ. β. (ἐκυθον), κύθεν, γ, 16, ὑποτ. κεύθωσι, ζ, 303. Παθ. κεύθεται Ἀπολ. Ρ. 4, 534, ὑποτ. κεύθωμαι Ἰλ. ψ, 244, μτχ. κευθόμενος Μινεθ. 3, 127, παρατ. ἐκευθόμην Νον. 2, 304, π. παρχ. κέκευται=κέκρυπται Ησυχ. μτχ. κευθυμέ-νη Ἀντιμ. ἀποσπ. 3. Τούτου παρασχ. εἶνε κευθάνω, παρατ. ἐκευθάνον Ἰλ. γ, 453. ῥίζ. κυθ-, κεύθ-ω, ἔ-κυθ-ον, κεύθ-ος, κευθ-μ-ών, cu-stos (=

eud-tos) = φύλιξ λατ. gudh-jā-mi = τυγκαλύπτω, κρύπτω σανσκρ. ἴδε και κατασκευάζω.

Κεχλαδώς: ἴδε χλάδω.

Κέω: ἴδε κείω.

Κήδω και κηδέω (λυπῶ, βλάπτω, ἐμβάλλω τινι φροντίδα, φροντίζω), μόν. εὐχρ. τὸ μέσ. κήδομαι Θουκ. 6, 84, ὑποτ. -ωμαί Πλατ. Γοργ. 480, εὐκτ. κηδοίμην, πολ. 412, προστ. κήδου Ἴσοκ. 2, 21, ἀπαρ. κήδεσθαι Θουκ. 6, 14, μτχ. -όμενος Δυσ. 13, 15, παρατ. ἐκηδόμην Ἴσοκ. 7, 32, μελ. ἀπο-κηδήσομαι Σουίδ. Τούτου περιληπτ. εἶνε κηδεύω Ἀριστοτ. πολιτ. 5, 7, 10, μελ. κηδεύσω Πλουτ. Ἀριστείδ. και Κατ. 6, ἀορ. κηδεύσειεν Δημ. 59, 81, ἀπαρ. κηδεύσαι Αἰλ. ἀποσπ. 48, μτχ. π. παρκ. κεκηδευμένος Ἴωσ. 14, 7, 4, π. ἀορ. ἐκηδεύθη Πλουτ. Ἀλεξ. 56, μτχ. -ευθείς Δημ. 479, 9.

Κήδω (ὡς ἀνωτ.), κήδει ἰλ. ρ, 550, ὑποτ. κήδη, ι, 615, παρατ. ἐκηδε ἰλ. ε, 404, κήδε, ε, 400, θαμ. κήδεσκον Οδ. ψ, 9, μελ. κηδήσω, μτχ. -σων ἰλ. ω, 240, ἀορ. μτχ. ἀπο-κηδήσας, ψ, 413, ἀλλ' ἀ-κήδεσε (τοῦ ἀκηδέω), ξ, 427, παρκ. θ. κέκηδα Τυρτ. 12, 28. Μέσ. κήδομαι ἰλ. λ, 665, Σοφ. Πλ. 1327, κήδονται: Πρ. 1, 209, προστ. δωρ. κάδευ Καλλ. Ἀθην. 140, ἀπαρ. κήδεσθαι: Οδ. τ, 161, μτχ. -όμενος ἰλ. η, 410, Σοφ. Αἴ. 203, δωρ. καδόμ- Πινδ. Ο. 6, 47. παρατ. ἐκηδόμην Πρ. 9, 45, κήδ- ἰλ. α, 56, θαμ. κηδέσκειτο Οδ. χ, 358, μελ. κεκαδήσομαι ἰλ. θ, 353, ἀορ. προστ. κήδεσαι Αἰσχ. Ἐπτ. 136. ῥίζ. καθ-, κηδ-, κε-καδ-ών, μελ. κε-καδ-ήσω, κήδ-ω, κηδ-ομαι, κηδ-ος, κηδ-ιστος, κηδ-εμών, ἀ-κηδ-έω: πρῶλ. καινούμαι.

Κηκίω (ἀναδύζω, πηδῶ, ἀναφέρωμαι) Πινδ. ἀποσπ. 166, ἀνακηκίει ἰλ. ν, 705, και πεζ. Πλατ. Φαιδρ. 251, μτχ. οὐδ. κηκίον Σοφ. Φιλ. 784, παρατ. ἐκήκισα Ἀπολ. Ρ. 1, 542, ἀν- ἰλ. η, 262, κήκιον Οδ. ε, 455. Παθ. κηκισμένον Σοφ. Φιλ. 697. ῥίζ. κη- (κη-ίω) και μετ' ἀναδιπλ. κη-κη-ίω. Κατ' ἄλλ. ὀρθότ. ῥίζα εἶνε κηπ- (κάπτω), κηκ-ίω, κηκ-ίς = ἀνάδοσις, ἢ καθ' Η-συχ. ἀτμίς.

Κηρύσσω ἢ -ττω ὡς και παρ' ἡμῖν Ἐσν. Λακ. 12, 6, παρατ. ἐκήρυσσον Θουκ. 1, 27, -υττον Ἀνδοκ. 1, 112, μελ. κηρύξω Ἐσν. ἀν. 6, 6, 9, ἀορ. ἐκήρυσσα Θουκ. 4, 37, παρκ. ἐπι-κεκήρυχα Δημ. 19, 35, π. παρκ. κεκήρυγμαί Θουκ. 4, 38, ὑπερσ. κεκήρυκτο Ἀρρ. Ἰνδ. 15, π. ἀορ. ἐκηρύχθη Δυσ. 19, 63, π. μελ. -υχθήσομαι Ἐσν. Κυρ. 8, 4, 4, παθ. παρατ. ἐκήρυσσέτο Ἀντιφ. 2, γ, 2, μ. ἀορ. ὑπο-κηρυξάμενος Πλατ. Πρωτ. 348.

Κηρύσσω (ὡς ἀνωτ.) ἰλ. θ, 51, Αἰσχ. χο. 4026, και -ύττω Ἀριστ. Ἀχ. 623, προστ. κήρυσσε Σοφ. Πλ. 606, παρατ. ἐκήρυσσον ἰλ. θ, 244, μελ. -ύξω Ἀριστ. ἐκκλ. 684, δωρ. καρ- Εὐρ. Ἴων 911, ἀορ. ἐκήρυσσα Πρ. 1, 194, δωρ. ἐκάρ- Πινδ. Ο. 5, 8, κάρ-, ι. 3, 12, ἀπαρ. κηρύσαι Σοφ. Αἴ. 1240, δωρ. καρ-, Τρ. 97, μτχ. κηρύξας Αἰσχ. χο. 124, δωρ. καρύξασα Εὐρ. Ἐκ. 179, καρύξαισα Πινδ. Ι. 3, (4), 44, π. παρατ. κεκήρυγμαί Εὐρ. ἀποσπ. 2, π. ἀορ. ἐκηρύχθη Σοφ. Οἰ. τ. 737, ἀν- Παρ. 6, 103, μ. μελ. ἀντι παθ. κηρύξεται Εὐρ. Φοιν. 1631. Μέσ. κηρύσσεται Σοφ. ἀποσπ. 68. ῥίζα καθ-, (καλέω), συγγεν. τῆ γαρ- (γερ-ύω), και τῆ καρ- (κράζω), κηρ-ύσσω (κηρ-υκ ἰω), κῆρ-υξ, κηρ-υκ-ετον.

Κιγκλίζω (σειώ, κουνῶ) ἀπαρ. Θεογν. 303, κιγκλίζειν=κινεῖν, διασειεσθαι Ησυχ. Παθ. παρκ. ποτεκιγκλίσδευ (ἄλλ. ποτικιγκλίξειυ) Θεοκρ. 5, 417. Ῥίζ. κι- (κίω), κι-γ-, κιγκλίζω (=κιγ-κι-λ-ίζω), κίγκλος, κικλῖς.

Κιγχανῶ ἴδε κιχάνω.

Κίγκραμι ἴδε κίρνημι καὶ κεράννημι.

Κιδ-νημι (σκεδάννημι, σκορπίζω) σπαν. ἐνερ. καὶ μόν. σύνθ. ἐπι-κιδ-νατε Ηρ. 7, 440. Μέσ. κιδναμαι Βλ. ψ, 227, Πινδ. ἀποσπ. 106, Εὐρ. Ἐκ. 916, μτχ. κιδνάμενος Ἀνθ. 7, 713, παρατ. ἐκιδνατο Ιλ. θ, 4, κιδ- Ἀπολ. Ρ. 2, 1079. ἴδε κεδῶ.

Κιθαρίζω (παίζω τὴν κιθάραν) Πλατ. Ἄλκ. 129, παρατ. ἐκιθάριζον Ἀριστοτ. πολιτ. 4, 3, ἀορ. ἐκιθάρισα Ξεν. συμπ. 3, 4, παρκ. κειθάρικα Ζηνοβ. παροιμ. 6, 44. Παθ. κιθαριζόμενον Πλουτ. π. μουσικ. σ. 1144.

Κιθαρίζω (ὡς ἀνωτ.), ἀπαρ. δωρ. κιθαρίσδειν Πλουτ. Λοκ. 21, παρατ. κιθάριξε Ιλ. σ, 569. Ῥίζ. κι- ὄνημπ. κιθ-άρα, κιθ-αρίζω, κιθ-αριστής, κιθαρ-φδός.

Κικλήσκω (καλῶ), μόν. κικλήσκει Οδ. χ, 397, κικλήσκουσι Εὐρ. Ηλ. 118 καὶ δωρ. κικλήσχοισι (=ουσι) Πινδ. ἀποσπ. 64, ὑποτ. -ήσκω Αἰσχ. Ικ. 217, -ήσκωσι Καλλ. Ἄρτ. 154, προστ. -ησκέτω Αἰσχ. Εὐμ. 507, -ήσκετε, Ικ. 212, ἀπαρ. -ήσκειν Εὐρ. Τρ. 470, ἐπ. -ησκέμεν Ιλ. ι, 11, μτχ. -ήσκων, ρ, 532, καὶ παρατ. ἐπ. κικλήσκειν, 6, 404, -ησκον, η, 439. Παθ. κικλήσχομαι Βατρ. 27, -ήσκεται Οδ. ο, 403, Εὐρ. Ρησ. 279, -ονται Ἀπολ. Ρ. 4, 549, παρατ. ἐκικλήσκετο Αἰσχ. Περσ. 655. ἴδε καλέω.

Κικ-ω (κιχάνω, εὐρίσκω), μόν. δωρ. ἀορ. ἐκίξε Ἀνθ. 15, 27, βοιωτ. ἀπ-ἐκίξαν (=ἀπέβαλον) Ἀριστ. Ἄλκ. 869, μ. ἀορ. «κίξατο=εὔρεν, ἔλαβεν, ἤνεγκεν» Ησυχ. ἴδε κιχάνω.

Κινδυνεύω ὡς καὶ παρ' ἡμῖν Λυσ. 3, 38, Ηρ. 2, 141, παρατ. ἐκινδύνεον Ἴσοκ. 21, 19, μελ. -εύσω Ἴσοκ. 3, 57, ἀορ. ἐκινδύνεουσα, 3, 74, παρκ. κεικινδύνεουκα Λυσ. 47, π. παρκ. κεικινδυνεμένον Πινδ. Ν. 5, 14, Ἄρρ. ἀν. 2, 7, 3, δια- Ἴσοκ. 11, 22, π. ἀορ. κινδυνευθέντα Λυσ. 2, 54, π. μελ. κινδυνευθήσεσθαι Δημ. 30, 10, μετ' ὄλ. μελ. κεικινδυνεύσεται Ἀντιφ. 5, 75, ἀπο- Θουκ. 3, 39, π. παρατ. ἐκινδυνεύετο Θουκ. 1, 73. ἴδε κεντέω.

Κινέω (κινῶ) Θουκ. 6, 36, παρατ. ἐκινεῖον Πλατ. πολ. 329, μελ. -ήσω, Τίμ. 57, ἀορ. ἐκίνησα Θουκ. 4, 89, παρκ. κεικίνηκα Δημ. 45, 58, π. παρκ. κεικίνημαι Πλατ. νόμ. 908, π. ἀορ. ἐκινήθην Θουκ. 3, 82, π. μελ. κινήθσομαι Αἰσχιν. 3, 160, μ. μελ. ἀντι παθ. κινήσομαι Ξεν. Κυρ. 1, 4, 19. Μέσ. κινεῖσθαι Πλατ. νόμ. 816. Παρ. κινήτος Πλατ. -έον ὡς.

Κινέω (ὡς ἀνωτ.) Αἰσχ. χο. 289, παρατ. κίνει Ἴπποκρ. 5, 214, -νεε Ηρ. 5, 96, μελ. -ήσω Εὐρ. Ορ. 157, ἀορ. ἐκίνησα Πινδ. ἀποσπ. 220, θαμ. ἀπο-κινήσασκε Ιλ. λ, 636, π. παρκ. κεικίνημαι Εὐρ. Ἄνδρ. 1227, Ηρ. 2, 438, κεικιέεται Ἴππών. 62, π. ἀορ. ἐκινήθην Ηρ. 2, 156, κινήθ- Ιλ. 6, 144, ἐπ. γ. πλ. ἐκίνηθεν, π, 780, π. μελ. κινήθσομαι Ἀριστ. βατρ. 796, μ. μελ. ἀντι παθ. κινήσομαι Ἴπποκρ. 7, 90, προσ- Ἀριστ. Λυσ. 227. Μέσ.

κινούμαι, προστ. ὄωρ. κινεῖ Θεοκρ. 15, 29, ἄορ. κινήσαντο Ὅππ. κυν. 2, 582· ἴδε κίω.

Κίνουμαι (κινέω) ἐπ. καὶ μόν. ἐν. Ἄπολ. Ρ. 1, 1308, μτχ. -όμενος Ιλ. κ, 280, καὶ παρατ. κίνοντο, δ, 281· ἴδε κίω.

Κινύρομαι (ὀδύρομαι, θρηνώ) μτγν. Αἴλ. Ι. Ζ. 1, 5, 49.

Κινύρομαι (ὡς ἄνωτ.) κινυρόμεθα Ἄριστ. Ἰππ. 11, μτχ. -όμενος Κ. Σμ. 7, 335, παρατ. κινύροο Κολουθ. 215, -ύροτο Ἄπολ. Ρ. 3, 664, ἄορ. κινύρατο Μόσχ. 3, 43. Ριζ. πιθαν. ὄνμτπ. κινυρ-, κινυρ-ός, κινύρ-ομαι, ὡς τὸ κινυρός, κινυρίζω· ἡ δὲ τοῦ Σχολ. τοῦ Ἄπολ. Ρ. σ. 292 παραγωγὴ «κυρίως δὲ κινύροσθαι ἔστιν ἀπὸ βοός, καὶ εἴρηται παρὰ τὸ κινεῖν τήν οὐρανὸν ἐν τῷ μυκάσθαι» εἶνε γελοία.

Κιρνάω καὶ -ρημι (ἀνακατώνω), κίρνης Πλουτ. Κατ. 9, ἄπαρ. κίρνων Πολυβ. 4, 21, μτχ. κίρνων Ἡρωδν. 8, 4, παρατ. ἐκίρνων Ἄππ. Μιθρ. 111 (α). Παθ. κίρνημαι Δ. Ἄλ. εἰς Δημ. 41, μτγν. κίρνάται Ἄθην. 11, 51, ἄπαρ. κίρνάσθαι Ἄριστοτ. Φυτ. 1, 2, 7, μτχ. -άμενος Σ. Ἐμπ. 134, ἀνα- Πλατ. Ἀξ. 371.

Κιρνάω καὶ κίρνημι (ὡς ἄνωτ.), κίρνῃ Ἡρ. 4, 52, κίρναμεν Πινδ. Ι. 6, 3, ἐγ- Ἄριστ. ἐκκλ. 844, προστ. ὄωρ. ἐγ-κίρα (ἐκ ῥ. κίγκραμι) Σωφρ. ἀποσπ. 2, ἐγ-κίρνάτω Πινδ. Ν. 9, 50, κίρνατε Ἄλκατ. 45, ἄπαρ. κίρνάμεν Πινδ. Ι. 5, 25, κίρνάται Ἰπποκρ. 8, 244, μτχ. κίρνάς Οδ. π. 14, Ἄριστ. ἀποσπ. 555, ἀολ. κίρνας Λεσβ. Ἄλκατ. 27, παρατ. ἐκίρνα Οδ. κ, 356, κίρνη, ξ, 78. Παθ. ἐπι-κίρναμι Ἡρ. 1, 51, μτχ. κίρναμένα Πινδ. Ν. 3, 78, παρατ. ἐν τμήσ. ἐκίρνατο Κωμ. ἀποσπ. 4, 676. Μέσ. κίρναμι Πινδ. ἀποσπ. 162, ἀνα- Σοφ. ἀποσπ. 239, ἄπαρ. ἀνακίρνασθαι Εὐρ. Ἰππ. 254· ἴδε κεράνυμι.

Κιχ-άνω (φθάνω, εὐρίσκω, καταλαμβάνω) ἐπ. Ιλ. τ, 165, Ἀρχιλ. ἀποσπ. 54, τραγ. κιχ-άνω Αἰσχ. χο. 620, προστ. κιχάνετε Ιλ. ψ, 407, ὕποτ. ἐπ. κιχείω, α, 26, κιχείομεν, φ, 128, εὐκτ. κιχείη, β, 188, κιχοίη Ἐτ. Μ. 516, 1, ἄπαρ. κιχάνειν Μοσχ. 1, 112, ἐπ. κιχήμεναι Ιλ. ο, 274, καὶ κιχῆναι Οδ. π, 357, μτχ. κιχείς (κίχημι ῥήμ.) Ιλ. π, 342, παρατ. ἐκίχανον, γ, 383, καὶ κίχης Οδ. ω, 284, κίχημεν, π, 379, κιχίτην, Ιλ. κ, 376, μελ. κιχίσομαι, φ, 605, -ήσεται Οδ. η, 53, -ήσεται Καλλ. Δηλ. 95, Σοφ. Οἰ. Κ. 1487, ἄπαρ. μτγν. ἐπ. κιχησέμεν Ἄπολ. Ρ. 4, 1480, ἄορ. α. μτγν. ἐκίχησα Οππ. ἄλ. 116, Μουσατ. 149, ὄωρ. ἐκίχεν Σιμίας ἐν ὧψ Ἀνθ. 15, 27, ἀπ-έκίξαν Ἄριστ. Ἀγ. 869, ἄορ. β. ἐκίχεν Οδ. γ, 169, Εὐρ. Βαχ. 903, ἐπ. κίχον Πινδ. Π. 9, 26, ὕποτ. κίχω Ορφ. Ἀργ. 106, -ίχης Εὐρ. ἰκ. 1069, εὐκτ. κίχοιμεν Ορφ. Ἀργ. 1359, μτχ. κιχών Οδ. ο, 157. Μέσ. ἀντι ἐνεργ. κιχάνομαι Ιλ. τ, 289, μτχ. -νόμενος Οδ. ι, 266, καὶ κιχήμενος Ιλ. ε, 187, ἄορ. κιχίσαο Ομ. ὕμν. 2, 62, -ατο Ιλ. κ, 494, ἐκίχης- Κ. Σμ. 13, 172, κίξατο=εὔρεν, ἔλαθεν Ἡσυχ. Παρ. ἀ-κίχητος Ιλ. ρ, 75, Αἰσχ. Πρ. 184· ἴδε κίω καὶ ἴω.

Κι-χρη-μι (δανείζω) Δημ. 53, 12 καὶ κι-χράω Λιδάν. 4, σ. 831, ἄορ. ἐχρησα Λυσ. 19, 24, προστ. χρῆσον Ἐνν. ἀπομν. 3, 11, 18, ὕποτ. χρήσης Δημ. 53, 11, ἄπαρ. χρῆσαι Λυσ. 19, 22, μτχ. χρήσας Πλουτ.

(α) Κατὰ Μοῖρ. σ. 200, 16, «κίρνη Ἀττικοί, κίρνη Ἑλληνες».

Δημοδ. 384, ὑπερσ. κειχρήκει Ἄππ. ἐμφυλ. π. 2, 29, π. παρκ. δια-κέ-
χρημαι Δημ. 27, 44. Μεσ. κίχραμαι, μτχ. -άμενος Πλουτ. ἦθ. 534, καὶ
κιχράομαι, ἀπαρ. κίχρασθαι Θεοφρ. χαρ. 17, ἀορ. ἐχρησάμην (ἄλλ. ἐχρισ.)
Λουκ. νεκυομ. 46, ἀπαρ. χρησασθαι Πλουτ. Δημοδ. 384.

Κί-χρη-μι (ὡς ἀνωτ.), μελ. χρήσω, ἀπαρ. -σιν Ηρ. 3, 58, ἀορ. προσ.
χρήσον Ἄριστ. βατρ. 1159, ἀπαρ. χρήσαι Ηρ. 8, 58, παρκ. κέχρηκα Κωμ.
ἀποσπ. 4, 205 Μεσ. παρατ. ἐκίχράμην Ἄνθ. 9, 584, ἀορ. προστ. χρήσαι
Εὐρ. Ηλ. 190, μτχ. -ησάμενος Βατρ. 1869 ἴδε χράομαι.

Κίω (πηγαίνω), ἀπαρ. κίειν Πλατ. Κρατ. 426.

Κίω (ὡς ἀνωτ.), ἰδίως ποιητ. κίεις Ἄνακρ. 4, Αἰσχ. γο. 680, ὑποτ.
κίης Οδ. α, 344, εὐκτ. κίοι Αἰσχ. ἰκ. 504, -οίτην Οδ. ο, 149, -οίτε, γ,
347, προστ. κίε, η, 50, Αἰσχ. ἰκ. 852, μτχ. κίων Ἰλ. π, 263, κίουσα, ι,
504, κίουσα Οδ. ψ, 292, παρατ. ἔκίεσ Ομ. ὕμν. Ἄπολ. 31, ἔκίε Οδ. ο,
147, κίε Ἰλ. θ, 337, α. πλ. κίομεν Ἰλ. φ, 456, ἔκιοι, μ, 138, κίον, ψ,
145 καὶ μόν. μετ-εκίαθον, λ, 52. ῥιζ. κίF, κί-ω, μετ-ε-κί-αθον, κί-ν-έω,
κί-ν-ουμαι=ει-εο λατ. κίχ-έω, κίχ-άνω ἴδε ἴκω καὶ εἶμι.

Κλαγ-γ-άνω καὶ κλαγ-γ-έω (φωνάζω ἐν θήρᾳ ὡς κύων), ἐπ-ανα-
κλαγγάνω Ξεν. 4, 5, μτχ. παρκ. ἀντί ἐν. κεκλαγγυῖται, 3, 9.

Κλαγ-γ-άνω, κλαγ-γ-αίνω καὶ κλα-γγέω (ὡς ἀνωτ.), -γγάνει Σοφ.
ἀποσπ. 782, -γγαίνεις Αἰσχ. Εὐμ. 134, γ. πλ. ὄωρ. -γγεῦνται Θεοκρ. ἐ-
πιγρ. 6, παρκ. ὑποτ. κεκλάγγω Ἄριστ. σφ. 929 ἴδε κλάζω.

Κλάζω (κλαγγὴν κάμνω, βοῶ) Πλουτ. Ἄλεξ. 27, παρκ. β. μτχ. κε-
κλαγώς, Τιμολ. 29.

Κλάζω (ὡς ἀνωτ.) Αἰσχ. Ἐπτ. 386, μτχ. -ζων Σοφ. Ομ. τ. 966, Ἰλ.
π, 429, μελ. κλάζω Αἰσχ. Περσ. 947, μ. μελ. κεκλάζομαι Ἄριστ. σφ.
930, ἀορ. ἐκλαγξα Ἰλ. α, 46, Αἰσχ. Αγ. 204, ἀορ. β. ἐκλαγον Ομ. ὕμν.
49, 14, ἀν-Εὐρ. Ι. Α. 1062, παρκ. β. ἀντί ἐν. κέκληγα ἐπ. Ορφ. λιθ. 45,
μτχ. κέκληγώς Ἰλ. β, 222, κέκληγοντες, μ, 125, ὑπερσ. κέκλήγει Ἄλκμ.
47. ῥιζ. πεποιημ. κλαγ-, κλάζω (=κλαγ-ίω)=κλαγγ-ο λατ. κλαγ-γά-νω,
κλαγ-γαίνω, κλαγ-γίω, κλαγ-γίη· πρβλ. κράζω καὶ κελέω.

Κλαίω ὡς καὶ παρ' ἡμῶν Ἄνδοκ. 1, 48, Αἰσχίν. 3, 209, Πλατ. νόμ.
792, ἀττ. κλάω (α) Πλατ. Φιλ. 48, παρατ. ἐκλαίον ἐκλάε Ἴσοκ. 17,
48, θαμ. κλαίσκε Λουκ. Συρ. θε. 22, μελ. κλαύσομαι Δημ. 59, 38,
σπάν. κλαυσοῦμαι Δ. Κασ. ἀποσπ. σ. 37, ὡς σπάν. κλαίῃσω Δημ. 21,
99 καὶ κλαῖῃσω, 49, 310, Ὑπερείδ. ἀποσπ. σ. 352, μτγν. κλαύσω Δ.
Ἄλ. 4, 70, ἀορ. ἐκλαυσα Πλουτ. Ἄλκμ. 33, π. παρκ. μτγν. κέκλαυ-
σμαι, -σται Πλουτ. ἦθ. 415, π. ἀορ. μτγν. μτχ. κλαυσθεῖς Ἴωσ. ἀρχ.
8, 11, 1, π. μελ. μτγν. κλαυσθήσομαι Π. Δ. Ψαλτ. 77, 64, μ. ἀορ.
μτγν. ἐκλαυσάμην Νικολ. ῥητ. 7, 4, ἀνα-Ἄντιφ. 2, δ, 1.

Κλαίω (ὡς ἀνωτ.) Ἰλ. τ, 300, Σοφ. ηλ. 283, ἀττ. κλάω Αἰσχ. Ἐπτ.
872, Σοφ. Ηλ. 283, Ἄριστ. νεφ. 1415, εὐκτ. κλάομι, ὄρν. 341, κλαίτοι-

(α) =Κλάειν καὶ κείειν σὺν τῷ α Ἄττικοί, μετὰ τοῦ ι Ἑλληνες. Μοτρ.
σ. 201, 24.

θα Ιλ. ω, 619, παρατ. ἔκλαιον Οδ. μ, 309, Σοφ. Οἰ. Κ. 1621, κλαίον Ιλ. ρ, 427, ἔκλαιε Σοφ. Τρ. 905, θαμ. κλαίεσκον Ιλ. θ, 364, σπαν. ἀττ. ποιητ. Αἰσχ. ἀποσπ. 298, Ηρ. 3, 119, μελ. κλαύσομαι Ιλ. χ, 87, Εὐρ. Κυκλ. 554, Ἄρισ. νεφ. 58, σπαν. κλαυσοῦμαι Ἄρισ. εἰρ. 1081, καὶ μτγν. κλαύσω Θεοκρ. 23, 34, Χρ. Σιβ. 1, 190, ἀορ. ἔκλαυσα Εὐρ. Τρ. 482, κλαύσε Οδ. γ, 261, ἀν-ἐκλαυσα; Ηρ. 3, 14, ὑποτ. κλαύσω Αἰσχ. Ἐπτ. 828, Ἄριστ. Ἰππ. 9, εὐκτ. ἀπο-κλαύσειε Σοφ. Φιλ. 693, ἀπαρ. κλαύσαι, Ηλ. 285, μτχ. κλαύσας Ιλ. ω, 43, ἀορ. 6. ἔκλαε Θεοκρ. 14, 32, εὐκτ. κλάοις Αἰσχ. Ιλ. 925, π. παρκ. κέκλαυται Μόσχ. 4, 64, μτχ. -αυμένος Αἰσχ. χο. 687, καὶ μτγν. -αυμένος Λυκόφρ. 273, π. ἀορ. ἐκλαύσθην Ἀνθ. ἐπιγρ. 344, μτχ. κλαυσθεὶς Λυκόφρ. 831, μετ' ὄλ. μελ. κελκλύσεται Ἄρισ. νεφ. 1436, ἀλλὰ καὶ Θεογν. 1203. Μέσ. ἀντί ἐνεργ. κλαίομαι Αἰσχ. Ἐπτ. 920, ἀνα-Σοφ. Φιλ. 939, ἀορ. μετῶ. ἐκλαυσάμην, Τρ. 153, π. παρκ. κέκλαυμαι Μόσχ. 4, 64, μτχ. -μένος Αἰσχ. χο. 687, κλαυσμένος Ἀνθ. 7, 281. Παρκ. κλαυτός Αἰσχ. Ἐπτ. 333, ἄ-κλαυτος Ιλ. χ, 386, κλαυστός Σοφ. Οἰ. Κ. 1360, ἄ-κλαυστος, Ηλ. 912. ῥίζ. κλαF-, κλά-ω, κλά-σμα, κλά-δος, κλαδ-εύω, κλό-νος, κλο-ν-έω, κλώ-ν, κλα-ίω, κλάω, κλαυ-μα, κλαυ-θ-μός, κλαυ-θ-μ-ρίζω, κλη-μα, κλη-ρος, κλη-ρ-όω πρβλ. θλάω καὶ θραύω.

Κλαυθμηρίζω (κλαίω μετ' ἐντάσεως σφοδρότερας, ἐν γέν. κλαίω) Ἀλεξ. Ἀφροδ. προβλ. 121, ἀπαρ. κλαυθμηρίζειν=κλαῦσαι μετ' ἐντάσεως σφοδρότερας Γαλην. ἀορ. ἐκλαυθμήρισα Πλουτ. ἠθ. σ. 9, συνηθέστ. κλαυθμηρίζομαι Πλατ. Ἀξ. σ. 366. Κατὰ δὲ Φωτ. σ. 168, 10, «καὶ κλαυθμηρίζεται καὶ κλαυθμηριεῖται λέγουσιν» οὐ κλαίει καὶ κλαύσει», μτχ. κλαυμαριόμενον=κλαίοντα Ταραντῖνοι Ησυχ. ἴδε κλαίω.

Κλάω (σπάζω, τσακίζω) Δ. Κασ. 71, 5, παρατ. ἔκλων Πινδ. 6, 4, 1, ἀν-Θουκ. 2, 76, μελ. κλάσω Λουκ. θε. διαλ. 11, 1, ἀορ. κατ-ἐκλασα Πλατ. Φαῖδ. 117, π. παρκ. κέκλασμα Ἄριστοτ. μηχαν. 25, προσ-Ξεν. ἰππ. 7, 6, συγ-Πλατ. πολ. 495, π. ἀορ. ἐπ-εκλάσθην Θουκ. 3, 59, μελ. ἀνα-κλασθήσομαι Ἄριστοτ. μετεωρ. 3, 6, 5, μελ. ἀντί παθ. ἀνα-κλάσεται Γαλην. 3, 147.

Κλάω (ὡς ἀνωτ.), παρτ. κατ-ἐκλων Ιλ. υ, 227, ἀορ. κλάσε Οδ. ζ, 128, ἐν-ἐκλασας Καλλ. εἰς Δία 90, κατ-ἐκλασε Πινδ. Π. 5, 34, κλάσσε Θεοκρ. 25, 147, δια-Ιλ. ε, 216, ἀπαρ. κλάσσαι Ν. Διον. 47, μτχ. ἀποκλάς=κλάσας Ἀθην. 11, 472, ἀορ. 6. μτχ. ἀπο-κλάς (ἐκ ρ. κλημι) Ἀνακρ. 10, π. παρκ. κέκλασμα Ἰπποκρ. 3, 420, π. ἀορ. ἐκλάσθην Ιλ. λ, 584, κατ-Εὐρ. 766, μ. μελ. κατα-κλώμαι Βαβρ. 91, μ. ἀορ. κλάσσατο Ἀνθ. 7, 124, ἀπ-εκλάσατο, 7, 506. ἴδε κλαίω.

Κλειζώ. ἴδε κληίζω.

Κλείω ὡς καὶ παρ' ἡμῖν ἀπαρ. κλήειν Αἰσχίν. 1, 10, κατα-Ξεν. ἀπομν. 2, 1, 13, παρατ. ἐκλήων Θουκ. 7, 59, μελ. ἀπο-κλείσω, ἀν. 4, 3, 20, κλήσω Θουκ. 4, 8 ἀορ. ἐκλεισα, ἀν. 7, 1, 36, ξυν-ἐκλήωσα Θουκ. 8, 67, ἀπαρ. ξυγ-κλήσαι, 5, 92, μτχ. κλήσας Πλατ. πολ. 560, παρκ. κέκλεικα Θεοφρ. χα. 20, Λουκ. Τοξ. 30, ὑπερσ. κελκλείκειν Ἀππ. Ἀννιβ. 47, π. παρκ. κέκλειμαι Δημ. 19, 315, καὶ κέκλεισμαι (ἄλλ. κέκλειμαι) Ξεν. Κυρ. 7, 5, 27, κέκλημαι Θουκ. 5, 7, ὑπερσ. ἐκεκλείμην, ἀν. 6, 2,

8, ἐπ- Δημ. 54, 44, καὶ μετὰ σ συν-εκέκλειστο Ἀνδοκ. 1, 48, π. ἀορ. ἐκλείσθην Δ. Ἀλ. 4, 85, ἀπ- Λυσ. 1, 17, Ξεν. ἀν. 4, 3, 21, κατ-εκλήσθην Θουκ. 1, 117, ἀπαρ. ζυγ-κλησθῆναι, 4, 67, μτχ. ζυγ-κλησθέν, 5, 72, π. μελ. μτγν. κλησθήσομαι Γαλην. 3, 802, ἀλλὰ συγ- Ξεν. Ἑλλ. 5, 2, 19, μετ' ὄλ. μελ. κεκλείσομαι Ἀριστειδ. λογ. Σικ. 2, 40, μ. ἀορ. ἀπαρ. περι-κλήσασθαι Θουκ. 7, 52, μ. ἀορ. κατα-κλεισάμενος Ξεν. Κυρ. 7, 2, 5. Παρ. ἐγ-κλειστέος Γεωπ. κληστός Θουκ.

Κλείω (ὡς ἄνωτ.) Κωμ. ἀποσπ. 3, 359, ἰων. περι-κληίω Ηρ. 7, 198, ἀρχ. ἄττ. κλήω Εὐρ. Ηρ. μ. 997, δωρ. κλαίω ἢ κλάω Ἄρεος Δωρ. διαλ. σ. 346, παρα-κληίφουσιν Ηρ. 6, 60, ἀπαρ. κλείειν Ἀριστ. ἵππ. 1316, μτχ. ἀπο-κληίτων Ηρ. 4, 7, παρατ. κλείει Ἀριστ. Ἀχ. 479, συν-εκλήϊτον Ηρ. 7, 41, ἔκλων Εὐρ. Ρησ. 304, μελ. κλείω Χρ. Σιβ. 7, 85, ἐκ-κλήσω Εὐρ. Ορ. 4127, ἀπο- Ἀριστ. σφ. 775, καὶ κατα-κλιώ Κωμ. ἀποσπ. 2, 544, δωρ. κλαξω (ἄλλ. -ασῶ) Θεοκρ. 6, 32, ἀορ. ἐκλήϊσα Οδ. ω, 166, ἐξ- Ηρ. 1, 144, κλήϊσα Οδ. φ, 387, ἔκλωσα Εὐρ. Ορ. 1449, εὐκτ. ἐγ-κληίφισαι Ηρ. 4, 78, ἀπαρ. κληίφισαι Οδ. φ, 382, κληίφισαι Αἰσχ. Περσ. 723, μτχ. ἀποκλήϊσας Ηρ. 1, 37, συγκλήϊσασα Εὐρ. Ἴων 241, δωρ. ἐξ-ἐκλάξω Κωμ. ἀποσπ. 4, 676, προστ. ἀπό-κλαξον Θεοκρ. 15, 77, παρκ. ἀπο-κέκληκα Ἀριστ. ὄρν. 1262, π. παρκ. κέκλειμαι (ἄλλ. κεκλήϊμαι) Ηρ. 2, 121, συγ-κεκλήϊμαι Ηρ. 3, 117, κέκλημαι Αἰσχ. ἰκ. 956, κεκλήμεθα Εὐρ. Ἑλ. 977, γ. πλ. κεικέαται Ηρ. 2, 164, δωρ. κατα-κέκλωνται Ἐπιχαρμ. μτχ. κεκλήμενος Αἰσχ. ἰκ. 956, Ἀριστ. σφ. 1981, ὑπερσ. γ. πλ. ἀπ-εκεκληίετο (ἄλλ. ἀποκεκλήετο) Ηρ. 9, 50, π. ἀορ. ἐκλείσθην Δ. Ἀλ. 4, 85, ἀπ-εκλήϊσθην Ηρ. 3, 58, ὕποτ. κατα-κλεισθῆ Ἀριστ. νεφ. 404, ἀπο-κληίσθην, 1, 165, μτχ. -ισθείς, 3, 55, δωρ. κατ-εκλάφισθην (ἄλλ. κατ-εκλαχθ-) Θεοκρ. 7, 84, μ. μελ. κληίφισομαι Νον. 2, 310, μ. ἀορ. δωρ. κατ-εκλάξωτο Θεοκρ. 18, 5, μετ' ὄλ. μελ. κεκλείσομαι Ἄριστ. Δυσ. 1072. Παρ. κλεισός Εὐρ. ἀποσπ. 620, κληϊστός Οδ. β, 344. ῥίζ. κλαί- ἢ κλε-, κλη-ίς, κλείς=clai-vis λατ. κλε-ίω =clau-do ὡς. κλεῖ-θ-ρον, κλεῖ-σις, κλοι-ός.

Κλείω (φημίω) ῥδς κλέω.

Κλέπ-τω (κλέφτω) Ἀντιφ. 5, 38, παρατ. ἔκλεπτον Λυσ. 25, 19, μελ. κλέψω Ξεν. ἵππαρχ. 4, 17, ἀλλὰ κλέψομαι, Κυρ. 7, 4, 13, ἀορ. ἔκλεψα Πλατ. Παρμ. 128, παρκ. κέκλωσα Δημ. 22, 49, π. παρκ. κεικλεμμαι Ἀριστοτ. ῥήτ. 3, 2, 10, δια- Δημ. 27, 12, π. ἀορ. ε. ἐκλαζ-πην Πλατ. πολ. 413. Μέσ. μτγν. δια-κλέπτεται Π. Δ. Βασίλ. Β. 19, 3, παρατ. δι-εκλέπτετο ἀρχ. λεξ.

Κλέπ-τω (ὡς ἄνωτ.) Ἰλ. α, 432, παρατ. ἔκλεπτον Σοφ. Φιλ. 1272, θαμ. κλέπτεσκον Πρ. 2, 174, μελ. κλέψω Ἀριστ. ἐκκλ. 667, ἀορ. ἔκλεψα Ἰλ. ε, 268, ἔκλεψα Ἄριστ. βατρ. 614, κλέψεν Πινδ. Π. 4, 250, εὐκτ. κλέψιαις Σοφ. Αἴ. 1137, κλέψιεν Αἰσχ. χο. 854, μτχ. κλέψας Αἰσχ. Πρ. 8, δωρ. κλέψιαις Πινδ. Ο. 1, 60, παρκ. κέκλωσα Ἀριστ. πλ. 372, π. παρκ. κέκλεμμαι Σοφ. Ἄντ. 681, π. ἀορ. κλεφθείς Εὐρ. Ορ. 1580. Παρ. κλεπτός (ἄλλ. κλέπτον) Ἄριστ. σφ. 933, κλεπτέον Σοφ. Φιλ. 57. ῥίζ. κλεπ-, κλέπ-τω=cler-o λατ. κλέπ-ος, κλέμμα (=κλέπ-μα), κλέπ-της, κλοπ-ή, κλοπ-εύς, κλώψ, κλωπ-εύω.

Κλέω (κλείω, καθισῶ τινα περίφημον, ὕμνω, ἐπαινῶ), καὶ κλείω, κλεί-

ουσι Οδ. α, 338, Ησ. θε. 44, ὑποτ. κλείωμεν Ἀπολ. Ρ. 2, 689, μετοχ. κλέων Εὐρ. Ἄλκ. 447, κλείουσαι, Ι. Α. 1045, κλέωα (ἀντί κλέουσα) Λακων. Ἀριστ. Δυσ. 1299, παρατ. ἔκλειον Ἀπολ. Ρ. 3, 246 καὶ κλείον Ορφ. λιθ. 193, μελ. β. κατακλώ Εὐπολ. ἐν Κραμ. Ἄν. σ. 1290. Παθ. κλέομαι Οδ. ν, 299, Σοφ. Τρ. 639, καὶ κλείομαι, ἐπι-κλειόμεθα Χρ. Σιβ. 8, 789, κλείονται Ἀπολ. Ρ. 1, 238, παρατ. ἔκλειο (ἀντί ἐκλέσο) Καλλ. Δηλ. 40, καὶ ἔκλευ Ιλ. ω, 202. Μέσ. κλέομαι Εὐρ. ἀποσπ. 370. Παρ. κλειτός Ιλ. ζ, 227. *ΡΙζ. κλυ-, κλεF, κλύ-ω=clu-o λατ. κλυ-τός, κλέ-ος, κλέ-ομαι, κλε-ίω, κλε-ίζω, κλε-ιτός, κλε-ιν-ός, κλη-ίζω, κλήζω, κλη-ί-ω, γραναίς=φήμη σανσκρ.

Κλήζω, κλητέζω ἄττ. κλείζω δωρ. (κλείω, ἐπαινῶ, φημιζω τινά) κλήζει Σοφ. Οἰ. τ. 48, κληίζουσιν Ἰπποκρ. 3, 191, παρατ. ἔκληζον Εὐρ. Ηρ. μ. 340, μελ. κλήσω Ομ. ὕμν. 31, 18, κληίσω Ἀρισειδ. 582, δωρ. κλειξω Πινδ. Ο. 1, 110, ἀορ. ἔκλησα, δωρ. κλήσα Ορφ. Ἀργ. 1007, ὑποτ. κλήσωμεν Εὐρ. Ι. Α. 1522, προστ. κλήσον Ἀρισ. ὄρν. 905, -ήσατε, 1745, ἀπαρ. κλήσαι Ομ. ἐπιγρ. 4, 9, εὐ-κλείξαι Πινδ. Π. 9, 91. Παθ. κλήζομαι Εὐρ. Φοιν. 10, κλήζει, Ἐλ. 1441, κλήζη Καλλ. Δηλ. 276, κλήζεται Σοφ. Οἰ. τ. 1451, κληζόμεθα Εὐρ. Βακ. 1180, -ήζεσθε, Ἴων 234, σπαν. πεζ. κληίζεται Πλατ. Τιμ. Λοκρ. 100, κλήζονται Ξεν. Κυρ. 1, 2, 1, Πλατ. Ἀξ. 371, παρατ. ἐκλήζομην Αἰσχ. Ἀγ. 631, καὶ μτγν. Λουκ. τραγῳδ. 252, π. παρκ. κεκλήισμαι Ἀπολ. Ρ. 4, 616, καὶ ἐκλήίσμαι, 4, 980, μτχ. κεκλήσμενος (ἄλλ. -κλημένος) Εὐρ. Ἴων 283, ὑπερσ. ἐκλήισμην Ἀπολ. Ρ. 4, 267. Ἴδε κλέω.

Κλητέζω ἴδε κλήζω.

Κληίω ἴδε κλείω.

Κληρο-νομέω ὡς καὶ παρ' ἡμῖν Ἰσοκ. 1, 2, μελ. -ήσω Ἰσαϊ. 4, 7, μ. μελ. ἀντί παθ. κληρονομήσονται (ἄλλ. -ηθήσονται) Λουκ. Τοξ. 22.

Κληρώω (θέτω κληρον, διὰ κλήρου δίδω, λαμβάνω τι) ὁμαζ. παρὰ πεζ. ἀορ. δωρ. ἐκλάρωσε Πινδ. Ο. 8, 15, (α) ἴδε κλάω.

Κλήω ἴδε κλείω.

Κλίνω ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, γέρνω, μτχ. κλίνων Ἀριστοτ. φυσιογ. 6, 37, παρατ. ἔκλινον Ξεν. ἀπομν. 3, 5, 13, μελ. κλινῶ Δημ. προοιμ. 1450, ἀορ. ἐξ-έκλινα Ξεν. Κυρ. 7, 3, 3, μτχ. κλίνας Πλατ. Τιμ. 77, παρκ. κέκλικα Πολυβ. 30, 10, π. παρκ. κέκλιμαι Ξεν. ἵππ. 5, 5, π. ἀορ. α. ἐκλίθην Πλατ. Φαιδ. 109, ἐν Ξεν. συμπ. 3, 13, μτγν. κατ-εκλίθην Αἰλ. Ι. Ζ. 2, 11, μτχ. ἀπο-κλινθεῖς Πλουτ. Ῥωμ. 2, π. ἀορ. β. ἐκλίθην Ξεν. Κυρ. 5, 2, 15, π. μελ. κατα-κλιθήσομαι Διοδ. ἀποσπ. 8, π. μελ. β. κατα-κλινήσομαι Πλατ. συμπ. 222. Μέσ. κατακλινόμαι, συμπ. 175, ἀορ. κατεκλινάμην μτγν. Πλουτ. ἠθ. 149. Παρ. ἀπο-κλιτέον Ἀριστοτ. ἠθ. Νικ. 9, 2.

(α) Κατ' Ἀμμών. σ. 86 «λαγχάνειν καὶ κληρώσασθαι διαφέρει· λαγχάνει μὲν εἰς οὗ ἂν ὁ κληρὸς ἔλθῃ· κληροῦνται δὲ οἱ καθιέντες εἰς τὸν κληρον. Καὶ λαγχάνειν μὲν ἐστὶ τὸ ἐκ τῶν κληρουμένων τοῦ προκειμένου τυχεῖν, κληρώσασθαι δὲ τῶ κλήρω χρήσασθαι.»

ἀορ. ὑποτ. ἐπι-κλώσης Πλατ. Θεαιτ. 169, π. παρκ. ἐπι-κέκλωσται, νόμ. 957, π. ἀορ. κλωσθεῖς νόμ. 960.

Κλώθω (ὡς ἄνωτ.) Ἡρ. 5, 12, ἀορ. ἐκλώσα Nov. 2, 678, ἐπ-ἐκλώσαν Ὀδ. γ, 208, Εὐρ. Ὅρ. 12, π. παρκ. κέκλωσται Βαβρ. 69, μελ. ἐπι-κλώ-σονται (ἄλλ. ἀορ. -σώνται) Ὀδ. υ, 196, μ. ἀορ. ἐκλώσάμην Ἄνθ. 7, 14, ἐπ-εκλώσαντο Ἰλ. ω, 525. ἴδε κλονέω.

Κναίω (ζῶω, τρίβω, διαφθείρω) μτγν. ἐν. Π. Δ. Σιρ. σοφ. 38, 28, Λουκ. Νιγρ. 8, ἀορ. ἀπ-ἐκναίσα Πλατ. πολ. 406, π. ἀορ. ἀπ-εκναίσθην Δ. Κασ. 50, 33.

Κναίω (ὡς ἄνωτ.) συνθ. ἀπ-κναίεις Ἄριστ. σφ. 681, παρατ. ἀπ-εκναίετε, ἐκκλ. 1087, μελ. δια-κναίσω Εὐρ. Κυκλ. 486, ὄωρ. γ. ἐκ-κναίσευντι Θεοκρ. 15, 88, ἀορ. δι-ἐκναίσαν Εὐρ. Ἠλ. 1307, ὑποτ. δια-κναίστη Ἄριστ. βατρ. 1228, ἀπαρ. διακναίσσαι Εὐρ. Ἡρακλ. 295, παρκ. δια-κέκναϊκα Κωμ. ἀποστ. 2, 327, π. παρκ. δια-κεκναϊσμένος Ἄριστ. νεφ. 120, π. ἀορ. δι-εκναίσθην Ἰπποκρ. 8, 132, π. μελ. δια-κναισθήσεται Ἄριστ. εἰρ. 251. ῥίζ. κεν- (κεν-τέω), κνε-, κνα-, κνη-, κνη-, κνη-, κνη-, κνη-, κνη-, κνά-ω, κνα-ίω, κνή-θω, κνη-θ-μός, κνη-σιάω, κνί-ζω, κνίψ, κνιζός, κνύ-ω, κνύ-ζα, κνυ-ζώω, κνύ-ζω, κνύ-μα, κόν-ις, κόν-ίω, κόν-ίζω, κνώ-δαξ.

Κνάω (ζῶω, κνήθω, τρίβω, φθείρω), κνᾶ Πλατ. ἡθ. 61, μτχ. κνώσαι, ἡθ. 786, ἀορ. εὐκτ. κνήσαις (ἄλλ. κινήσαις) Πλατ. σύμπ. 185, παρκ. κατα-κέκνησμαι (ἄλλ. -ισμαι) Γαλην. 13, 1022. Μέσ. κνάομαι, κνᾶται Πλουτ. Πομπ. 48, ἀπαρ. κνήσθαι Πλατ. Γοργ. 494, προσ- Ξεν. ἀπομν. 1, 2, 30, κνᾶσθαι Πλουτ. ἡθ. 89, 439, μτχ. κνώμενος Ἄριστοτ. Ἴσ. Ζ. 9, 5, 8, μελ. κνήσομαι Γαλην. 10, 437, ἀορ. ἐκνησάμην Λουκ. δις κατηγ. 1, ἀορ. ἀπαρ. προσ-κνήσασθαι (ἄλλ. προσ-κνήσθαι) Ξεν. ἀπομν. 1, 2, 30.

Κνάω (ὡς ἄνωτ.), ἐπι-κνᾶς (ἄλλ. -ῆς) Ἄριστ. ὄρν. 1586, ἀπαρ. κνᾶν Ἡρ. 7, 239, μτχ. κνῶντες Βαβρ. 94, 10, παρατ. ἐπ. ἀντι ἀορ. κνῆ (=ἐ-κνας) Ἰλ. λ, 639, μελ. κνήσω Ἰπποκρ. 5, 686, ἀορ. ἐκνησα, 7, 226, κατ- Ἄριστ. σφ. 965, ἐξ- Ἡρ. 7, 239, π. παρκ. κατα-κέκνησμαι (ἄλλ. -ισμαι) Ἄριστ. πλ. 973, π. ἀορ. κατ-εκνήθην, ἱππ. 771. Μέσ. κνήται (ἄλλ. -ᾶται) Ἰπποκρ. 3, 490. ἴδε κναίω.

Κνήθω (ζῶω, τρίβω, παροργίζω μετρ.) μτγν. Κλ. Ἄλ. σ. 328, ἀπαρ. «κνήν (κώδ. κνεῖν) Ἀττικοί, κνήθειν Ἑλληνας» Μοῖρ. σ. 204, 28. Μέσ. κνήθομαι, ἀπαρ. κνήθεσθαι Ἄριστοτ. Ι. Ζ. 3, 9, 1, ἀπαρ. «κνᾶσθαι τὸ οὖς, οὐ κνήθειν» Θωμ. Μαγ. σ. 538, μτχ. κνηθόμενος Ν. Δ. Τιμοθ. 2, 4 (3), «κνηθόμενοι τὴν ἀκοήν = ζητοῦντές τι ἀκοῦσαι καθ' ἡδονήν».

Κνήθω (ὡς ἄνωτ.) καὶ κνήθομαι, ἐγκνήθεο Νικ. ἀλ. 368, καὶ ἐνι-κνή-θεο, ἀλ. 911. ἴδε κναίω.

Κνίζω (ἐξ ἐπιπολῆς καὶ ἰσχνῶς καταζῶω, τέμνω, κόπτω, κνήθω) μτγν. Ἡρωδν. 4, (9, 4), παρατ. ἐκνίζει Ἀππ. Ἰβηρ. κ. 37, ἀορ. ἐκνίσει Ἀθην.

2, 54, Πλουτ. ἡθ. 65. Παθ. κνιζόμενος Ἄππ. Καρχηδ. κ. 40, π. παρκ. κέννισται Λουκ. ἐτ. διαλ. 40, 4.

Κνίζω (ὡς ἀνωτ.) Θεοκρ. 5, 122, εὐκτ. -ίζοι Εὐρ. Μηδ. 568, μτχ. κνιζων Ἰπών. 14, παρατ. ἔκνιζον Σοφ. Οἱ. τ. 786, κνιζον Πινδ. Ν. 5, 32, μελ. κνίσω Ἀριστ. βατρ. 4198, ἀορ. ἔκνισε Πινδ. Π. 44, 23, Ἀριστ. σφ. 1286, δωρ. ἔκνιξε Πινδ. Ι. 6, 50, ὑποτ. κνίση, Π. 8, 32. Παθ. κνιζομαι Εὐρ. Μηδ. 555, μτχ. -όμενος Πινδ. Ο. 6, 75, π. παρκ. κατα-κέννισται Ἀριστ. πλ. 973, π. ἀορ. ἔκνισθη Θεοκρ. 4, 59, ὑποτ. κνισθῆς Εὐρ. Ἄνδρ. 209, ἀπαρ. κνισθῆναι Ἀθην. (Μάχων), 13, 577, μ. ἀορ. περι-κνίσαθε, 9, 226. Τούτῳ συγγενές εἶνε τὸ κνύω, ἀπαρ. κνύειν Κυρμ. ἀποσπ. 4, 309, παρατ. κνύειν Ἀριστ. θεσ. 481. Ἴδε κναιώ.

Κνυζάομαι (γοερὸν φθέγγομαι, ἐπὶ κυνῶν) καὶ κνυζέομαι, δωρ. κνυζεῦνται (ἄλλ. κνυζῶνται) Θεοκρ. 2, 108, ἀπαρ. κνυζεσθαί Σοφ. Οἱ. Κ. 1571, μτχ. κνυζόμενος Φωτ. σ. 173, 21, κνυζούμενα Ἀριστ. σφ. 976. ῥίζ. πεποιημ. κνυ-, κνυ-ζ-άω=Kuntschen γερμ. κνύ-ζ-ημα, κνυ-ζ-η-θ-μός, κατ' ἄλλ. ἐκ τοῦ κύνω γεν. κυνός, κυν-ίζω, κνύζω, κνυζ-άομαι.

Κνύω Ἴδε κνίζω.

Κνώσσω (καθεύδω, κοιμῶμαι, βαθέως ὑπνῶττω), -σεις Σιμων. Κ. 37, ἀπαρ. -σσειν Ἀνθ. 12, 38, μτχ. -σσων Οδ. δ, 809, παρατ. ἔκνωσεν Ἀνθ. 9, 242, ἀορ. μτχ. κατα-κνώσασα (ἄλλ. -ουσα) Ἀπολ. Ρ. 3, 690. ῥίζ. γνοφ- ἢ δνοφ- (γνόφ-ος, δνόφ-ος, νέφ-ος) ἐντεῦθεν ἐναλλαγῆ τοῦ γ ἢ δ μετὰ τοῦ κ, κνεφ- (κνέφ-ας), κνοφ-, κνόφ-ος, κνωψ=τυφλός Σουῖδ. κνώσσω (=κνωφ-ίω). Ἡ δὲ τοῦ Μ. Ἔτ. γνώμη ὅτι γίνεται διὰ συγκοπῆς ἐκ τοῦ κενώω καὶ ὄσσε (=ὄφθαλμοί), κενώσσω, κνώσσω οὐδεμίαν ἔχει τὴν πιθανότητα.

Κοάω ἢ κοέω (ἀκούω, αἰσθάνομαι, νοέω), κοῶ Ἐπιχαρμ. Ἀθην. 6, 236, κοᾶ=ἀκούει, πύθεται Ησυχ. ἀπαρ. κοεῖν Φωτ. σ. 534, 42, ἀορ. ἐκόησε Καλλ. ἀποσπ. 53. ῥίζ. κοῖF-, κο-άω, κο-έω, Κό-ων, θυσο-κό-ος, Λαο-κό-ων, cav-εο=φυλάττομαι λατ. cautus=προνοητικός ὡς. ἀκού-ω, ἀ-κο-ή, ἀ-κρο-άομαι πρβλ. ἀκούω καὶ κοινώω.

Κοιλαινῶ (βαθουλῶνω, ἐξορύττω, σβύνω) Ἀριστοτ. Ι. Ζ. 9, 4, ἀορ. ἐκοίλανα Θουκ. 4, 100, π. ἀορ. ἐν-εκοιλάνθην Θεοφρ. Ι. Φ. 5, 2, 4. π. παρκ. κεκοίλαμαι Ἐτ. Μ.

Κοιλαινῶ (ὡς ἀνωτ.) Ἰπποκρ. 6, 418, ἀορ. ἰων. ἐκοίληνα, μτχ. κοιλάνας Ηρ. 2, 73, ἐγκοιλῆνας, 2, 73, π. παρκ. κεκοιλιάσαι Ἰπποκρ. 9, 216, π. ἀορ. ἐκοιλάνθην, 5, 420, μ. ἀορ. κοιλῆνατο Νον. 12, 332. ῥίζ. κυ-, κοι-, κυ-έω, κύ-ος, κῦ-μα, κύ-αρ, κύ-τος, κύ-αθος, κοῖλ-ος, κοιλ-αίνω, coe-lus=οὐρανός λατ. cav-us=κοῖ-λος ὡς. κῆτος (=καῖF-τος), κοῖ=τά κοῖλα Ησυχ. κό-οι=κοιλώματα ὡς. κῶς=εἰρκτή (Κορίνθιοι) ὡς. κύ-λον, κύ-λιξ, κύ-αμος, καυ-λός, κῶ-θων, κῶ-δων, κῶ-ρυκος, κού-πα κοιν.

Κοιμάω (κοιμίζω, ἀποκοιμίζω, πραύνω), ἐν συνθ. καὶ μόν. ἐν. μελ. κατα-κοιμήσω Δ. Κασ. σ. 33, ἀορ. κατ-εκοίμησα Πλατ. συμπ. 223, π. παρκ. κεκοιμημαι Λουκ. Τιμ. 6, π. ἀορ. ἐκοιμήθην Ξεν. ἀν. 2, 1, 1, ὑποτ. κοιμηθῆ Πλατ. πολ. 574, ἀπαρ. -θῆναι, πολ. 624, π. μελ. κοιμηθήσομαι Ἀλκιφρ. 1, 37, 3. Παθ. καὶ μέσ. κοιμῶνται Ξεν. Κυρ. 1, 2, 9,

άπαρ. ᾄσθαι Πλατ. Φαιδρ. 252, μτχ. -όμενος, συμπ. 203, παρατ. ἐκοιμῶντο Ξεν. ἀν. 4, 5, 14, μ. μελ. κοιμήσομαι Δουκ. θε. διαλ. 4, 4, 5, ἀορ. ἐκοιμησάμην, ἐκοιμήσω Γρ. Κυπρ. παροιμ. 3, 52.

Κοιμάω (ὡς ἄνωτ.) Σοφ. Φιλ. 650, προσ. κοίμα Αἰσχ. Εὐμ. 832, μτχ. κοιμῶν Αἰσχ. Ἐπτ. 3, μελ. ὄρωρ. κοιμάσω Ἀνθ. 7, 8, ἀορ. κοίμησα Οδ. γ, 397, ὑποτ. ὄρωρ. κατα-κοιμάση Σοφ. Οἰ. τ. 870, πρῆστ. κοίμησον Ιλ. ξ, 236, Αἰσχ. Αγ. 1247, εὐκτ. κοιμάσεις (ἄλλ. κοιμίσεις) Εὐρ. Ἰππ. 1387, μτχ. κοιμήσας Ιλ. μ, 281. Παθ. καὶ μέσ. κοιμάται Οδ. δ, 403, Ηρ. 1, 182, ἰων. -έονται, 2, 95, εὐκτ. -μῆτο, 3, 68, άπαρ. -ᾄσθαι Ἄριστ. ἐκκλ. 723, μτχ. -όμενος Αἰσχ. Αγ. 2, παρατ. ἐκοιμάτο Ἰπποκρ. 3, 116, κοιμῶντο Ιλ. ζ, 246, π. παρκ. κεκοιμημαί Ἀνθ. 7, 408, π. ἀορ. ἐκοιμήθην Εὐρ. Ἄνδρ. 390, κοιμήθ- Οδ. δ, 430, ὄρωρ. ἐκοιμάθη Σοφ. Ηλ. 509, άπαρ. ἐγ-κατα-κοιμηθῆναι Ηρ. 8, 134, μτχ. κοιμηθεῖς Ἰπποκρ. 2, 478, μ. μελ. κοιμήσομαι Χρ. Σιβ. 3, 793, μ. ἀορ. ἐπ. κοιμησάμην Ιλ. α, 476, ὑποτ. -ήσωνται, κ, 99. ἴδε κείμαι.

Κοινάω (κοινόω) ὄρωρ. ἀορ. μτχ. κοινάσαντες Πινδ. Π. 4, 204. Μέσ. παρατ. παρ-ἐκοινᾶτο, Π. 4, 133, μελ. κοινάσομαι, Ν. 3, 12. ἴδε κοινώω.

Κοινο-λογέομαι (τὴν ἰδέαν μου ἀνακοινώνω εἰς τινα) Ἄριστοτ. πολιτ. 2, 8, παρατ. ἐκοινολογεῖτο Δημ. 18, 137, μελ. κοινολογήσομαι Πολύβιν. 3, 2, ἀορ. ἐκοινολογησάμην Ξεν. Ἑλλ. 5, 4, 36, παρκ. μέσ. κεκοινολόγημαι Δ. Κασ 49, 41 καὶ ὕπερσ. ἐκεκοινολόγητο Θουκ. 7, 86, π. ἀορ. μτγν. ἐκοινολογήθην Πολυβ. 2, 5, 5. ἴδε κοινώω.

Κοινόω (κοινόν καθιστῶ τι, μεταδίδω, διακοινώνω τι εἰς τινα) Πλατ. νόμ. 952, ἀορ. ἐκοίνωσα Θουκ. 5, 38. Μέσ. κοινούμαι, 8, 82, παρατ. ἐκοινοῦντο, 8, 8, μελ. κοινώσόμενος Δ. Ἄλ. ἀρχ. 5, 62, ἀορ. ἐκοινώσάμην Ἰσαί. 11, 20, π. ἀορ. ἐκοινώθην Πλατ. νόμ. 673.

Κοινόω (ὡς ἄνωτ.), μελ. κοινώσω Αἰσχ. χρ. 673, ἀορ. μτχ. κοινώσας Αἰσχ. ἰκ. 369. Μέσ. ἀνα-κοινέω Θεογν. 73, μελ. κοινώσομαι Εὐρ. Μηδ. 499, μ. ἀορ. κοινωσάμην Σοφ. Ἄντ. 539, εὐκτ. κοινωσαίμεθα Αἰσχ. Αγ. 1347, π. παρκ. ἀντὶ μέσ. κεκοίνωνται Εὐρ. ἀποσπ. 496, π. ἀορ. ἐκοινώθην Εὐρ. Ἄνδρ. 38. ῥίζα ἢ πρῶθ. συν=κον, κυν, κοιν, Κυν-ουρία, (σύν, ὄριον), ἤτοι ἡ χώρα τῶν ὀρίων Λακεδ. Ἀργείων καὶ Ἀρχάδων, κοιν-ός, κοιν-όω=κοιν-μηνίκο, κοιν-άω, κοιν-ων-ώ, κοιν-νέ-ω (=κον-νοέω) πρβλ. κοιναῖζω καὶ καναχίζω.

Κοιρανέω (εἶμαι τύραννος, ἄρχω) Ὀπί. κυν. 3, 44, μτχ. κοιρανένων Ιλ. 6, 207, κοιρανέοισιν Πινδ. Ο. 14, 12, παρατ. κοιρανέεσκον Ἄπολλ. Ρ. 2, 1000. ῥίζ. κυρ-, κῶρ-ος, κυρ-όω, κύρ-ιος, κούρ-ανος καὶ ἐναλλαγῆ τοῦ κ μετὰ τοῦ τ τῶρ-αννος, κόρ-η, κούρ-η, κοῦρ-ος, κυρ-έω, κύρω.

Κοι-τ-άζω (κατακοιμίζω τινά) Ἐπιφαν. 1, σ. 1070, ἀορ. άπαρ. κοιτάσται=κατακοιμήσται Ησυχ. Μέσ. κοιτάζομαι, Πολυβ. 10, 15, 9, ἀορ. κοιτάζατο Πινδ. Ο. 13, 107, μελ. μτχ. κοιτασόμενος Νικ. Λαμασκ. σ. 203. Παρ. κοίτη ἴδε κείμαι.

Κολάζω (τιμωρῶ) Ἰσοκ. 4, 123, παρατ. ἐκόλαζον Ξεν. ἀν. 2, 6, 9, μελ. κολάσω Ἀνδοκ. 1, 136, ἀορ. ἐκόλασα Ἀντιφ. 5, 77, π. παρκ. κεκόλασμαι Δημ. 20, 139, κεκόλασται Πλουτ. ἡθ. 585, άπαρ. κεκολά-

σθαι Ἀριστοτ. ἠθ. Νικ. 3, 15, 6, ὑπερσ. ἐκεκόλαστο Πλουτ. Λυκούργ. 11, π. μελ. κολασθήσομαι Θουκ. 3, 66. Μέσ. ἀντί ἐνεργ. κολάζομαι Πλατ. Πρωτ. 324, μελ. κολάσομαι Ξεν. ἀν. 2, 5, 13, ἀορ. ἐκολασάμην Θουκ. 6, 78. Παρ. κολαστέος Πλατ.

Κολάζω (ὡς ἀνωτ.) κολαζόμεσθα Ἀριστ. σφ. 406, μ. μελ. κολάσομαι Κωμ. ἀποσπ. 2, 801, καὶ κολῶμαι, κολᾶ μόν. Ἀριστ. ἱππ. 456, μετχ. -ώμενος, σφ. 244. Ἴδε κολούω.

Κολοῦω (κολοβῶνω, κοντοκόπτω, κλαδεύω) Πλατ. ἀπολ. 39, μελ. οὕσω Πλουτ. Ἀλκιβ. 34, ἀορ. ἐκόλουσα Πλατ. Πρωτ. 343, π. παρκ. κεκόλουμαι Πλουτ. Ἀγῆσ. 31, π. ἀορ. ἐκολούθησθαι Θουκ. 7, 66, π. μελ. κολουθήσομαι Γαλλιν. 9, 529.

Κολούω (ὡς ἀνωτ.) Ἰλ. υ, 370. παρατ. ἐκόλουον Ηρ. 5, 92, ἀορ. ἐκόλουσα Καλλ. Ζεὺς 90, π. παρκ. κεκόλουμαι Ἀνθ. 7, 234, π. ἀορ. ἐκολούσθην Αἰσχ. Περσ. 1035. Ῥίζ. κολ- συγγεν. τῆ κερ- (κείρω), κὸλ-ον, κολούω, κολ-άζω, κὸλ-ασις, ἀ-κὸλ-αστος, ἀ-κολ-ισταίνω, κωλ-ύω, κώλ-υμα, κώλ-υσις.

Κομάω (τρέφω ἢ ἔχω κόμην), ἰων. κομέω, κομόωσιν Ὀππ. κυν. 3, 27, κομέουσι Ηρ. 2, 36, μετχ. κομόωντες Ἰλ. 6, 542. Ῥίζ. κομ-, κομ-έω, κομ-ιδή, κομ-ίζω, κομ-φός, κομ-ψεύω, κόμ-η, κομ-άω, κομ-ήτης, καρη-κομόω, κόσμ-ος, κοσμ-έω.

Κομέω (φροντίζω, ἐπιμελοῦμαι), κομέουσι Οδ. ρ, 319, ἀπαρ. κομέειν, ζ, 207, παρατ. κομέεσκιν, ω, 390. Ἴδε κομάω.

Κομιζώ (ἐπιμελοῦμαι, φροντίζω, λαμβάνω) Θουκ. 2, 85, μελ. κομίσω Πλατ. πολ. 370, ἀττ. -ιῶ Θουκ. 1, 132, ἀορ. ἐκόμισα, 5, 34, π. παρκ. κεκόμισμαι Δημ. 18, 231, π. ἀορ. ἐκομίσθην Ξεν. Ἑλλ. 5, 3, 19. Μέσ. κομιζομαι Θουκ. 8, 103, μελ. κομιούμαι Θουκ. 1, 113, καὶ -ίσομαι Ἀριστοτ. φυσ. ἀκροάστ. 2, 5, 4, ἀορ. ἐκομισάμην Θουκ. 6, 103, π. ἀορ. ἀντί μέσ. ἀμτῶ. ἐκομίσθην Θουκ. 2, 33. Παρ. κομιστέον Πλατ.

Κομιζώ (ὡς ἀνωτ.) Οδ. ω, 251, προστ. κόμιζε Πινδ. Π. 8, 99, ἀπαρ. ἐπ. -ιζέμεν Οδ. ψ, 355, παρατ. ἐκόμιζον, ρ, 113, κομ- Πινδ. Ν. 3, 48, μελ. κομίσω Ἀνθ. 6, 41, καὶ -ιῶ Οδ. ο, 546, ἀορ. ἐκόμισα Πινδ. Ν. 6, 30, ἐκόμισσα Ἰλ. 6, 875, κομ-, 2, 183, δωρ. ἐκόμιξα Πινδ. Ν. 2, 49, εὐκτ. κομίσειεν Αἰσχ. χο. 344, ἀπαρ. -ίξει Πινδ. Π. 4, 159, παρκ. κεκόμικα Ηρ. 9, 115, π. ἀορ. ἐκομίσθην Ηρ. 1, 31. Μέσ. κομιζομαι Αἰσχ. Πρ. 392, παρατ. ἐκομιζόμεν Ηρ. 4, 76, μελ. κομιούμαι Ἀριστ. σφ. 690, ἰων. -ιεύμαι Ηρ. 8, 62, -ίεται, 7, 49, ἀορ. ἐκομισάμην, 6, 118, ἐκομίσ- Οδ. ξ, 316, κομίσ- Ἰλ. α, 594, καὶ κομίσ-, θ, 284, ὑποτ. -ίσωμαι Ἀριστ. Ἀχ. 1031, προστ. κόμισαι Εὐρ. Τρ. 588. Παρ. κομιστέος Αἰσχ. Ἰκ. 600. Ἴδε κομάω.

Κομψεύω (κομψόν τι κάμνω, καλλωπίζω), σπαν. ἐνεργ. Σοφ. Ἄνι. 324, π. παρκ. κεκομψευμένος Πλατ. Φιλ. 56. Μέσ. κομψεύομαι, Κρατ. 400, παρκ. κεκόμψευται, Φαιδρ. 227, ἀορ. ἐκομψεύσάμην, πολ. 489, μελ. μετγν. -εύσομαι Ἀριστειδ. 42 (517) ἴδε κομάω.

Κον-αθέω καὶ κον-αδίζω (συνήχησιν ποιῶ, συνηχῶ, συμδούζω), κο-

ναθε ἐπ. Ἀνθ. 11, 144, -αβίζετε Ορφ. ὕμν. 38, 9, παρατ. κονάδιζε Ἰλ. ν, 498, ἀορ. κονάδησε, ο, 648, κονάδησαν Ἰλ. 6, 334. Ἡ λέξ. καθ' ἡμᾶς εἶνε σύνθ. ἐκ τῆς κον (=σύν) προθ. καὶ -αβίω, τὸ δὲ ἀβίω τοῦτο παράγεται ἐκ τοῦ ἀβῶρ=βοή Λάκωνες Ησυχ. οὕτω δὲ κόν-αβος=συν-ήχησις, κατὰ δὲ Εὐστάθ. κόν-αβος=ἦχος ξηρῶν σωματίων, καὶ κον-αβίω=συν-ηχέω, κον-αβ-ίζω. Κατὰ δὲ τὸν Κούρτ. ῥίζα αὐτοῦ εἶνε καν-· ὅθεν καν-άζω, καναχῆ κόν-αβος· ἴδε καὶ κόνιν-όω.

Κονίω καὶ μτγν. **κονίζω** (κόνιν ἐγείρω, σκονίζω), μόν. παθ. παρκ. κεκόνιμαι Λουκ. Τιμ. 45. Μέσ. κονιόμαι Ἀριστοτ. I. Ζ. 9, 49, καὶ -ίζομαι Διονυσ. π. ὄρν. 1, 8, μελ. μτγν. κοινοῦμαι Φίλων. βι. Μωῦσ. 3, καὶ -ίσομαι Γαλλην. 6, 162, ἀορ. ἐκονισάμην, 6, 162, ἀπαρ. ἐγ-κονί'σασθαι Ξεν. συμπτ. 3, 8, μτγ. -ισάμενος Λουκ. Ἀναχ. 31.

Κονίω καὶ **κονίζω** (ὡς ἀνωτ.) Ἰλ. ν, 820, Αἰσχ. Ἐπτ. 60, μτγ. κωνίων Ὀδ. θ, 122, μελ. κονίσσω Ἰλ. ξ, 145, ἀορ. ἐκόνισα, φ, 407, -ισσεν Βατρ. 204, μτγ. κονίσσας Αἰσχ. Περσ. 163, π. παρκ. κεκόνιμαι Ἰλ. φ, 541, Ἀριστ. ἐκκλ. 291, ὑπερσ. κεκόνιτο Ἰλ. χ, 405, μτγν. κεκόνιστο, μ. μελ. κονίσομαι Ἀνθ. Πλαν. 25, μ. ἀορ. κόνισαι Ἀριστ. ἐκκλ. 1176, μτγ. -ιστάμενος Ορφ. λιθ. 25· ἴδε κναίω.

Κοννέω (συνίημι, ἐπίσταμαι), μόν. ἐν. Αἰσχ. ἰκ. 164, -ετι, 119· ἴδε κοινώω καὶ κοάω.

Κόπ-τ-ω (κόφτω) Ξεν. ἰππ. 1, 4, παρατ. ἔκοπτον Θουκ. 8, 105, μελ. κόψω Ξεν. οἰκ. 18, 5, ἀορ. ἔκοψα Θουκ. 2, 75, παρκ. ἐκ-κέκοφα Ξεν. Ἑλλ. 6, 5, 37, περι- Λυσ. 14, 42, π. παρκ. κέκομμαι Θουκ. 4, 26, μετ' ὄλ. μελ. κατα-κεκόφομαι Ξεν. ἀν. 1, 5, 16, π. ἀορ. 6. περι-εκόπην Θουκ. 6, 27, ὑποτ. κοπή Πλατ. Τιμ. 60, μτγ. κοπέεις Θουκ. 8, 13, π. μελ. κοπήσομαι Π. Δ. Ἱερ. 16, 4, ἀλλὰ συν- Λυσ. 3, 34. Μέσ. κόπτομαι Πλατ. πολ. 619, μελ. μτγν. κόφομαι Π. Δ. Ἱερ. 22, 18.

Κόπ-τ-ω (ὡς ἀνωτ.) Αἰσχ. Εὐμ. 635, παρατ. κόπτε Ἰλ. κ, 513, μελ. κόψω Ἀριστ. βατρ. 460, ἀορ. ἔκοψα ἐν τμήσ. Ὀδ. κ, 127, κόψ- Ἰλ. ν, 203, παρκ. 6. ἀντι ἐν. ἐνερ. μτγ. ἐπ. κεκοπώς, Ἰλ. ν, 60, π. παρκ. κέκομμαι Αἰσχ. Περσ. 683, μετ' ὄλ. μελ. ἀποκεκόφομαι Ἀριστ. νεφ. 1125, π. ἀορ. 6. ἐξ-εκόπην Ἀριστ. νεφ. 24. Μέσ. κόπτομαι, Λυσ. 396, ἀορ. ἐκοψάμην Ηρ. 4, 166, ἐπ. Εὐρ. Τρ. 627, κόψ- Ἰλ. χ, 33. Παρ. κοπτός Κωμ. ἀποσπ. 2, 211. Ρίζ. κόπ-, κόπ-τω, κόμ-μα (=κόπ-μα), κοπ-ίς, κοπ-ή, κοπ-εύς, κόπ-ανον, κοπιάω, κοπ-άζω, κοψ-ός, κάπ-ων=καπῶνι κοιν.

Κορέν-νυμι (χορταίνω), μτγ. κορεννύς Θεμιστ. 16, 2113, π. παρκ. κεκόρεσμαι, μτγ. -εσμένος Ξεν. ἀπομν. 3, 11, 14, π. ἀορ. ἐκορέσθην Λουκ. ἑταιρ. διαλ. 3, 2, π. μελ. κορεσθήσομαι Ἐξαπλ. Ψαλμ. 21, 26, μετ' ὄλ. μελ. μτγν. κεκορήσομαι Μαζιμ. π. καταρχ. 117. Μεσ. κορέν-νύμαι μτγν. Νικηφ. ῥητ. 2, 3.

Κορέν-νυμι. -έσκω, καὶ -έω (ὡς ἀνωτ.), εὐκτ. κορέσκοις Νικ. ἀλ. 360, κορέοις, ἀλ. 195, -έσκοι, ἀλ. 415, μτγ. -σκων, ἀλ. 225, μελ. κορέσω Ηρ. 1, 212, Ορφ. λιθ. 266, ἐπ. κορέεις Ἰλ. ν, 831, ἀορ. ἐκόρεσσα Ἀνθ. 7, 204, ὑποτ. κορέση Αἰσχ. Πρ. 165, -έσωμεν Ἀπολ. Ρ. 3, 896, εὐκτ. ὑπο-κορέσαις Θεογν. 1158, κορέσσαι Θεοκρ. 24, 136, κορέσειεν Ἰλ. π, 747, ἀπαρ.

κορέσσαι Σοφ. Φιλ. 1156, -έσαι Λυκόφρ. 1171, παρκ. β. ἀντί παθ. ἐπ. κεκορηώς Οδ. σ, 372, π. παρκ. κεκόρεσμαι, ἰων. κεκόρημαι Ἰλ. σ, 287, μτχ. -εσμένος Ἀνθ. Πλαν. 190, π. ἀορ. ἐκορέσθην Θεογν. 1249, γ. πλ. ἐκόρεσθεν (=ησαν) Ἀριστ. εἰρ. 1284, ἐπ. κορέσθ- (ἄλλ. ἐκορ-) Οδ. δ, 541, μτχ. κορεσθεις Εὐρ. Ἰππ. 112, μελ. μτγν. κορεσθήσομαι Βαβρ. 31, 54. Μέσ. μτγν. κορέννομαι, ἀπαρ. -νυσθαι Ορφ. λιθ. 726, καί (κορέομαι), εὐκτ. κορέοιτο Νικ. ἄλ. 263, μελ. κορέσομαι Χρ. Σιβ. 3, 697, ἀορ. ἐκορέσσατο Ἰλ. λ, 87, κορέσσατο Οδ. υ, 59, κορεσσάμεθα Ἰλ. χ, 427, κορέσαντο Ορφ. λιθ. 558, εὐκτ. γ. πλ. κορεσαίατο Οδ. ξ, 28, ὑποτ. κορέσωνται Ἰλ. χ, 509, ἀπαρ. κορέσασθαι, ν, 635, μτχ. κορεσσάμενος, τ, 167, π. παρκ. κεκορημέθα Οδ. θ, 98, κεκόρησθε Ἰλ. σ, 287, μτχ. κεκορημένος Ησ. ἔρ. 594, ὕπερσ. κεκόρεστο Ἠρωδ. 1, 13. Παρ. ἀ-κόρητος Ἰλ. υ, 2, Ἀριστ. νεφ. 44, -εστος Αἰσχ. Ἀγ. 756, -ετος, Ἀγ. 1117. Ῥίζ. κορ-, Ἀριστ. νεφ. 44, -εστος Αἰσχ. Ἀγ. 756, -ετος, Ἀγ. 1117. Ῥίζ. κορ-, κόρ-ος, κορ-έννυμι, ἀ-κόρ-ητος, ἀ-κόρ-εστος. Τοῦτψ συγγενές εἶνε τὸ χορταίνω.

Κορθύνω καὶ κορθύω (μαζεύω, κορυφώω, ὑψώνω) ἐπ. ἀορ. κόρθυνα Ησ. θε. 853. Παθ. κορθύνεται (ἄλλ. -ύεται) Ἀπολ. Ρ. 2, 322, -ύεται Νικ. θηρ. 426. ἴδε κορύσσω.

Κορύσσω (μὲ περικεφαλαίαν ἰδίως ὀπλίζω) ἐπ. ἀπαρ. κορυσσέμεν Πινδ. Π. 8, 75, μετοχ. -σσω Ἰλ. β, 273, Εὐρ. Ρησ. 933, ἀορ. κόρυσσε Ἰλ. φ, 306, ἐκόρυσσε Νον. 2, 5, δωρ. ἐκόρυξα (ἄλλ. -ρυφα) Θεοκρ. 3, 5, π. παρκ. κεκορυθμένος Ἰλ. ρ, 3, Εὐρ. Ἀνδρ. 279 καὶ κεκορυσμένα=ὀπλισμένα Ησυχ. Μέσ. κορύσσομαι Ἰλ. δ, 442, προστ. κορύσσεο Ἀπολ. Ρ. 4, 448, παρατ. κορύσσετε Ἰλ. η, 206, ἀορ. μτγν. -ύετο Ἰπποκρ. ἐπιστ. 1284, ἀπαρ. -ύεσθαι Ἀθην. 3, 127, μτχ. κορυσσάμενος Ἰλ. τ, 397. Ῥίζ. καρ-, κάρ-, κάρ-α, κάρ-ηνον, κρα-ν-ἰον, κόρησθ=κορυφή Ησυχ. κόρ-υς, γεν. κόρ-υθ-ος, κορ-θ-ύνω καὶ κορ-θ-ύω (ἀντί κορ-υθ-ἰνη ἢ κορυθ-ίω), κορύσσω (=κορυφ-ίω), κορ-υ-στός, κορ-υ-στής, κορ-ύ-νη, κόρ-υμβός, κορυθ-αἰόλος, Κόρ-ινθος, κορ-υφή, κορ-ώνη, κορ-ων-ιάω.

Κορωνιάω (κέρατα ἐκφέρω, καμπύλος εἰμί, γαυριῶ), μόν. μτχ. κορωνῶν Ἀνθ. Παλ. 9, 777, καὶ κορωνιώνοντα Ησ. ἀσπ. 28, καὶ παρατ. ἐκορωνία Πολυβ. 27, 13, 6. ἴδε κορύσσω.

Κοσμέω (βάλλω εἰς τάξιν, διατάττω, στολιζέω) Πλατ. νόμ. 700, παρατ. ἐκόσμου Δ. Ἀλ. ἀρχ. 2, 7, ἀορ. ἐκόσμησα Θουκ. 42, παρκ. κεκόσμηκα Ἰσοκρ. 5, 27. Παθ. κοσμοῦμαι, παρατ. ἐκοσμεῖτο Φιλοστρ. σ. 725, παρκ. κεκόσμημαι, σ. 247.

Κοσμέω (ὡς ἀνωτ.), ἀπαρ. κοσμεῖν Εὐρ. Ἀνδρ. 956, παρατ. ἐκόσμεον Ἰλ. ξ, 379, Οδ. η, 13, μελ. μτχ. κεσμήσων (ἄλλ. κοιμήσων) Εὐρ. Ρησ. 662, ἀορ. ἐκόσμησα Ορφ. ηλ. 1139, κίκόσμησα, Ἀντ. 904, ἐκόσμησας Εὐρ. Μηδ. 578, κόσμησα Ησ. ἔρ. 72, γ. πλ. -ησαν, Πινδ. Ι. 1, 27, ὑποτ. δωρ. πλ. ἐπι-κοσμήσωντι Δελφ. ἐπιγραφ. Παθ. κοσμοῦμαι, μτχ. κοσμημένοις Σοφ. Ἀντ. 677, παρκ. κεκόσμηται Πινδ. Ν. 1, 32, γ. πλ. κεκοσμέεται Ηρ. θ, 41, ὕπερσ. γ. πλ. ἐκεκοσμέατο, 9, 34, π. ἀορ. κόσμηθεν (=ἐκοσμήθησαν) Ἰλ. γ, 1, μτχ. κοσμηθεῖσα Ομ. Ὕμν. Ἀφρ. 65, μ. ἀορ. ἐκοσμήσανθ' Εὐρ. Φοιν. 1368, μτχ. κοσμησάμενος, Ρησ. 994 ἴδε κομέω.

Κοταίνω. ἴδε κοτέω.

Κοτέω (ὀργίζομαι) ἐπ. κοτέει Ησ. ἔρ. 25, γ. πλ. -έουσι, Ἰλ. ξ, 143, μτχ. κοτέων Ἰλ. κ, 517, κοταίνων Αἰσχ. Ἐπτ. 485, ἐγ-κοτέων (ἄλλ. -κο-

νέων) Κ. Σμ. 9, 430, κοτέουσα Ιλ. ψ, 391, παρατ. κότες Ορφ. Ἄργ. 1370 θαμ. κοτέεσκε, 537, ἐνεκότουσ Σοφ. ἀποσπ. 870, ἀορ. μτχ. κοτέσσασα Ομ. ὕμν. Δημ. 254, παρκ. 6. ἀντί ἐν. κεκοτηώς Ιλ. φ, 456. Μέσ. ἀντί ἐνεργ. ἐγ-κοτούμενος Εὐστ. ἔργ. 117, 12, παρατ. κοτέοντο Ιλ. 6, 223, μελ. κοτέσσομαι, ε, 747, ἀορ. κοτέσσατο, ψ, 383, μτχ. -εσσαμένος, ε, 177. ῥίζ. πεποιημ. κο-, συγγεν. τῆ χο- (χό-λος, χώ-ομαι), κό-τ-ος=ὄργη, ἔχθρα χόλος, ἔρις ἔμμονος, καί ἡ ἐγκειμένη ὄργη εἰς κακοποιῖαν Ησυχ. κο-τ-έω ἄλλο-κο-τ-ος.

Κουφίζω (σηκώνω ἐπάνω, ἀνασηκώνω, ἐλαφρύνω, ἀνακουρίζω) Ξεν. Κυρ. 6, 3, 24, ἀορ. ἐκούφισα Θουκ. 6, 34, μ. μελ. ἀντί παθ. κουφιούμαι Ἀριστιδ. 2, σ. 145.

Κουφίζω (ὡς ἀνωτ.) Εὐρ. Ικ. 1047, ἀπαρ. -ίζειν Σοφ. Φιλ. 735, μτχ. -ίζων Ησ. ἔρ. 461, μελ. -ίω Σοφ. Ἄντ. 43, ἀορ. ἐκούφισα Εὐρ. Ρησ. 281, π. μελ. -ισθήσομαι, Μηδ. 473. ἴδε καπνιάω.

Κοχυδέω (δαψιλῶς ῥέω, ἀναδρύνω), μτχ. κοχυδοῦντες Κωμ. ἀποσπ. 2316, παρατ. θαμ. κοχύδεσκον (ἄλλ. κοχύεσκον) Θεοκρ. 2, 107. ῥίζα πεποιημ. καχ-, κοχ-, κάχ-λος, καχ-λ-άζω, κοχ-λ-άζω, κοχ-ύω, κοχ-ύδω, κοχ-υδ-έω, κoin. χο(υ)χλάζω.

Κραγγάνομαι ἴδε κράζω.

Κραδαίνω καὶ **κραδάω** (σειώ, ταράττω) μτγν. ἀορ. α. ἐκράδανον Πλουτ. Ἄντ. 37. Παθ. κραδαίνομαι Θεοφρ. π. ἱλιγγ. 8, 8, παρατ. ἐκράδαινόμην Ξεν. Ἐρ. 1, 9, π. ἀορ. α. ἐκράδάνθην, ὑποτ. κραδανθῆ Πλουτ. ἦθ. 435, ἀπαρ. -θῆναι, Ἄλεξ. 74, μτχ. -ανθείς Ἡλιοδ. 10, 31.

Κραδαίνω καὶ κραδάω (ὡς ἀνωτ.), εὐκτ. κραδαίνοι Αἰσχ. Πρ. 1047, μτχ. -αίνων Ἀριστ. Ἄχ. 965, -ουσα Εὐρ. Ηρ. μ. 1003, καὶ κραδάων Ιλ. η, 213. Παθ. κραδαινομένη Ιλ. ν, 504. ῥίζ. κλαδ-, ἢ κραδ-, κράδ-η, κραδ-άω, κραδ αίνω, card-o (ἀντί card-en) = στρόφιγξ λατ. κλαδ-άει=σειεῖ Ησυχ.

Κράζω ὡς καὶ παρ' ἡμῖν Ἀριστοτ. Ι. Ζ. 9, 1, 23, μελ. μτγν. κεράξομαι Πλουτ. Φωκ. 9, Ν. Δ. Λουκ. 19, 40 καὶ κράξομαι Ἀλεξανδρ. Π. Δ. Ἰωήλ 3, 16, ἀορ. α. ἐκράξα Αἰσωπ. 98, ἐκέκράξα Π. Δ. Φαλτ. 21, 6, ἀορ. β. ἐκράξον Ἀνδοκ. 1, 44, ἐκέκράξον Π. Δ. Ἡσαϊ. 6, 4, παρκ. 6. ἀντί ἐν. κέρραγα Αἰσχιν. 3, 218, ὑπερσ. β. πλ. ἐκεκράγετε Ξεν. Κυρ. 1, 3, 10, ἐκεκράγεσαν Λουκ. Ἄναχ. 23.

Κράζω (ὡς ἀνωτ.), μελ. κεράξομαι Κωμ. ἀποσπ. 2, 428, μτγν. κράξω Ἄνθ. 11, 141, μετ' ὄλ. μελ. κερραζόμεσθα Ἀριστ. βατρ. 258, ἀορ. β. ἐν-έκραγον, πλ. 428, ἀν-Ὀδ. ξ, 467, παρκ. 6. ἀντί ἐν. κέρραγα Αἰσχ. χο. 535, προστ. κέρραχθι Ἀριστ. σφ. 198, κέρραχθ' Ἄχ. 335, πλ. κερράγετε, σφ. 415, ὑπερσ. ἐκεκράγειν Κωμ. ἀποσπ. 3, 68, ἐκεκράγεσαν Ἀριστ. ἱππ. 674. Τούτου παρασχ. κραυγάνομαι (ἄλλ. κραγγάνομαι) Ηρ. 1, 141. ῥίζ. κραφ-, κραφγ-, κράζω (=κραγ-ίω)=clamo λατ. κέ-κραγ-α, κρωγ-, κρώζω (=ρωγ-ίω)=groc-io λατ. κραυγ-ή=κροκ-α; σανσφρ. κρωγμός, κλωγ-, κλώζω (=κλωγ-ίω)=gloc-io λατ.

Κραιίνω (εἰς τέλος ἄγω, ἐπιτελῶ, ἄρχω) ἐπ. παρατ. ἐκραιίνεν Ιλ. ε, 508, ἐπ-εκραιίνον, β, 419, ἀορ. ἐκρήνηα Ομ. ὕμν. 4, 222, προς. κρή-

ηνον Ιλ. α, 41, κράανον=τέλεστον Ησυχ. -ήνατε Οδ. γ, 418, άπαρ. κρηή-
 ναι Ιλ. ι, 101, π. παρκ. γ. πλ. κεκράνται Οδ. υ, 416, ύπερσ. γ. πλ. κε-
 κράαντο Οδ. δ, 132, π. άορ. γ. πλ. έκράανθεν (=έκραάνθησαν) Θσοκρ. 25,
 496, π. μελ. κραχθήσεται Αίσχ. Ηρ. 911, μ. άορ. κρηήνατο Οδ. γ, 418.
 Παρ. ά-κράαντος Ιλ. β, 138.

Κραίνω (άρχω, έπιτελεω) ποιητ. και ιων. πεζ. Οδ. τ, 567, 'Ιπποκρ. 2,
 528, ύποτ. κραίνη Αίσχ. 'Αγ. 1424, μετχ. κραίνων Πινδ. Ο. 3, 44, παρατ.
 έκραίνε Εύρ. 'Ελ. 1318, θαμ. κραίνεσκε Ορφ. 'Αργ. 477, μελ. κρανέω 'Εμ-
 πεδ. 25, άττ. κρανώ Αίσχ. χο. 1075, άορ. έκρανα, Ικ. 622, έπ. προστ.
 κρηνον Οδ. υ, 415, άπαρ. κρηναί, ε, 176, π. παρκ. γ. πλ. κέκρανται Αίσχ.
 Ικ. 943, μ. μελ. παθ. κρανοίτο Αίσχ. Ηρ. 211, άπαρ. κρανέσθαι Ιλ. ι,
 626, μ. άορ. έπ-εκρήναντο Κ. Σμ. 14, 297. Παρ. άκραντος Αίσχ. 'Αγ. 249.
 'Ρίζ. καρ-, κρα-, κρε-, κραν-, κραινω (=κραν-ιω), κραιαίνω, κράν-τωρ,
 αύτο κρά-τωρ, κρε-ίων κρέ-ων, Κρόν-ος, κάρ=κάμνειν σανσκρ. Cer-e=Δη-
 μήτηρ λατ. cre-o=δημιουργώ, ποιώ ώς. κρά-τος, κρα-τ-έω, κρα-τ-ύνω,
 ά-κρά-αντος, ά-κρα-τος· κατ' άλλ. όχι όρθώς εκ τοϋ κάρα (κεφαλή).

Κρατέω (άρχω) Ξεν. άπομν. 2, 7, 2, παρατ. έκράτουں Θουκ. 1, 50,
 μελ. -ήσω Πλατ. νόμ. 781, άορ. εκράτῆσα Θουκ. 2, 99, παρκ. κεκρά-
 τῆσα, 3, 30, π. μελ. κρατηθήσομαι Θουκ. 4, 9, μ. μελ. άντι παθ. κρα-
 τησόμεθα 'Αριστειδ. 39 (501), μ. άορ. έπικρατησάμενος Γαλην. 3, 467.

Κρατέω (ώς άνωτ.) Ιλ. ε, 175, κρατείε Ιλ. α, 79, δ'παρ. κρατείειν, α,
 288, παρατ. εκράτει Πινδ. Ν. 5. 45, -τες Ηρ. 9, 42, κράτει Πινδ. Π. 4,
 245, θαμ. κρατέεσκιν 'Ανθ. 5, 294, κράτεσκ- Πινδ. Ν. 3, 52, μελ. -ήσω
 Ηρ. 8, 15, άορ. εκράτῆσα Πινδ. Ν. 10, 25, κράτῆσεν, Ν. 6, 35, μετχ.
 δωρ. κρατήσαις, Π. 10, 23· ίδε κραίνω.

Κρατηρίζω (κινώ ή σπένδω τόν οίνον έν τοίς μυστηρίοις από κρατή-
 ρων, συμπίνω), μετχ. κρατηρίζων Φωτ. σ. 176, 13, ύπερσ. κήκρατηρίχη-
 μες 'Αθην. 11, 504· ίδε κεράνυμι.

Κράω· ίδε κεράνυμι.

Κρέμ-αμαι (κρεμῶμαι) Ξεν. άν. 3, 2, 19, ύποτ. κρέμηται 'Αριστοτ.
 ρήτ. 3, 14, μετχ. -άμενος Ξεν. συμπ. 8, 19, παρατ. εκρεμάμην, άν. 4,
 1, 2, μελ. κρεμήσομαι Λουκ. δραπ. 31.

Κρέμαμαι (ώς άνωτ.) 'Ανακρ. 107, ύποτ. -ηται 'Ιπποκρ. 4, 290, εύκτ.
 κρέμαιο 'Αριστ. νεφ. 870, -αισθε, σφ. 298, μετχ. -άμενος Ηρ. 1, 66, πα-
 ρατ. εκρεμάμην 'Αριστ. θεσ. 1053, β. έν. εκρέμω Ιλ. ο, 21, μελ. κρεμή-
 σομαι 'Αριστ. σφ. 808. Τοϋ ένερ. κρέμημι εύρίσκειται μετχ. κρέμαντές
 'Αθην. 1, 25· ίδε κρεμάνυμι. 'Ρίζα κρεμ-, κρεμάω, κρέμ-αμαι, κρεμ-άν-
 νυ-μι, κρήμ-νη-μι, hram-jam=ίνασταυροϋν γοτθ. κρημ-νός, κρημ-ν-άω,
 κρημ-ν-ίζω, κρεμ-αστός, ά-κρεμ-ής.

Κρεμ-άν-υμι (κρεμῶ) Θεοφρ. αйт. φυτ. 1, 7, 2, μετχ. -αννύς Πλατ.
 νόμ. 830, μετγν. κρεμάω 'Αριστοτ. θαυμ. άκ. 6, και κρεμαννύω, 'Ισ.
 Ζ. 9, 6, 4, παρατ. εκρεμάννυεν Ησυχ. (α), μελ. κρεμάσω Π. Δ. Γενεσ.

(α) και εκρεμάννυον 'Αττικόν, εκρήματα 'Ελληνες· Μοτρ. σ. 196, 6.

40, 19, ἀορ. α. ἐκρέμασα Ἀριστοτ. οἰκ. 2, 33, Ἄρρ. ἀν. 6, 30, ἀν-
 Αἰσχιν. 3, 100, ἀπαρ. κρεμάσαι Ξεν. ἀν. 1, 2, 8, π. ὑπερσ. κατα-κε-
 κρέμαστο Δ. Σικ. 18, 26, π. ἀορ. ἀπαρ. ἐπι-κρεμασθῆναι Θουκ. 2, 53,
 μτχ. κρεμασθεῖς Ξεν. ἀν. 7. 4, 17.

Κρεμ-άω (ὡς ἄνωτ.), μελ. κρεμάσω Κωμ. ἀποσπ. 2, 827, ἀττ. κρεμῶ
 Ἀριστ. πλ. 312, ἐπ. κρεμόω Ἰλ. η, 83, ἀορ. ἐκρέμασα Ἀριστ. θεσ. 1028,
 ὑπερ-κρέμασε Πινδ. Ο. 1, 57, ἐν τμήσ. Οδ. θ, 67, ἀπαρ. κρεμάσαι Ἀριστ.
 Ἄχ. 58, μτχ. κρεμάσας Ἰλ. θ, 19, ἀγ-κρεμάσασα (=ἀνακρεμ.) Οδ. α, 440,
 π. παρκ. μτγν. προστ. κεκρεμάσθω Ἀρχιμ. τετραγ. 131, π. ἀορ. ἐκρεμά-
 σθην Ἀριστ. θεσ. 1053, ὑποτ. κρεμασθῆ Εὐρ. Βακ. 1240, εὐκτ. -ασθείη,
 Ἴππ. 1252, ἀπαρ. ἀνακρεμασθῆναι Ηρ. 7, 26, μ. ἀορ. ἐκρεμασάμην Ἀνθ.
 7, 473, ἀπαρ. κρεμάσασθαι Ησ. ἔρ. 627. Παρ. κρεμαστός Σοφ. Οἰ. τ. 1266.

Κρεο-κοπέω (κρεω-κοπέω), μόν. γ. πλ. ἐν. -οῦσι Αἰσχ. Περσ. 463 καὶ
 ἀπαρ. -εἶν Εὐρ. Κόκλ. 359.

Κρέων (βασιλεὺς, ἡγεμῶν), μόν. μτχ. Πινδ. Ν. 3, 10, ἐπ. κρέων Ἰλ.
 θ, 34. ἴδε κραινω.

Κρημ-ν-άω (κρεμῶ) μτγν. κρημνᾶ Λουκ. ὄν. 24, ἀπαρ. κρημνᾶν Ξεν.
 Ἔφεσ. 2, 13, μτχ. κρημνῶν Δ. Λαερ. 6, 50. Μέσ. κατα-κρημνᾶται Διοσκ.
 4, 46, καὶ κρήμναται Ἀθην. 14, 49. ἴδε κρεμάννυμι.

Κρήμ-νη-μι (κρεμῶ), προστ. κρήμνη Εὐρ. ἀποσπ. ἀδέβ. 150, μετοχ.
 κρημνάς Πινδ. Π. 4, 25, παρατ. μεταγν. ἐκρήμνην Ἀππ. Μιθρ. 97. Μέσ.
 κρήμναμαι Αἰσχ. Ἐπτ. 229, προστ. ἐκ-κρήμνασθε Εὐρ. Ηρ. μ. 520, μτχ.
 κατα-κρημνᾶμεναι Ἀριστ. νεφ. 377, παρατ. ἐκκρημνᾶμεσθα Εὐρ. Ἴων 1613,
 κατ-εκρημνῶντο Ορμ. ὕμν. 7, 39 καὶ ἐκρήμναντο Εὐρ. Ἠλ. 1217. ἴδε κρε-
 μάννυμι.

Κρίζω (τρίζω, γελῶ) Κωμ. ἀποσπ. 4. 295, κρίζει=τρίζει ἐπαχθεῖς καὶ
 μιάρὸν φῶτ. βιωτ. κρῖδδω, ἀπαρ. κριδδέμεν Ἀθην. 14, 622, Ησυχ. ἀορ.
 α. ἐκρίξα ἀπαρ. κρίζαι=ἤχησαι, φωνῆσαι Ἡσυχ. μτχ. πεζ. κρίζασαν Αἰλ.
 Ι. Ζ. 5, 50, ἀορ. β. κρῖξες (ἄλλ. κρίγες) Ἰλ. π, 470, παρκ. β. μτχ. κεκρι-
 γότες Ἀριστ. ὄρν. 1521. Ρίζ. κριγ-, κριδ-, κριδδω ἢ κρίζω (=κριδ-τω)
 =rid-εο λατ. κριγ-τή, κριγ-μός.

Κρί-νω ὡς καὶ παρ' ἡμῖν Θουκ. 5, 60, παρατ. ἐκρινον, 3, 43, μελ.
 κρινῶ, 3, 57, ἀορ. ἐκρίνα Πλατ. πολ. 578, ἀπαρ. κρίναι Θουκ. 1, 138,
 μτχ. κρίνας, 4, 61, παρκ. κέκρικα Πλατ. νόμ. 734, π. παρκ. κέκριμαι,
 Γοργ. 483, π. ἀορ. ἐκρίθην, νόμ. 946, π. μελ. κριθήσομαι Λυσ. 13, 38.
 Μέσ. παρατ. ἐκρινόμην Δημ. 56, 47, μ. μελ. ἀντί παθ. κρινούμαι Πλατ.
 Γοργ. 521. Παρ. κριτέον Πλατ.

Κρί-νω (ὡς ἄνωτ.) Ηρ. 1, 30, ὑποτ. -νη Ἰλ. ε, 501, μελ. κρινῶ Σοφ.
 Ἄντ. 328, ἐπ. δια-κρινέει Ἰλ. 6, 387, ἀορ. ἐκρίνα Οδ. σ, 264, ἀπαρ. κρι-
 ναι Σοφ. Τρ. 930, μτχ. κρίνας Ἰλ. ζ, 188, παρκ. κέκρικα Κωμ. ἀποσπ.
 4, 260, π. παρκ. κέκριμαι Πινδ. Ο. 2, 30, Εὐρ. Φοιν. 1663, γ. πλ. ἰων.
 δια-κεκρίθαται Δ. Κασ. 42, 5, π. ἀορ. ἐκρίθην Εὐρ. Ἐκ. 644, κρήθη Πινδ.
 Π. 8, 84, ἐπ. γ. πλ. κρήθεν (=ἐκρίθησαν), 4, 168, ἐκρίθεν Ἀπολ. Ρ. 4,
 1460, δι- Ἰλ. 6, 815, ἐπ. ἐκρίθην, Εὐκτ. β. πλ. δια-κρινθεῖτε, γ, 102, ἀ-
 παρ. κρινθήμεναι Ἀπολ. Ρ. 2, 148, δια- Ἰλ. γ, 98, μτχ. κρινθείς, ν, 129,

π. μελ. κριθήσομαι Αισχ. Εὐμ. 677. Μέσ. κρίνομαι ἰλ. σ, 209, ἥρ. 3, 120, ὑποτ. κρινόμεθα ἰλ. 6, 385, παρατ. ἐκρινόμεν Ἄριστ. νεφ. 66, ἐκρίνετο ἥρ. 6, 129, μελ. κρινοῦμαι Εὐρ. Μῆδ. 609, ἐπ. ἀπαρ. δια-κρινέσθαι Ὀδ. σ, 149, ἀορ. ἐκρινάμην μετβ. ἰλ. ε, 150, κριναντο Ἡσ. θε. 882, προστ. κρινάσθων Ὀδ. θ. 36. Παρ. κριτός ἰλ. η, 433. ῥίζ. κρι-, κρίνω καὶ αἰολ. κρίν-νω (=κρί-ν-ιω), *cer-no*=διακρί-νω λατ. κρι-τής, κρι-σις, κρι-τ-ήριον, κρι-μνον, εὐ-κρι-ν-έω.

Κροαίνω (κρούω τὴν γῆν διὰ τῶν ποδῶν, σκιρτῶ, ἐπιθουῶ), ἐπ. καὶ μόν. ἐν. μετχ. -αίνων ἰλ. ζ, 507, -οντες Ὅππ. κυν. 1, 279 καὶ μετγν. πεζ. Φιλοστρ. 6. σφ. 1, 25. Ἴδε κρούω.

Κροταλίζω (κροτῶ, χειροκροτῶ), μαλ. ποιητ. ἥρ. 2, 60, παρατ. κροτάλιζον ἰλ. λ, 160, ἀορ. ἐκροτάλισα Ἄλκιφρ. 2, 4. Παθ. κροταλιζόμενον Εὐστ. ἔργ. σ. 301, 4, παρατατ. ἐκροταλιζέτο Οἰνομ. παρ' Εὐσεβ. Εὐαγγ. προπ. σ. 228, ἀορ. ἐκροταλίσθην Ἄθην. 4, 159. Ἴδε κρούω.

Κρούω (κτυπῶ) Ξεν. ἰππ. 11, 4, παρατ. ἔκρουον Πλατ. Θεαιτ. 154, ἀορ. ἔκρουσα Ξεν. ἀν. 4, 5, 18, παρκ. κέρουκα Διογ. παροιμ. 3, 38, ἔκ- Πλατ. Φαιδρ. 228, προσ- Δημ. 21, 206, π. παρκ. ἀπο-κέρουμαι Ξεν. Ἑλλ. 7, 4, 26, καὶ παρα-κέρουσαι Δημ. 24, 37, ὑπερσ. παρ-εκέκρουστο Πλατ. Θεαιτ. 168, π. ἀορ. ἐκρούσθην μετγν. Ἐρατοσθ. Καταστ. 32, 127 ἀπ- Θουκ. 4, 107. Μέσ. κρούομαι, 3, 78, παρατ. ἐκρούομην, 1, 50, μελ. παρα-κρούσομαι Δημ. 18, 276, ἀορ. ἐκρουσάμην Θουκ. 7, 40, καὶ ἀντί μέσ. παρκ. παρα-κέρουμαι Δημ. 6, 23 καὶ -ουσαι Λουκ. Τιμ. 57.

Κρούω (ὡς ἄνωτ.), παρατ. ὄωρ. πρόκρουον (ἀντί προέκρουον) Ἄριστ. Λυσ. 1252, μελ. κρούσω Εὐρ. ἠλ. 180, μ. μελ. ἀπο-κρούσομαι, ἀπαρέμφ.-εσθαι ἥρ. 8, 61, μ. ἀορ. δι-εκρουσάμην, 7, 168. ῥίζ. κροF-, κρου-, κρού-ω, κροῦ-σις, κροῦ-μα, κρό-τος, κρο-τ-έω, κρό-τ-αλον, κρο-τ-αλέω, κρο-τ-αλιζῶ.

Κρύπ-τ-ω (κρύφτω ἢ κρύβω) Πλατ. Φιλ. 66, μετγν. ἀπο-κρύβ-ω Δ. Σικ. 3, 25, παρατ. ἐκρυπτον Ξεν. Ἑλλ. 3, 5, 10, ἔκρυβον Κόνων Διηγ. 50, μελ. κρύψω Πολυβ. 1, 72, κατα- Πλατ. πολ. 460, ἀορ. ἔκρυψα Θουκ. 1, 133, εὐκτ. γ. πλ. κρύψειαν Πλατ. πολ. 548, ἀορ. 6. μετγν. περι-ἐκρύβον Ν. Δ. Λουκ. 1, 24, μετχ. κατα-κρυβῶν Πλουτ. Μαρ. 38, ἐγ-κρυβοῦσα Ἡλιοδ. 3, 13, 6, παρκ. συγ-κέρυφα Δ. Ἄλ. συνθ. λεξ. 18. Παθ. ἐν. κρυπτόμενα Ἄντιφ. 2, γ, 8, π. παρκ. κέρυμμαι Θουκ. 3, 35, π. ἀορ. ἐκρύφθην, 8, 50, π. μελ. α. μετγν. κρυφθήσομαι Διαλεξ. Ἠθικ. σ. 545 (Mulach), π. ἀορ. 6. ἐκρύβην μετγν. Αἰσωπ. 127, Ν. Δ. Ἴωαν. 8, 59, π. μελ. 6. μετγν. κρυθήσομαι Πλουτ. ἠθ. 576, Αἰσωπ. 129. Μέσ. κρύπτομαι μετγν. Νικ. Δαμασκ. 48, σ. 35, Λουκ. ὄν. 45, ἐπι- Ξεν. ἀν. 1, 1, 6, Πλατ. Λαχ. 196, παρατ. ἀπ-εκρύπτετο Ἰσοκ. 7, 35, μελ. ἀπο-κρύψομαι, 12, 100, ἀορ. α. ἐκρυψάμην Δημ. 6, 31, ἀπ- Θουκ. 7, 85, ἀορ. 6. μετγν. ἀπ-εκρυβόμην Ἀπολδ. 3, 2, παρκ. ἀπο-κέρυμμαι Δημ. 28, 3.

Κρύπ-τ-ω (ὡς ἄνωτ.), μετοχ. κατακρύπτων Ἡσ. ἔρ. 469, παρατ. ἔκρυ-
(ΑΝΩΜΑΛΑ ΡΗΜΑΤΑ). 15

πτον Σοφ. Ἄντ. 285, μτγν. ἔκρυφον Κ. Σμ. 1, 393, ἐν-ἐκρυψε, 14, 556, θαμ. κρύπτασκε Ιλ. θ, 272, μελ. κρύψω Οδ. ρ, 141, Αἰσχ. Πρ. 1018, ἀορ. ἔκρυφα Οδ. ξ, 357, εὐκτ. -ψαίμαι Ἄριστ. πλ. 284, -εἰας Εὐρ. Ι. Τ. 1024, ἀπαρ. κρύψαι Ιλ. σ, 397, μτγ. κρύψας, ξ, 377, κακκρύψας Ἄθην. 2, 61, παρκ. κέκρυφα Ἰπποκρ. 263, 51, π. παρκ. κέκρυπται Εὐρ. Ἴων 1351, γ. πλ. ἰων. κερύφεται Ησ. θε. 730, ἀπαρ. κερύφῃται Πινδ. Ο. 7, 57, μτγ. κερυμμένοιο Οδ. ψ, 110, ὕπερσ. κέρυπτο Πινδ. Ο. 6, 54, π. ἀορ. ἐκρύφθην Αἰσχ. Ἄγ. 387, κρύφθην Ιλ. ν, 405, γ. πλ. ἔκρυφθεν Εὐρ. Ἰππ. 1247, ὕποτ. δυῖκ. κρυφθῆτον Ἐκ. 897, ἀπαρ. κρυφθῆναι Σοφ. Οἰ. Κ. 1546, μτγ. κρυφθῆεις (ἄλλ. κρυθεῖς), Ηλ. 837, π. ἀορ. β. ἐκρύδην μτγν. Βαβρ. 60, μετοχ. κρυφῆεις Σοφ. Αἴ. 1145, μετ' ὄλ. μελ. κερύψομαι Ἰπποκρ. 8, 98, π. μελ. β. κρυθήσομαι (ἄλλ. κρυφήσομαι) Εὐρ. Ικ. 543. Μέσ. ἀντι ἐνερ. κρύπτομαι Σοφ. Αἴ. 647, μελ. κρύψομαι Σοφ. Τρ. 474, ἀορ. ἐκρυψάμην μτγ. -μένοιο Αἴ. 246. Παρ. κρυπτός Ιλ. ξ, 168, -έον Σοφ. Ἄντ. 273. ῥίζα κρυβ-, κρύ-βω, κρύπ-τω (=κρυβ-ίω), κρύβ-δην, κρύφ-α, κρυφ-ηδόν, κρυπ-τός, κρυπ-τ-άδιος. Τούτω συγγενές εἶνε τὸ καλύπτω.

Κρώζω (κράζω, ἄν τὴν κορώνην φλυαρῶ) μτγν. Φωτ. σ. 181, 15, πλ. κρώζουσιν Δουκ. π. ἠλέκτρ. 5.

Κρώζω (ὡς ἀνωτ.), κρώζεις Ἄριστ. πλ. 369, κρώζει, ὄρν 2, ὕποτ. κρώζη Ησ. ἔρ. 745, μτγ. κρώζουσα Ἀρατ. 653, ἀορ. εὐκτ. κρώζαις Ἄριστ. Λυσ. 506 ἴδε κράζω.

Κτάομαι -ῶμαι (ἀποκτῶ) Θουκ. 2, 40, παρατ. ἐκτῶντο Λυσ. 12, 93, μελ. κτήσομαι Πλατ. πολ. 417, ἀορ. ἐκτησάμην Θουκ. 4, 98, παρκ. ἀντι ἐν. κέκτημαι 6, 20 καὶ παθ. 7, 70, σπᾶν. ἐκτῆμαι Ἄνδοκ. 3, 37, ὕποτ. κεκτῆται Ξεν. συμπ. 1, 8, κεκτῆσθε Ἰσοκ. 3, 49, εὐκτ. κεκτῶτο (ἄλλ. κεκτῆτο) Ξεν. Ἄγης. 9, 7, κεκτῆτο Πλατ. νόμ. 5, 731, κεκτῆσθαι Πλατ. πολ. 505, μτγ. -ημένος νόμ. 954 ὕπερσ. ἐκεκτῆμην Λυσ. 2, 17, Ἄνδοκ. 1, 74, ἐκτ-, 3, 37, π. ἀορ. ἐκτῆθην Θουκ. 1, 123, π. μελ. κτηθήσομαι μτγν. Π. Δ. Ἰερ. 39, 43, μετ' ὄλ. μελ. κεκτῆσομαι Πλατ. Γοργ. 467, σπᾶν. ἐκτῆσομαι, Λαχ. 192. Παρ. κτητέον Πλατ.

Κτάομαι (ὡς ἀνωτ.) Εὐρ. Ικ. 950, ἰων. κτέωνται Ηρ. 3, 98, εὐκτ. κτῆμην Σοφ. Τρ. 191, μελ. κτήσομαι Θεογν. 200, Αἰσχ. Εὐμ. 289, ἀορ. ἐκτησάμην Ιλ. ι, 400, β. ἐν. ἐκτῆσω Ἄριστ. σφ. 685, δωρ. ἐκτασα (ἄλλ. ἐκτάσα) Θεοκρ. 5, 6, κτήσατο Οδ. ξ, 4, δωρ. δυῖκ. κτησάσθην Πινδ. Ο. 9, 45, παρκ. ἀντι ἐν. κέκτημαι Ἄριστ. σφ. 615, εὐκτ. κεκτῆμεθα Εὐρ. Ἡρακλ. 283, ἀπαρ. κεκτῆσθαι Ησ. ἔρ. 435, π. παρκ. μτγ. κεκτημένος Αἰσχ. Ικ. 336, σπᾶν. ἰων. ἐνερ. ἔκτημαι Ιλ. ι, 402, Ηρ. 2, 44, γ. πλ. ἐκτέαται, 4, 23, ὕποτ. κεκτῶμεθα Εὐρ. Ἡρακλ. 282, μτγ. ἐκτημέναι Αἰσχ. Πρ. 795, ὕπερσ. κεκτῆμ- Εὐρ. Ι. Α. 404, γ. πλ. ἔκτηντο Ηρ. 2, 108, ἔκτησο, 7, 29, π. ἀορ. κτηθεῖς Εὐρ. Ἐκ. 449, μετ' ὄλ. μελ. κεκτῆσομαι Αἰσχ. Ἐπτ. 1017, ἐπ. β. ἐν. -ῆσαι Ἐμπεδ. 225. Παρ. κτητός Ιλ. ι, 407. Κατὰ τὸν Κούρτ. τὸ κτάομαι ἔχει τὴν αὐτὴν ῥίζαν μετὰ τοῦ κτιζω=κατασκευάζω, κάμνω, ἀποκτῶ. Κατ' ἄλλ. ῥίζα αὐτοῦ εἶνε πα-, πτα-, κτα-, ὅθεν πά-ομαι, πᾶ-μα, κτά-ομαι, κτέ-αρ, κτέ-ρας, κτε-ατίζω, κτῆμα, κτηματικός, κτηματίτης, κτῆ-νος.

Κτεατίζω (κτῶμαι), μόν. ἀορ. κτεάτισσα Ιλ. π, 57, μτγ. κτεατίσας

Οδ. 6, 402, μ. μελ. κτεατίσσειται Μανθ. 6, 677, μ. άορ. κτεατίσσατο Ἄπολ. Ρ. 2, 788, μ. παρκ. έκτεάτισται Ομ. ὕμν. Ερμ. 522. Παρ. κτέαρ, κτέανον. ἴδε κτάομαι.

Κτείνω (φονεύω) Θουκ. 3, 70, άπαρ. κτείνειν (α) Πλατ. Πρωτ. 322, παρατ. έκτεινον Ξεν. άν. 2, 5, 32, μελ. κτενώ Θουκ. 3, 58, άορ. α. έκτεινα Ἄντιφ. 5, 44, άορ. β. έκτανον μτγν. Λουκ. άλι. 3, Στραβ. 8, 22, κατ- Πλουτ. παρκ. α. άπ-έκταγκα Ἄριστοτ. πολ. 7, 2 (6) και άπέκταγκα Πολυβ. 44, 18, και σπαν. άπ-εκτόνηκα (άλλ. άπέκτονα) Ξεν. Ἱερ. 3, 8, ύπερσ. άπ-εκτονήκει Πλουτ. Τιμολ. 16, παρκ. β. άπ-έκτονα Ξεν. άν. 2, 4, 44, άπαρ. -τονέμαι Λυσ. 10, 2, ύπερσ. άπ-εκτόνεσαν Δημ. 19, 148. Παθ. μτγν. έν. άπο-κτείνεσθαι Παλαιφ. π. άπιστ. 7, παρατ. έκτεινοντο Θουκ. 3, 81, παρκ. άπαρ. άπ-εκτάσθαι Πολυβ. 7, 7, μτχ. -κταμμένους Π. Δ. Μακκ. Α. 5, 54, και -εκτονημένος Ψελλ. σ, 407, π. άορ. α. άπεκτάσθην Π. Δ. Μακκ. Α. 2, 9, Ν. Δ. Μαρκ. 8, 34, π. άορ. β. άπαρ. άποκτανῆναι Γαλην. 43, 956.

Κτείνω (ώς άνωτ.) Ἰλ. φ, 220, αιολ. κτείννω Ἄλκατ. 26, και άπο-κτείνω μτγν. Ἄνθ. 14, 395, έπ. ύποτ. κτείνωμι Οδ. τ, 490, προστ. κτείνε Ηρ. 4, 85, άπαρ. έπ. κτεινέμεναι Ησ. άσπ. 444, παρατ. έκτεινον, Ηρ. 13, 446, θαμ. κτείνεσκε Ἰλ. ω, 393, μελ. κτενώ Ἰλ. ο, 65, Αίσχ. Ἄγ. 4260, ἰων. κτενέω Ἰλ. χ, 43, έπ. κτανέω, σ, 309, άορ. α. έκτεινα, τ, 296, κτείν-Πινδ. Π. 4, 249, εύκτ. κατα-κτείνεις Ἰλ. ω, 226, άπαρ. κτείναι Σοφ. Οι. τ. 644, μτχ. κτείνας Ἰλ. π, 292, άορ. β. έκτανόν Ἰλ. β, 704, Αίσχ. Εὐμ. 96, κταν- Σοφ. Οι. τ. 844, κατ-εκτάομεν Οδ. ω, 66, ύποτ. κτάης Σοφ. Οι. τ. 606, εύκτ. κτάνοι, 948, προστ. κάκ-κτανε Ἰλ. ζ, 164, άπαρ. κτανεῖν Αίσχ. Εὐμ. 84, μτχ. κτανών Σοφ. Ἄντ. 4263, έπ. κατ-έκταν Ἰλ. δ, 349, έκτας (άλλ. έκανες) Εὐρ. Μηδ. 4398, έκτα Ἰλ. μ, 46, Σοφ. Τρ. 38, έκταμεν Οδ. μ, 375, γ. πλ. έκταν Ἰλ. κ, 526, κτώμεν Οδ. χ, 246, άπαρ. κτάμεναι Ἰλ. ε, 304, ρ, 8, κακτάμεναι Ησ. άσπ. 453, άπο-κτάμεν Ἰλ. ε, 675, μτχ. κατα-κτάς, χ, 323, Αίσχ. Ἐπτ. 965, παρκ. β. κατ-έκτονα Αίσχ. Εὐμ. 587, άπ-Κωμ. άποσπ. 3, 406, ύπερσ. ἰων. άπ-εκτόνες Ηρ. 5, 67, μ. μελ. έπ. και άντι παθ. κατα-κτανέεσθε Ἰλ. ξ, 484. Παθ. ἰων. κτείνομαι Ἰλ. ξ, 60, ύποτ. -ώμιθα, λ, 668, προστ. γ. πλ. κτεινέσθων Ηρ. 7, 40, άπαρ. -εσθαι Ἰλ. ε, 465, μτχ. -όμενοι, σ, 99, παρατ. έκτεινοντο Ηρ. 6, 49, κτείνοντο Οδ. λ, 443, περι- Ἰλ. δ, 538, μ. μελ. άντι παθ. κατκτανέομαι Ἰλ. ξ, 484, π. άορ. έκταθεν (=ησαν) Οδ. δ, 537, και έν τμησ. Ἰλ. λ, 694, κτάθεν Κ. Σμ. 4, 812, μτγν. έκτάσθην, μτχ. κτανθεις Ἄνθ. 14, 32, μ. άορ. άντι παθ. άπ-εκτάμην, άπ-έκτατο Ἰλ. ο, 437, άπαρ. κιάσθαι ο, 558, μτχ. κτάμενοι, χ, 75 ἴδε κάλνω.

Κτενίζω (χτενίζω) μτγν. Δ. Ἄλ. συνθ. λ. 208, 44, π. παρκ. δι-ε-

(α) Ἄλλα κατά Μοτρ. σ. 488, 29, «άποκτεινόνναι Ἄττικοί, άποκτείνειν Ἑλληγες». Κατά δὲ Κραμερ. Ἄν. τ. 2, σ. 233, 23 «κτεινώ διά τῆς ε εἰ διφθόγγου και δι' ένός τοῦ ν κατά παράδοσιν, τὸ δὲ άποκτεινόνναι διά τοῦ ι και διά δύο νν».

(β) Ἄλλα κατά Σεξ. Ἐμπ. σ. 266, 40 «κτείνεται μὲν λέγεται, έκταγκα δ' οὐ λέγεται».

κτενίσμαι Φιλοστρ. 335, *μτχ. μετ' ἀναδιπλ. κεκτενισμένος* (ἄλλ. ἐκτεν-) Ξεν. Λακ. 13, 8, *π. ἀορ. μτγν. ἐκτενίσθην Ἴππιατρ. σ. 226.*

Κτενίζω (ὡς ἄνωτ.) Ἴπποκρ. 6, 492, *παρατ. ἐκτενίζον* Εὐρ. Ἴππ. 1174, *π. παρκ. ἐκτενίσμαι Ἄρχιλ. 165. Μέσ. κτενίζομαι* Ηρ. *μτγ. -όμενος*, 7, 208, *ἀορ. ὑποτ. κτενίσθηθε Ἄριστ. ἀποσπ. 501, εὐκτ. κτενίσαντο Ἄσιου ἀποσπ. 13. ῥιζ. κεν-, κτεν-, κτείς (=κτεν-ς), κτέν-ιον, κτεν-ίζω. Τῆς αὐτῆς ῥιζ. εἶνε καί αἱ λέξεις κεντέω, σκάλλω, σκαλλίζω, ζάινω, ζέω, ζύω, κοιν. ζύ-νω, ζυ-ρόν, ζυ-ράω, ζυρ-ομαι, ζύ-λον, ζυλ-ίζομαι.*

Κτερείζω (κηδεύω, ἐνταφιάζω) ἐπ. ἰλ. ψ, 646, *ἀπαρ. κτερείζόμενος*, ω, 657, *μελ. κτερείζω* Οδ. λ, 222, *ἀορ. ἐκτερέϊεν* (ἄλλ. κτερ-) Ἄπολ. Ρ. 2, 859, *κτερέϊε* Ἄνθ. 7, 163, *ἀπαρ. -εῖται* Οδ. α, 291. Ἄλλὰ καί

Κτερίζω (κτερείζω), *προστ. κτέριζ-* Εὐρ. Ἐλ. 1244, *ἀπαρ. -ρίζειν* Σοφ. Ἄντ. 204, *μελ. -ιῶ* ἰλ. λ, 455, *ἀορ. ἐκτέρισα* Σιμων. 93, *ὑποτ. -ίτω* Ἄνθ. 7, 180, *εὐκτ. -ίσειεν* Οδ. γ, 285. Ἴδε κτάομαι.

Κτίζω (χτίζω) Πλατ. Πρωτ. 322, *παρατ. ἐκτίζον* Θουκ. 1, 12, *μελ. κτίσω Ἀλκίφρ. 1, 24, ἀορ. ἐκτίσα Ἴσοκ. 4, 35, παρκ. κέκτικα* Δ. Σικ. ἀποσπ. 7, 3, *ἀλλ' ἐκτικα*, 15, 13, *π. παρκ. μτγν. κεκτισμένος* Μαλαλ. σ. 204, *π. ἀορ. ἐκτίσθην* Θουκ. 1, 12, *π. μελ. κτισθήσομαι* Δ. Ἄλ. ἀρχ. 1, 56, Στραβ. 3, σ. 483.

Κτίζω (ὡς ἄνωτ.), *ἀπαρ. κτίζειν* Ηρ. 1, 170, *μελ. κτίσω* Αἰσχ. χο. 1060, *ἀορ. ἐκτίσα* Οδ. λ, 263, *ἐκτίσσα* Πινδ. Π. 1, 62, *κτίσσω* ἰλ. υ, 216, *κτίσα* Πινδ. Π. 5, 89, *μτχ. κτίσας* Αἰσχ. χο. 351, *π. παρκ. ἐκτίσται* Ἴπποκρ. 4, 194, *μτχ. ἐκτισμένος*; Εὐρ. ἀποσπ. 362, 9, *ἐπ. (ἐκ β' κτίω) μόνον εὐ-κτίμενος* ἰλ. φ, 433, *π. ἀορ. κτίσθη* Πινδ. Ο. 8, 37, *ἀπαρ. κτισθῆναι* Ηρ. 8, 62, *μτχ. κτισθεῖς*, 1, 16, *θηλ. κτισθεῖσα* Σκουμ. 700, *μ. ἀορ. ἐκτίσατο* Πινδ. Ο. 11, 25. *Παρ. εὐ-κτιτος* Αἰσχ. Πρ. 301, *αὐτό-κτιτος. ῥίζα κτι-, κτίζω (=κτί-ζω), κτί-σις, κτί-στις, περι-κτί-ονες, ἀμφι-κτί-ονες, εὐ-κτί-μενος, κτί-λος, Kshi-j-amī=κατοικῶ σανασρ.*

Κτιλεύω ἢ κτιλόω (τιθασσεύω, ἡμερώνω), *μόν. μέσ. κτιλεύοντος* Σχολ. Πινδ. Π. 2, 31, *ἀορ. ἐκτιλώσαντο* Ηρ. 4, 113, *καί ἀπαρ. «κτιλεύσασθαι ἢ κτιλώσασθαι (διορθ. συνεθισθῆναι) =συληθῆναι»* Ησυχ. Ἴδε κτίζω.

Κτιννύμι (φονεύω) Ἄππ. ἐμφ. πολ. 1, 71, *ἀττ. ἀπο-κτιν-νυ-μι, -ύ-σι* Ξεν. ἀν. 6, 3, 5, *καί κτιννύω, -ύει* Πολυαιν. 1, 25, *ἀπο- Ξεν. Ἐλλ. 4, 4, 2, παρατ. ἀπ-εκτιννυν* Λουκ. 20, 9, Ξεν. ἀν. 6, 5, 28, *μτγν. ἐκτιννυον* Πολύαιν. 1, 23, *ἀπ- Ξεν. Ἐλλ. 5, 2, 43, -νυν*, 7, 3, 8. *Παθ. ἐν. κτιννύμαι* Εὐσεβ. κ. αἰρεσ. 30 *μτχ. κτιννύμενος* Ἄππ. ἐμφ. πολ. 1, 2 (α) ἴδε κτείνω.

Κτυπ-έ-ω, (χτυπῶ) σπάν. Πλάτ. πολ. 396, *ἀορ. α. μτγν. εὐκτ. κτυ-*

(α) Κατὰ Θωμ. Μαγ. σ. 168, 17 «κτιννύσιν ἢ κτιννύσιν κοινῶν». Κατὰ δὲ Χοιροβ. ἐν Κραμ. Ἄν. 2, σ. 233, 23 «κτεινύω διὰ τοῦ εἰς διφθόγγου καὶ δ' ἐνός τοῦ ν κατὰ παράδοσιν, τὸ δὲ ἀποκτιννύναι διὰ τοῦ ι καὶ διὰ δύο ν ν.» Ἄλλ' ἐν Β. Ἄν. σ. 29, 7 ὁ φρόνιχ. δι' ἐνός ν τὸ ἀποκτιννύναι λέγει νὰ γράφηται.

πήσειεν Ἄρρ. τακτ. 40, π. ἀορ. ἀπαρ. κτυπηθῆναι Φιλοστρ. 266. Παθ. μτγν. κτυπέομαι, β. Ἄπολ. 8, 14.

Κτυπ-έ-ω (ὡς ἀνωτ.) Ἰλ. ν, 140, παρατ. ἐκτύπου Σοφ. Τρ. 787, κτύπεον Ἄπολ. Ρ. 2, 83, θαμ. κτυπέσκον Κ. Σμ. 9, 135, ἀορ. α. ἐκτύπησα Εὐρ. Φοιν. 1181, κτύπησε Σοφ. Οἰ. Κ. 1606, ἀοριστ. β. ἔκτυπον, Οἰ. Κ. 1456, κτύπε Ἰλ. θ, 75. Μέσ. ἀμετβ. κτυπέομαι (=έ-ω), Ἀριστ. θεσ. 995, παρατ. κτυπέοντο Κ. Σμ. 8, 449. ῥίζ. πεποιημ. τυπ-, καὶ μετὰ κ προτακτ. κτυπ-, κτυπ-έω, κτύπ-ος, κοιν. χτύπος· πρβλ. δούπεω καὶ τύτω.

Κυδάζω (λοιδορέω, ὕβριζω), προστ. κύδαζε Ἐπιχαρ. π. Σχολ. Σοφ. Αἴ. 721. Παθ. κυδάζομαι Ἐπιχαρμ. π. Ἄθην. 6, 236, κυδάζεται Σοφ. Αἴ. 722, ἀπαρ. κυδάζεσθαι Αἰσχ. ἴφιγ. ἀποσπ. 81 π. Σχολ. Σοφ. μ. ἀορ. ἀντί ἐνερ. ἐκυδάσσαο=ἰλοιδορήσας Ἄπολ. Ρ. 1, 1337. ῥίζ. πεποιημ. κυ-, κύ-δ-ος, κυδ-άζω, κω-κύ-ω, κω-κυ-τός. Κατὰ δὲ τὸν Μ. Ἐτ. γίνεται ἡ λέξις ἐκ τοῦ κύειν δέος!

Κυδαίνω (ἐπαινώ, ἐγκωμιάζω) μτγν. Πλουτ. Τίτ. 43, παρατ. ἐκύδαινον, Κορ. 1, ἀορ. ἐκύδηνε Θεμιστ. 44, 153. Παθ. κυδαινόμενος Ὀνησ. στρατ. σ. 45.

Κυδ-αίνω καὶ κυδάνω (ὡς ἀνωτ.) ἐπ. κυδάνει Ἰλ. ξ, 73, μτχ. κυδαίνων Ἰλ. κ, 69, παρατ. ἐκύδαινον ἀμετβ. υ, 42, κύδαιν-ε, 448, θαμ. κυδαίνεσκον Κ. Σμ. 2, 632, μελ. μτγν. κυδανῶ Λυκόφρ. 721, περι- Χρ. Σιβ. 3, 575, ἀορ. ἐκύδανε Πινδ. Π. 1, 34, κύδηνα Ἰλ. ψ, 793, ἀπαρ. κυδῆναι Οδ. π. 212. Τούτου παρασχ. εἶνε κυ-διάω, -ιάεις Κολοῦθ. 180, -άει Ανθ. Πλαν. 339, ἀλλὰ γ. πλ. κυδιώσι Ομ. ὕμν. 30, 13, μτχ. κυδιῶν Ἰλ. β, 579, -όωντες, φ, 519, παρατ. θαμ. κυδιάσκον Ἄπολ. Ρ. 4, 978. ῥίζ. κυ (κύω), κῦ-δ-ος, κυδ-αίνω (=κυδ-ανίω), κυδ-άνω, κυδ-ρός, κῦδ-μός, κῦδ-ιστος, κυδ-ιάνειρα.

Κυδιάω (καμαρώνω) ἴδε κυδαίνω.

Κυέω, (ἐγκύμων εἰμί, γεννῶ) Πλάτ. Θεαιτ. 210, ἀπαρ. -εἶν Ἄνδοκ. 1, 125, παρατ. ἐκύουν Πλάτ. συμπ. 209, μελ. κυήσω Σ. Ἐμπ. 648, 14, ἀπο- Λουκ. φιλοπ. 24, ἀορ. ἐκύησα Πλάτ. συμπ. 203, παρχ. κεκύηκα Δ. Κασ. 45, 1. Παθ. κυέομαι, μτχ. τὸ κυούμενον Πλάτ. νόμ. 789, π. παρχ. κεκῦήται Πορφ. π. ἐγκρατ. 1, 54, π. ἀορ. ἐκυήθη Πλουτ. ἴθ. 567, ἐπ- Ἀριστοτ. γεν. Ζ. 4, 5, π. μελ. κυηθησόμενος Γαλην. 4, 326. Μέσ. κυέομαι, Ἀριστοτ. γεν. Ζ. 4, 5, ἀορ. ἐκυησάμην Ἰμερ. λογ. 7, 4.

Κυ-έ-ω (ὡς ἀνωτ.), ἀπαρ. -υεῖν Ἀριστ. Δυσ. 752, μτχ. -έων Ηρ. 6, 68, παρατ. ἐκύουν Ἰλ. τ, 117, μελ. κυήσω Ἰπποκρ. 8, 56, καὶ μεσ. κυήσομαι, 2, 717, ἀορ. ἐκύησα Ἀριστ. θεσ. 641, Ηρ. 5, 41, παρχ. κεκύηκα Κωμ. ἀποσπ. 4, 41, μ. ἀορ. κυησάμην Ὀππ. κυν. 3, 22 ἴδε κύω.

Κυ-ῖ-σχω (κύω) Φιλοστ. 1, 22. Μέσ. ἀντί ἐνερ. κυῖσχομαι Πλάτ. Θεαιτ. 149.

Κυ-ῖ-σχω (ὡς ἀνωτ.) Ἰπποκρ. 1, 467. Μέσ. ἀντί ἐνερ. κυῖσχομαι Ηρ. 2, 93 ἴδε κύω.

Κυκάω (ἱνακατώνω, ταράττω), ποιητ. κυκῶσι κέαρ. Κλ. Ἄλ. στρωμ. 2, σ. 486, προστ. κύκα Ἀριστ. σφ. 1515, κυκάτω Αἰσχ. Πρ. 993, ἀπαρ.

κυκᾶν Ἄριστ. Ἰππ. 866, μτχ. κυκῶν Ἰπποκρ. ἐπιστ. σ. 1284, 47, κυκῶν Ἰλ. ε, 903, παρατ. ἐκόκα Ὀδ. κ, 235, μελ. πεζ. κυκήσειν Ἀλκίφρ. 1, 10, Ἄριστ. Ἰππ. 363, κύκησε (=κυκῶνα ἐποίησεν) Ἰλ. λ, 637. Παθ. κυκῶμαι, πεζ. κυκῶνται Πλατ. Κρατ. σ. 439. μτχ. κυκῶμενος Ἰλ. φ, 235, κυκῶμενος, ἐν χρῆσμ. π. Πaus. 3, 8, 9, καὶ κυκεύμενος Σόλων ἀποσπ. 28, π. ἀορ. κυκήθησαν Ἰλ. υ, 489. ῥίζα πεποιημ. κυ-, κυ-κ-, κυκ-ᾶω, κυκ-εῶν εἶνε δὲ συγγενῆς τῷ χύνω, χύσις.

Κυκλώ (περικυκλώνω) Πλατ. Κρατ. 408, παρχ. κεκύκλωκα Πολυβ. 3, 116, π. παρχ. κεκύκλωμαι Θουκ. 4, 32, π. ἀορ. ἐκυκλώθη Πλατ. Κριτί. 118, π. μελ. κυκλωθήσομαι (ἄλλ. κυκλώσομαι) Δ. Αλ. 3, 24. Μέσ. κυκλοῦμαι Θουκ. 4, 127, παρατ. ἐκυκλοῦντο, 7, 81, μ. μελ. -ώσομαι Ξεν. Κυρ. 6, 3, 20, ἀορ. ἐκυκλώσαντο Δ. Κασ. 37, 4, μτχ. -σάμενος Θουκ. 5, 72, π. ἀορ. μετὰ σημ. ἐνεργ. ἀπαρ. ἐγκυκλωθῆναι Δ. Σικ. 4, 23, μτχ. κυκλωθεῖς, 4, 24.

Κυκλώ (ὡς ἄνωτ.), μτχ. -λῶν Κωμ. ἀποσπ. 2, 380, μελ. κυκλώσω Εὐρ. Κύκλ. 462, ἀορ. μτχ. κυκλώσας, Ι. Α. 775, ὄωρ. κυκλώσαις Πινδ. Ο. 10, 72. Μέσ. κυκλοῦμαι Αἰσχ. Ἐπτ. 121, μελ. κυκλώσομαι Καλλ. Ἄρτ. 170, ἀορ. ἐκυκλώσαντο Ηρ. 9, 18, προστ. κύκλωσαι Ἄριστ. ὄρν. 346, παρχ. ἐγ-κεκύκλωται, σφ. 395. ῥίζα κυρ-, κίρ-, κυλ-, κυρ-τός, κυρ-τόω, κίρ-κος, κυλλός (=κυλ-ιός), κύκ-λος=circ-us λατ. κυ-κλ-όω, κυκλ-ιός, Κυ-κλ-ᾶδες, Κύκλ-ωπες, κυλ-ίω, κυλ-ίνδω.

Κυλινδέω ἴδε κυλίνδω.

Κυλίνδω ἢ ἔω (κυλίω), κυλίνδει Πλουτ. Πυρ. 30, κυλινδοῦσι Ξεν. ἀν. 4, 7, 4, καὶ κυλίω Ἄριστοτ. Ι. Ζ. 5, 19, 18, ἀπαρ. κυλινδεῖν Λουκ. ψευδολ. 3, μτχ. κυλινδῶν Ξεν. ἀν. 4, 2, 4, παρατ. ἐκυλίνδουν (ἄλλ. ἐκύλινδον) Ξεν. ἀν. 4, 2, 3, ἐκύλιον Λουκ. Ἴσ. συγγρ. 3, ἀορ. ἐκύλισα Αἰλ. Ι. Ζ. 3, 22, Λουκ. Ἴσ. συγγρ. 57, π. παρχ. κεκύλισμαι Ἴσ. συγγρ. 63, κατα- Ξεν. Κυρ. 5, 3, 1, π. ἀορ. ἐκυλίσθη Ἄριστοτ. μηχαν. 24, 13, μτχ. ἐγ-κυλισθεῖς Ξεν. ἀπομν. 1, 2, 22, μτγν. κυλινδήθεις Στράβ. 14, 2, 24, π. μελ. ἀπο-κυλισθήσομαι Γαλην. 3, 682. Μέσ. κυλίνδομαι Πaus. 10, 13, 2, κυλινδεῖται Ἰσαῖ. 5, 44, ἀπαρ. συγ-κυλινδεῖσθαι Πλατ. πολ. 432, ἐγ-κυλίεσθαι Θεοφρ. Ι. Φ. 1, 6, 11, μτχ. κυλινδούμενος Ξεν. ἀν. 5, 2, 31, παρατ. ἐκυλινδούμεν, ἀν. 4, 8, 28, ἀορ. ἐγ-κυλίεσθαι Λουκ. Ἰππ. 6.

Κυλίνδω (ὡς ἄνωτ.) Ὀδ. α, 162, Σοφ. Αντ. 590, καὶ κυλινδέω Κωμ. ἀποσπ. 2, 851 καὶ κυλίω, ἀποσπ. 4, 618, προστ. κυλινδεῖτω, ἀποσπ. 2, 851, μτχ. κυλίνδων Ὀδ. ε, 296, οὐδ. ἀνα-κυλτον Κωμ. ἀποσπ. 3, 434, παρατ. ἐκύλινδον Ὀρφ. Ἄργ. 681, ἐκύλιον Θεοκρ. 24, 18, μελ. μτγν. κυλινδήσω Ανθ. παραρτ. ἐπιγρ. 50, 35, ἀορ. ἐκύλισα Τραγ. ἀποσπ. 2, 20, Θεοκρ. 23, 52, εἰσ- Ἄριστ. θεσ. 651, μτχ. ὄωρ. ἀμφι-κυλίσαις Πινδ. Ν. 8, 23, π. ὑπερσ. κεκύλιστο Νον. 5, 47, π. ἀορ. ἐξεκυλίσθη Ἰλ. ζ, 42, κυλίεθ-, ρ, 99, ὑποτ. κατακυλισθῆ Ηρ. 5, 16, μτχ. κυλισθεῖς Σοφ. Ηλ. 50, π. μελ. ἐκ-κυλισθήσομαι Αἰσχ. Πρ. 87. Μέσ. κυλίνδομαι Ἰλ. λ, 307, Σοφ. ἀποσπ. 872, Ἄριστ. ἐκκλ. 208, κυλινδεῖται (ἄλλ. -δεσται) Σίμων. Αμ. 7, 4, ἀπαρ. κυλινδεσθαι Ἰλ. λ, 147, μτχ. κυλινδόμενος ω, 165, κυλινδέυ-

μενος Ἴπποκρ. 2, 38, παρατ. ἐκυλινδούμην Ἀριστ. ὄρν. 502, ἐκυλίνδετο Ἰλ. ξ, 411, κυλίνδετο Οδ. λ, 598, θαμ. κυλινδέσκοντο Πινδ. Π. 4, 209, μελ. προ-κυλίσσεται Ἀππ. Ῥωμ. 5. Παρ. κυλιστός Κωμ. ἀποσπ. 3, 26 ἴδε κυκλώω.

Κυλ-οιδιάω (πρησιμένους τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχω), μτχ. κυλοιδιώντες Θεοκρ. 1, 37. Εἶνε δὲ σύνθ. ἢ λέξ. ἐκ τοῦ κύλα καὶ οἰδέω κατά δὲ Ηούχ. κύλα=τὰ ὑποκάτω τῶν βλεφάρων κοιλώματα, τὰ ὑπόπια.

Κυ-νέ-ω (φιλῶ, προσκυνῶ) Ἀριστοτ. I. Ζ. 6, 2, 24, ἀορ. ἔκυσσα Λουκ. Ἀλεξ. 55. Εὐχρ. δὲ τὸ σύνθ. προσ-κυνέω.

Κυ-νέ-ω (ὡς ἀνωτ.), κυνεῖς Ἀριστ. Ἀχ. 1208, κυνεῖ Εὐρ. Ἀλκ. 183, ἀπαρ. προσ-κυνέειν Ηρ. 7, 136, μτχ. κυνέων Ἀθην. 15, 696, παρατ. κύνει Οδ. δ, 523, κύνεον, φ, 224, μελ. κυνήσσομαι (ἄλλ. ὠνήσσομαι) Εὐρ. Κόκλ. 172, μτχ. ἐν. μελ. κύσσων Βαβρ. 54, 17, ἀορ. ἔκυσσα Οδ. ψ, 208, Ἀριστ. ὄρν. 141, ἐπ. ἔκυσσα Ἰλ. θ, 371, κύσα Οδ. ξ, 279, κύσσει, ω, 320, μτχ. κυνήσσαι Ἀθην. 9, 394 ἴδε προσκυνέω. Ῥίξα πεποιημ. κυ-, κυνέ-ω, προσ-κυ-νέ-ω, Kus-já-mi=ἰσπάζομαι.

Κύπ-τ-ω (σύνθω, σὺφτω) Ξεν. ἀπομν. 3, 9, 7, μελ. κύψω Π. Δ. Ψαλτ. 9, 31, μ. μελ. εὐκτ. ἀνα-κύψοιτο (ἄλλ. ψαίτο) Πλατ. Εὐθ. 302, ἀορ. ἔκυψα Πλουτ. Μαρ. 44, ἀν. Ξεν. οἰκ. 11, 5, παρκ. κέκυφα Πλατ. πολ. 586 ἴδε κολοιδιάω.

Κύπ-τ-ω (ὡς ἀνωτ.) Ἀριστ. ἱππ. 1354, παρατ. ἔκοπτον Κωμ. ἀποσπ. 4, 487, μελ. ὑπερ-κύψω Χρ. Σιδ. 4, 60, ἀορ. ἔκυψα Ἀριστ. θεσ. 664, εὐκτ. κύψοι Οδ. λ, 585, μτχ. κύψας Ἰλ. δ, 468, παρκ. κέκυφα Ηρ. 4, 183, ἀνα-Εὐρ. Κόκλ. 212, δωρ. ἀποκεκύφαμες Ἀριστ. Λουσ. 1003, μ. μελ. ἀνακύψομαι, ὄρν. 146 ἴδ' ἀνακύπτω. Ῥίξα κυπ-, κύπ-τ-ω, κυπ-τ-άζω, κυφ-ός=σγουμπός κοιν. κυφ-ός, κυφ-όω, κύφ-ωσις, cub-are=κατακλίνεσθαι, γύψ, γυπ-ή, γύπ-ειος, γυπ-ώδης.

Κυρ-έω (ἐπιτυγχάνω, εὐρίσκω, εἰμί, τυγχάνω) μτγν. Πολυβ. 12, 15, μελ. κυρήσω, ἀορ. ἐν-εκύρησα Πολυβ. 33, 12, παρκ. ἀπαρ. συγκε-κυρηκέναι Δ. Σικ. 17, 106, μτχ. κεκυρηκώς Πλατ. Ἀλκ. 2, 441, συγ-Δ. Κασ. 3, 50.

Κυρ-έω (ὡς ἀνωτ.) Αἰσχ. Πρ. 330, παρατ. κύρουν Σοφ. Ηλ. 1331, μελ. κυρήσει, Οἰ. τ. 1524, ἀορ. ἐκήρυσσα Εὐρ. Ἐκ. 215, Ηρ. 1, 31, κρήσει Πινδ. I. 6, 36, ὑποτ. κυρήσει Σοφ. Οἰ. Κ. 4702, εὐκτ. -ήσαις Αἰσχ. ἱκ. 589, ζυγ-κυρήσει Ἴπποκρ. 2, 350, ἀπαρ. κυρήσαι Ὀμ. ἐπιγρ. 6, 6, μτχ. κυρήσας Ησ. ἔρ. 753, μτχ. σπαν. συγκερημένος Ηρ. 9, 37 ἴδε κύρω.

Κύρ-ω (κυρέω) Παρμεν. 108, κύρει Ἀπολ. Ρ. 2, 363, κύρουσιν Ἀνω. Παλ. 9, 710, μτχ. κύρων (ἄλλ. ναίων) Εὐρ. Ἴππ. 746, παρατ. ἔκυρον Σοφ. Οἰ. Κ. 1159, κύρε Ἰλ. ψ, 821, κύρον Καλλ. Δημ. 38, μελ. κύρω Σοφ. Οἰ. Κ. 225, ἀορ. ἔκυρσα Ἰλ. ψ, 428, Αἰσχ. Περ. 779, ἀλλὰ καὶ μτγν. πεζ. Κ. 225, ἀορ. ἔκυρσα Ἰλ. ψ, 428, Αἰσχ. Περ. 779, ἀλλὰ καὶ μτγν. πεζ. ἐν-εκύρσα Ἀρρ. ἀν. 2, 11, εὐκτ. κύρσαιμι Σοφ. Οἰ. Κ. 1082, ἐπι- Πινδ. Περ. 10, 21, μτχ. δωρ. ἐπι-κύρσαις, Ο. 6, 7. Μέσ. ἀντι ἐνερ. κύρομαι Ἰλ. ω, 530. Παρ. κύρμα ἴδε κοιρανέω.

Κύ-ω (εἶμαι ἔγκυος), κύει Ἀριστοτ. I. Ζ. 5, 14, 13, Ξεν. κυν. 5,

13, -ουσιν, κυν. 7, 2, άπαρ. κύειν (άλλ. κυεΐν) Δυσ. 13, 42, μτχ. κύουσα (άλλ. κυούσα) Ξεν. Κυρ. 5, 4, 35, άορ. έκυσσα Άριστοτ. I. Ζ. 6, 2.

Κύ-ω (ώς άνωτ.) Θεογν. 1081, Ηρ. 5, 92, μτχ. κύουσα Κωμ. άποσπ. 3, 36, άορ. έκυσσα Αισχ. άποσπ. 38, μ. άορ. κυσαμένη Ησ. θε. 125, υποκυσάμεναι Ιλ. υ, 225. Ρίζ. κυ-, κυ-έω, κυ-ίσκω, κύ-ω, enaj-â-mi=αύξανω σανσκρ. έγ-κυ-ος, κυ-ο-φόρ-ος και κοι-ο-φόρ-ος, κο-κύαι (=συν-κύαι)=οί πάπποι και οι πρόγονοι Ησυχ. κοκ-κύας (=συν-κύ-ας)=ο πρόγονος Μ. Έτ. κυ-κοίας (=συν-κύ-ας)=προγόνους Ησυχ.

Κωκύω (θρηνώ, κόπτομαι), μτγν. Λουκ. Ν. διαλ. 10, 12, παρατ. εκώκυον, Τοξ. 15, άορ. μτχ. κωκύσας Πλουτ. ήθ. 357.

Κωκύω (ώς άνωτ.) (υ β.) Οδ. θ, 527 και ύω (υ μ.) Άρισ. έκκλ 648, άπαρ. -ύειν, βατρ. 34, μτχ. δωρ. -ύοισα Βίων 1, 23, παρατ. εκώκυον Ιλ. τ, 284, θαμ. κωκύεσκον Κ. Σμ. 3, 460, μελ. μτχ. κωκύουσα Αισχ. Άγ. 1313, μ. μελ. κωκύομαι Άριστ. Δυσ. 1222, άορ. εκώκυσα Άχιλ. Τατ. Λευκιπ. σ. 20, κώκυσα Ιλ. χ, 407. Μέσ. κωκύομαι (=κωκύω) Άνθ. 7, 412, άορ. περικωκύσατο Κ. Σμ. 2, 591, μτχ. κωκυσαμένη Θεοδ. Προδρ. 7, 181. Ύδε κωδίζω.

Κωλύω (έμποδιζω) Θουκ. 1, 53, παρατ. εκώλυον Ίσοκ. 21, 8, μελ. κωλύσω Δυσ. 13, 17, άορ. εκώλυσα Πλατ. Μενεξ. 244, παρκ. κεκώλυκα Δειναρχ. 1, 101, π. παρκ. κεκώλυμαι Αισχίν. 2, 121, π. άορ. εκωλύθην Θουκ. 2, 64, π. μελ. κωλυθήσομαι Λουκ. άλ. Ίσ. 2, 25, μ. μελ. άντι παθ. κωλύσομαι Θουκ. 1, 142. Μέσ. έν. κωλύου Π. Δ. Σιρσοφ. 18, 30. Παρ. κωλυτέον Ξεν.

Κωλύω (ώς άνωτ.), παρατ. κώλυεν Πινδ. Π. 4, 33. Παθ. έν. κωλυόμεθα Εύρ. Ίων 391. Ύδε κολούω.

Κωμάζω (βακχικώς πομπεύω) Ξεν. Κυρ. 7, 5, 15, παρατ. εκώμαζον Δυσ. 14, 25, άορ. εκώμασα Άριστοτ. άποσπ. 517, Άρρ. άν. 7, 25, παρκ. έπ-εις-κεκώμακα Πλατ. πολ. 500, μ. μελ. άντι ένερ. κωμάομαι Πλουτ. Άλεξ. 75.

Κωμάζω (ώς άνωτ.) Άνακρ. 17, προστ. κώμαζε Πινδ. I. 7, 20, μτχ. -άζων, Ο. 9, 4, Εύρ. Άλκ. 815, δωρ. -άσω Θεοκρ. 3, 1, παρατ. κώμαζ-Ησ. άσπ. 281, μελ. κωμάσω Πινδ. Ν. 9, 1, άορ. εκώμασα Σοφ. άποσπ. 703, κώμασαν Πινδ. Ν. 10, 35, προστ. δωρ. κωμάζατε, Ν. 2, 24, μτχ. δωρ. κωμάσαις, Ν. 11, 28, παρκ. κεκώμακα Άνθ. 5, 112, μ. μελ. άντι ένερ. κωμάσομαι Πινδ. Π. 9, 89, δωρ. κωμάζομαι, I. 3, 90. Ύδε κείμαι.

Κωτίλλω (πολλά λαλώ), μόν. μτχ. κωτίλλουσα Ησ. έρ 372, δωρ. κωτίλλοισαι Θεοκρ. 15, 87. Ρίζ. πεποιημ. κο-, κω-, κο-άζ, κώ-βαξ=ο μέγας τέττιξ Ησυχ. κώβ-αλα=πανουργήματα Ησυχ. κώβ-α-κτρα=κολακείματα ώς. κώδων, κωδ-ων-ίζω, κωτ-ίλη, κώτ-ιλος=λάλος, κωτίλλω (=κωτ-ιλ-ίω), έτι κόπ-ις=λάλος. Άλλ' ή ταυτοτήτης αυτη της σημασίας του κώτιλος και κόπις εΐνε, φρονοΰμεν, τυχαία.

Λαβράζω (λάβρω, θρασέως· ἐφορῶ, λαλῶ), λαβράζουσι-Νικ. ἀλ 159, ἀπαρ. λαβράζειν Τζετζ. μτχ. λαβράζων Ζων. σ. 1290. Μέσ. λαβρεύομαι (μεγαληγορῶ, ἀμέτρως λέγω), λαβρεύει Ιλ. ψ; 474. ῥίζ. λαβ- (λαβεῖν) λάβ-ρος, λαβ-ρ-άζω, λαβ-ρεύ-ομαι. Κατὰ δὲ τὸν Εὐσταθ. καὶ τοὺς ἀρχ. γραμ. λίαν ἀπιθάνως ἐκ τοῦ λα καὶ βορά, λα-βόρ-ος, λά-β-ρ-ος.

Λα-γ-χ-άνω (διὰ κλήρου λαμβάνω, μέτοχος γίνομαι τινος, λαχαίνω) Ἄνδοκ. 1, 121, παρατ. ἐλάγγχανον Ἴσοκ. 18, 7, μελ. σπαν. λήξομαι Πλατ. πολ. 617, παρκ. εἰληχα Ἴσαϊ. 7, 21, Δημ. 21, 227, μτγν. λέλογχα Δημ. 21, 82, Λουκ. σολοικ. 7, μτχ. μτγν. εἰλοχότες (= -ηχότες) Νικηφ. Ἑλλ. Ἴσ. σ. 5, ὑπερσ. εἰλήχει Πλατ. Φαιδ. 107, μτγν. ἐλελόγγχει Λουκ. ἔρωτ. 18, ἀορ. 6. ἔλαχον Θουκ. 2, 44, π. παρκ. εἰληγμαι, μτχ. -μένος Ἴσοκ. 17, 22, καὶ λέλαγμαί μτγν. γ. πλ. -άχαται Στιβ. 85, 49, π. ἀορ. ἐλήχθην Λυσ. 17, 8. Παρ. ληκτέον Ἴσαϊ.

Λα-γ-χ-άνω (ὡς ἀνωτ.) Σοφ. Ηλ. 751, παρατ. λάγγχανον Οδ. ι, 160, μελ. ἰων. λάξομαι Ηρ. 7, 144, παρκ. ποιητ. καὶ ἰων. λελόγγχασι Οδ. λ, 304, Πινδ. Ν. 1, 24 καὶ λελάχασι Ἐμπεδ. 373, εἰλαχα Θεοκρ. 16, 84, ὑπερσ. λελόγγχει, 4, 40, π. παρκ. εἰληγμένος Εὐρ. Τρ. 296, ἀορ. 6. ἔλαχον Ιλ. κ. 430, ἔλλαχον Ομ. ὕμν. 5, 87, Θεοκρ. 25, 274, ἐπ. λάχον Ιλ. 400, ψ, 862, λάχομεν, ω, 70, ὑποτ. λάχω, ω, 76, γ. ἐν. λάχησιν, η, 171, μετ. ἀναδιπλ. λελάχητε, ψ, 76, λελάχωσι, ο, 350, εὐκτ. λελάχοι Ἄνθ. Παλ. 7, 344, ἀπαρ. λαχεῖν Ιλ. η, 179, μτχ. λαχῶν Οδ. ε, 40, δωρ. θηλ. λαχοῖσα Πινδ. Ο 14, 1. ῥίζα λαχ-, λάχ-ος, λάχ-εσις, λαγγάνω (=λα-γ-χ-άνω=λα-ν-χ-άνω=λαχ-αν-ίω)=nanc-iscor, nanc-tus sum Ιατ. λαχ-μ-ός, κoin. λαχ-νός, παρκ. εἰ-ληχ-α ἢ λέ-λογχ-α Κατ' ἄλλ. συγγεν. τῷ λάξυθαι.

Λάξομαι (λαμβάνω, πιάνω) ποιητ. καὶ ἰων. Ἴπποκρ. 6, 276, ἀντι-λάζονται, (ἄλλ. -λάζυται) Εὐρ. Ι. Α. 1109, ὑποτ. -ηται Ἴπποκρ. 6, 330, εὐκτ. -οίτο, 6, 330, γ. πλ. -οίατο Ιλ. 6. 418, λαδδοίατο Κoen εἰς Γρ. Κορ. σ. 598, προστ. λάξω Ορφ. λιθ. 170, Θεοκρ. 8, 84, ἀττ. (μόν. προστακτ.) ἀντι-λάξου Εὐρ. Ορ. 452, λάξω Θεοκρ. 15, 21, λάξω, (ἄλλ. λάξω), 8, 84, μτχ. λαζόμενος Ἀπολ. Ρ. 3, 1393 καὶ λάξομαι, ἀπαρ. ἀντι-λάξομαι Εὐρ. Ορ. 753, ἀντι-λαζόμεσθα Πυθαγ. Θεαγ. π. Στοβ 1, 67, μτχ. λαζόμεναι Θεοκρ. 18, 46, προσ- Εὐρ. Ἐκ 64, παρατ. ἐλάξετο Ιλ. ε, 371, ἀν- Μοσχ. 2, 163, λάξ- Ιλ. δ, 357, ἐλάξυτο Ομ. ὕμν. Ἑρμ. 316, ἀντ- Εὐρ. Μηδ. 1216, λάζοντο Ἀπολ. Ρ. 1, 911. ῥίζ. λαβ-, λάξ-, ἐναλλαγῆ τοῦ β μετὰ τοῦ ζ, ὡς βάραθρον=ζέρεθρον ἢ καὶ διότι τὸ β ἐναλλάσσεται μετὰ τοῦ δ, λάξομαι (ἀντι λαβ-ίωμα=λαδ-ίωμα), λάξ-ομαι (ἀντι λαβ-ίωμα).

Λάξομαι· ἴδε λάζομαι.

Λάξω (λακτιζω), μόν. ἀορ. μτχ. λάξας Λυκόφρ. 137· ἴδε λακτιζω.

Λαικάζω (πορνεύω, ἀπατῶ), Ἄρισ. θεσ. 57, μελ. λαικάσεις Ιηπ. 167, μ. μελ. λαικάσομαι Κωμ. ἀποσπ. (Κηφισ.) 2, 883, -άσει (Στρατ.) 4, 546.

ῥίζ. λα-, λα-ις, λα-ρός, λαί=πί τῆς αἰσχροουργίας Ησυχ. λα-ικὰς=πόρνη, λα-ικάζω.

Λακάζω (λακέω, προσκαλῶ, φωνάζω) τριγ. μόν. προστ. λάκαζε Αἰσχ. ἰκ. 872, λακάζειν, Ἑπτ. 186. Ἦε λάσκω.

Λακ-τ-ίζω (μέ τὸν πόδα ὠθῶ, κλωτσῶ, κτυπῶ), μτχ. λακτιζῶν Ξεν. ἰππαρχ. 1, 4, ἄορ. ἐλάκτισσα, ἀπομν. 2, 2, 7. Παθ. λακτιζομαι, ἀν. 3, 2, 18, π. ἄορ. μτχ. λακτισθεὶς Λουκ. Τιμ. 17.

Λακ-τ-ίζω (ὡς ἄνωτ.), ἀπαρ. λακτιζέμεν Πινδ. Π. 2, 95, μτχ. δωρ. λακτιζοῖσα, Ι 3, 84. ῥίζ. λαγ-, λάγ-δην ἢ λακ-, λακ-τ-ίζω=calco λατ.=calquer, dé-calquer γαλλ. λάξ=calx λατ. λακ-πάτητος, κολ-ετρώσιν=καταπατοῦσιν Ησυχ.

Λαλαγέω (φλυαρῶ, ἀδολεσχωῶ), λαλαγεῦσιν Ἀνθ. Παλ. 9, 668, καὶ λαλαγεῦντι Θεοκρ. 5, 48, μτχ. λαλαγεῦντες, 7, 139, θηλ. λαλαγεῦσα Ἀνθ. Παλ. 6, 54, ἄοριστ. ἀπαρ. λαλαγήσαι Πινδ. Ο. 2, 97. Παρ. λαλαγή. Ἦδε λαλέω.

Λαλῶ (πολὺ ὀμιλῶ, φλυαρῶ), Ξεν. Κυρ. 1, 4, 12, παρατ. ἐλάλει Πολυβ. 31, 20, 13, ἄορ. ἐλάλησα Πλατ. Ἀξιοχ. 366. Παθ. ἀπαρ. λαλεῖσθαι Συνεσ. ἐπιστ. 125, μτχ. λαλούμενος Ξεν. Ἐφ. 1, 9, σ. 15, 4.

Λαλέω (ὡς ἄνωτ.), λαλεῦντι (=λαλοῦσι) Θεοκρ. 5, 34, λαλείοντι (ἄλλ. λαλέουσι), 27, 56. Παθ. μτχ. λαλούμενον Ἀριστ. θεσ. 578. ῥίζα πεποιοημ. λα-, λαλ-, λάλ-ος, λάλ-αξ, λαλ-έω, λαλ-ι=βαδάζω, βαυκαλίζω λατινικ. λαλαγ-έω.

Λα-μ-β-άνω (πιάνω, παίρνω) Θουκ. 7, 25, μτγν. λαβέω -ῶ μόν. Ἀρκαδ. 149, 17, παρατ. ἐλάμβανον Ἰσοκ. 21, 12, γ. πλ. ἐλαμβάνεσαν Ἀλεξάνδρ. Αἰγυπτ. παπυρ. μελ. μτγν. λήψω Ἀρχεστρ. 22, 13, ἀττ. μ. μελ. λήφομαι Ἀντιφ. 5, 58, καὶ παθ. συλ-λήφεται (ἄλλ. συλληφθήσεται) Ξεν. ἀν. 7, 2, 14, μτγν. λήψ- Ν. Δ. Πράξ. 1, 8, ἄορ. σπάν. ἐξ-ἐλαμψα Βίας π. Δ. Λαερ. 1, 85, ὑποτ. κατα-λήψη Θεοφρ. π. σημ. 3, 6, ἄορ. β. ἔλαβον Δημ. 32, 25, προστ. λαβέ Πλατ. πολ. 511, γ. πλ. ἐλάβοσαν (ἄλλ. ἐλαμβάνοσαν) Π. Δ. Ἐξεκ. 22, 12, παρκ. εἴληφα Ἀντιφ. 1, 7, ὑπερσ. εἰλήφειν Θουκ. 2, 88, π. παρκ. εἴλημμαι Ξεν. συμπ. 3, 13, εἴληψαι Δειναρχ. 1, 103, -πται, 2, 21, μτχ. εἰλημμένος Πλατ. Εὐθύδ. 302, π. ἄορ. ἐλήφθην Λυσ. 13, 66, μτγν. ἀν-ελήμφθην Ν. Δ. Μαρκ. 16, 19, π. μελ. ληφθήσομαι Θουκ. 6, 91, μετ' ὄλ. μελ. μτγν. κατα-λελήφεται Ἀριστείδ. 54, 87, καὶ ἀττ. εἰληφότες ἔσσεσθε Λυσ. 27, 7. Μέσ. λαμβάνομαι Ἀνδοκ. 1, 19, ἄορ. β. ἐλάβόμην Θουκ. 3, 24, ὑποτ. λάβωμαι Πλατ. συμπ. 218, εὐκτ. -οίμην, νομ. 637, προστ. λαβοῦ, πολ. 419, μτχ. λαβόμενος Θουκ. 3, 106, παρκ. ἐπ-ειλήφθαι Πλατ. Κρατ. 396, μτχ. μτγν. κατ-ειλημμένος Δ. Σικ. 17, 85. Παρ. ληπτὸς Πλατ. -έον ὦσ.

Λα-μ-β-άνω (ὡς ἄνωτ.), μελ. ἰων. λάμφομαι Ηρ. 1, 199, δωρ. λαψομαι, -ῆ Ἐπιχ. ἀποσπ. 10, Θεοκρ. 1, 4, 10, ἀπαρ. παραλάμψεσθαι ηρ. 2, 120, παρκ. δωρ. εἴλαφα Φωκ. ἐπιγρ. 73, εἴληψαν (ἀντι εἰλήψασιν) Ἀλε-

Ξανδρ. Αιγυπτ. παπορ. παρχ. Ιων. και δωρ. λελάθηκα Ηρ. 4, 79, μετοχ. μεταλελαθηκότεσσιν Ἄρχιμ. π. ἄμμ. 127, 15, ὑπερσ. Ιων. κατα-λελαθή-κες Ηρ. 3, 42, ἄορ. 6. ἔλαβον Ιλ ρ, 620, ἐπ. ἔλλαβ-, λ, 402, λάβε, α, 557, λάβ-, β, 316, θαμ. λάβεσκον Ηρ. 4, 78, προστ. λάβετον Ιλ κ, 545, λάβω Σοφ. Οἰ. Κ. 828, -θη, Οἰ. τ. 461, -θη Ιλ δ, 230, -θησι, φ, 24, -θωσι Ηρ. 3, 147, εὐκτ. λάβοιμι Ιλ ο, 22, μτχ. περι-λαβοῖσα ἐν τριῷ. Καλλ. Δ Παλ. 93. Μίσθ. λαμβάνομαι, ἀπαρ. -εσθαι Εὐρ. Ηρακλ. 48, μτγν. λάβεται Χρ. Σιβ. 9, 294, παρατ. ἐλαμβάνετο Ηρ. 2, 121, ἄορ. α. ἐλαμ-ψάμην, ὑποτ. λάμψεται (ἄλλ. μελ. -ψεται) 8, 10, εὐκτικ. ἀπολάμψαιτο (ἄλλ. μέλ. -ψοίτο), ἀπαρ. λάμψασθαι (ἄλλ. -ψεσθαι), 9, 108, μτχ. κατα-λαμψάμενον (ἄλλ. -ψόμενον), 7, 157, ἄορ. β. ἐλαβόμην, ἐπ. ἔλλαβ- Οδ. ε, 325, λάβ- Βατρ. 46, ὑποτ. λάδωμαι Σοφ. Φιλ. 761, εὐκτ. -οίμην Εὐρ. Κυκλ. 470, ἀπαρ. λαβέσθαι Σοφ. Οἰ. Κ. 373, και λελαδέσθαι Οδ. δ, 388, μτχ. λαβόμενος Ἄριστ. σφ. 1237, π. παρχ. ἐπ-είληπται Σοφ. Αντ. 732, ἐλέημμαι Αἰσχ. Αγ. 876, ἀπο-λέληπται Ἰηποκρ. Ιων. και δωρ. ἀπο-λέ-λαμμαι Ηρ. 9, 54, προστ. ἐλάφθω Ἄρχιμ. τετραγ. 430, 29, ἀπαρ. ἀνα-λελάφθαι (ἄλλ. λελάμφθαι) Ἰηποκρ. 3, 308, και λελείφαται Κραμ. Ἄν. 1, σ. 628, μτχ. διαλελημμένος, Ἄριστ. ἐκκλ. 1090, εἰλημμένος, πλ. 455, π. ἄορ. ἐλήφθην Σοφ. Τρ. 808, δωρ. ἐλάφθην Ἄρχιμ. π. ἄμμ. σ. 516, 134, εὐκτ. λαμφθείη Ηρ. 7, 239, ὑποτ. ληφθῶ Αἰσχ. Ἐπτ. 38, μτχ. κατα-λαμφθεις, 5, 21, π. μελ. ληφθήσομαι Εὐρ. Μηδ. 301. Παρ. κατα-λαμπτέος Ηρ. 3, 127, -έον Ἰηποκρ. 4, 280. Ρίξ. Γαβ-, (ἄπτω), λαβ-, λα-μ-β-άν-ω (=λαβ-αν-ίω) = cap-ίο λατ. ἔ-λαβ-ον, εἰ-ληφ-α, εἰ-λημ-μαι, λῆψις, λῆμ-μα, ληπ-τός, ἀμφι-λαφ-ής.

Λαμπετάω (λάμπω) ἐπ. και μόν. μτχ. -τόων Ιλ. α, 104, Ησ. θε. 110, θηλ. -όωσα Ορφ. λιθ. 89, -όωσαι, 291 ἴδε λάμπω.

Λάμπω (λαμπίζω, φέγγω) Ξεν. ἀπομν. 4, 7, 7, παρατ. ἔλαμπον Πλατ. Φαιδρ. 250, μελ. ἀνα-λάμψω μτγν. Πλουτ. Ἄλεξ. 30, ἄορ. ἔ-λαμψα, Τιμολ. 3, ἀν- Ξεν. ἀν. 5, 2, 24, μτχ. λάμψας Ἄριστοτ. κόσμ. 4, 18, π. ἄορ. περι-λαμφθεις Ἰωσ. Ἰουδ. πολ. 4, 10, 1, π. μελ. ἔλλαμ-φθήσεται Πλωτιν. 30. Μέσ. ἀντι ἐνερ. λάμπομαι, ἀπαρ. λάμπεσθαι Ξεν. ἀν. 3, 1, 11, μτχ. -όμενος Πλουτ. ἦθ. 343.

Λάμπω (ὡς ἄνωτ.) Ιλ. ν, 474, παρατ. ἔλαμπον, χ, 32, λάμπε, μ, 463, λάμψ', λ, 66, θαμ. λάμπεσκε Ἐμπεδ. 321, μελ. λάμψω, ἀπαρ. -ψειν Σοφ. Ηλ. 66, ἄορ. ἔλαμψαν, Οἰ. τ. 473, Ἄριστ. σφ. 62, παρχ. ἐλάμπε Εὐρ. Ἄνδρ. 1026 Μέσ. ἀντι ἐνερ. λάμπομαι Ὅμ. ὕμν. 31, 13, Ἄριστ. βιτρ. 293, παρατ. ἐλάμπετο Ιλ. χ, 134, Εὐρ. Μηδ. 1194, λάμπ- Ιλ. ζ, 319, λαμπέσθην, ο, 608, μελ. ἀπαρ. ἐλλάμψεσθαι Ηρ. 4, 80. Ρίξ. λαF, λεF, (λάω, λέσσω, γλαύσσω, λύκη), λαπ-, λάπ-η=λάμπ-η, λάμ-π-ω, λαμπ-τ-ήρ, λαμ-πάς, λαμπ-ρός=limp-idus λατ. Ὁ-λυμπ-ος, λέπ-ορις=lep-us, λατ. λαμπ-ετάω ἴδε λεύσσω.

Λα-ν-θ-άνω (μένω ἄγνωστος, κρυμμένος, ἀπαρατήρητος) Θουκ. 7, 83, και λίθω Ξεν. συμπ. 4, 48, παρατ. ἐλάνθανον Δυσ. 2, 77, μελ. λήσω Δημ. 23, 123, ἄορ. β. ἔλαθον Ἰσοκ. 8, 88, παρχ. β. ἐλέθηα Ἰ-σαϊ. 3, 27, ὑπερσ. ἐλελήθειν Θουκ. 8, 33, π. παρχ. μτγν. ἐπι-ἐλέθημαι Π. Δ. Ησαϊ. 23, 16, π. ἄορ. μτγν. ἐπ-ελήσθην, Ψαλτ. 30, 13, π. μελ. ἐπι-λησθήσομαι, Ψαλτ. 9, 19. Μέσ. λανθάνομαι Ἄριστοτ. ποιητ. 17,

ἐπι- Πλάτ. Λαχ. 189, παρατ. ἐπ-ελανθανόμην, Πρωτ. 309, μελ. λήσομαι Ἀριστοτ. ἀναλ. πρότ. 2, 19, ἀορ. ἑ. ἐλάθοντο Πλουτ. Καίσι. 38, ἀττ. ἐπιλάθησθε Ἀνδοκ. 1, 148, ἐκ- Πλάτ. Ἀξ. 369, π. παρκ. ἀντί μέσ. λέλησμαι Φαιδρ. 252. Παρ. ἀ-λάθητος Αἰσωπ.

Λα-ν-θ-άνω (ὡς ἀνωτ.) Αἰσχ. ἰκ. 744, ποιητ. ληθάνω μόν. γ. ἐν. ἐν τμήσ. Οδ. η, 221, καὶ λήθω Ἰλ. ψ, 323, Σοφ. Οἰ. τ. 1325, ὄωρ. λάθει Ἠλ. 222, μτχ. ἐκ-λάθων Θεοκρ. 1, 63, παρατ. ἐλάνθανον Ἰλ. ν, 721, ἕ-ληθον Οδ. τ, 154, Σοφ. Ἠλ. 1359, ὄωρ. ἔλαθε Πινδ. Π. 3, 27, λήθον Ἰλ. ο, 461, θαμ. λήθεσκεν, ω, 13, μελ. λήσω, ψ, 416, Ἀριστ. ἐκκλ. 98, ὄωρ. λασῶ Θεοκρ. 14, 9, ἀορ. ποιητ. ἐπ-ἐλησεν Οδ. υ, 85, ἀπλοῦς εὐκτ. λήσειεν Νικ. ἀλ. 280, ὄωρ. ἔλασας ἐν τμήσ. Ἄλκατ. 95, ἀπαρ. ἐκλάσαι Ἄλκατ. ἀποσπ. 95, ἀορ. ἑ. ἔλαθον Ἰλ. ρ, 676, λάθον, ψ, 388, δούκ. λαθέτην Οδ. χ, 179, μτγν. θαμ. ἐξ-ἐλάθεσκε Χρ. Σιβ. 1, 44, ὑποτ. λάθω Εὐρ. Ι. Τ. 995, λάθη Αἰσχ. Εὐμ. 256, -θησι Οδ. μ, 220, εὐκτ. λάθοιμι Αἰσχ. ἰκ. 988, λάθοι Ἰλ. κ, 468, ἐπ. μετ' ἀναδ:πλ. ἐκ-λέλαθον, ἑ, 600, ὑποτ. λελάθη, ο, 60, εὐκτ. λελάθοιμι Ἀπολ. Ρ. 3, 778, ἀπαρ. λαθέμεν Πινδ. Ο. 1, 64, μτχ. λελαθοῦσα Ορφ. Ἀργ. 879, παρκ. ἑ. λέληθα (ὄχι παρ' Ὀμ.) Σόλων 13, 27, ἀλλὰ μετὰ σημ. μέσ. ἐπι- Ἡρ. 3, 46, ὄωρ. ἐπι-λελάθ' Πινδ. Ο. 11, ἐπι-λελάθαμες Πλουτ. ἡθ. 232, ἀπαρ. ἐπι-λεληθέναι Ἡρ. 3, 46, 3, ὑπερσ. ἐλελήθη Ἀριστ. νεφ. 380, -λήθεε Ἡρ. 6, 79, π. ἀορ. δι-ελήθησαν Ἰπποκρ. 1, 417, ὄωρ. ἀπαρ. λασθήμεν (= -ήναι) Θεοκρ. 2, 46, μτχ. ἐπι-λασθῆν Πινδ. ἀποσπ. 98 (86), μετ' ὄλ. μελ. λελήσομαι Εὐρ. Ἄλκ. 198. Μέσ. ἐκ-λανθάνομαι Σοφ. Οἰ. Κ. 1005, καὶ εὐχρηστότ. λήθομαι Ἰλ. λ, 790, Αἰσχ. Αγ. 39, ὄωρ. λάθομαι Πινδ. Ο. 8, 72, παρατ. λανθανόμην Οδ. μ, 227, ἐλήθετο Ἰλ. ε, 319, μελ. λήσομαι Οδ. α, 308, Κωμ. ἀποσπ. 4, 30, ἐπι- Ἡρ. 3, 75, ὄωρ. λασιῦμαι, λατεύμεσθα Θεοκρ. 4, 39, ἀορ. μτγν. ἐλησάμην, ἐλήσαο Νον. 33, 149, ἐπ-ελήσατο Κ. Σμ. 12, 468, ὑποτ. λήσομαι (ἀντί -ωμαί) Ἀπολ. Ρ. 3, 737, μτχ. λησάμενος Κ. Σμ. 3, 99, ὄωρ. λα-σαμένα Μοσχ. 3, 63, ἀορ. ἑ. ἐλαθόμην Πινδ. Π. 4, 44, λαθ- Ἰλ. ι, 537, σπαν. ἐπ. λελάθοντο Ἰλ. δ, 127, ὑποτ. -θωμαι, κ, 99, εὐκτ. -οίμην, κ, 243, ὄωρ. -οίμαν Σοφ. Ἠλ. 1287, ἀπαρ. -θέσθαι Αἰσχ. ἰκ. 731, εὐκτ. ἐκ-λελάθοιτο Οδ. γ, 224, ἀλλ' ὡς ἐνερ. λελάθ- ἦσθε. 471, προστ. -θέσθω Ἰλ. π, 200, ἀπαρ. λαθέσθαι, τ, 136, π. παρκ. ἀντί μέσ. λήλησμαι Σοφ. Ἠλ. 342, ἐπ. καὶ ὄωρ. ἔλασμαι Ἰλ. ε, 834 Παρ. ἄ-λαστος Ἰλ. χ, 264. Ῥίζ. λαθ-, ληθ-, λα-ν-θ-άν-ω (= λαθ-ανίω) = lat-εο λατ. ἕ-λαθ-ον, λήθ-η, ληθ-οσύνη, ληθ-αργία, ἄ-λησ-τος, ἀ-λάθ-ητος, ἀ-ληθ-ής, ἀ-ληθ-εύω, ἀ-ληθέ-ια.

Λαπάζω (κενώνω, λεηλατῶ, γυμνώνω) μτγν. Ἀθην. 8, 64, μελ. λαπάζω Γαλην. 10, 893, ἀορ. ἐλάπαζα Αἰλ. Ι. Ζ. 5, 39, π. παρκ. λελάπαγμαί, προστ. -άχθω Ἀρεταί. 109, 34. Παθ. λαπάττονται Ἀριστοτ. προβλ. 23, 39.

Λαπάζω (ὡς ἀνωτ.), -σσω Ἰπποκρ. 5, 628, παρατ. ἐλάπασσε, 5, 192, μελ. λαπάζω Αἰσχ. Ἐπτ. 47, π. ἀορ. ἐλαπάχθην Ἰπποκρ. 5, 176. Ἴδε λάπτω.

Λάπτω (καταπίνω, ρουφῶ, ἀπλήστως πίνω) Ἀριστοτ. Ι. Ζ. 8, 6, μελ. λάψω, Ι. Ζ. 8, 6, ἀορ. μτγν. ἔλαψα Ἀπολλδ. 3, 4, 4.

Λάπτω (ὡς ἀνωτ.), μελ. λάψω, ἀπο- Ἀριστ. νεφ. 811, μτχ. λάψων

ιλ. π, 161, μ. μελ. ἐκ-λάψομαι Ἄριστ. εἰρ. 885, ἀορ. ἐξ-έλαφα, Ἄχ. 4229, ἀπαρ. λάψαι Ἄθην. 485, παρκ. λέλαφα Ἄριστ. ἀποσπ. 492, μ. ἀορ. λαψάμενος; Κωμ. ἀποσπ. 2, 294. ῥίζ. λαπ-, λαφ-, λάπ-τ-ω=lambo λατ. λαφ-ύσσω (=λαφ-υκ-ίω), λάφ-υγ-μα, λαφ-υγ-μός, λαπ-άζω (=λαπ-αγ-ίω), λάπαγ-μα, λαπ-αγ-μός, λάπ-αξις, λαπ-ακ-τ-ικός.

Λά-σκω (κρότον, ἤχον κάμνω ἐπὶ ἀψύχ. φωνάζω ἐπὶ ἐμψύχ. συντρίβομαι) μτγν. καὶ μόν. ἀορ. ἐλάκησα Ἰεροκλ. 176, Π. Δ. ἀορ. ἑ. ἔλακον Ἄριστοτ. I. Z. 9, 32, 3.

Λά-σκω (ὡς ἀνωτ.) Εὐρ. Ἄνδρ. 671, μτχ. λάσκων Ἄριστ. Ἄχ. 1046, παρ.τ. ἔλασκον Αἰσχ. Ἄγ. 596, λάσκε Λυκοφρ. 460, ἐπ. ἐπ-ελήκειον Οδ. θ, 379, μελ. λακήσομαι Ἄριστ. εἰρ. 381, ἀορ. α. ὑποτ. λακήσης, εἰρ. 382, μτχ. διαλακήσασα, νεφ. 410, ἀορ. ἑ. ἔλακον Αἰσχ. Ἐπτ. 153, Σοφ. Τρ. 824, λάκε Ιλ. ξ, 25, λάκων Θεοκρ. 2, 24, εὐκτ. λάκοι Ἄριστ. βατρ. 97, ἀπαρ. λακείν Σοφ. Ἄντ. 1094, παρκ. ἑ. λέλακα Αἰσχ. Πρ. 406, Εὐρ. Ἐκ. 678, ἐπ. λέληκα Ησ. ἔρ. 205, μτχ. -ηκώς Ιλ. χ, 144, θηλ. λελακυτα Οδ. μ, 85, μ. ἀορ. ἑ. ἐπ. λελάκοντο Ομ. ὕμν. Ἐρμ. 145. Τούτου παρασχ. εἶνε τὸ λακάζω. ῥίζα λακ-, ἔ-λακ-ον, λέ-λακ-α, λάσκω (=λάκ-σκω), λάπαμι=λέγω σανσκρ. =loqu-οg λατ. loqu-ax=λακ-ερός; λατ. λακ-έρυζα, λακ-άζω.

Λαφύσσω (ἀπλήστως καταβιβρώσκω, καταπίνω, ἀσπτεύω) μτγν. Λουκ. ὄν. 27, ἀττ. -ττω Ἄθην. 8, 362, μελ. λαφύζω Αἰλ. ἀποσπ. 156, ἀορ. ἐλάφυζα, I. Z. 4, 45. Μέσ. λαφήσομαι Λουκ. Τιμ. 17.

Λαφύσσω (ὡς ἀνωτ.) Ιλ. λ, 176, γ. δυϊκ. λαφύσσετον (=ην), σ, 583, ἀορ. ἀπαρ. λαφύζαι Ορφ. λιθ. 120. Μέσ. λαφύσομαι Κωμ. ἀποσπ. 2, 492, ἀορ. ἀπαρ. λαφύζεσθαι Λυκοφρ. 321. ἴδε λάπτω.

Λαχ-αίνω (σκαλίζω, σκάπτω), ἀπαρ. λαχαινέμεν Στ. Βυζ ἐν λ. Αἰ-δηψῶ, παρατ. ἐλάχαινε Μοσχ. 4, 96, ἀορ. ἐλάχηνε Ἄπολ. Ρ. 2, 222, ὑποτ. λαχίγη Λυκοφρ. 624, μτχ. λαχίσας Παυλ. Σιλ. Παθ. μτχ. λαχαινομένη Εὐστ. ῥίζ. λακ-, λακ-ις, λάκ-ασι=φάραγγας Ησυχ. λάκκος, lac-us =λίμνη λατ. ὡς. lac-ero=λακίζω, σπαράττω.

Λά-ω (βλέπω), μόν. μετοχ. ὀξὺ λάων Ομ. ὕμν. Ἐρμ. 360. ῥίζα λα (=λευκ-, λυκ-), λά-ω, ἄ-λα-ός, ἄ-λα-όω, μετα-λλάω. ἴδε λείσσω.

Λάω (ἀπολαύω), μετοχ. λάων Οδ. τ, 229, παρατ. λάε, τ, 230. ῥίζα λα-, λαF-, λαυ-, λά-ω, λαύ-ω. ἀπο-λαύω, λεία, λη-ί-ζο-μαι, ληῖ-τις, λη-ιστής, λη-στής=lav-erna λατ. ληστεύω=lav-erno ὡς. λατ-ρίς, lucrum=κέρδος λατ. λῶων, λῆστος.

Λάω -ῶ (θέλω) ὄρωρ. Ἄριστ. Λυσ. 981, λῆς Ομ. ὕμν. Ἄρτ. 18, Ἐπιχ. 44, λῆ Ἄριστ. Λυσ. 1163, λῶμες, Λυσ. 1162, λῆτε (ἄλλ. καλῆτε), Λυσ. 1105, λῶντι Θεοκρ. 4, 14, ὑποτ. λῆς, ὅ, 21, λῆ Ἐπιχ. 19, εὐκτ. λῆη, 137, λῆτε, 58, ἀπαρ. λῆν Θουκ. ὅ, 77, μτχ. λῶντι Κερκυρ. ἐπιγρ. 1845. ῥίζα λα-, λά-ω, ὄρωρ. λῶ, λῆς, λῆ-μα, λῆ-σις, λι-λα-ί-ομαι, λε-λίημαι, λια-ν, lashi-à-mi=ἐπιθυμῶ σανσκρ. las-c-inus=λαμυρός, ἀκόλαστος λατ. λάσταυρος=κίναϊδος.

Λεαίνω (λεῖον κάμνω, ὀμαλύνω) Ξεν. ἀπομν. 1, 4, 6, λειαίνω μτγν. Γεωπ. 4, 12, μελ. λεαίνῶ Ἄριστοτ. μορ. Ζ. 3, 14 9, ἀορ. ἐλέανα, Γεν.

Z. 5, 8, 6. Παθ. λεαίνομαι Πλατ. πολιτ. 270, παρκ. μτχ. λελασμένος Γαλην. 13, 989, άορ. ύποτ. λεανθῆ Σ. Έμπ. 30, 20, μτχ. λεανθεις Διοσκ. 3, 106, λειανθεις Γεωπ. 11, 13. Μέσ. λεαίνομαι Πλουτ. ἠθ. 410. Παρ. λεαντέον Διοσκ.

Λεαίνω (ώς άνωτ.), μτχ. λεαίνων Ηρ. 4, 112, και λειαίνω Σόλων 4. 35, μελ. Ιων. λειανέω Ιλ. ο, 261, άορ. Ιων. λειηναν Οδ. θ. 260, εύκτ. λειήναις Νικ. άποσπ. 3, 15 μτχ. λειήνας Ηρ. 1, 200, και λειήνας Ιλ. δ, 111, π. άορ. Ιων. ύποτ. λειανθέωσι Έπποκρ. 8, 346. Μέσ. λεαίνομαι, ύποτ. -αίνηται Στοβ. 18, 38, άορ. εύκτ. λειήναιο Νικ. Θηρ. 646, Έριζ. λεF-, λευ-, λει-, λε-αίνω, λειαίνω=λεν-ίγο λατ. λει-ότης, λευρός, len-is=λι-γυρός, λετος, λατ. λιγ-ός, λιταξ=πατς άρτιγένειος.

Λέγω (πλαγαζίω, βάλλω εις την κλίνην, εκλέγω, συλλέγω) μτγν. Ψευδ. Δ. Χρυσ. 37, 41, άλλ' άττ. σύνθ. μτχ. εκ-λέγων Θουκ. 4, 59, άορ. έξ-έλεξα, 8, 44, κατ- Ξεν. Ελλ. 3, 4, 15, παρκ. συν-είλοχα Δημ. 21, 23, και έξ-είλεχα μτγν. Άριστειδ. 49, 381, π. παρκ. εκ-λέλεγμαι Ξεν. Ελλ. 1, 6, 16, έπι-, Κυρ. 3, 3, 41, άλλ' ιδ. άττ. συν-είλεγμαι Θουκ. 2, 10, άπ- Ξεν. ίππαρχ. 8, 12, έπ- Έσοκ. 4, 146, π. άορ. συν-ελέχθην Πλατ. νόμ. 784, εκ- Ξεν. άπομν. 3, 5, 2, π. άορ. β. ζυν-ελέγην Θουκ. 6, 9, π. μελ. α. μτγν. εύκτ. κατα-λεχθήσονται Δ. Κασ. 78, 28, π. μελ. β. άττ. συλ-λεγήσομαι Αίσχίν. 3, 100, μ. παρκ. μτγν. έπι-λέλεξαι Ηλιοδ. 10, 7, και άττ. μτχ. έξ-είλεγμένος Έσοκ. 9, 46, μ. άορ. έξ-ελεξάμην Πλατ. πολ. 456, ζυν-Θουκ. 6, 71. Παρ. εκ-λε-κτέος Πλατ.

Λέγω (ώς άνωτ.), ύποτ. λέγωμεν Ιλ ψ, 239, μτχ. λέγων Οδ. σ, 359, μελ. μτχ. λέξων Οδ. ω 224, άορ. συν-έλεξα Άριστ. βατρ. 1297, Ηρ. 7, 8, μτχ. λέξαντες, Οδ. ω, 224, δωρ. λέξαις Πινδ. Π. 8, 53, π. παρκ. έλεγμαι (άλλ. ειληγμέν-) Εύρ. Τρ. 296, προ-λελεγμένος Ιλ. ν, 689, άπο-Ηρ. 7, 40, παρα-Άριστ. εκκλ. 904, συν-είλεγμαι, βατρ. 294, π. άορ. έλέχθην Ιλ. γ, 188, μτχ. συλλεχθεις Άριστ. Λυσ. 526, π. άορ. β. ζυν-ελέγην εκκλ. 116. Μέσ. αντί ένερ. λέγομαι Ιλ. θ, 507, μτχ. επιλεγόμενος Ηρ. 6, 86, μελ. δωρ. λεξεται (άλλ. δεξ-) Καλλ. λ. Παλ, 116, άορ. λεξάμην Ιλ. φ. 27, έξ-ελεξ- (άλλ. έξ-εδειξ-) Εύρ. Ικ. 340, ύποτ. παρα-λέξομαι (=ωμαι) Ιλ. ξ, 237, εύκτ. λεξάμην Οδ. γ, 365, -αίτο, ω, 108, άπαρ. -ασθαι Ιλ. β, 125, μτχ. άπολεξάμενος Ηρ. 8, 101, άορ. β. συγκεκ. έλέγμην Οδ. ι, 335, λέ-κτο, δ, 451. Ίδε λέγω.

Λέγω ως και παρ' ημίν όμιλώ, δημηγορώ, λογαριαζώ, Θουκ. 1, 129, παρατ. έλεγον Λυσ. 8, 8, μελ. λέξω Πλατ. πολιτ. 290, άορ. έλεξα Άνδοκ. 1, 113, παρκ. μτγν. έλεγεγα Γαλην. 16, 249 (άττ. ειρηκα), π. παρκ. έλεγμαι Πλατ. νόμ. 732, αλλά δι-είλεγμαι, Πρωτ. 313, συν-είλεγμαι Πλατ. Αξ. 370, ύπερσ. δι-είλεκτο Λυσ. 9, 5, π. άορ. έλέχθην Θουκ. 6, 32, π. μελ. λεχθήσομαι Έσοκ. 12, 156, μετ'όλ. μελ. λε-λέξομαι Θουκ. 3, 53. Παρ. λεκτέος Ξεν.

Λέγω (ώς άνωτ.), γ. πλ. λέγοντι Πινδ. Ο. 9, 49, άπαρ. λέγειν Ησ. θε. 27, παρατ. έπ. λέγε Ιλ. β, 222, μελ. δωρ. γ. πλ. λεξοῦντι Πινδ. άποσπ.

98, 10, μεσ. μελ. ἀντι παθ. λέξομαι μόν. τραγ. Σοφ. Οι. Κ. 1186, Εὐρ. Ἑκ. 906. Μέσ. ὑποτ. λεγόμεθα Ιλ. 6, 435, παρατ. ἢ ἀορ. προσ-έλεκτο μτγν. Μουσαῖ. 244, μελ. λέξομαι Χρ. Σιβ. 3, 432, λέγεται Σοφ. Οι. Κ. 1186, ἀορ. προσ-ελέξατο Ησ. Ἐρ. 497, δωρ. ποτελεξ- Θεοκρ. 1, 92, μτχ. ἐπι-λεξαμένα Αἰσχ. Ικ. 49, π. ἀορ. 6. γ. πλ. δι-έλεγεν (=ησαν) Κρητ. ἐπιγρ. 3048. Παρ. λεκτός Σοφ. Φιλ. 633. Ῥίξα λεγ-, λέγ-ω=leg-ο λατ. λεκ-τός, λογ-άς, λόγ-ος, λέξ-εις, συλ-λογ-ή, λογ-ίζομαι, ἀπο-λογ-έομαι, εὐ-λογ-έω.

Ληλατῶ (λείαν κάμνω, διαρπάζω, γυμνώνω) Ξεν. Κυρ. 1, 4, 17, μελ. ληλατήσω, Ἑλλ. 2, 4, 4, ἀορ. ἐλεηλάτησα Ἡρωδν. 3, (9, 6). Παθ. ληλατούμενον Πλουτ. ἠθ. σ. 133, π. ἀορ. ληλατηθέντα Αἰν. Τακτ. σ. 16.

Ληλατῶ (ὡς ἄνωτ.), γ. πλ. ληλατεῦσιν Ηρ. 2, 152. Εἶνε δὲ συνθ. ἐκ τοῦ λεία καὶ ἐλαύνω ἴδε λάω καὶ ἐλαύνω.

Λεῖαιρῶ ἴδε λεαίνω.

Λεῖβω (στάζω, κάμνω νὰ ρεύσῃ, χύνω, σπένδω) Πλατ. πολ. 411. Παθ. μτχ. λειβόμενος, Τιμ. 82, παρατ. ἐλείβετο Ξεν. Κυρ. 6, 4, 3.

Λεῖβω (ὡς ἄνωτ.) Καλλ. Ἀπολ. 37, Αἰσχ. Εὐμ. 54, ἀπαρ. -ειν Ησ. Ἐρ. 724, Ιλ. ζ, 266, -έμεν Ορφ. Αργ. 553, μτχ. -ων Ιλ. σ 32, ἐπιλλείβων Ἀπολ. Ρ. 1, 1113, καὶ εἶβω Ιλ. π, 11, παρατ. ἐλείβεσθ' Ἀνθ. 2, 1 (78), λειβε Ιλ. ν, 88, εἶβον, δ, 153, θαμ. λειβέσκον Κ. Σμ. 14, 103, ἀορ. ἀπαρ λείψαι Ιλ. η, 481, μτχ. λείψας, ω, 285. Μέσ. ἀντι ἔνερ. -ομένα (ἄλλ. εἰδομένα) Αἰσχ. Πρ. 402, ἀορ. ἐλειψάμην Εὐσ. Ἀλκ. 1015. Παθ. λειβόμεαι, Ἀνδρ. 532, λειβέαι Μόσχ. 4, 45, -εταί Ησ. ἀσπ. 390, μτχ. -όμενος Εὐρ. Φοιν 1552, παρατ. ἐλείβετο Κ. Σμ. 14, 172 Ῥίξ. ιβ-, λιβ-, ειβ-, λειβ- λειβ-ω=lib-ο λατ. εἶβ-ω, λιβ-ος, λιβ-ρός, λιβ-άς, λιψ, λοιβ-ή, λειβ-ηθρον, λιβ-άδιον, λιβ-ει=σπένδει (βοιωτ.) καὶ ἴδ-ηνα=τόν οἶνον (Κρήτες) Ησυχ. λει-μῶν, λι-μῆν, λι-μ-νη, Λεβ-άδεια ἴδε εἶβω.

Λεῖζομαι ἴδε ληίζω.

Λεῖπω ὡς καὶ παρ' ἡμῖν (λείπω, ἀφήνω) Ξεν. ἀν. 1, 10, 13, παρατ. σύνθ. κατ-ἐλείπον Θουκ. 8, 73, μελ. ἀπο-λείψω Πλατ. πολ. 509, ἀορ. μτγν. παρ-ελείψαμεν Πολυβ. 12, 15, ὑποτ. ἐλλείψῃ (ἄλλ. λείψει) Ἀριστοτ. πολ. 1, 13, 12, ἐκλείψωμεν (ἄλλ. -λίπωμεν) Δ. Κασ. 38, 39, μτχ. λείψας Λουκ. παράσ. 42, ἀορ. 6. ἔλιπον Δημ. 24, 87, παρχ. 6. λέλοιπα Ισοκ. 12, 76, ὑπερσ. ἐλελοίπει Ξεν. Κυρ. 2, 1, 21, π. παρχ. λέλειμμαί Πλατ. Τιμ. 61, ὑπερσ. ὑπο-λέλειπτο Θουκ. 7, 33, π. ἀορ. ἐλείφθην, 3, 11, π. ἀορ. 6. ἀπαρ. ἀπο-λιπῆναι Δ. Κασ. 37, 43, π. μελ. κατα-λειφθήσομαι Ἰσοκ. 15, 7, μ. μελ. ἀντι ἀμτβ. κατα-λείφομαι (ἄλλ. καταλειπ.) Ξεν. ἀν. 5, 6, 12, μετ' ὄλ. μελ. λελείφομαι ἀν. 2, 4, 5. Μέσ. κατα-λείπομαι, ἀπομν. 1, 1, 8, ἀορ. α. ἐλειψάμην Π. Δ. ἀορ. 6. ἐλιπόμην Πλουτ. Αἰμ. Π. 36, ἀττ. σύνθ. κατ- Πλατ. συμπ. 209, ὑπ. Δημ. 28, 1, ἀλλ' ἀντι παθ. ἀπ-ελιπόμην (ἄλλ. ἀπελειπ.) Λυσ. 20, 25, μελ. ἀπο-λείφομαι Πλατ. Χαρμ. 176.

Λεῖπω (ὡς ἄνωτ.) Ιλ. χ, 483, σύνθ. εὐκτ. καλλείπομαι Σόλ. 1, 5, πα-

ρατ. ἔλειπον, ἰλ. τ, 288, θαμ. κατα-λείπεσκε Ἡρ. 4, 78, μελ. λείψω ἰλ. ο, 136, ἀορ. ἔλειψα Ἄνθ. 8, 130, ὑποτ. καλλείψης Κ. Σμ. 10, 299, προσ. ἀπό-λειφον Ψευδ. Φωκυλ. 77, μτχ. λείψας ἀττ. μόν. Κωμ. ἀποσπ. (Ἄντιφ.) 3, 16, καλλείψας Ν. Διον. 32, 130, Ἄνθ. παραρτ. ἐπιγρ. 217, ἀορ. 6. ἔλιπον ἰλ. 6, 35, ἐπ. ἔλλιπε Ἄπολ. Ρ. 2, 1034, λίπ- ἰλ. κ, 406, ὑποτ. λίπω, π, 453, εὐκτ. -οιμι Σοφ. Οἰ. τ. 1247, προστ. λίπε Οδ. ο, 199, λιπέτω, γ, 424, ἀπαρ. λιπέτω ἰλ. μ, 111, ἐπ. -έειν Ἡσ. ἀσπ. 332, καλλιπέειν Οδ. π. 296, μτχ. λιπών ἰλ. ι, 194, -οῦσα Εὐρ. Ἐκ. 934, αἰολ. καὶ ὄωρ. -οῖσα Θεοκρ. 2, 137, παρκ. 6. λέλοιπα ἰλ. α, 235, ὕπερσ. ἰων. ἐπελελοίπες Ἡρ. 3, 25, π. παρκ. λέλειμμαί ἰλ. ν, 256, ὕπερσ. λελείμμη ἰλ. χ, 334, λέλειπτο, ψ, 523, ἐλέλειπτο, 6, 700, καὶ ἔλειπτο Ἄπολ. Ρ. 1, 45, π. ἀορ. ἐλείφθην Εὐρ. Ἐκ. 411, λείφ- Πινδ. Ο. 2, 43, ἐπ. γ. πλ. ἔλειφθεν (=ησαν) Ομ. ὕμν. Ἐρμ. 195, ἔλιφθεν Καλλ. Δημ. 94 καὶ ἔνιφθεν Μανεθ. 6, 198, ἀπαρ. λειφθῆναι Αἰσχ. Περσ. 344, π. ἀορ. 6. ἐλίπην, λίπεν (=ἐλίπησαν) ἰλ. π, 507, π. μελ. λειφθήσομαι Σοφ. Φιλ. 1071, περι᾿ Ἄριστ. νεφ. 725, μετ' ὄλ. μελ. λελείψεται ἰλ. ω, 742, Εὐρ. Ἰππ. 324. Μέσ. ὑπο-λείπομαι, μτχ. Ἡρ. 6, 7, παραρτ. λείπετο ἰλ. ψ, 529, ἐλειπόμεθα Εὐρ. Ἰππ. 1244 ἀορ. α. ἐλειψάμην Εὐρ. Ἄλκ. 1015, ἀορ. 6. ἐλιπόμην Εὐρ. Ἡρ. μ. 169, Ἡρ. 1, 186, ἀλλ' ἀντι παθ. λιπόμην ἰλ. λ, 639, -οντο Οδ. θ, 125, ὑποτ. -ηται ἰλ. τ, 235, -ησθε, ψ, 248, εὐκτ. -οίμην, ι, 437, -οίτο, γ, 160, μελ. λείφομαι Ἡσ. ἔρ. 198. ῥίζα λιπ-, λείπ-ω=lip-qu-ο λατ. λιμπ-άνω, λειτμ-μα, λείψανον, λίσσωμεν, (=λικ-ίωμε) =εάσωμεν ἡουχ. λοιπ-ός=re-liqu-us.

Λείχω (γλείφω) Ἄριστοτ. Ι. Ζ. 6, 37, 5, μελ. μτγν. λείζω Π. Δ. Ψαλτ. 71, 9, ἀορ. ἔλειξα Θεοφρ. π. σημ. 15, π. ἀορ. μτχ. ἐκ-λειχθὲν Διοσκ. 3, 44.

Λείω (ὡς ἄνωτ.) Ἡρ. 4, 23, ἀπαρ. -ειν Ἄριστ. εἰρ. 855, μτχ. -ων, ἰππ. 1285, ἀορ. ἔλειξα Αἰσχ. Εὐμ. 106, ἀπαρ. λείζαι Τραγ. ἀποσπ. 4, μτχ. λείζας Ἄριστ. ἰππ. 103, παρκ. 6 μτχ. λελεγχμότες, (ἄλλ. λελιχμότες, ἀντι λελεγχμώκοτες) Ἡσ. θε. 826. ἴδε λιχμάω.

Λελίημαι. ἴδε λελιημένος.

Λεπ-τ-ύνω (κάμνω τι λεπτόν, ἰσχνόν, τρίβω) Ἄριστοτ. Ι. Ζ. 8, 10, μελ. -υνῶ Π. Δ. Ψαλτ. 17 (18), 43, π. παρκ. λελέπτυσμαι Ἄριστοτ. Ι. Ζ. 3, 2, 4, προ- Πλατ. Τιμ. 66, π. ἀορ. ἐλεπτύνθην Δ. Δασρ. 7, 142, μτχ. ἀπο-λεπτυνθέντος Πλατ. Τιμ. 83.

Λεπ-τ-ύνω (ὡς ἄνωτ.) Ἰπποκρ. 5, 312, ἀορ. ἐλέπτυνα, 5, 268, π. παρκ. λελέπτυσμαι, 4, 510, ἀπαρ. κατα-λελεπτύσθαι, 2, 26, ἀλλὰ λελεπτύσθαι Ἄθην. (Μενανδρ.) 12, 552, π. ἀορ. ἐλεπτύνθην Ἰπποκρ. 4, 548. ῥίζα λεβ-, λεβ-ηρίς, λεπ-ίς, λεπ-τ-ύνω, λέπ-ω, λέπ-ος, λέπ-υρος, λοπ-ός, ὀλόπ-τ-ω.

Λέπω (ξελεπίζω, ξεφλουδῶ, ᾿γδέρνω), π. ἀορ. 6. εὐκτ. ἐκ-λαπέιη Ἄριστοτ. Ι. Ζ. 6, 2, 3, π. μελ. 6. ἐκ-λαπήσεται Ερωτιαν. σ. 148.

Λέπω (ὡς ἄνωτ.) Κωμ. ἀποσπ. 2, 617. ἐκ- Ἡρ. 2, 68, λέπομες Ἄνθ. 9, 330, μελ. κἀλέψουσι Ἄριστ. ὄρν. 1108, ἀπαρ. ἀπολέψειν (ἄλλ. ἀποθλίψ-) Εὐρ. Κύκλ. 237, ἐπ. ἀπο-λεψέμεν ἰλ. φ, 455, ἀορ. ἔλεψεν ἰλ. α, 236, ἐπ- Ομ. ὕμν. Ἐρμ. 109, ὑποτ. ἐκ-λέψης Κωμ. ἀποσπ. 2, 82, μτχ.

ἀπο-λέψαντα Ἄριστ. ὄρν. 673, ἐξ-Ἴπποκρ. 4, 420, π. παρκ. ἀπο-λέλεμ-μα Ἐπιχ. 109, μτχ. ἀπο-λελεμμένοις Ἄθην. 2, 68, π. ἀορ. 6. ἐκ-λαπῆναι Ἄριστ. ἀποσπ. 211. Μέσ. ἴεπομαι Κωμ. ἀποσπ. 3, 404. ἴδε λεπτόνω.

Λεύσσω (βλέπω, θεωρῶ) (ἄλλ. λεύω) Εὐρ. Ηλ. 328, λεύσσει Ιλ. γ, 410, παρατ. λεύσον Ἄπολ. Ρ. 4, 547, ἔλευσσεσ Αἰσχ. Περσ. 740, λεύσσε Οδ. θ, 200, θαμ. λεύσσεσκε Ἰαμβλ. Πυθ. 5, 67, λεύσσεσκον Ἐμπεδ. 449, μελ. μτγν. λεύσω Ἀνθ. 15, 7, ἀορ. ὑποτ. λεύση Μανθ. 4, 59, -ωσι, 3, 352, εὐκτ. λεύσειεν, 6, 620, μτχ. λεύσας Χρ Σιβ. 4, 235. ῥίζα λυκ-, λευκ-, Φλεπ-, Φλαπ-, (λάμπω, λέπορις), λευκ-ός, λεύσσω (=λευκ-ίω), ἀμφι-λύκ-η, λύχ-νος, λυκόφως, Λυκαβητός, λούσσον (=λούκ-ιον), luc-eo=φωτίζω λατ. lux και lu-men=φῶς λατ. =lu-mière γαλλ. luna=σελήνη λατ. βλέπω=γλέπ-ω ἢ λέπ-ω κοιν. ἴδε λάμπω και βλέπω.

Λεύω (λιθοβολῶ, λιθάζω) Θουκ. 5, 60, μελ. κατα-λεύσω Δουκ. Ζεύς τραγ. 36, ἀορ. κατ-έλευσα Λυκούργ. 71, π. ἀορ. κατ-ελεύσθηεν Ξεν. ἀν. 5, 7, 2, π. μελ. λουστῆσεται Ἰωσ. κ. Ἄπ. 2, 27, κατα-Αἰσχίν. 4, 162.

Λεύω (ὡς ἄνωτ.), λεύει Εὐρ. Ηλ. 328, μελ. κατα-λεύσω Ἄριστ. Ἄχ. 285, ἀορ. κατ-έλευσα Ηρ. 9, 5, π. ἀορ. ἀπαρ. λουστῆναι Εὐρ. Ι. Α. 1350. ῥίζα λυF-, ἢ λου-, λῶ-ας (=λυF-ας)=λεύς δωρ. οἶον λεύς καππώτας=λίθος ἀναπαύσεις, ὅπου ἀνεπαύθη ὁ Ὀρέστης Πaus. 3, 22, 4, λεύ-ω, λου-στός, λου-σμός, λου-στήρ, lapis=λίθος λατ. λι-θος, λι-θάς, λι-θάζω (=λι-θαδ-ίω).

Λέχω (κοιμῶμαι), εὐχρ. μόν. ἀορ. ἔλεξα Ιλ. ξ, 252, προστ. λέξον, ω, 635, παρκ. μτχ. λολοχῶτα=λεχῶ γενομένη Ησυχ. μ. μελ. λέξομαι Οδ. δ, 413, καταλέξεται (ἄλλ. -λέξεται) Ησ. ἔρ. 523, μ. ἀορ. ἐλεξάμην Ιλ. ι, 666, ἐλεξάσθηεν, ξ, 350, παρ-ελεξ- 198, ἔλεκτο Οδ. τ, 50, λέκτο, δ, 451, κατ- Ιλ. ι, 662, προστ. λέξω, ω, 650 ἢ λέξω, ι, 647, ἀπαρ. κατα-λέχθαι Οδ. ο, 394, μτχ. κατα-λέγμενος, λ, 62. ῥίζα λεγ-, λεχ-, λέγ-ω, λέχ-ος, λέχ-εται, λέχ-τ-ρον, ἄ-λοχ-ος, λεχ-ώ, λοχ-εία, λόχ-ος, λόχ-μη, ἄ-λέκ-τωρ, ἄ-λεκ-τρῶν, lec-tus=κλίνη λατ. =lit γαλλ. λόχ-ος, λοχ-άω.

Λήζω ἴδε ληίζω.

Λήθω ἴδε λανθάνω.

Ληίζω (λαφυραγωγῶ, ἀρπάζω λάφυρον) ἔνερ. σπαν. μόν. παρατ. ἐλήζον Θουκ. 3, 85. Μέσ. ἀντί ἔνερ. ληίζομαι (ἄλλ. ληζ.) Ξεν. Κυρ. 3, 2, 4, παρατ. ἐληίζομην Δυσ. 20, 24, ἀορ. ἐληίσάμην Ἄνδοκ. 4, 104.

Ληίζω (ὡς ἄνωτ.), π. παρκ. ἀττ. λέλησμαι Εὐρ. Ἐλ. 475, μτχ. ληη-σμένος, Μηδ. 256, π. ἀορ. μτχ. ληίσθησα Ἄπολ. Ρ. 4, 400. Μέσ. ἀντί ἔνερ. ληίζομαι Ησ. ἔρ. 700, μτχ. ληζόμενος Ἀνθ 9, 410, ποιητ. ληίζο-μενος, 6, 169, παρατ. ἐληίζοντο Ηρ. 4, 110, μελ. ληίσσομαι Οδ. ψ, 357, -ίσσεται Ηρ. 6, 86, ἀορ. ἐληίσάμην, 3, 47, ἐπ. ληίσσατο Ιλ. σ, 28, ἀττ. ἐλήσατο Εὐρ. Τρ. 866, ὑποτ. -ίσσεται Ηρ. 6, 86, ἀπαρ. ληίσσασθαι, 6, 86, μτχ. ληίσάμενος, 4, 145. Παρ. ληίστός Ιλ. ι, 408, ληίστός, ι, 406. ἴδε λάω (ἀπολαύω).

Ληκάω -έω (βινῶ), ἀορ. ἀπαρ. ληκῆσαι Κωμ. ἀποσπ. 2, 352. Παθ. λη-κούμεσθα, ἀποσπ. 2, 352, ὑποτ. ληκώμεθα Ἄριστ. θεσ. 493. ἴδε λακάζω.

Ληκέω ἴδε λάσσω.

Λημάω (ἔχω λήμας εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, τσιμπλιάζω), λημῶ Δουκ.
(ΑΝΩΜΑΛΑ ΡΗΜΑΤΑ). 76

Ζεύς τραγ. 10, -ᾶς Ἄριστ. νεφ. 327, Λουκ. Τιμ. 2, μτχ. -ῶν Ἄριστ. πλ. 581, Λουκ. διαλ. νεκρ. 9, 2. ῥίζα γλαγ, λα-, γλι γλά-μα, γλά-μ-ων. γλα-μ-υρός, λή-μ-η, λη-μ-άω, γλί-σχος.

Ληστεύω (εἶμαι ληστής, ἀρπάζω, γυμνώνω), ἀπαρ. -εύειν Δημ. 4, 23, μτχ. -ων Θουκ. 4, 66, παρατ. ἐλήστευον, 7, 18, μελ. -εύσω Ἀππ. Διβ. 116. Παθ. ληστεύομαι Θουκ. 5, 14, παρατ. ἐλήστεύοντο, 4, 2, π. ἀορ. ληστευθεῖς Δ. Σικ. 2, 55 ἴδε λάω (ἀπολάω).

Λιάζω (λυγίζω, κλίνω, παραμερίζω), ἐπ. σπαν. ἐν. μετθ. καὶ μεταγν. παρατ. λιάζον Λυκοφρ. 21. Παθ. λιάζομαι, μτχ. -όμενος υ, 420, ἀορ. ἐ-λιάσθη, ο, 543, Εὐρ. Ἐκ. 98, λιάσθη Ιλ. φ, 255, γ. πλ. ἐπ. λιάσθεν Ιλ. ψ, 879, μτχ. λιασθεῖς, υ, 418, ὑπερσ. λελιάστο Μοσχ. 4, 118. ῥίζα λι-ῆ γλι-, (ὀ-λι-σθαίνω, λίστρον, κοιν. γλιστρῶ), συγγεν. τῆ λυγ- (λυγίζω, lig-are=δεῖν λατ.), λι-άζω, ἀ-λι-αστος.

Λίγγω ἢ λίζω (κάμψω λίγκ, σφυρίζω), μόν. ἀορ. λίγξε Ιλ. δ, 125. ῥίζα πεποιημ. λιγ- λίγγω ἢ λίζω (=λιγ-ίω), λιγ-ύς· πρλθ. λεαίνω.

Λιθιάω (πάσχω ἀπὸ λιθίασιν), λιθιᾶ Ἄριστοτ. προβλ. 10, 43, ἀπαρ. -ιᾶν Ἀθην. (Μάχ.) 13, 578, μτχ. -ιῶν Πλατ. πολ. 916 ἴδε λεύω.

Λικμάω (λικμιίζω, λιχνίζω) -μᾶ Ξεν. οἰκ. 18, 7, ἀπαρ. -ᾶν, 18, 8, μτχ. -ῶν, 18, 2, 6, μελ. -ήσεις, 18, 8. Παθ. λικμώμενος Πλουτ. ἡθ. 701, παρκ. λελικμημένος Ἴωσφ. ἀρχ. 5, 9, 3, ἀορ. -ηθείς Γεωπ. 2, 25.

Λικμάω (ὡς ἄνωτ.), μτχ. -ῶν Ιλ. ε, 500, ἀορ. ὑποτ. λικμήσῃ Βακχουλ. 49. ῥίζα λικ-, λικ-μ-άω, λικ-μ-η-τήρ, λικ-μ-ητήριον, λικ-νον, λικροί=οἱ ὄζοι τῶν ἐλαφείων κεράτων Πσυχ.

Λι-λαίωμαι (ἐπιθυμῶ σφοδρῶς, λακταρῶ καὶ ζητῶ νῆ ἀπολάωσω τι) ἐπ. Οδ. ο, 308, λιλαίεαι Ιλ. ξ, 331, προστ. λιλαίεο Οδ. χ, 349, παρατ. ἐλιλαίωμην Ησ. θε. 665, λιλαίεο Οδ. λ, 223, λιλαίετο Ιλ. υ, 76, παρκ. λελίησαι Θεοκρ. 25, 196, μτχ. -ημένος Ιλ. μ, 106, ὑπερσ. λελίητο Ορφ. Ἄργ. 1267 ἴδε λάω (θέλω).

Λιμπάνω (λείπω), μόν. ἐν. καὶ παρατ. ἐνερ. μτγν. ἀττ. ἐν. συνθ. κατα-λιμπάνουσι Θουκ. 8, 17, εὐκτ. ἀπο-λιμπάνοις Λουκ. ἀλεκτρ. (ἄλλ-νεις) 18, προστ. κατα-λίμπανε Ἰπποκρ. 2, 516, ἀπαρ. κατα-λιμπάνειν Πλατ. ἐπιστ. 358, παρατ. ἐλίμπανον Ἀρατ. φαίν. 128, κατ-ελίμπανον Κωμ. ἀποσπ. 3, 18. Παθ. λιμπάνεται Ἰπποκρ. 7, 602, μτχ. ἀπο-λιμπανόμενος Πλουτ. Θεμ. 10 ἴδε λείπω.

Λιμώσσω (εἶμαι πεινασμένος, λιμάζω) Ἄνθ. 6, 307, καὶ -ττω Πλουτ. ἡθ. 321, παρατ. ἐλίμωττε Ἀππ. Μίθρ. 76, μ. μελ. λιμώζεται Νικηφ. ῥητ. 2, 3, ἀορ. ἐλίμωξα Παρομ. 500. Κατὰ τοὺς ἀρχ. γραμ. ῥίζα λιπ-, λίπ-τ-ομαι, λι-μός, (=λιπ-μός), λιμώσσω ἢ λιμώττω ὁ δὲ λιμός σημαίνει οὐ μόνον τὴν πείναν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀδηφαγίαν, ἥτις λίμα ἢ λιμάγρα κοινῶς λέγεται.

Λιπ-αίνω (παχύνω, κοπρίζω, διὰ λίπους ἀλείφω), π. ἀορ. ἀπαρ. ἐκ-λιπανθῆναι Πλουτ. ἡθ. 21.

Διπ-αίνω (ὡς ἄνωτ.) Εὐρ. Ἐκ. 454, ἄορ. ἐλίπανα Κωμ. ἀποσπ. 3, 532, μτχ. λιπάνας Ἄθην. 8, 342, -ήνας Ὀππ. ἀλ. 4, 357, παρκ. λελίπα-σμαι Σχολ. Οδ. τ, 72, μ. ἄορ. λιπηνάμενος Ἀνθ. Πλαν. 4, 273. Παθ. λιπαινόμενος, 12, 192. ῥίζα λιπ-, λιπ-α, λιπ-ος, λιπ-αρός, λιπ-αρός, λιπ-αρός, λιπ-αρός, λιπ-αίω, λιπ-αίνω, ἀ-λείφ-ω, ἀ-λείφ-αρ, ἀ-λείφ-α ἴδε καὶ ἀλείφω.

Λιπαρέω (ἐπιμόνος, ἐπιμόνος παρακαλῶ) Πλατ. Κρατ. 413. Παθ. λιπαρούμενοι Ξεν. Ἑλλ. 3, 5, 12. Παρ. λιπαρθέον Πλατ.

Λιπαρέω (ὡς ἄνωτ.), προστ. λιπάρες Ηρ. 5, 19, μτχ. λιπαρέοντων, 1, 86 ἴδε λιπαίνω.

Λιπάω (εἶμαι παχύς, ἀλειμμένος, ἔγχυμος), εὐκτ. λιπάνοις Νικ. θηρ. 81, μτχ. λιπόωντες Δ. Περ. 1142 ἴδε λιπαίνω.

Λιπ-τ-ω (ἐπιθυμῶ), ὑποτ. λίπτρησι Νικ. θηρ. 126, μτχ. λίπτων Ἀπολ. Ρ. 4, 843, π. παρκ. ἀντί ἐνερ. μτχ. λελιμμένος Αἰσχ. Ἑπτ. 380. ῥίζα λιπ-, λιφ-, λιπ-τ-ω, λιψ = ἐπιθυμία ησυχ. λιψ-ουρία, λιφερονυντες = ἐν συνδένδρῳ τόπῳ προσφιλῶς διάγοντες ὡς. lib-el ἢ lib-el = ἀρέσκει λατ. lib-ito = ἐπιθυμία ὡς.

Λίσσομαι (ἐπιμόνος παρακαλῶ, ἱκετεύω) λίαν σπάν. μτχ. λισσόμενος Πλατ. πολ. 366.

Λίσσομαι (ὡς ἄνωτ.) ἰλ. α, 174, Αἰσχ. ἰκ. 748, σπανιῶτ. λίτομαι Ὁμ. ὕμν. 16, 5, Ἀριστ. θεσ. 313, λίσσαι Οδ. ρ, 138, λιτόμεσθα Ἀριστ. θεσ. 313, ὑποτ. λίσσωμαι (ἄλλ. -σομαι) ἰλ. χ, 418, Σοφ. Οἰ. κ. 1560, -ηαι Οδ. μ, 53, εὐκτ. -σσοίτο, ζ, 142, προστ. λίσσο ἰλ. ω, 467, ἀπαρ. -εσθαι Οδ. γ, 19, μτχ. -σόμενος ἰλ. κ, 148, Εὐρ. Ὀρ. 1487, δωρ. λιτομένην Ἀριστ. θεσ. 1040, παρατ. ἐλίσσόμενην Εὐρ. Ἀνδρ. 972, -ετο ἰλ. α, 15, ἔλλ-, ι, 585, λίσσ-, ο, 660, θαμ. λισέσκετο, ι, 451, μ. ἄορ. ἐλλισσάμην Οδ. λ, 25, προστ. λίσαι ἰλ. α, 394, ὑποτ. λίσρ Οδ. κ, 526, μ. ἄορ. 6. εὐκτ. λιτοίμην Οδ. ξ, 406, ἀπαρ. λιτέσθαι ἰλ. π, 47. Παρ. πολὺ-λλιστος Οδ. ε, 445, μτγν. πολύλλιτος Μανέθ. β. 741. ῥίζα λιτ-, λιτ-ή, λίσσομαι (= λιτ-τομαι), λιτ-ομαι, λιτ-αίνω, λιτ-ανεύω, λιτ-ανεΐα = lit-anies γαλλ. τρι-λλισ-τος.

Λιτ-ανεύω (παρακαλῶ, καθικτεύω), παρατ. ἐλλιτάνευε ἰλ. χ, 414, λιτάνευε, ψ, 196, ἄορ. λιτάνευσε Θεοκρ. 2, 71 καὶ παρὰ πεζ. Πλατ. πολ. 3, 388, Στραβ. 15, σ. 713 ἴδε λίσσομαι.

Λιχμάω (λείχω, γλείφω) σπαν. ἐνερ. παρατ. ἀπ-ελίχμα Δ. Ἄλ. 1, 79. Μέσ. μτγν. λιχμάομαι Φιλοστρ. Ἀπολ. 66, παρατ. ἐλιχμώντο Ἀππ. Ἰβηρ. 96, μελ. λιχμήσομαι Ἰωσ. ἀρχ. 8, 15, 4, ἄορ. ἐλιχμήσατο Αἰλ. ἀποσπ. 82.

Λιχμάω (ὡς ἄνωτ.), μτχ. ἐπ. λιχμώντες Κ. Σμ. 5, 40, -ῶσα Εὐρ. Βακ. 698, καὶ λιχμάζω Νικ. θηρ. 229, παρατ. λιχμάζων Ησ. ἀσπ. 235, θαμ. λιχμάζεσκε Μοσχ. 94, ἄορ. ὑποτ. ἐπιλιχμήσης Βαβρ. 48, ἀπαρ. λιχμήσαι Χρ. Σιβ. 11, 139. Μέσ. λιγμάομαι, μτχ. Θεοκρ. 24, 20, παρατ. περι-λιχμάτο, 25, 226, ἐλιχμώντο Ἀριστ. σφ. 1033, μελ. λιχμάσομαι Ἀνθ. Νικαρχ. 1, ἀλλ' ἀπο-λιχμήσομαι ἰλ. φ, 123, ἄορ. ἐλιχμήσατο ἐπιγρ. π. Δ. Λαερ. 8, 91. ῥίζα λιχ-, λειχ-, λείχ-ω, = ling-o λιχ-μ-άω, λιχ-μ-άζω, λιχ-ανός, λιχ-νος, λειχ-ήν, lig-urio = γλίχομαι.

Λογίζομαι (λογαριάζω, μετρῶ, συλλογίζομαι) ἀποθ. μέσ. Θουκ. 7, 77, παρ. ἐλογιζόμεν. Λυσ. 32, 20, μελ. μ. γν. λογίζομαι Νικηφ. ῥητ. 7, 4, ἀττ. -ιούμαι Λυσ. 32, 28, ἀορ. ἐλογισάμην Πλατ. Μεν. 82, προστ. ἀντι-λογισάσθω Ἀντιφ. 4, 6, 6, π. παρκ. ἀντι ἐνερ. λελόγισμαι Δημ. 28, 12, καὶ παθ. Πλατ. Φαιδρ. 246, π. ἀορ. ἐλογίσθην Ξεν. Ἑλλ. 6, 1, 19, μελ. μ. γν. λογισθήσομαι Νικηφ. ῥητ. 7, 22. Παρ. λογιστέον Πλατ. ἀ-λόγιστος ὡς.

Λογίζομαι (ὡς ἀνωτ.) Ἀριστ. Ἀγ. 31, ἀλλὰ παθ. μ. γν. λογιζόμενος Ηρ. 3, 95, παρ. ἐλογιζόμεν, 8, 136, παρκ. λελογισμένοις Εὐρ. I. A. 922, ἀορ. ἐπι-λογισθέντες Ηρ. 7, 177. ἴδε λέγω.

Λοέω ἴδε λούω.

Λοιδορέω (ὕβριζω, κακολογῶ, ὄνειδίζω) Θουκ. 3, 62, παρ. ἐλοιδόρουν Λυσ. 8, 5, μελ. -ήσω Δημ. 40, 48, ἀορ. ἐλοιδόρησα Ἴσοκ. 10, 45, παρκ. λελοιδόρηκα Πλατ. Φαιδρ. 244, π. παρκ. λελοιδόρημαι, μ. γν. -ημένος Ξεν. Ἑλλ. 5, 4, 29, π. ἀορ. μ. γν. λοιδορήθεις Πλατ. Φαιδρ. 275. Μέσ. ἀντι ἐνερ. λοιδοροῦμαι Ξεν. συμπ. 6, 8, 9, παρ. ἐλοιδορούμην, Κυρ. 1, 4, 9, μελ. λοιδορήσομαι Δημ. 21, 138, ἀορ. ἐλοιδορήσάμην Ἀλκιφρ. 3, 62, ἀπαρ. -ήσασθαι Ἴσοκρ. 7, 49, π. ἀορ. ἀντι μέσ. ἐλοιδορήθην Δημ. 21, 132, ὑποτ. λοιδορηθῶσι, 9, 54. Παρ. λοιδορητέον μ. γν. Ῥίξα *λοιδ-* συγγεν. τῇ *λοιγ-*, (λοιγός, λοιγέω, λοιμός, λυγρός, λευγαλέος), καὶ τῇ *λωβ-*, (λώβη, λωβάομαι, λωβητήρ), *λοιδ-* ορος, *λοιδ-* ορέω ἄλλὰ καὶ *λαιδ-* ρός = ἀναιδής, θρασύς Ησυχ. καὶ *λα-* μυρ-ός = ἰταμός καὶ ἀναιδής, καὶ *λαίειν* = φθέγγεσθαι Ησυχ.

Λουέω (λούω), παρ. ἐλούεον Ὅμ. ὕμν. Δημ. 289. ἴδε λούω.

Λούω ὡς καὶ παρ' ἡμῖν λίαν σπάν. Πλατ. Φαιδ. 115, παρ. ἔλουε Λουκ. νεκρ. 7, ἀορ. ἔλουσα, μ. γν. λούσας, πένθ. 11, π. παρκ. ἀντι μέσ. λελουμένος Πλατ. συμπ. 174, μ. γν. λέλουσμαι Κυριλλ. Ἱεροσ. Κατ. 3, 2, 35. Μέσ. (λούομαι), λούται (α) Ξεν. Κυρ. 1, 3, 11, λούεται Λουκ. φιλοψ. 19, ἀπαρ. λούεσθαι Λυσ. 1, 9, λούσθαι Πλατ. νόμ. 942, μ. γν. λούόμενος Ξεν. ἀπομν. 3, 13, 3, λούμενος, Ἑλλ. 7, 2, 22, παρ. ἐ-λουῖντο, Κυρ. 4, 5, 4, μ. γν. ἐλούετο Πολυβ. π. Ἀθην. 10, 438, μελ. λούσομαι Πλατ. Φαιδ. 116, ἀορ. ἐλουσάμην, 116, ἀπαρ. λούσασθαι Ξεν. Κυρ. 8, 7, 4, μ. γν. λουσάμενος, συμπ. 1, 7. Παρ. λουστέον Γεωπ.

Λούω (ὡς ἀνωτ.) λίαν σπάν. λούει Ηρ. 6, 52, λούειν Ἴπποκρ. 7, 34, καὶ λούω Ἴπποκρ. π. Γαλην. παρ. λός (ἐξ ἐν. ἐπ. λοέω) Οδ. κ, 364, ἀπ-

(α) Κατὰ Φρυνιχ. ἐκλ. σ. 189 ἐλουόμεν, ἐλούου, ἐλούετο, λούομαι, λούεται, ἐλουόμεθα, ἐλούοντο, λούεσθαι· πάντα οὕτω λεγόμενα ἀδόκιμα. Εἰ δὲ δόκιμα βούλει αὐτὰ ποιῆσαι, τὸ ε καὶ τὸ ο ἀφαίρει καὶ λέγε λουσθαι καὶ λουσαι, λούται, ἐλούμεν, ἐλούτο, ἐλούμεθα, ἐλούντο· οὕτω γὰρ οἱ ἀρχαῖοι λέγουσιν· πρβλ. καὶ Θωμ. Μαγ. σ. 584.

έλου Ἄριστ. σφ. 118, έλουμεν, πλ. 657, λόσον Οδ. δ, 252, λόον Ὀμ. ὕμν. Ἄπολ. 120, έλούεον (=έλοφεον), Δημ. 289, μελ. λούσω μτχ. -σων Καλλ. Δηλ. 95, δωρ. λουσῶ Θεοκρ. 5, 146, λούσσω Nov. 23, 282, άορ. έλουσα Ἄνακρ. 48, Σοφ. Ἄντ. 901, λούσε Il. π, 679, εύκτ. λούσσαι Καλλ. Ζεύς 47, λούσειεν Αἰσχ. Ἐπτ. 739, έν τμήσ. Il. σ, 345, ύποτ. λούσω Εὐρ. Ἐκ. 613, προστ. λούσον Il. π, 669, Κωμ. άποστ. 4, 83, άπαρ. λούσαι Il. ω, 582, λούσσαι Οδ. τ, 320, μτχ. λούσας Οδ. ε, 264 και λούσσας Il. ψ, 282, π. παρκ. λελούμενος Il. ε, 6, και άντί μέσ. λέλλουται Ἄριστ. εἰρ. 868, μτχ. -ουμένος, ὄρν. 140, Ηρ. 1, 126, π. άορ. έλούθην Ἰπποκρ. 2, 633, μτγν. έλούσθην Λυκοφρ. 446. Μέσ. λούομαι, κατα-λόει Ἄριστ. νεφ. 838, λούται Ηρ. 2, 37, Αἰσχ. άποστ. 331, λούνται Ηρ. 1, 198, ύποτ. -ωμαι Κωμ. άποστ. 4, 675, προστ. λούεσθω Ἰπποκρ. ἴππ. διαιτ. 3, σ. 374, 7, άπαρ. λούεσθαι Il. ζ, 508, λούσθαι Οδ. ζ, 216, λούεσθαι Ησ. ἔρ. 747, μτχ. λούόμενος Ηρ. 3, 23, λούμενος Ἄριστ. ὄρν. 1623, παρατ. έλούμην Κωμ. άποστ. 4, 178, έλούτο Ηρ. 3, 125, δωρ. λώντο Καλλ. λ. Παλ. 72, λώνοντο, 73, μελ. λούσομαι Ἄριστ. νεφ. 837, λούσομαι Οδ. ζ, 221, άορ. έ-λούσατο Εὐρ. Ἄλκ. 160, λούσαντο Il. κ, 576, έλούσσω Καλλ. Δημ. 17, λούσατο Οδ. ζ, 227, λούσατο, δ, 48, ύποτ. -σησθε Κωμ. άποστ. 3, 197, -σωνται (άλλ. λούνται) Ηρ. 1, 198, εύκτ. -σαιτο Οδ. ω, 254, προστ. -σα-σθε, ψ, 131, άπαρ. -σασθαι, θ, 449, μτχ. -σάμενος Ἄριστ. πλ. 615, λουε-σάμενος Il. κ. 577. ῥίζα λυ-, λου-, λυ-μα, λύ-θρον, λύ-μη, λυ-μ-αίνο-μαι, λυ-μ-εών, λού-ω, λου-τήρ, λου-τ-ρόν, (=λοφ-ε-τρόν), lu-ο=λούω, καθαρίζω λατ.

Λοχ-άω (ένεδρέω) Πλουτ. Ἄντ. 46, παρατ. έλόχα Ἰωσ. άρχ. 14, 15, 8, μελ. -ήσω Λουκ. διαλ. έναλ. 6, 2, άορ. μτχ. λοχήσας Θουκ. 1, 65, συνηθέστ. μτγν. π. παρκ. λελοχημένος Φιλ. έπιστ. 5.

Λοχ-άω (ώς άνωτ.) έπ. Σοφ. Ἄντ. 1075, λοχώσιν Οδ. ο, 28, λοχῶ-σιν, ξ, 181, μετοχ. λοχώωντες, π, 369, μ. μελ. άντί ένερ. λοχήσομαι, δ, 670, άορ. έλόχησα Ηρ. 5, 121, άπαρ. λοχήσαι Il. π, 520, μτχ. λοχήσας Οδ. χ, 53, Εὐρ. Ἄλκ. 846, μ. άορ. έλοχήσατο Ἄπολ. Ρ. 2, 967, μετοχ. -ησάμενος Οδ. ν, 268, παρκ. λελοχημένος Ἄπολ. Ρ. 3, 7. ἴδε λέγω και λέχεται.

Λόω ἴδε λούω.

Λυγ-ίζω (κάμπτω, συστρέφω, περιάγω) Λουκ. Ἄναχ. 1, παρατ. έ-λύγισον Φιλοστρ. Ἄπολ. 4, 180. Παθ. μόν. έν. λυγίζόμενος Πλατ. πολ. 405, άορ. έλυγίσθην Φιλ. έπιστ. 13.

Λυγίζω (ώς άνωτ.), μελ. δωρ. λυγιξῶ Θεοκρ. 1, 97, άορ. έλύγισα Ἄ-ριστ. σφ. 1487. Παθ. σπαν. λυγίζεται Σοφ. Τρ. 779, παρκ. λελογισμένος Ἰπποκρ. 4, 348, π. άορ. δωρ. έλυγίσθην Θεοκρ. 1, 98. ῥίζα λυγ-, λύγ-ος, λυγ-ώω, λυγ-ίζω, λυγ-ισμός, lig-ο=δένω, λιγγ-α-μι=κάμπτω σαντρ.

Λυ-μαίνω (καθαρίζω, θβρίζω, διαφθείρω, καταστρέφω) ένερ. σπάν. και μτγν. άορ. ύποτ. λυμάνη Ἑρμεί. ποιμ. 4, 2, άπαρ. λυμάναι, 4, I, μτχ. λυμάνας Αἰβαν. 4, 350. Μέσ. άντί ένερ. λυμαίνομαι Ισοκ. 8, 46, αλλά παθ. Ἄντιφ. 5, 63, παρατ. έλυμαινόμην Λυσ. 13, 64, μελ. λυ-μανοῦμαι Ξεν. Κυρ. 6, 3, 24, αλλά παθ. μτγν. Γαλην. 5, 830, μ. άορ.

ἐλυμνήσθη Ἰσαΐ. 6, 18, π. παρκ. ἀντί ἐνεργ. λελύμασμαι, λελύμανται Δημ. 9, 36, μτχ. -ασμένος Ξεν. Ἑλλ. 7, 5, 18, ἀλλὰ παθ. ἀπαρ. λελυμάνθη Δημ. 20, 142, μτχ. -μασμένος Πaus. 7, 5, 2, π. ὑπερσ. ἐ-λελύμαντο Δ. Κασ. 39, 11.

Λυ-μαίνω (ὡς ἄνωτ.), μόν. μέσ. ἀντί ἐνεργ. λυμαίνομαι Σοφ. Οἱ. Κ. 855, ἀπαρ. ἀπο-λυμαίνεσθαι Ἰλ. α, 313, παρατ. ἐλυμαίνομην Ἰπποκρ. 1, 624, μελ. λυμανοῦμαι Κωμ. ἀποσπ. 4, 496, μ. ἄοριστ. ἐλυμνήσθη Εὐρ. Ἑλ. 1099, Ἡρ. 8, 28, π. ἄορ. ἐλυμνήθη, δι- Εὐρ. Ἰππ. 1349, μτχ. λυμανθὲν Αἰσχ. χο. 290. Παρ. δορι-λύμαντος Αἰσχ. ἀποσπ. 122. Ἴδε λούω.

Λυπ-έω ᾧ, (λύπην προξενῶ, πικραίνω, ἐνοχλῶ, πειράζω, βλάπτω) Ξεν. ἀπομν. 3, 13, 1, παρατ. ἐλύπουν Θουκ. 7, 87, μελ. λυπήσω Ἰσοκ. 4, 185, παρκ. λελύπηκα Δημ. 24, 175. Παθ. λυποῦμαι Θουκ. 2, 64, παρκ. λελύπημαι Πλατ. Αἰμίλ. Π. 10, π. ἄορ. ἐλυπήθη Πλατ. Φιλ. 52, π. μελ. λυπηθήσομαι Ἀριστοτ. ἠθ. Εὐδ. 3, 5, 7, μ. μελ. ἀντί παθ. λυπήσομαι, ἠθ. Νικ. 4, 2, 25. Παρ. λυπητέον Ξεν.

Λυπ-έω (ὡς ἄνωτ.), μετοχ. λυπέοντες Ἡρ. 8, 144, θηλ. λυπεύσα, 7, 190, παρατ. ἐλύπεε, 9, 61. Παθ. λυποῦμαι Εὐρ. Μηδ. 286, ὑποτ. -ώμεθα Σοφ. Αἴ. 1086, εὐκτ. ἰων. -εοίατο Ἡρ. 1, 99, π. παρκ. λελύπημαι Εὐρ. Ἰων 1311, μ. μελ. ἀντί παθ. ἀττ. λυπήσομαι Εὐρ. Μηδ. 474, Κωμ. ἀποσπ. 4, 234. Ῥίζα λυπ-, συγγεν. τῆ λυγ- (λυγρός, λευγαλέος), λύπ-η, λυπ-έω, λυπ-ρός, λυπ-ηρός, γυμρ-ο=ἀνιάω λατ.

Λύ-ω (λύνω, ξεζεύγω, ἀπαλλάττω) Θουκ. 1, 123, παρατ. ἔλυον Ξεν. ἀν. 4, 2, 25, μελ. λύσω Πλατ. πολ. 592, ἄορ. ἔλυσα Θουκ. 6, 60, παρκ. λέλυκα Ἰσοκ. 12, 96, π. παρκ. λέλύμαι Θουκ. 1, 87, ὑπερσ. ἐ-λελύμην Ἀντιφ. 5, 13, π. ἄορ. ἐλύθη Πλατ. Λαχ. 191, π. μελ. λυθήσομαι Ἰσοκ. 12, 116, μετ' ὄλ. μελ. λελύσομαι Δημ. 14, 2. Μέσ. λύομαι Πλατ. Τιμ. 22, μελ. ἀνα-λύσομαι Δημ. 14, 34, ἄορ. ἐλυσάμην Λυσ. 19, 59, π. παρκ. ἀντί μέσ. λέλυμαι Δημ. 36, 45, δι-ελέλυσθε Ἰσοκ. 14, 27. Παρ. λυτός Πλατ. -υτέον ὡς.

Λύ-ω (ὡς ἄνωτ.), προστ. λύε Ἰλ. κ, 480, παρατ. ἔλυεν Ἰλ. ψ, 513, ἔ-λυον Οδ. η, 6, λύε Ἰλ. κ, 498, λύ-ον Οδ. ο, 496, θαμ. ἐλ-λύεσκεν (=ἀνα-λυ-) η, 105, ἄορ. α. ἔλυσα Ἰλ. σ, 244, λύσε Πινδ. Π. 4, 291, λύσαν Ἰλ. θ, 433, ἄορ. β. λυθι Πινδ. ἀποσπ. 55, παρκ. ἀπο-λέλυκα Ἀριστ. σφ. 992, π. παρκ. λέλυμαι Ἰλ. β, 135, ἐπ. γ. πλ. εὐκτ. λελύοντο (=λελύοιντο) Οδ. σ, 238, ὑπερσ. ἐλέλυτο Εὐρ. Βακ. 697, π. ἄοριστ. ἐλύθη, λύθεν (= -ησαν) Οδ. θ, 360, Ἐμπεδ. 53, ὑποτ. λυθῶ Ἀριστ. θεσ. 1205, π. μελ. ἀπο-λυθήσομαι Ἰπποκρ. 8, 484. Μέσ. ἐκ-λύεται Σοφ. Τρ. 21, παρατ. λυτο Ἰλ. ω, 1, λύοντο, ρ, 318, μελ. λύσομαι, κ, 378, ἄορ. α. ἐλυσάμην, ξ, 214, ἐλύσατο Ησ. θε. 528, λύσατο Ἰλ. θ, 504, λέυσαντο Μανεθ. 6, 174, εὐκτ. καταλυσαίμαν Εὐρ. Μηδ. 146, ἄοριστ. β. ἐλύμην (ἔλλ. λυμ-) Ἰλ. φ, 80, λύτο, φ, 114, λύντο, η, 16, ὑπ-έλυοντο, π, 344. Ῥίζ. λυ-, λύ-ω=ge-ly-u-o ἢ so-ly-u-o λατ. λύ-α, λύ-σις, λυ-τήρ, λύ-τρον, λύ-τρ-ωσις.

Λύ-ωρ. (θέλω) Ἴδε λάω.

Λωβά-ομαι (βλάπτω, ὀνειδίζω, κακοποιῶ) Πλατ. Πρωτ. 318, μελ.

λωθήσομαι, Κριτ. 47, άορ. έλωθήσάμην Λυσ. 26, 9, π. παρκ. λελώθη-
μαι Πλατ. πολ. 495, ύπερσ. λελώθητο Άρρ. άν. 6, 29, 40, π. άορ. έ-
λωθήθην Πλατ. Γοργ. 473, άορ. ένερ. κατ-ελώθησαν Πολυβ. 15, 33.

Λωβά-ομαι (ώς άνωτ.) Σοφ. Τρ. 1034, ίων. λωβέομαι Ίπποκρ. 4,
158, παρατ. έλωβάτο Άριστ. ίππ. 1408, δωρ. -ήτο Σωφρ. 66, μελ. δωρ.
λωβάσεσθε Θεοκρ. 5, 109, άορ. λωθήσασθε Ιλ. ν, 623, π. παρκ. λελώθη-
μαι Ηρ. 3, 155. Τό ένερ. λωβάω είνε μτγν. μελ. λωθήσει Χρ. Σιβ. 971,
άορ. προστ. λώθησον Ψευδο-Φωκυλ. 38. Παρ. λωθήτό; Ιλ. ω, 534, δωρ.
-ατός Σοφ. Φιλ. 1402, και λωβεύω έν. έπ. και μόν. λωβεύεις Οδ. ψ, 15.
Ίριζ. λωβ-, συγγεν. τή λoid- (Ίδε λoidορέω), λώβ-η, λωβ-άομαι, λωβ-εύω
λωβ-η-τήρ, lab-es=όλεθρος, φθορά λατ. Τούτψ συγγεν. είνε και τό βλά-
πτω, όθεν λώβη άντι β-λώβ-η (=Έλώβ-η), και λυμαίνω, λύμη.

Μ

Μαθ· Ίδε μανθάνω.

Μαιεύω (ζεγεννώ, διδάσκω τινά, νεοττοτροφώ) ένερ. μτγν. Παθ. μόν.
άορ. έμαιεύθη Φιλοστρ. Άπολ. 4, 174, μτχ. μαιευθέντα Πλατ. Θεαιτ.
150 και μαιωθεις (έκ ρήμ. μαιώω) Άπολδ. 1, 4, 2, π. μελ. μαιωθή-
σονται Π. Δ. Ίώβ 26, 5. Μέσ. εΰχρ. μαιεύομαι Πλατ. Θεαιτ. 149, και
μαιοϋμαι Πλουτ. ήθ. 999, παρατ. έμαιοϋτο Λουκ. διαλ. θε. 16, 2, μελ.
μαιεύσομαι Άριστ. Λυσ. 695, Δ. Χρυσ. 2, σ. 344 και ραιώσομαι Λουκ.
διαλ. θε. 8, άορ. έμαιωσάμην Νον. 5, 60, μαιώσαντο Καλλ. Ζεύς 35,
άπαρ. μαιεύσασθαι Γαλην. 5, 224. Ίριζ. μα-, μα-ϊα, μαι-εύω, μαι-ευ-
μα, μαι-ευ-σις, μαι-εύ-τρια, μή-τηρ, μάμη.

Μαι-μάω (έπιθυμώ σφοδρώς, μαινομαι, ένθουσιώ, προθυμοϋμαι) ποιητ.
μαιμᾶ Δισχ. ίκ. 895, άνα-μαιμάει Ιλ. υ, 490, μαιμῶσι, ν, 78, έπ. -ώωσι,
ν, 75, άπαρ. μαιμᾶν Άριστοτ. ρήτ. 3, 41, 3, μτχ. μαιμῶων Ιλ. ο, 742,
μαιμῶοντες Ορφ. Άργ. 449, μαιμῶωσα Ιλ. ο, 542, μαιμῶσα Σοφ. ΑΓ. 50,
-ώνοντα χρησημ. π. Ηρ. 8, 77, άορ. μαιμησε, ε, 670. Μέσ. παρατ. μαι-
μῶοντο Δ. Περ. 1456. Ίδε μάω και μένω.

Μαιρ-ω (μανιώδη κάμνω τινά, έκμαίνω), άορ. έμηνα Ξεν. Έλλ. 3,
4, 8, άμετθ. Φαλ. έπιστ. 13, άπαρ. μτγν. έκμαῖναι Αίλ. Ι. Ζ. 2, 44,
παρκ. α. μτγν. έπι-μεμάνηκα Κυριλλ. Άλεξ. 184, παρκ. β. μέμηνα Άλ-
κίφρ. 1, 18, Πλουτ. Νικ. 43, άορ. β. έμάνην, ύποτ. μανῶμεν Πλατ.
νόμ. 672, μτχ. μανεις Ισοκ. 7, 73, μελ. β. μτγν. μανήσομαι Δ. Λαερ.
7, 148. Μέσ. μαινομαι (εἶμαι ή γίνομαι μανιώδης) Δημ. 8, 25, παρατ.
εμαίνοντο Άντιφ. 2, β, 5, άορ. μτγν. έπ. έμήνατο Λουκ. Συρ. θε. 24.

Μαίν-ω (ώς άνωτ.), μαινει Ορφ. Ύμν. 71, 6, μτχ. έκμαίνων Εδρ. Ιππ.
1229, άορ. έμηνα Άρισ. θεσ. 561, άπαρ. έκ-μήναι Σοφ. Τρ. 1442, παρκ.

α. ἐπ. μτχ. μεμανηότι Χρ. Σιβ. 9, 317, παρκ. 6. μέμνηνα Ἄλκμ. 62, Σοφ. ἡλ. 879, μτχ. -νήως Αἰσχ. Τρ. 977, καὶ μεμανηότι Χρ. Σιβ. 2, 317, π. παρκ. μεμάνημαι Θεοκρ. 40, 34, ἀορ. 6. ἐμάνην Εὐρ. Βακ. 1296, ἀπαρ. μανῆναι Ηρ. 6, 84, μτχ. μανείς Σοφ. Αἴ. 726, μελ. 6. μτγν. μανήσομαι Χρ. Σιβ. 7, 102. Μέσ. μαίνομαι Ἰλ. ε, 185, Σοφ. Τρ. 446, μαινόμεσθα Εὐρ. Κύκλ. 465, μτχ. μαινομένησιν Ἰλ. ω, 414, παρατατ. ἐμαίνετο Εὐρ. Φοιν. 1172, μαίνετο Ἰλ. ο, 605, μαίνοντο, π. 245, μελ. σπαν. μανέται Ηρ. 1, 109, ἀορ. ἐπ. ἐμνηνάμην, -ήναο Βίων 1, 64, μήνατο Θεοκρ. 20, 34, ἐπ-εμνήνατο Ἰλ. ζ, 160, μτχ. μνηνάμενος Ἄνθ. 9, 35. ῥίζα μεν-, μαν-, μαθ-, μέν-ω=man-εο λατ. μέν-ος, ἄγα-μέ-μνων, μέ-μον-α, μί-μν-ω μοῦσα (=μόν-σα), δωρ. μῶσα, μουσ-ίζω, μαίωω (=μαν-ίω), μαίνομαι (=μαν-ίομαι), μαν-ία, μάν-τις, μαν-τεύω, μῆν-ις, μεν-εαίνω, μεν-οινάω, μνη-ίω, μνά-ομαι, μιμνή-σκω, μέ-μνη-μαι=me-mi-ni λατ. ὑπο-μι-μνή-σκω=mon-εο ὡς μνη-ύω, μνη-στ-εύω, ἔ-μα-θον, μανθ-άνω, μαι-μάω, μῆ-τις, μητ-ιάω, μαστεύω.

Μαίομαι (προθυμοῦμαι, ζητῶ), ἀπαρ. μαίεσθαι μόν. Πλατ. Κρατ. 421.

Μαίομαι (ὡς ἀνωτ.) Ἄπολ. Ρ. 4, 1556, ἀπαρ. -εσθαι Οδ. ξ, 356, μετοχ. -όμενος, ν, 367, Πινδ. Ο. 8, 5, Αἰσχ. χο. 786, παρτι. ἐμαίετο Σοφ. Αἴ. 287, ἐπ- Ἰλ. θ, 392, μελ. ἐπ. μάσομαι (ἄλλ. γαμέσσεται), ι, 394, ἐπι-μάσσεται, δ, 190, Σοφ. ἀποσπ. 53, ἀορ. ἐπ. ἐν τμήσ. μάσασθαι Οδ. λ, 591, ἐσεμάσαστο Ἰλ. ρ, 564, ἐπ- Οδ. ν, 429, δωρ. ἐσ-εμάξατο Θεοκρ. 17, 37, μτχ. ἐσ-μασάμενος Ἰπποκρ. 4, 198, ἐπι-μαστ- Οδ. ι, 446. Παρ. ἐπί-μαστος Οδ. υ, 377. ἴδε μάω.

Μαίομαι ἴδε μαίεύω.

Μακ- ἴδε μακρόομαι.

Μαλακίζω (ἐκθηλύνω, χαυνώνω, ἀδυνατίζω τινά) σπάν. καὶ μτγν. ἐνερ. ἀορ. ἐμαλάκισα Γρηγ. Ἐγκ. Μακκαβ. Μέσ. εὐχρηστ. μαλακίζομαι Θουκ. 6, 29, ἀορ. ἐμαλακίσαστο Ξεν. ἀπολ. 33, π. ἀορ. ἀντί μεσ. ἐμαλακίσθη Θουκ. 2, 42, π. μελ. ἀπαρ. μαλακισθήσεσθαι Δ. Κασ. 38, 18 ἴδε μαλθαίνω.

Μαλθαίνω (μαλάσσω, πραύνω) καὶ μαλθάσσω, μτχ. δωρ. μαλθαίνουσα Στοβ. ἀνθ. 2, σ. 318, π. ἀορ. μαλαχθεῖσα Αἰσχ. Εὐμ. 134. ῥίζα μαλ-, βλα-, παλ-, μαλ-ακός=mol-lis καὶ mal-na=μαλ-άχη λατ. μαλ-θ-ακός, ἀ-μαλ-ός, ἀ-παλός, βλη-χ-ρός, ἀ-βλη-χ-ρός, βλάξ, μῶλ-υς, μαλ-κόν=μαλακόν Ησυχ. μαλ-κενίς=ἡ παρθένος Κρήτες ὡς μαλ-κ-έω, μαλ-κ-ιάω, μαλ-θ-αίνω, μαλ-θ-άσσω (=μαλ-θ-ακ-ίω), μαλάσσω (=μαλακ-ίω), καὶ τὸ παρ' ἡμῖν λρέ, παρὰ τοῖς νῦν Κυπρίοις βρά, μωρέ καὶ μωρή, παρὰ τοῖς Θεσσαλοῖς μαρή.

Μαλκιάω (ὑπὸ τοῦ φόγου νερκύνω, κοκκαλώνω), μόν. ἀπαρ. μαλκίην Φωτ. λεξ. σ. 244, ἄλλ' ὁ Φρόνιχ. ἐν Β. Ἄν. 1, σ. 54, μαλακίην ἐκ ρήμ. μαλακιάω, ὡς τὸ χρῆν ἐκ τοῦ χρή, μτχ. μαλκίοντι Ἄρατ. φαίν. 293 ἴδε μαλακίζω.

Μανθ-άνω (ζητῶ νά πληροφορηθῶ τι, μαθαίνω) Θουκ. 6, 39, παρτι. ἐμάνθανον Πλατ. Μενεξ. 236, μελ. μτγν. μαθήσω, -ήσετε Γαλιην.

1, 105, ἄλλ' ἄττ. μαθήσομαι Πλατ. Φιλ. 53, παρκ. μεμάθηκα Ἴσοκ. 12, 108, ὑπερσ. ἐμεμαθήκη Πλατ. Εὐθ. 14, γ. ἐν. -θήκει, Μεν. 86, ἄορ. 6. ἔμαθον Θουκ.-1, 36. Παθ. μόν. ἐν. καὶ σπάν. μαθάνομαι, ὑποτ. -ηται Πλατ. Τιμ. 87, μτχ. -όμενα, Μεν. 88; π. παρκ. ἀντί ἐνεργ. μτγν. μεμαθημένος=μεμαθηκώς Αἰσωπ. 23, σ. 92 (Σχαιφ. 421 Τάουχν.). Παρ. μαθητός Πλατ. -έον ὧσ.

Μανθ-άνω (ὡς ἄνωτ.) Σοφ. Τρ. 472, μελ. δωρ. μαθεῖν (ἄλλ. μα-σεῦναι ἐκ ῥ. μήθω, Θεοκρ. 11, 60, καὶ μαθήση Μοσχ. 2, 6, μαθησόμεθα Σοφ. Αἴ. 667, ὑπερσ. μεμαθήκει Ἰπποκρ. 1, 592, ἄορ. 6. ἔμαθον Πινδ. Ν. 7, 18, Αἰσχ. Περσ. 108, ἐπ. ἔμμαθε (=-ε-σθαθε) Οδ. σ, 362, ἔμμαθεν, ρ, 226, μαθ- ἰλ. ζ, 444, ἀπαρ. μαθεῖν Θεογν. 578, μαθεῖν Ηρ. 1, 10, μτχ. μαθών Εὐρ. Ἄλκ. 754, μαθούσα Σοφ. Αἴ. 294, δωρ. -οῖσα Θεοκρ. 2, 162. ἴδε μαίνω.

Μαντεύω (προφητεύω, χρησιμοδοτῶ) μτγν. ἐνεργ. Ἄρρ. Ἰνδ. 11, 5, προ- Πλουτ. Κατ. πρ. 23. Μέσ. ἀντί ἐνεργ. μαντεύομαι Θουκ. 5, 18, παρατ. ἐμαντεύομαι Πλατ. πολ. 431, ἄορ. ἐμαντεύομαι Αἰσχίν. 3, 107, παρκ. μεμάντευμαι Πλατ. Φιλ. 67, ἀλλὰ παθ. Πaus. 7, 21, 1, π. ἄορ. ἐμαντεύομαι Ἡλιόδ. 7, 1. Παρ. Μαντεύομαι.

Μαντεύω (ὡς ἄνωτ.) εὐχρ. μόν. μέσ. ἀντί ἐνεργ. μαντεύομαι ἰλ. 6, 300, Αἰσχ. Εὐμ. 33, μαντεύομεθα, Ἄγ. 1367, παρατ. ἐμαντ- Ηρ. 8, 36, μαντεύετο Οδ. ο, 255, μελ. μαντεύομαι, ρ, 154, Εὐρ. Ἴων 365, Ηρ. 1, 65, ἄορ. προ-εμαντεύομαι Ηρ. 3, 125, μαντεύομαι Πινδ. Ο. 7, 31, παρκ. μεμάντευμαι, Π. 4, 163, ἀλλὰ παθ. μεμάντευομαι Ηρ. 5, 45, π. ἄορ. ἐμαντεύομαι, 5, 114. ἴδε μαίνω.

Μαπέειν ἴδε μάπτω.

Μαργ-αίνω (σβύνω τι καίον, καταστρέφω, ἐξασθενίζω κατὰ μικρὸν) Πλατ. πολ. 609, ἄορ. ἐμάρανα Ἴσοκ. 1, 6. Παθ. παρατ. ἐμαραίνετο Θουκ. 2, 49, παρακ. μεμάραιμαι Πλουτ. Πομπ. 31, καὶ μεμάραισμα Λουκ. Αναχ. 25, ἄορ. ἐμαράνηται Πλουτ. Νικ. 13, μελ. μαρανθήσομαι Ν. Δ. Ἰακ. 1, 11, Γαλήν. 7, 691.

Μαργ-αίνω (ὡς ἄνωτ.), μελ. μαρανῶ Ἄνθ. παρατ. ἐπιγρ. 149, ἄορ. ἐμάρανα Ομ. ὕμν. Ἑρμ. 140, ἀπαρ. μαρᾶναι Σοφ. Οἰ. τ. 1328, μ. ἄορ. ἀντί ἐνεργ. ἐμαρηνάμηται Ἄνθ. Π. σ. 967, (Ἰακωβ.). Παθ. μαραίνεται Αἰσχ. Εὐμ. 280, ἀπαρ. -αίνεσθαι Ηρ. 2, 24, ὑπερσ. μεμάραντο Κ. Σμ. 9, 371, ἄορ. ἐμαράνηται ἰλ. ι, 212. ῥίζα μαρ-, μερ-, μορ-, μαργ-αίνω, μαρ-εο=μεμάραισμα λατ. καὶ μαρ-cescu=μαραίνομαι ὡς μαρ-ασμός, μαρ-cidus=μεμαρασμένος; λατ. μάρ-ανσις, ἄ-μβροτ-ος, ἀμ-βρόσ-ιος, βρο-τός ἴδε βιβρώσκω.

Μαργ-αίνω (εἶμαι ἄπληστος, μανιακός, θρασύνομαι, τρελλαίνομαι) ἐπ. ἀπαρ. μαργαίνειν ἰλ. ε, 882, μτχ. -ων Κολουθ. 197, -ουσα Δημοκρ. π. Πλουτ. ἡθ. 129, καὶ ποιητ. μαργᾶ μόν. μτχ. -ων Αἰσχ. Ἐπτ. 380, ἰων. κατα-μαργέων Ηρ. 8, 125, μαργῶσα Εὐρ. Ἐκ. 1128. Παθ. μαργούμενος Πινδ. Ν. 9, 19, παρκ. μεμαργωμένος Αἰσχ. ἰκ. 757. ῥίζ. μα- (μάω), μαρ-, μαργ-, μαργ-άω, μαργ-αίνω, μάργ-ος, Μαργίτης.

Μαρ-μαίρω (ἀκτινοβολῶ, λάμπω) μτγν. Πλουτ. Καισ. 6, παρατ. ἐ-
μάρμαιρον Λουκ. διαλ. ἔταιρ. 13, 3.

Μαρ-μαίρω (ὡς ἄνωτ.) Ἀλκατ. 15, 1, Εὐρ. ἀποσπ. 231, ὑποτ. -μαίρη
Ορφ. ἀποσπ. 7, 22, μτχ. -μαίρων Ἰλ. ν, 22, Εὐρ. Ἴων 888, -ουσα Ησ.
θε. 699, παρατ. ἐμάρμαιρον Ἀθην. (Σωφρ.) 6, 16, μάρμαιρε Μοσχ. 85,
θαμ. μαρμαίρεσκον Κ. Σμ. 1, 150. ῥίζα μαρ-, μαρ-μαίρω (=μαρ-μαί-ρω),
μαρ-μαρ-ῶ, μάρ-μαρ-ον = μαρ-μορῶ λατ. μαρ-μάρ-εος, μαρ-μαρ-υγή,
μαρ-μαρ-ύσσω (=μαρ-μαρ-υγίω), ἀ-μαυρ-ός (=ἀ-μαρ-Γός), μαρ-αυγίω,
σμαρ-αγή, σμάρ-αγδος, σμαρ-αγ-έω.

Μάρ-να-μαι (μάχομαι, εἰς χεῖρας ἔρχομαι, διὰ λόγων φιλονεικῶ) Ἀνθ.
11, 63, -ασαι Πινδ. Ν. 10, 86, -αται Ἰλ. δ, 513, -ανται Εὐρ. Μηδ. 249,
ὑποτ. μαρνόμεσθα Ησ. ἀσπ. 110, εὐκτ. -αίμεθα (ἄλλ. -οίμεθα) Οδ. λ,
513, προστ. μάρναο Ἰλ. ο, 475, -άσθω Πινδ. Ι. 5, 54, ἀπαρ. μάρνασθαι
Ἰλ. ε, 33, μτχ. μαρνάμενος Ἰλ. γ, 307, Εὐρ. Φοιν. 1574, παρατ. ἐμαρνά-
μην Ἀνακρ. 12, 11, -αο Οδ. χ, 228, -ατο Ἰλ. μ, 40, μάρνατο, λ, 498,
ἐμαρνάσθην, η, 301, -άμεσθα Εὐρ. Φοιν. 1142, -αντο Ἰλ. ν, 169. ῥίζα
μαρ-, μάρ-η=χεῖρ, μάρ-να-μαι=μό-ρναμαι (αἰολ.) Ησυχ.

Μάρ-πτω (πιάνω, ἀρπάζω, ἀγκυλιάζω) Εὐρ. Ἰππ. 1188, -πτουσι Ορφ.
Ἀργ. 1116, ὑποτ. -πιησι Ἰλ. θ, 405, παρατ. ἐμαρπτε, ψ, 62, μάρπτε, ξ,
228, μελ. μάρψει, ο, 137, Αἰσχ. Εὐμ. 597, ἄορ α. ἐμαρψεν Οδ. ω, 390,
Σοκ. Αἴ. 444, ὑποτ. μάρψω Εὐρ. Ἀλκ. 847, -ψη Ἰλ. φ, 564, Ἄρισ. Ἰππ.
197, ἀπαρ. μάρψαι Ἰλ. χ, 204, Εὐρ. Ἐκ. 1061, μτχ. μάρψας Οδ. κ, 116,
ὄωρ. -ψαι Πινδ. Ν. 4, 45, ἄορ. ὅ. ἐπ. μέμαρπεν (ἄλλ. μάρπει) Ησ. ἀσπ.
245, καὶ ἔμαπον, εὐκτ. μεμάποιεν (ἄλλ. μεμάρποιεν), ἀσπ. 252, ἀπαρ.
μαπέειν (ἄλλ. μαρπέειν), ἀσπ. 231, παρκ. ὅ. ἐπ. ἀμφι-μέμαρπε Κ. Σμ. 3,
614, μτχ. μεμαρπῶς Ησ. ἔρ. 204, ὑπερσ. μεμάρπει (ἄλλ. μέμαρπε), ἀσπ.
245. Παθ. μτχ. μαρπτομένη Καλλ. Ἄρτ. 195. ῥίζα μαρ-, (πρὸλ. λαμβά-
νω, ἄπτω), μαρπ-, μέ-μαρ-εν, μάρπ-τ-ω, μάρπ-τ-ις, Μαρψίας, Μάρπησσα.

Μαρτυρέω, ὦ, (εἶμαι μάρτυς, δίδω μαρτυρίαν) ἀττ. Ξεν. ἀπομν. 1,
2, 20, παρατατ. ἐμαρτύρουν Λυσ. 20, 18, μέλ. -ήσω Ἀντιφ. 2, α, 9,
ἄορ. ἐμαρτύρησα Αἰσχίν. 1, 38, παρκ. μεμαρτύρηκα Ἀνδοκ. 1, 19, π.
παρκ. μεμαρτύρηται Ἀντιφ. 5, 31, π. ἄορ. ἐμαρτυρήθην Ἰσαϊ. 3, 11,
π. μελ. μαρτυρηθήσομαι Δημ. 19, 40, μ. μελ. ἀντί παθ. μαρτυρήσομαι
Ξεν ἀπομν. 4, 8, 10. Μέσ. μαρτυροῦμαι Λουκ. π. θυσ. 10, ἄορ. ἐκ-μαρ-
τυρησάμενος Ἰσαϊ. 3, 35, π. παρκ. ἀντί μέσ. μεμαρτύρημαι Π. Δ. Γε-
νεσ. 13, 2. Ἐνταῦθα προσθετέον τὸ ἀποθ. μαρτύρομαι Ἀντιφ. 1, 29,
παρατ. ἐμαρτύρου Πλατ. Γοργ. 473, μελ. μτγν. δια-μαρτυροῦμαι Π. Δ.
Ἐξοδ. 18, 20, ἄορ. ἐμαρτυράμεθα Πλατ. Φιλ. 47.

* *Μαρτυρέω* (ὡς ἄνωτ.), μαρτυρεῖ Ηρ. 8, 94, ἀπαρ. μαρτυρεῖν, 5, 24,
ἄορ. ὑποτ. ἐπιμαρτυρήσονται Πιν. Ηρακλ. 2, 108, ἀποθ. παρατ. ἐπ-εμαρ-
τυρέοντο (ἄλλ. -μαρτύροντο) Ηρ. 5, 93. ῥίζα μαρ-, μέρ-, μελ. μέρ-μη-α,
μερ-μαίρω, μερ-μηρ-ίζω, μάρ-τυρ, μάρ-τυς, μαρ-τυρ-έω, μαρ-τύρ-ομαι,
μαρ-τύρ-ιον, μερ-μηρ-ικαί=οἱ πειραταὶ Ησυχ. μέλ-λω, μέλει, μελ-έττη,
ἐπι-μέλ-ομαι, μελ-ετάω, μελ-εδώνη, μελ-εδ-αίνω.

Μαρτύρομαι ἴδε μαρτυρέω.

Μάσσω ἢ -ττω (ἄπτομαι, πιάνω, μαλάζω, σφουγγίζω) Ξεν. Κυρ. 8, 2, 6, ἄορ. ἔμαξα, μετοχ. μάξας Πλατ. πολ. 372, π. παρακ. μέμαγμαι Θουκ. 4, 16, π. ἄορ. α. μτγν. μαχθεῖν Ἀρεταί. σ. 236, π. ἄορ. β. ἐκ-μαγῆ Πλατ. Θεαιτ. 191, μ. ἄορ. ἀν-εμαζάμην Αἰλ. ἀποσπ. 21, π. πα-ρακ. ἀντί μέσ. ἐκ-μέμαχται Δ. Ἄλ. εἰς Δημ. 13.

Μάσσω ἢ -ττω (ὡς ἀνωτ.) Σοφ. ἀποσπ. 149, παρατ. ἐματτέ Ἀριστ. πλ. 305, μελ. μάξω Ἀριστ. Λυσ. 601, ἄορ. προσ-ἐμαξα, ἱππ. 815, ἀπαρ. μάξι Κωμ. ἀποσπ. 2, 345, παρκ. μεμαχώς Ἀριστ. ἱππ. 55, π. παρκ. μέμαγμαι Κωμ. ἀποσπ. 2, 753, π. ἄορ. προσ-μαχθὲν Σοφ. Τρ. 1053. Μέσ. μάττομαι Ἀριστ. νεφ. 788, παρατ. ἀν-εμάττετο, νεφ. 676, μελ. ἐν-μάσο-μαι Καλλ. Ἄρτ. 124, ἄορ. ἐμαζάμην, μάξατο Ἀνθ. 5, 296, δωρ. ποτ-εμά-ξατο Θεοκρ. 3, 29, μτχ. μαζάμενος Ηρ. 1, 200. ῥίξα μαγ-, μάσσω (= μακ-ίω) = mand-ο λατ. μάγ-μα, μαγ-ις, μάξα, μαγ-εῖς, μάγ-ειρος, μάχ-τρα, μακαρία = βρῶμα ἐκ ζωμοῦ καὶ ἀλφίτων σουχ.

Μαστεύω (ζητῶ, ἀναζητῶ, εὐχομαι, ἐπιθυμῶ), ἀπαρ. μαστεύμεν Πινδ. Π. 3. 59, παρατ. μαστεύεσκον Ἀπολ. Ρ 4, 1392. ἴδε μάω.

Μαστιάω (μαστιγῶ, δέρνω) ἐπ. καὶ μόν. μτχ. μαστιγῶν Ησ. ἀσπ. 431. ἴδε μαστίζω.

Μαστιγέω (μαστίζω, μαστιγῶ), μόν. ἐν. μτχ. -έων Ηρ. 1, 114. ἴδε μαστιγῶ.

Μαστιγῶ (μαστίζω, δέρνω διὰ τῆς μάστιγος) εὐκτ. -γοίην Αἰσχιν. 2, 157, ἀπαρ. -γοῦν Ἰσοκ. 17, 15, παρατ. ἐμαστίγουν Αἰσχιν. 1, 59, μελ. -ώσω Ξεν. Κυρ. 1, 4, 13, ἄορ. προστ. -γωάτω Κυρ. 1, 4, 9, π. ἄορ. μαστιγῶθεις Πλατ. νόμ. 854, μεσ. μελ. ἀντί παθ. μαστιγώσομαι, πολ. 361, π. μελ. μεταγν. μαστιγώθησομαι Π. Δ. Ψαλτ. 72, 5. ἴδε ἰ-μάσσω.

Μαστίζω (κτυπῶ, δέρνω διὰ τῆς μάστιγος), μτγν. ἀπαρ. μαστίζειν Ν. Δ. Πράξ. 22, 25, παρατ. ἐμάστιζον Πλουτ. Ἄλεξ. 42, ἄορ. εὐκτικ. μαστίξειεν Λουκ. Τιμ. 23, ἀπαρ. -ίξαι, ὑπὲρ εἰκόν. 24.

Μαστίζω (ὡς ἀνωτ.) Νον. 2, §645, δωρ. εὐκτ. -ίσοιεν Θεοκρ. 7. 108, μτχ. -ίξων Νικ. ἡτρ. 476, μελ. μαστίξω Νον. 2, 274, ἄορ. μάστιξα Ἰλ. ε, 366, προστ. μάστιξον Κωμ. ἀποσπ. 3, 443, μτχ. μαστίξας, 2, 452, π. ἄορ. μαστιγῶθεις Ἀνθ. 9, 348. Ἐνταῦθα προσθετέον τὸ ἐπ. μαστίω, πα-ρατ. μαστίει Ἰλ. ρ, 622, ἐμάστ- Νον. 1, 179. Μέσ. μαστίσται Ἰλ. υ, 171. ἴδε ἰμάσσω.

Μάχομαι (συνάπτω μάχην, φιλονεικῶ, πολεμῶ), Ξεν. ἀν. 6, 1, 8, παρατ. ἐμαχόμεν Θουκ. 1, 49, μελ. μτγν. μαχέσομαι Πλουτ. ἡθ. 215, μαχεῖσθε Θουκ. 3, 40, ἄορ. ἐμαχεσάμην Ξεν. ἀν. 1, 7, 17, μτγν. μτχ. μαχεσάμενος Πaus. 1, 27, 1, π. παρκ. μεμάχημαι Λυσ. 7, 41, συμ-μαχέσομαι (ἄλλ. συμμαχεσαμένων) Ξεν. Κυρ. 7, 1, 14, ὄπερσ. ἐμεμά-χητο Φιλοστρ. Ἀπολ. 62, π. ἄορ. μεταγν. μαχεσθήναι Πaus. 5, 4, 9, μτχ. -εσθεις Πλουτ. ἡθ. 970, π. μελ. μεταγν. -εσθήσομαι Σχολ. Αἰσχ. Ἐπτ. 672. Παρ. μαχετέον Πλατ. δι-μαχητέον ὡς.

Μάχ-ομαι (ὡς ἀνωτ.) Ἰλ. η, 352, -χει Αἰσχ. Πρ. 1010, -χει Ἰλ. ρ, 471, συμμαχεται Ἡρ. 7, 239, ὑποτ. -ωμα Ἰλ. ε, 227, εὐκτ. -οίμην, μ, 324, Ἡρ. 7, 104, -οιο Ὀδ. σ, 31, -οιο Εὐρ. ἀποστ. 362, 26, ἐπ-έοιτο, α, 272, -οινο Εὐρ. Ἡρακλ. 172, -οίατο Ἰλ. δ, 348, καὶ -έοιτο, α, 344, μετοχ. μαχεόμενος (ἄλλ. μαχομ-) Ἡρ. 7, 104, μαχεούμενος Ὀδ. ω, 143, μαχειόμενος, ρ, 471, παρατατ. ἐμαχ- Ἡρ. 1, 127, μαχόμεν Ἰλ. α, 267, θαμ. μαχέσκειτο, η, 140, μελ. ἰων. μαχέσομαι Ἡρ. 4, 127, ἐπ. -έονται Ἰλ. β, 366, ἄλλὰ -εῖται, υ, 26, ἐτι μαχίσομαι, σ, 265, μαχούμεθα Σοφ. Φιλ. 1253, μαχίσονται Ἰλ. γ, 137, ἀορ. ἐμαχέσάμην, Ἡρ. 9, 48, μαχη-σάμεθα Ἰλ. β, 377, εὐκτ. μαχησαίμην, ν, 148, μαχέσαο, ζ, 329, -σαιτο, ω, 439, ἀπαρ. -σασθαι, γ, 20, ἐπ. μαχησ- Ἰλ. β, 377, μτχ. -σάμενος Ἡρ. 1, 103 καὶ -ησάμενος Ἰλ. γ, 393. Παρ. μαχητός Ὀδ. μ, 119, ἀ-μά-χεται Αἰσχ. Ἐπτ. 85, δυσ-μαχητέον Σοφ. Ἄντ. 1106. Τούτου παρασχ. εἶνε προ-μαχιζω παρατατ. προμάχιζεν Ἰλ. γ, 16. ῥίζα μάχ-, μάχ-ομαι, μάχ-η, μάχ-ιμος, πρό-μαχ-ος, μάχ-αιρα=messer γερμ. =mek-i γοτθ. mac-ellum=κρεπωλετον λατ. κοιν. μακελετον, λατ. mac-tà-rc=θησιάζειν, σφάζειν.

Μάω (προθυμοῦμαι, σπεύδω, σκοπῶ), ποιητ. ἐν ρόν μῶ Ἐπιχ. π. Ἐτ. Μ. 589, 43, παρκ. β. ἀντι ἐν. μέμαεν. (ἄλλ. μέμονεν ἢ μεμόνει) Θεοκρ. 20 (25), 64, δυϊκ. μέματον Ἰλ. κ, 433, πλ. μέμαμεν, ι, 641, μέματε, η, 160, μεμάσαι, κ, 208, προστ. μεμάτω, υ, 355, μετοχ. μεμαώς, κ, 339, -αυτα, ο, 172, ἢ μεμαώς, π, 174, -αῶτος, θ, 148, ἄλλὰ μεμαότα Θεοκρ. 20 (25), 105, -αότες, Ἰλ. β, 818, ὑπερσ. β. ἀντι παρατ. γ. πλ. μέμασαν, ν, 337. Μῆσ. ἀντι ἐνερ. μάομαι Σαπφ. 115, ὄωρ. μῶται=ζητεῖ τεχνάζεται (Ἐπίχαρ.) Ησυχ. μῶρεθα=ζητοῦμεν ὡς. -μῶνται Εὐφορ. εὐκτ. μῶτο Στοβ. ἀνθ. δ, 69, προστ. μῶσο (ἀντι μῶσο) Ἐπιχ. 121, Ξεν. ἀπομν. 2, 1, 20, ἀπαρ. μῶσθαι Θεογν. 771, Πλατ. Κρατ. 406, μτχ. μῶμενος Σοφ. Οἰ. Κ. 836, μτχ. μωμένη, Τρ. 1436, ὄωρ. -μένα Αἰσχ. χο. 45, ἀορ. ὄωρ. ἐμῶσατο=εὔρεν, ἐτεχνάσατο, ἐξήτησεν Ησυχ. Παρ. ἐπίμαστος Ὀδ. υ, 377-ῖδε μάλινω.

Μεγαίρω (ζηλῶ, ζηλεύω, βασκαίνω, φθονῶ), ἀορ. ἐμέγηρην Ἄπολ. Ρ. 1, 289, μέγηρα Ἰλ. ψ, 865, ὑποτ. μεγήρης Ὀδ. γ, 55, μτχ. μεγήρας Ἰλ. ο, 473. ῥίζα μέγ-, μέγ-ας=mag-nus λατ. μεγ-αίρω, (ἐκ τοῦ μέγ-ας ὡς γεραίρω ἐκ τοῦ γέρας), μείζων, μεγ-αλειος, μεγ-αλ-ίζομαι, μεγ-αλ-ύνω, μέγ-εθος.

Μεγαλίζομαι (κάμνω μέγαν, ὑψώνω) ἐπ. Ὀδ. ψ, 174, προστ. μεγαλίζω Ἰλ. κ, 69 ἔδε μεγαίρω.

Μέδω καὶ -έω (ἄρχω, βασιλεύω. ἐξουσιάζω), μέδεις Σοφ. Ἄντ. 1120, μέδει Ἑμπεδ. 88, μτγν. γ. πλ. μεδέουσι Κ. Σμ. 5, 525, μτχ. μέδων μόν. Ὀδ. α. 72, καὶ θηλ. μέδουσα Ὀρρ. ὕμν. 74, 3, πλ. συνηθέστ. μέδοντες Ἰλ. π, 164, καὶ μεδέων, π, 234, μεδέουσα Ὀμ. ὕμν. 10, 4, Εὐρ. Ἰπκ. 167, -έοντι, ἀποστ. 138, -εῦντι Καλλ. ἀποστ. 95, -έοντα Ὀμ. ὕμν. Ἑρμ. 2, μελ. μεδήσομεν=φροντίσομεν Σουτῖδ. Μῆσ. μέδομαι (μῆδομαι) ἐπ. Ἰλ. ι, 622, μεδέονται Εὐρ. ἀποστ. 138, -εῦνται Καλλ. ἀποστ. 95, ὑποτ. -δηαι Ὀδ. λ, 140, -δηται, τ, 321, -ώμεθα Ἰλ. ε, 718, εὐκτικ. -οίατο, ι, 622, προστ. μεδέσθω, β, 384, ἀπαρ. -εσθαι, σ, 245, παρατατ. μέδοντο, ω, 2, -έοντο Ὀπ. ὕμν. Ἑρμ. 2, μελ. μεδήσομαι μόν. Ἰλ. ι, 650. ῥίζα μεδ-, μέδ-ω, μέδ-ομαι, μέδ-οντες, μῆδ-ομαι, μῆδ-ος, μῆσ-τωρ, μέδ-ιμνος, mod-us.

μέτοχος τινος) ἄχρ. ἐν. π. παρκ. ἀπροσ. εἵμαρται Πλατ. Φαιδρ. 255, παρκ. καθ-εὐμάρθαι Λουκ. φιλοπ. 14, μτχ. προσωπ. εἵμαρμένοις Ἀντιφ. 1, 21, -η Πλατ. νόμ. 948, μεμαρμένον Ἀγαθ. 1, 1, 8 καὶ μεμορμένοις Πλουτ. Μαρ. 39, ὑπερσ. εἵμαρτο Δημ. 18, 495. Παρ. εἵμαρτός Πλουτ.

Μείρω, μόρω καὶ μορέω (μείρομαι), μόν. ἐνερ. ἀορ. α. μορῆσαι = κακοπαῆσαι, πονῆσαι Ἐτ. Μ. ἀορ. β. ἐξέμμορον Νικ. θηρ. 793, ἔμμορες Ἀπολ. Ρ. 3, 4, ἔμμορες Ἰλ. α, 278, γ. πλ. δωρ. ἐμμόραντι = τετεύχασιν Ησυχ. παρκ. μτ.ν. μεμόρηκε Νικ. ἀλ. 243. Μέσ. μείρομαι, ἀπο-μείρεται Ησ. ἔρ. 576, μείρονται Νικ. θηρ. 402, προστ. μείρεο Ἰλ. ι, 616, ἀλλὰ παθ. ἀπο-μείρεται Ησ. ὅς. 801, μτχ. μτγν. παθ. μειρομένη Ἀρατ. 657, π. παρκ. εἵμαρται, κατὰ δὲ Ησυχ. ἔτι ἐμβραταί = εἵμαρται, ἀπαρ. μεμόρθαι Σχολ. Ἰλ. κ, 67, μτχ. εἵμαρμένοις; Κωμ. ἀποσπ. 4, 47, -ένα ἀισχ. Ἀγ. 943, δωρ. ἐμβραμένα Σωφρ. (Λακων.) Ἐτ. Μ. 334, 40, καὶ μεμόρηται Ἀπολ. Ρ. 1, 646, δωρ. γ. πλ. μεμόραχται Πλατ. Τιμ. Λοκρ. 95, μτχ. μεμορημένος Ἀνθ. 7, 466, μεμορμένοις Ἀπολ. Ρ. 3, 1430, ὑπερσ. εἵμαρτο, Ὀδ. ε, 312, μεμόρητο Ἀπολ. Ρ. 1, 973, π. ἀορ. μορθηθεῖσα Νικ. θηρ. 54, μ. μελ. μάρσεται = κτήσεται Ησυχ. ῥίζα μερ-, μαρ-, μορ-, σμερ-, σμαρ-, μείρ-ομαι (= μερ-ιομαι), εἵμαρται (= σέ-σμαρ-ται), ἔλ-μορ-α (= ἔ-σμορ-α), μέρ-ος, μερ-ίς, μερ-ίζω (= μερ-ισδῶ), μόρ-ος, μόρ-α, μοῖρ-α, μόρ-σιμος, μερ-εος = ἄϊός εἰμί τινος λατ. μέλ-, μέλ-ος, μελ-ίζω.

Μελαινώ (κάμνω μέλαν, μελανιᾶζω, μαυρίζω) Πλατ. Τιμ. 83. Παθ. μελαινομαι, μτχ. μελαινόμενος Ἀλκιφρ. ἐπ. 1, 1 (α), παρατ. ἐμελαινόμην Πλατ. πολιτ. 270, ἀορ. μελανθέν, Τιμ. 59.

Μελ-αίνω (ὡς ἄνωτ.), π. παρατ. μελαίνετο Ἰλ. ε, 354, π. ἀορ. μελάνθησαν Ησ. ἀσπ. 300· ἴδε μελανέω.

Μελανέω (μελαινομαι, μαυρίζω), μελανεῖ Ἀπολ. Ρ. 4, 1572, μτχ. μελανεῦντα Καλλ. ἐπιγρ. 53, θηλ. μελανεῦσα Ἀνθ. 5, 121. ῥίζα μελ-, μολ-, μέλ-ας, μελ-αίνω (= μελ-ανίω), μέλ-αινα, μολ-ύνω, mal-ue = κακός, ἀχρετός λατ. μάλ-ας = ῥοπακός σανσκρ. μάλ-αμ = ῥύπος, βόρβορος, ὡς. μολοβρός = γαστρίμαργος, ἐπαίτης Ησυχ. Τούτοις συγγεν. εἶνε τὸ κελ-αίνος.

Μέλδω (τήκω, φθίνω, λυώνω, ἀναλύω), μέλδουσι Μανεθ. 6, 464, π. μελ. μελδόμενος Ἰλ. φ, 363. ῥίζα μελδ-, μέλδ-ω, μορδ-εο = δάκνω, ἀνιῶ λατ.

Μελεδαίνω (μὲ μέλει, φροντίζω) Ἰων. ἀπαρ. μελεδαίνειν Ηρ. 8, 145, μτχ. μελεδαίων Θεογν. 1129. Παθ. μτχ. μελεδαινόμενος Ἀρεταί. π. γυν. φύσ. 578, 9· ἴδε μαρτυρέω.

Μελετάω (φροντίζω περί τινος) ὁμαλ. Θουκ. 6, 11, μελ. μελετήσω, 1, 142, ἀορ. ἐμελέτησα Ξεν. Ἀθην. 1, 20, παρκ. μεμελέτηκα, Ἑλλ. 6, 4, 10. Παθ. ἀπαρ. μελετάσθαι Θουκ. 1, 142, παρκ. μεμελετημένος, Κυρ. 1, 6, 41, μ. μελ. μελετήσομαι Λουκ. π. σολοικ. 6.

Μελετάω (ὡς ἄνωτ.), μτχ. μελετῶν Ἰπποκρ. σ. 548, 4, ἀορ. ἐπ. μελέτησα Ομ. ὕμν. Ἑρμ. 557· ἴδε μαρτυρέω.

(α) Κατὰ Θωμ. Μαγ. σ. 606 μελαινεσθαι τὰς τρίχας λέγε, μὴ βαπτίζεσθαι· πρβλ. καὶ Μοῖρ. σ. 263.

Μελ-ίζω (μεληδὸν κόπτω, διαμελίζω), μελ. μτγν. -ιώ Π. Δ. Δεν. 4, 6, ἀορ. ἐμέλισα Δ. Ἀλ. ἀρχ. 7, 72, π. παρκ. μεμελισμένα Ὅππ. κυν. 3, 159, π. ἀορ. ἐμελείσθη Ἀπολδ. 3, 5, 22, καὶ μελίσθη Αἴγυπτ. παπυρ. ἴδε μείρω.

Μελίζω (ψάλλω, ἄδω, μελωδῶ) μτγν. μτχ. -ίζων Δ. Ἀλ. β. Δημ. 50, καὶ δωρ. μελίσσω Θεοκρ. 20, 28. ὑποτ. -ῆ Βίων 6, 5, 40, προστ. -ίσατε Μόσχ. 3, 15, ἀπαρ. -ίζειν Αἰσχ. Ἀγ. 1176, -ιζέμεν Πινδ. Ν. 14, 48; μτχ. -ισδων Θεοκρ. ἐπιγρ. 2, 1. Μέσ. μελίζομαι Ἀνθ. 7, 489, δωρ. -ισδομαι Ἀλκμ. 95, 6, ἐν. -ίσαται Μόσχ. 3, 126, μελίσσεται Θεοκρ. 1, 2, μτχ. μελιζόμενος Ἀπολ. Ρ. 1, 578, παρατ. δωρ. β. ἐν. μελίσσεται Μοσχ. 3, 57, ἐμελίζετο Νόν. 8, 14, μελίζετο, 5, 96, μελ. μελίζεται Μοσχ. 3, 52. ἴδε μελίσσω.

Μέλιω (ἔχω σκοπόν, προτίθεμαι) Ἀντιφ. 4, 7, παρατ. ἐμελλον Θουκ. 2, 74, Ξεν. Κυρ. 8, 1, 12, Δημ. 9, 64, καὶ ἡμελλον Ἰσοκ. 12, 234, (ἄλλ. ἔμμελ-) Δημ. 27, 57, μελ. μελλήσω Θουκ. 5, 98, ἀορ. ἐμέλλησα, 3, 55, Ξεν. Ἑλλ. 5, 4, 65, σπαν. ἡμέλλησα (ἄλλ. ἐμέλλ-), Ἑλλ. 7, 4, 16. Παθ. μέλλεται Θουκ. 5, 114, εὐκτ. μέλλοιτο Ξεν. ἀν. 3, 4, 47, μελ. μελλήσομαι Προκοπ. Γοτθ. 2, σ. 464, παρκ. μεμελλημένος Γαλην. 8, 269.

Μέλλω (ὡς ἄνωτ.) Ἰλ. ξ, 125, παρατ. ἐμελλον Ἰλ. ζ, 52, Σοφ. Αἴ. 443, Ἀριστ. ἱππ. 267, Ἠρ. 2, 43, καὶ ἡμελλον Ἠσ. θε. 888, Θεογν. 906. Ἀριστ. ἐκκλ. 597, ἐπ. μέλλον Ἰλ. ρ, 278, θαμ. μέλλεσκα. Θεοκρ. 25 (20), 240. Παρ. μελλητέον Εὐρ. Φοιν. 1279 ἴδε μαρτυρέω.

Μέλπ-ω (ψάλλω, ὑμνῶ, δι' ᾧδῆς ἑορτάζω), μέλπεις Εὐρ. Τρ. 407, προσ. μέλπε Ἀριστ. θεσ. 961, ἀπαρ. μελπέμεν Πινδ. ἀποσπ. 52, 11, παρατ. ἐμέλπω Εὐρ. Τρ. 547, μελ. μέλψουσι Εὐρ. Ἀλκ. 446, ἀορ. ἐμέλψα Αἰσχ. Ἀγ. 244, ὑποτ. μέλψω Ἀριστ. θεσ. 974, μτχ. -ψας Αἰσχ. Ἀγ. 1445. Μέσ. ἀποθ. μέλπομαι Ἠσ. θε. 66, Εὐρ. Φοιν. 788, ἀπαρ. -εσθαι Ἰλ. η, 241, μτχ. -όμενος Θεοκρ. 8, 83, -ομένησι Ἰλ. π, 482, παρατ. ἐμέλπετο Οδ. δ, 47, δωρ. -ελπόμαν Εὐρ. Τρ. 553, μέλποντο, Ἀνδρ. 1039, μ. μελ. ἀντιπαθ. μέλψη Ἀνθ. 9, 521, ἀλλ' ἔνερ ἀνα- Ἀπολλιν. ψαλ. 77, 4, π. ἀορ. ἀντί ἐνερ. μελψάμενος Ἀνθ. 7, 49. ἴδε μελίσσω.

Μέλω (εἶμαι ἀντικείμενον φροντίδος καὶ προσοχῆς) προσωπ. σπάν. Πλατ. νόμ. 835, ἀορ. μτγν. ἐμέλησα Ἀριστείδ. 564, -ησε Λουκ. π. ὄρχ. 27, παρκ. α. μεμέληκας Ἀρισταίν. 4, 10, Μέσ. μόν. μτγν. προσ. σύνθ. ἀμεταμέλομαι Ξεν. Κυρ. 4, 6, 5, μέλονται Ἰωσ. ἰουδ. πόλ. 5, 2, 2, ἀπαρ. μετα-μελείσθαι Πλουτ. Τιμολ. 6, παρατ. μετ-μελόμην Θουκ. 7, 50, μελ. -ησόμενος Ξεν. ἀπομν. 2, 6, 23, π. παρκ. ἀντί ἐνερ. μτγν. μεμέληται Οππ. κυν. 4, 436, ἐπιμεμελήμεθα Θουκ. 6, 41, π. ἀορ. μετέμεληθη Πολυβ. 8, 25, π. μελ. ἐπι-μεληθησόμενος Ξεν. ἀπομν. 2, 7, 8. Καὶ ἀπρος. μέλει (μοὶ εἶνε ἀντικείμενον φροντίδος, με μέλει, φροντίζω) Πλατ. Θεαιτ. 172, ὑποτ. μέλη πολ. 469, ἀπαρ. μέλειν Θουκ. 4, 141, μτχ. μέλον Πλατ. ἀπολ. 24, παρατ. ἐμελε Ἰσοκ. 15, 146, μελ. μελή-

σει Πλατ. νόμ. 923, ἀορ. ἐμέλησε Λυσ. 14, 9, παρκ. μεμέληκε Πλατ. Κρατ. 428, μτχ. -ηκός, Πρωτ. 339, ὑπερσ. ἐμεμελήκει Ξεν. Κυρ. 8, 3, 25. Παρ. μελητέον Πλατ.

Μέλω (ὡς ἄνωτ.) Οδ. ι, 20, Πινδ. Ο. 10, 14, Εὐρ. Ηρ. μ. 773, ὑποτ. μέλω, Ἄνδρ. 850, εὐκτ. μέλοι, ικ. 939, ἀπαρ. μέλειν Σοφ. Ηλ. 342, ἐπ. μελέμεν Οδ. σ, 424, μτχ. μέλων Πινδ. ἀποσπ. 132, Εὐρ. Τρ. 842, μέλουσα, Οἰ. Κ. 1433, παρατ. μέλε Οδ. ε, 6, μελ. μελήσεις Θεογν. 245, μελήσει Εὐρ. Ἡρακλ. 713, παρκ. β. ἀντί ἐν. ἐπ. μέμηλας Ομ. ὕμν. 3, 437, μτχ. μεμηλώς Ιλ. ε, 708, ὄωρ. μεμαλώς (ἄλλ. -μαῶς) Πινδ. Ο. 1, 89, ἔμειμ- Χρ. Σιβ. 1, 89. Μέσ. ἀντί ἐνερ. μέλομαι, -όμεσθα Εὐρ. Ἰππ. 60, -λονται, Ἡρακλ. 354, ἀλλά μτγν. ἐπ. μέμβλεσθε Ἄπολ. Ρ. 2, 217, μέμβλονται Οππ. ἀλ. 4, 79, εὐκτ. -οίμην Καλλ. Δηλ. 98, προστ. μέλεσθε Αἰσχ. Ἐπτ. 177, ἀπαρ. μέμβλεσθαι=φροντίζειν Ησυχ. μτχ. -λόμενοι Αἰσχ. Ἐπτ. 177, παρατ. ἐμέλοντο Ἄπολ. Ρ. 1, 967, μελ-, 4, 494, μελ. σπάν. μελήσομαι Ιλ. α, 523, π. παρκ. ἀντί ἐν. μτγν. μεμέληται (ἄλλ. βεβλήται, Ἐρμᾶν.) Ομ. ὕμν. 1, 20, ἐπ. μέμβλεται Ιλ. τ, 343, μεμελήμεθα Ἄνθ. 10, 17, μτχ. -λημένο; (ἄλλ. βεβλήμ-), 5, 153, ὑπερσ. μεμέλησο, 5, 220, π. ἀορ. ἀντί ἐνερ. μεληθείς Σοφ. ΑΥ. 1184, καί παθ. Ἄνθ. 5, 201. Ἄλλ. ἀπροσ. μέλει Ιλ. ω, 683, ὑποτ. μέλη Αἰσχ. χο. 780, εὐκτ. μέλοι, Ἄγ. 974, προστ. μελέτω Ιλ. ω, 152, μελούντων, σ, 463, ἀπαρ. μέλειν Σοφ. Ηλ. 1446, παρατ. ἔμελε Ἄριστ. ἐκκλ. 459, μελ. μελήσει Σοφ. Ἡρακλ. 1342, ἀπαρ. -ήσιν Ηρ. 8, 19, καί -σέμεν Ιλ. κ, 54, ἀορ. ἐμέλησε Ἄριστ. Λυσ. 52, προστ. -ησάτω Αἰσχ. Πρ. 332, παρκ. μέμηλε Ιλ. β, 25, ὑποτ. μεμήλη, δ, 353, ὑπερσ. μεμήλει, β, 614. Μέσ. μέλεται Καλλ. λ. Παλ. 138, εὐκτ. μέλοιοτο Σοφ. Ηλ. 1436, προστ. μελέσθω Οδ. κ. 55, ἀπαρ. μέλεσθαι Εὐρ. Φοιν. 759, μελ. μελήσεται Ιλ. α, 523, ὑπερσ. μεμέλητο Θεοκρ. 17, 46, μέμβλετο Ιλ. φ, 516. ἴδε μαρτυρέω.

Μέμβλεται, -έλετο. ἴδε μέλω.

Μέμζα· ἴδε μάω.

Μεμνόμενος· ἴδε μιμνήσκω.

Μέμωνα· ἴδε μένω.

Μέμφομαι (ψέγω, κατηγορῶ) μέσ. Ἰσοκ. 7, 72, παθ. μτχ. μεμψόμενος Δ. Λαερ. 6, 47, παρατ. ἐμεμψόμην Ξεν. ἀν. 2, 6, 30, μελ. μέμψομαι Πλατ. νόμ. 910, ἀορ. ἐμεμψάμην Θουκ. 1, 143, π. ἀορ. ἀντί μεσ. σπάν. ἐμέμψθην, 4, 85, ἀλλά παθ. Πλουτ. Ἄγις 21, ἀορ. α. ἐνερ. μέμψας Αἰσωπ. 132 (Ταουχύν).

Μέμφομαι (ὡς ἄνωτ.), παρατ. ἐμεμψόμην Βατρ. 70, μέμψετο Θεοκρ. 19, 5, μελ. μέμψομαι Ησ. ἔρ. 186, ἀορ. ἐμεμψάμην Σοφ. Οἰ. τ. 337, ὑποτ. -ψωμαι Αἰσχ. Πρ. 1073, εὐκτ. -ψαίμην, Πρ. 63, ἀπαρ. -ασθαι Εὐρ. Ἰππ. 695, μτχ. -άμενος Ηρ. 2, 24, π. ἀορ. ἀντί μεσ. ἐμέμψθην Πινδ. Ι. 2, 20, Εὐρ. Ἰππ. 1402, ἀπαρ. -θῆναι Ἰπποκρ. 6, 466, μτχ. μεμψθείς Εὐρ. Ἐλ. 31, μελ. μεμψθήσομαι Κωμ. ἀποσπ. 4, 337. Ῥίζα μεμψ-, μέμψομαι, μεμψ-ωλή (ὡς τὸ εὐχωλή ἐκ τοῦ εὐχομαι), μέμψ-ις, μεμψί-μοιρος.

Μενεαίνω (σφοδρῶς τι ἐπιθυμῶ, εὐχομαι, θέλω, λίαν ὀργίζομαι), με-

νεαίνει Ιλ. ο, 507, -αίνομεν, ο, 404, μτχ. -αίνων, υ, 442, παρατ. μενείων Κ. Σμ. 42, 380, άορ. μενεήναμεν Ιλ. τ, 58· ἴδε μαινῶ.

Μεν-οινάω (ἐπιθυμῶ σφοδρῶς, σκοπῶ, διανοοῦμαι τι νά φέρω εἰς πέρας) ποιητ. ἐπ. -νώω Ιλ. ν, 79, -οινᾶς, ξ, 264, Εὐρ. Κύκλ. 448, -οινᾶ Οδ. ρ, 355, ἐπ. -οινάα Ιλ. τ, 164, ὑποτ. μενοινήσει, ο, 82, μτχ. -νών, ο, 293, Ἄριστ. σφ. 1080, ἐπ. -ώνων Ἀπολ. Ρ. 4, 4255, παρατ. ἐμενοίνα Ησ. άσπ. 368, μενοίνα Ιλ. ν, 244, γ. πλ. ἰων. μενοίνεον, μ, 59, άορ. μενοίνησεν Οδ. β, 36, ὑποτ. -ήσασσι Ιλ. κ, 101, εὐκτ. -ήσαι Ορφ. λιθ. 85, -ήσαιε Οδ. β, 248· ἴδε μαινῶ καὶ μαρτυρέω.

Μέν-ω (ἵσταμαι ἀκίνητος, μένω στερεά, περιμένω, ἀνθίσταμαι) Θουκ. 6, 77, παρατ. ἔμενον Πλατ. Εὐθ. 44, μελ. μενῶ Θουκ. 1, 74, άορ. ἔμεινα Ἀντιφ. 5, 69, παρκ. μεμένηκα, μτχ. μεμενηκυία Δημ. 48, 324. Παρ. μενετός Θουκ. -τέον Πλατ. μτγν. -ητέον Δ. Ἄλ.

Μέν-ω (ὡς ἄνωτ.) Ιλ. ξ, 367, Σοφ. Ἄντ. 563, δωρ. γ. πλ. -νοντι Πινδ. Ν. 3, 4, άπαρ. μένειν Ιλ. κ, 65, Ἄρισ. εἰρ. 344, μενέειν Ηρ. 8, 57, ἄλλ' ἐπ. μενέμεν Ιλ. ε, 486, μτχ. παρμένων Πινδ. Π. 1, 89, παρατ. ἔμενον Ιλ. ν, 836, μένον ο, 406, θαμ. μένεσκον, τ, 42, μελ. ἰων. μενέω, τ, 308, Ηρ. 4, 449, άττ. μενῶ Σοφ. Φιλ. 840, μενεστυντι Καλλ. λ. Παλ. 420, ὑπομενέουσιν Ηρ. 4, 3, άορ. ἔμεινα Ιλ. ο, 656, παρκ. β. σπάν. μέμονα Εὐρ. 1. Α. 4495, μέμονασι Ιλ. ν, 307, μέμονε Οδ. ο, 521, ἐμμέμονον Σοφ. Τρ. 982, άπαρ. μεμονόνασι Ηρ. 6, 84, ὑπερσ. μεμόνοι (ἄλλ. μέμονε) Θεοκρ. 25, 64. Τούτου παρασχ. εἶνε τὰ μίνω καὶ μιμνάω· ἴδε μαινῶ.

Μερ-ίζω (διανέμω εἰς μερίδας, χωρίζω) Δημ. 56, 49, παρατ. ἐμέριζον Πολυβ. 41, 28, 9, μελ. -ιῶ Πλατ. Παρμ. 432, άορ. ἐμέρισα Πολυβ. 2, 5, 6, π. παρκ. μεμέρισμαι Πλατ. Παρμ. 444, π. άορ. ἐμερίσθην Ξεν. άν. 5, 1, 9, μελ. μτγν. μερισθήσομαι Πλωτιν. 22, 4, μ. μελ. ἄντι παθ. -ιοῦμαι Ἄριστοτ. μορ. Ζ. 3, 3, 3. Μέσ. μερίζομαι Πλατ. ἐπιστ. 358, μελ. -ίσομαι Σωπατ. ῥήτ. σ. 306, -ιοῦμαι Π. Δ. Παροιμ. 44, 18, άορ. ἐμερισάμην Πλατ. πολιτ. 261, παρκ. μεμέρισμαι Δημ. 47, 34.

Μερ-ίζω (ὡς ἄνωτ.), δωρ. μερίσδει Βίων 15, 31, άορ. ἐμέρισα Κωμ. άποστ. 4, 584, δωρ. -ζα (Πλ.) Τιμ. Λοκρ. 99· ἴδε μείρω.

Μερ-μηρ-ίζω (μερμηνῶ, συλλογίζομαι), μόν. Λουκ. δις κατ. 2, κατὰ μίμησ. Ὀμηρικῆν, άορ. ἀπ-εμερμήρισα Δ. Κασ. 55, 44.

Μερ-μηρ-ίζω (ὡς ἄνωτ.) ἐπ. Ιλ. υ, 17, παρατ. μερμήριζον, μ, 199, μελ. -ίξω Οδ. π, 261, άορ. μερμήριξα Ιλ. ε, 674, μτχ. -ίξας, λ, 204 καὶ ἀπ-εμερμήρισα, άπαρεμφ. ἀπο-μερμηρίσαι Ἄριστ. σφ. 5. Παρ. μέρμερα= φροντίδος ἄξια, μέρμηρος· ἴδε μαρτυρέω.

Μεσ-εμ-βολ-έω (βάλλω, ῥίπτω τι εἰς τὸ μέσον), εὐκτ. μεσεμβολοίημεν Ἰαμβλ. εἰς Νικομ. σ. 449, άορ. ἐμεσεμβόλεσα Νικομ. ἀριθ. σ. 29, παθ. άορ. μεσεμβοληθείς Ἰαμβλ. Πυθ. 26, 260.

Μεσ-ημ-βριάζω (μεσημεριάζω), μτχ. μεσημβριάων Ἄνθ. 9, 764, μεσημβριόωντες Ἀπολ. Ρ. 2, 741.

Μετα-κι-άθω (ὕπαγω κατόπιν, διέρχομαι διὰ μέσου), μόν. ἀορ. μετεκίαθεν Ὀδ. α, 22, μετ-εκίαθον Ἰλ. λ, 52· ἴδε ἰκάνω.

Μετα-λήγ-ω (καταπαύω), παρατ. θαμ. μεταλήγεσκεν Ἄπολ. Ρ. 3, 950, μελ. μεταλήξει, 3, 440, μετοχ. ἀορ. μεταλήξας Ἰλ. ι, 157. ῥίζα λαγ-, λαγ-αρός, λάγ-νος, λήγ-ω, μετα-λήγ-ω, κατὰ δὲ Ἠσυχ. λαγγάναι = ἰφείναι καὶ λαγγεῦσαι = φεύγει.

Μεταλλάω (ἐρευνῶ, ἐρωτῶ περιέργως), μεταλλάξῃ Ἰλ. ν, 780, μεταλλάξ Ὀδ. ξ, 128, ἀορ. μετάλλασσεν Πινδ. Ο. 6, 62· ἴδε λάω.

Μετα-μέλει ἴδε μέλω.

Μετ-αμφιάω ἴδε ἀμφιάζω.

Μετα-νίσσομαι ἴδε νίσσομαι.

Μετα-τροπ-αλίζομαι (μετατρέπομαι, ἐπιστρέφω), μόν. παρατ. μετατροπαλίζω Ἰλ. υ, 190· ἴδε τρέπω.

Μετα-χειρίζω (διαχειρίζω, μεταχειρίζομαι σπάν. ἔνερ. Θουκ. 4, 48, παρατ. μετεχειρίζον Πλατ. ἐπιν. 988, ἀορ. -χειρίσασθαι Θουκ. 1, 43. Συνηθέστ. τὸ μέσ. ἀντί ἔνερ. μετα-χειρίζομαι Ξεν. ἀπομν. 1, 4, 17, μελ. -ιοῦμαι Λυσ. 24, 10, ἀορ. -χειρισάμην Πλατ. πολ. 408, π. παρκ. ἀντί μέσ. -κεχειρισμαι, Τιμ. 20, π. ἀορ. ἀντί μέσ. σπάν. -χειρισθῆναι, Φαιδρ. 277. Παρ. -χειριστέον Ἀριστοτ. ῥητ. Ἄλεξ. 39, 3· ἴδε χειρώω.

Μετ-οχλ-ίζω (μετατοπίζω τι διὰ μοχλοῦ), μόν. ἀορ. εὐκτ. μετοχλίσαιεν (ἄλλ. -ήσαιεν) Ὀδ. ψ, 488, -οχλίσειε Ἰλ. ω, 567, μετχ μετοχλίσειας Ἄνθ. 9, 81· ἴδ' ὀχλέω.

Μετρέω ὡς καὶ παρ' ἡμῖν μετρῶ ὁμαλ. παρατ. ἐμέτρεον Ἄπολ. Ρ. 2, 917, μέτρεον, 1, 930, παρα-μέτρεε Νον. Δ. 44, 264, ἀορ. δωρ. συν-εμετρήσαμεις Πινδ. Ἠρακλ. σ. 260, 10. ῥίζα με-, μέ-τρον = men-sura λατ. με-τρέω = met-lior λατ. μέτρ-ιος, μι-μέ-ομαι = i-mi-lor λατ. μί-μη-σις, μί-μος, μή-νη, μή-ν, = men-sis λατ.

Μήδομαι (ἔχω κατὰ νοῦν, συλλογίζομαι, συμπεραίνω) ἀποθ. μέσ. μόν. μέσ. ἀορ. ἐμηςάμην. Λουκ. ἀστρ. 6, 24.

Μήδομαι (ὡς ἄνωτ.) ἀποθ. μέσ. Ἰλ. φ, 443, Αἰσχ. Ἄγ. 4100, εὐκτ. -οίμην Ὀδ. ε, 189, μετχ. -όμενος Ἀριστ. ὄρ. 689, παρατ. ἐμηδόμην Ὀμ. ὕμν. 3, 46, μελ. μήσομαι Σοφ. Τρ. 973, 6. ἐν. μήσειαι Ὀδ. λ, 474, -εται Εὐρ. Ἠρ. μ. 1075, ἀορ. ἐμηςάμην Ὀδ. γ, 494, μησ-Ἰλ. ζ, 157, Αἰσχ. χο. 605, 6. ἐν. μήσαο Ἰλ. ξ, 253, ὑποτ. -σώμαι Αἰσχ. Ἐπτ 1057, μετοχ. -σάμενος Σοφ. Φιλ. 4144, ὑπερσ. μῆστο (ἐμῆμῆστο) = δουλεύσατο Ἠσυχ. ἴδε μέδω.

Μηκ-ά-ζω (πρὸ πάντων ἐπὶ τῆς φωνῆς αἰγῶν καὶ προσάτων φωνάζω μέ, ἐ, ἐ, βελάζω), εὐχρ. μόν. μηκ-άομαι ἐν συνθ. ὑπο-μηκῶνται Αἰσχ. ἀποσπ. 54, παρατ. μέμηκον Ὀδ. ι, 439, παρκ. 6. ἀντί ἐν. μετχ. μεμηκῶς Ἰλ. κ, 362, θηλ. μεμακῶσα, δ, 435, ἀορ. 6. μετχ. μακῶν, π, 469, καθ-μακῶν Ὀδ. τ, 454. Ὀνομτπ. ἡ λέξις, ὅθεν μηκῆς αἰξ = δηλ. βελάζουσα αἰξ· οὗτω δ' ἐγένετο καὶ τὸ μηλον = πρόβατον, δηλ. βελάζον.

Μηκ-ύνω (μακρύνω, ἐκτείνω, ἐπὶ χρόνου ἀναβάλλω) Ξεν. ἰππαρχ.

4, 9. Παθ. μηκυνόμενος Πλατ. Θεαιτ. 184, π. παρκ. μεμηκυσμένον Φιλόδημ. σ. 25, 21, π. άορ. έμηκύνθη Δ. Άλ. άρχ. 9, 13.

Μηκ-ύνω (ώς άνωτ.) δωρ. μηκ. μακύνων Πινδ. Π. 4, 286, ίων. μηκυνίων Ηρ. 2, 35, παρατ. μήκυνεν Άπολ. Ρ. 4, 151. Παθ. παρατ. μηκύνετο, 4, 1612, μ. άορις. έμακύναντο Άνθ. 6, 171. Ρίζα μακ-, μάκ-αρι, μακ-αρίζω, μακ-ρός, μάσσων (=μακ-ίων), μήκ-ιστος, μήκ-ος, μηκ-ύνω, μακ-εδνός, Μακ-εδών, μακ-ιω=κάμνω μέγα, τιμῶ λατ.

Μηλο-βατέω (πηδῶ, βατεύω πρόδρατα), μηλοβατεῦσιν Όππ. κυν. 1, 386· πρόσλ. και μηκάζω.

Μηλο-φορέω (φέρω, κομίζω μήλα) δωρ. παρατ. έμαλοφόρει Θεοκρ. έπιγρ. 2, 4· ίδε μολοβατέω και μηκάζω.

Μην-ιάω (έχω επίμονον όργήν, λίαν όργίζομαι) άρρ. έν. και μην-ιάω, μητχ. -ιών Δ. Άλ. όρητ. 9, 46, παρατ. μητγν. έμήνιον Πλουτ. ήθ. 777, έμηνία Συνεσ. μελ. μητγν. μηνιεί Π. Δ. Ψαλτ. 102, 9, άορ. έμήνισα Άριστοτ. άναλ. ύστ. 2, 13, 18, μητχ. -ί-σας Δ. Σικ. 15, 49.

Μην-ίω (ώς άνωτ.), δωρ. μανίω Εϋρ. Όππ. 1146, μηνιεί Οδ. ρ, 14, και μηνίουσιν Ηρ. 9, 7, έπ. γ. πλ. μηνιόωσιν Άπολ. Ρ. 2, 247, προστ. μήνιε Ιλ. α, 422, μητχ. -ίων Εϋρ. Όρητ. 494, παρατ. έμήνιον Ιλ. α, 247, μήνιεν, 6, 769, μελ. άπομηνίσει Οδ. π, 378 άορ. έμήνισα Άθην. 6, 91, άπαρ. -σαι Ηρ. 7, 229, μητχ. -ίσας Ιλ. ε, 178. Μέσ. μηνιεται Αίσχ. Εϋμ. 101. Παρ. ά-μήνιστος, Αγ. 649· ίδε μανίω.

Μην-ύω (κεκρυμμένον τι γνωστοποιῶ, καταγγέλλω, δεικνύω) Θουκ. 6, 74, παρατ. έμήνυε Άντιφ. 5, 54, μελ. μηνύσω Πλατ. πολιτ. 264, μητγν. άντι-μηνύ-σω Νικητ. Εϋγ. 8, 276, άορ. έμήνυσα Λυτ. 6, 23, παρκ. μεμήνυχα Άνδοκ. 1, 22, π. παρκ. μεμήνυται, 1, 10, ύπερσ. έμεμήνυτο Θουκ. 6, 61, π. άορ. έμηνύθην Άνδοκ. 1, 59, π. μελ. μητγν. μηνυθήσομαι Γαλην. 3, 403.

Μην-ύω (ώς άνωτ.) Σοφ. Οι. τ. 102, δωρ. μανύσει Πινδ. Ν. 9, 4, παρατ. μήνυε Ομ. ύμν. Έρμ. 254, μάνυσε Πινδ. Ο. 6, 52, άορ. εύκτ. μηνύσειας Εϋρ. Ηλ. 620, προς. μήνυσον Άριστ. Άχ. 206, δωρ. μάνυσσον Εϋρ. Έκ. 193, άπαρ. μηνύσαι, Φοιν. 1218, μητχ. μητγν. μηνύσας Θεοδ. Προδρ. 5, 513, μ. άορ. εύκτ. μηνύσαιτο, 8, 339· ίδε μανίω.

Μηρ-ύομαι (συνάγω, περιτυλίσσω, άνέλκω) Λουκ. Έρμ. 47, παρατ. έξ-εμηρύνοντο Ξεν. άν. 6, 5, 22, άορ. έξ-εμηρύσατο Πολυδ. 3, 53.

Μηρ-ύομαι (ώς άνωτ.) Άνθ. 10, 5, δωρ. μαρύεται Θεοκρ. 1, 29, παρατ. μηρύοντο Άπολ. Ρ. 4, 887, άορ. έμηρυσάμην Σοφ. άποσπ. 699, μηρῦσ-Οδ. μ, 170. Τοσ έμρ. μόν. μέζεται ό παρκ. μεμήρυκε Όπποκρ. 9, 112. Ρίζα σμερ- μερ-, συγγεν. τή σφέρ- (έρύω), μαρ-, μηρ-ύομαι, μηρύω, δωρ. μαρ-ύω, μήρ-ομα, μηρ-υ-μά-τιον, μήρ-ιθος και σμήρ-ιθος, μηρ-υκάζω, μηρ-υκάομαι, μηρ-ύκω.

Μητιάω (βουλεύομαι, σχέπτομαι, άποφασίζω), έπ. -ιόω Ιλ. κ, 208 και μητίω, αλλά μόν. παρατ. μήτιον (ι μ. ένάρσ.) Ορφ. Άργ. 1341, θαμ. μητιάσσε Άπολ. Ρ. 4, 7. Μέσ. μητιάομαι και μητίομαι Πινδ. Π. 2, 92,

μητιάσθε *Ιλ. γ.* 474, -ώνται *Κ. Σμ.* 12, 249, άπαρ. -άσθε *Ἄπολ. Ρ.* 3, 506, παρ.τ. μητιώντο *Ιλ. μ.* 17, μελ. μητίσσομαι *Ιλ. ο.* 349, άορ. έμητίσαντο *Οδ. μ.* 373, μητίσαντο *Παρμεν.* 431, ύποτ. -ίσομαι (=σωμαι) *Ιλ. γ.* 416, εύκτ. -ισαίμην *Οδ. σ.* 27, άπαρ. -ισασθαι *Ιλ. κ.* 48. *Παρ. μή-τιε, πολύμητις ἴδε μαινώ.*

Μηχ-ανάω (έπινοώ, μηχανεύομαι, δολίως παρασκευάζω) όπαν. παρκ. μεμηχάνημαι *Ἰσοκ.* 3, 6, ύπερσ. έμεμηχάνητο *Ἄντιφ.* 5, 55, π. άορ. μτγν. μηχανηθείς *Ἰωσ. άρχ.* 18, 2, 4. *Εὐχρ.* μάλλον τὸ μέσ. μηχανώμαι *Ἄντιφ.* 6, 9, παρ.τ. έμηχανώμην *Πλατ. Τιμ.* 74, μελ. μηχανήσομαι, νόμ. 965, άορ. έμηχανησάμην *Ἰσαϊ.* 10, 17, π. παρκ. άντί μέσ. μεμηχάνημαι *Πλατ. Τιμ.* 47. *Παρ. μηχανητέον Πλατ.*

Μηχ-ανάω (ώς άνωτ.), τὸ ένερ. ποιητ. μάλλ. καί σπάν. άπαρ. μηχανάν *Σοφ. Αἴ.* 1037, μτχ. μηχανώνοντα: *Οδ. σ.* 143, π. παρκ. μεμηχάνημαι *Σοφ. Τρ.* 586, ύπερσ. έμεμηχάνητο *Ηρ.* 8, 71, π. άορ. έμηχανήσθην *Ἰπποκρ.* 9, 88. Μέσ. μηχανάομαι, μηχανάσθε, *Οδ. υ.* 370, μηχανώνονται, π. 134, εύκτ. μηχανόφτο, π. 196, μηχανόφατο *Ηρ.* 6, 46, άπαρ. μηχανάσθαι *Οδ. π.* 93, μτχ. *Ιων.* μηχανεώμενοι *Μανθ.* 6, 401, παρ.τ. έμηχανώμην *Ἀριστ. εἰρ.* 621, περι-μηχανώνοντο *Οδ. ξ.* 340, έμηχανέοντο *Ηρ.* 7, 172, άορ. έμηχανησάμην *Εὐρ. Μηδ.* 1014, δωρ. έμάχανα *Τιμ. Δοκρ.* 99. *Ῥίζα μαχ-, μηχαν-, μήχ-ος, μήχ-αρ, δωρ. μαχ-ανέω, μηχανάω, μηχανή=*mach-ina *λατ. = mach-ine γαλλ. mah-i-ε=δύναμις γοθθ. ά-μή-ανος.*

Μηχανο-ποιείω (μηχανά: κατασκευάζω), άπαρ. μηχανοποιείειν *Ἰπποκρ.* 763. Μέσ. μηχανοποιείεσθαι, σ. 765, π. άορ. εύκτ. μηχανοποιηθείη, σ. 772. *ἴδε μηχανάω.*

Μιαινώ (άλείφω τήν έπιφάνειάν τινος σώματος διά χρώματος, λερώνω, μολύνω, βεβήλώνω) *Πλατ. νόμ.* 868, παρ.τ. έμίαινον *Λυσ.* 12, 99, μελ. μιζνώ *Ἄντιφ.* 2, 6, 11, άορ. έμίηνα *Πλουτ. ήθ.* 725, άττ. μτγν. έμίαινα *Φιλοστρ. Ἄπολ.* 210, παρκ. μτγν. μεμιάγκα, μτχ. -γκώς *Πλουτ. Τιθ. Γρακχ.* 21, π. παρκ. μεμιάσμαι *Θουκ.* 2, 102, μτγν. μεμιάμμαι *Δ. Κασ.* 51, 22, π. άορ. έμιάνθην *Πλατ. νόμ.* 873, π. μελ. μιανθήσομαι, πολ. 621.

Μιαινώ (ώς άνωτ.) *Εὐρ. Ηρ. μ.* 1232, άπαρ. -αίνειν *Σοφ. Ἄντ.* 1044, μτχ. -αίνων *Αἰσχ. Ἄγ.* 209, άορ. *Ιων.* έμίηνα *Ἰπποκρ.* 6, 112, έμίαινα *Πινδ. Ν.* 3, 16, ύποτ. μιήνη *Ιλ. δ.* 141, άττ. μιάνη *Εὐρ. Ι. Α.* 1595, εύκτ. μιάναιμι, *Ἐλ.* 1000, -άνεισ *Σοφ. άποσπ.* 91, μτχ. -άνας *Σόλων* 32, π. άορ. μιάνθησαν *Ιλ. π.* 795, καί μιάνθην (=θησαν), δ, 146, άπαρ. -ανθῆνα *Εὐρ. Ἰων* 1118, μτχ. -ανθεις *Αἰσχ. χο.* 859. Μέσ. έν συνθ. εκμιαίνομαι *Ἀριστ. βατρ.* 753, άορ. έμίηνατο *Νον.* 45, 288. *Παρ. άμιάντος Αἰσχ. Περσ.* 578. *Ῥίζ. μι-, μι-αίνω, μί-ασμα, μι-αρός, μι-αιφόνος, άμί-αντος. Εἶνε συγγεν. τῷ μίγνυμι;*

Μιγ-άζομαι (μίγνυμι) έπ. καί μόν. μτχ. -αζόμενος *Οδ. θ.* 271.

Μιγ-νυ-μι (άνακατόνω, σμίγω), μίγνυσι *Πλατ. νόμ.* 691, προστ. μίγνυ, *Φιλ.* 63, άπαρ. μιγνύσθαι *Ξεν. οἰκ.* 20, 3, μτχ. έπιμιγνός *Θουκ.*

1, 2, και μίσγω Ἀριστοτ. I. Z. 6, 23, ἀπαρ. μίσειν Θεοφρ. Φ. I. 8, 8, 1, ζυμ- Πλατ. νόμ. 678, μτχ. μίσγων, Τιμ. 41, παρατ. συν-εμίγνυσαν Ξεν. Κυρ. 8, 1, 46, προσ-εμίγνυον, Κυρ. 3, 3, 60, και ἐμισγον Πλατ. Τιμ. 41, μελ. μίξω, Φιλ. 64, ἀορ. ἐμίξα, Φαιδρ. 240, παρκ. μέμιχα Γαλην. 1, 865, ὑπερσ. ἐμεμίχην 13, 784, συν- Δ. Κασ. 47, 45, π. παρκ. μέμιγμα Πλατ. Πρωτ. 346, π. ἀορ. α. ζυν-εμίχθην Θουκ. 2, 31, π. ἀορ. β. ἐμίχην Πλατ. πολ. 490, π. μελ. α. μτγν. μιχθήσομαι Δ. Κασ. 55, 13, ἀλλ' ἀνα- Αἰσχίν. 1, 166, π. μελ. β. μιγήσομαι Ἀπολλδ. 3, 5, 7. Μέσ. μίγνυμαι Πλατ. Φαιδ. 113, παρατ. ἐπ-εμίγνυτο Θουκ. 2, 1, ἀορ. α. μιζήμενος Θεοφρ. I. Φ. 3, 22, 3. Παρ. μικτός Πλατ. -εός ὡς.

Μίγ-νυ-μι (ὡς ἀνωτ.), ὑποτ. μίγνῶ Κωμ. ἀποσπ. 4, 532, και μίσγω Σοφ. ἀποσπ. 265, προστ. σύμ-μίσγε Θεογν. 1165, ἀπαρ. προσ-μίσγειν Ηρ. 4, 46, μισγέμεναι Οδ. υ, 203, μτχ. μίγνός Πινδ. ἀποσπ. 107, παρατ. μίγνυον, Ν. 4, 21, και ἐμισγον Οδ. α, 110, μίσγον Ιλ. γ, 270, μελ. μίξω Σοφ. Οἰ. Κ. 1047, ἀορ. ἐμίξεν Ἀπολ. Ρ. 4, 1152, μίξαν Πινδ. Η. 4, 213, ἀπαρ. μίξαι Ιλ. ο, 510, μτχ. ἀμ-μίξας Ιλ. ω, 529, π. παρκ. μέμιγμα Πινδ. Ο 1, 91, Αἰσχ. Ἐπτ. 940, Ιων. γ. πλ. ἀνα-μεμίχεται Ηρ 1, 146, και μεμιγμένον ἐστίν Οδ. θ, 196, μτχ. -μένοι Ιλ. κ, 424, ὑπερσ. ἐμέμικτο, δ, 438, π. ἀορ. α. ἐμίχθην, κ, 457, γ. πλ. ἐμιγθεν (=ησαν), γ, 209 και μίχθεν Πινδ. Ν. 2, 22, ἀπαρ. μιχθήναι Αἰσχ. Ιξ. 295, ἐπ. -ήμεναι Ιλ. λ, 438, μτχ. μιχθεις Πινδ. Ο. 6, 29, π. ἀορ. β. ἐμίχην Ιλ. ο, 33, μίγη, ζ, 25, γ. πλ. Ιων. μίγεν (=ησαν) Οδ. ι, 91, Ιων. ὑποτ. μίγῶσιν, β, 475, εὐκτ. -εῖην Οδ. ο, 315, ἀπαρ. μιγήναι Αἰσχ. Πρ. 738 και μιγήμεναι Ιλ. ο, 409, μτχ. μιγεις Ἀριστ. ὄρν. 698, π. μελ. β. μιγήσομαι Ιλ. κ, 365, μετ' ὄλ. μελ. μεμίχομαι Ησ. ἔρ. 177, Αἰσχ. Περσ. 1052. Μέσ. μίγνυμαι Ἰπποκρ. 8, 424, και μίσγομαι Ιλ. β, 232, ἐπι-μίσγειαι Στοβ. ἀνθ. 3, σ. 649, μίσγεται Οδ. η, 247, ὑποτ. μίσγηται, ζ, 288, ἀπαρ. μίσγεσθαι, ο, 49, μτχ. μισγόμενος, ε, 317, μισγομένα Πινδ. Ι. 7, 35, παρατ. ἐμίγνυτο Πινδ. Η. 2, 45, ἐμίσγετο Οδ. ο, 430, μίσγ- Ιλ. σ, 216, θαμ. μισγάσκετο Οδ. σ, 325, ἐμισγόμεθα, δ, 178, ἐμισγέσθην Ηρ. 1, 5, ἐμισγέσκατο Οδ. υ, 7, μελ. μίχομαι, ζ, 136, ἀορ. α. μτγν. μίξαιο Ἀνδρομ. Θηρ 125, μτχ. μίξήμενος Ἀνθ. 7, 44, ἀορ. β. συγκεκ. μίγμενος μετό. Νικ. ἀλ. 574, ἀμετό. ἐμικτο Οδ. α, 433, μίχτο Ιλ. λ, 354. Ῥίζα μιγ-, μισγ- και παρ' ἡμῖν σμιγ-, μίγ-νυ-μι=misc-εο λατ. μίσγ-ω, μίγ-α, μίγ-δην, μίγ-δα, μιγ-άδες, μίξις (=μίγ-σις).

Μι-μέ-ομαι (πράττω τι κατὰ μίμησιν) Θουκ. 2, 37, Πλατ. Κρατ. 433, ἀλλά παθ. πολ. 604, παρατ. ἐμιμείτο Ξεν. συμπ. 2, 22, μελ. μιμήσομαι Ισοκ. 11, 40, ἀορ. ἐμιμησάμην Δημ. 22, 7, παρκ. μεμίμημαι Πλατ. Μενεξ. 238, ἀλλά παθ. Κρατ. 425, π. ἀορ. ἐμιμήθην, νόμ. 668, π. μελ. μιμηθήσομαι, πολ. 599. Παρ. μιμητέον Πλάτ.

Μι-μέ-ομαι (ὡς ἀνωτ.), μίμεο Σιμων. π. Πλουτ. ἠθ. σ. 748, παρατ. Ιων. ἐμιμέετο Ηρ. 4, 166, μελ. δωρ. μιμάσομαι Στοβ. 48, 64, ἀορ. Ιων. ἐμιμήσαο Ηρ. 3, 32, -ήσαντο, 1, 176, ἀορ. ἐ ερ. προστ. μίμησον Βοησπο-νάδ. Χρον. 4, σ. 636, παρκ. μεμίμαμαι Στοβ. 48, 64. Ἴδε μετρέω.

Μι-μνά-ζω (μείω, μίμνω), μόν. έν. άμετβ. μιμνάζει 'Ανθ. 4, 4, 6, και μετβ. μετχ. μιμνάζων 'Ομ. ύμν. 9, 6.

Μι-μνή-σκω (ένθυμίζω), ένερ. μόν. έν. συνθ. ύπομιμνήσκεις Πλατ. πολ. 427, άνα-Θουκ. 2, 89, μελ. ύπο-μνήσω Πλατ. Φιλ. 67, άορ. άν-έμνησα Ισοκ. 12, 130. 'Αλλά και Μέσ. έν. μιμνήσκομαι (ένθυμούμαι) Πλατ. 'Αξ. 368, μετγν. μνάομαι, -ώμαι Λουκ. Ψευδολ. 28, παρατ. έ-μνώμην Πλουτ. Δημητρ. 31, άλλα προύμνάτο Ξεν. άν. 7, 3, 18, μελ. άπο-μνήσομαι Θουκ. 1, 137, άνα-Δειναρχ. 1, 37, άορ. σπαν. μετγν. ά-παρ. μνήσασθαι Λουκ. Συρ. θε. 39, μετχ. προ-μνήσαμένη Ξεν. άπομν. 2, 6, 36, π. παρκ. άντι έν. μέσ. μέμνημαι Θουκ. 5, 26, ύποτ. μεμνώμαι Ψευδ. Δημ. προοιμ. 18, μεμνώμεθα Πλατ. πολιτ. 285, εύκτ. μεμνήτο, πολ. 7, 518, μεμνήσθε 'Ανδοκ. Ι. §. 142 και μεμνώμην και μέμνοιο Ξεν. 'Αν. 1, 7, 5, μεμνώτο Ξεν. Κυρ. 1, 6, 3, ύπερσ. έμειμνήμην Ξεν. Κυρ. 2, 1, 10, άορ. έμνήσθην 'Ισοκ. 10, 14, εύκτ. -θείην, 12, 92, προστ. μνήσθητι Ξεν. Κυρ. 1, 6, 16, -ητε 'Αντιφ. 6, 41, μελ. μνησθήσομαι Θουκ. 3, 90, μετ' όλ. μελ. μεμνήσομαι Πλατ. πολιτ. 285. Παρ. έπι-μνηστέον Πλατ.

Μι-μνή-σκω (ώς άνωτ.), ύπο-Αισχ. Περ. 989, προστ. μίμνησκε Οδ. ξ, 169, Θεογν. 1133, μετχ. ύπο-μιμνάσκων Θεοκρ. 21, 50, και ύπο-μνήσκουσα Ορφ. ύμν. 77, 6, μελ. μνήσω Ιλ. ο, 31, άνα-Σοφ. Οι. τ. 1133, μνή-σει Οδ. μ, 38, μετχ. ύπο-μνήσων Ηρ. 9, 6, άορ. έμνησας Οδ. γ, 103, Εύρ. 'Αλκ. 878, δωρ. έμνασεν Πινδ. Π. 11, 13, ύπ-Σοφ. Φιλ. 1169, ύποτ. μνή-ση Οδ. ξ, 170, δωρ. μνάσης Θεοκρ. 15, 36, μετχ. μνήσασα Ιλ. α, 407, π. παρκ. άντι μέσ. έν. μέμνημαι Ιλ. ι, 527, Εύρ. Ηλ. 188, έπ. β. έν. μέμνη-σαι Ιλ. ψ, 648, μέμνησαι, φ, 442, δωρ. μέμνησαι Θεοκρ. 5, 116, μέμνη-σαι (=ησαι) Οδ. ω, 115, μέμνηνται Πινδ. Ο. 6, 11, προστ. μέμνεο Ορφ. λιθ. 603, και μέμνησο 'Αριστ. Ιεπ. 495, και μεμνάσθω Πινδ. Ν. 11, 15, εύκτ. μεμνήμην Ιλ. ω, 745, μεμνήτο 'Αριστ. πλ. 991, και μεμνέφτο Ιλ. ψ, 361, μεμνάτο 'Επιγρ. ύποτ. μεμνώμεθα Σοφ. Οι. τ. 49, μεμνώμεθα Ηρ. 7, 47, άπαρ. μεμνησθαι Ιλ. τ, 231, δωρ. -νάσθαι Πινδ. Ο. 6, 92, μετχ. -ημένος Οδ. δ, 151, δωρ. -αμένος Πινδ. Ν. 7, 80, ύπερσ. έμειμνήμην Ηρ. 4, 164, μέμνηντο Ιλ. ρ, 364, δωρ. έμείμναντο Πινδ. Ι. 8, 27, γ. πλ. έμειμνάτο Ηρ. 2, 104, μεμνη- Ιλ. ρ, 364. 'Αλλά και μέσ. μιμνήσκομαι Οδ. ο, 54, και μνώμαι, α, 248, και έπ. μνάομαι, π, 77, μνάα, π, 431, μνώσθε Ορφ. 'Αργ. 557, βνώνται Οδ. α, 248, προστ. μιμνήσκειο Ιλ. χ, 268, και μνώσο 'Α-πολ. Ρ. 1, 896, ύποτ. μνώμεθα Οδ. ω, 125, άπαρ. μνάσθαι, ξ, 91 και μνάσασθαι, α, 39, μετχ. μνώμενος Θεοκρ. έπιγρ. 15, 4, μνώσμ- Οδ. δ, 106, και μνώμενος Ηρ. 1, 96, παρατ. έμνατο, 1, 205, θαμ. μνάσκετο Οδ. υ, 290, άναυξ. μνώμεθα, ω, 125, ύπεμνάσθε, χ, 38, μιμνήσκοντο Ιλ. υ, 722, έμνώοντο, β, 686, μνώοντο, λ, 71, μελ. ποιητ. έμνησάμην Ιλ. ω, Α. 667, δωρ. μνάσσομαι Θεοκρ. 17, 137, άορ. ποιητ. έμνησάμην Ιλ. ω, 602, Σοφ. Οι. τ. 564, έμνήσατο Κωμ. άποστ. 2, 575, μνήσατο Οδ. α, 29, μνήσαντο Ιλ. δ, 222, δωρ. -ασαμ-Αισχ. Ικ. 51, έπ-εμνασ-, χο. 623, θαμ. μνησάσκετο Ιλ. λ, 566, ύποτ. μνήση Οδ. θ, 462, μνησώμεθα Σιμων. Κ. 106, εύκτ. μνησαίμην Τυρτ. 12, 1, -αιτο Οδ. δ, 527, γ. πλ. -αίατο, η, 138, προστ. μνήσαι Ιλ. κ, 509, άπαρ. μνήσασθαι Οδ. η, 217, μετχ. -σάμε-

νος· ἰλ. τ, 314, π. ἀορ. ἐμνήσθην Ἡρ. 9, 46, Σοφ. Ἠλ. 373, 'μνήσθην Ἀριστ. ὄρν. 1632, ὄρν. μτχ. μνασθεὶς Πινδ. Ν. 9, 40, μελ. μνησθήσομαι Εὐρ. Μηδ. 933, μετ' ὄλ. μελ. μεμνήσομαι ἰλ. χ, 390. Εὐρ. Ἰππ. 1461, μεμνήσονται Ἡρ. 8, 62. Παρ. μνηστέον Ἰπποκρ. 2, 15· ἴδε μίμνω.

Μί-μνω (μένω, προσμένω, διαρκῶ) ἰλ. ν, 747, Αἰσχ. Ἀγ. 154, παρατ. ἔμιμνον ἰλ. ι, 661, Εὐρ. Ἀνδρ. 961, μίμ- ἰλ. ο, 689, θαμ. μίμνεσκεν Ορφ. λιθ. 108. Παρὰ δὲ πεζ. εἶνε σπάν. καὶ μτγν. Δουκ. Συρ. θε. 29· ἴδε μένω.

Μι-νύ-θω (ἐλαττώνω, μικρόν κάμνω, ἐξασθενίζω, ἀδυνατίζω) ποιητ. καὶ ἰων. πεζ. ἰλ. υ, 242, Αἰσχ. Εὐμ. 374, Ἰπποκρ. 4, 360, ὑποτ. παρα-μινυθέωσι, 2, 642, παρατ. ἐμινύθει, 3, 330, μινυθον Κ. Σμ. 3, 406, μινύθεσκον Οδ. ξ, 17, μελ. μινυθήσω Ἰπποκρ. 4, 388, ἀορ. ἐμινύθησα, 3, 322, παρχ. μεμινύθηκα, 4, 348, π. ἀορ. ἐμινύθη, 3, 249. Τούτου παρασχ. εἶνε μινυθίζω, ἀορ. ἐμινύθισα, 2, 154. ῥίζα μι-, μει-, μι-νύ-ω, μι-νύ-θω= min-uo λατ. μιν-υθ-άδιος, μιν-ύ-ζην=ὀλιγόδιον Ησυχ. μινυ-ρόν=μικρόν ὡς μινυ-ρίζομαι, μινύρομαι, μείων (=μινε-ίων), μει-όω, μυ-τίλη, μιστύλη, μιστυλάομαι, μιστύλλω.

Μινύρομαι (μετὰ σιγανῆς, μουρμουριστῆς φωνῆς κλαίω), μόν. ἐν. μινύρεται Σοφ. Οἰ. Κ. 671, προστ. μινύρεο Καμμ. λ. Παλ. 449, ἀπαρ. μινύρεσθαι Αἰσχ. Ἀγ. 16, μτχ. μινυρομένη Ἀριστ. ἐκκλ. 880· ἴδε μινύθω.

Μισγῶ ἴδε μίγνυμι.

Μισέω (μισῶ, ἀποστρέφομαι, ἐχθρεύομαι τινα) Ἰσοκ. 15, 122, παρατ. ἐμισουν Ξεν. Κυρ. 8, 8, 12, μελ. -ήσω Πλατ. Θεαιτ. 168, ἀορ. ἐμίσησα Ἰσοκ. 5, 77, παρχ. μεμίσηκα Πλατ. Φιλ. 44. Παθ. μισοῦμαι Θουκ. 2, 64, π. παρχ. μτγν. μεμίσημαι Ἡρωδν. 8, 5, 6, ἀλλὰ μτχ. -σημένος Ἰσοκ. 5, 137, π. ἀορ. ἐμισήθην, 8, 100, μελ. μτγν. μισηθήσομαι Δ. Κασ. 52, 39, μ. μελ. ἀντί παθ. μισήσομαι Φιλοστρ. Ἀπολ. 251. Παρ. μισητός Πλατ. -έος Ξεν.

Μισέω (ὡς ἀνωτ.), ἀορ. μισησεν ἰλ. ρ, 272, μ. μελ. ἀντί παθ. μισήσομαι Εὐρ. Τρ. 664. ῥίζα μισ-, μισ-έω. Τούτῃ συγγενῆ εἶνε τὰ λατ. mis-erus=ἀγλιος καὶ moes-ius=ἀνιαρός, σκυθρωπός.

Μισθῶ (δίδω τι ἐπὶ μισθῶ, μισθώνω) Δημ. 21, 155, μελ. -ώσω 27, 42, ἀορ. ἐμισθῶσα Λυσ. 7, 10, παρχ. μεμίσθωκα, 17, 5, π. παρχ. μεμίσθωμαι Ξεν. Κυρ. 6, 2, 10, π. ἀορ. ἐμισθώθην, ἀν. 1, 3, 1. Μέσ. μισθοῦμαι, -οῦνται, Κυρ. 6, 2, 20, παρατ. ἐμισθούμην Θουκ. 4, 76, μελ. -ώσομαι Δημ. 27, 40, ἀορ. ἐμισθώσάμην Λυσ. 3, 24, π. παρχ. ἀντί μέσ. μεμίσθωμαι, 17, 8, Ἰσαί. 6, 39, καὶ ὑπερσ. ἐμεμίσθωτο Λυσ. 3, 41.

Μισθῶ (ὡς ἀνωτ.) καὶ μέσ. μισθοῦμαι Ἡρ. 5, 62, ἀλλὰ -εῦνται, 3, 131, εὐκτ. -οῖτο Ἀριστ. ὄρν. 1152. ῥίζ. μ θ , μισθ-όω, μισθ-ός=μισθ-ό γοτθ. μισθ-ωσις, μισθ-ωτής. Κατ' ἄλλ. ὅμως εἶνε σύνθ. τὸ μισθός ἐκ τοῦ μισ-, μεδ- (μέδ-εἰν καὶ γερμαν. messen=μετρεῖν) καὶ θο-ς, ὅπερ παράγουσιν ἐκ τοῦ ἔσθω, ἔδω.

Μιστιλάομαι ἢ μιστυλάομαι (διὰ μιστύλης ἀρύομαι, χουλιαριάζω) ὡς

Μιτυλήνη καὶ Μυτιλήνη Ἀριστ. ἱππ. 827, παρατ. -ἄτο Λουκ. Λεξ. 5, παρκ. μεμιστόλημαι Ἀριστ. πλ. 627, ἀλλὰ παθ. ἱππ. 1168· ἴδε μινύθω.

Μνάομαι ἴδε μιμνήσκω.

Μνη-μορ-εύω (μιμνήσκομαι, ἐνθυμοῦμαι, ἀναφέρω) ἄττ. Ἰσοκ. 1, 47, παρατ. ἐμνημόνεον Αἰσχιν. 2, 76, μελ. -εύσω Ἰσοκ. 12, 136, ἄορ. ἐμνημόνευσα Πλατ. πολ. 544, παρκ. μτγν. ἀπομνημόνευσα Πλουτ. π. κοιν. ἐνν. 26, 370, ἐμνημόνευκα Ἰωσ. Ἀπ. 1, 1, ἀπ-ἐμνημόνευκας Πλατ. νόμ. 672. Παθ. ἐν. μνημονεύμενα Θουκ. 1, 23, παρατ. ἐμνημονεύετο, 2, 47, π. παρκ. δι-ἐμνημόνευται, Κριτί. 117, π. ἄορ. ἐμνημονεύθη Ἰσοκ. 12, 192, μ. ἄορ. ἐμνημονεύσάμην Γαλην. 15, 50, μ. μελ. ἀντί παθ. μνημονεύσεται Εὐρ. Ἡρακλ. 334. Παρ. μνημονευτός Ἀριστοτ. ἴδε μένω.

Μνήσκομαι ἴδε μιμνήσκω.

Μνη-στ-εύω (ζητῶ γυναῖκα εἰς γάμον, ἀρραβωνίζομαι), Πλατ. νόμ. 773, παρατ. ἐμνήστευον Ξεν. Ἑλλ. 6, 4, 37, μελ. -εύσω Ἰσοκ. 10, 39, ἄορ. ἐμνήστευσα, 10, 20, παρκ. μτγν. μεμνηστευκῶς Δ. Σικ. 18, 23. Παθ. μνηστεύεσθαι Ἰσοκ. 10, 39, π. παρκ. μεμνήστευμαι Π. Δ. Δευτ. 22, 28, ἀλλ' ἐμνήστ- (ἀλλ. μεμνηστ-) Ν. Δ. Λουκ. 1, 27. Μέσ. μτγν. μνηστεύομαι Ἀπολλδ. 2, 5, 12, παρατ. ἐμνηστεύοντο Λουκ. δις κατ. 27, ἄορ. ἐμνηστεύσάμην Πλουτ. Λυσανδ. 30, ὑπο- Ἀριστοτ. πολιτ. 5, 4, 7, π. παρκ. ἀντί μέσ. μεμνηστευμένος Λουκ. ὄν. 26.

Μνη-στ-εύω (ὡς ἀγωγ.), δωρ. μναστεύω, ἀπαρ. μναστεύειν (ἀλλ. μνηστεύειν) Θεοκρ. 22, 155, παρατ. μνήστευον Ησ. ἀποσπ. 41, δωρ. μτγ. μναστεύσας Θεοκρ. 18, 6, π. ἄορ. δωρ. ἐμναστεύσθη Εὐρ. I. T. 208· ἴδε μαίνω.

Μολεῖν ἴδε βλώσκω.

Μολόνω, μεμόλυσμαι Ἀριστ. μετεωρ. 4, 3.

Μον-αρχέω (ἄρχω μόνος) ὁμαλ. καὶ ἰων. μουναρχέω, μτγ. μουναρχέων Ηρ. 5, 61, ἄορ. ἐμονάρχησε, 5, 46· ἴδε μονῶω.

Μον-όω (ἀπομονώνω) ὁμαλ. ἄορ. ἰων. μούνωσε Οδ. π, 118, μτγ. μουνώσας Ἀνθ. 9 451, π. παρκ. μεμουνωμένος Ηρ. 1, 102, π. ἄορ. μουνωθεῖς Οδ. ο, 386, μουνωθεισέων Ηρ. 4, 113. Ῥίζ. Γεν-, Φον-, μον- (εἷς, μία), μόν-ος, οἶνος ἢ οἶος (=ὄν-ιος)=μόνος, =un-us λατ. οἶν-ίσειν=μον-άζειν Ησυχ. μον-όω, μόν-ωσις, μον-αρχέω, μονό-κερως, μονό-κλωνος, οἰ-όω, οἷ-ω, οἷ-ομαι, οἰ-ωνός, οἶων-ίζομαι.

Μόργγνυμι ἴδ' ὁμόργγνυμι.

Μορμολύττομαι (φοβίζω, φοβοῦμαι) Ξεν. συμπ. 4, 27, ὑποτ. -τηται Πλατ. Κριτ. 46, μτγ. -όμενος, Ἀξ. 364, παρατ. ἐμορμολύττετο Κωμ. ἀποσπ. 2, 235, ἄορ. μτγν. μορμολυζάμενο, Γαλην. 10, 106. Ῥίζα πεποιημ. μυρ-, μύρ-ω, μορ-μύρ-ω, μορμώ, μόρ-μο-ς, μορ-μορ-ύζω,

μορ-μολ-ύκειον, μορ-μολύσσομαι ἢ μορ-μορ-ύσσομαι (=μορ-μολ-υκίωμα),
 μιγ-μιγ-ο=μορμύρω λατ. μουρμουρίζω.

Μορ-ύσσω (μολύνω, λερώνω, μιγνύω) ἐπ. μτγν. ἀορ. ἐνερ. εὐκτ. μορ-
 ζαις Νικ. ἀλ. 144, π. παρκ. μεμορυχμένος Οδ. ν, 435. ῥίζ. μορ-, μελ-,
 μολ- (μέλας, μελαίνω, κοιν. μαυρίζω, μολύνω), μορύσσω (μορ-υχ-ίω) ἢ
 δὲ ἀρχαία παραγωγή ἐκ τοῦ μόρου δὲν φαίνεται πλέον πιθανή.

Μουσιζῶ (τραγουδῶ, μουσικὸν ὄργανον παίζω), δωρ. -ισδω (ἄλλ. μου-
 σίζω) Θεοκρ. 8, 38, μτγ. -ισδων, 11, 78. μέσ. ἀντι ἐνερ. μτγ. μουσιζό-
 μενος Εὐρ. Κυκλ. 489. ἴδε μαινῶ.

Μυδαίνω (ὕγραίνω, μουσκεύω, λυώνω), ἀπαρ. μυδαίνειν Λυκοφρ. 1008,
 ἀορ. μτγ. μυδῆνας Ἄπολ. Ρ. 3, 1041. ῥίζ. μυδ-, μυδ-ος, μυδ-άω, μυδ-
 αίνω, μυδ-αλέος, μυδῶντες=διυγραίνοντες, σητόμενοι Ησυχ. μυδ-άομαι=
 μυσάττομαι, ἐ-μυδ-άζατο=ἐμυσάζατο Νικ. ἀλ. 482, μύσος (μύδ-σος).

Μυδάω (εἶμαι κάθυγρος, στάζω ἐξ ὑγρασίας), μυδῶσι Νικ. θηρ. 423,
 ὑποτ. μυδῆτη Ἴπποκρ. 874, καὶ 909, ἀπαρ. μυδᾶν Πολυδ. μτγ. μυδῶσα
 Ἄπολ. Ρ. 4, 1529, ἀορ. μυδῆση Ἴπποκρ. 590, 33, μτγ. μυδῶσας Σοφ. Οἰ.
 τ. 1278. ἴδε μυδαίνω.

Μῦ-έω (εἰσάγω εἰς τὰ μυστήρια, κατηγῶ, διδάσκω), ἀπαρ. μυσῖν
 Πλατ. ἐπιστ. 333, μτγ. μῦδων Ἄνδοκ. 1, 132, παρκατ. ἐμύει Φιλοστρ.
 Ἄπολ. 198, μελ. -ήσω Δημ. 59, 21, ἀορ. ἐμύησα Πλουτ. ἠθ. 607, ἀ-
 παρ. μῦῆσαι Δημ. 59, 21, παρκ. μεμύηκα Ἡλιοδ. 3, 14. Παθ. μῦέ-
 ται Ηρ. 8, 65, μτγ. μυσόμενος Πλατ. Φαιδρ. 250, παρκ. μεμύημαι, Γοργ.
 497, π. ἀορ. ἐμύηθην Φιλοστρ. Ἄπολ. 292, εὐκτ. μῦθηεῖν Πλατ. συμπ.
 209, π. μελ. μῦθηθήσομαι Ἀλκίφρ. 2, 4, 21, μ. μελ. ἀντι παθ. μῦήσο-
 μαι Φιλοστρ. Ἄπολ. 4, 156, ἀλλὰ καὶ ἐνερ. 452 ἴδε μύω.

Μύζω (μῦ μῦ κάμνω, βογγῶ, γογγύζω) Ξεν. ἀν. 4, 5, 27, μτγν.
 ἐκ-μύζω Αἰλ. Ι. Ζ. 3, 39, ἀορ. ἐμύζησα Ὀππ. ἀλ. 2, 407, μτγ. μύ-
 σας (ἐκ ῥ. μύω) Πλουτ. Πομπ. 60, μελ. μύζω Δ. Λαερ. 40, 118.

Μύζω (ὡς ἄνωτ.). Ἴπποκρ. 8, 592, καὶ μυζέω, 2, 490. παρατ. ἔμυζε
 8, 594, ἀορ. ἐξ-εμύζησα Ἰλ. δ, 218, καὶ ἔμυζα Κωμ. ἀποσπ. 4, 92, ἐπ-
 Ἰλ. θ, 457, καὶ ἔμυσα Ἴπποκρ. 3, 546. Παθ. εὐκτ. μύζοιτο Αἰσχ. Εὐμ.
 117, μ. ἀορ. ἐπεμύζατο=ἐπεστέναζεν, ἐπεγόγγυσεν Ησυχ. ἴδε μύω.

Μυθ-έω (λέγω, διηγούμαι, ὀνομάζω) μτγν. Δημοκρ. π. Στοβ. 98, 61,
 ἀορ. μυθήσας Φωτ.

Μυθ-έω (ὡς ἄνωτ.), μτγ. μυθεσαι (ἀντι μυθεσαι) Εὐρ. Ι. Α. 789.
 Εὐχρ. εἶνε ἀποθ. μέσ. μυθέομαι Ἰλ. η, 76, δωρ. -εῦμαι Θεοκρ. 10, 21, β.
 ἐν. μυθεταί (ἀντι μυθέσαι) Οδ. θ, 180, καὶ μυθεταί, β, 202, -θετθε Αἰσχ.
 Ικ. 277 μτγ. -θούμενος Σοφ. Αἴ. 1162, παρατ. ἐμυθεόμην Οδ. μ, 451, μυθεό-
 μην, δ, 452, δοῦκ. μυθείστην, γ, 140, μυθεῦντο Ἄπολ. Ρ. 1, 458, θαμ.
 μυθεσκοντο Ἰλ. σ, 289, μελ. μυθήσομαι Οδ. λ, 328, Σοφ. Αἴ. 865, -θήσαι
 Οδ. τ. 500, ἀορις. μυθήσατο Ἰλ. ρ, 200, εὐκτ. -σαιμην, γ, 235, προστ.
 -ήσασθε, ζ, 376, ἀπαρ. -ήσασθαι, λ, 201, δωρ. προτιμυθήσασθαι (=προσ-
 μυθήσασθαι) Οδ. λ, 143. ἴδε μύω.

Μυθ-ίζω (μυθέω, μυθέομαι) Μανεθ. 1, 238, δωρ. άπαρ. -ίτθεν Θεοκρ. 10, 58, μτγ. -ίζοισα. 20, 41, Λακων. προστ. μύσιδδε Ἄριστ. Λυσ. 94, άπαρ. μύσιδδειν, 1076, άορ. μύσιζαι, 981. Μέσ. μυθίζομαι Στοβ. 85, 19, εύκτ. -ίζοιτο Ορφ. Ἄργ. 192. ἴδε μυθέω.

Μυκ-άομαι (μυγγρίζω, επί βοός) Πλατ. πολ. 396, παρατ. έμυκᾶ-το, πολ. 615, μελ. μυκήσομαι Λουκ. Φαλ. (1), 44, άορ. έμυκήσαντο, Παιουσ. 9, 49, 4.

Μυκ-άομαι (ώς άνωτ.) Εύρ. Ηρ μ. 870, παρατ. έμυκάτο Ἄριστ. βατρ. 562, μυκάτο Ἐπιγρ. μελ. μυκήσομαι Ἄνθ. 9, 730, άορ. έμυκήσαντο Θεοκρ. 16, 37, μυκήσατο 26, 20. δωρ. μυκάτατο (άλλ. -κήσατ-), 22, 75, μτγ. -ησάμενος Ἄριστ. νεφ. 292, παρκ. 6. μέμυκα Ησ. έρ. 506, Αισχ. ix. 354, έν τμήτ. Ιλ. ω, 420. άμφι- Οδ. κ, 227, μτγ. μεμυκός Ιλ. σ, 580, ύπερσ. έμειύκειν Οδ. μ, 395, άορ. α. μυκήσας Ἄνθ. 6, 220, άορ. 6. έπ. μύκων Ι. υ, 260, μύκων, μ, 460, μελ. μυκήσω Χρ. Σιβ. 8, 349. Μέσ. μύκομαι, -ομνάων Χρ. Σιβ. 2, 9. ἴδε μύζω.

Μύν-ασθαι ἴδε άμόνω.

Μυλιάω (τρίζω τούς όδόντας, τās μύλας), μτγ. μυλιόωντες Ησ. έρ. 528 ῥίζα μυ-, μύλ-η=μολ-α λατ. μύλ-ος, μυλ-ωθρός, μυλ-ιάω, μύλλω (=μυλ-ίω) μολ-ο λατ. μύλ-αι, μυλό-δοντες, μυλ-ίται.

Μύρω (βέω), παρατ. μύρον (=έμυρον) Ησ. άσπ. 432. Μέσ. μύρομαι (κλαίω, δακρύω, βρέχομαι με δάκρυα, θρηνώ, μυρολογώ) Ιλ. τ, 243, ύποτ. μύρρηι Θεοκρ. 16, 31, προστ. μύροο Βίων 1, 68, άπαρ. μύρεσθαι Ἄπολ. Ρ. 4, 664, μτγ. -όμενος Ιλ. ψ, 14, παρατ. μύροτο Ησ. έρ. 204, μύροντο Ιλ. τ, 6, άορ. έμύρατο Μόσχ. 3, 91, μύρ-, 3, 37, άπαρ. μύρασθαι, 3, 73

Μυσάζω (μυσάττω, μολύνω, μιαίνω) μτγν. έν. Ἄκυλ. Βασίλ. Α. 25, 26. Εύχρ. παρά κλασ. τó μέσ. ως άποθ. μυσάττομαι (άποστρέφομαι, συχάινωμαι, άηδίαν αισθάνομαι) Ξεν. Κυρ. 1, 3, 5, παρατ. έμυσάττοντο Λουκ. Πρ. λόγ. 4, π. μελ. άντι ένερ. μυσχαθήσομαι, έτ. διαλ. 11, 3, π. άορ. άντι ένερ. έμυσάθηην, ύποτ. μυσχαθήης, ένύπν. 8, μτγ. -θείς, δις κατ. 21, Εύρ. Μηδ. 1149 ἴδε μυδαίνω.

Μύσσω ή ττω, μόν. έν. συνθ. άπο-μύσσω Ἄνθ. 11, 268, -ττω Πλατ. πολ. 343, προ-μύσσω Ἰπποκρ. 9, 256, άορ. ύποτ. άπο-μύζη Δ. Λαερ. 6, 44, π. ύπερσ. άπ-εμέμυκτο Κωμ. άποσπ. 4, 245. Μέσ. μύσσομαι Ἰπποκρ. 6, 606, άπο-μύττομαι Ξεν. συμπ. 15, άορ. μτγ. άπο-μυζάμενος Ἄριστ. ίππ. 940. ῥίζα μυγ-, άπο-μύσσω (=μυκ-ίω)=mung-ο λατ. μυκ-τήρ, μύζα.

Μυχθίζω (φυσώ σκωπτικώς με κεκλεισμένα χείλη, μουθουρίζω), μυχθίζεις Ἄνθ. 5, 179, μτγ. δωρ. μυχθίζοισα Θεοκρ. 20, 13. ἴδε μύζω.

Μύω (κλείομαι, συγκλείομαι, μετβ. κλείω ίδ. τούς όφθαλμούς) Πλατ. σοφ. 239, μελ. μτγν. μύσω Νικηφ. 7, 15, άορ. ύποτ. ζυμ-μύση Πλατ. Τιμ. 45, Ἄριστοτ. μετεωρ. 4, 3, 20, μτγ. μύσας Πλουτ. Πομπ. 60, π. παρκ. μέμυκα Ἄριστοτ. προβλ. 41, 2, μτγ. συμ-μεμυκός Πλατ. Φαιδρ. 251.

Μύω (ὡς ἄνωτ.) Σοφ. ἀποσπ. 754, μελ. μύσω Λυκοφρ. 988, ἀορ. ἔμυσα Ἰπποκρ. 5, 234, ἔμυσε ἐν ἄρσ. Ἀνθ. 7, 630, μύσαν Ἰλ. ω, 637, κατήμυσαν Ἀπολ. Ρ. 2, 864, μτχ. μύσας Σοφ. Ἀντ. 421, παρκ. μέμυκα ἐν τμήσ. Ἰλ. ω, 420, μτχ. μεμυκῶς Ἀνθ. παραρτ. ἐπιγρ. 48. Ῥίζα μυ-, μύ-ω, μυ-άω, μυ-έω, μυ-ἰνδα, μοι-μυ-άω, μυ-κός=ἄφωνος; Ησυχ. =mu-tus λατ. μυ-γμός, μύζω (=μυγ-ίω), μύ-στης, μυ-στήριον, μύ-θος, mu-la=στόμα ἀρχ. γερμ. =mu-ki-ain σανσκρ. μυ-θ-έτης, μυθ-ίζω, μυ-χός, μυ-χ-θ-ίζω, μυ-χ-θ-ισμός, μυκ-άομαι, μῶ-μος, μω-μάομαι, ἀ-μύ-μων.

Μῶμαι· ἴδε μάω.

Μωμάομαι (μέμφομαι, ψέγω, σκώπτω), μόν. π. ἀορ. σπαν. ὑποτ. μωμῆθῃ Ν. Δ. Κορινθ. Β. 6, 3, καὶ μ. ἀορ. εὐκτ. μωμῆσαιτο Λουκ. θε. διαλ. 20, 2, ἀπαρ. -ήσασθαι, ἴστ. συγγρ. 33.

Μωμάω, ἰων. μωμέω (ὡς ἄνωτ.), μωμᾶ Ἀριστ. ὄρν. 171, ὑποτ. μωμῆθῃ Οδ. ζ, 274, ἀπαρ. μω-μεῖν (ἄλλ. μωμεύειν) Ησ. ἔρ. 754. Εὐχρηστότ. μωμάομαι, ἰων. μωμέομαι, -εῦνται Θεογν. 369, μτχ. -εύμενος, 169, μελ. μωμῆσονται Ἰλ. γ, 412, ἀορ. ἐμωμησάμην Αἰσχ. Ἀγ. 277, μωμῆσατο Κ. Σμ. 12, 563, μωμάσατο Θεοκρ. 9, 24, εὐκτ. μωμῆσαιτο Θεογν. 875. Παρ. μωμητός Αἰσχ. Ἐπτ. 508· ἴδε μύω.

Ν.

Ναιετάω (οἰκῶ, διατρίβω ἐπὶ πόλεων, κεῖμαι) μετβ. καὶ ἀμετβ. μόν. ἐν. καὶ παρατ. Οδ. ι, 21, -ετάει Ησ. θε. 775, -άουσι Ἰλ. δ, 45, ἀπαρ. -άειν Ἀπολ. Ρ. 3, 680, μτχ. -άων Οδ. ρ, 523, παρα- Σοφ. Τρ. 635, εὐ-ναιετάωσα Ἰλ. ζ, 415, ναιετῶν Σοφ. Ἀντ. 1123, παρατ. θαμ. ναιετάασκεν Ἰλ. β, 844· ἴδε ναίω.

Ναίω (κατοικῶ, διατρίβω, κατοικίζω) Ἰλ. π, 235, Αἰσχ. Πρ. 809, δωρ. γ. πλ. ναίοισι Πινδ. Π. 12, 26, ἀπαρ. ναίειν Σοφ. Οἰ. Κ. 812, ἐπ. ναίε-μεν Ἰλ. ο, 190, ναίεμεναι Οδ. ο, 240, μτχ. ναίων Ἰλ. ζ, 15, Ἀριστ. βατρ. 324, θηλ. ναίοισα Θεοκρ. 2, 71, παρατ. ἐναίον Ἰλ. β, 824, Αἰσχ. Πρ. 452, νατ- Ἰλ. ε, 710, θαμ. ναίεσκε, π, 719, ἀορ. ἐνασσα Ομ. ὕμν. Ἀπολ. 120, κατ- Ησ. θε. 329, νάσσα Οδ. δ, 174 ἐγκατ-ἐνασσαν Ἀπολ. Ρ. γ, 116, ὑποτ. ἀπο-νάσσωσιν Ἰλ. π, 86, π. παρκ. μτγν. νένασμαι Ἀνθ. παραρτ. ἐπιγρ. 51, 8, μτχ. -ασμένος Δ. Περ. 264, ἀορ. ἐνάσθη Σοφ. ἀποσπ. 795, νάσθη Ἰλ. ξ, 119, ἀπ-ἐνάσθη Ἐὐρ. Μηδ. 166, γ. πλ. κατ-ἐνάσθεν (= -ησαν) Ἀριστ. σφ. 662, μ. μελ. μτγν. ἀπο-νάσσεται Ἀπολλίν. Φαλ. 51, 9, ἐν-νάσσουνται Ἀπολ. Ρ. 3, 1749, ἀπαρ. μετβ. νάσσεσθαι, 2, 749, μ. ἀορ. νάσσατο Ησ. ἔρ. 637, ἀπ-ενασσ- Ἰλ. β, 629, μτγν. ναιήσαντο Δ. Περ. 349, μτχ. κατα-νασσαμένη Αἰσχ. Εὐμ. 929. Ῥίζα να-, ναίω (=νασ-ίω), ναι-έτης, ναι-ετάω, να-ός, νε-ός. Τούτου συγγεν. θεωρεῖται τὸ νέομαι.

Ναίω (ρέω)· ἴδε νάω.

Νάσσω ἢ -ττω (θλίβω, ζουλίζω, καταπατῶ, ἐπισωρεύω) Στοβ. (Ἐ-πικτητ.) 121, 29, [παρατ. ἐναττον Ἀθην. (Ἰππόλοχ.), 4, 130, παρκ.

νένασμαι Ἀλκίφρ. 3, 47, καὶ νέναγμαι Ἄρρ. ἀν. 6, 24, 4, ὑπερσ. νένακτο Ἰωσ. ἰουδ. πόλ. 1, 17, 6.

Νάσσω (ὡς ἀνωτ.), ἀορ. ἕναξα Οδ. φ. 122, μτχ. κατα-νάξαντες Ηρ. 7, 36, π. παρκ. νένασμαι Ἀριστ. ἐκκλ. 840, καὶ νέναγμαι Ἰπποκρ. 7, 520. Παρ. ναστός Ἰπποκρ. ῥίζα κνα- (κνάω, κνίζω, κνάμπτω), νακ-, νάκ-η, νάκ-ος, νάσσω (=νακ-ίω), νακ-τός, νασ-τότης· πρβλ. νήθω.

Ναυ-πηγ-έω (κάμνω πλοῖον) Πλατ. Ἀλκ. 1, 107, παρατ. ἐναυπήγουν Πολυβ. 1, 36, π. παρκ. νεναυπηγημένος Ἀριστοτ. ἠθ. Εὐδ. 7, 14, ἀορ. -ήθην Θουκ. 1, 13. Μέσ. ναυπηγοῦμαι Αἰσχίν. 3, 30, παρατ. ἐναυπηγοῦμην Θουκ. 1, 31, μελ. -γήσομαι Δημ. 17, 28, ἀορ. -ησάμην Θουκ. 6, 90, π. παρκ. ἀντι μέσ. νεναυπηγημένος Δ. Σικ. 20, 16.

Ναυ-πηγ-έω (ὡς ἀνωτ.), μέσ. ἰων. ἀπαρ. ναυπηγέεσθαι Ηρ. 1, 27, μτχ. -εὔμενος Ηρ. 6, 46.

Ναυ-στολέω (στέλλω ναῦν, πλέω, ταξιδεύω) μτγν. Λουκ. Λεξ. 2, μελ. ναυστολήσω Ἀλκίφρ. 2, 4, π. ἀορ. ναυστολήθεις Δ. Σικ. 4, 13.

Ναυ-στολέω (ὡς ἀνωτ.), μτχ. -λεῖν Εὐρ. Ορ. 741, παρατ. ἐναυστόλουν Σοφ. Φιλ. 279, μελ. -ήσω Εὐρ. ἰκ. 474, παρκ. μτχ. συν-νεναυστολήκως Σοφ. Φιλ. 550. Παθ. μτχ. ναυστολούμενα Εὐρ. ἀποσπ. Μελαν. 27, μ. μελ. ἀντι παθ. ναυστολήσομαι, Τρ. 1048· ἴδε νέω.

Ναυτιάω (πάσχω ναυτίαν) Πλατ. νόμ. 639, Ἀριστ. θεσ. 882, καὶ παρατ. ἐναυτίων Λουκ. νεχυομ. 4· ἴδε νέω.

Ναυ-τίλλομαι (εἶμαι ναύτης, ταξιδεύω), ὑποτ. -ληται Ἀριστοτ. I. Z. 9, 37, 29, ἀπαρ. -λεσθαι Πλατ. πολ. 551, μτχ. -λόμενος Λουκ. Τοζ. 4, ἀορ. ναυτίλασθαι Δ. Κασ. 56, 3.

Ναυ-τίλλομαι (ὡς ἀνωτ.) Σοφ. Ἄντ. 717, Ηρ. 1, 202, -λεται Οδ. δ, 672, εὐκτ. -λοῖντο Ἀπολ. Ρ. 1, 918, ἀπαρ. -λεσθαι Οδ. ξ, 246, μτχ. -λόμενος Ηρ. 2, 178, παρατ. ἐναυτίλλομην, 1, 163, ναυτίλλοντο Ἀπολ. Ρ. 4, 299· ἴδε νέω.

Νά-ω (κατοικῶ)· ἴδε ναίω.

Νά-ω (ρέω) Πλατ. Φαιδρ. 264.

Νά-ω (ὡς ἀνωτ.), νάουσιν Ἰλ. φ, 197, μτχ. νάων Ἀπολ. Ρ. 4, 1298, παρατ. νᾶεν Καλλ. Ἄρτ. 224, ναῖον (ἄλλ. νᾶον) Οδ. ι, 222. Μέσ. ἢ παθ. ναόμενοι Νικ. ἀποσπ. 2, 58, ναομένοισιν (ἄλλ. ναιομένοισιν) Ἀθην. 15, 684· ἴδε νέω (πλέω).

Νεᾶνιεύομαι (εἶμαι νεανίας, νεανικῶς, ἀσκέπτως φέρομαι) ἀποθ. Πλατ. Γοργ. 482, μελ. -εὔσομαι Δημ. 19, 242, ἀορ. ἐνεανιευσάμην, 19, 194, π. παρκ. νεανιευμένος, 21, 18, ἀορ. μτγν. νεανιευθεις Πλουτ. Μαρ. 29. Τούτου παρασχ. εἶνε νεᾶνισκεύομαι, -εται Κωμ. ἀποσπ. 2, 434, ἀπαρ. -εσθαι Ξεν. Κυρ. 1, 2, 15, μτχ. -όμενος Πλουτ. ἠθ. 102. ῥίζα νεF-, νέ-ος=ΠΟΥ-US λατ.=ΠΑΥ-AS σανσρκ. νε-ός, νε-αρός, νεαν-ίας, νεανιεύομαι, νέ-αζ, νε-οχ-μός, νε-οσσός (=νεοκ-ιός), νε-οττ-ιά, νεβρός (=νεF-ορός), νε-άω.

Νε-άω και νε-όω (ἀνανεώνω, ὀργώνω τὸν ἀγρόν) μ.τ.ν. Θεοφρ. αἰτ. Φ. 3, 20, 1, ἀορ. ὑποτ. νεάσωσι, 3, 20, 8, προστ. νεώσατε Π. Δ. Ίερ. 4, 3.

Νε-άω και νε-όω (ὡς ἀνωτ.), ἀπαρ. νεῶν Ἀριστ. νεφ. 1117, ἀοριστ. προστ. νέωσον Αἰσχ. ἰκ. 534. Παθ. νεωμένη Ησ. ἔρ. 460, μ. ἀορ. ἐνεώσατο Ἀνθ. παραρτ. ἐπιγρ. 147. Παρασχ. νεοχμῶω, ἀπαρ. -χμῶσιν Ηρ. 4, 201, ἀορ. ἐνεόχμωσα, ἀπαρ. -χμῶσαι, 5, 19. ἴδε νεανιεύομαι.

Νεικέω (φιλονεικῶ, ἐρίζω) και νεικεῖω (ἄλλ. νεκειῶ) ἰλ. δ, 359, νεικεῖ, α, 521, γ. πλ. νεικεῖσαι, υ, 254, νεικεῖσιν Θεοφρ. 1, 35, ὑποτ. γ. ἐν. -κειῖ Οδ. ρ, 189, -κειῖσι ἰλ. α, 579, ἀπαρ. -εῖσιν, β, 277, μ.τ.χ. -εῖων Ηρ. 9, 55, ἐπ. -εῖων Ησ. θε. 208, παρατ. ἐνεῖκεον ἰλ. σ, 498, -κεε Ηρ. 8, 125, νεῖκεον ἰλ. μ, 268, νεῖκεε, β, 224, νεικεῖον Οδ. μ, 26, θαμ. νεικεῖσκον ἰλ. δ, 241, νεικέσκομεν (ἄλλ. νικάσκομ-) Οδ. λ, 512, μελ. νεικέσω ἰλ. κ, 115, ἀορ. ἐνεῖκεσα, γ, 59, νεῖκεσα, κ, 158, -εσσα, η, 161. Ῥίξα Ρικ-, (εἶκω=ὑποχωρῶ), νεικέω, νεικ-εῖω νεικ-ος, νικάω (=νι-Ρικ-άω)=vinc-o λατ. νίκη.

Νεῖσσομαι· ἴδε νίσσομαι.

Νεῖφει· ἴδε νίφει.

Νεμ-έθω (μοιράζω, διανέμω) ἐπ. μ.τ.χ. νεμέθων Νικ. θηρ. 430. Μέσ. παρατ. νεμέθοντο ἰλ. λ, 635. ἴδε νέμω.

Νεμ-εσ-άω (ἀγανακτῶ δι' ἀδικίαν, νέμεσιν ἢ δικαίαν ἀγανάκτησιν αισθάνομαι, ἐντρέπομαι, αἰδοῦμαι) σπάν. Πλατ. νόμ. 927, παρατ. ἐνεμέσων Πλουτ. Συλ. 6, μελ. -σήσω Ἀριστοτ. ῥητ. 2, 9, 8, ἀορ. ἐνεμέσθησα Δημ. 20, 161. Μέσ. μ.τ.ν. νεμεσάομαι Δ. Ἀλ. 8, 50, π. ἀορ. ἀντι μέσ. ἐνεμεσθήθη Πλουτ. Κατ. νεωτ. 38.

Νεμ-εσ-άω (ὡς ἀνωτ.) ἰλ. δ, 413, ἐπ. προστ. -έσσα Οδ. ψ, 215, φ, 147, παρατ. ἐνεμέσσα ἰλ. ν, 16, ἀορ. νεμέσησε, δ, 507, νεμέσησαν Οδ. φ, 285, ἀπαρ. δωρ. νεμεσάσαι Πινδ. 1. 1, 3. Μέσ. νεμεσάομαι, -εσσῶμαι ἰλ. ν, 119, νεμεσᾶται Οδ. ζ, 284, μελ. -σήσομαι, κ, 129, και νεμεσῶμαι Οδ. δ, 195, -σήσειαι ἰλ. κ, 115. νεμεσῆσεται, ρ, 93, ἀορ. σπαν. νεμεσῆσαιτο Οδ. α, 228, π. ἀορ. νεμεσῆσθη, α, 119, γ. πλ. -έσσηθεν (=ἤθησαν) ἰλ. β, 223, ὑποτ. -εσσηθῶμεν, ω, 53, προστ. -εσσηθητε, π, 544, μ.τ.χ. -εσσηθῆις ο, 211. ἴδε νέμω.

Νεμ-εσ-ίζομαι (ὀργίζομαι τι, ἀγανακτῶ, αἰδοῦμαι), ἀποθ. ἐπ. και μόν. ἐν. ἰλ. β, 226 και παρατ. νεμεσίζετο Οδ. α, 263 ἴδε νέμω.

Νέμ-ω (διανέμω, μοιράζω) Θουκ. 1, 71, παρατ. ἔνεμον Πλατ. Πρωτ. 320, μελ. ἀπο-νεμῶ, Φιλ. 65, μ.τ.ν. νεμήσω Λογγ. ποιμ. 2, 23, ἀορ. ἔνεμα Ἀντιφ. 5, 40, παρκ. δια-νεμένηκα Ξεν. Κυρ. 4, 5, 45, π. παρκ. νεμένηκημ Πλατ. Παρμ. 144, π. ἀορ. ἐνεμήθην Δημ. 59, 104, ἀλλ' ἐνεμήθην (ἄλλ. ἤθην) Δημ. 36, 38, ἀπαρ. νεμηθῆναι (ἄλλ. τηθηθῆναι) Αἰσχίν. 2, 175, π. μελ. μ.τ.ν. νεμηθήσεται Πλουτ. Ἀγ. 14. Μέσ. νέμομαι Θουκ. 1, 10, παρατ. ἐνεμόμην, 3, 68, μελ. νεμοῦμαι, ἀπαρ. νεμῆσθαι Δημ. 21, 203, μ.τ.ν. νεμήσομαι Δ. Ἀλ. 8, 71, και παθ. δια-νε-

μήσεσθαι Ἄππ. ἐμφ. πόλ. 4, 3, ἀορ. ἐνεμιάμην Λυσ. 16, 10, μὴ ἀττ. ἐνεμησάμην Ἀθην. (Κλερχ.), 11, 58, π. παρκ. ἀντί μεσ. νενεμημένος Διμ. 47, 35. Παρ. δια-νεμητέον Ξεν.

Νέμ-ω (ὡς ἄνωτ.), παρ. νέμεν Οδ. χ, 357, ἔνεμον Οδ. θ, 470, μελ. νεμῶ Σοφ. Αἴ. 513, ἀορ. νείμαν Ἰλ. γ, 274. Μέσ. νέμομαι, νέμει Οδ. ι, 449, νεμόμεσθα Σοφ. Φιλ. 707, ὑποτ. νέμῃαι Ἰλ. υ, 185, μελ. ἰων. ἀνα-νεμείται Ηρ. 1, 173. ῥίζα νεμ-, νέμ-ω, νέ-μομαι, νομ-ή, νομ-άω, νέμ-ησι, νεμ-έτωρ, νομ-εύς, νομ-άς, νομ-αδικός, νέμ-εσις, νεμ-εσάω, νεμεσίζομαι, νεμέθω, νέ-μος, Νεμ-έα, νόμ-ος, παρα-νομ-έω, νομ-ίζω, νόμ-ισμα, νομ-ός, nem-us=νέμ-ος λατ. num-erus=ἄριθ-μός ὡς.

Νέ-ο-μαι (ὕπαγω, ἐπανέρχομαι παλινοστέω), νένονται Ξεν. Κυρ. 4, 1, 11.

Νέ-ο-μαι (ὡς ἄνωτ.) Ἰλ. γ, 257, συνηρ. νεύμαι, σ, 136, 6, ἐν. νεῖται Οδ. λ, 114, νεῖται, μ, 188. ἀλλά νεῖτ' δ, 633, νεύμεθα Ἀπολ. Ρ. 2, 1156, νέσθε, 3, 306, νεῖσθε, 3, 373, Εὐρ. ἄλλ. 737, νένονται Οδ. υ, 156, ὑποτ. νέηαι Ἰλ. α, 32, -ηται Οδ. α, 205, νεώμεθι Ἰλ. 6, 236, εὐκτ. νεοίμην, ξ, 335, -οίμεθα Οδ. γ, 170, -οίατο Ἰλ. σ, 377. προστ. νεῖο Λεων. Ταρ. 70, νεέσθω Ἰλ. ψ, 662, -έσθων, γ, 74, ἀπαρ. νεῖσθαι Οδ. ο, 88, νέεσθαι Ἰλ. 6, 84, μτχ. νεόμενος Εὐρ. Ηλ. 723, νεύμενος Ἀνθ. 9, 96, παρ. νεόμην Οδ. ρ, 148, νένοντο Ἰλ. ε, 907, ἐνέοντο Ἀπολ. Ρ. 4, 315, ἀορ. ὑπο-νησα-μένη Ἰπποκρ. 9, 190. Τό ἐνερ λῖαν σπαν. νέουσι Ὀμ ὕμν. Διμ. 395, μέλ. δωρ. νησοῦντι (=νήτουςι) Σωφρ. ἀποσπ. 19. ῥίζα νεσ-, νέ-ομαι (ἀντι νέσ-ομαι), νεῖσομαι ἢ νίσσομαι (ἀντι νες-ιομα), νός-τος, νος-τέω.

Νεόω ἴδε νεάω.

Νεοχμόω ἴδε νεάω.

Νεύ-ω (γενεύω, νεύμω κάμνω, ἐγκρίνω, ἐπιτρέπω) Ἀριστοτ. κόσμ. 7, 6, μτχ. νεύων Θουκ. 4, 100, μελ. ἀνα-νεύσω Λουκ. Κρον. 1, 1, ἀπο-Πολυβ. 5, 46, ἀορ. ἔνευσα Πλατ. Φαιδ. 117, παρκ. νένευκα Ἀριστοτ. προβλ. 7, 5, 4, προ-Πλατ. Εὐθύδ. 274, ὑπερσ. ἐνενεύκειν Πολυβ. 9, 5, μ. μελ. ἐν. συνθ. ἀνα-νεύσομαι Πλατ. πολ. 350.

Νεύ-ω (ὡς ἄνωτ.) Εὐρ. ἀποσπ. Ἄνδρ. 23, εὐκτ. -οιεν Οδ. σ, 237, με-τοχ. -ων Ἰλ. ν, 133, κατα-νεύων (ἐν ἄρσ.) Οδ. ι, 490, Σοφ. Ἄντ. 441, παρ. ἔνευον Ἰλ. λ, 42, νεῦον Οδ. ι, 468, μελ. νεύσω, π, 283, δωρ. νευ-εῖς (ἄλλ. νεύσαις) Θεοκρ. 7, 109, ἀπαρ. κατα-νευσέμεν Κ. Σμ. 2, 149, ἄοριστ. ἔνευσα Εὐρ. Ἐκ. 545, νεῦσε Ἰλ. ι, 223, νεῦσαν Ὀμ. ὕμν. Διον. 9, προστ. νεῦσον Πινδ. Π. 1, 71, Σοφ. Φιλ. 484, καὶ ἐν συνθ. μτχ. καννεύσας (=κατα-νεύσας) Οδ. ο, 464, παρκ. νένυκα Ἀνθ. 7, 142, μτχ. -κώς Εὐρ. Ι. Α. 1581, μ. μελ. κατα-νεύσομαι Ἰλ. α, 524. ῥίζα νυ-, νευ-, νεύ-ω, = nu-o, καὶ nu-io λατ. κοιν. γενεύ-ω, νεῦ-μα=nu-men λατ. νεῦ-σις, νευ-στάζω, νυ-στάζω, νύ-σταλος, νυ-σταλέος.

Νεφ-έω καὶ νέφ-ω (διὰ νεφῶν καλύπτω) Ἀριστοτ. ῥήτ. 2, 19, 24, ἀπαρ. νεφεῖν Πλουτ. ἠθ. 641, μελ. μτγν. νεφήσει Συμ. Ἰωβ. 37, 21, παρκ. 6. συν-νένοφε Δ. Κατ. 55, 11, μτχ. νενοφῶς Φιλοστρ. 508.

Νεφ-έω καὶ νέφ-ω (ὡς ἄνωτ.), συν-νεφεῖ (ἄλλ. νεφεῖ) Εὐρ. ἀποσπ.

329, ξυν- 'Αριστ. ὄρν. 1052, μτχ. -νεφοῦσα (ἄλλ. νέφουσα) Εὐρ. ηλ. 1078, παρκ. ὁ. νένοφε Θεογονωστ. ἐν Β. 'Αν. 3. 1402, καὶ συν-νένοφε 'Αριστ. ἀποσπ. 142, π. παρκ. νενέφεται φωτ. 'Ρίζα νεφ-, νέφ-ος=σύγνεφο κοιν. νεφ-έλη=nuh-es λατ. nabh-as = ὁμίχλη σανσκρ. νεφ-όει = συγνεφιάζει κοιν. πρβλ. κνόφος καὶ κνέφος ἐν τοῖς ἔτυμολογικοῖς.

Νέ-ω (κολυμβῶ, πλέω), νεῖ Πλατ. πολ. 453, νέουσι 'Αριστοτ. μορ. Ζ. 4, 13, 9, ἀπαρ. νεῖν Ξεν. ἀν. 5, 7, 25, μτχ. νέων Πλατ. πολ. 529, παρατ. ἐσ-ένεον Θουκ. 4, 26, μελ. νευσούμενος Ξεν. ἀν. 4, 3, 12, ἀορ. ἐξ-ένευσσα Θουκ. 2, 90, παρκ. δια-νένευκα Πλατ. πολ. 441. Παρ. νευστέον Πλατ.

Νέ-ω (ὡς ἄνωτ.), ἀπαρ. νέειν Ηρ. 8, 89, νεῖν 'Αριστ. ἀποσπ. 654, παρατ. ἔνεον 'Αριστ. ἱππ. 321, ἐπ. ἔνεον ἰλ. φ. 11, ναῖον (νῆον 'Αριστάρχ.) Οδ. ι, 222. 'Ρίζα ναF-, ναυ-, σναυ-, νεF-, νευ-, σνευ-, νά-ω (=σναF-ω, αιολ. ναύ-ω), νᾱ-μα, να-ιάς, να-ίς, ἀέ-ναος, να-ρός, Νη-ρεύς, νη-ρόν, κοιν. νε-ρόν, νή-χω (=σνή-χω)=no ἢ na-ιο λατ. νῆσσα (=νήχ-ια), ναῦς =nau-is λατ. γεν. νη-ός, ναύ-της=nav-ia λατ. ναυ-μαχία, ναυ-πηγός, ναυ-πηγέω, ναυ-στολέω, ναυ-τιάω, ναυ-τ-ίλομαι, ναύ-κληρος, ναύ αρχος, γέ-ω (=σνεFω), ἔ-νεον (=ἔ-σνε-ον), ἔ-νευ-σα, νεῦ-σις, νευ-σ-τήρ, νῆ-σος.

Νέ-ω (σωρεύω) καὶ νάω φωτ. ἀορ. μτχ. νήσας Θουκ. 2, 52, π. παρκ. νένημαι Ξεν. ἀν. 5, 4, 27, καὶ νένησμαι Λουκ. Περεγρ. 35, ὑπερσ. ἐνένηστο Αἰλ. ἀλ. 'Ισ. 5, 6, π. ἀορ. μτγν. ἐπ-ενήσθην Ηρωδῶν. 4, 2, 10, καὶ ἐνήσθην 'Αρρ. ἀν. 7, 3, 2, μ. ἀορ. ὑποστ. νησώμεθα Πολύαιν. 8, 65.

Νέ-ω (ὡς ἄνωτ.), ἐπι-νέουσι Ηρ. 4, 62, ἀπαρ. περι-νέειν, 6, 80, μελ. νήσω Σουῖδ. ἀορ. ἔνησα Εὐρ. Κυκλ. 387, 'Αριστ. Λυσ. 269, παρκ. ἐπι-νένημαι (ἄλλ. ἐπινέασμ-), ἐκκλ. 838, γ. πλ. συν-νεύεται (=ννηται) Ηρ. 2, 135, μτχ. νενησμένος 'Αριστ. νεφ. 1203, μ. ἀορ. ὑπο-νησάμενος 'Ιπποκρ. 9, 192. Παρ. νητός Οδ. 6, 338 ἴδε νήθω.

Νέ-ω καὶ νή-θ-ω καὶ νάω (γνέθω), νῶσι Αἰλ. I. Ζ. 7, 12, ἀπαρ. νήθειν Πλατ. πολιτ. 289, π. παρκ. νένησμαι Φιλῆς π. Σηροσκολ. στ. 34, π. ἀορ. ἐνήσθην Πλατ. πολιτ. 282. Παρ. νητός Αἰλ.

Νέ-ω καὶ νή-θ-ω (ὡς ἄνωτ.), νεῖ Ησ. ἔρ. 775, μτχ. νῶντα=νήθοντα ῥέοντα Ησυχ. παρατ. θαμ. νήθεσκες 'Ανθ. 14, 134, μελ. νήσω 'Αριστ. Λυσ. 319, ἀορ. ἔνησα Σοφ. ἴποσπ. 391, ἐπ- ἰλ. υ, 128, ἀπαρ. νῶσαι Κωμ. ἀποσπ. 2, 556, μ. ἀορ. ἀντί ἐνερ. ἐπ. νήσαντο Οδ. η, 198. 'Ρίζα νε- (συγγεν. τῆ κνα-(κνά-ω), νέ-ω, νή-θα=γνέ-θω κοιν. νῆ-μα=γνέ-μα κοιν. ηε-ο=σωρεύω λατ. νη-έω, νῆ-σις, νη-τός, νῆ-τρον' πρβλ. νᾶσσα.

Νηξομαί· ἴδε νέομαι.

Νηέω (ἐπισωρεύω), ἐπ. καὶ ἰων. παρατ. νήσον ἰλ. ψ, 163, νῆσι ψ, 169, ἀορ. νήσασ Οδ. τ, 64, ἀπαρ. νηῆσαι, ο, 322, μτχ. νηήσας ἰλ. ι, 358, μ. ἀορ. νηήσατο 'Απολ. Ρ. 1, 364, προστ. -ησάσθω ἰλ. ι, 137, ἀπαρ. -ήσασθαι ι, 279, μ. μελ. ἀντι παθ. νηήσεται 'Οππ. ἀλ. 216· ἴδε νήθω.

Νήθω· ἴδε νέω.

Νηνέω (εἰς σωρόν συνάγω) ἐπ. καὶ μόν. παρατ. ἐν συνθ. ἐπ-νῆνεον ἰλ. η, 428, παρ-ενήν- Οδ. α, 447· ἴδε νήθω.

Νήφω (νηφάλιός εἰμι, δὲν πίνω οἶνον) Πλατ. νόμ. 918, ἀπαρ. νήφειν, συμπ. 213, μτχ. νήφων Ξεν. Κυρ. 7, 5, 20, παρατ. ἐξ-ενήφομεν Ἀθην. 4, 130, ἀορ. νήψας Ἴωσ. ἀρχ. 11, 3, 3.

Νήφω (ὡς ἀνωτ.) Θεογν. 478, Κωμ. ἀποσπ. 4, 499, προστ. δωρ. νάφει Ἐπιχ. 119, μτχ. νήφων Σοφ. Οἰ. Κ. 100, ἀορ. νήψατε Χρ. Σιβ. 1, 154. ἴδε νέω (σπαρεύω).

Νήχω (κολυμβῶ, πλέω), ἀπαρ. νήχειν Πaus. 10, 20, 4, μελ. νήξει Αἰλ. 1. Ζ. 9, 25. Εὐχρ. μέσ. ἀποθ. νήχομαι, 1. Ζ. 3, 41, Πλουτ. ἡθ. 1063, παρατ. ἐνηχόμεν, ἡθ. 161, μελ. νήχομαι Γαλην. 3, 7, ἐκ-Ἀριστοτ. κόσμ. 6, 16, ἀορ. ἐνηξάμην Ἀρρ. ἀν. 2, 4, 7, παρκ. ἐκ-νενηχθαι Ἀθην. 7, 98.

Νήχω (ὡς ἀνωτ.), δωρ. νάχω, νήχει Νικ. ἀλ. 590, ἀπαρ. νηχέμενα: Οδ. ε, 375, μτχ. νήχων Νικ. ἀλ. 168, παρατ. νήχον Οδ. ε, 399, δωρ. προσ-έναχε Θεοοκρ. 21, 18 Εὐχρ. μέσ. ἀποθ. νήχομαι Ορφ. λιθ. 517, ἀπαρ. -εσθαι Ἀλκατ. 107, μτχ. -όμενος Οδ. η, 276, παρατ. περι-νήχετο Κ. Σμ. 14, 548, νήχοντο Σοφ. ἀποσπ. 179, δωρ. ἐπ-ενάχετο Θεοοκρ. 23, 61, μελ. νήχομαι Οδ. ε, 364, συν- (ἄλλ. συν-εἰρξ-) Ἀριστ. ἐκκλ. 1104, μτγν. νηχίσσομαι Χρ. Σιβ. 2, 209, ἀορ. ἐνηξάμην Ἀνθ. 9, 36, προσ-ενήξασο, Καλλ. Δηλ. 47. ἴδε νέω (πλέω).

Νίξ-ω (πλύνω, νίπτω) ἀορ. παρὰ πεζ. εὐχρ. μόν. νίπτω Πλουτ. Θησ. 10, ἀορ. ἐνίψα, εὐκτ. ἐκ-νίψει Πλατ. ἐπιστ. 352, π. μελ. 6. νιψήσομαι Π. Δ. Δευϊ. 15, 12. Μέσ. νίπτομαι Μοῖρ. 414, παρατ. ἐνιπτόμην Εὐμαθ. 16, μ. μελ. ἐκ-νίψομαι Δημ. 18, 140, μ. ἀορ. μτχ. ἀπο-νιψάμενος Πλατ. συμπ. 223. Παρ. δυσ-ἐκ-νιπτος Πλατ.

Νίξω (ὡς ἀνωτ.) Ἐπιχ. 118, προστ. νίξει Ιλ. λ, 830, ἀπαρ. νίξειν Οδ. τ, 374, μτχ. νίξων ἐν τμήτ. Ιλ. η, 425, Εὐρ. 1. Τ. 1338 καὶ νίπτω μτγν. Κωμ. ἀποσπ. 543, παρατ. νίξον Οδ. α, 112, μελ. νίψω, τ, 376, Εὐρ. 1. Τ. 255, ἀορ. ἐνίψα Ιλ. π, 229, Εὐρ. ἐκ 765, νίψεν Ιλ. κ, 575, ὑποτ. νίψω Εὐρ. 1. Τ. 1230, εὐκτ. νίψει Ἀπολ. Ρ. 4, 586, προστ. νίψον Οδ. τ, 358, ἀπαρ. νίψαι Σοφ. Οἰ. τ. 1228, π. παρκ. νενίμμαι Θεοοκρ. 15, 32, περι- Ιλ. ω, 419, ἀπο- Ἀριστ. σφ. 1217, π. ἀορ. κατ-ενίφθην Ἴπποκρ. 1, 218. Μέσ. δια-νίξομαι Ἴπποκρ. 8, 204, καὶ νίπτομαι, 8, 116, παρατ. νίξετο, ζ, 224, ἀπ-ενίξοντο Ιλ. κ, 572, Κωμ. ἀποσπ. 3, 541, μ. μελ. νίψομαι Ἀπολ. Ρ. 4, 541, ἀπο- Ἀριστ. ὄρν. 1163, ἀορ. νίψατο Ιλ. π, 230, Εὐρ. Βακ. 767, ἀπ-ενίψατο Καλλ. Α Παλ. 5, προστ. νιψάσθω Ἴπποκρ. 8, 218, ἀπαρ. νιψάσθαι Οδ. δ, 54, μτχ. νιψάμενος Ιλ. ω, 305, ἡρ. 2, 111. Παρ. ἄ-νιπτος Ιλ. ζ, 266. Ἔριζα νιγ-, νιβ-, νίξω (Γριγ-ίω), χέρ-νιψ-, γεν. χέρ-νιβ-ος, νίπ-τ-ω, νίπ-τρον, νιπ-τός, ἄ-νιπ-τος.

Νικάω-κῶ (ἔχω τὴν ὑπεροχὴν, εἶμαι ὑπέρτερος, νικῶ) Πλατ. πολ. 588, εὐκτ. νικάοιμι, -ικῶ, νόμ. 658, -ῶη Ξεν. Ἑλλ. 6, 5, 6, -ῶεν, 4, 3, 1, παρατ. ἐνίκων Πλατ. Μενεξ. 242, μελ. νικήσω Θουκ. 7, 66, ἀορ. ἐνίκησα, 2, 54, παρκ. νενίκηκα Ἀνδοκ. 3, 18, π. ἀορ. ἐνίκηθην Ξεν. Ἑλλ. 4, 5, 2, μ. μελ. μτγν. νικήσεσθε Ἱεροκλ. 205.

Νικάω (ὡς ἀνωτ.) Εὐρ. ἡρ. μ. 342, δωρ. νίκημι Θεοοκρ. 7, 40, νίκησ-

Ἄνθ. 13, 5, θαμ. νικάσχομεν Οδ. λ, 512, μτχ. νικῶν Ηρ. 9, 69, δοτ. πλ. δωρ. νικῶντεςσι Πινδ. Ο. 7, 10, παρατ. νικῶν Ιλ. ο, 284, νικά Οδ. ν, 261, θαμ. νίκη Πινδ. Ν. 5, 5, ἐνικῶσαν Ὀρχομεν. ἐπιγρ. μελ. νικήσω Αισχ. Εὐμ. 722, δωρ. -ασεῖς Θεοκρ. 8, 10, ἀπαρ. -ήσειν Ἄρισ. Ἄχ. 651, ἐπ. -ησέμεν Ιλ. η, 192, δωρ. νικασεῖν Θεοκρ. 8, 7, μ. μελ. ἀντι παθ. δωρ. νικαζοῦμαι, νικαζῆ (ἄλλ. εἰκάζαι) Θεοκρ. 21, 32, ἀοριστ. ἐνίκησα Ιλ. γ, 439, νίκησα Οδ. λ, 545, νίκησεν, κ, 46, δωρ. ἐνίκασε Πινδ. Ι. 8, 65, νίκασε Σιμων. 53, ἀπαρ. νικήσαι Ιλ. φ, 501, δωρ. -ασαι Πινδ. Ν. 10, 48, μτχ. νικήσας Ιλ. γ, 404, νεικήσας Ἐπιγρ. δωρ. -ασαι Πινδ. Ο. 5, 8, παρακ. νενίκηκα Ηρ. 1, 82. Παθ. νεικωμένη Ἐπιγρ. π. παρακ. νενίκημαι Αισχ. Εὐμ. 795, δωρ. -ίκανται Πινδ. Ν. 9, 5, μτχ. -ημένος Ηρ. 1, 40. ἴδε νεικέω.

Νίπτω ἴδε νίξω.

Νίς-ο-μαι καὶ νείς-ο-μαι (νέομαι, ἔρχομαι, ἀναχωρῶ, ἐπανάρχομαι), νίσσεται Πινδ. Ο. 3, 34, ποτι-νίσσεται Ιλ. ι, 381, νισσόμεθα Οδ. κ, 42, νίσσεσθε Εὐρ. Φοιν. 1234, νίσσονται Ησ. ἔρ. 235, μτχ. νισ-σομένοιο (ἄλλ. νεισομένοιο) Ἄπολ. Ρ. 2, 199, καὶ ποτι-νισσόμενος Πινδ. Ο. 6, 99, παρατ. μετ-ενίσσετο Οδ. ι, 58, νίσσοντο Ιλ. μ, 119, μελ. νίσομαι, ψ, 76, νείσομαι Ἄνθ. 7, 566, νίσει Εὐκρ. Κυκλ. 43, ἀπο-νείσομ- Ἄπολ. Ρ. 3, 899, μετα-νείσεται Ἄπολ. Ρ. 1, 1245, ἀορ. μτγν. κατ-ενίσαστο Ἐρμησ. 2, 65, ὑποτ. νίσηται Μανέθ. 3, 412. ἴδε νέω.

Νίφ-ει καὶ νείφ-ει (χιονίζει), ὑποτ. ἐπι-νίφη Ξεν. κυν. 8, 1, προστ. νιφέτω Λουκ. ἰκαρ. 26, παρατ. ὑπ-ένειφε Θουκ. 4, 103, μελ. κατα-νίψω Λουκ. Λεξ. 15, ἀορ. κατ-ένιψα Δ. Ἄλ. ἀρχ. 12, 8. Παθ. νίφομαι Ξεν. Ἑλλ. 2, 4, 3, μτχ. ὑπο-νιφεόμενος Θουκ. 3, 23, ἀορ. ἐνίφθησαν Δ. Ἄλ. ἀρχ. 12, 8.

Νίφ-ει καὶ νείφ-ει (ὡς ἀνωτ.) Ἄριστ. Ἄχ. 1141, ὑποτ. νειφη, σφ. 773, ἐπ. νιφησι Ησ. καὶ Ὀμηρ. ἀγών σ. 324, 29, ἀπαρ. νειφέμεν Ιλ. μ, 280, μτχ. νίφων Πινδ. Ι. 7, 5, παρατ. ἐνιφε Βαθρ. 45, μελ. νίψω Πλουτ. ἡθ. 949, ἀορ. κατ-ένιψε Ἄριστ. Ἄχ. 138, ἀορ. β. ἀπαρ. νιφέμεν (=νιφεῖν) Ιλ. μ, 280. Παθ. νίφεται Ηρ. 4, 31, μτχ. -όμενος Αισχ. Ἐπτ. 243, νειφόμενος Σιμων Κ. 120, π. ἀοριστ. μτχ. κατα-νιφθεῖσαι Ἰπποκρ. σ. 106. ῥίζα νιφ-, νίφ-α αἰτ. ἐξ ὄν. νίψ, νιφ-άς=νιχ γεν. νιν-ις λατ.=νείγε γαλλ-λιχ. νιφ-ετός, νιφ-ει=ningi-l λατ. ἀγάν-ιφ-ος.

Νο-έω -ῶ (βλέπω, αισθάνομαι, νοερώς ἐξετάζω, ἐννοῶ, γνωρίζω) Πλατ. Κρατ. 407, εὐκτ. νοοῖ, Εὐθυδ. 287, μελ. -ήσω, πολ. 524, ἀορ. ἐνόησα Ξεν. ἀν. 3, 4, 44, παρακ. νενόηκα Πλατ. Φαιδρ. 229, π. παρακ. -ημαι, ἐπιστ. 343, π. ἀορ. ἐνόηθην, νόμ. 692, π. μελ. νοηθήσομαι Σ. Ἐμπ. 97, 12, δια- Πλατ. νόμ. 837. Εὐχρ. μάλλον εἶνε τὸ ἀποθ. παθ. ἐν. συνθ. ἀπο-νοοῦμαι Πλουτ. Σόλ. 31, δια-νοοῦμαι Πλατ. Φιλ. 43, παρακ. ἀπο-νenoημένος Ισοκ. 8, 93, π. ἀορ. ἀπ-ενοήθην Ξεν. Ἑλλ. 6, 4, 23, καὶ ἀν-τὶ ἐνερ. ἐν-νοηθεῖς Πλατ. Τιμ. 61, μετα- Δ. Σικ. 18, 72, καὶ ἀντι μέσ. ἐπ-ενοήθην Λουκ. ἔρωτ. 16, 31, προ- Λυσ. 3, 29, π. παρακ. ἀντι μέσ. προ-νenoησθαι Πολυβ. 6, 48, Δ. Σικ. 12, 69, καὶ πεπρονοησθαι, 17, 23, ὑπερσ. δι-ενοηθῆν Πλατ. Εὐθυδ. 295, μ. μελ. προ-νοήσομαι Δημ.

(ΑΝΩΜΑΛΑ ΡΗΜΑΤΑ).

18

προοιμ. 43, μ. ἀορ. προύνοησάμην Ἐπιφ. 5, 43. Παρ. νοητός Πλατ. -έον ὡς.

Νο-έω (ὡς ἀνωτ.) Ἰλ. χ, 235, νοῶ Πινδ. Ν. 10, 86, νοέεις Οδ. φ, 257, εὐκτ. νοοίης Ἄριστ. νεφ. 1381, μετοχ. νοέων Ησ. ἔρ. 284, νοεῦντες, ἔρ. 259, νοέουσα Φωκυλ. 84, παρατ. ἐνόει Ὀμ. ὕμν. 3, 213, -όσε ηρ. 8, 103, ἀορ. ἐνόησα Ἰλ. ρ, 486, νόησε, θ, 91, προνόησαν σ, 526, ἀπαρεμφ. νοῆσαι Πινδ. Ο. 13, 48, μετχ. νοήσας Εὐρ. Φοιν. 1407, καὶ ἰων. ἐν-νόσας Ηρ. 1, 86, παρκ. νενόηκα Κωμ. ἀποσπ. 2, 779, ἰων. ἐν-νένωκα Ηρ. 3, 6, π. παρ. ἀντὶ ἐνερ. νένωται Σοφ. ἀποσπ. 191, ἀλλὰ καὶ δια-νενόημαι Ἰπποκρ. 9, 270, μετχ. νενωμένος Ἄνακρ. 80, π. ὑπερσ. ἀντὶ ἐνερ. ἐν-ένωτο Ηρ. 1, 77, δι-ενένωτο, 7, 206, παθ. ἀορ. ἐπ-ενοήθην, 3, 122. Μίσ. ἐν-νοοῦμαι Εὐρ. Μηδ. 900, μετοχ. νοοῦμενος Σοφ. Οἰ. τ. 1487, ἀοριστ. 1407, μετχ. προύνοησάμην Εὐρ. Ἰππ. 399, νοήσατο Ἰλ. κ, 501, νόσατο Ἄπολ. Ρ. 4, νωσάμενος Θεογν. 1298 ἴδε γιγνώσκω.

Νομ-ίζω (γνωρίζω τι ὡς ἔθος πάτριον, μιμοῦμαι, ἀκολουθῶ ἔθος τι, πιστεύω, ἠγοῦμαι) Ἐπιφ. 5, 36, παρατ. ἐνόμιζον Θουκ. 1, 93, μελ. νομιῶ, 5, 111, μετχ. -ίσων Ἄππ. Καρχ. 8, 64, ἀορ. ἐνόμισα Θουκ. 5, 1, παρκ. νενόμικα Λυκούργ. 75, π. παρκ. νενόμισμα Θουκ. 7, 86, π. ἀορ. ἐνόμισθην Πλατ. συμπ. 182, π. μελ. νομισθήσομαι, σοφ. 240. Παρ. νομιστέον Πλατ.

Νομ-ίζω (ὡς ἀνωτ.), μελ. ἰων. νομιοῦμεν Ηρ. 2, 17, ἀοριστ. νόμισαν Πινδ. Ι. 4 (5), 2, προστ. -ισον Σοφ. ἀποσπ. 441, π. παρκ. ἰων. γ. πλ. νενομιδάται Δ. Κασ. 51, 23, ἀπαρ. ὄρω. νενομίχθαι Στοβ. 48, 63, ὑπερσ. νενόμιστο Ἄριστ. νεφ. 962, μ. ἀορ. ἀντὶ παθ. νομιοῦμαι Ἰπποκρ. 6, 352 ἴδε νέμω.

Νοσφίζω (ἀπομακρύνω, ἀποχωρίζω, κλέπτω, ἀρπάζω) εὐχρ. μόν. μ. ἀορ. ἐνοσφισάμην Ν. Δ. Πράξ. 5, 2, ἀπαρ. -ίσασθαι Ξεν. Κυρ. 4, 2, 42, μετχ. -ισάμενος Πλουτ. Δημ. 4, καὶ παρκ. μετῶ. νενοσφισμένος Πλουτ. Λουκουλ. 37, Στραβ. 2, 3, 5.

* Νοσφίζω (ὡς ἀνωτ.), Ἄνθ. 5, 293, ἀπο- Σοφ. Οἰ. τ. 480, μελ. -ιεις, Φιλ. 1427, ἀορ. ἐνόσφισα Πινδ. Ν. 6, 64, Εὐρ. Ἐλ. 641, Ἄπολ. Ρ. 2, 795, εὐκτικ. ἀπο-νοσφίσσειεν Ὀμ. ὕμν. 5, 158, μετχ. νοσφίσας Σοφ. Φιλ. 684. Μίσ. νοσφίζομαι, -ζεται Οδ. ψ, 98, -ζεται Εὐρ. ἰκ. 153, μελ. ἐπ. -ισσομαι Ἄπολ. Ρ. 4, 1106, νοσφίσ-σεται, 4, 182, ἀορ. νοσφισάμην Οδ. τ, 339, -ισσάμην, δ, 263, νοσφίσαντο Δ. Περ. 684, μετχ. νοσφισσάμενη Οδ. τ, 579, π. ἀορ. ἐνοσφίσθην Ἀρχιλ. 96, -ίσθης Αἰσχ. χρο. 491, ὑποτ. ἀπο-νοσφισθῶσι Ὀμ. ὕμν. Ἑρμ. 562, μετχ. -ισθεῖς, Δημ. 92 ῥίζα νο-, νω-, νῶ-το-ν, νῶ-τ-ιος, νω-τ-ιατός, νω-τ-ίζειν, νό-σ-φι(ν), νο-σ-φί-ζω, na-tes = γλυτός λατ.

Νύσσω ἀττ. νύττω (κεντῶ, διατρυπῶ, ὠθῶ, τύπτω) Πλουτ. ἠθ. 464, μετχ. νύσσω, Αἰμιλ. Παυλ. 20, -ττων Λουκ. π. μισθ. συν. 21, παρατ. ἔνυσσον, ψευδολ. 27, ἀορ. ἔνυξα, ἐπιστ. Κρον. 38, μετχ. νύξας Πλουτ. Κλεομ. 37, π. παρκ. νενυγμένος Γαλην. 10, 221, π. ἀορ. α. νυχθῆναι Δ. Λαερ. 2, 10, 5, π. ἀορ. ε. ἐνῦ'γην Χριστ. Πατ. 1083, ὑποτ. νυγῆ Γαλην. 10, 391, μετχ. νυγείς Πλουτ. ἠθ. 901.

Νύσσω (ὡς ἄνωτ.) καὶ ἄττ. νύττω Ἄριστ. πλ. 784, μτχ. νύσσων ἰλ. ν, 147, μελ. νύξουσι Χρ. Σίβ. 8, 296, ἄορ. ἔνυξας, 21, 50, ὑποτ. νύξης Ἄνθ. Πλαν. 248, μετοχ. νύξας Ὀδ. ξ, 485, Ἄριστ. νεφ. 321. ῥίξω νυγ-, νύγ-ω, νύσ-σω (=νυγ-ίω), νύγ-δην, νυγ-μή, νύγ-μα, νυγ-μα-τ-ώδης, νύσσα (=νυγ-ία).

Νυ-στάζ-ω (κοιμῶμαι, εἶμαι ἀμελής) Πλατ. Ἰων 532, μελ. μτχ. νυστάζων Π. Δ. Ἡσαϊ. 5, 27, ἄορ. ἐνύσταξα Θεοφρ. χαρ. 7, ἐπι- Πλουτ. Βροῦτ. 36.

Νυ-στάζ-ω (ὡς ἄνωτ.), ἀπαρ. -ειν Ἄριστ. ὄρν. 639, ἐπ. μτχ. νυστάζων (ἐκ ῥ. νευστάζω) ἰλ. υ, 162, ἄορ. ἐνύστασα Ἄνθ. 12, 135, ἀπαρ. νυστάσαι Κωμ. ἀποσπ. 3, 549· ἴδε νεύω.

Νωμάω (διανέμω, ἐπινέμω, μοιράζω, ταράττω, πάλλω), παρατ. νώμα ἰλ. ο, 677, θαμ. νώμασκεν Μοσχ. 4, 108, ἄορ. νώμησεν ἰλ. α, 471, μτχ. νωμάσσας Πινδ. Ι. 1, 15, π. παρατ. νωμάτο Ὀρφ. ὕμν. 38, 8· ἴδε νειμαίω.

Νωτίζω (στρέφω τὰ νῶτα, κάμνω τινά νά στρέψῃ τὰ νῶτα, καλύπτω τὰ νῶτα), παρατ. ἐν συνθ. ἀπ-ενώτιζον Εὐρ. Βακ. 763, ἄορ. ἐνώτισε Φοιν. 654, πλ. -ισαν, Ἄνδρ. 1141, ἀπ- Σοφ. ἀποσπ. 638, ἀπαρ. νωτίσαι Αἰσχ. Ἄγ. 286· ἴδε νωσφίζω.

Ξαίρω (ζαίνω, ἀνοίγω, λαναρίζω, φρονέω) Πλατ. σοφ. 226, παρατ. ἔξαινον Πλουτ. Ποπλ. 6, ἄορ. ἔξηνα Ἀλκίφρ. ἐπ. 3, 31. Παθ. ζαίνομαι Στραβ. 10 σ. 446, π. ἄορ. ἐξάνθην Ἄριστοτ. Ι. Ζ. 9, 49, π. παρκ. ἔξασμαι, μτχ. ἀν-ἐξασμένων Ὀρειβ. σ. 195.

Ξαίνω (ὡς ἄνωτ.), μελ. προσ-κατα ξίνει Λυκόφρ. 173, ξανοῦμεν Ἄριστ. ὄρν. 827, ἄορ. ὑποτ. κατα-ξήνωσιν Εὐρ. Ἰων 1267, μτχ. ξήνισα Εὐρ. Ὀρ. 12 Παθ. μτχ. ξεινόμενος Ἄπολλ. Ρ. 4, 1264, παρκ. ἀπαρ. κατ-ἐξάνθαι Εὐρ. Φοιν. 1145, μτχ. ἐξασμένη Ἰπποκρ. ἴδε κτενίζω.

Ξενίζω (φιλοξενῶ τινα, φιλικῶς ὑποδέχομαι τινα, οὐδ. τὰ ξένα φρονῶ καὶ φθέγγομαι, ἐκπλήττω) Ξεν. Κυρ. 5, 4, 14, παρατ. ἐξένιζον Δημ. 57, 18, ἄορ. ἐξένισα Ξεν. Κυρ. 5, 3, 2. Παθ. ξενίζομαι Ξεν. Ἑλλ. 3, 1, 24, παρατ. ἐξενίζομην Πολυβ. 3, 68, 9, π. ἄορ. ἐξένισθην Ξεν. Κυρ. 3, 1, 43.

Ξενίζω (ὡς ἄνωτ.), ἰων. ξεινίζω, ἀπαρ. ξεινίζειν Ὀδ. γ, 355, μελ. ξεινίσσομεν η, 190, ἄορ. ἐξένισε Σοφ. Ηλ. 96, ἰων. ἐξείνισα Ὀδ. τ, 194, ξείνισα ἰλ. γ, 207, ξείνισσας Ὀδ. ω, 288. Παθ. ξενίζεται Ἄριστ. Λυσ. 928, μτχ. ξεινίζομε-ος, Ἄγ. 73, παρατ. ἐξενίζετο Ηρ. 1, 30, παρκ. ἐξενισμένος Ἄθην. 6, 309. ῥίξ' αὐτοῦ πιθανῶς εἶνε ἡ πρόθ. ἐκ ἧ ἐξ=ex λατ. =ξε κοιν. (ἐν συνθ. ἐκ λέξ. ἀρχομένων ἀπὸ συμφώνου· οἷον ξε-φορτώνω, ξε-κάμνω), ἐξ ἧς ἐξ-ω=extra λατ. ἐξ-ώτερος, ξέ-νος, ξεν-ίζω, ξεν-όομαι. Τούτῳ συγγενῆ θεωροῦνται τὰ λατ. hospes καὶ hostis.

Ξενοδοχέω (δέχομαι, φιλεύω ξένον), ἰων. ξενοδοκέω, ξενοδοκεῖ Ἀνθ. 10, 16, μτχ. ξενοδοκέων Ηρ. 6, 127. Παρ. ξενοδόκος.

Ξενοδομαι (κάμνω τινά φίλον, ὑποδέχομαι φιλικῶς) παθ. Ξεν. ἀν. 7, 8, 6, παρκ. ἐξενωμένος Λυσ. 6, 48, ἀορ. ἐξενώθην Ξεν. Ἑλλ. 4, 1, 29.

Ξενοδομαι (ὡς ἀνωτ.) μέσ. Αἰσχ. ἰκ. 927, ἰων. ἀπαρ. ξεινοῦσθαι Ἀπολ. Ρ. 1, 849, μελ. μτγν. ξενώσομαι Λυκόφρ. 92. Παθ. ξενόδομαι, ἀπαρ. ξεινοῦσθαι Εὐρ. Ἰππ. 1085, παρκ. ἐξενωμένος Σοφ. Τρ. 65, ἀορ. ἐξενώθην Αἰσχ. χο. 702, μτχ. ξενωθείς Πινδ. Π. 4, 299, ἰων. ξεινωθείς Ηρ. 6, 21, καὶ ἔνεο. ἀορ. μτγν. ἐξένωσα; Ἡλιοδ. 6, 7, ἀπ-ἐξένωσαν Ὀππ. ἀλ. 1, 272· ἴδε ξενίζω.

Ξέω (ξήνω) Πλατ. Θεαγ. 124, π. παρκ. κατ-ἐξέσμαι Ἀριστοτ. θαυμ. ἀκουσ. 100, συν- Δ. Ἀλ. συνθ. λέξ. 22, ὑπερσ. ἐξέστο Ἡλιοδ. 5, 14, π. ἀορ. ἀπαρ. ξεσθῆναι Γεωπ. 10, 65, κατα- Πλουτ. ἠθ. 953. Παρ. ξεστός.

Ξέω (ὡς ἀνωτ.), ἀπαρ. παρα-ξέειν Προκλ. παρατ. ἐξεον Ὀδ. ψ, 199, ἀορ. ἐξεσα Ἰλ. ε, 81, Σωφρ. 73, ξέσε Ἰλ. ε, 81, ἐπ. ξέσσα Ὀδ. ε, 245, ἐξεσαν Ἀπολ. Ρ. 1, 1119, παρκ. ἐξήκως Κραμ. Ἀν. 4, 196. Παθ. παραξέεται Ἀνθ. 7, 478, παρκ. ἐξεσμαι Ἀριστ. ἀποστ. 684· ἴδε ξαίνω.

Ξηραίνω (ξηραίνω, στεγνώνω) Ξεν. ἀν. 2, 3, 15, μελ. μτγν. ξηρανῶ Γεωπ. 3, 10, ἀορ. ἐξήρανα Θουκ. 7, 12, π. παρκ. ἐξήραμμαι Θεοφρ. αἰτ. Φ. 5, 14, 6, π. ἀορ. ἐξηράνθην Πλατ. Φιλ. 31, π. μελ. ξηρανθήσομαι Γαλην. 1, 516, μ. μελ. ἀντί παθ. ξηρανοῦμαι (ἄλλ. -ανθήσεται) Ἀριστοτ. μετεωρ. 2, 3, 5. Παρ. ξηραντέον Ἀριστοτ.

Ξηραίνω (ὡς ἀνωτ.), ξήρανε Νικ. ἀλ. 606, μελ. ξηρανεῖ Εὐρ. Κύκλ. 575, ἀορ. ἀνεξήρανηεν Ηρ. 7, 109, ἐξήρανα Ἰπποκ. 8, 59, ὑποτ. ἀγ-ξηράνη (= ἀναξήρ-) Ἰλ. φ, 347, ἀπαρ. ξηρᾶναι Ἰπποκρ. 5, 104, καὶ ξηρῆναι, 5, 476, π. παρκ. ἐξήραμαι Κωμ. ἀποστ. 3, 125, μτχ. ἀπ-ἐξηρασμένος Ηρ. 1, 186, καὶ ἀπ-ἐξήραμμαι Κωμ. ἀποστ. 3, 440, ἀπαρ. ἐξηράνθαι Ἰπποκρ. 2, 640, π. ἀορ. ἐξηράνθην Ἰλ. φ, 348, μ. μελ. ἀντί παθ. ξηρανοῦμαι Ἰπποκρ. 6, 236. Κατὰ τοὺς μὲν γίνεται ἐκ τοῦ χέρσ-ος, σχε-ρός, ξηρ-ός, ξηρ-αίνω. Κατ' ἄλλ. πιθανώτ. συγγενές εἶνε τῆσ σκέλλω, κεντέω, κτεν-ίζω, ξέ-ω.

Ξυρ-ίημι ἴδε ἴημι.

Ξυλιζομαι (συλλέγω ξύλα) ἀποθ. μόν. ἐν. ἀπαρ. ξυλιζέσθαι Πλουτ. Ἀρταξ. 25, μτχ. ξυλιζόμενος Ξεν. ἀν. 2, 4, 11, καὶ ἀορ. ξυλισάμενος Ἀλκίφρ. 1, 1· ἴδε ξύω.

Ξυρ-άω (ξυραφίζω) μτγν. Πλουτ. ἀποστ. 180, καὶ ξυρ-έω ἀττικ. Πλατ. πολ. 341, σπαν. ξύρω, παρατ. ξυρον Λουκ. ψευδολ. 27, μελ. -ήσω Π. Δ. Ἰσαϊ. 7, 20, ἀορ. ἐξύρησα Δ. Σικ. 1, 83, π. παρκ. ἐξύρημαι Λουκ. μισθ. συν. 1, π. μελ. ξυρηθήσομαι Π. Δ. Λευ. 13, 33. Μέσ. ξυράομαι Δ. Σικ. 1, 84, καὶ ξύρομαι Λουκ. Περεγρ. 17, μελ. ξυρήσομαι.

Π. Δ. Ἄριθμ. 6, 9, ἀορ. ἐξυρησάμην Λουκ. δι. ἑταίρ. 12, 5, καὶ ἐξυ-
ράμην Πλουτ. ἡθ. 336 καὶ Λουκ. Συρ. θε. 55.

Ευράω καὶ ξυρ-έω (ὡς ἀνωτ.) Σοφ. Αἴ. 786, ἰων. μτχ. ξυρεῦντες Ἡρ.
2, 65, ἀορ. ἐξύρησα; μτχ. ξυρήσαι, 5, 35, ξύρα; Ἰπποκρ. 7, 118, π.
παρκ. ἐξύρημαι Ἀριστ. θεσ. 194, μτχ. ἐξυρημένος Ἡρ. 2, 36. Μέσ. ξυρέον-
ται, 2, 66, ξυριῦνται, 2, 36, μτχ. -οόμενος Κωμ. ἀποσπ. 3, 508. Ἰδε
ξαιίνω καὶ κτενίζω.

Ξύω (ξύνω) Ἀριστοτ. προβλ. 31, 5, ἀορ. ἀν-έξυσα Ἀντιφ. 5, 45,
π. παρκ. ἀπ-έξυσμαι Ἀλκίφρ. 3, 40, π. ἀορ. ἐξύσθην Ἀριστο. I. Z. 6,
16, ἐπι- Πλατ. πολ. 405. Μέσ. ξύομαι Ἀριστοτ. I. Z. 6, 28, παρατ.
ἐξυόμεν Λουκ. λεξ. 5, ἀορ. ἐξυσάμην Ξεν. Κυρ. 6, 2, 32.

Ξύω (ὡς ἀνωτ.) Σωφρ. ἀποσπ. 94, παρατ. ξύον Οἰ. χ, 456, ἀορ. ἐξυσα
Ιλ. ξ, 179, ἀπαρ. ἐγ-ξυσαι Εὐρ. ἀποσπ. 300, μτχ. ἀπο-ξύσας Ἀνθ. 15,
37, π. παρκ. περι-έξυσμαι Ἰπποκρ. 8, 372. Παρ. ξυστός Ἡρ. 2, 71. Ἰδε
ξαιίνω.

Ὀαρίζω (συναναστρέφομαι, φιλικῶς συνομιλῶ), ἐπ. Ὀμ. ὕμν. 23, 3,
ἀπαρ. -ίξειν Λουκ. παρασ. 43, καὶ Ὀαριζέμεναι Ιλ. χ, 127, παρατ. Ὀαρίζε,
ζ, 516, Ὀαρίζετον, χ, 128, θαμ. Ὀαρίζεσκον Ὀμ. ὕμν. Ἑρμ. 58. Κατὰ τοὺς
ἀρχ. γραμματ. παράγεται τὸ ὄαρ, Ὀαρίζω ἐκ τοῦ ἀραρίσκω προτάσει τοῦ
ο, ἢ ἐκ τοῦ εἶρω καὶ τοῦ α ἀθροιστ. κατὰ δὲ τοὺς νεωτέρ. ἐκ τοῦ ο καὶ
της ρίζ. σερ- (σειρά, εἰρμός, ὄρμαθός, sero, series λατ.), ὄ-σαρ, Ὀσαρ συν-
ήγορος=conjuh λατ. ἀλλὰ πιθανώτ. τὸ ὄαρ (=Ὄσαρ, Ὄσαρ, Ὄσσαρ) εἶνε
της αὐτης ρίζης τῆσ σορ-οι=ἰδελεφή, φίλη λατ. =sœur γαλλ. ὄαρ-ίξω,
ὄαρ-ιστής.

Ὀ-δάξ-ω, -ξάω, -ξέω (δάκνω, κεντῶ, κνησμόν προξενῶ), παρατ. ὤ-
δαξον Ξεν. συμ.π. 4, 28. Παθ. ὀδαξάται Αἰλ. I. Z. 7, 35, μτχ. ὀδα-
ξούμενος Διοσκ. 2, 150.

Ὀ-δάξ-ω, -ξάω, -ξέω (ὡς ἀνωτ.) καὶ παθ. ὀδαξάται Ἰπποκρ. 8, 214,
μ. μελ. ἀντι παθ. ὀδαξήσομαι Ἰπποκρ. 8, 330, π. παρκ. ὠδαγμαί Σοφ. ἀ-
ποσπ. 708. Μέσ. ἀντι ἐνερ. ὀδαξομαι Ἰπποκρ. 2, 833, ἀορ. ὠδαξάμην Ἀνθ.
9, 86 Ῥίξα ὀακ- (ὀάκνω) καὶ μετὰ α ἢ ο προτακτ. ἀ-δαγ-μός ἢ ὀ-δαγ-
μός, ὀ-δάξ-ω, ὀ-δαξ-έω. Κατ' ἄλλ. εἶνε σύνθετον ἐκ τοῦ ὀδοῦ; καὶ δάκνω.

Ὀδάω (πωλῶ τι φέρων αὐτὸ εἰς τὴν ἀγοράν), μόν. ἀορ. προστ. ὠδησον
Εὐρ. Κυκλ. 133, ἀπαρ. ὀδησαι, 98, π. ὄορ. εὐκτ. ὀδηθείης, 12. Ῥίζ. ἐδ-,
ὀδ-, ὀδ-ός, ὀδ-ίτης, ὀδ-άω, ὀδ-εύω, ἐδ-α-φορ=sol-um λατ.

Ὀδοι-πορέω (εἶμι εἰς τὸν δρόμον, περιπατῶ, περιφεύω) Ξεν. ἀν.
5, 1, 14, π. παρκ. ὠδοιπόρηται Λουκ. Ἑρμ. 2 Ἰδε καὶ προ-οδοιπορέω.

Ὀδοι-πορέω (ὡς ἀνωτ.) Σοφ. Ηλ. 1099, παρατ. ὠδοιπόρεις, Αἴ. 1230,

-ρεον Ηρ. 4, 110, ἀορ. ὠδοιπόρησε Ἴπποκρ. 6, 276, παρκ. ὠδοιπεπόρηκα Κωμ. ἀποστ. 4, 471, ὑπερσ. δι-οδοιπορήκεσαν Ηρ. 8, 129.

Ὀδο-ποιέω (ὁδὸν κατασκευάζω, ἐτοιμάζω) ὁμαλ. παρατ. ὠδοποιῶν Ξεν. ἀν. 4, 8, 8, ἀορ. ὠδοποίησα, εὐκτ. ὠδοποιήσεις Ξεν. ἀν. 3, 2, 34, παρκ. ὠδοπεποίηκα, ὑπερσ. ὠδοπεποιήκειν Ἀρρ. ἀν. 1, 26, 1, π. παρακ. ὠδοπεποιημένη (ἄλλ. ὠδοποιημένη) Ξεν. ἀν. 5, 3, 1, καὶ ὠδοποι- Ἀπ. Ἀντιβ. 52, προ-ὠδοποιῆται Λουκ. Λεξ. 22, Ἀριστοτ. μορ. Ζ. 2, 4, 4, ἀλλὰ προ-ὠδοπεποι-, πολιτ. 2, 9, 11.

Ὀδυνάω (πόνον, ὀδύνην προξενῶ) Ἀριστοτ. προβλ. 5, 40, 5, μελ. ὀδυνήσω Ἰωσ. ἀρχ. 6, 8, 4, ἀορ. μτχ. ὀδυνήσας Γαλην. 1, 356. Παθ. ὀδυνάομαι Πλατ. Φαιδρ. 251, παρατ. ὠδυνάτο Αἰσχίν. 1, 58, μ. μελ. ὀδυνήσομαι Γαλην. 1, 247, π. μελ. ὀδυνηθήσομαι Π. Δ. Ζαχ. 9, 5.

Ὀδυνάω (ὡς ἄνωτ.) Εὐρ. Ἴππ. 247, μελ. ὀδυνήσω Ἀριστ. ἐκκλ. 928, δωρ. -άσω Σοφ. ἀποστ. 146. Παθ. ὀδυνάομαι, ἰων. ὀδυνέομαι Ἀρατ. παρατ. ὠδυνάτο Ἴπποκρ. 5, 206, μ. μελ. ὀδυνήσομαι Κωμ. ἀποστ. 4, 164, π. ἀορ. ὠδυνήθην Ἀριστ. Ἀχ. 3, π. παρκ. ὠδυνωμένη Σοφ. Ηλ. 804. ῥιζ. δυ- (δύη, δύω), καὶ μετὰ ο προτακτ. ὀ-δυ-, ὀ-δύ-νη, ὀ-δυ-ν-άω = dol-eo λατ. ὀ-δυ-ρ-μός, ὀ-δύ-ρ-ομαι, ὀ-δύ-σ-σομαι (= ὀ-δυσ-λομαι = dvësh-mi σανσκρ. = o-hi λατ. Ὀδυσσεύς. Κατ' ἄλλ. τοῦ ὀδ-ύνη ῥίζα εἶνε ἐδ-ή αὐτῇ τῇ τοῦ ἔδ-ω διότι τὸ πάθος τοῦτο εἰσδύον εἰς τὸν ἄνθρωπον κατατρώγει τὸ τε σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν του.

Ὀδύρομαι (παραπονεῖμαι, θρηνώ, λυποῦμαι) ἀποθ. μέσ. Ἀνδοκ. 1, 48, παρατατ. ὠδύροντο Δ. Ἀλ. 8, 59, μελ. ὀδουρούμαι Ἰσοκ. 18, 35, ἀορ. ὠδουράμην, 18, 8, π. ἀορ. μτγν. κατ-οδурθεις Πλουτ. ἡθ. 117.

Ὀδύρομαι (ὡς ἄνωτ.) ἀποθ. μέσ. Ἰλ. χ. 424, καὶ δύρομαι Σοφ. Οἰ. τ. 1218 -ύρει Εὐρ. ἰχ. 770, -ύρεια Ὀδ. θ, 577, σπαν. Κωμ. ἀποστ. 4, 452, δύρεσθε Αἰσχ. Πρ. 271, προστ. ὀδύρεο Ἰλ. ω, 549, μτχ. δυρόμενοι Αἰσχ. Περ. 582, δυρομένα Εὐρ. Μηδ. 159, παρατ. ὠδύροντο Ἰλ. ω, 166, ὀδύρετο, χ, 79, θαμ. ὠδυρέσκετο Ηρ. 3, 119, ἀορ. ὀδουράμενος Ἰλ. ω, 48. Παρ. ὀ-δυρτός Ἀριστ. Ἀχ. 1226. ῥδ' ὀδυνάω.

Ὀ-δύ-σ-σομαι (θυμώνω, ὀργίζομαι) ἀποθ. π. παρκ. ὠδῶδυσται Ὀδ. ε, 423, π. ἀορ. ὀδυσθῆναι = ὀδύσασθαι, χολωθῆναι Ησυχ. μ. ἀορ. ὠδύσασο Ὀδ. α, 62, -σατο Ἰλ. σ, 292, -σαντο Σοφ. ἀποστ. 408, ἐπ. -σσατο Ησ. θε. 617, ὀδύσαντο Ἰλ. ζ, 138, μτχ. -σάμενος, θ, 37, ἀλλὰ μετβ. ὠδύσατο Ομ. ἑπιγρ. 6, 8. ῥδ' ὀδυνάω.

Ὀζω (μυρίζω, ὀσμὴν καλὴν ἢ κακὴν ἐκπνέω) Ξεν. συμπ. 2, 3, 4, μελ. ὀζήσω Γεωπ. 12, 29, παρκ. α. ὠζήκα Φωτ. παρκ. β. ἀντί ἐν. ὀ-δωκα Πλουτ. ἡθ. 916, ὑπερσ. ὠδῶδειν Ἀλεξ. 20.

Ὀζω (ὡς ἄνωτ.) Αἰσχ. Ἀγ. 1310, αἰολ. ὄσδει Θεοκρ. 1, 149, γ. πλ. ὄσδοντι, 5, 52, ἀπαρ. ὄζειν Ηρ. 3, 23, μτχ. ὄζων Ἀριστ. νεφ. 50, παρατ. ὠζε Κωμ. ἀποστ. 2, 234, μελ. ὀζήσω Ἀριστ. σφ. 1059, ἰων. ὠζέσω Ἴπποκρ. 8, 424, ἀορ. ὠζήσα Ἀριστ. ἀποστ. 538, ἰων. ὠζεσα Ἴπποκρ. 1, 468, παρκ. β. ἀντί ἐν. ὄδωδα Ἀνθ. 7, 30, ὑπερσ. ὠδῶδειν Ὀδ. ι, 210 καὶ

ὠδῶδειν Ἄνθ. 13, 29. Μέσ. ὀζόμενος (= ὄζω) Ἰπποκρ. 2, 117, ὀσδόμ-
 -πνοφάν. ἀποσπ. 4, 6. Τούτου παρασχ. εἶνε ὀδμάομαι μόν. ἄορ. ὑποτ. ὀδ-
 -μήσῃται Νικ. θηρ. 47. Ῥίζ. ὀδ-, ὄζω (= ὀδ-ίω), ὀδ-ὠδ-α, ὀδ-μή, ὀσ-μή=
 οἰ-οι λατ.=οἰ-οει γαλλ. δυσ-ὠδ-ης, ὀσ-φρα, ὀσ-φρη-σις, ὀσ-φραίν-
 ομαι=οἰ-οοι λατ.

ὄθομαι (φροντίζω, ἐπιστροφήν ποιοῦμαι) ἐπ. καὶ μόν. ἐν. ὄθεται 1λ.
 ο, 107, παρατ. ὄθετο, ε, 403. Ῥίζ. θθ-, συγγεν. τῇ ὀπ- (ὀφθαλμός), ὄθ-
 -ματα=ὄμματα αιολ. Ησυχ. ὄθ-η=φροντίς, ὦρα ὡς. ὄθ-ἔων=φροντίζων ὡς.

Οἰακίζω (κυβερνῶ, διευθύνω τὸν οἶακα, τὸ πηδάλιον), μεταγν. μτχ.
 οἰακίζων Ἀριστοτ. ἦθ. Νικ. 10, 4. Παθ. ἀπαρ. οἰακίζεσθαι Στραβ. 17,
 3, 7, μτχ. -ιζόμενος Δ. Σικ. 18, 59.

Οἰακίζω (ὡς ἄνωτ.), μόν. ἰων. μτχ. οἰακίζων Ηρ. 4, 171. Ῥίζ. Γι-,
 Γιει- (εἶμι), οἰ-, οἰ-μη, οἰ-μος, οἰ-μ-άω, προ-οἰμ-ιον, προ-οἰμ-ιάζομαι,
 φροισιάζομαι, οἰ-τος, οἰ-αξ, οἰ-ακ-ίζω, οἰ-ακοστροφέω, οἰ-γω, οἰγ-νυ-μι,
 οἰχ-ομαι οἰ-χ-νέω, οἰ-σω μελ. τοῦ φέρω, οἰ-στός, οἰ-στρος, οἰ-στρ-άω.
 ἴδε εἶμι.

Οἰακο-στροφέω (τὸν οἶακα στρέφω, διευθύνω) ἐν. μτγν. παρατ. ψα-
 -κο-στροφῶν (ἄλλ. οἰακ-) Αἰσχ. Περσ. 767, Ξεν. Ἑλλ. 5, 4, 17. ἴδε οἰα-
 κίζω.

Οἰγ-νυ-μι (ἀνοίγω), μόν. ἐν συνθ. παρὰ πέζ. ἀνοίγνυμι καὶ ἀνοίγω
 καὶ μτγν. ἀν-οιγ-νύουσι Γαλην. 7, 14. Παθ. παρατ. ἀνεφύγοντο Θουκ.
 4, 111, π. ἄορ. α. ἠν-οίχθη Πaus. 2, 35, 4, ὑποτ. οἰχθῆ Ἀριστοτ.
 I. Z. 10, 7, 5, μτχ. ἀν-οιχ-θεῖς Θουκ. 4, 67, κτλ. ἴδ' ἀνοίγνυμι.

Οἰγ-νυ-μι (ὡς ἄνωτ.) Ἄνθ. 9, 356, ἀπαρ. οἰγειν (ἐκ ῥ. οἰγω) Αἰσχ.
 Ηρ. 611, μτχ. ὑπ-οιγνύς Ἀριστ. ἐκκλ. 15, παρατ. οἰγεν Ησ. ἔρ. 817, ἀν-
 -ῶγεν 1λ. ξ, 168, ἀν-ἔφγεν, π, 221, θαμ. ἀνοίγεσκον, ω, 455, μελ. οἰζω
 Εὐρ. Κύκλ. 502, ἄορ. ὦζα 1λ. ω, 457, ἀν-Θεοκρ. 14, 15, ἐπ. ὦζα 1λ.
 ζ, 298, ἀν-οἰζα Ηρ. 4, 68, μτχ. οἰζας Λυκοφρ. 842, οἰζασα 1λ. ζ, 89,
 Εὐρ. Ἄλκ. 547, παρκ. ἀν-ἔφχα Κωμ. ἀποσπ. 4, 133, ὑπερσ. ἀν-εφγει,
 ἀποσπ. 2, 289. Παθ. ἀν-οιγνύται Εὐρ. Ἰων 923, μτχ. ἀν-οιγνύμενος Ἀ-
 -ριστ. ἱππ. 1326, καὶ οἰγομένη Ἀπολ. P. 2, 562, παρατ. ὑπ-αν-εφγνύμην
 Κωμ. ἀποσπ. 3, 327, ὠγνύοντο 1λ. θ, 58, οἰγοντο Ἀπολ. P. 2, 576, πα-
 -ρακ. ἀν-ῶκτα Θεολρ. 14, 47, μτχ. ἀν-εφγμῶνος Εὐρ. Ἰππ. 56, π. ἄορ.
 ἀν-εφχθη, Ἰων 1563, ἀν-ὠγθησαν Ν. Διον. 7, 347, μτχ. οἰχθεῖς, δωρ.
 οἰχθεῖσιν Πινδ. Ν. 4, 44. Παρ. ἀν-οικτέον Εὐρ. Ἰων 1387. ἴδε οἰακίζω.

Οἰδα ἴδε εἶδω καὶ εἰδέω.

Οἰδάω (πρίσκομαι, φουσκῶνω) Πλουτ. ἦθ. 734, καὶ οἰδέω Ἀριστοτ.
 προβλ. 4, 3, οἰδεῖ Πλατ. Γοργ. 518, καὶ μτγν. οἰδαίρω Αἰλ. I. Z. 3,
 18, ἄορ. ὦδησα Πλατ. Φαιδρ. 254, παρκ. μτχ. ὦδηκῶς Λουκ. φιλοψ.
 11, ἀν-Ἀριστοτ. I. Z. 9, 40, 22. Μέσ. μτγν. οἰδέομαι Ἡλιοδ. 2, 9,
 μτχ. ἀν-οιδούμενος Ἀλκίφρ. ἐπ. 4, 10.

Οἰδάω (ὡς ἄνωτ.) καὶ οἰδέω, ἀν-οιδεῖ Ηρ. 7, 39, καὶ οἰδ-άνω μετθ.
 1λ. ι, 554, μτχ. οἰδέων Ηρ. 3, 76, οἰδάνων ἀμετθ. Ἀριστ. εἱρ. 1166, ἀν-
 -οιδεῖων Νικ. θηρ. 855, οἰδαίνουσα Ἀρατ. 908, παρατ. ὦδες Οδ. ε, 455,
 ὦδες Ἀθην. 2, 68, θαμ. οἰδαίνεσκον Ἀπολ. P. 3, 383, μελ. μτχ. εἰδή-

ων Ἴπποκρ. 3, 431, ἀορ. α. ψόδησα, 5, 84, ψόδηνα Ἀνδρομ. πρεσβ. 29, 98, ἀπαρ. ἀν-οιδῆναι Κ. Σμ. 14, 470, παρκ. ὄωρ. ἀν-ψόδηκε Ἴπποκρ. 2, 246, γ. πλ. ψόδηκанти Θεοκρ. 1, 43, μετοχ. ἐξ-ψόδηκώς Εὐρ. Κυκλ. 227. Παθ. οἰδάνεται Ιλ. ι, 646, μ. ἀορ. ἀντί ἐνερ. ἀν-οιδῆσαντο Κ. Σμ. 9, 345. ῥίζα οἰδ=ὄωδ- (ὄωρ, ὄωρψ) ὡς ὄωδον καὶ οἰδον, οἰδ-άω, οἰδ-άνω, οἰδ-άνω, οἰδέ-ω, οἰδ-ήμα, οἰδ-μα=φρούσκωμζ μάλιστα θαλάσσης, κῦμα, οἰδ-ος, οἰδ-αλέος, οἰδι-πους.

Οἶδημι ἴδε ἴσμι.

Ὀϊζύω (κακοπαθῶ, ταλαιπωρῶ) ἐπ. οἰζύομεν Ιλ. ξ, 89, προστ. οἰζυε, γ, 408, μτχ. οἰζύων Ἀπολ. Ρ. 4, 1324, ἀορ. μτχ. οἰζύσας Οδ. δ, 152. ῥίζα οἰ-, (οἶ ἐπιφών.) οἰκ-, οἰζω (=οιγ-τω), οἰζύω, οἰ-ζ-υρός, καὶ ἰων. οἰ-ζ-υρός, οἰζύς, οἰκ-τος, οἰκ-τρός, οἰκ-τ-εῖρω, οἰκ-τ-ἴρω αἰολ. οἰκ-τ-ίζω.

Οἰκειόω (οἰκετον, φίλον τινά κάμνω) καὶ οἰκειόομαι -οῦμαι, ἰων. γ. πλ. οἰκηῖσονται Ηρ. 1, 4, οἰκηῖσονται (ἄλλ. οἰκηῖευντ-), 1, 94, μτχ. οἰκῆεῦμενος, 4, 148, μ. ἀορ. οἰκειώσατο Πλουτ. Οθ. 27 ἴδε οἰκέω.

Οἰκέω (μένω ἐν τῷ οἴκῳ, κατοικῶ) Θουκ. 3, 37, παρατ. ὄκουν Ἰσοκ. 7, 22, μελ. οἰκήσω Πλατ. Φαιδ. 69, ἀορ. ὄκησα Λυσ. 12, 4, π. παρκ. ὄκημαι Ξεν. προσοδ. 1, 6, π. ἀορ. ὄκήθην Δημ. 9, 26, μ. μελ. μετέ. μτγν. οἰκήσομαι Μενανδρ. ῥήτ. 103, καὶ ἀντί παθ. Θουκ. 8, 67, ἀλλὰ δι- Δημ. 8, 43, μ. ἀορ. μτγν. οἰκησάμενος Ἀριστειδ. 178, ἀλλὰ δι-ὄκησατο Δημ. 18, 247, μ. παρκ. δι-ὄκημαι, 18, 178.

Οἰκέω (ὡς ἀνωτ.) Οδ. ζ, 204, οἰκέουσιν Ηρ. 2, 34, ἀπαρ. αἰολ. ξυν-οἰκην Σαφρ π. Στοβ. ἀνθ. 71, 4, μτχ. οἰκέων Πινδ. Ν. 7, 65, ἰων. οἰκείων Ησ. θε. 330, παρατ. ὄκειον Ιλ. ξ, 116, ἀττ. ὄκειον Σοφ. Οἰ. τ. 990, ἔψκειον Ψευδ.- Ἴπποκρ. ἐπιστ. 3, 833, ἰων. οἰκειον Ηρ. 1, 57, ἀορ. ἰων. κατ-οἰκ-ησε, 7, 164, οἰκησαν, 2, 154, παρκ. ὄκηκα Σοφ. Ηλ. 1101, π. ἦ μέσ. παρκ. ἰων. οἰκῆμαι Ηρ. 7, 22, γ. πλ. ἰων. οἰκέαται, 1, 142, μτχ. οἰκῆμενος, 1, 27, κατ- 1, 142, ὑπερσ. ἰων. οἰκητο, 1, 193, π. ἀορ. ἐπ. γ. πλ. ὄκηθεν (=θησαν) Ιλ. ε, 668. ῥίζα Γικ-, Γοι-, Γοικ-, οἰκ-ος=νέκ-ας σανσφρ. οἰκ-τα=Γοκ-τα αἰολ. Ἄρενς αἰολ. διαλ. 170, οἰκ-έω, οἰκ-ίζω, vic-us=κώμη λατ. vic-inus=γείτων ὡς ὑπερ-ώϊον, ὑπερ-ῶϊον, οἰ-η=κώμη καὶ οἰ-ητᾶν=κωμητῶν Ησυχ. οἰκ-ε-τος, οἰκ-ε-ίωω.

Οἰκ-ίζω (κτιζῶ οἰκίαν, ἀποικίζω τινά) Θουκ. 1, 13, παρατ. ὄκιζον Πλατ. πολ. 453, μελ. οἰκιῶ Θουκ. 1, 100, ἀορ. ὄκισα Ἰσοκ. 15, 254, παρκ. συν-ὄκικα Στραβ. 12, 3, 10, ὑπερσ. ὄκικειν Ἀππ. ἐμφ. πολ. 2, 26, π. παρκ. ὄκισμαι Πλατ. πολ. 427, π. ἀορ. ὄκισθην Θουκ. 6, 5, π. μελ. οἰκισθήσομαι Δημ. 5, 10, καὶ μ. μελ. ἀντί παθ. οἰκισῆται (ἄλλ. οἰκῆται) Ξεν. Ἐλλ. 1, 6, 32. Μέσ. οἰκίζομαι Πλατ. Φαιδ. 114, ἀορ. κατ-ὄκισάμην Ἰσοκ. 19, 23.

Οἰκ-ίζω (ὡς ἀνωτ.), ἀορ. ὄκισσα Πινδ. Ι. 8, 20, ἰων. οἰκ-ισεν Ηρ. 3, 91, οἰκισαν, 6, 33, π. παρκ. ὄκισται Εὐρ. Ἐκ. 2, ἰων. οἰκισται Ηρ. 4, 12, π. ἀορ. ἰων. ἐν-οικισθη, 1, 68, κατ-οικισθησαν, 2, 154, μ. μελ. οἰκιοῦμαι Εὐρ. Ηρκκλ. 46, μ. ἀορ. ὄκισάμην Ἀνθ. 7, 75 ἴδε οἰκέω.

Οἰκο-δομέω (κτιζῶ οἶκον) Ἀνδοκ. 3, 12, παρατ. ὄκοδοῦμαι Ξεν.

Κυρ. 7, 5, 11, ψκοδόμουν Θουκ. 8, 90, άορ. ψκοδόμητε Ξεν. Έλλ. 5, 2, 4, π. παρκ. ψκοδόμηται Θουκ. 7, 29 (α), π. μελ. οικοδομηθήσεται Λυσ. 12, 63, μ. άορ. ψκοδομησάμεθα Άνδοκ. 3, 7.

Οικο-δομέω (ώς άνωτ.) παρατ. άν-οικδόμεε Ηρ. 1, 486, οικοδόμεον, 8, 71, άορ. οικοδόμησε, 2, 127, π. παρκ. οικοδόμηται, 1, 181, γ. πλ. οικοδομέεται (=ψκοδόμηνται), 4, 185, μη. οικοδομημένον Πινδ. Ηρακλ. 213, 64, μ. άορ. οικοδομήσατο Ηρ. 3, 10.

Οικ-ουρέω (φυλάττω τι) Πλατ. πολ. 451, Αισχ. Άγ. 809, παρατ. μη. οικούρει πλουτ. Κάμιλ. 11, ύπ-, Πομπ. 42, οικούρου, Καμιλ. 28. ΐδε οικέω και όράω.

Οικτειρώ (συμπαθώς, εύσπλαγγνίζομαι, έλεώ) Άντιφ. 3, 2, μελ. οικτειρήσω Π. Δ. Ίερ. 13, 14, άορ. ψκτειρα Ξεν. Κυρ. 5, 4, 32, μη. οικτειρήσα Νικητ. Χρον. 7, 5, κατ-Ίωσ. άρχ. 8, 13, 3. Παθ. οικτείρονται Ξεν. οικ. 7, 40.

Οικτειρώ (ώς άνωτ.) Ιλ. ψ, 548, οικτιρετε (άντι οικτειρετε) Άνθ. 7, 267, παρατ. ψκτιρε Στησιχ. 18, Ιων. οικτιρε Ηρ. 3, 52, μελ. οικτερών Αισχ. άποσπ. 196, άορις. ψκτιρε Ιλ. λ, 814, π. παρατατ. ψκτειρετο Σοφ. Ηλ. 1412, π. άορ. οικτειρηθήναι Σχολ. Αισχ. Πρ. 637. ΐδε οικζώω.

Οικτιζώ (οικτειρώ) μη. Ηλιοδ. 4, 9, σπαν. άττ. άορ. ψκτισα Ξεν. άπολ. 4, συν-, Κυρ. 4, 6, 5, εύκτ. οικτίσεις Άριστοτ. κόσμ. 1, 4. Μέσ. άντι ένερ. σπαν. οικτιζομαι Δειναρχ. 1, 110, παρατ. ψκτιζοντο Θουκ. 2, 51, άορ. ψκτισάμην Πλουτ. Εύμ. 7.

Οικτιζώ (ώς άνωτ.), κατ-οικτιζει; Αισχ. Εύμ. 122, μελ. οικτιτε, Πρ. 68, άπαρ. κατ-οικτιτεν Εύρ. Ηρακλ. 152, άορ. ψκτισα Αισχ. Ικ. 639, π. άορ. κατ-ψκτισθην Εύρ. Ι. Α. 686. Μέσ. άντι ένερ. οικτιζομαι Αισχ. Ικ. 1032, παρατ. άπ-οικτιζετο Ηρ. 1, 114, άντι μέσ. κατ-, 3, 156, άορ. ψκτισάμην Αισχ. Εύμ. 515, π. παρκ. κατ-οικτισται, Περσ. 1062. ΐδ' οικτειρώ.

Οΐμαι ΐδ' οΐομαι.

Οιμάω (όρμώ, τρέχω κατά τινος) έπ. και μόν. μελ. οιμήσουσι Ηρ. 1, 62, άορ. άνάύξ. οΐμησε Ιλ. χ, 140, Οδ. ω, 538. ΐδε οιακίζω.

Οιμώζω (φωνάζω οΐμοι, κλαίω, θρηνώ) Δ. Άλ. 4, 85, μελ. οιμώζομαι Ξεν. Έλλ. 2, 3, 56, μη. οιμώζω Πλουτ. άποφθ. 182, άορ. άπ-ώμωξα Άντιφ. 5, 41, εύκτ. οιμώζειεν (άλλ. -ζοιτο) Ξεν. Έλλ. 2, 3, 56, μ. άορ. άπ-οιμώξασθαι Εύστ. έργ. σ. 305, 85.

Οιμώζω (ώς άνωτ.), άπαρ. -ζειν Σοφ. Οι. Κ. 820, παρατ. άν-οιμώζεσκε Κ. Σμ. 14, 281, μελ. οιμώζομαι Κωμ. άποσπ. 3, 430, μη. οιμώζω Άνθ. 5, 302, άορ. ψμωξα Ιλ. σ, 35, Σοφ. Τρ. 932, π. παρκ. οιμωγ-

(α) «Ώδηκεν, ψκοδόμηκεν διά τοϋ ω άριστα έρετε, άλλ' οϋ διά τοϋ ο ι, οΐδηκεν οικοδόμηκεν» Φρυνηχ. έκκλ. σ. 153.

μένος (ἄλλ. ἡμαγμ-) Εὐρ. Βακ. 1285, π. ἀορ. οἰμῶχθεις Θεογν. 1204. Γίνεται δ' ἐκ τοῦ οἴ, οἶμοι, ὡς τὸ φεύζω ἐκ τοῦ φεύ.

Οἰν-ίζομαι (ἀγοράζω οἶνον), οἰνίζεσθε ἰλ. θ, 506, παρατ. οἰνίζομην, θ, 546, οἰνίζοντο, η, 472, ἀορ. οἰνισάμενοι Λουκ. ἄλ. Ἰστ. 1, 9. Ῥίζα Γι-, οι-, οἴ-νος (=Φοτ-νος)=νι-νιμα-λατ. οἴ-νη, οἴ-νάς, οἴν-αρον, οἴν-άνθη, οἴν-ίζω, οἴν-όω, οἴνο-χοεύω, οἴνο-χοέω.

Οἴνο-χοεύω, μόν. ἐπ. ἐν. ἴδε οἴνοχοέω.

Οἴνο-χοέω (χύνω, κερνώ οἶνον) Ξεν. Κυρ. 1, 3, 8, παρατ. ὄνοχόουσι Νικ. Δαμασκ. 64, μελ. οἴνοχοήσω Ξεν. Κυρ. 1, 3, 9.

Οἴνο-χοέω (ὡς ἄνωτ.) Κωμ. ἀποσπ. 2, 282, οἴνοχοεύει Οδ. φ. 142, ἀπαρ. οἴνοχοεύειν ἰλ. 6, 127, μτχ. -εύων Οδ. α, 143, -οοῦσα (ἄλλ. οἴνοχοεῦσα) Σαφφ. 5, παρατ. ἀναυξ. οἴνοχοίει ἰλ. α, 598, ἐφνοχοίει Οδ. υ, 255, ἀορ. οἴνοχοήσα Ἀθην. 10, 425, ἀπαρ. οἴνοχοήσαι Οδ. ο, 323, μ. ἀορ. Λεσβ. οἴνοχοήσαι Σαφφ. 32 ἴδε οἴνιζομαι.

Οἴν-όω (πληρώω οἴνου, μεθύσκω τινά), μόν. ἀορ. ἀπαρ. οἴνωσαι Κριτί. 2, 82, Παθ. οἴνόομαι Πλουτ. ἡθ. 672, π. παρκ. οἴνωμένος Ἀριστοτ. ῥητ. 2, 12, 8, δι-φνωμένος Πλατ. νόμ. 775, κατ-φνωμ-, 815, π. μελ. μτγν. οἴνωθήσομαι Δ. Λαερ. 7, 118.

Οἴν-όω (ὡς ἄνωτ.), μόν. π. παρκ. μτχ. φνωμένος Σοφ. Τρ. 268, Αἰσχ. ἰκ. 409, π. ἀορ. οἴνωθείς Οδ. τ, 11 ἴδε οἴνιζω.

Οἴ-ο-μαι (ὑποπτεύω, πιστεύω, νομίζω) Θουκ. 2, 60, Ξεν. ἀπομν. 2, 3, 10, Πλατ. νόμ. 798, Δημ. 1, 16, συνηθέστ. οἶμαι Ἀντιφ. 5, 57, Θουκ. 1, 10, Ξεν. ἀν. 2, 1, 16, Πλατ. πολ. 400, Ἰσοκ. 4, 84, Δημ. 1, 27, 6. ἐν. οἶει Πλατ. ἀπολ. 26, παρατ. ὄμομην Αἰσχίν. ἐπιστ. 11, 1, (ἄλλ. ὄμην) Δημ. προσιμ. 1457, Ξεν. Κυρ. 4, 5, 30, καὶ ὄμην Ἀντιφ. 3, γ, 1, Θουκ. 1, 143, Ξεν. ἀπομν. 4, 2, 23, Πλατ. Φαιδρ. 235, Λυσ. 1, 10, Ἰσοκ. 4, 187, Αἰσχίν. 2, 95, Δημ. 18, 28, μελ. οἴησομαι Πλατ. νόμ. 891, π. ἀορ. ὄηθην Ἀντιφ. 1, 8, Θουκ. 4, 130, Ξεν. ἀν. 4, 7, 22, Ἰσοκ. 7, 6, Αἰσχίν. 1, 83, εὐκτ. -εἶην Ἰσοκ. 12, 23, α. πλ. -θείημεν Ξεν. ἀπομν. 1, 5, 1, καὶ -θείημεν (ἄλλ. -θείημεν) Πλατ. νόμ. 712, π. μελ. ἀντι μέσ. μτγν. οἴηθήσεται Γαλην. 1, 208, μ. ἀορ. μτγν. ὄησάμην Πορφυρ. π. ἐγκρατ. 2, 24, μτχ. ὄησάμενος Πολυβ. 5, 94. Παρ. οἴητέον Ἀριστοτ.

Οἴ-ο-μαι (ὡς ἄνωτ.) Οδ. κ, 193, οἴομαι ἰλ. τ, 334, οἶσαι, α, 561, καὶ οἶμαι Αἰσχ. Ἀγ. 321, 6. ἐν. οἶει Ἀριστ βατρ. 54, σπαν. δωρ. οἶη Σοφ. ἀποσπ. 23, οἶεται Οδ. τ, 312, οἴόμεθα, φ, 322, οἶεσθε Ἀπολ. Ρ. 2, 342, εὐκτ. οἶοιτο Οδ. ρ, 580, μτχ. οἴόμενος ἰλ. ο, 728, ἄλλ' οἴόμενος Καλλ. ἐπιγρ. 7, παρατ. ὄμομην Αἰσχ. Πρ. 268, ὄμην Ἀριστ νεφ 373, ὄητετο Οδ. κ, 248, οἶετο Ομ. ὕμν. 2, 164, ἀορ. οἶσατο Οδ. 213, μτγν. ὄησάμην Ἀπολ. Ρ. 1, 291, ὄησ-Κολουθ. 370, ἀπαρ. οἶσασθαι Ορφ. λιθ. 562, π. ἀορ. ὄησθην Οδ. π, 475, μτχ. οἶσθεις μόν. ἰλ. ι, 453, οἶηθεῖσα Εὐρ. Ι. Α. 986. Ἀλλὰ καὶ ἔνερ. οἶω, συνηθέστ. οἶω ἰλ. ε, 252, συνηρ. οἶω Λακων. Ἀριστ. Λυσ. 81 ἴδε μόνω.

Οἶ-όω (μονώνω τινά) ἐπ. μόν. π. ἀορ. ἀναύξ. οἰώθην ἰλ. ζ, 1, -ησαν Κ. Σμ. 6, 527· ἴδε οἶομαι.

Οἰστράω (κεντῶ, ἐρεθίζω, ἀμτῶ. ἐπὶ ζῳῶν ἀγριαίνουμαι) Πλατ. Φαιδρ. 251, μτγν. οἰστρέω Ἀχιλ. Τατ. 2, 37, μελ. οἰστρήσω Ἀθην. 7, 302. Παθ. οἰστράομαι, ἀπαρ. -ἄσθαι Αἰλ. I. Z. 15, 9, -ούμενος Λουκ. ὄν. 33, π. παρκ. μτγν. οἰστρημένος Αἰλ. I. Z. 16, 36, π. ἀορ. οἰστρηθεῖς, 4, 6.

Οἰστράω (ὡς ἀνωτ.) Κωμ. ἀποσπ. 4, 158, -τρεῖ Θεοκρ. 6, 28, ἀορ. ἀναύξ. οἰστρησα (ἄλλ. ψστρ-) Εὐρ. Βακ. 32, μτγ. οἰστρήσας Αἰσχ. Πρ. 836, π. παρκ. οἰστρημένος Λυκοφρ. 1366, π. ἀορ. οἰστρηθεῖς Σοφ. Τρ. 653· ἴδε οἰακίζω.

Οἰχνεύω καὶ οἰχνέω (οἰχομαι, ὑπάγω, ἔρχομαι), οἰχῶ Σοφ. Πλ. 165, οἰχνεῖ, Αἴ. 564, οἰχνεῦσιν Οδ. γ, 322, παρατ. οἰχνεσκε ἰλ. ο, 640, οἰχνεσκον, ε, 790· ἴδε οἰακίζω.

Οἰχ-ομαι (πηγαίνω, ἀπέρχομαι, ἀποχωρῶ) ἐν. ἀντι παρκ. συνήθ. Ἀντιφ. 2, δ, 4, Θουκ. 7, 12, παρατ. ἀντι ὑπερσ. καὶ ἀορ. ψχόμεν Ἀντιφ. 2, γ, 2, Θουκ. 6, 61, Λυσ. 1, 14, Ξεν. ἀν. 4, 3, 30, μελ. οἰχήσομαι Λυσ. 10, 20, παρκ. μτγν. παρ-ψχωκα Δ. Ἀλ. 15, 5, ὑπερσ. παρ-ψχάκει Πολύβ. 8, 29, π. παρκ. παρ-ψχημαι Πλούτ. Καμίλ. 14, μτγ. παρ-ψχημένος (ἄλλ. παρ-οιχημένος) Ξεν. ἀν. 2, 4, 1.

Οἰχ-ομαι (ὡς ἀνωτ.) ἐν. ἀντι παρκ. συνήθ. ἰλ. ψ, 577, οἰχεῦμαι Ἀνθ. 7, 273, οἰχεται Ἡρ. 2, 115, οἰχεται Αἰσχ. Περσ. 60, οἰχόμεσθα Σοφ. Τρ. 85, προστ. οἰχέο Θεογν. 353, μτγ. οἰχόμενος Αἰσχ. Περσ. 1, παρατ. ἀντι ὑπερσ. ἢ ἀορ. ψχόμεν ἰλ. α, 366, ψχεο Οδ. π, 24, ψχετο ἰλ. α, 380, οἰχετο λ, 288, οἰχοντο Ἡρ. 1, 48, καὶ ψχοντο Πινδ. Π. 4, 82, μελ. οἰχήσομαι Κωμ. ἀποσπ. 2, 635, παρκ. οἰχωκα Σοφ. Αἴ. 896, ψχωκα Αἰσχ. Περσ. 13, ἐπ. παρ-ψχηκα (ἄλλ. -οἰχωκα), ἰλ. κ, 252, μτγ. οἰχωκυτα Ἡρ. 8, 108, ὑπερσ. ἰων. οἰχώκε, 1, 189, π. παρκ. δι-οιχνηται Ἡρ. 4, 136, καὶ παρ-ψχημαι Ἰπποκρ. 1, 15. Τούτου ὄρω. ἐνερ. παρατ. μόν. οἰχε Πλούτ. Πυρ. 28· ἴδε οἰακίζω.

Οἶω· ἴδε οἶομαι.

Οἶσω ἴδε φέρω·

Οἰωνίζομαι (τὴν πτῆσιν καὶ τὴν φωνὴν τῶν πτηνῶν παρατηρῶ ἵνα λάβω ἐξ αὐτῶν σημεῖον εἰς πρόγνωσίν τινος) Κωμ. ἀποσπ. 506, μτγ. -όμενος Ξεν. Κυρ. 1, 6, 1, παρατ. ἀναύξ. οἰωνίζοντο, Ἑλλ. 1, 4, 12, μελ. μτγν. -ιούμαι Π. Δ. Λευϊ. 19, 26, ἀορ. οἰωνίσαιμην, εὐκτ. οἰωνίσαιτο Δημ. 25, 80, ἀπαρ. -ίσασθαι Ἀριστείδ. 635, μετ- Δειναρχ. 1, 92, μτγ. -όμενος Ἀριστοτ. πολιτ. 5, 4, 5· ἴδε οἶομαι.

Ὀκέλλω (κέλλω, ἀράζω, προσομιζῶ εἰς τὴν ξηράν, ῥίπτω τὸ πλοῖον εἰς τὴν ξέραν) Ξεν. ἀν. 7, 5, 12, ἐξ- Ἡρ. 7, 102, Ἀριστ. Ἀχ. 1159, ὄρω. ποτ-οκέλλουσι Στοβ. ἀνθ. 65, 17, παρατ. ὠκελλον, 8, 84, ἀορ. ὠκειλα Θουκ. 2, 91, ἀπαρ. -εἴλαι, 4, 12, μτγ. -εἴλας, 4, 11. Παθ. ἐξοκέλλεται Αἰσχ. ἰκ. 438· ἴδε κέλλω.

Ὀκλάζω (ἐπικάμπτομαι, κυρτοῦμαι, κάμπτω, κυρτώνω) ὀμ. ἀορ. εὐκτ. ὀκλάσσαινο Στ. Βυζ. ἐν λ. Εὐρύχων ἴδε κλάω.

Ὀκνέω (βραδύνω, ἐνδοιάζω, αἰδοῦμαι) καὶ ὀκνεῖω Ἰλ. ε, 255, ὀκνεῖσιν Ἡρ. 7, 50, παρατ. ὄκνεον Ἰλ. υ, 155. ῥίζ. ὀκ-, ὀκ-ν-ος=cunc-ians λατ. ὀκ-ν-έω=cunc-tor ἢ vac-illo ὡς. ὀκν-ηρός, ἄ-οκν-ος.

Ὀκρίάομαι (λίαν τραχύνομαι, ὀργίζομαι), μόν. ἐπ. παρατ. ὀκρίωντο (=ὠργίζοντο λίαν κατ' ἀλλήλων) Ὀδ. σ, 33, καὶ π. παρκ. ὠκρῖωμένος Λυκόφρ. 545. ῥίζ. ὀκ-==ἄκ-, ἄκ-ῆ, ἄκ-ρος, ὀκ-ρις==ἄκ-ρις, ὀκ-ριάομαι, ἄκ-ωκ-ῆ, ἄκ-όνη, ἄκ-ων, ὠκ-ύς, ὄξύς, ὄξυνω.

Ὀλ-έκω ἴδ' ὀλλυμι.

Ὀ-λισθάνω (γλιστρῶ, ἐκφεύγω, ἐκπίπτω) Ξεν. ἀν. 3, 5, 44, Πλατ. Κρατ. 427, καὶ ὀλισθαίνω, δι-ολισθαίνει, Λυσ. 246, ὀλισθαίνει Ἀριστοτ. προβλ. 24, 4, μτγ. ὀλισθαίνων (ἄλλ. -θάνων) Πολυβ. 3, 55, μελ. μτγν. ὀλισθήσω Π. Δ. Παροιμ. 44, 49, ἀορ. μτγν. ὠλισθήσα Ἀπολδ. 2, 5, 4, ἀορ. ε. μτγν. ὠλισθὼν Πλουτ. Βρούτ. 39, παρκ. ὠλισθήκα Δ. Σικ. 4, 79, ὑπερσ. ὠλισθήκει Φιλοστρ. Ἀπολ. 3, 129.

Ὀ-λισθάνω (ὡς ἄνωτ.) Σοφ. ἀποσπ. 963 καὶ ὀλισθέω, ὀλισθοῦσι Ἀριστ. βατρ. 690, καὶ ὀλισθαίνω σπαν. Ἰπποκρ. 6, 290, παρατ. ὠλισθανον, ἀποσπ. 4, 673, Ὀρφ. Ἀργ. 271, ἀορ. ὠλισθήσα Ἰνθ. 9, 125, καὶ ὠλισθηνα Νικ. ἀλ. 89, ἀορ. ε. ὠλισθε Ἰλ. υ, 270, ὀλισθεν Θεοκρ. 25, 230, ὠλισθον Σοφ. Ἠλ. 746, παρκ. ὠλισθήκα Ἰπποκρ. 4, 246. ῥίζα γλιτ-, λιτ-, καὶ μετὰ ο προτακτ. ὀλιτ-, ὀλιτ-θάνω (=ὀ-λιτ-θάνω, ὡς γλίσχρος ἐκ τοῦ γλιτ-χρος), ὀ-λισ-θαίνω, κοιν. γλιτ-τράω ἢ γλιτ-τρώ=glisser γαλλ. glissus =γλίσχρος ὀλισθηρός, γλιστερός λατ. glatt γερμ. ὀ-λισ-θος, ὀ-λισ-θημα.

Ὀλ-λυμι (ἀφανίζω, καταστρέφω, φονεύω), ἀπ-ολ-λύ-ασι Θουκ. 8, 40, Πλατ. πολ. 421, ὕσι, νόμ. 706, ἀπ-ολλύουσι (ἐκ ῥημ. ὀλλύω) Ἰσοκ. 5, 52, παρατ. ἀπ-ώλλυν, 12, 219, ἀπ-ώλλυον Ἀνδοκ. 4, 44, Ἰσοκ. 44, 8, μελ. μτγν. ὀλέσω Ἀππ. ἐμφ. πόλ. 4, 10, καὶ ὀλῶ Ἀριστοτ. ἀποσπ. 501, ἀορ. ἀπ-ώλεσα Ξεν. Ἑλλ. 4, 1, 7, εὐκτ. ὀλέσειαν Π. Δ. Ἰώβ 48, 44, παρκ. α. ἀπ-ολώλεκα Θουκ. 2, 65, παρκ. ε. ὀλωλα Ἀντιφ. 5, 66, ὑπερσ. ἀπ-ολώλειν Ἰσαϊ. 6, 37, καὶ ἀπ-ολώλη Πλατ. ἀπολ. 34, π. ἀορ. μτγν. ἀπ-ωλέστην Π. Δ. Φαλτ. 82, 18, π. μελ. μτγν. ἀπ-ολεσθησόμενος Γαλην. 9, 728. Μέσ. ἀπ-όλλυμαι Ἀντιφ. 5, 35, ὀλλυται Π. Δ. Παροιμ. 44, 7, παρατ. ἀπ-ωλλύμην Ἀντιφ. 2, 6, 3, μελ. ἀπ-ολοῦμαι Θουκ. 8, 55, Π. Δ. Παροιμ. 25, 49, -οῦνται 13, 2, μ. ἀορ. α. ἀντί ἐνερ. μτγν. ὠλέσατο (=ὄλεσε) Ψευδο-Καλλιπ. 4, 2, μ. ἀορ. ε. ἀπ-ωλόμην Πλατ. πολ. 469, ὄλετο Π. Δ. Ἰώβ 4, 44.

Ὀλ-λυμι (ὡς ἄνωτ.) ποιητ. Σοφ. Ἀντ. 673, ὀλ-λύ-ω σπάν. Ἀρχιλ. 26, Κωμ. ἀποσπ. 4, 687, καὶ ὀλ-έκω, ὀλέκει Αἰσχ. Πρ. 563, γ. πλ. ἀπ-ολλῦσι, 4, 69, προστ. ὀλλυς Ἀρχιλ. 27, μτγ. ὀλλύς Ἰλ. δ, 451, Θηλ. ὀλλῦσαι, θ, 449, παρατ. ὠλλυσαν Αἰσχ. Περσ. 461, ὀλέεσκες Κ. Σμ. 2, 414, ὀλέεσκεν (ἄλλ. ὀλέεσκεν) Ἰλ. τ, 435, ὠλεσκον μτγν. Χρ. Σιβ. 4, 108,

μελ. ὀλέσω Οδ. ν, 399, ἀπ-ολέσει Ηρ. 2, 421, σπαν. ἀττ. ἀπ-Κυμ. ἀποσπ. 2, 621, ἐν τμήσ. ἀπ-ολέσω Ιλ. μ, 250, ἰων. ἀπ-ολέει Ηρ. 4, 34, ἀττ. ὀλεῖς Σοφ. Φιλ. 1338, ὀλετ, Τρ. 718, ἐν τμήσ. ἀπο- Ἄριστ. πλ. 65, μτχ. ἀπ-ολέοντες Ηρ. 6, 91, -εύντες, 9, 48, ἀορ. ὤλεσα Ιλ. χ, 407, Σοφ. Ηλ. 270, ἐν τμήσ. Ηρ. 3, 36, ἐπ. καὶ λυρ. ὄλεσα Οδ. ψ, 349, Εὐρ. Φοιν. 663, -σσα Οδ. φ, 284, ὑποτ. -ης, α, 559, ὀλέσση, σ, 92, εὐκτ. ὀλέσειε, θ, 358, Εὐρ. Μηδ. 1389, -έσειαν Αἰσχ. Ἐπτ. 567, μτχ. ὀλέσας, Πέρσ. 534, ὀλέσσας Ιλ. τ, 60, δωρ. ὀλέσαις Πινδ. Ο. 4, 79, παρκ. α. ἀπ-ὀλω-λεκῶς εἶην Ηρ. 4, 45, μτχ. ἐξ-ὀλωλεκῶς Ἄριστ. πλ. 868, παρκ. β. ὀλω-λεκῶς Ιλ. π, 521, Αἰσχ. Περσ. 1045, ἐξ-ἀπ-ὀλωλε Ιλ. σ, 290, ὑποτ. ὀλώλη, ζ, 448, ὑπερσ. ὀλώλει, κ, 187, ἀπ- Ηρ. 3, 419. Μέσ. ὀλλυμαι Σοφ. Οἰ. τ. 479, Ἄριστ. ὄον. 4070, ἀπ-ὀλλυθε Ηρ. 9, 48 ὀλέκονται Ιλ. π, 17, πα-ρατ. ὀλλόμην Εὐρ. Ἄλκ. 633, δωρ. -ύμαν, Ἐκ. 914, ὀλεκόμαν Σοφ. Τρ. 1043, ὀλλυτο Ἠλ. 927, ἀπ- Ηρ. 2, 120, ὀλέκοντο Ιλ. α, 10, μελ. ὀλέο-μαι, -εῖται, θ, 325, Αἰσχ. χο. 888, ὀλέσθε Ιλ. φ, 433 καὶ σύνθ. ἀπ-ολέ-εται Ηρ. 8, 57, -όμεθα, 9, 42, ἀπαρ. ὀλέσθαι Ηρ. συχνά, μτχ. ἀπ-ολεο-μένης Ηρ. 8, 69, ἀπ-ολούμενος Ἄριστ. πλ. 713, ἀορ. β. ὀλόμην Ιλ. ν, 772, Σοφ. Ἄντ. 517, δωρ. -όμεν Εὐρ. Ι. Τ. 452, Ἄριστ. εἰρ. 4013, θαμ. ἀπολέσκειτο Οδ. λ, 586, ὄλετο Ιλ. σ, 80, ὄλοντο Οδ. α, 7, εὐκτ. ὀλοῖατο Σοφ. Αἴ. 842, ὑποτ. ὄλθαι Ιλ. γ, 447, μτχ. ὀλόμενος (=φθοροποιός) Εὐρ. Φοιν. 1029, ἐπ. ὀλόμενος Οδ. ο, 344. ῥίζα ὀλ-, πεποιημ. ὀλ-λυ-μι (= ὀλ-νυ-μι), ὀλ-σός, ὀλοό-φρων, ὀλ-εθρος.

Ὀλ-ολ-ύζω (μετὰ δυνατῆς φωνῆς κράζω, φωνάζω μάλιστα πρὸς τοὺς θεοὺς ἰκεσίας καὶ εὐχαριστίας ἕνεκα) Δημ. 18, 260, μελ. μτγν. ὀλολύ-ζω Π. Δ. Ἡσαΐ. 16, 7, ἀορ. ὀλόλυξα Ἡλιόδ. 3, 5, ἀπαρ. ὀλολύξαι Δημ. 18, 259.

Ὀλ-ολ-ύζω (ὡς ἄνωτ.) Ἄριστ. εἰρ. 97, προστ. ὀλόλυξε Οδ. χ, 441, παρατ. ὀλόλυξον Κωμ. ἀποσπ. 4, 166, μελ. ὀλολύζεται Εὐρ. Ηλ. 691, ἀορ. ὀλόλυξα Εὐρ. Βακ. 689, ἀπ- Ἄριστ. ὄον. 782, ἐπ. ἀναύξ. ὀλόλυξεν Οδ. δ, 767, ὀλολύξαν, γ, 450, προστ. ὀλολύξατε (ἄλλ. ἐλειξατε) Αἰσχ. Εὐμ. 406, μ. ἀορ. ἐπ-ωλολύξατο, Ἄγ. 1236. ῥίζ. ὀλ- (ὀλλυμι), ἢ ὀλ-, ὀλ-υγ-, καὶ μετ' ἀναδιπλ. ὀλ-ολυγ-, ὀλ-ολύζω (=ὀλ-ολ-υγίω)=ul-ul-o λατ. ὀλ-ολ-υγή, ὀλ-λολ-υγμός, ὀλ-ολ-υγών=ul-ul-a λατ. ὀλ-άω, ὀλακ-τ-έω, ὀλαγ-μός, ὀλ-ἄσχω.

Ὀλοφύρομαι (κλαίω, θρηνῶ, μετὰ δακρῶν παρακαλῶ, ἐλεῶ) ἀποθ. μέσ. Θουκ. 2, 44, μελ. ὀλοφύρομαι Λυσ. 29, 4, ἀορ. ὀλοφύραμην, 2, 37, ἀν- Πλατ. Πρωτ. 327, π. ἀορ. ἀντί μέσ. ὀλοφύρθεις Θουκ. 6, 78.

Ὀλοφύρομαι (ὡς ἄνωτ.) Ιλ. π, 450, Σοφ. Ηλ. 148, παρατ. ὀλοφύρε-το Ἄπολ. Ρ. 1, 250, ἀορ. ὀλοφύρατο Ιλ. θ, 245. Κατὰ τοὺς ἄρχ. παρά-γεται ἐκ τοῦ ὀλόπτω=κλαίω μαθῶν τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς μου, κατὰ δὲ τοὺς νεωτ. ἐκ τῆς ρίζ. ὀλ- (ὀλλυμι) καὶ φύρομαι, ὀλο-φύρ-ω, αἰολ. ὀλο-φύρω, ὀλοφύρομαι, ὀλο-φύρμός.

Ὀμαλίζω (ὀμαλόν, ἴσιον κάμνω) Ξεν. οἰκ. 18, 5, μελ. μτγν. ὀμα-λίσω Π. Δ. Ἡσαΐ. 45, 2, ἀορ. ὀμάλισα, Ἡσαΐ. 28, 25, π. παρκ. ὀμα-λισμένος Ἰσοκ. 6, 65, π. ἀορ. ὀμαλίσθην Ἄριστοτ. πολιτ. 2, 7, 3, π. μελ. ὀμαλισθηρόμενος, πολιτ. 2, 6, 10, μ. μελ. ἀντί παθ. ὀμαλιεῖται

Ξεν. οἰκ. 18, 5. ῥίζα ἄμ-, ὄμ-, ἄμ-α, ὄμό-ς, ὄμοῦ, ὄμό-θεν, ὄμο-τος = samas σανσκρ. = similis λατ. ὄμοί-ιος, ὄμοι-όω, ὄμαλ-ός, ὄμαλ-ίζω, ὄμ-νυ-μι.

Ὀμ-α-ρ-τέω (συντυγχάνω, συναντῶ, ἀκολουθῶ) ποιητ. Αἰσχ. Εὐμ. 337, ὀμαρτέει Ἰπποκρ. 7, 94, προστ. ὀμάρτει Θεογν. 1165, μτχ. ὀμαρτέων Ἰλ. ω, 438, παρατ. ὀμάρτει Αἰσχ. Πρ. 678, ἰων. ὀμάρτευν Ἄπολ. Ρ. 1, 579, γ. δοῖκ. ὀμαρτήτην (= εἰτήν), ἄλλ. ἐπίρρ. ὀμαρτήδην ἢ ἀμαρτήδην) Ἰλ. ν, 584, μελ. ὀμαρτήσω Ησ. ἔρ. 195, Εὐρ. Φοιν. 1616, καὶ πεζ. Φιλοστ. Ἄπολ. 96, ἀορ. α. ὀμάτρησα Ησ. θε. 201, εὐκτ. ὀμαρτήσειεν Οδ. λ, 87, μτχ. -τήσαις, φ. 188, ἀορισ. β. ὀμαρτεν Ορφ. Ἄργ. 513. Γίνεται δὲ τὸ ὀμαρτέω ἐκ τοῦ ἄμα = ὄμοῦ, ὄμός, (ἴδε ὀμαλίζω) καὶ ἀραρίσκω, ὄμ-αρτή, ὄμ-αρτέω.

Ὀμ-ιλ-έω (συναναστρέφομαι, συνδιατρέφω) ὀμαλ. π. πεζ. ὀμιλέει Ἰπποκρ. 780, εὐκτ. ὀμιλέοι Ἰλ. ε, 86, μτχ. ὀμιλέων Πινδ. Ο. 12, 19, παρατ. ὀμιλέον Ἄπολ. Ρ. 1, 630, καὶ ὀμίλειον Ἰλ. σ, 539, ἀορ. ὀμίλησαν Ηρ. 7, 26, εὐκτ. ὀμιλήσειεν Οδ. α, 265. Εἶνε σύνθ. ἡ λέξ. ἐκ τοῦ ὄμοῦ καὶ ἴλη (εἴλω, εἰλέω) ὄμ ἰλο-ι, ὄμ-ιλέω, ὄμ-ιλία, κατὰ δὲ Λοβέκ. μόν. ἐκ τοῦ ὄμός, ὄμ-ιλο-ι, κτλ.

Ὀ-μιχ-έω (οὐρέω, κατουρῶ), ἀπαρ. ὀμιχεῖν Ησ. ἔρ. 725, Δ. Λαέρ. 8, 17, ἀορ. ὤμιξεν Ἰππών. 55. ῥίζα μιχ- καὶ μετὰ ο προτακτ. ὀ-μιχ-, ὀ-μιχ-έω = ni-n-g-o λατ. = nēh-ā-mi σανσκρ. ὀ-μίχ-λη, ἢ ὀ-μίχ-λη ἰων. μοιχ-ός, mic-tus = οὐρησις λατ.

Ὀμ-νυ-μι (ὄρκον κάμνω, ὀμνύω) Ξεν. ἀν. 6, 6, 17, προστ. γ. πλ. ὀμνόντων Θουκ. 5, 47, ἀλλὰ καὶ ὀμ-νύ-ω Ξεν. ἀν. 7, 6, 18, παρατ. ὤμνον Ἀνδοκ. 1, 90, Λυσ. 25, 27, Δημ. 17, 10, καὶ ὤμνον Λυσ. 49, 26, Δημ. 19, 292, μελ. μτγν. ὀμόσω Πλουτ. Κικ. 23, ἀττ. ὀμῶμαι, -εῖται Ξεν. Ἑλλ. 1, 3, 11, ἀορ. ὤμοσα Ἀντιφ. 5, 85, παρκ. ὀμῶμοχα Λυσ. 10, 32, ὑπερσ. ὀμῶμῶκεσαν Ξεν. Ἑλλ. 5, 4, 35, π. παρκ. ὀμῶμοται Δημ. 20, 159, ὀμῶμονται Ἀνδοκ. 1, 98, μτχ. ὀμῶμοσμένος Δημ. 7, 10, ἀλλὰ μτγν. ὀμῶσμένος Δ. Ἀλ. 10, 22, συν-ἴωσ. ἀρχ. 15, 8, 3, π. ἀορ. ὀμῶθην Ἰσαῖ. 2, 40, ὑπ- Δημ. 48, 25 καὶ ὀμῶσθην (ἄλλ. -όθην) Ξεν. Ἑλλ. 7, 4, 10, π. μελ. ὀμῶσθήσομαι Ἀνδοκ. 3, 34. Μέσ. ἐν σύνθ. δι-ὀμνυται Λυσ. 10, 11, παρατ. δι-ὀμνύμην Αἰσχιν. 3, 150, μελ. δι-ὀμῶμυι, Δημ. 23, 67, ἀορ. δι-ὀμῶσάμην Ἀντιφ. 5, 90, ἀντ- Ἰσοκ. 18, 37.

Ὀμ-νυ-μι (ὡς ἀνωτ.) Πινδ. Π. 4, 166, Αἰσχ. Ἐπτ. 529, Ἀριστ. θεσ. 274, καὶ ὀμνύω Κωμ. ἀποσπ. 2, 324, Ηρ. 4, 172, προστ. ὀμνυθι Ἰλ. ψ, 585, καὶ ἀττ. ὀμνυ Σοφ. Τρ. 1185, καὶ ὀμνυε Θεοκρ. 27, 35, -έτω Ἰλ. τ, 175, ἀπαρ. ὀμνύμαι Ηρ. 4, 68, μτχ. καὶ ὀμνύντες (ἄλλ. ὀμῶντες) 1, 153, παρατ. ὤμνυε Ἰλ. ξ, 278, μελ. ὀμείται, α, 233, ἔωρ. α. πλ. ὀμῶμῶθεα Ἀριστ. Λυσ. 183, μελ. μτγν. ὀμόσω Ἀνθ. 12, 201, ἀορ. ὤμοσα, Οδ. δ, 253, ἐπ. ὀμῶσσαμεν Ἰλ. υ, 313, ὀμοσσα, κ, 328, ὀμοσα, τ, 113, δωρικ. μτχ. -όσσαις Πινδ. Ο. 6, 20, παρκ. ὀμῶμοχα Εὐρ. Ἰππ. 612, π. παρακ. ξυνομῶμοται Ἀριστ. Λυσ. 1007, ὀμῶμονται Εὐρ. Ῥησ. 816. Μέσ. ἐπ-ὀμνυμαι Ἀριστ. πλ. 725, μτχ. ὀμνύμενος, νεφ. 1241, παρατ. κατ-ὀμνύ-

μην Ηρ. 6, 69, -οτο Σοφ. Τρ. 378, μελ. ἐξ-ομοῦμαι, Ἄντ. 535, ἰορ. δι-
ωμοσάμην Αἴ. 1233. Παρ. ἀπ-ώμοτος, Ἄντ. 388 ἴδε ὁμαλίζω.

Ὀμοϊώω (παρομοιάζω) Θουκ. 3, 82, παρατ. ὁμοίου Πλατ. Παρμ.
448, μελ. ὁμοιώσω Ἰσοκ. 11, 8, ἰορ. ὁμοιώσασα, ὑποτ. ὁμοιώσωμεν, 11,
8, π. παρκ. ὁμοιώμαι Πλατ. πολ. 431, π. ἰορ. ὁμοιώθητι, πολ. 510,
π. μελ. ὁμοιωθήσομαι, νόμ. 964, μ. μελ. ἀντί παθ. μτην. ὁμοιώσομαι
Φιλοστρ. Ἀπολ. 270.

Ὀμοϊώω (ὡς ἀνωτ.) ἰων. μτην. ἐξ-ομοιεύντες Ηρ. 3, 24, μελ. δωρ. ἀφ-
ομοιῶσονται Πινδ. Ηρακλ. 4, 87, ἰορ. ὁμοιώσασα; Εὐρ. Ἐλ. 33, π. ἰορ. ἀ-
παρ. ἐπ. ὁμοιωθήμενοι Ἰλ. α, 187, μ. μελ. ἀντί παθ. ὁμοιώσομαι Ηρ. 7,
158. Μέρ. ἀντί ἐνερ. ἰων μτην. ὁμοιεύμενος (ἄλλ. ὁμοιούμ-), 1, 123 ἴδε
ὁμαλίζω.

Ὀμο-κλά-ω (συνάμα φωνάζω, ἀπειλῶ) ἐπ. σπάν. ἀττ. ποιητ. καὶ ὁμο-
κλέ-ω, ὁμοκλέομεν Οδ. ω, 473, παρατ. ὁμόκλειον Ἰλ. ο, 658, Ορφ. Ἄργ.
944, ὁμόκλα Ἰλ. ω, 248, ἰορ. ὁμόκλησαν, ψ, 363, καὶ ὁμοκλήσασκεν, β,
499, εὐκτ. ὁμοκλήσεις, π, 714, μτην. ὁμοκλήσας, υ, 365, Σοφ. Πλ. 712.
Γίνεται δὲ τὸ ὁμοκλάω ἐκ τοῦ ὁμοῦ καὶ κλάω.

Ὀ-μόργ-νύ-μι (ἀποπλύνω, ἀποξηραίνω) σπαν. ἰδ. μέσ. μτην. ἐξ-ο-
μοργνύμενον Πλατ. νόμ. 775, ἰορ. ἐξ-ωμόρξατο, Γοργ. 525.

Ὀ-μόργ-νυ-μι (ὡς ἀνωτ) καὶ μόργ-νυ-μι, παρατ. ἐν τμήσ. ἀπ-ομόρ-
γνυ Ἰλ. ε, 416, μελ. μτην. ἀπλ. ὁμόρξω Νικ. θηρ. 558, ἀλλ' ἐξ- Εὐρ. ἀ-
ποσπ. 15, ἰορ. ἐκ-ὁμορξον (ἐν τμήσ.), Ορ. 249, μτην. ἐν τμήσ. ὁμόρξας
Νικ. ἀλ. 539, π. ἰορ. ἀπ-ομορξήεις Ἄριστ. σφ. 560. Μέσ. ὁμόργνυμαι
Πυθαγ. π. Δ. Λαερ. 8, 17, παρατ. ὁμόργνοντο Οδ. λ, 527, μελ. ἀπ-ομόρ-
ξομαι Εὐρ. Ἰππ. 653, ἐξ- Ἄριστ. Ἄχ. 843, ἰορ. ἀπ-ομόρξατο Οδ. σ, 200,
μόρξαντο Κ. Σμ. 4, 270, ὑποτ. ἐξ-ομόρξωμαι Εὐρ. Ηρ. μ. 1399, προστ.
ἀπ-ομόρξαι, ἀποσπ. 695, ἀπαρ. ἐξ-ομόρξασθαι, Ηλ. 502, μτην. ἀπλ. ὁμορ-
ξάμενος Ἰλ. σ, 124 καὶ μορξάμενος Κ. Σμ. 4, 373. Ῥίξα μεργ- συγγεν.
τῆ μελγ- (ἀμέλγω) καὶ μετὰ α ἢ ο προτακτ. ἀμέργω, ἀ-μοργ-ός, ἀ-μόργ-
η, ὁ-μόργ-νυ-μι, ὁ-μοργ μα, merg-a=δρέπανον λατ. merg-es=χειρό-
βολον ὡς.

Ὀμο-στιχ-άω καὶ -έω (μετὰ τινος πορεύομαι), ὁμοστιχάει Ἰλ. ο,
635, μτην. ὁμοστιχέων Nov. 10, 143 ἴδε στιχάω.

Ὀνειδίζω (χλευάζω, μέφομαι) Θουκ. 1, 5, παρατ. ὄνειδιζον Πλατ.
Φαιδρ. 257, μελ. ἀττ. -ιῶ, ἀπολ. 29, μτην. -ίσω Ἄριστειδ. 2, 278,
ἰορ. ὄνειδισα Θουκ. 3, 62, παρκ. ὄνειδισα Λυσ. 16, 15. Παθ. ὄνειδί-
ζομαι Θουκ. 1, 77, π. μελ. μτην. -ισθήσομαι Π. Δ. Σαρ. σοφ. 41, 7.
Παρ. ὄνειδιστέον Πλατ.

Ὀνειδίζω (ὡς ἀνωτ.), μτην. Οδ. σ, 380, ἰορ. ὄνειδισα Ἰλ. ι, 34, μεσ.
μελ. ἀντί παθ. ὄνειδισθε; Σοφ. Οἰ τ. 1500. Παθ. ὄνειδίζομαι Εὐρ. Τρ.
936 ἴδ' ὄνομαι.

Ὀνεύω (ἐλκω, στρέφω τι διὰ τῆς μηχανῆς ὄνου), μτην. -εύοντες Κωμ.
ἀποσπ. 2, 772, παρατ. ὄλευον Θουκ. 7, 25. Ῥίζ. ὄν-, ὄν-εύω, ὄν-ος =
as-inus λατ.

Ὀνίγημι (ὠφελῶ, βοηθῶ, προβιάζω) Ἰσοκ. 15, 264, ἀπαρ. ὀνίναται Πλατ. πολ. 600, μτχ. θηλ. ὀνινᾶσα, Φιλ. 58 (α), μελ. ὀνήσω, πολ. 426, ἀορ. ὀνησα, ἀπολ. 27, π. παρκ. μτγν. ὀνημαι Λίβαν. ἐπιστ. 738, π. ἀορ. ὀνηθήναι Ξεν. ἀν. 5, 5, 2. Μέσ. ὀνίναμαι, ἀπαρ. ὀνίνασθαι Πλατ. Γοργ. 525, παρατ. ὀνινάμην, πολ. 380, μελ. ὀνήσομαι, ἀπολ. 30, ἀορ. α. μτγν. ἀπαρ. ὀνήσασθαι Γαλην. 2, 381, ἀορ. β. μτγν. ὀνάμην Λουκ. νεκρ. διαλ. 42, 2, Δ. Ἄλ. ἀρχ. 4, 23 καὶ ὀνήμην Πλατ. Μεν. 84.

Ὀνίγημι (ὡς ἄνωτ.) Ἰλ. ω, 45, μελ. ὀνήσει Ὀδ. ψ, 24, δωρ. ὀνασεῖ (ἄλλ. ὀναζει) Θεοκρ. 7, 36, ἀορ. ὀνησα Ἰλ. ι, 509, ὀνησα, α, 503, δωρ. ὀνιασα Σίμων. (Κ), 55, ὑποτ. ὀνάσης Θεοκρ. 5, 69, π. ἀορ. δωρ. ὀνάσθην 15, 55, μ. μελ. ὀνήσομαι Ἰλ. η, 173, Σοφ. Τρ. 570, ὀνησόμεσθα Εὐρ. Ι. Α. 1359, μ. ἀορ. α. ὀνάσατο Ἀνθ. 7, 484, ὀνήμεθα Εὐρ. Ἄλκ. 335, μ. ἀορ. β. σπάν. ὀνασθε Εὐρ. Ηρ. μ. 1368, εὐκτ. ὀναίμην Σοφ. Οἰ. τ. 644 καὶ ὀνήμην Θεογν. 1380, ἀπ-ὀναίατο Σοφ. Ηλ. 211, ἀπ-ὀνήητο Ηρ. 1, 168, ἀπ-ὀνήητο Ὀδ. λ, 324, ὄνατο Ἀνθ. παράρτ. ἐπιγρ. 307, προστ. ὀνησο Ὀδ. τ, 68, καὶ ἀπ-ὀναίο Ἰλ. ω, 556, ἀπαρ. ὀνησθαι Ἰπποκρ. ἐπιστ. 3, 822, ὀνασθαι Εὐρ. Ἰππ. 517, μτχ. ὀνήμενος Ὀδ. β, 33. Παρ. ἀν-ὀνήτος Σοφ. Αἴ. 758, δωρ. -ατος Εὐρ. Ἰππ. 1445. Ῥίζ. ὀν- ἢ ὠν-, ὄν-ος, ὀνίγημι, ὀνήσιμος, ὀνήσις, ἀν-ὀνήτος, ὀν-έρομαι=ven-do, ὄν. ven-dre γαλλ. παρατ. ἐ-Ἔων-ούμην, ὄν-ος, ὀν-ή=vasna-s σανσκρ. ὀν-ειαρ.

Ὀνομάζω (ὀνομαστὶ φωνάζω) Ἀνδοκ. 3, 33, παρατ. ὀνόμαζον Αἰσχίν. 2, 38, μελ. ὀνομάσω Πλατ. πολ. 471, ἀορ. ὀνόμασα Θουκ. 4, 102, παρκ. ὀνόμακα Πλατ. σοφ. 219, π. παρκ. ὀνόμασμα Θουκ. 6, 96, γ. πλ. ἰων. ὀνομάδαται Δ. Κασ. 37, 16, π. ἀορ. ὀνομάσθην Θουκ. 1, 96, π. μελ. μτγν. ὀνομασθήσονται Γαλην. 3, 488. Παρ. ὀνομαστέον Πλατ.

Ὀνομάζω (ὡς ἄνωτ.), ἰων. ὀνομάζομεν Ηρ. 4, 27, παρατ. ὀνόμαζεις Ὀδ. δ, 278, ὀνόμαζον Ἰλ. σ, 449, ἀορ. αἰολ. ὀνόμαζε, Π. 2, 44, ὀνόμασαν Ηρ. 4, 6. Μέτ. ὀνομάζεται, 4, 59, ἀπαρ. αἰολ. ὀνομάσδεσθαι Κωμ. ἐπιγρ. 3524, παρατ. ὀνομάζετο Σοφ. Οἰ. τ. 1021, μ. μελ. ὀνομάζομαι Πινδ. Π. 7, 6, π. παρκ. ὀνομάσται Ηρ. 2, 155, π. ἀορ. ὀνομάσθεν (=ὀνομάσθησαν) Πινδ. Ο. 9, 46, μτχ. ὀνομασθεῖς Ηρ. 1, 130, μ. ἀορ. ἐξ-ωνομάσαντο Χρ. Σιβ. 3, 141. Ῥίζα Fvo-, (νοέω, γιγνώσκω), καὶ μετὰ ο προτακτ. ὀ-νο-, ὀ-νο-μα αἰολ. ὀ-νο-μα, ἐπ. οὔ-νο-μα (ἀντί οF-νο-μα, ἢ ὀ-γνο-μα), ἀν-ὄ-νο-μος, νύνομος, ὀ-νο-μ-αῖνω, ὀ-νομ-αῖνω, ὀ-νο-μ-άζω ἴδε γιγνώσκω καὶ νοέω.

Ὀνομαι (ὀνειδίω, μέφομαι, ὑδρίζω), ὄνοσαι Ὀδ. ρ, 378, ἐπ. β. πλ. οὔνεσθε Ἰλ. ω, 241, ὄνονται Ὀδ. φ, 427, εὐκτ. ὄνοιτο, ν, 287, παρατατ. κατώνοντο Ηρ. 2, 172, μελ. ὀνόσομαι Ἀνθ. 7, 398, ὀνόσσεται Ἰλ. ι, 55, ἀπαρ. ὀνόσσεσθαι Ὀδ. ε, 379, ἀοριστ. ὀνοσάμην Ἰλ. ξ, 95, ὀνόσσεσθε, ω, 241, εὐκτ. ὀνόσαιτο, ρ, 399, ἀπαρ. ὀνόσασθαι Ἀπολ. Ρ. 4, 205, μτχ. ὀ-

(α) Ὁ παρτατ. ἀνιπληροῦται διὰ τοῦ ὠφέλιου παρτατ. τοῦ ὠφελίω.

νοστάμενος Ἰλ. ω, 439, π. ἀορ. ὑποτ. κατ-ονοσθής, 2, 136. ῥίξα ὄν-, ὄν-ομαι, ὄν-οσις, ὄν-οστός, ὄν-οτάζω, ὄν-οτός, ὄν-ειδος, ὄν-ειδίξω.

Ὀ-νο-μ-αίνω (ὀνομάζω), ἰων. οὐ-νο-μ-αίνω, αἰολ. καὶ δωρ. ὀ-νο-μ-αίνω, προστ. ὀνόμαινε Ὀμ. ὕμν. Ἄφρ. 290, μελ. ἰων. οὐνομανέω Ἡρ. 4, 47, ἀορ. πεζ. ἀττ. ὠνόμηνα Ἰσατ. 3, 33, ἀναύξ. Ὀμ. καὶ Ἡσ. ὀνόμηνας Ὀδ. ω, 341, ὀνόμησεν Ἰλ. π, 491, Ἡσ. ἔρ. 80, ὠνούμησεν Κορίνθ. 4, ὑποτ. ὀνομήνω Ἰλ. 6, 488, ὀνομήνης Ὀδ. λ, 251. Μέσ. αἰολ. ὀνομαίνονται Τιμ. Λοκρ. 102· ἴδ' ὀνομάζω.

Ὀ-νο-μ-αίνω ἴδ' ὀνομαίνω.

Ὀνοτάζω (μέμφομαι, ἐπιπλήττω), μτχ. -ζων Ἡσ. ἔρ. 258. Μέσ. μτχ. ὀνοταζόμεναι Διοσχ. ἰκ. 11· ἴδε ὄνομαι.

Ὀξύνω (ὀξύ τι κάμνω, παροτρύνω) Θεοφρ. Ι. Φ. 4, 44, παρ- Ξεν. ἀπομν. 3, 3, 12, παρατ. παρ-ώζυνον Ἰσοκ. 5, 3, μελ. παρ-όζυνεῖ Δημ. 2, 11, ἀορ. παρ-ώζυνα Θουκ. 6, 88, παρκ. παρ-ώζυγκα Πολυβ. 31, 9. Παθ. ὀξύνονται Ἀριστοτ. γεν. Ζ. 3, 2, 17, π. παρκ. παρ-ώζυμμαι Λυσ. 4, 8, καὶ ἀπ-ώζυμαι 1, 22, συν- 6, 22, π. ἀορ. παρ-ώζυνην Δημ. 21, 2.

Ὀξύνω (ὡς ἀνωτ.) Ἀνθ. παραρτ. ἐπιγρ. 304, ἀορ. ὠζυνα Σοφ. Τρ. 1176, π. ἀορ. ὀξυνθείς Ἡρ. 8, 138, π. μελ. παρ-οξυνθήσομαι Ἰπποκρ. 2, 426· ἴδ' ὀκρίάσομαι καὶ ἀκαχμέσος.

Ὀπαδέω (ἀκολουθεῖν, συντροφεῖω τινά) καὶ ὀπηδέω ἐπ. καὶ ἰων. ὀπαδεῖ Πινδ. Η. 4, 287, ὀπηδεῖ Ἰλ. ε, 216, καὶ ὀπάζω, ρ, 566, προστ. ὀπάδει Θεοκρ. 2, 14 καὶ ὀπαζε Ἀριστ. θεσ. 973, ἀπαρ. δωρ. ὀπαδεῖν Σιμων. π. Πλουτ. ἡθ. σ. 49, καὶ ὀπηδεῖν Ὀμ. ὕμν. 2, 352, μτχ. ὀπηδέων Ἀπολ. Ρ. 4, 673, παρατ. ἀναύξ. ὀπάδει Σιμων. (Κ.) 15, ὀπήδει, Ὀδ. τ, 398, ὠπαζε Ἰλ. θ, 341, ὀπαζεν, π, 730, ὀπαζον Ἀπολ. Ρ. 4, 918, μελ. ὀπάσσω Ὀδ. θ, 430, ὀπάσσομεν Ἰλ. ω, 153, ἀορ. ὠπασα Πινδ. Ο. 6, 65, ὠπασσεν Ἰλ. ξ, 491, εὐκτ. ὀπάσσομι, ψ, 151, μτχ. ὀπάσσαις Ὀδ. ι, 90, δωρ. ὀπάσαις Πινδ. 1, 2, 14. Μέσ. προστ. ὀπάσει Νικ. θηρ. 60, μτχ. ὀπαζόμενος Ἰλ. λ, 493, μ, μελ. ὀπάσσαις κ, 238, ἀορ. ὠπασάμην, ὀπασάσατο, τ, 238, μτχ. ὀπασσάμενος Ὀδ. κ, 59. ῥίξα Ἔεπ-, σεπ-, ἐπ-, ἐπ-ο-μαι, ὀπ-αδός, ὀπ-αδ-έω, ὀπ-άζω, ὀπάων, ὀπ-ίσω· ἴδε ἔπω.

Ὀπάζω· ἴδ' ὀπαδέω.

Ὀπηδέω· ἴδ' ὀπαδέω.

Ὀπιζομαι (ἀποβλέπω, προσέχω εἰς τι, αἰδοῦμαι) μέσ. ἀντί ἔνερ. Ὀδ. ν, 148, μτχ. ὀπιζόμενος Πινδ. Ι. 3, 5, παρατ. ὀπίξω Ἰλ. χ, 332, ὠπίξετο Ἰλ. σ, 216, ὀπίξετο Ἡσ. ἀσπ. 21, ἀορ. μτγν. ὠπίσατο Κ. Σμ. 2, 618. Τοῦ δ' ἔνερ. ὀπίξω εὐρίσκειται μόν. μτχ. ὀπίξων Ἀριστοτ. μετεωρ. 4, 7, 9, Ἀνθ. παραρτ. 223. ῥίξ. ὀπ-, (ὀπ-ο-μαι, ὀψις), ὀπ-ιδ-νός, ὀπ-ις, γεν. -ιδος, ὀπιζομαι (=ὀπ-ιδ-ίομαι), ὀπ-άζω ἴδε ὄσσομαι. Κατ' ἄλλ. παράγεται ἐκ τοῦ ἔπω, ἢ τῆς ἐπὶ καὶ οὕτω ὀπις=ἢ ἐπακολουθοῦσα εἰς τὰς κακὰς πράξεις ποινή.

Ὀπλέω (ὀπλιζώ), μόν. παρατ. ὀπλεον Ὀδ. ζ, 73, καὶ ὀπλομαι μέσ. ἀπαρ. ὀπλεσθαι Ἰλ. τ, 172· ἴδε ὀπλιζώ.

Ὀπλιζώ (παρασκευάζω, εὐτρεπιζώ) Θουκ. 3, 27, παρατ. ὠπλιζον
(ΑΝΩΜΑΛΑ ΡΗΜΑΤΑ). 19

Ξεν. Κυρ. 6, 4, 1, ἀορ. ὄπλισα Θουκ. 4, 9, παρκ. παρ-ὄπλικε Δ. Σικ. 4, 10, ὑπερσ. ὄπλικει Δ. Κασ. 78, 6, π. παρκ. ὄπλισμαι Θουκ. 4, 94, π. ἀορ. ὄπλισθην Ξεν. ἱππ. 12, 10. Μέσ. μτθ. ὄπλιζομαι, μέσ. ἀμτθ. ἀπαρ. ὄπλιζεσθαι, ἱππαρχ. 1, 23, ἀορ. ὄπλισάμην, μτγ. (ὄπλισάμενοι), Ἑλλ. 5, 4, 21, π. ἀορ. ὄπλισθην Θουκ. 6, 17. Παρ. ὄπλιστέον Ξεν.

Ὀπλίζω (ὡς ἄνωτ.) Σοφ. Ηλ. 996, παρατ. ὄπλιζον Ηρ. 2, 163, ἀορ. ὄπλισα, 1, 127, ὄπλισσεν Ἰλ. λ, 641, εὐκτ. ἐφ-ὄπλισσαίτε, ω, 263, ἐφ-ὄπλισσαι Ἀπολ. Ρ. 4, 1718, προστ. ὄπλισσον Οδ. 6, 289, ἀπαρ. ὄπλισαι Ἰλ. ω, 190, μτγ. ὄπλισσας Καλ. Δημ. 36, ὄπλισσας Εὐρ. Ἴων 980. Μέσ. μτθ. ὄπλιζομαι Εὐρ. Ορ. 926, προστ. ὄπλιζο Νικ. ἀλ. 197 καὶ ὄπλιζου Ἀνθ. 5, 98, ὑποτ. ὄπλιζόμεσθα Εὐρ. Ορ. 1223, παρατ. ὄπλιζ- Εὐρ. Ἴων 1124, ὄπλιζετο Οδ. ξ, 526, μελ. ἐφ-ὄπλισομαι Ἀνθ. 9, 39, ἀορ. ὄπλισάμην Ἰλ. ψ, 301, ὄπλισσαο Καλλ. Ἄρτ. 86, ὄπλισσατο Ἰλ. λ, 86, ὄπλισσατο Οδ. 6, 20, ὄπλισάμεσθα Οδ. δ, 429, ὑποτ. ὄπλισόμεσθα (=σώμεσθα), μ, 292, εὐκτ. παρ-ὄπλισσαιο Ἀθην. (Νουμίν.), 7, 306, ὑπερ-ὄπλισσαιτο, ρ, 268 παρκ. ὄπλισμένοις Εὐρ. Φοιν. 268, καὶ ἀμτθ. ὄπλιζομαι Εὐρ. Μηδ. 1242, ὑποτ. -ώμεθα Οδ. ω, 495, παρατ. ὄπλιζετο Ἰλ. θ, 55, Εὐρ. Ηλ. 627, μελ. μτγν. ὄπλισομαι Σχολ. Ἰλ. ν, 20, παρκ. ὄπλισμαι Εὐρ. Ηρακλ. 672, ἀορ. ὄπλισθην, μτγ. -σθεις Ηρ. 2, 152, γ. πλ. ἐπ. ἀντι μέσ. ὄπλισθεν (ἀντι ὄπλισθησαν) Οδ. ψ, 143. Ῥίζα ποίω- (ποιέω), φοπ-, ὄπ-λον, ὄπ-λή, ὄπλ-ίω, ὄπλ-ίζω, ὄπ-λ-ομαι, πόλ-εμος, πολ-εμέω, πολ-εμ-ίζω, κοιν. πολ-εμ-άω=εργάζομαι, ἑνασχολοῦμαι, πολ-εμ-ίζω, πτολ-εμ-ίζω, πέλ-εμος, πελ-εμίζω· ἴδε ποιέω.

Ὀπ-τ-άζω (παρατηρῶ), ἀπαρ. ὄπρ. μόν. ποτ-ὄπτάζειν Ἀνθ. 6, 353· ἴδ' ὀπίζομαι.

Ὀπ-τ-άω (ψαίνω, φλέγω), εὐχρ. μόν. παθ. ὀπτάομαι, ὀπτῶτο Ξεν. οἰκ. 16, 14, παρκ. ὀπτημαι Πλατ. Ἴππ. Μείζ. 288, μελ. ἀντι παθ. ὀπτήσομαι Λουκ. ὄν. 31.

Ὀπ-τ-άω (ὡς ἄνωτ.) Ἀριστ. ὄρν. 1691, μελ. -ήσω, Ἀχ. 4102, ἀορ. ὀπτησα Ἰλ. η, 318, ἀπαρ. ὀπτήσαι Οδ. ο, 323, μτγ. ὀπτήσας, ξ, 76. Παθ. ὀπτάομαι, εὐκτ. ὀπτῶτο Ηρ. 8, 137, μτγ. ὀπτεύμενος Θεοκρ. 7, 55, παρατ. ὀπτάτο, Κωμ. ἀποσπ. 4, 590, παρκ. ὀπτημαι, ὀπτηται Καλλ. ἐπιγρ. 44, 5, μτγ. -μένος Ἀριστ. πλ. 894, ἀορ. ὀπτήθην Κωμ. ἀποσπ. 3, 26, μ. ἀορ. ὀπτησάμενος Ἀριστ. ὄρν. 532· ἴδε πιπαίνω.

Ὀπυῖω (νομφεύομαι, ἔχω γυναῖκα), -οῖοισι Ἀριστοτ. ἡθ. Νικ. 7, 6, 4, παρατ. ὀπυῖον Λουκ. Ἀλεξ. 50. Παθ. ὀπυῖομαι Ἀριστοτ. ἡθ. Νικ. 7, 6, 4, καὶ Πλουτ. Σόλ. 20, παρκ. μτγν. ὀπυςμένος Δ. Ἀλ. Ῥωμ. Ἄρχ. 17, 3.

Ὀπυῖω (ὡς ἄνωτ.), -οῖοις Ησ. ἀσπ. 356, -οῖοι Πινδ. Ι. 3 (4), 77, ὑποτ. -οῖη Οδ. ο, 21, εὐκτ. -οῖοι, π, 386, ἀπαρ. -οῖοι Θεοκρ. 22, 161, -οῖοίμενοι Ἰλ. ξ, 268, -έμεν, ν, 379, μτγ. ὀπυῖων Οδ. ζ, 63, παρατ. ὀπυῖον Ἰλ. σ, 383, ὀπυῖοι Οδ. δ, 798, μελ. ὀπυῖοι Ἀριστ. Ἀχ. 255. Παθ. ὀπυῖομαι, μτγ. ὀπυῖομένη Ἰλ. θ, 304. Ῥίζ. ὄπ-, ὄφ-, ὄπ-οῖω ἢ ὄπ-οῖω, ὄπ-ο(ι)όλαι=γεγαμηκότες Ησυχ. οἰφάω (=ὄφ-ιάω)=ὄχεύω, γυναικί τινα ἔχω σχέσεις. Τούτω φαίνεται συγγεν. οἱ πηοῖ=συγγενεῖς, οἱ κατ' ἐπιγα-

μίαν οἰκεῖτο Ἠσυχ. πῆῶν=συγγενῶν, φίλων ὡς. παῦται=συγγενεῖς, οἰκεῖτο (Λακων.) ὡς.

Ὀπωπέω (βλέπω), μόν. παρατ. ὀπώπειν Ὀρφ. Ἄργ. 184 καὶ μ. ἀορ. ὀπωπήσασθαι Εὐφορ. ἐν Σχολ. Εὐρ. Φοιν. 682 Ἴδε ὀράω.

Ὀπ-ωρίζω (ὀπώρας κόπτω) Πλατ. νόμ. 845. Μέσ. ὀπωρίζομαι Ἄθην. (Θεοπομ.) 12, 44.

Ὀπ-ωρ-ίζω (ὡς ἀνωτ.), μελ. μτχ. ἰων. ὀπωριεῦντες Ἡρ. 4, 172, μ. ἀορ. δωρ. ὀπωριζάμην Στοβ. (Διον.) 65, 16. Εἶνε σύνθ. κατὰ τοὺς μὲν τὸ ὀπώρα, ὀπωρίζω ἐκ τοῦ ὀφέ, ὀπίσω καὶ ὦρα, κατ' ἄλλ. πιθανώτ. ἐκ τοῦ ὀπτάω καὶ ὦρα ἤτοι ὀπώρα=ψημένος καρπός.

Ὀράω (βλέπω) Ἄντιφ. 5, 7, παρατ. ἐώραον -ων Θουκ. 1, 51, μελ. ὄφομαι Ἴσοκ. 6, 69, ὄψει Ξεν. συμπ. 4, 22, παρκ. α. ἐώρακα Λυσ. 11, 7, καὶ ἐώρακα Ξεν. Ελλ. 4, 1, 6, ὑπερσ. ἐωράκεσαν (ἄλλ. ἐορακ-) Θουκ. 2, 21, παρκ. β. ὀπωπα Ἀριστοτ. μορ. Ζ. 3, 1, 18, ἀορ. β. εἶδον Θουκ. 8, 79, (ἴδε εἶδω=βλέπω), π. παρκ. ἐώραμαι Ἴσοκ. 15, 110, Δημ. 54, 16, καὶ ἀττ. ὄμμα Δημ. 18, 263, κατ- Πλατ. πολ. 432, π. ἀορ. ὄρθην Θουκ. 4, 73, ὑποτ. ὄρθῶ Ξεν. Κυρ. 4, 1, 17, μτγν. ἐωράθην Δ. Σικ. 20, 6, ὑποτ. ὄραθῆ Ἀριστοτ. Ι. Ζ. 9, 37, ἀπαρ. ὄραθῆναι Πλατ. ὄρ. 411, μτχ. ὄραθεις Πολυβ. 3, 58, π. μελ. ὄφθῆσομαι Λυσ. 3, 34, μτγν. ὄραθῆσομαι Γαλην. 3, 820. Μέσ. ἀντί ἐνερ. μτγν. ὄραομαι -ῶμαι Πλουτ. Κρασ. 16, ἀλλὰ προ- Θουκ. 1, 17, Πλατ. Τιμ. 73, περι-ορώμαι ἀττ. παρατ. ἀπλ. μτγν. ἐωράτο Πολύαιν. 8, 16, ἀλλὰ σύνθ. προ-εωρ- Ξεν. Κυρ. 4, 3, 21, ἔτι μτγν. προ-ωρώμην Ν. Δ. Πράξ. 2, 25, ἀορ. μτγν. ὠψάμην, ὑποτ. ὄψόμεθα Μενανδ. ῥητ. 68, ἀλλὰ σύνθ. ἐπ-ὄψομαι (ἄλλ. ἐπιόψ) Πλατ. νόμ. 947, π. παρκ. ἀντί μέσ. προ-εωρᾶσθαι Δ. Σικ. 20, 102. Παρ. ὄρατός Ξεν. ἐφ-ορατέον Πλουτ. περιοπτέον Θουκ.

Ὀράω (ὡς ἀνωτ.) ἰων. ὀρέω, αἰολ. καὶ δωρ. ὄρημι Σαπο. 2, 11, ποθ-ὄρημι Θεοκρ. 6, 25, καὶ ἐπ. ὀρώω Ὀδ. σ, 143, β. πρόσ. ποθ-ὄρησθα Θεοκρ. 6, 8, ὄραας Ἰλ. φ, 108, ὄρᾶ, σ, 442, εἰς-οράα Ὀρφ. ἀποσπ. 2, 10, κατ-ορᾶ Ἡρ. 2, 38, δωρ. ὄρῆ Ἐπιχ. 117, ὀρέομεν Ἡρ. 5, 40, γ. πλ. δωρ. ὀρέυντι (ἄλλ. ὄρῆμεν) Θεοκρ. 9, 35, προστ. ὄρη Θεοκρ. 15, 3, εὐκτ. ὀρόφτε Ἰλ. δ, 347, ἀπαρ. ὄραν, καὶ ἰων. ἐνορῆν Ἄρετ. δωρ. ποθ-ὄρην Ἄνθ. 9, 604, μτχ. ὀρέων Ἡρ. 1, 80, ἐς-ορέοντες Ἡρ. 4, 68, ἰων. προ-3, 159, ἐπ. ὀρώων Ἰλ. υ, 484 καὶ ὄρεις Πιττακ. π. Δ. Λαερ. 1, 81, παρατ. ἰων. ὠρεον Ἡρ. 4, 3, ἐν-ὠρων, 8, 140, περι-ώρεον, 3, 118. ἐν-εώρα, 1, 123, δ. α Ἰλ. σ, 250, καὶ ὦρα Ἡρ. 4, 76, ὠρέομεν, 2, 148, ἐωρέομεν (ἄλλ. ἐν-ωρώμεν), 1, 120, ἐώρεον, (ἄλλ. ὠρεον), 5, 91, καὶ ὠρουν Κραμ. Ἄν. 4, σ. 142, μελ. ὄφομαι Ἰλ. ω, 704, ἐπι-ὄφομαι, ι, 167, ὄψει, δ, 353, ὄψει Ὀδ. μ, 101, Αἰσχ. Πρ. 22, ὄψεται Ὀδ. λ, 450, εὐκτ. ὀψόιατο Σοφ. Οἰ. τ. 1274, ὑποτ. ὄψεῖσθε Ἀρχύτ. καὶ ἰδησῶ Θεοκρ. 3, 36, παρκ. α. ἰδ. κωμ. ἀττ. ἐώρακας Ἀριστ. Θεσ. 32, παρκ. β. ὀπωπα Ἰλ. ζ, 124, ὀπωπε Ὀρφ. Ἄργ. 1193, ὑπερσ. ὀπώπειν, γ. ἐν. ὀπώπει Ὀδ. φ, 123, ὀπώπεε Ὀρφ. Ἄργ. 184, ὀπώπεσαν Θεοκρ. 4, 7, ἀορ. α. μτγν. εὐκτ. ἐς-ορήσαις Ὀρφ. ἀποσπ. 2, 16, ἀορ. β. εἶδον καὶ ἴδον συχν. Ὀμ. (ἴδε εἶδω) καὶ θαι. ἴδεσκεν Ἰλ. γ, 217. Μέσ. ἀντί ἐνερ. ὀράομαι, -ῶμαι ν, 99, Σοφ. Ἄντ. 594, Κωμ. ἀποσπ.

2, 94, 6. ἐν. ἐπ. ὄρηαι Ὀδ. ξ, 343, -αται Ἰλ. ω, 291, εἰσοράταται Ὀρφ. ἀποσπ. 2, 10, εἰσοράσθε Ἰλ. ψ, 495, ἀπαρ. -ασθαι Ἰλ. γ, 306, -άσθαι Ὀδ. π, 107, μτχ. ὀρώμενος, ε, 439, προσ-ορωμένα Σοφ. Οἱ. Κ. 244, παρ. ἀναυξ. ὀρώμην Ἰλ. α, 56, εἰσ-ορώωντο Ἄπολ. Ρ. 4, 973, ἀορ. ἐπ-όψατο Πινδ. ἀποσπ. 65, 6, ἐπι-ώψατο Κωμ. ἀποσπ. 2, 623, ὄψασθε (ἄλλ. ὄψεσθε) Ἰλ. ω, 704, εὐκτ. ὄφαινο Σοφ. Οἱ. τ, 1271, ἀορ. 6. εἰδόμεν, ὑποτ. ἴδωμαι Ἄριστ. σφ. 183. Παρ. πρό-ωρος=πρόσ-κοπος; Ησυχ. Ῥίζα Γορ-, ὄρ-, ὄρ-άω, ἐ-ώρων (=ε-Γῶρ-ων), παρκ. ἐ-ώρ-ακα (=ε-Γῶρ-ακα) ἢ ἐ-ὄρ-ακα, ὄ-ρ-έω, ὄρ-αμα, ὄρ-α-τός, -τέος, ἀ-ὄρ-ατος, βῶροι=ὄφθαλμοὶ Ησυχ. ἐπι-ὄρ-ονται, ἐπι-ὄρ-ώρει, οὖρ-ος, ἐπι-οὐρ-ος, φρουρός (=πρό-ὄρος), φρουρά, φρουρέω, ὦρ-α, τιμωρός (=τιμα-ορός), τιμωρία, πυλ-ωρός, πυλ-ωρέω, θυρ-ωρός, νεγ-ροί=αἰδοῦμαι. Ἴδε καὶ εἶδω.

Ὄργαζω (μαλάττω, ζυμώνω) Ἄριστοτ. προβλ. 2, 32, π. παρκ. ὄργασμένος Πλατ. Θεαιτ. 194, μ. ἀορ. ὄργασάμενος Ἀλκιφρ. 3, 7.

Ὄργαζω (ὡς ἀνωτ.) Σοφ. ἀποσπ. 432, ἀορ. προστ. ὄργασον Ἄριστ. ὄρν. 839, μ. ἀορ. ὄργασσασθαι Ἰπποκρ. 8, 398. ἴδ' ὄρέγω.

Ὄργαίνω (κάμνω τινὰ νὰ θυμώσῃ), ἀπαρ. ὄργαίνειν Σοφ. Τρ. 552, εὐκτ. ὄργάνειαι Ὀδ. τ, 235, Σοφ. Οἱ. 335. ἴδε ὄργιζω.

Ὄργιζω (κάμνω τινὰ θυμώδῃ, εἰς ὄργην διεγείρω) σπάν. ἐνερ. Ξεν. ἱππ. 9, 2, μελ. ἐξ-οργιῶ Αἰσχίν. 1, 192, ἀορ. ὄργισα Πλατ. Ἐρυξ. 392. Μέσ. ὄργίζομαι Θουκ. 1, 77, Πλατ. ἀπολ. 23, Λυσ. 14, 39, παρ. ὄργίζοντο Θουκ. 5, 52, π. παρκ. ὄργισμένος Ἰσοκ. 6, 75, π. ἀορ. ὄργισθην Δημ. 21, 2, π. μελ. ὄργισθήσομαι Δημ. 49, 27. Παρ. ὄργιστέον Ἄριστοτ. Ῥίζα ΓερF-, ΓορF-, (ἔραμαι, ἔργον), ὄργ-ή, ὄργ-αίνω, ὄργ-ίζω, ὄργ-άζ, ὄρ-υή, ὄρμ-άω, ὄρμ-ητήριον, ὄρμ-αίνω.

Ὄ-ρέγ-ω (ἐκτείνω, ἐξαπλώνω) Ἄριστοτ. Ι. Ζ. 2, 1, 6, παρ. ὄρεγον Φιλοστρ. Ἄπολ. 54, μελ. ὄρέζω Λουκ. πλοῖ. 21, ἀορ. ὄρεξα σπαν. Πλατ. Φαιδ. 117, εὐκτ. ὄρέξειεν Λουκ. Τιμ. 54, παρκ. ὄρεωρχότες=ὄρέγοντες Σουῖδ. Μέσ. ὄρέγομαι Ξεν. Κυρ. 8, 2, 22. παρ. ὄρέγοντο Θουκ. 4, 41, μελ. ὄρέξομαι Ἄριστοτ. ἠθ. Νικ. 3, 14, ἐπ. Πλατ. πολ. 486, ἀορ. σπαν. ὄρεξάμην Ξεν. ἀπομν. 1, 2, 15, π. ἀορ. ἀντί μέσ. ὄρέχθην ἀπομν. 1, 2, 16, παρκ. μτγν. ὄρεωργημένος Ἰωσ. ἀρχ. 18, 6, 5. Παρ. ὄρεκτός Ἄριστοτ. Τούτου παρασχ. εἶνε τὸ ὄ-ριγ-νάσμαι, μελ. μόν. μτγν. ὄριγνήσομαι Δ. Κασ. 41, 53, π. ἀορ. ὄριγνηθῆναι Ἀντιφ. ἀποσπ. 109, Ἰσοκ. ἐπιστ. 6, 9.

Ὄ-ρέγ-ω (ὡς ἀνωτ.) προστ. Εὐρ. Φο ν. 1710, μτχ. -γων Ἰλ. ο, 371, ἠρ. 2, 2, καὶ ὄρεγνός (ἐκ β. ὄρέγνυμι) Ἰλ. α. 351, παρ. ὄρεγον Πινδ. Π. 4, 240, μελ. ὄρέξω Ἰλ. ν, 327, Εὐρ. Μηδ. 902, ἀορ. ὄρεξα Ἰλ. ψ, 406, ὄρεξας, ω, 743, ὑποτ. -ης, χ, 57, -η, ε, 33, εὐκτ. -ξεται Ὀδ. ρ, 407, προστακτ. ὄρεξον Σοφ. Οἱ. Κ. 846, Ἄριστ. εἰρ. 1105, ἀπαρ. ὀρέξει Ἰλ. μ, 174, μτχ. ὀρέξας Εὐρ. Ηρακλ. 844, π. παρκ. ὄρεγμα Ἰπποκρ. 1, 520, π. ἀορ. ὄρεγθεῖν, 3, 648. Μέσ. ἀπαρ. ὄρεγεσθαι Ἰλ. ω. 506, καὶ ὄρέγνυμαι, μτχ. ὄμενος Ἀνθ. 7, 506, μελ. ὄρέξομαι Εὐρ. Ἐλ 353, ἀορ. ποιητ. ὄρεξάμην Ἰλ. ε, 851, Ησ. Θε. 178, Εὐρ. ἠρ. μ. 16, ὄρέξατο Ἰλ. ψ, 99,

ὀρέξατο, ζ, 466, προστ. ὀρέξει Εὐρ. Ὀρ. 303, -άσθω Ἰλ. δ, 307, ἀπαρ. -ασθαι Ὀδ. λ, 392, Θεοκρ. 24, 126, μτχ. -άμενος Ἰλ. ψ, 805, π. ἀορ. ἀντί μέσ. ὠρέχθην Εὐρ. Ἐλ. 1238, ἐπ-ὀρέχθην Ἀθην. (Ματρον.) 4, 136, παρκ. ἐπ. γ. πλ. ὀρωρέχεται Ἰλ. π, 834, ὑπερσ. ὀρωρέχατο Ἰλ. λ, 26. Τούτου παρασχ. εἶνε τὸ ὀριγ-νάομαι, εὐκτ. -γνώτο Εὐρ. Βακ. 1255, παρατ. ὠριγνάτο Θεοκρ. 24, 44, -ώντο ἡστ. ἀσπ. 190. Παρ. ὀρεκτός Ἰλ. β, 543. ῥίξα ῥεγ- καὶ μετὰ ο προτακτ. ὀ-ρεγ-, ὀ-ρέ-γω, ὀ-ρέγ-νυ-μι, ὀ-ριγ-νά-ομαι, ὀ-ρεγ-μα, ὀ-ρεγίς, ὀ-ρόγ-υια, ὀ-ργυιά, ὀργάζω, geg-ο=εὐ-θύνω, κυδερῶ λατ. rex=βασιλεύς, rec-loi=εὐθύντηρ ὡς.

Ὀρέομαι (ἐγείρομαι, κινῶμαι) ἐπ. -εῖται ἐπιγρ. π. Πaus. 9, 38, παρατ. ὀρέοντο Ἰλ. β, 398. ἴδε ὄρνομι.

Ὀρεχθέω (ἐπὶ ταύρου μυκῶμαι, ἐπὶ ἤχου θαλάσ. ῥοχθέω, ἐπιθυμῶ) ὀ-ρεχθεῖ Ἀπολ. Ρ. 1, 275, ὀρειθέει Αἰσχ. ἀποσπ. 155, ἀπαρ. ὀρεχθεῖν Ἀριστ. νεφ. 1368, παρατ. ὀρέχθεον Ἰλ. ψ, 30, ὠρέχθει Ἀθην. (Ἀριστί.) 2, 56. ἴδε ὀρέγω.

Ὀρέω καὶ ὄρημι. ἴδε ὄράω.

Ὀρθεύω (ὀρθῶ), μόν. παρατ. ὠρθευεν Εὐρ. Ὀρ. 405. Εὐχρ. δ' εἶνε τὸ ὀρθῶ ἐν. παθ. καὶ μέσ. μτγν. παρὰ δὲ ταῖς ἀττ. τὸ σύνθ. δι-ορθῶ, ἐπαν-ορθῶ, κατ-ορθῶ. ἴδ' ὀρθῶ.

Ὀρ-θρεύω (πρωτῷ σηκῶνομαι), μόν. μτχ. ὄρω. ὀρθρεύοισα Θεοκρ. 10, ἐν τέλει. ἴδ' ὀρίνω.

Ὀ-ριγ-νάομαι ἴδ' ὀρέγω.

Ὀρίζω (σύνορα διορίζω, προσδιορίζω) Θουκ. 1, 46, παρατ. ὠρίζον, 2, 96, μελ. -ιῶ Ἀριστοτ. κατηγ. 6, 11, δι-Ἰσοκ. 4, 174, ἀορ. ὠρισα Πλατ. νόμ. 864, παρκ. ὠρικα Δημ. 26, 24, π. παρκ. ὠρισμαι, προστ. ὠρίσθω Θουκ. 1, 71, ὑπερσ. ὠριστο Φιλιστρ. Ἀπολ. 3, 110, π. ἀορ. ὠρίσθην Πλατ. Χαρμ. 171, π. μελ. ὀρισθήσομαι, Θεαιτ. 158. Μέσ. ἀποθ. ὀρίζομαι, πολ. 562, μελ. ὀριοῦμαι, νόμ. 737, ἀορ. ὠρισάμην, Θεαιτ. 148, π. παρκ. ἀντί μέσ. ὠρισμαι Δημ. 31, 5, δι-Δημ. 24, 192 προστ. ἐφ-ὠρίσθω Πλατ. σοφ. 231. Παρ. ὀριστέον Πλατ.

Ὀρίζω (ὡς ἀνωτ.), ἰων οὐρίζει Ηρ. 4, 42, μελ. οὐριεῖν Αἰσχ. Περσ. 602, ἀορ. ὠρισα Εὐρ. Ἐλ. 127, ἰων οὐρισεν Ηρ. 3, 132, οὐρισαν, 6, 108. Μέσ. ἀποθ. ὀρίζομαι Αἰσχ. ἰκ. 256, μελ. ἰων. ὀριεῖμαι Ἰπποκρ. 9, 264, μ. ἀορ. ἀντί παθ. ὠρισάμην Κωμ. ἀποσπ. 3, 370. ῥίξα ὀρ-, ὀρ-ος, ἐπ. οὐρον, Κυν-οὐρ-ια, ὀρ-ίζω, οὐρ-ίζω, ὀρ-ιον, ὀρ-ίζων, ὀρ-ισμός.

Ὀρίνω (κινῶ, διεγείρω, παρακινῶ), μόν. παθ. ἐν. εὐκτ. ὀρίνοιτο Πλωτιν. 26, 28, ἀπαρ. ὀρίνεσθαι Ἀριστοτ. προβλ. 27, 3, 2.

Ὀρίνω (ὡς ἀνωτ.) ἐπ. Ἰλ. λ, 218, ἀορ. ὠρινα, τ, 272, ὠρινας, ξ, 487, ὠρινεν ἡστ. ἔρ 506, ὠρινεν Ἰλ. ρ, 123, εὐκτ. ὀρίναις, λ, 792, μτχ. -ίνας Θεοκρ. 26, 37. Παθ. ὀρινομαι Ἰλ. λ, 525, μτχ. ὀρινόμενος Ὀδ. χ, 360, παρατ. ὠρίνετο Ἰλ. ι, 595, ἀορ. ὠρίνην, π, 509, ὀρίνηθ, ε, 29, μτχ. ὀρινθεῖς Ὀδ. χ, 23, Κωμ. ἀποσπ. 3, 371. ῥίξα ὀρ-, συγγεν. τῆ ἔρ- (ἔραμαι, ὀργίζω, ὀρμάω), ὀρ-, ὀρ-ίνω, ὀρ-νυ-μι, ὀρο-θύνω, ὀρ-ωρα, ὀρούω, ορ-ιοι=ἀνατέλλω, ἐγείρομαι λατ. οὔρος, ὀρ-θ-ρος, ὀρ-θ-ρεύω.

Ὀρμάω (εἰς κίνησιν θέτω, παροτρύνω, ἐρεθίζω) Ξεν. Κυρ. 8, 8, 25, παρατ. ὄρμα Θουκ. 1, 127, μελ. ὀρμήσω Ξεν. Ελλ. 3, 4, 12, ἀορ. ὄρμησα Ἰσοκ. 4, 95, παρκ. ὄρμηκα Πλατ. πολιτ. 264. Μέσ. ὀρμάομαι Θουκ. 4, 61, παρατ. ὄρμωμην, 4, 102, μελ. ὀρμήσομαι Ξεν. Κυρ. 7, 1, 9, ἀορ. ἐξ-ὄρμησάμην (ἄλλ. ἐξ-ὄρμητο), Ἑλλ. 6, 5, 20, π. ἀορ. ἀντί μέσ. ὄρμήθην Θουκ. 3, 98, μελ. μτγν. ὀρμηθήσομαι Γαλην. 5, 85, παρκ. ὄρμημαι Ξεν. ἀπομν. 2, 6, 28, ὑπερσ. ὄρμήμην Θουκ. 8, 23.

Ὀρμάω (ὡς ἄνωτ.), ἐφ-ορμώωσιν Ὀππ. ἀλ 94, παρατ. ὄρμα Ηρ. 8, 106, -ῶμεν, 7, 209, ἰων. -εον, 7, 188, μελ. ὀρμήσω, μτχ. ὀρμήσων Εὐρ. Ἐκ. 145, δωρ. -άσω, ἰκ. 1015, ἀορ. ὄρμησα ἰλ. ζ, 338, δωρ. -ασα Σοφ. ΑΥ. 175, εὐκτ. -μάσαι Πινδ. Ο. 11, 21, δωρ. προστ. ὄρμαον (= ὄρμησον) Ἀριστ. Λυσ. 1247, π. παρκ. ὄρμημαι Σοφ. Ηλ. 70, π. ἀορ. ὄρμηθην Ηρ. 6, 41, δωρ. ὄρμάθη Σοφ. Ηλ. 197, ὑποτ. ὄρμαθῶ Εὐρ. Ἄνδρ. 859, ὄρμαθῆ, Μηδ. 189, μτχ. ἐφ-ορμαθεῖς Πινδ. Ν. 10, 69. Μέσ. ὀρμάομαι Πινδ. Ν. 1, 5, καὶ ἰων. ὀρμέομαι, μτχ. -μεόμενος Ηρ. 6, 137, παρατ. ὄρμωμην Σοφ. Οἰ. Κ. 1159, -ἄτω ἰλ. γ, 142, ἰων. -έοντο Ηρ. 7, 88, ἀορ. ὄρμησάμην ἰλ. φ, 595, ἀπαρ. ἐφ-ησ. ἀσπ. 127, π. ἀορ. ἀντί μέσ. συνήθ. ὀρμήθην ἰλ. κ, 359, ὄρμ- Αἰσχ. Περσ. 503, δωρ. -άθην Εὐρ. Τρ. 532, παρκ. ἰων. γ. πλ. ὀρμέαται (= ὄρμηνται) Ηρ. 5, 121, ὑπερσ. ὄρμητο, 5, 50, γ. πλ. ἰων. ὀρμέατο, 1, 83. Τοῦτου παρασχ. εἶνε ὀρ-μαῖνω ἰλ. π, 435, Αἰσχ. Ἐπτ. 394, παρατ. ὄρμαινον ἰλ. ξ, 20, θαμ. ὄρμαινεσκον Κ. Σμ. 1, 27, ἀορ. ὄρμηνα ἰλ. φ, 137. ἴδε ὀργίζω.

Ὀρμέω (ἠσυχάζω ἐπὶ ἀγκύρας ἐν λιμένι ἀσφαλεῖ), παρατ. ὄρμου Θουκ. 7, 30.

Ὀρμέω (ὡς ἄνωτ.), ὀρμεῖ Εὐρ. Ορ. 55, μτχ. ἐπ-ορμέοντας Ηρ. 8, 81, παρατ. ὄρμεον, 7, 188. Μέσ. ὀρμέομαι, παρατ. ὄρμέοντο, 7, 188, π. ἀορ. ὄρμήθην, 6, 41. ἴδε ὀρμίζω.

Ὀρμίζω (φέρω τὸ πλοῖον καὶ ἀράζω εἰς ἀσφαλές μέρος) Θουκ. 8, 10, ἀορ. ὄρμισα, 7, 30. Μέσ. ὀρμίζομαι, 1, 46, μελ. ὀρμιούμαι, 6, 42, προσ- Δημ. 4, 44, ἀορ. ὄρμισάμην Ἀντιφ. 5, 22, π. ἀορ. ὄρμισθην Ξεν. Ἑλλ. 1, 4, 18, παρκ. καθ-ὄρμισμαι Ἀριστοτ. μορ. Ζ. 3, 9, 7.

Ὀρμίζω (ὡς ἄνωτ.), παρατ. ὄρμιζον Ηρ. 6, 107, μελ. ἐπ. ὀρμίσω ἰλ. ξ, 77, ἀορ. ὄρμισα Οδ. δ, 785, παρκ. ὄρμισμαι Εὐρ. Ορ. 242, μ. ἀορ. ὄρμισάμην Ηρ. 9, 96. ῥίζα ἐρ-, σερ- (σειρά), ὄρ-, ὄρ-μοι, ὄρμ-τω, ὄρμ-ίζω, ὄρμα-θός, ὄρμ-ιά, ἔρμα.

Ὀρ-νυ-μι (διεγείρω, παρακινῶ) καὶ ὄρνυω, -ύει Πινδ. Ο. 13, 12, προστ. ὄρνυθι ἰλ. τ, 139, ἀπαρ. ὄρνύμεν Οδ. κ, 22, ὄρνύμεναι ἰλ. ρ, 546, μτχ. ὄρνύς Πινδ. Π. 10, 10, καὶ ὄρνυτες (ἐκ β. ὄρνω) Ορφ. λιθ. 143, παρατ. ὄρνυον (ἄλλ. ὄρν-) ἰλ. μ, 142, μελ. ὄρσεις Σοφ. Ἄντ. 1060, ὄρσομεν ἰλ. δ, 16, ὄρσετε Ἄπολ. Ρ. 2, 1069, ἀορ. α. ὄρσεν ἰλ. α, 10, ὄρσαν Πινδ. Ο. 11, 24, θαμ. ὄρσασκε ἰλ. ρ, 423, ὑποτ. ὄρση, ι, 703, -σωμεν, η, 38, ἐπ. ὄρσομεν, δ, 16, -σητε, ψ, 210, ἀπαρ. ὄρσαι Πινδ. Ο. 4, 11, μτχ. ὄρσας ἰλ. χ, 190, ἀορ. β. ὄρρορον μτβ. 6, 146, ἀμτβ. ν, 78, μετοχ. ὄρροσα Ησ. ἀσπ. 437, παρκ. β. ἀμτβ. ὄρρωρα, ἰλ. η, 388, ὑποτ. ὄρῶρη, ι, 610, ὑπερσ. ὄρῶρειν ἰλ. θ, 59, ὄρῶρειν, σ, 498, Αἰσχ. Ἄγ. 653. Μέσ.

ὄρνωμαι ἰλ. δ, 423, Ἀισχ. Ἑπτ. 90, μτχ. -ύμενος Πινδ. Ο. 8, 34, Ἄρις. βατρ. 1529, δωρ. -υμένα Εὐρ. Ι. Τ. 1149, παρατ. ὠρνώμην ἰλ. π, 635, καὶ ὄρεοντο (ἐκ β. ὄρεομαι), ψ, 212, μελ. ὄρεῖται, υ, 140, παρκ. ὄρῳρεται (ἀντι ὄρωρ-ται) Οδ. τ, 377, ὑποτ. ὄρῳρηται ἰλ. ν, 271, ἀορ. β. ὄρῳμην, χ, 102, ὠρτο, ε, 590, ἀναυξ. ὄροντο Οδ. γ, 474, ὑποτ. ὄρηται Ησ. θε. 782, προστ. ὄροτο ἰλ. ε, 109, ὄρο' δ, 204, ὄροσο, γ, 250, ὄροσευ, δ, 264, εὐκτ. ὄροστο Οδ. ξ, 522, ἀπαρ. ὄρθαι, θ, 474, μτχ. ὄρόμενος, -μενα Εὐρ. Ι. Α. 186, ὄρμενος, ἰλ. λ, 572, Ἀισχ. Ἄγ. 1408. Παρ. θέ-ορτος, Πρ. 765, παλίν-ορτος, Ἄγ. 149· ἴδ' ὄρνω.

Ὅρ-οθύνω (ἐγείρω, ἐρεθίζω), ὄροθύνει Οδ. σ, 407, ἀπαρ. ὄροθυνέμεν Μοσχ. 4, 63, παρατ. ὄρόθυθεν ἰλ. ο, 572, μελ. ὄροθυνεῖ Δ. Χρυσ. 2, σ. 331, ἀορ. ὠρόθυναν Λυκόφρ. 693, προστ. ὄρόθυνον ἰλ. φ, 312. Παθ. παρατ. ὠρόθύνετο Ἀισχ. Πρ. 200, ὠρόθύνοντο Νικήτ. ἴδ' ὄρνω.

Ὅρ-ομαι (ἀγρυπνῶ), ὄρονται Οδ. ξ, 104, παρατ. ἐπι-όροντο, γ, 471, ὑπερσ. ὄρῳρει ἰλ. ψ, 112· ἴδ' ὄρνω.

Ὅρρωδέω (φοβοῦμαι) καὶ ὄρρωδῶ Πλατ. Εὐθυφρ. σ. 3, ἀπαρ. ὄρρωδέειν Ἰπποκρ. σ. 769, μτχ. ὄρρωδέων, σ. 618.

Ὅρ-ούω (ὄρνωμι), παρατ. ὠρουον Εὐρ. Ηρ. μ, 972, μελ. ὄρούτω Ομ. ὕμν. 2, 239, ἀορ. ὠρουσα Ἀισχ. Εὐμ. 113, ὠρουσαν Πινδ. Ο. 9, 102, ἐπ-όρουσε ἰλ. ο, 579, ὄρουσαν, ν, 505, μτχ. ὄρούσας, υ, 327, ὄρούσας Πινδ. Ν. 1, 50, ἀνορούσαισα, Ο. 7, 37· ἴδ' ὄρνω.

Ὅρτάζω ἴδε ἐορτάζω.

Ὅρῳσσω (σπάπτω, χάνδακα ἀνοίγω) Ἄριστοτ. μορ. Ζ. 3, 1, 16, δι-Θουκ. 2, 3 καὶ ὄρῳττω Πλατ. νόμ. 844, παρατ. ὠρῳττον Ξεν. Κυρ. 7, 5, 10, μελ. κατ-ορύξω Ξεν. ἀν. 5, 8, 9, ἀορ. α. ὠρυξα Θουκ. 2, 76, ἀπαρ. κατ-ορύξαι Ξεν. Κυρ. 3, 3, 3, ἀορ. β. ὠρυγε Φιλοστρ. Ἀπολ. 1, 25, ὑπερσ. ὠρωρύχειν Ἀππ. ἐμφ. πολ. 4, 107, π. παρκ. ὠρωρύγμαι Ξεν. οἰκ. 19, 7, κατ- Πλατ. πολ. 533, μτγν. δι-ώρυκται Λουκ. Τιμ. 53, κατ-ωρύγμεθα (ἄλλ. κατορωρ-) Ἀντιφ. 3, γ, 12, μτχ. δι-ωρυγμένος Δ. Σικ. 4, 43, ὑπερσ. δι-ορώρυκτο Ξεν. ἀν. 7, 8, 14, π. ἀορ. α. ὠρύχθην Πλατ. Κριτί. 118, π. ἀορ. β. ὠρῳγῆν, ἀπαρ. ὄρουγῆναι Ὠριγέν. κ. αἰρ. 6, 20, κατ- Ξεν. ἀν. 5, 8, 11, π. μελ. κατ-ορυχθήσομαι Ἀντιφ. 3, ε, 10, δι- Ἡλιοδ. 9, 7, π. μελ. β. δι-ορυγήσομαι Συνεσ. ἐπιστ. 4, 4, ἀορ. ὠρυξάμεθα Λουκ. νεκυομ. 9. Παρ. ὄρυκτὸς Ξεν.

Ὅρύσσω (ὡς ἀνωτ.), ἀπαρ. -σσειν Οδ. κ, 305, παρατ. ὠρυσσον Ηρ. 7, 23, -ττον Ἄριστ. Ἰππ. 605, μελ. ὄρύξω ἰλ. η, 341, ἀορ. α. ὠρυξα Ηρ. 3, 39, ὄρυξαν ἰλ. η, 440, ἀορ. β. ὑποτ. ὄρυγη Σόλων, παρκ. κατ-ορώρυχα Κωμ. ἀποσπ. 2, 327, π. παρκ. ὄρωρύγμαι Ηρ. 3, 60, 2, 158, ὑποκατ-ώρυκται Σωφρ. ἀποσπ. 33, ὑπερσ. ὄρωρύγμην Ηρ. 1, 186, π. ἀορ. ὠρύχθην Ηρ. 2, 158, π. μελ. β. κατ-ορυχῆσομαι (ἄλλ. ὄρυγῆσομαι), Ἄρις. ὄρν. 394, μ. ἀορ. σπαν. ὠρύξατο Ηρ. 1, 186. ῥιζ ἔρ- (ἔρα, ἰεργα) ὄρ-, ὄρ-υγ- ἢ ὄρ-υχ-, ὄρ-υχῆ, ὄρυγ-μα, ὄρυκ-τή, ὄρύσσω (=ὄρυχ-τω), ὄρ-υγ-μαδός. Παρ' ἡμῖν δὲ ὄργῳνων=σχίζω διὰ τοῦ ἀρότρου τὴν γῆν, ὄργωμα· κατὰ δὲ τοὺς ἀρχαίους γίνεται τὸ ὄρύσσω ἐκ τοῦ ὠρύσομαι, ὠρυγμός.

Ὅρφανίζω (κάμνω τινὰ ὄρφανόν), δωρ. ὄρφανίσωμες Θεοκρ. ἐπιγρ. 5,

6. ῥίζ. ὄρφ-, ὄρφ-ός, ὄρφ-ανός=orphelin γαλλ. ὄρφ-ανία, ὄρφ-αν-ίζω, ὄρφ-αν-ιστής, ὄρφ-αν-εύω, orph-us=έστερημένος τινός, παιδῶν, γονέων, λατ. παρά δὲ γερμ. erbe=κληρονόμος, ὄρφοβόται=ἐπίτροποι ὄρφανῶν Η-συχ. ὄρφοβοτία=ἐπίτροπιή ὄσ.

Ὅρχεομαι (χορεύω, χοροπηδῶ) μέσ. -εῖται Πλατ. νόμ. 654, παρατ. ὄρχουντο Ξεν. ἀν. 5, 4, 34, μελ. μτγν. ὄρχήσομαι Λουκ. π. ὄρχ. 54, ἀορ. ὄρχησάμην Ξεν. ἀν. 6, 4, 44.

Ὅρχέω (χορεύω), ἀορ. ὄρχησα Τραγ. ἀποσπ. 56. Παθ. σπαν. ὄρχουν-ται Ἀθην. 44, 30. Μέσ. ὄρχεῖται Αἰσχ. χο. 167, -οῦνται Κωμ. ἀποσπ. 2, 754, ἰων. -έονται Ηρ. 2, 60, καὶ -εῦνται Ομ. ὕμν. 2, 48, μτχ. -εό-μενος Ηρ. 4, 444, παρατ. ἰων. ὄρχεῦντο Ἰλ. σ, 594, κατ-ωρχέοντο Ηρ. 3, 151, ἀναύξ. ὄρχέτο, 6, 429, ὄρχουντο Κωμ. ἀποσπ. 3, 69, μελ. ὄρχήσομαι, μτχ. -μενος Ἀριστ. θεσ. 1178, ἀορ. ὄρχησάμην Ἀνακρ. 69, ἐπ-ωρχήσαο Ηρ. 6, 429, ἀπαρ. ὄρχησασθαι Οδ. θ, 371. ῥίζα Γερ-, σερ-, σειρά (=σερ-ιά)=reihe γερμ. ὄρχ-, ὄρχ-έω, ὄρχ-ησις, παρά δὲ τοῖς νῦν Κυπρίοις ἄρμα χορός λέγεται ὁ παρ' ἡμῖν συρτός χορός. Κατ' ἄλλ. εἶνε συγγεν. τῇ ὀρέγω.

Ὅρω ἴδε ὄρνωμι.

Ὅσσομαι (βλέπω, παρατηρῶ, προβλέπω) ἐπ. ἀναύξ. ὄσσεται Ἀπολ. Ρ 2, 28, ἐπι-ὄσσεται Νικ. θηρ. 276, προστ. προτι-ὄσσεο (=πρόσδλεπε) Οδ. η, 34, μτχ. ὄσσόμενος Ἰλ. ξ, 17, παρατ. ὄσσετο Οδ. σ, 454, προτι-ὄσσετο, ξ, 219, ὄσσοντο Ἰλ. σ, 224, μ. ἀορ. ὄτευσάμενος Πολυβ. ῥίζα οπ-, οκ-, ὄπ-τ-ομαι, ὄπ-ωπ-α, ὄσσομαι (=ὄκ-ἰομαι), ὄσσε (ὄκ-ιε), ὄσ-σα=φήμη, ὄκκον, (=ὄκ-ιον)=ὄφ'αλμὸν Ησυχ. ὄμμα (=ὄπ-μα), ὄψις, ὄψ-εῖω, ὄφ-θαλμός=oc-ulus λατ.=ak-sh-am σανσκρ.=auge γερμ. ὄκ-τ-αλλος βοιωτ. ὄπ-τ-ήρ, ὄπ-π-εῦω.

Ὅτευσάμενος ἴδ' ὄσσομαι.

Ὅσφρ-αίνομαι (ὄσφην παίρω, μυρίζομαι) Πλατ. Θεαιτ. 195, καὶ μτγν. σπαν. ὄσφράομαι Λουκ. ἀλ. 48, π. ἀορ. ὄσφρανθήν Ἀριστοτ. Ι Ζ. 2, 42, μ. ἀορ. α. μτγν. ὄσφρησάμην Αἰλ. Ι Ζ. 5, 49, μ. ἀορ. β. ὄσφρό-μην, ἀπαρ. ὄσφρέσθαι Λουκ. Ζ. τραγ. 15. Παρ. ὄσφραντός Ἀριστοτ. ὄσφρητός Σ. Ἐμπ.

Ὅσφρ-αίνομαι (ὡς ἄνωτ.) Εὐρ. Κύκλ. 154, ἀπαρ. ὄσφρᾶσθαι Κωμ. ἀποσπ. 3, 80, μελ. ὄσφρησεται Ἀριστ. εἰρ. 152, π. ἀορ. ὄσφρανθήν Κωμ. ἀποσπ. 4, 27, μ. ἀορ. α. ἰων. ὄσφραντο Ηρ. 4, 80, μτγν. ὄσφρησάμην Ἀρατ. 955, μ. ἀορ. β. ὄσφρόμην Ἀριστ. ἄγ. 179. Τὸ δ' ἔνερ. ὄσφραίνω (δίδω τινὶ νὰ μυρίσῃ) εὐρίσκεται π. Γαληνῷ 10, 595, καὶ ἐν Ἀνθ. 11, 165, εἶτι δ' ὁ ἀορ. ὄσφρ. προσ-ὄσφρανῆς Γεωπ. 49, 2 ἴδ' ὄζω.

Ὅτοθεῖω (κρότον, ἦχον κάμνω, ἀντηγῶ, θορυβῶ), μόν. ἐν. ὄτοθεῖ Αἰσχ. Πρ. 574 ἴδ' ὄτοτύζω.

Ὅτοτύζω (κάμνω ὄτοτοῖ, κλαίω, θρηνῶ), προστ. ὄτοτύζε Ἀριστ. θεσ. 1083, ἀπαρ. ὄτοτύζειν, εἰρ. 1044, παρατ. ἐπ-ωτότυζον Εὐρ. Φοιν. 1038, μ. μελ. ὄτοτύζομαι ἀπαρ. -τύζεσθαι Ἀριστ. Λυσ. 520, ἀορ. ἀν-ωτότυζα Αἰσχ. ἄγ. 1074. Παθ. ὄτοτύζεται, χο. 327. ῥίζα πεποιημ. ὄτ-, ὄτ-οτ-, ὄτοτ-οῖ, ὄτοτ-ύζω, ὄτ-οδέω· πρβλ. κων-αθῆω.

Ὀτρύνομαι ἴδ' ὀτρύνω.

Ὀτρύνω (παρορμῶ, διεγείρω, προτρέπω) Ἰλ. ε, 482, Αἰσχ. Ἑπτ. 726, ἀπαρ. ἐπ. ὀτρυνόμεν Ἰλ. δ, 286, παρατ. ὠτρυνον, ε, 520, Σοφ. Αἴ. 60, ὄτρυνον Ἰλ. π, 495, ὀτρύνεσκον, ω, 24, μελ. ὀτρυνέω ἐπ. κ, 55, ὀτρυνέει Ὀδ. β, 253, μετχ. ὀτρυνέουσα, ο, 3, ἀορ. ὠτρυνα Ὀδ. ρ, 430, ὑποτ. -ύνω Ἰλ. ο, 402, -ύνῃσι Ὀδ. ξ, 374, εὐκτ. ὀτρύνοιμι Ἄπολ. Ρ. 1, 701, -ειε, 1, 382, ἀπαρ. ὀτρύναι Ἰλ. θ, 219 Παθ. ἐν. ὀτρυνόμενος πεζ. Ἀριστοτ. κόσμ. 6, 24. Μέσ. ὀτρύνομαι Ὀδ. κ, 425, ὑποτ. ὀτρυνώμεθα Ἰλ. ξ, 369, παρατ. ὠτρύνοντο Ὀδ. ρ, 183. ῥίζα τερ-, τυρ-, (τείρω, τύρω), τρε-, τρυ-, καὶ μετὰ ὁ προτακτ. ὀ-τρη-, ὀ-τρυ-, ὀ-τρη-ρός, ὀ-τρυ-νω=ἠορι-οι λατ. ὀ-τρυ-ναις, ὀ-τρυ-ντός. Κατὰ δὲ Ἑσυχ. καὶ ἄ-τρυ-νω=ἰγείρων.

Ὀυλε (ὕγιαίνε) Ὀδ. ω, 402, ἀπαρ. οὐλεῖν Γρ. Κορ. σ. 491. ῥίζ. ολF-, ὀλ-οός=salv-us λατ. ὀλ-ος, ὀλβ-ος (=ὄλλF-ος), οὐλ-ε=salve λατ. =ὕ-γιαίνε, οὐλείοιεν=ἐν ὑγείᾳ φυλάσσοιεν Ἑσυχ. οὐλή=ἐπιπόλαιον ἔλκος εἰς ὑγείαν ἦκον ὡς.

Ὀυλόμενος ἴδε ὄλλυμι.

Ὀυρέω (κατουρῶ) Ἀριστοτ. Ι. Ζ. 6, 20, 1, παρατ. εὐόρουν Λουκ. συμ.π. 35, προσ- Δημ. 54, 4, θαμ. μετγν. οὐρεσκον Ἄντ. Λιβ. 44.

Ὀυρέω (ὡς ἄνωτ.), ἀπαρ. -εῖν Πσ. ἔρ. 758, Ἀριστ. θεσ. 615, παρατ. ἰων. οὐρεον Ἰπποκρ. 2, 692, μελ. οὐρήσω, ὄ, 444, καὶ ἄττ. οὐρήσομαι, μετχ. -μενα Ἀριστ. εἰρ. 1266, ἀορ. ἐν-εούρησα Κωμ. ἀποσπ. 2, 444, οὐρησα Ἰπποκρ. 2, 696, ὑποτ. οὐρήσω Ἀριστ. σφ. 394, ἀπαρ. οὐρήσαι Ἡρ. 1, 107, παρκ. ἐν-οὐρήκα Ἀριστ. Λυσ. 402, ὑπερσ. οὐρήκει Ἰπποκρ. 5, 354, π. ἀορ. οὐρήθη, ὄ, 534. ῥίζ. οFρ-, οὐρ-, οὐρ-ον, οὐρ-έω, οὐρ-ά-νη, οὐρ-ήθρα, οὐρ-ήμα=urina λατ. Τούτῳ συγγενὲς θεωρεῖται ὁ ὀρός ἢ ὀρός ἢ μετγν. οὐρός.

Ὀυρίζω ἴδε ὀρίζω.

Ὀυτάζω (κτυπῶ, πληγῶνω) καὶ οὐτάω, οὐτᾶ Αἰσχ. χο. 640, προστ. οὐταε Ὀδ. χ, 356, παρατ. οὐτάζον Ἰλ. ν, 552, θαμ. οὐτασκιν, ο, 745, μελ. οὐτάται Εὐρ. Ρησ. 255, οὐτήσω μετγν. Νον. 21, 37, ἀορ. οὐτασεν Ἰλ. ε, 336, θαμ. οὐτήσασκεν, χ, 375. Παθ. παρατ. οὐτάζοντο, η, 273, παρκ. οὐτασται, λ, 661, μετχ. οὐτασμένος Ὀδ. λ, 536, Αἰσχ. Ἀγ. 1344, ἀορ. α. οὐτηθεῖς Ἰλ. θ, 537 καὶ οὐτασθεῖς Λυκοφρ. 242, ἀορ. β. (οὐταν), γ. ἐν. οὐτα, ε, 376, ἀπαρ. οὐτάμεναι, φ, 68 καὶ οὐτάμεν, ε, 821, μ. ἀορ. α. ἀντι παθ. οὐτάμενος ρ, 86. Παρ. νεού-τατος, σ, 536, ἀν-ούτατος Αἰσχ. ἀποσπ. 119. ῥίζα FaFτ- FoFτ-, οὐτ-, οὐτ-άζω, οὐτ-άω, οὐτ-ησις, οὐτ-ητήρ, ὠτειλή ἀντι Faτειλή διότι παρ' Ἑσυχ. γατειλαι=οὐλαι, ἀν-ούτ-ατος, ἀν-ουτ-ητί, νε-ούτ-ατος.

Ὀφείλω (χρεωστῶ) Θουκ. 4, 87, παρατ. ὠφειλον Ἰσοκ. 5, 36, μελ. ὀφειλήσω Ξεν. Κυρ. 7, 2, 28, ἀορ. α. ἐπ-ωφείλησα Θουκ. 8, 5, ἀπαρ. ὀφειλήσαι Δημ. 30, 16, ἀορ. β. ὠφελον Πλατ. πολ. 432, ὑπερσ. ὠφειλήκειν Δημ. 45, 33, π. παρατ. ὀφείλετο Συνεσ. ἐπιστ. 44, π. ἀορ. ὀφειληθεῖς Θουκ. 3, 63.

Ὀφείλω (ὡς ἄνωτ.) Πινδ. Ν. 2, 6, Σοφ. Ἄντ. 331, Ἀριστ. νεφ 117, καὶ ὀφέλλω, ἐπ. ὀφέλλεις Ὀδ. θ, 332, ὀφέλλετε Ἰλ. τ, 200, παρατ. ὠφει-

λον Ηρ. ἔρ. 173, ὄφειλον (ἄλλ. ὤφελλον) Ιλ. λ, 688, ὤφελλον, η, 390, ὄφελλον, α, 353, ἄορ. ὄφειλῆσα Ἄριστ. ὄρν. 115, ἄορ. β. ὤφελος Ιλ. γ, 428, ὄφελος, α, 415, ὄφελος, ζ, 345, β. πλ. ὄφέλετε, ω, 254. Παθ. ὄφέλλεται Οδ. γ, 367, μτχ. ὄφειλυμένη Στοδ. ἀνθ. 28, 13, παρατ. ὄφείλετο Ιλ. λ, 686. Ρίζ. ὄφελ-, ὄφελ-ος, ὄφείλω ἢ ὄφέλλω (= ὄφελ-ίω), ὄφλ-ω, ὄφλ-ισκάνω, ὄφελ-έω, ὄφελ-εια.

Ὀφέλλω (αὐξάνω, πληθύνω, ἐνδυναμώνω) Ιλ. ο, 383, Αἰσχ. Ἐπτ. 193, ἀπαρ. ὄφέλλειν Πινδ. Π. 4, 260, Οδ. ο, 21, παρατ. ὤφελλον, π. 174, ὄφ-Ιλ. β, 420, ἄορ. γ. ἐν. εὐκτ. ὄφέλλειεν, π, 651. Μέσ. ἢ παθ. ὄφέλλεται Οδ. γ, 367, Αἰσχ. Ἐπτ. 193, μτχ. ὄφελόμενος (ἄλλ. ὄφελος) Θεοκρ. 25, 120, παρατ. ὄφέλλετο Ιλ. ψ, 524. ἴδ' ὄφείλω.

Ὀφλ-ισκάνω (ὄφείλω, καταδικάζομαι, εἶμαι ἐνοχος εἰς τι) ἀττ. πεζ. καὶ ποιητ. Πλατ. Θεαιτ. 161, παρατ. ὠφλίσκανον Δημ. 30, 2, μελ. ὄφλησω Ἴσοκ. 17, 48, ἄορ. α. σπάν. ὠφλησα Λυσ. 13, 65, ἄορ. β, ὠφλον Ἀνδοκ. 1, 73, Λυσ. 41, 9, ὑποτ. ὄφλω Πλατ. νόμ. 857, -ωμεν Ἰσαϊ. 5, 22, -ωσι Πλατ. νόμ. 856, εὐκτ. ὠφλοι, νόμ. 778, -οιεν Ἀνδοκ. 1, 74, ἀπαρ. ὄφλειν (ἄλλ. ὄφλειν) Θεοκρ. 5, 101, μτχ. ὄφλών, 3, 70, παρατ. ὠφληκα Δημ. 2, 3, π. παρατ. ὠφλημαι, μτχ. -ημένον, 29, 55. ἴδ' ὄφείλω.

Ὀχετεύω (δι' αὐλάκος φέρω πρὸς τι τὸ ὕδωρ) Πλατ. νόμ. 666, ἄορ. ὠχέτευσα Ἐμπεδ. 12, παρατ. ὠχέτευκα Ἄριστοτ. μορ. Ζ. 3, 5, 9, μ. ἄορ. ἀντι ἐνερ. μτγν. ποιητ. ὠχετεύσάμενος Ἀνθ. 9, 162, μ. μελ. ἀντι παθ. ὠχετεύσονται Κωμ. ἀποσπ. 2, 316. ἴδ' ὠχέω.

Ὀχέω (φέρω, σηκώνω τι, ὑποφέρω) Ξεν. Κυρ. 1, 3, 8, μελ. ὠχῆσω Γαλην. 3, 421. Παθ. ὠχέομαι (φέρομαι ἐπὶ τινος, ἐποχοῦμαι) Ξεν. ἀν. 3, 4, 47, παρατ. ὠχεῖτο, Κυρ. 7, 3, 4, π. ἄορ. ὠχηθεῖς Λουκ. Λεζ. 2.

Ὀχέω (ὡς ἀνωτ.) Ἄριστ. βατρ. 23, δωρ. ὠχέω, γ. πλ. ὠχέοντι Πινδ. Ο. 2, 67, ἀπαρ. ὠχέειν Οδ. α, 297, μτχ. ὠχέων, η, 211, παρατ. ὠγει Εὐρ. Ἐλ. 277, θαμ. ὠγέεσκον Οδ. λ, 619, μελ. ὠχῆσω Αἰσχ. Ηρ. 143, ἄορ. δωρ. ὠκχησα Καλλ. Ζεὺς 23. Παθ. ὠχέομαι, ὠχοῦμεθα Εὐρ. Ορ. 69, ὑποτ. ὠχέωνται Ἄρατ. 1070, ἀπαρ. ὠγέεσθαι Ιλ. ρ, 77, παρατ. ὠχέετο Ηρ. 1, 13, ὠχεῖτο Ομ. ὕμν. Ἄφρ. 217, μ. μελ. ὠχῆσομαι Ιλ. ω, 731, μ. ἄορ. ὠχῆσατο Οδ. ε, 54, π. ἄορ. ὠχηθῆναι Ἴπποκρ. 4, 250. Ρίζα εχ-, φεχ-, ὠχ-, ὠχ-ος, ὠχ-έω, ὠχ-έομαι, ὠχ-εύω, ὠχ-ημα, ὠχ-λος, ὠχ-λέω, ὠχ-λίζω, ὠχ-ετός, ὠχ-ετεύω, ὠχ-θος, ὠχ-θέω.

Ὀχ-θέω (ἄχθομαι, στενοχωροῦμαι, ἰδρυμονῶ) ἐπ. μελ. μτγν. ὠχθήσω Κ. Σμ. 3, 451, ἄορ. γ. πλ. ὠχθησαν Ιλ. α, 570, μτχ. ὠχθήσας, α, 517. ἴδ' ὠχέω.

Ὀχλέω (μετακινῶ, ἀνασηκῶνω, ταράττω, ἐνοχλῶ) καὶ ὠχλεύω, ὠχέουσι Ἴπποκρ. 996, μτχ. ὠχλέων Ἴπποκρ. 80, παρατ. ὠχλευν (ἄλλ. ὠχλεον). Παθ. ὠχλευνται Ιλ. φ, 261, ἄορ. ὠχλήθην Ἄριστοτ. ἡθ. Νικ. 9, 5. ἴδ' ὠχέω.

Ὀχλίζω (ὠχλέω), ἄορ. ὠχλίσσε Καλλ. Δηλ. 33, εὐκτ. ὠχλίσειαν Ιλ. μ, 448. ἴδ' ὠχλέω.

Ὅχωκα· ἴδε ἔχω.

Ὅψειω (ἐπιθυμῶ νὰ ἴδω), μτγ. ὀψείοντες ἰλ. ξ, 37, ὄρω. παρατ. ὤψεον Σωφρ. 39· ἴδε ὄσσομαι.

II.

Πάζω (παύω)· ἴδε παύω.

Παθ-αίρω (κινῶ εἰς πάθος). Μέσ. παθαίνομαι (κινουῖμαι ὑπὸ πάθους, ἐξάπτομαι, ἐνθουσιάζομαι) Δ. Κασ. 51, 12, παρατ. ἐπαθαινόμεν Σουίδ. ἄορ. ἐπαθήνατο Λουκ. ἔρωτ. 29, ἄπαρ. παθήνασθαι Εὐστ. ἔργ. 268, 45· ἴδε πάσχω.

Παιριζώ (ἄδω τὸν παιᾶνα), ἄορ. ἐπαιάνισα Ξεν. συμπ. 2, 1. Μέσ. παρατ. ἐπαιανίζετο Δ. Κασ. 43, 37, ὑπερσ. ἐπεπαιώνιστο Θουκ. 1, 50, 5.

Παιδ-αγωγέω (ἀνατρέφω, ὀδηγῶ, διδάσκω) ἄττ. πεζ. καὶ ποιητ. Πλατ. νόμ. 897, παρατ. ἐπαιδαγωγῶν, πολ. 600, μελ. παιδαγωγῆσω, Ἄλκ. 1, 135, παρκ. πεπαιδαγωγῆκα Λουκ. Τιμ. 13, μ. μελ. ἀντί παθ. παιδαγωγῆσει Πλατ. Ἄλκ. 1, 135.

Παιδεύω (ἀνατρέφω παῖδα, διδάσκω) Πλατ. πολ. 534, παρατ. ἐπαίδευον Λουκούργ. 101, μελ. -εύσω Πλατ. Εὐθ. 272, ἄορ. ἐπαίδευσα Ἰσοκ. 8, 77, παρκ. πεπαίδευκα Πλατ. πολ. 606, π. παρκ. πεπαίδευμαι Ξεν. Κυρ. 2, 3, 13, π. ἄορ. ἐπαίδεύθην Ξεν. Κυρ. 1, 2, 2, π. μελ. παιδευθήσομαι Πλατ. πολ. 376, μ. μελ. ἀντί παθ. παιδεύσομαι, Κριτ. 54. Μέσ. παιδεύομαι Κωμ. ἀποστ. 4, 575, ἄορ. ἐπαιδευσάμην Πλατ. πολ. 546, παιδεύσατο Θεοκρ. 24, 134. Παρ. παιδευτέος Πλατ. ἴδε παίζω.

Παιδο-ποιέω (γεννῶ παῖδας, τεκνοποιῶ) μτγν. Λουκ. θε. διαλ. 22, 1, ἄπαρ. -ῆσαι Αἰλ. Π. I. 12, 44, π. παρκ. πεπαιδοποιήμαι Δημ. 25, 80. Μέσ. παιδοποιούμαι Ἀνδοκ. 4, 23, μελ. -ῆσομαι Πλατ. πολ. 449, ἄορ. -ῆσάμην Ξεν. Κυρ. 5, 4, 12, π. παρκ. ἀντί μέσ. πεπαιδοποιημένος Αἰσχίν. 2, 149.

Παιδο-ποιέω (ὡς ἀνωτ.) Σοφ. Πλ. 589, Ἄριστ. ἐκκλ. 615, μ. ἄορ. προστ. παιδοποιῆσαι Εὐρ. Ορ. 1080· ἴδε παίζω.

Παίζω, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Πλατ. Μεν. 79, παρατ. ἐπαιζον, Λυσ. 206, μελ. παιζοῦμαι Ξεν. συμπ. 9, 2, συμ- παιζομαι Λουκ. θε. διαλ. 4, 3, ἄορ. προσ-ἐπαισα Πλατ. Φαιδρ. 265, μτγν. ἐπαιξα Λουκ. θε. διαλ. 6, 4, προσ- Πλουτ. Καισ. 63, ἀλλ' ἄπαρ. παίζαι (ἄλλ. παίσαι) Πλατ.

Εὐθύδ. 278, παρκ. μτγν. πέπαιχα Πλουτ. Δημοσθ. 9, π. παρκ. πέπαισμαι Πλατ. Εὐθ. 278, πέπαιγμαί, Σισυφ. 542 καὶ μτγν. Πλουτ. ἦθ. 81, π. ἀορ. ἐπαίχθην, ἦθ. 423.

Παίζω (ὡς ἀνωτ.) Οἰ. ζ, 106, Ἄριστ. βατρ. 319, δωρ. παῖσθω Ἄλκμ. 29, προστ. παῖσθε Θεοκρ. 15, 42, μτγ. παίζων Σοφ. Ἠλ. 567, παρατ. ἔπαιζον Οἰ. ζ, 100, μελ. παίζομαι, ἀπαρ. -ξεσθαι Ἄνθ. 42, 46, καὶ παίζω Ἄνακρ. 38, 8, ἀορ. ὑποτ. παῖσωμεν Ἄριστ. ὄρν. 660, προστ. παῖσατε Οἰ. θ, 251, ἀπαρ. παῖσαι Ἄριστ. βατρ. 388, μτγ. παῖσαι, 392, παρκ. πέπαικα Κωμ. ἀποσπ. 4, 237. Παρ. παιστέον Κωμ. ἀποσπ. 2, 630. Ῥίζα παF-, παῖς (ποF-ιδς), γεν. παιδός (=παδ-ιδς)=pu-er λατ. πῶ-λος, παίζω (=παιδ-ιώ), παίγ-νιον παισ-τέον, παίκ-της, παιδ-εύω, παιδ-εία, παιδ-εσμα, παιδ-ευσίς, παιδο-ποιέω, παιδ-αγωγέω.

Παίω (κτυπῶ) Θουκ. 7, 36, παρατ. ἔπαιον Ξεν. ἀν. 6, 6, 27, μελ. παῖσω, ἀν. 3, 2, 49, ἀορ. ἔπαισα, Κυρ. 2, 4, 49, παρκ. πέπαικα Π. Δ. Ἀριθμ. 22, 28, ὑπερ- Δημ. 50, 34, καὶ μτγν. πεπαίκα Κλ. Ἄλ. στρωμ. 7, σ. 846. Παθ. ἐν. παιόμενος Ἄντιφ. 2, δ, 4, παρκ. ἐμ-πέπαισμαι Ἄθην. 42, 543. Μέσ. παρατ. ἐπαίοντο Πλουτ. Πομπ. 44, ἀορ. ἐπαισάμην Ξεν. Κυρ. 7, 3, 6.

Παῖω (ὡς ἀνωτ.), μελ. παιήσω Ἄριστ. νεφ. 4125, ἀορ. ἔπαισα Σοφ. Οἰ. τ. 1270, σπαν. κωμ. Κωμ. ἀποσπ. 2, 673. Παθ. παρατ. ἀναύξ. παῖοντ' Αἰσχ. Περσ. 416, ἀορ. ἐπαῖσθην, χρ. 184. Ἄντι π. παρκ. καὶ ἀορ. εὐχρ. εἶνε οἱ πέπληγμαί, ἐπλήγην τοῦ πλήττω. Ῥίζα παF-, παῖω (=πα-ιώ), παν-ιω=κατεδαφίζω λατ. παῖω, ὡς τὸ πόλις πρὸς τὸ πόλις.

Παλαίω (παλαίω) Πλατ. Μεν. 94, μελ. παλαίσω Πaus. 6, 44, 2, ἀορ. ἐπάλαισα Ξεν. οἰκ. 47, 2, παρκ. πεπάλαικα Φιλοστρ. εἰκ. 846, π. παρκ. πεπάλαισμαι Λουκ. ὄν. 40, μ. μελ. ἀντι ἐνερ. παλαισόμενοι Πλουτ. ἦθ. 236.

Παλαίω (ὡς ἀνωτ.) Ησ. ἔρ. 441, Εὐρ. Ρησ. 509, ἀπαρ. -εἰν Ἄριστ. εἰρ. 896, αἰολ. πάλαϊμι, δωρ. -παλήω Ἡρωδ. μτγ. αἰολ. παλαίσαια Πινδ. Π. 9, 27, παρατ. ἐπάλαιον Ἰλ. ψ, 733, μελ. παλαίσω, ψ, 621, ἀορ. ἐπάλαισεν Οἰ. δ, 343, πάλαισεν Πινδ. Ν. 8, 27, παρκ. πεπάλαικα Ἄνθ. 42, 90, π. παρκ. πεπάλαισμαι, 9, 411, π. ἀορ. ἐπαλαίσθην Εὐρ. Ἠλ. 686. Ῥίζα παλ-, πάλ-η, παλ-αίω, πάλλω (=παλ-ιώ), παλάσσω (=παλαχ-ιώ), παλ-αιστής, παλ-αιστή = παλάμη, τὸ τεττάρων δακτύλων μέτρον καὶ ἡ σπιθαμὴ Ησυχ. παλ-άμη, παλ-ύνω. Φαίνεται δὲ συγγεν. τῷ πολέω, ἀναπολέω καὶ ἀ-σπαίρω.

Παλάσσω (κουνῶ, βαντίζω, θολώνω, λερώνω), παρατ. παλάσσετε Ἰλ. ε, 400, μελ. ἀπαρ. παλαξέμεν Οἰ. ν, 395, π. παρκ. πεπάλασθε Ἰλ. η, 174 καὶ πεπάλαχθε Ἄπολ. Ρ. 4, 358, ἀπαρ. πεπαλάσθαι Οἰ. ι, 331, μτγ. πεπαλαγμένα, χ, 402, ὑπερσ. πεπάλακτο Ἰλ. λ, 98. ἴδε πάλλω.

Παλιμ-πλάζομαι (περιπλανῶμαι), μόν. ἀορ. παλιμπλαχθεῖς Ἰλ. α, 59. ἴδε πλάζω.

Παλιν-τροπάομαι (γυρίζω ὀπίσω), ἀπαρ. παλιντροπάσθαι Ἄπολ. Ρ. 4, 465, παρατ. παλιντροπῶντο, 4, 641.

Πάλλω (κουνῶ, σείω, τινάσσω, βίπτω) σπάν. Πλατ. Κρατ. 407, π. ἀορ. β. ἀνα-παλαίς Στραβ. 8, 6, 21.

Πάλλω (ὡς ἀνωτ.) Ἄριστ. Ἄγ. 965, μτχ. πάλλων Ἰλ. γ, 19, Πινδ. Ν. 3, 45, ἀντί μέσ. Σοφ. Οἰ. τ. 153, παρατ. ἐπάλλεν Εὐρ. Ἴων 1151, πάλ-λειν Ἰλ. η, 181, ἀορ. α. πῆλεν, ζ, 474, ἐπῆλεν Σοφ. Ἠλ. 740, μτχ. δια-πῆλας Αἰσχ. Ἐπτ. 731, ἀορ. β. ἐπ. μετ' ἀναδιπλασ. μτχ. ἀμ-πεπαλῶν Ἰλ. γ, 355, παρκ. β. μτχ. πεπηλότι Νον. Δ. 14, 152, π. παρκ. ἤ μέσ. ἐπέπαλαι Αἰσχ. γο. 410. Μέσ. πάλλεται Ἄριστ. βατρ. 345, ἀμ-πάλλεσθε Εὐρ. Ορ. 322, πάλλονται Πινδ. Ν. 5, 21, μτχ. παλλόμενος Ἰλ. ω, 400, παρατ. ἐπάλλοντο Ἡρ. 9, 120, περι-πάλλετο (ἄλλ. πάλλεται) Κ. Σμ. 10, 374, πάλλοντο Αἰσχ. ἰκ. 567, ἀορ. α. ἀν-επῆλατο Μοσχ. 1, 109, ἀπαρ. πῆλασθαι Καλλ. Ζεὺς 64, ἀορ. β. συγκεκ. ἀ-επάλοτο Ἰλ. θ, 85, πάλτο, ο, 645, ἐκπαλτο, υ, 483 ἄλλ' ἐπαλτο, ν, 643, μτχ. κατεπάλμενος, λ, 94, ἀνεπάλμενος Ἀπολ. Ρ. 2, 827. ἴδε παλαίω.

Παλ-ύνω (πασπαλιζῶ, ὑγραίνω, ἀλείφω), παρατ. πάλυνον Ἰλ. σ, 560, ἀορ. πάλυνεν, λ, 640, ἀπαρ. παλύναι Πλουτ. ἠθ. 638 καὶ παλύναι Δ. Περ. 1049, μτχ. παλύνας Οδ. ξ, 429. Παθ. παλύνεται Θεοκρ. 4, 28, παρατ. ἐπαλύνετο Ἀπολ. Ρ. 3, 69, παλύνετο, 3, 1255. ἴδε παλάσσω.

Παμ-φαίν-ω (φέγγω μέ πολλήν λάμψιν, ἀκτινοβολῶ), μόν. ὑποτ. παμ-φαίνησι Ἰλ. ε, 6, μτχ. παμ-φανόωντα, σ, 144, παμ-φανώσασ, β, 458, πα-ρατ. πάμφαινον, λ, 30. ἴδε φαίνω.

Παμ-φαλ-άω (παπταίνω, μετὰ τρόμου γόρω κυττάζω), μτχ. ἐπι-παμ-φαλόωντες Ἀπολ. Ρ. 2, 127. Παθ. μτχ. παμφαλόωμενος (πανταχόθεν πε-ριβλεπόμενος) Λυκοφρ. 1433, ἀλλὰ καὶ παπταλόωμενος ὠσαύτ. 1162. ἴδε παμφαίνω.

Παμ-ωχέω (εἶμαι κτηματικός) ὄρω παμ-ωχεῖ Πινδ. Ἡρακλ. 1, 120, παρατ. ἐπαμώχη Πιν. Βρεταν. σ. 14. Γίνεται ἐκ τοῦ πᾶμα καὶ ἔχω. Παρ. παμ-ῶχος=κύριος (Ἴταλοὶ) Πηυχ.

Πά-ομαι καὶ πατ-έομαι (τρέγω, γυθόμαι) ἴων. Ἡρ. 2, 47, Καλλ. ἀ-ποσπ. 437, μελ. πάσομαι Αἰσχ. Ἐπτ. 1036, ἀορ. ἐπασάμην (ἄλλ. σπασ-) Οδ. γ, 9, Ἄριστ. εἰρ. 1092, ἐπασσάμεθ' Οδ. ι, 87, ἐπασάντο Ἰλ. α, 464, εὐκτ. πάσαιτο Ἀπολ. Ρ. 3, 807, μτγν. πεζ. Αἰλ. Ι. Ζ. 1, 41, ἀπαρ. πά-σασθαι Σοφ. Ἄντ. 202, Ἄριστ. εἰρ. 1281, Ἡρ. 2, 37, πάσσο-Οδ. κ, 384, μτχ. ὄρω πασαμένα Αἰσχ. Ἄγ. 1408, πασσάμενος Οδ. α, 124, π. ὑπερσ. πεπάσμην Ἰλ. ω. 642. Παρ. ἄ-παστος Οδ. δ, 788. ῥίζα πα-, πατ-, πά-ο-μαι, πατ-έομαι=pa-se-or λατ. πάσσω (=πατ-ίω), πάσσεται=ἐσθίει Πηυχ. ἐ-πάσσατο, ἄ-πασ-τος, pa-nis=ἄρτος λατ. pas-toi=ποιμὴν ὡσ.

Πά-ο-μαι (κατέχω τι ὡς κτῆμά μου, κτάομαι), μόν. ἀορ. μτχ. κα-τα-πασάμενος Π. Δ. Μακκαβ. 14, 15, παρκ. πέπαμαι Ξεν. ἀν. 3, 3, 18, μτχ. πεπαμένος, ἀν. 5, 9, 12, ὑπερσ. πέπατο ἀν. 1, 9, 19.

Πά-ομαι (ὡς ἀνωτ.), μελ. πάσομαι Αἰσχ. Εὐμ. 177, ἀορ. ἐπασάμην, ἀποσπ. 213, μτχ. πασάμενος Θεογν. 146, Θεοκρ. 15, 90, παρκ. πέπαμαι Πινδ. Π. 8, 73, ἀπαρ. πεπάσθαι Σόλων 13, 7, μτχ. πεπαμένος Αἰσχ. Ἄγ. 835, ὑπερσ. ἐπεπάμην Ἀνθ. 7, 67, μετ' ὄλ μελ. πεπάσομαι Στοβ. 79, 52. ῥίζα πα-, πατ-, ποτ-, πᾶ-μα, πά-ομαι, βου-πά-μων, πολυ-πά-μων, πόσ-ις=σύζυγος, πότ-νια=κυρία, δεσ-πότ-ης, δέσ-ποιν-α, δεσ-πόζω, πάτ-

ις=κύριος σανσκρ. *pot-ens*=δυνατός λατ. Τούτῳ συγγεν. εἶνε τὸ πατ-ήρ =*pat-er* λατ.=*ri-tā* σανσκρ.=*fa-dar* γοθ.

Παππάζω (φανάζω τὸν πατέρα ὡς τὰ νήπια παππᾶ), παππάζουσι *Il.* ε, 408, παρ. παππάζεσκες *K. Σμ.* 3, 474.

Παπταίνω (μετὰ φόβου γύρω μου κυττάζω), παπταίνει *Πινδ.* Π. 3, 22, προστ. πάπταινε *Αἰσχ.* Πρ. 334, περι- *Μοσχ.* 9, 409, ἀορ. πάπτηνεν *Il.* π, 283, *μτχ.* παπτήνας *Οδ.* ρ, 330· ἴδε πτήσω.

Παπταλώμενος· ἴδε παμφαλάω.

Παρα-δάσκω (κάθημαι μετὰ τινος εἰς τὴν ἄμαξιν), μόν. παρκ. μετοχ. παρδεδάς, λ, 522, ὑπερσ. παρα-δεδήκες *Ηρ.* 7, 40· ἴδε βάλνω.

Παρ-άγω (φέρω τι πλησίον τινός, παρουσιάζω), *μτχ.* δωρ. παράγοισα *Πινδ.* Ν. 7, 23, παρ. πάρ-αγον, Π. 11, 25· ἴδ' ἄγω.

Παρα-δράω (ὑπηρετῶ τινι), παραδρώωσιν *Οδ.* ο, 324· ἴδε δράω.

Παρα-δύω (παρεισδύω, χώνομαι), ἀπαρ. παρα-δύμεναι *Il.* ψ, 416· ἴδε δύω.

Παρα-γινέω (συμβουλεύω, προτρέπω) *Θουκ.* 7, 63, παρ. παρ-ήνει, 4, 130, *μελ.* παραινέσω *Δημ.* 37, 11, *μ.* *μελ.* σπαν. παραινέσομαι *Πλατ.* *Μενεξ.* 236, ἀορ. παρήνεσα *Ισοκ.* 12, 264, παρκ. παρήνεκα, 2, 54, π. παρκ. παρηνήσθαι *Θουκ.* 7, 69, π. ἀορ. παρηθέην, 5, 69· ἴδ' αἰνέω.

Παρ-αίνέω (ὡς ἄνωτ.), παρ. παρ-αίνεις *Ηρ.* 8, 19, ἀορ. παρ-αίνεσα, 1, 80· ἴδ' αἰνέω.

Παρ-αίσθάνομαι (διὰ τρόπου πληροφοροῦμαι), ἀορ. παρ-αίσθευ *Θεοκρ.* 5, 120· ἴδ' αἰσθάνομαι.

Παρ-αίσσω (μετ' ὀρμῆς περὶ παρεμπρός), μόν. παρ. παρ-αίσσεσκον *Ἀπολ.* Ρ. 2, 276· ἴδ' αἴσσω.

Παρ-αιτέομαι (ζητῶ τι παρά τινος), *μτχ.* -εόμενος *Ηρ.* 1, 24, παρ. παραιτέετο, 6, 86, ἀορ. παρ-αιτήσαντο, 4, 146· ἴδ' αἰτέω.

Παρ-αιωρέω (κρεμῶ τι πλησίον τινός), ἀορ. παρ-ηώρησε *Νον.* Δ. 1, 43, καὶ παρ-αιωρέομαι, *μτχ.* παρ-αιωρούμενα *Ηρ.* 7, 61, παρ. παρ-ηωρήτο *Ἀθην.* 10, 451, ὑπερσ. παρ-ηώρητο *K. Σμ.* 10, 200· ἴδ' αἰωρέω.

Παρ-αμεύω (παραμείβω), ἀορ. μόν. ἀπαρ. παραμεύσαι=παραλλάξαι *Ησυχ.* μ. *μελ.* -μεύσεται *Πινδ.* Ν. 11, 13· ἴδ' ἀμείβω.

Παρ-αμπυκίζω δένω ἢ σηκώνω ἐπάνω τὰ μαλλία μου), προστ. δωρ. παραμπύκιδδε *Ἀριστ.* *Λυσ.* 1316· ἴδε πυκάζω.

Παρα-νομέω (φέρομαι παρανόμως) *Θουκ.* 2, 37, παρ. παρηνόμουν *Λυσ.* 3, 17, καὶ παρενόμουν *Αἰσχίν.* 3, 77, *μελ.* -ήσω *Λουκ.* *Τιμ.* 45, ἀορ. παρηνόμησα *Θουκ.* 3, 67, παρενόμησα *Ηρ.* 7, 238, *Λουκ.* ἔρωτ. 20, παρκ. παραρηνόμηκα *Ξεν.* Ἑλλ. 2, 3, 36, *μτχ.* παρηνομηκόσι Δ. *Σικ.* 16, 61, ὑπερσ. παραρηνομήκεσαν *Ξεν.* Ἑλλ. 2, 1, 31, *μτγν.* παρηνομήκει Δ. *Κασ.* 39, 59, π. παρκ. παραρηνομησθαι *Δημ.* 44, 31, π.

ἀορ. παρηνομήτην Ἴωσ. ἀρχ. 15, 4, 1, ἀλλὰ μτχ παρνομηθείς Θουκ. 5, 16· ἴδε νέμω.

Παρ-αρτιάω, ἰων. παραρτέω καὶ παραρτέομαι (κρεμῶ τι πλησίον τινός), ἀπαρ. παραρτέεσθαι Ηρ. 7, 142, παρατ. παρ-αρτέετο, 7, 20· ἴδ' ἀρ-τάω.

Παρα-σκευάζω (έτοιμάζω), γ. πλ. παρ-εσκευάδατο (ἄλλ. -σκευάσαντο) Ηρ. 5, 54· ἴδε σκευάζω.

Παρα-φρονέω (χάνω τὰς φρένας μου), ἀπαρ. παρα-φρονέειν Ηρ. 3, 34, μτχ. παραφρονέοντα Θεοκρ. 25, 262· ἴδε φρονέω.

Παρ-επιδημῶ (διατρίβω που προσωρινῶς), μτχ. παρεπιδαμοῦντες Ῥωσσ. ἐπιγραφ.

Παρ-έχω· ἴδε ἔχω.

Παρ-ηγορέω (παραινῶ, συμβουλεύω) Δημ. 60, 35, Πλουτ. Πομπ. 13, μελ. -ήσω, Ἄντ. 83, ἀορ. παρηγόρησα, Κατ. νεωτ. 27. Παθ. σπαν. παρηγορεῖσθαι, ἡθ. 690, ἀορ. -ηγορηθείς, Καῖς. 28, μ. ἀορ. παρηγορησάμην Λουκ. ἔρωτ. 52.

Παρ-ηγορέω (ὡς ἀνωτ.) Αἰσχ. Εὐμ. 506, παρηγορεῖς Ἀπολ. Ρ. 2, 624, ὑποτ. παρηγορέωσιν Ὅππ. κυν. 2, 429, παρατ. παρηγορεῖ Κωμ. ἀποσπ. 4, 58, -όρουσιν Αἰσχ. Ηρ. 646, θαμ. παρηγορέεσκε Ἀπολ. Ρ. 4, 1737, ἀορ. παρηγόρησα, προστ. παρηγόρησον Εὐρ. Ἐκ. 288. Μέστ. παρηγοροῦμαι, ἰων. μτχ. -εὔμενος Ηρ. 7, 13, παρατ. παρηγορέετο Ηρ. 5, 104, δωρ. παραγορεῖτο Ηινδ. Ο. 9, 77, -έοντο Ηρ. 9, 54, μελ. -ήσεται Ἴπποκρ.

Παρ-ηθέω (διὰ στραγγιστηρίου περνῶ τι, ἐκβάλλω τὴν τροφήν ἀχώνευστον), παρηθείς Ἴπποκρ. 267, 37, μτχ. παρηθεῖντα ὡσ. 267, 40. Ρίξ. σα-, Γα-, σά ω, σή-θω, ἡθ-ω, παρ-ηθ-έω, ἡθ-μός, σή-σ-τρον, se-la—ή τριχί-νη ὀρμιὰ τῶν ἀλιείων λατ. σή-τα δὲ παρὰ τοῖς νῦν Ἀθηναίοις ἡ κλησάρα.

Παρ-μέμβλωκε· ἴδε βλώσκω.

Παρ-οινέω (ἐν μέθῃ κακομεταχειρίζομαί τινα, ὑβρίζω), Αἰσχ. 1, 70, παρατ. ἐπαρόνουν (ἄλλ. ἐπαροῖνουν) Δημ. 23, 114, ἐπαροῖνει (ἄλλ. -ων) Δ. Κασ. 45, 28, ἀορ. ἐπαρόνησα Ξεν. ἀν. 5, 8, 4, παροῖνησε (ἄλλ. -ων) Δ. Κασ. 45, 26, παρκ. πεπαρόνηκα Αἰσχίν. 2, 154, π. παρκ. πεπαρόνημαι Λουκ. Ζ. τραγ. 14, π. ἀορ. ἐπαρωνήθην (ἄλλ. παρωνήθην) Δημ. 22, 63· ἴδε οἰνίζω.

Παρρησιάζομαι (μετὰ παρρησίας ὀμιλῶ) ἀποθ. μέστ. Ξεν. Ἀγγισ. 11, 5, παρατ. ἐπαρρησιαζόμεν Αἰσχίν. 1, 172, μελ. -άσομαι Πλατ. Χαρμ. 156, ἀορ. ἐπαρρησιασάμην Ἴσοκ. 11, 1, π. παρκ. ἀντι ἐνερ. πεπαρρησιασμαι Δημ. 4, 51 καὶ ἀντι παθ. 15, 10. Παρ' Εὐστ. ἔργ. 265, 82 εὐρίσκεται καὶ μτχ. ἐν ἐνερ. παρρησιάζουσα. Παρ. παρρησία' ἴδ' ἐρέω.

Πάσσω (πασπαλίζω), μόν. ἀορ. ἔπασσα, ἀπαρ. ἐμ-πάσαι Πλατ. Λυσ. 210, μτχ. κατα-πάσας Ἀριστοτ. Ι. Ζ. 9, 40, 59, π. παρκ. πεπασμένος Πλουτ. Σολ. 2, δια- Ἀριστοτ. Ι. Ζ. 4, 3, 7, ὑπερσ. κατ-επέπαστο

Λουκ. ὄν. 7, καὶ πέπαστο Λογγ. ποιμ. 1, 12, π. ἀορ. ἐπάσθην Γεωπ. 19, 9, μτχ. ἐπι-πασθέντα Πλατ. πολ. 405, π. μελ. μτχ. ἐμ-πασθῆσόμενος Ὁρειῶ. 10, 31, μ. ἀορ. πασάμεναι Π. Δ. Μακκ. Γ. 1, 18.

Πάσσω (ὡς ἄνωτ.), μτχ. πάστων Ἰλ. ε, 900, ἐπι- Ἡρ. 4, 172, ἀττ. πάττω Ἀριστ. νεφ. 1330, παρατ. ἔπασσον Ἰλ. ο, 394, πάσσε, ι, 214, μελ. πάσω, Κωμ. ἀποσπ. 2, 237, κατα- Ἀριστ. Ἰππ. 99, ἀορ. ἐπ-έπασα Κωμ. ἀποσπ. 4, 121, μτχ. κατα-πάσας Ἀριστ. νεφ. 177, π. ὑπερσ. ἐπέπαστο (ἄλλ. ἐκέκαστο) Ἀπολ. Ρ. 1, 729, μετ' ὄλ. μελ. πεπάσομαι Περμ. π. Στοδ. ἀποσπ. 79, 52. Παρ. παστός Ἰπποκρ. 554, 51, παστῆον Ἀριστ. εἰρ. 1074. ῥίζα πεποιημ. ἐκ τοῦ ἤχου πατ- ἢ πατ-, πάσσω (=πατ-ίω), παστός, -τέος. Ταύτη συγγεν. εἶνε καὶ ἡ παλ-, ἐξ ἧς παι-πάλ-η (=πασ-πάλ-η), κοιν. πᾶσ-παλ-η, πασ-παλ-ίζω.

Πάσχω (καλῶς ἢ κακῶς διατίθεμαι, παθαίνω, ὑποφέρω), Ἰσοκ. 5, 154, παρατ. ἔπασχον Ἀντιφ. 4, 6, 2, μελ. πείσομαι Πλατ. Γοργ. 513, καὶ πῆσομαι (ἄλλ. πεισ-) Ξεν. Κυρ. 7, 3, 10, (ἄλλ. πεισ-) Πολυβ. 2, 4, 4, Ἡλιοδ. 8, 15, παρκ. ἔ. πέπονθα Θουκ. 6, 11, ὑπερσ. ἐπεπόνθειν 4, 34, ἐπεπόνθη Πλατ. συμπ. 198, πεπόνθησαν Θουκ. 7, 71, ἀορ. ἔ. ἔπαθον Ἰσοκ. 15, 97. Παρ. παθητός Πλουτ.

Πάσχω (ὡς ἄνωτ.) Ἰλ. υ, 297, Οδ. π, 189, ἀπαρ. πασχέμεν Πινδ. Π. 3, 104, παρατ. ἔπασχον Ἰλ. ρ, 375, πάσχομεν Οδ. ω, 27, μ. μελ. πείσομαι, ἔ, 134, Ἀριστ. νεφ. 1122, παρκ. ἔ. πέπονθα, Οδ. ν, 6, πέποσθε (=πεπόνθατε) Ἰλ. γ, 99, ὄμωρ. σπαν. πέποσχα Ἐπιχ. ἀποσπ. 7, μτχ. ἐπ. πεπαθούη Οδ. ρ, 555, ὑπερσ. ἐπεπόνθειν, ν, 92, ἔ. ἐν. ὄμωρ. πεπόνθη; Θεοκρ. 7, 82, -θεσ Ἡρ. 3, 74, πεπόνθει Θεοκρ. 10, 1, ἀορ. α. ἔπησα, μτχ. πῆσας (ἰσοθ. παῖσας ἢ παῖσας) Αἰσχ. Ἄγ. 1624, ἀορ. ἔ. ἔπαθον Ἰλ. ι, 492, ἔπαθον (ἄλλ. ἔπαθ-) Σοφ. Φιλ. 1012, πάθον Πινδ. Π. 3, 20, ὑποτ. πάθω Ἰλ. λ, 404, -θησ Οδ. ρ, 596, -ησθα Ἰλ. ω, 551, ἔπαρ. παθέειν, ρ, 32. ῥίζα παν-, πεν- (πένομαι, πόνος), πάσχω (=πάν-θ-σχω), ἢ κατ' ἄλλ. παθ-, πάσχω (=πάθ-σχω)=πατ-ίωγ λατ. πέ-πονθα (=πέ-πενθ-α), παθ-αίνω, ἔ-παθ-ον, πεν-θ-έω, πη-μ-αίνω, πῆ-μα, πείσομαι (=πένθ-σομαι).

Παταγέω (πάταγον, κρότον κάμνω) μόν. ἐν. παταγεῦσι Ἀνακρ. κατ' Εὐστ. 1012, 2, μτχ. παταγεῦσαν Ἀνθ. 7, 8 Ἰδὲ πατάσσω.

Πατάσσω (μετὰ πατάγου κτυπῶ τι), μελ. πατάζω Ἀριστοτ. μετεωρ. 3, 1, 14, ἀορ. ἐπάταξα Λυσ. 4, 15 π. ἀορ. ἐπατάχθην Λουκ. Ἀναχ. 40, π. μελ. παταχθήσομαι, δραπ. 14. Τὸν παρκ. ἀορ. καὶ π. μελ. οἱ ἀττικοὶ ἀναπληροῦσιν ἐκ τοῦ ῥ. πλήττομαι, πέπληγμαι, ἐπλήγην, ἐν συνθ. ἐξεπλάγην, πεπλήξομαι, πληγήσομαι, ὡς. λέγουσι καὶ ἀντί ἐν. ἐκπλήττομαι ἢ τύπτομαι.

Πατάσσω (ὡς ἄνωτ.) Ἰλ. ν, 282, ἐκ- Εὐρ. Ἡρ. μ. 890, παρατ. πάτασσε Ἰλ. ψ, 370, μελ. -άζω Ἀριστ. Λυσ. 657, ἀορ. ἐπάταξα Θεογν. 1199. Παθ. μτχ. πατασσομένη Ορφ. ὕμν. 22, 3, π. παρκ. ἐκ-πεπάταγμα Ὀδ. σ, 327, π. ἀορ. μτγν. ἐπατάχθην Ἀνακρ. 33, 4. ῥίζα πεποιημ. ἐκ τοῦ ἤχου πατ-, πάτ-αγος, πατ-αγ-έω, πατ-άσσω (=πατ-αγ-ίω), πατ-αγή, πατ-αγώδης, πάτ-ος, πατ-έω, pathas=ὁδός σανσκρ. pons=γέφυρα λατ. pan-imen-

tuim=ἔδαφος ὡς. πόντος, ὕπερ ἔχει πρὸς τὸ πάτος, ὡς τὸ βέθος πρὸς τὸ βάθος, ποντ-ῶω.

Πατέω (πατώ) ὁμαλ. μτχ. πατέων Πινδ. Π. 2, 85, μελ. ἀποπατησόμενος Ἀριστ. πλ. 1184 ἴδ' ἀποπατέω καὶ πατάσσω.

Παύ-ω ὡς καὶ παρ' ἡμῖν Πλατ. Φιλ. 25, προστ. παῦε, Φαιδρ. 257, παρατ. ἀν-έπαυον Ξεν. Ἑλλ. 6, 2, 29, μελ. παύσω Ἀνδοκ. 1, 136, ἀορ. ἔπαυσα Θουκ. 6, 103, παρκ. πέπαυκα Δημ. 20, 70, π. παρκ. ἀν-τὶ μέσ. πέπαυμαι Πλατ. Φαιδ. 100, Θουκ. 1, 6, καὶ πέπαυσμαι (ἄλλ. -μαι) Πλατ. Πρωτ. 328, προστ. πέπαυσο Δημ. 24, 64, ὑπερσ. ἐπέπαυτο Θουκ. 4, 13, π. ἀορ. ἀντὶ μέσ. ἐπαύθην, 2, 77, καὶ ἐπαύσθην διαφ. γρ. Θουκ. καὶ μτγν. Πaus. 7, 19, 3, ἀλλ' ἐπαύθην, 1, 23, 2, π. ἀορ. ἑ. ἀπαρ. ἀνα-παῖναι Γρ. Νυσ. π. μελ. α. σπάν. παυθήσομαι Θουκ. 1, 81, μετ' ὄλ. μελ. πεπαύσομαι Λουκ. ἀλ. 45, Πλουτ. Κρασ. 15. Μέσ. παύομαι Πλατ. πολ. 531, μελ. παύσομαι Θουκ. 3, 32, ἀορ. ἐπαυσάμην Ἀντιφ. 5, 44. Παρ. παυστέον Πλατ.

Παύω (ὡς ἀνωτ.) Ἰλ. τ. 67, καταπαύει Πινδ. Ν. 9, 15, προστ. παῦε Ἰλ. α, 282, ἀπαρ. παύειν, φ, 294, κατα-παυέμεν Ὀδ. 6, 244, ἐπ. παυέμεναι, κ, 22, παρατ. θαμ. παύσκε, χ, 315, σπάν. ἀττ. Σοφ. Ἄντ. 963, ἀπαρ. κατα-παυσέμεν Ἰλ. ο, 105, ἀορ. ἔπαυσα, Ο, 15, παῦσε, ρ, 602, παῦσαν, ψ, 298, προστ. παῦσον Ἡρ. 5, 23, ὑποτ. παύθησιν Ἰλ. δ, 191, π. παρκ. ἀντὶ μέσ. πέπαυμαι, σ, 125, Αἰσχ. Πρ. 615, μτχ. πεπαυμένος Ἡρ. 1, 84, ὑπερσ. ἐπέπαυτο, 1, 83, π. ἀορ. α. παύθη Ἡσ. θε. 533, π. ἀορ. ἑ. ἐπάν Χοιροβ. ἐν. Β. Ἄν. σ. 1324, μελ. μτγν. παυσθήσομαι Σχολ. Αἰσχ. Πρ. 622, μετ' ὄλ. μελ. πεπαύσομαι Σοφ. Ἄντ. 91. Μέσ. παύομαι Ἰλ. θ, 295, ἀπο-παύει, π, 721, προστ. ἀπο-παύεο, α, 422, παρατ. ἐπαύετο Ὀμ. Ὕμν. 3, 97, παύετ' Ἰλ. ο, 242, θαμ. παύσκετο, ω, 17, μελ. παύσομαι Ὀδ. ζ, 174, ἀορ. ἐπαυσάμην Ἰλ. ξ, 260, παύσατο, λ, 267, ὑποτ. παύσωμαι Ἀριστ. Ἰππ. 579, -ώμεσθα Ἰλ. η, 290, εὐκτ. παυσαίμαν Εὐρ. Ἴων 152, παύσαιτο Ἰλ. χ, 502. Ἐνταῦθα ἀνήκει τὸ λακων. πάζω=παύω, ἀπαρ. ἀμ-πάζαι=παῦσαι Λάκωνες Ησυχ. καὶ ἀμ-πάζονται=ἀναπαύονται ὡς. Ῥίζα πεποιημ. πιF-, παυ-, παύ-ω, παύ-ομαι, παῦ-λα, παῦ-σις, παῦ-ρος=rau-cus καὶ rau-lus λατ. parvus (ἀντὶ pav-rus) ὡς. rau-per=πιωχός ὡς.=rau-vre γαλλ. παυσωλή.

Πεδάω (μὲ πέδας δένω τι), ἀορ. ἐπέδησα Γαλιην. τ. 4, 393, 5, παρκ. πεπεδήμαι Ἰαμβλ. π. Φωτ. βιβλ. 75, 14, π. ἀορ. ἐπεδήθην Πλατ. Τιμ. 71.

Πεδάω (ὡς ἀνωτ.), πεδάω Ὀδ. δ, 380, πεδώσι Νικ. θηρ. 427, παρατ. ἐπέδα Πινδ. Π. 6, 32, πεδάασκον Ὀδ. ψ, 353, ἀορ. ἐπέδησ', ν, 168, πέδησε, ν, 435, προστ. πέδασον Πινδ. Ο. 1, 75, ἀπαρ. πεδάσαι, Ν. 5, 26. Ῥίζα πεδ-, ποδ-, πένδ-ον, πεδ-ιον=Boid-en γερμ. πένδ-η, πεδ-άω, πένδ-ιλον, πεζός (=πεδ-ιός), πέζα, τρά-πεζα, ποῦς (γεν. ποδ-ός)=ped-ica=τά δεσμά λατ. pes, γεν. ped-is ὡς. ἐμ-ποδ-ίζω, πιάζ-ω, πιέζ-ω, πηδ-όν, πηδ-άλιον, πηδ-άω.

Πείθω (καταπειθῶ) Ξεν. ἀπομν. 1, 2, 23, παρατ. ἐπειθον Θουκ. 3, 3, μελ. πείσω Ἀντιφ. 5, 56, ἀορ. ἔπεισα Θουκ. 1, 14, παρκ. α. πέ-

(ΑΝΩΜΑΛΑ ΡΗΜΑΤΑ).

20

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

πεικα Λυσ. 26, 7, ὑπερσ. ἐπεπεικεί Αἰσχίν. 1, 58, παρκ. 6. ἀντί ἐν. μέσ. σπαν. πέποιθα Θουκ. 2, 42, ὑπερσ. ἐπε-ποίησιν Ἄρρ. ἀν. 3, 17, 5, π. παρκ. πέπεισμαι Πλατ. Πρωτ. 328, π. ἀορ. ἐπέισθη Ἄνδοκ. 3, 31, π. μελ. πεισθήσομαι Ξεν. Κυρ. 5, 1, 8. Μέσ. πείθομαι Ἄντιφ. 5, 79, παρατ. ἐπειθόμεν Θουκ. 1, 91, μελ. πείσομαι Πλατ. συμπ. 193, ἀορ. α. μτγν. ἐπεισάμην, ὑποτ. πείσησθε Ἄριστείδ. 31, 391, ἀπαρ. πείσασθαι Σωπατ. ρητ. 8, σ. 150, ἀορ. 6. σπάν. ἐπιθόμεν, προστ. πειθού Πλατ. Φαιδ. 117. Παρ. πειστέον Πλατ.

Πείθ-ω (ὡς ἀνωτ.), Οδ. ψ, 230 ἀπαρ. πειθέμεν Πινδ. Ν. 7, 95, παρατ. ἐπειθον Ἰλ. χ, 91, πειθεν, π, 842, θαμ. πείθεσκε Χρ. Σιδ. 1, 43, μελ. πείσω Ἰλ. ι, 345, ἀπαρ. πείσειν, χ, 357 καὶ -σέμεν, ε, 252, ἀλλὰ πιθήσεις Οδ. φ, 369 καὶ πεπιθήσω Ἰλ. χ, 223, ἀορ. ἐπεισα Πινδ. Ο. 2, 80, εὐκτ. πείσεις Οδ. ξ, 123, μτγ. δωρ. πείσαις Πινδ. Ο. 3, 16 καὶ πιθήσας Ἰλ. δ, 398, πιθήσασα Αἰσχ. χο. 617, ἀορ. 6. ἐπειθον (ἄλλ. πίθον) Πινδ. Π. 3, 65, εὐκτ. πίθοιμι Εὐρ. Ἰππ. 1062, -θοι Αἰσχ. ἰκ. 941, -οιμεν Θεοκρ. 22, 64, ἀπαρ. πιθεῖν Αἰσχ. Πρ. 204, μτγ. -θων Πινδ. Π. 3, 28, καὶ μετ' ἀναδιπλ. ἐπ. πέπιθε Ομ. ὕμν. 2, 97, -ιθον Ἄπολ. Ρ. 1, 964, ὑποτ. πεπιθωμεν Ἰλ. ι, 112, καὶ εὐκτ. πεπιθοίμι, α. πλ. πεπιθοίμεν, α, 100, πεπιθοίεν Ἄπολ. Ρ. 3, 14, ἀπαρ. πεπιθεῖν Ἰλ. ι, 184, μτγ. πεπιθών Πινδ. 1. 4, 90, παρπεπιθών Ἰλ. ψ, 37, πεπιθοῦσα, ο, 26, παρκ. 6. ἀντί ἐν. μέσ. πέποιθα Ἰλ. δ, 325, Πινδ. Ο. 1, 103, Ἄριστ. ἰππ. 770, εὐκτ. πεποθειή (=-οίθοι), Ἄχ. 940, ὑποτ. πεποίη Οδ. ω, 329, -θης Ἰλ. σ, 524, ὑπερσ. ἐπεποίησιν Ἰλ. π, 171, ἐπ. πεποίη Οδ. θ, 181, ἐπεποίησαν Ηρ. 9, 88, ἐπέπιθμεν (=-επεποίημεν) Ἰλ. 6, 341, π. παρκ. πέπεισμαι Εὐρ. Ηλ. 578, ὑπερσ. ἀν-επέπειστο Ηρ. 8, 5. Μέσ. πείθομαι Ἰλ. α, 79, πειθόμεσθα Εὐρ. Ορ. 593, προστ. πείθεο Ἰλ. 6, 360, παρατ. ἐπειθόμεν, α, 33, πειθέσθην, 6, 834, μελ. πείσομαι, ἐπ. πείσαι, ι, 74, πείσεται, υ, 127, ἀορ. 6. ἐπιθόμεν, γ, 260, Ἄριστ. νεφ. 73, πιθόμεν Ἰλ. ε, 201, πεπιθοντο Ὀρφ. ἀποσπ. 8, 54, ὑποτ. πίθωμαι Ἰλ. σ, 273, Σοφ. Οἰ. τ. 321, Ἄριστ. ἰππ. 962, πεπιθωντα Κ. Σμ. 12, 40, εὐκτ. πιθόμην Ἰλ. δ, 93, Ἄριστ. νεφ. 119, πεπιθοίτο Ἰλ. κ, 204, προστ. πίθεο Πινδ. Π. 1, 59, πιθεῖν Αἰσχ. Εὐμ. 794, ἀπαρ. πιθέσθαι Ἰλ. η, 293, Σοφ. Ηλ. 424, πεπιθέσθαι Ἀνθ. 14, 75, μτγ. πιθόμενος Σοφ. Φιλ. 1226. Παρ. πιστός Ἰλ. ο, 331. Ρίζα πιθ-, πειθ-, πείθ-ω, πείθ-ομαι, πέ-ποι-θα=σι-θη λατ. πειθ-ώ, πει-σα, πίσ-τις (=-πίθ-τις)=fid-es λατ. =foi γαλλ. ἔ-πιθ-ον, πιθ-έω, πισ-τός, πισ-τ-εύω, πιθ-ων, πίθ-ηκος.

Πείχω (κτενίζω, ξαινῶ, κουρεύω) ἐπ. καὶ πέχω, προστ. πείχετε Οδ. σ, 316, ἀπαρ. πείκειν, ἀττ. πικτεῖν Ἄριστ. ὄρν. 714, Ησ. ἔρ. 773, μελ. δωρ. πεζῶ Θεοκρ. 5, 98, ἀορ. ἐπέξα Ἀνθ. 6, 279. Παθ. μτγ. πεκτούμενος Ἄριστ. Λυσ. 685, ἀορ. ἐπέχθη, νεφ. 1356, μ. ἀορ. ἐπέξατο Σιμων. (Κ) 13, εὐκτ. πέξαιτο Θεοκρ. 28, 13, μτγ. πεζομένη Ἰλ. ξ, 176. Ρίζα πεκ-, ποκ-, πέκ-ω, πείχω (=-πεκ-ίω), πεκ-τ-έω=pec-to λατ. πέκ-ος, πόκ-ος, ποκ-ίζω, pec-t-en=κτεῖς λατ.

Πεινάω ὡς καὶ παρ' ἡμῖν Πλατ. πολ. 439, πεινᾶ μτγν. Ἄριστοτ. I. Ζ. 9, 32, ἀπαρ. μτγν. πεινήν (α) Πλουτ. Ἄριστ. 25, παρατ. ἐπείνων

(α) •Πεινήν διψῆν λέγει, ἀλλὰ μὴ διὰ τοῦ α• φρονιχ. ἐκλ. σ. 61.

Ξεν. Ἑλλ. 6, 2, 15, μελ. -ήσω, ἀπομν. 2, 4, 17, μτγν. -άσω Π. Δ. Ἡσαΐ. 5, 27, Ν. Δ. ἀποκάλλ. 7, 16, ἀορ. -ησα Ξεν. Κυρ. 8, 3, 39, ἀπαρ. μτγν. πεινάσαι Αἰσωπ. 62, παρκ. πεπεινήκα Πλατ. πολ. 606.

Πεινάω (ὡς ἄνωτ.), πεινῆ Ἄριστ. ἱππ. 4270, δωρ. δια-πεινάμες, Ἄχ. 754, γ. πλ. δωρ. πεινῶντι Ξεν. Ἑλλ. 4, 1, 23, ἀπαρ. πεινῆν Ἄριστ. πλ. 595, ἐπ. πεινήμεναι Οδ. α, 437, μτγ. δοτ. ἐν. δωρ. πεινᾶντι Θεοκρ. 15, 147. Μέσ. πεινώμαι ἀντὶ πεινώ Κωμ. ἀποσπ. Ἑρμιππ. 2, 389. ῥίζα πεν-, πέν-ομαι, πέν-ης, πεν-η-χρός, πεν-ία, πεν-έ-σται, πόν-ος, πον-έω, πον-η-ρός, πείνα (=πέν-ια), πεινάω (=πεν-ιάω), pen-uria=ἀπορία, σπά-νι; λατ. ἴδε ποινάω.

Πειράζω ἴδε πειράω.

Πειραίνω ἴδε περαίνω.

Πειράω (δοκιμάζω, προσπαθῶ) Θουκ. 6, 38, παρατ. ἐπειρών, 4, 25, μελ. πειράσω, 4, 9, ἀορ. ἐπείρασα, 4, 102, παρκ. πεπειράακ Λουκ. ἔρωτ. 26. Μέσ. ἀντὶ ἐνερ. πειράομαι Πλατ. συμπ. 212, εὐκτ. -ρῶντο Θουκ. 1, 25, μτγ. -όμενος Πλατ. νόμ. 638, παρατ. ἐπειράτο Λυσ. 8, 40, μελ. πειράσομαι Ἀντιφ. 2, γ, 4, ἀορ. μτγ. πειρασάμενος (ἄλλ. -όμενος) Θουκ. 2, 44, π. παρκ. ἀντὶ μέσ. πεπειράμαι Ἀντιφ. 5, 4, π. ἀορ. ἀντὶ μέσ. ἐπειράθην Ἰσοκ. 9, 48, ὑποτ. πειραθῶ Θουκ. 6, 92, εὐκτ. -θῆην Ξεν. Κυρ. 5, 3, 26, προστ. -ᾶθητι Πλατ. σοφ. 239, ἀπαρ. -θῆναι νόμ. 892, μτγ. -αθῆις Θουκ. 2, 5, καὶ ἀντὶ παθ. 6, 54, π. μελ. ἀντὶ μέσ. μτγν. πειραθήσομαι Δ. Σικ. 2, 18. Τούτου παρασχ. εἶνε πειράζω Λουκ. τραγωδ. 149. Παθ. πειράζεται Πλουτ. Κλομ. 7. Παρ. πειρατέον Ἰσοκ.

Περάω (ὡς ἄνωτ.), μελ. ἰων. πειρήσω Ἰλ. τ, 30, ἀορ. ἐπείρασα καὶ ἐ-πείρησα Ἀπολ. Ρ. 3, 4248, προστ. πειράσατε Σοφ. Οἰ. Κ. 4276, ὑποτακτ. πειρήσω Θεογν. 506, π. παρκ. πεπειράμαι Οδ. μ, 37, Σοφ. Τρ. 584, προ-στακτ. πειράσθω Ἄριστ. σφ. 1429 Μέσ. ἀντὶ ἐνερ. πειράομαι Ἰλ. 6, 193, ὑποτ. πειρώμεσθα Οδ. φ, 180, εὐκτ. πειράτο Ηρ. 4, 68, προστ. πειρῶ 8, 57, παρατ. ἐπειράτο Πινδ. Π. 2, 34, ἀπ- Ηρ. 4, 46, πειράτο Πινδ. Ν. 4, 13, μελ. πειρήσομαι Ἰλ. ε, 279, δωρ. -ατοῦμαι Ἄριστ. Ἄχ. 743, πει-ρασόμεσθα Αἰσχ. Περσ. 850. ἀορ. ἐπειρησάμην, πειρήσατο Οδ. φ, 410, ἐ-πείρησαντο, 6, 21, Ἰλ. ζ, 435, προστ. πείρησαι, α, 302, ἀπαρ. ἀπο-πειρή-σασθαι Ηρ. 8, 133, π. παρκ. ἀντὶ μέσ. πεπειράμαι Πινδ. ἀποσπ. 87, Σοφ. ἀποσπ. 516, πεπειρήμαι Οδ. γ. 23, μτγ. πεπειρημένος Ηρ. 4, 159, ὑπερτ. ἐπεπειρέατο (=ἐπεπείρητο), 7, 425, π. ἀορ. ἀντὶ μέσ. ἰων. ἐπειρήθην, 3 452, πειρήθη Ἰλ. τ, 384, ὑποτ. πειρηθῶ, γ, 384, εὐκτ. πειρηθῆην, λ, 386, πειροθεῖμεν Οδ. π, 305. Τούτου παρασχ. πειράζω, ἀπαρ. πειράζειν, ψ, 414, παρατ. πείραζε Ἀπολ. Ρ. 3, 40. Μέσ. μτγ. ἐν. πειραζόμενος Ἰπ-ποκρ. 2, 327, καὶ πειρητίζω Ἰλ. ο, 615, παρατ. πειρητίζον, μ, 257. ῥίζα περ-, πέρ-α, πέρ-αν, περ-άω, περ-αίνω (=περ-ανίω) καὶ πειραίνω, περαιώω, Πειραιεύς, πείρα (=πέρ-ια), πειράω (=περ-ιάω), πειρ-ητίζω, πεί-ρω (=περ-ίω), ex-per-ιοί=πειρώμαι, περ-όνη, περ-ονάω, πόρ-πη, πορπ-άζω, πόρ-ος, πορ-εώω, πορ-θ-μός, πορ-ίζω, πορεῖν, πέ-ρω-ται.

Πειρητίζω· ἴδε πειράω.

Πείρω (διαπερῶ, σουβλίζω, διασχίζω) μτγν. παρατ. ἔπειρον¹ Πaus. 4, 17, 1, ἄορ. α. ἔπειρα Στραβ. 13, 1, 38. Παθ. μτγ. κατα-πειρούμενον Φωτ. μυσ. σ. 265, παρατ. κατ-επείρετο Εὐσεβ. παρκ. πέπαρμαι Δουκ. τραγωδ. 298, π. ἄορ. β. περι-επάρην, ἄλ. 51, ὑποτ. δια-παρῆ, ἄλ. 51.

Πείρω (ὡς ἄνωτ.) Ἀπολ. Ρ. 2, 326, μτγ. πείρων Οδ. ν, 21, παρατ. ἔπειρον, γ, 33, πείρον Ἀπολ. Ρ. 4, 980, μελ. περῶ Σοφ. Αἴ. 464, ἄορ. ἔπειραν Ἰλ. α, 465, πείρε Ἀπολ. Ρ. 4, 306, πείραν Ἰλ. η, 317, μτγ. δια-πείρας Εὐρ. Φοίν. 26, ἀνα-Ἡρ. 4, 403, ἀμπίρας Ἰλ. β, 426, π. παρακ. μετοχ. πεπαρμένος, λ, 633, ἀμπεπαρ- Ἀριστ. Ἀγ. 796, ὑπερσ. πέπαρτο Ομ. ὕμν. 1, 92, π. ἄορ. β. ἀπαρ. ἀνα-παρῆναι Ἀθην. (Μάχων), 8, 41, μετοχ. ἀνα-παρεῖς Ἡρ. 4, 94· ἴδε πειράω.

Πεκτέω καὶ πέκω· ἴδε πείκω.

Πελ-άζω (πλησιάζω), ἀμτβ. Ξεν. Κυρ. 4, 4, 7, παρατ. ἐπέλαζον, 7, 1, 48, ἄορ. πελάσαι Θουκ. 2, 77, μτγ. πελάσας Ξεν. Κυρ. 3, 2, 10. Παρ' ἀττ. μᾶλλ. εὐχρ. εἶνε τὸ πλησιάζω -άσω, -ασα, πεπλησιακῶ.

Πελ-άζω (ὡς ἄνωτ.), πελάζει Εὐρ. Ἀνδρ. 1167, Αἰσχ. Ἰκ. 300 καὶ πελάθω, -θεις Αἰσχ. ἀποσπ. 131, -άθει Εὐρ. Ῥησ. 556, πλάθει Σοφ. Φιλ. 527, καὶ πελάω, πελάει Ἀρατ. 74, προστ. πέλα Πλουτ. ἡθ. 457, ἀπαρ. πελάαν Ομ. ὕμν. Διον. 44, πελᾶν Σοφ. Ἠλ. 497, πελάθειν Εὐρ. Ἠλ. 4293, καὶ πλάθειν Σοφ. Ἠλ. 220, μτγ. προσ-πλάζων Ἰλ. μ, 285, παρατ. προσ-ἐπλάζεν Οδ. λ, 583, μελ. ἀμτβ. πελάσω Εὐρ. Ἠλ. 1332, μετβ. Ορ. 1684, -άσσω, ἀποσπ. 775, 36, ἀττ. πελώ Αἰσχ. Πρ. 282, πελάτε Σοφ. Φιλ. 1150, πελώσι (ἄλλ. περῶσι), Οἰ. Κ. 1060, ἄορ. μετβ. ἐπέλασα Εὐρ. Ἐλ. 671, ἐπέλασσα Ἰλ. ο, 418, -ασσε, φ, 93, πέλασα, Ἰλ. μ, 494, καὶ ἀμτβ. πέλασε 112, -ασσα, ν, 1, ὑποτ. -άσση, ν, 180, πελάσης Οδ. λ, 106, -άση, μ, 41, εὐκτ. μετβ. πελάσειε Εὐρ. Μηδ. 760, Ἡρ. 9, 74, προστ. πέλασον Πινδ. Ο. 1, 78, -ασσον Ἰλ. κ, 442, Σοφ. Φιλ. 1162, ἀπαρ. πελάσαι Ἰλ. ψ, 719, -άσαι Οδ. χ, 176, ἀμτβ. Τυρτ. 14, Σοφ. Αἴ. 889, μτγ. μετβ. πελάσας, -λάσσας Ἡρ. 7, 141, Αἰσχ. Ἡρ. 155, ἀμτβ. Ἡσ. ἔρ. 730, π. ἄορ. πελάσθη Ἰλ. ε, 282, καὶ ἐπλάθην Εὐρ. Ῥησ. 920, γ. πλ. ἐπ, πέλασθην (=ἐπελάσθησαν) Ἰλ. μ, 420, εὐκτ. πλαθεῖην Αἰσχ. Πρ. 896, ἀπαρ. πλασθῆναι (ἄλλ. πελασθ-) Σοφ. Οἰ. τ, 213, μτγ. πελασθεῖς, Φιλ. 1327, πλαθεῖς Εὐρ. Ἀνδρ. 25, π. παρκ. πέπλημαι, -ησαι Ἀνθ. 5, 47, γ. πλ. πεπλήματα Σμῶν. (Κ.) 36, μτγ. πεπλημένος Οδ. μ, 108. Μέσ. πελάζομαι, -ζεται Εὐρ. Ορ. 1279, -ζόμεθα Αἰσχ. Ἐπτ. 144, καὶ πλάθεται ἐπιγρ. π. Πλουτ. Ἀρατ. 14, ἄορ. α. ἐπελασάμην μετβ. εὐκτ. γ. πλ. ἰων. πελασαῖατο Ἰλ. ρ, 311, ἀπαρ. -άσασθαι Ἐμπεδ. 344, ἄορ. β. ἐπ. ἐπλήμην, -ητο Ἡσ. θε. 193, -ηντο Ἰλ. δ, 449, πλῆτο, ξ, 438, πλῆντο, 468. Παρ. ἀ-πλᾶτος Σοφ. Τρ. 1093. Πίζα πελ-, ἦ πιλ-, πέλ-ας. πελ-άζω, πελ-άω, πελ-άτης, πέλ-ασις, πιλ-νη-μι, πιλ-ν-άω, πλη-σίον, πλη-σ-ιάζω, δωρ. πλα-τιάζω, ἄ-πλα-τος.

Πελάθω· ἴδε πελάζω.

Πελάω· ἴδε πελάζω.

Πελ-εμίζω (σειω, πάλλω, κραδαίνω) ἐπ. ἀπαρ. -ιζέμεν Ἰλ. π, 766,

μτχ. -ίζων Πινδ. Ο. 9, 32, παρατ. πελέμιζεν Ιλ. ν, 443, άορ. πελέμιζεν, φ, 476, κιδ-πελέμιζεν Ἄπολ. Ρ. 2, 92. Παθ. πελεμιζεται Ησ. θε. 458, μτχ. -ιζόμενοι Πινδ. Ν. 8, 29, παρατ. πελεμιζετο Ιλ. θ, 443; άορ. πελεμίζθην, δ, 535. ἴδε πολεμιζω.

Πέλω (κινούμαι, ἐγείρομαι, ὑπάρχω, ἐπικρατῶ) σπάν. άπαρ. πέλειν Πιττακ. π. Δ. Λαερ. 4, 4, 40.

Πέλω (ώς άνωτ.) ποιητ. Σοφ. Οί. τ. 245, πέλεις Ν. Διον. 44, -λει Ιλ. ι, 434, Πινδ. Π. 4, 445, εκ-πέλει Σοφ. Ἄντ. 478, δωρ. πλ. πέλομες Θεοκρ. 29, 27, πέλουσι Ἄνθ. 7, 56, δωρ. -λονται Πινδ. Ο. 6, 100, ὑποτ. πέλω Αίσχ. Ικ. 339, -λη Θεοκρ. 28, 22, προστ. πέλε Ἄπολ. Ρ. 4, 304, εὐκτ. πέλοι Πινδ. Π. 4, 56, Αίσχ. χο. 534, άπαρ. πέλειν, Ικ. 620, ἐπ. πελέναι Παρμενιδ. 66, 104, μτχ. πέλουσα Αίσχ. Πρ. 895, παρατ. ἐπελες Πινδ. Ο. 4, 46, -ελεν Περμπελ. π. Στοβ. 79, 52, -λον Ἄνθ. παραρτ. ἐπιγρ. 470, αναυξ. πέλες Κ. Σμ. 3, 564, πέλεν Ιλ. δ, 350, και συγκεκ. ἐπλεν, μ, 41, και θαμ. πέλεσκεν Νον. κ, 49, πελέεσκε Τζέτζ. μεθ' Ὅμηρ. 348. Μέσ. άντι ένερ. πέλομαι, πέλει Αίσχ. Εὐμ. 199, -λεται Ιλ. ξ, 345, Σοφ. άποσπ. 583, -λόμεσθα Θεοκρ. 13, 4, -εσθε Ἄπολ. Ρ. 2, 645, -λονται Ιλ. κ, 354, Σοφ. ΑΥ. 159, σπαν. πεζ. δωρ. Ἄρχυτ. π. Στοβ. 4, 74, προστ. Ιων. πέλεο Ιλ. ω, 219, πελέσθω Ἄπολ. Ρ. 4, 4320, ὑποτ. πέληται Ιλ. γ, 287, π-λόμεθα, ζ, 358, -λωνται, π, 428, εὐκτ. -λοιτο, χ, 443, πέλοιντο Μαξιμ. άπαρ. πέλεσθαι Ἄπολ. Ρ. 4, 460, μτχ. -όμενος Αίσχ. Ικ. 422, συγκεκ. πλόμενος Εὐφορ. άποσπ. 55, και Ὅμ. εν συνθ. περι-πλόμενος Οδ. η, 264, παρατ. ἐπέλοντο Ιλ. ι, 526, συγκεκ. ἐπλεο, χ, 284, συνηρ. ἐπλεν, ψ, 894, περι-έπλεο Ἄπολ. Ρ. 3, 430, θαμ. πελέεσκε, χ, 433, ἐπλετο (=ε-πέλετο), χ, 446, πελέεσκετο Ησ. άποσπ. 44, πέλοντο Ιλ. ι, 526. ῥίζα πελ-, πέλ-ω, πέλ-ομαι, πόλ-ος, πολ-έω, πωλέω, πωλ-έομαι, ἐμ-πολ-άω. Τούτφ συγγεν. εἶνε τό πελάζω.

Πεμπάζω (διά τῶν πέντε δακτύλων αριθμῶ, μετρῶ), εὐκτ. πεμπάζοι Ἄπολ. Ρ. 2, 977, μτχ. πεμπάζων, 4, 746, παρατ. πεμπάζετο Αίσχ. Εὐμ. 748, μ. άορ. πεμπίσσατο Ἄπολ. Ρ. 4, 350, ὑποτ. πεμπάσεται Οδ. δ, 442. ῥίζα πεντ-, πέμπ-, πέντ-ε=πέμπε αιολ.=quinque λατ. -pankan σανσκρ. πεμπ-άζω, πεμπ-άς, πέμπ-τος, πεμπ-ώβολος.

Πέμπω (στέλνω) Λουκ. 4, 94, παρατ. ἐπεμπον Ἄντιφ. 5, 53, μελ. πέμψω Ξεν. Ἑλλ. 3, 3, 9, άορ. ἐπεμψα Θουκ. 6, 75, εὐκτ. -ψειεν Ἄντιφ. 5, 53, παρκ. πέπομφα Θουκ. 7, 42, ὑπερσ. ἐπεπόμφει Ξεν. Κυρ. 6, 2, 9. Παθ. πέμπομαι, -εται Πλατ. νόμ. 944, μτχ. -όμενος Θουκ. 7, 8, παρατ. ἐπέμπετο Ἄντιφ. 5, 23, π. παρκ. προ-πέπεμπται Θουκ. 7, 77, άπαρ. πεπέμφθαι Δ. Κασ. 44. 46, μτχ. πεπεμμένος Δημ. 23, 459, Δ. Κασ. 50, 43, ὑπερσ. ἐπέπεμπτο 36, 4, προϋπέπεμπτο Θουκ. 8, 79, π. άορ. ἐπέμφθην Αισχίν. 2, 43, εὐκτ. -θειην Ξεν. Ἑλλ. 7, 4, 39, π. μελ. πεμφθήσομαι Πλουτ. Δημητρ. 27. Μέσ πέμπομαι Λουκ. Τοξ. 14, αλλά παρ' άτι. συνθ. προ-πέμπεται Ξεν. άν. 7, 2, 14, άπαρ. -εσθαι Πλατ. πολ. 423, παρατ. ἐπέμποντο (άλλ. ἐπήγοντο) Πολυβ. 32, 5, 2, μετ-επέμποντο Θουκ. 5, 82, προ- Ξεν. Κυρ. 5, 3, 53, μελ. μετα-πέμφομαι Πλατ. πολ. 567, άορ. άπ-επεμψάμην Ξεν. Κυρ. 4, 6, 3, δι- Θουκ. 2, 44, μετ- Ἴσοκ. 16, 8. Παρ. πεμπτός Θουκ. -έον Ξεν.

Πέμπω (ὡς ἄνωτ.) ἐπ. ἀπαρ. πεμπέμεν Οδ. κ, 18, -έμεναι, ν, 48, μτχ. δωρ. πέμποισα Πινδ. Ο. 6, 32, παρατ. ἔπεμπον Ἰλ. σ, 237, πέμπε, ψ, 137, θαμ. πέμπεσκε Ηρ. 7, 106, πέμπον Οδ. ω, 419, μελ. πέμψω σπάν. ἐν Ἰλ. α, 184, συγν. ἐν Οδ. α, 93, δωρ. πεμψῶ Θεοκρ. 5, 141, ἀπέμψει Οδ. ο, 83, ἀπαρ. πέμψειν Ἰλ. φ, 48, -έμεναι Οδ. κ. 484, ἄορ. ἔπεμψα, ρ, 149, πέμψεν Ἰλ. σ, 240, ἀπο-πέμψεν Ἄπολ. Ρ. 4, 683, ὑπερσ. ἰων. ἐπεπόμφε Ηρ. 1, 85. Παθ. πέμπομαι Εὐρ. Ἄνδρ. 504, μτχ. πεμπομένα, Ἐκ. 456, παρατ. ἐπέμπετο Αἰσχ. χο. 518, π. παρκ. πέπεμπται Αἰσχ. Ἐπτ. 473. Μέσ. ἀπο-πέμπεται Ηρ. 1, 33, προστ. ἀπο-πέμπεο Ορφ. ὕμν 39, 9, ἄορ. πεμψαίετο Σοφ. Οἱ. Κ. 602, μτχ. προ-πεμψάμενα Αἰσχ. Περσ. 137. ῥίζα πεμπ-, πέμπ-ω, πέμψις, πομπ-ή, πομπ-εύω.

Πενθέω (ἔχω πένθος, κλαίω) Πλατ. πολ. 606, παρατ. ἐπένθηον Ἰσοκ. 19, 40, ἄορ. ἐπένθησα Λυσ. 2, 66, παρκ. πεπένθηκα Λουκ. Δημιων. 25, συμ- Δημ. 60, 33. Παθ. μτχ. πενθούμενος Ἰσοκ. 10, 27.

Πενθέω (ὡς ἄνωτ.), -θεῖ Αἰσχ. Πέρσ. 579, ἐπ. δυϊκ. πενθειετον (= -έετον) Ἰλ. ψ, 283, ἀπαρ. πενθήμεναι Οδ. τ, 120, παρατ. ἐπένθηον Ηρ. 4, 95, μελ. πενήθηω Αἰσχ. ἀποσπ. 176, ἄορ. προστ. πενήθησθε Εὐρ. Ηρ. μ. 1391, ἀπαρ. -θησαι, Αἰσχ. χο. 173. ἴδε πάσχω.

Πέν-ομαι (εἶμαι πένης, στεροῦμαι) Ξεν. ἀν. 3, 2, 26, ἀπαρ. -εσθαι Θουκ. 2, 40, μτχ. -όμενος Ἰσαί. 5, 35, Λυσ. 8, 7.

Πέν-ομαι (κοπιᾶζω, ἀσχολοῦμαι, παρασκευάζω), πένει Αἰσχ. Εὐμ. 431, -εται Ἄριστ. πλ. 582, -ονται Σόλων 15, Ἄπολ. Ρ. 2, 1016, ὑποτ. πένηαι Θεογν. 929, -ώμεθα Οδ. ν, 394, εὐκτ. -οιτο Εὐρ. ἰκ. 210, ἀπαρ. -εσθαι Ἰλ. τ, 200, μτχ. -όμενος Εὐρ. Ἐκ. 1220, παρατ. ἐπένοντο Ἰλ. ω, 124, πένοντο, α, 318. ἴδε πεινάω.

Πεπ-αίνω (ὠριμάζω, καταπραύνω) Ξεν. οἰκ. 19, 19, ἄορ. πεπᾶναι Γεωπ. 5, 2, π. παρκ. ἀπαρ. πεπᾶνθαι Ἄριστοτ. προβλ. 20, 20, π. ἄορ. ἐπεπᾶνθην Πανυσ. 10, 36, π. μελ. πεπανθήσομαι Ξεν. Κυρ. 4, 5, 21.

Πεπαίνω (ὡς ἄνωτ), ἄορ. ἀπαρ. πεπᾶναι Ἄριστ. σφ. 646. Παθ. πεπαίνονται Ἄθην. 11, 465, ἀπαρ. πεπαίνεσθαι Ἰπποκρ. 1170, παρατ. πεπαίνετο Θεοκρ. 2, 140, ἄορ. ὑποτ. πεπανθή; Εὐρ. Ηρακλ. 159, -ανθῆ Ἰπποκρ. 2, 140, μτχ. πεπανθὲν Ἄνθ. 12, 80. ῥίζα πεπ-, πέπ-τ-ω=μομο λατ. =πέκ-αμι σανσφρ. πέσσω (=πεκ-ίω), πέπ-ων, πεπ-τ-ός, πέψις, πέμμα (=πέπ-μα), κόπ-ανον, cu-lina (=coe-lina) καὶ coe-quina (=coqui-lina)=τροφή λατ. ὀπ-τ-ός (=ποπ-τ-ός), καὶ ὀπ-τ-άω, ὀπ-τ-αλέος, ἔψω (=πέψω), ὄψον, ἐφθός, ἐψαλέος· πρβλ. πατέομαι.

Πεπαρεῖν, πεπορεῖν, πέπρωται, πεπρωμένῃ ἴδε πόρω καὶ περατώω.

Πέπονθε ἴδε πάσχω.

Πέπρωται ἴδε πορεῖν.

Πέπτω ἴδε πέσσω.

Περ-αίνω (εἰς πέρας φέρω, τελειώνω) Πλατ. νόμ. 716, παρατ. ἐπέρανον Ξεν. Ἑλλ. 6, 2, 30, μελ. περανῶ Θουκ. 6, 86, ἄορ. ἐπέρανα

Πλατ. Γοργ. 522, π. παρκ. πεπέρασμαι, -νται, πολ. 502, προστ. πεπεράνθω, νόμ. 736, άπαρ. -ράνθαι, Μεν. 75, μτχ. -ασμένος, Παρμ. 145, π. άορ. έπεράνθην, ύποτ. περανθή, Γοργ. 501, άπαρ. -ανθήναι Ίσοκ. 5, 40, μτχ. -ανθείς Ξεν. Έλλ. 3, 2, 49. Μέσ. σπάν. περαίνομαι, άπαρ. περαίνεσθαι Θουκ. 7, 43, μελ. διαπερζνούμμι Πλατ. Φιλ. 53, άορ. διεπεράνάμην, νόμ. 900. Παρ. άπέραντος Πλατ. περαντέον Γαλλην. δια-Πλατ.

Περ-αίνω (ώς άνωτ.) και έπ. πειραίνω, -ουσι Άρατ. 24, παρατ. έ-πέριαινε Πινδ. 1. 8, 24, μελ. περανύ Άριστ. πλ. 563, Ιων. -ανέω Ίπποκρ. 7, 496, άορ. εύκτ. πειρήνειας Άρατ. 289, μτχ. περάνας Σοφ. ΑΓ. 22 και πειρήνας Οδ. χ, 175. Παθ. πειραίνονται Άρατ. 365, μελ. δωρ. περασθήσομαι Στοβ. (Κριτ.) 3, 74, παρκ. πεπειράνται Οδ. μ, 37, Σοφ. Τρ. 581, μ. άορ. δια-περάνασθαι Εύρ. Έλ. 26. Ίδε πειράω.

Περαϊώω (περνώ πέρα, διαβιβάζω, τελειώνω) Πλουτ. Κατ. 58, μελ. -ώσω Θουκ. 2, 67, μελ. άπαρ. περαιώσειν, 2, 67, άορ. έπεραιώσα, 4, 121. Μέσ. περαιούμαι, 1, 5, μελ. -ώσομαι, 1, 10, άορ. έν συνθ. διαπεραιώσασθαι Πλατ. Άξ. 370, π. άορ. άντι μέσ. έπεραιώθην Θουκ. 6, 64, παρκ. πεπεραιωμένος, 3, 26, Πολύβ. 3, 64, ύπερσ. διεκ-πεπεραιώντο Θουκ. 3, 23. Ίδε περαίνω.

Περ-άω (διέρχομαι, διαβαίνω, διαπερώ), άπαρ. περάν Ξεν. ίππαρχ. 6, 5, μτχ. περών, άπομν. 2, 1, 31, μελ. περάσω, ίππαρχ. 2, 1, άορ. έπέρασα Πλουτ. Κάτ. νεωτ. 15, δι-επεράσαμεν Πλατ. σοφ. 261, παρκ. περέρακα Ξεν. Λακ. 4, 7.

Περ-άω (ώς άνωτ.) Αίσχ. Περσ. 799, γ. πλ. περώσειν (= -άουσι) Οδ. δ, 709, άπαρ. έπ. περάν Ιλ. μ, 63, παρατ. έπέραον, έπέρα Πινδ. 1. 2, 41, πέραον Ιλ. π, 367, θαμ. περάσσκε Οδ. ε, 480, μελ. περάσω Εύρ. Βακ. 191, άπαρ. -άσειν Ιλ. ε, 646, έπ. -ητέμεναι, μ, 200, άορ. έπέρασα Θεοκρ. 2, 90, έπέρησα Ιλ. ε, 291, πέρησεν, δ, 502, ύποτ. περάσης Αίσχ. Ηρ. 718, άπαρ. -άσαι Πινδ. Ν. 14, 10, αλλά -άσαι Θεοκρ. 15, 44, περήσαι Ιλ. μ, 53, μτχ. περήσας Ηρ. 4, 43, δωρ. περάσαις Πινδ. Π. 3, 76. Παθ. παρατ. περώντο Όππ. κυν. 2, 621. Ίδε περαίνω.

Περ-άω (πιπράσκω). Ίδε πέρνημι.

Πέρδω (ρίπτω πόρδους, κλάνω), μόν. έν συνθ. μτγν. άπο-πέρδεις Πλουτ. Παροιμ. 29.

Πέρδω (ώς άνωτ.) κωμ. εϋχο. μόν. τό μέσ. πέρδομαι Άρισ. έκκλ. 78, παρατ. έπέρδειτο Άριστ. σφ. 1177, μελ. άπο-παρδήσομαι, βατρ. 10, παρκ. πίπορδα, νέφ. 392, ύπερσ. πεπόρδει, σφ. 1305, άορ. β. άπ-έπαρδον, πλ. 699, κατ-, ειρ. 547, ύποτ. άπο-πάρδω, σφ. 394, εύκτ. άπο-πάρδοι Κωμ. άποσπ. 3, 545, προστ. προσ-παρδέτω, άποσπ. 4, 531, άπαρ. κατα-παρ-δέτω Άριστ. πλ. 618, μτχ. άπο-παρδών, όρν. 792. Ρίζα πεδ-, περδ-, πέρδ-ω, πέρδ-ομαι = ped-ο λατ. = parid-é σανσκρ. πορδ-ή, πόρδων, pod-ex = πρωκτός λατ. πέρδ-ιξ.

Πέρθω (καταστρέφω, έρημώνω, άφανίζω, ληλατώ), έν. σπάν. προστ.

πέρθε Αίσχ. Περσ. 4056, μτχ. -θων Ιλ. σ, 342, Εὐρ. Ἴππ. 542, πεζ. ἄ-παξ. μόν. Πλατ. Πρωτ. 340, παρατ. πέρθεσκον Ἄπολ. Ρ. 4, 800, μελ. πέρσω Σοφ. Φιλ. 4428, εὐκτ. -σοιεν, Φιλ. 642, ἀπαρ. -σειν Ιλ. φ, 584, -σέμεν Κ. Σμ. 12, 20, ἀορ. α. ἔπερσεν Οδ. α, 2, πέρσα Ιλ. υ, 192, ὑποτ. ἐκ-πέρσης, ν, 380, -ση Πλατ. Πρωτ. 340, εὐκτ. -σειεν Σοφ. Τρ. 433, -σειαν Ιλ. φ, 547, ἀπαρ. πέρσαι Αἰσχ. Πέρσ. 178, μτχ. πέρσας Σοφ. Τρ. 244, ἀορ. β. ἐπ. ἔπραθον Ιλ. σ, 454, πράθειν Πινδ. Ν. 7, 35, -θον Ι. 5, 36, ἀπαρ. δια-πράθειν Ιλ. η, 32. Παθ. πέρθομαι Ηρ. 7, 220, παρατ. ἦ ἀορ. πέρθετο Ιλ. μ, 15, -θοντο Ἄπολ. Ρ. 2, 138, ἀπαρ. πέρθαι Ιλ. π, 708, μτχ. περθόμενος, δ, 294, μ. μελ. ἀντι παθ. πέρσεται, ω, 729, ἀλλὰ καὶ ἀορ. β. δι-επράθετο Οδ. ο, 384. ῥίζα περθ-, συγγεν. τῆ πρηθ- (πίμ-πρημι) πέρθ-ω=perd-o λατ. πορθ-έω, πόρθ-ησι, πορθητής.

Περι-βάλλω (ρίπτω τι περίξ τινός, περικυκλώνω), παρκ. μέσ. περι-εβέληται Πλατ. συμπ. 246, μτχ. -βεβλήμενος Ἰσοκ. 4, 184, ἀλλὰ παθ. Δημ. 43, 79, ὑπερσ. περι-εβέληντο Ξεν. Ἑλλ. 7, 4, 22, ἰων. -εβεβλέατο Ηρ. 6, 25, μ. ἀορ. περι-εβάλοντο Αἰσχ. Ἀγ. 1147 ἴδε βάλλω.

Περι-δίν-έω (περιστρέφω) Αἰσχιν. 3, 167, ἀορ. -εδίνησα Λουκ. ἀλ. Ἰστ. 4, 9. Μέσ. συνηθέστ. περι-δινούμαι, μτχ. -ούμενος Ξεν. συμπ. 7, 3, μελ. -δινήσομαι Λουκ. Λεξ. 2.

Περι-δινέω (ὡς ἀνωτ.) Σοφ. ἀποσπ. 340. Μέσ. ἰων. περι-δινεύμενος Τιμ. Λοκρ. 97, π. ἀορ. ἀντι μέσ. -ήθην ἐν τμήσ. περι-δινήθητην Ιλ. χ, 165, μ. ἀορ. μετβ. περι-δινήσασθε Ἀνθ. 7, 485 ἴδε δινέω.

Περι-έπω ἴδε ἔπω.

Πέρ-νη-μι (περάω τι πέραν, πωλῶ) καὶ ἐπ. περάω, γ. πλ. περνᾶσι Θεογν. 1215, μτχ. περνάς Ιλ. χ, 45, Εὐρ. Κυκλ. 271, παρατ. θαμ. πέρ-νασκε Ιλ. ω, 752, μελ. περάσω, ἀπαρ. περάαν (=άσειν), φ, 454, ἀορ. πέρ-ρασα Οδ. ο, 428, ἐπέρασσα Ιλ. φ, 40, πέρασσα, φ, 102, ὑποτ. -άσητε Οδ. ο, 453, εὐκτ. -άσειε, ξ, 297, μτχ. -άσας Ομ. ὕμν. Δημ. 132. Παθ. ἐν. πέρναμαι Ἀριστ. ἴππ. 176, μτχ. περνάμενος Ιλ. σ, 293, παρατ. ἐπέρ-ναντο Πινδ. Ι. 2, 7, παρκ. πεπερημένος Ιλ. φ, 58. Παρ' ἄττ. εὐχρ. ἀντι τούτου τὰ πωλέω καὶ ἀποδίδομαι ἴδε πιπράσκω.

Περονάω (διατρυπῶ, περονιάζω, καρφώνω), παρκ. πεπερόνημαι Διον. ἀλ. Ῥωμ. ἀρχ. 6, 11, ἀορ. περόνησεν Ιλ. ν, 397, μ. ἀορ. περονήσατο, κ, 133 ἴδε πειράω.

Πέσσω (πέπαινω, ζυμώνω, χωνεύω) Ἀριστοτ. μορ. Ζ. 3, 5, 15 καὶ πέττω, 4, 5, 60, Θεοφρ. Ι. Φ. 4, 2, 5, μτγν. λέπτω, π. ὄσμ. 50, μελ. πέψω Π. Δ. Λευϊ. 25, 26, ἀορ. ἔπεψα, εὐκτ. πέψαι Ἀριστοτ. ἡθ. Νικ. 4, 11, 10, μτχ. πέψας Πλατ. πολ. 372, π. παρκ. πέπεμμαι Ἀριστοτ. γεν. Ζ. 2, 7, 17, μτχ. περι-πεπεμμένος Πλατ. νόμ. 886, π. ἀορ. ἐπέψθην Ἀριστοτ. προβλ. 1, 42, π. μελ. πεψθήσομαι Γαλλν. 1, 634, μτχ. -θησόμενος Ἀριστοτ. προβλ. 21, 8. Μέσ. πεπτόμενος ὡς. 7, 6, 11.

Πέσσω (ὡς ἀνωτ.) Ιλ. δ, 543, Οδ. η, 119, ἄττ. πέττω Ἀριστ. ἀποσπ.

267, άπαρ. πεσσέμεν Ιλ. 6, 237, παρ. έπεσεν Ηρ. 8, 137, έπεττεν Άριστ. βατρ. 525, μελ. πέψω Κωμ. άποσπ. 2, 1027, άορ. εύκτ. πέψαι άποσπ. 2, 345, ύποτ. καταπέψη Ιλ. α, 81, άπαρ. -πέψαι Πινδ. Ο. 1, 55, π. παρκ. πέπεμμαι Άριστ. ειρ. 869, π. άορ. επέφθην Ίπποκρ. 2, 522. Μέσ. μτχ. πεσομένη Ήγημ. Θασ. π. Άθην. 15, 55, παρ. επέσσετο Ηρ. 4, 160, άορ. επεψάμην Ήγημ. Θασ. π. Άθην. 15, 55. Παρ. πεπτός, Εύρ. άποσπ. 470. Ίδε πεπαίνω.

Πέτ-αμαι (πετώ, πετάγομαι, ίπταμαι) μτγν. Άριστοτ. μορ. Ζ. 4, 14, αλλά μτχ. προ-πετώμενος (έκ ρ. πετάω) Άρρ. άν. 3, 3, 6, και πέτ-ομαι Πλατ. νόμ. 952, πέτονται Ξεν. άν. 1, 5, 3, άορ. εκ-πετασθώσι άριστοτ. Ι. Ζ. 9, 40, 42, εισ-, 9, 40, 15, ύπερ- Λουκ. ρήτ. 6, (α) μελ. εκ-πετήσομαι, Πρ. 20, άνα-πτήσομαι Αίσχιν. 3, 209, Πλατ. νόμ. 905, άορ. δι-έπτατο, νόμ. 686, έξ-, Τιμ. 31, ύποτ. προσ-πτήται Ξεν. άπομν. 3, 11, 5, εύκτ. άνα-πτοίτο Πλατ. Φαιδ. 109, άπαρ. άνα-πτέσθαι, Φαιδρ. 249, μτχ. άπο-πτάμενος, πολ. 469, και επι-πτόμενος, πολ. 365, άορ. ένερ. επ-έπτην Λουκ. άλ. Ίσ. 1, 28, ύποτ. κατα-πτή Λουκ. Πρ. 4, εύκτ. δια-πταιήν πένθ. 3, προστ. από-πτηθι Φιλοστ. έπιστ. 11, άπαρ. επι-πτήναι Άρρ. άν. 2, 3, 3, μτχ. κατα-πτάσα Αίλ. Ι. Ζ. 17, 37.

Πέτ-αμαι (ώς άνωτ.) Πινδ. Π. 8, 90, και πετάομαι και πέτομαι Σοφ. Οι. τ. 486, Εύρ. Ίων 90, -τονται Ιλ. 6, 89, δυϊκ. πετέσθην Ιλ. ε, 366, εύκτ. -τοίτο Άριστ. έκκλ. 899, μτχ. κατα-πετεωμένας (άλλ. -πεταμένας) Ηρ. 3, 111, δωρ. πετωμένα Άνθ. 14, 63, παρ. επετόμην Ιλ. ψ, 372, πετόμην, ν, 29, μελ. κωμ. πετήσομαι Άριστ. ειρ. 77, επι-πτήσομαι Ηρ. 7, 15, άορ. άν-επτόμην Άριστ. δρν. 35, δωρ. -άμαν Σοφ. ΑΙ. 693, και επτάμην Ιλ. ν, 592, Εύρ. Έλ. 18, 'πέπτατο Άριστ. δρν. 48, πτάτο Ιλ. ψ, 880, ύπερ-χ, 275, προσ-έπτατο Σοφ. ΑΙ. 282, προσ-έπταντο Άριστ. Άχ. 865, ύποτ. πτήται Ιλ. ο, 170, άνα-πτήσθε Ηρ. 4, 132, -ώνται Άριστ. Λυσ. 774, άπαρ. πτέσθαι Σοφ. Οι. τ. 17, επι-πτέσθαι Ιλ. δ, 126, δια-Εύρ. Μηδ. 1, μτχ. πτάμενος Ιλ. χ, 362, Εύρ. Βακ. 90, άμ- Άριστ. Λυσ. 106, κατα- (άλλ. -πτόμενος), σφ. 16, άορ. ένερ. έξ-έπτη Ησ. έρ. 98, δωρ. προσ-έπτιαν Αίσχ. Πρ. 115, άν- Σοφ. Άντ. 1307, εύκτ. άμπταιήν Εύρ. Ίων 796, άπαρ. -πτήναι Άνθ. Πλαν. 108, άπο- Άνθ. 5, 212, μτχ. επι-πτάς, θηλ. -πτάσα, 11, 407. Τούτου παρασχ. είνε ποτάομαι ή ποτέομαι, λεσβ. πότη (=πότηται) Σαφρ. 20, δωρ. γ. έν. ποτήται Άλκμ. 21, μτχ. ποτήμενα Θεοκρ. 29, 30, μελ. -ήσομαι Μοσχ. 1, 145, παρκ. πεπότημαι Άριστ. νεφ. 319, γ. πλ. -ήγεται Ιλ. 6, 90, δωρ. ή λεσβ. -αμαι, εκ-πεπότασαι Θεοκρ. 2, 19, Σαφρ. 69, μτχ. πεποτημένος Άπολ. Ρ. 2, 1044, ύπερσ. πεπότητο Ησ. άσπ. 148, π. άορ. έξ-εποτήθην Κ. Σμ. 4, 443, εύκτ. δωρ. ποταθειήν Σοφ. άποσπ. 423. παρ. ποτητός Οδ. μ, 62. Ίδε και ίπταμαι. Ίριζα πετ-, κέτ-αμαι, πέτ-ομαι=πάτ-α-μι σανσκρ. πετ-άομαι, ποτά-ομαι, πωτ-άομαι, έ-πτη-ν, άκω-πέτ-ης, πτε-ρόν, πτε-ροξ, πτερυγ-μάω, πίπτ-ω (=πι-πέ-τω), έ-πετ-ον, πιτ-νέ-ω, πίτ-νω, πτώ-μα, πτώ-σις, πότ-

(α) Κατά Μοΐρ. σ. 207. πέτομαι έν τῷ ο και πέτεται Άττικοί, πέταμαι έν τῷ α και πέταται Έλληνες.

μος, *pel-c=órμw*, λατ. *acci-pi-ter=τέραξ* ὡς. ἵπ-τ-αμαι (=πι-πέτ-αμαι), ἵπ-τ-ημι.

Πετάρ-νυ-μι (ἐκτείνω, ἀπλώνω, ἀνοίγω) Λουκ. Ζ. τραγ. 33, καὶ πεταννύω, ἀνα-πεταννύασι Ξεν. ἀν. 7, 4, 17, ἀπαρ. ἀνα-πεταννύειν Λουκ. π. διαβ. 30, μετ. περι-πεταννύουσα Ξεν. οἰκ. 19, 18, ἀλλὰ καὶ μτγν. ἀνα-πετάω Λουκ. ἀλεκτρ. 21, παρατ. ἐνε-πετάννυς Ξεν. Κυρ. 4, 6, 40, ἀορ. περι-επέτασα Αἰσχιν. 3, 76, μτχ. ἀνα-πετάσας Πλατ. Φιλ. 52, παρκ. δια-πεπέτακα μτγν. Δ. Σικ. 17, 115, π. παρκ. παρα-πεπέτασμαι Πολυβ. 33, 4, 3, ἀνα-πέπταται Ξεν. οἰκ. 9, 4, μτχ. ἀνα-πεπταμένως, Κυρ. 5, 2, 6, π. ἀορ. ἐκ-πετασθεὶς Λουκ. Πρ. 4.

Πετάν-νυμι (ὡς ἀνωτ.), δια-Ἄριστ. Λυσ. 733, μελ. πετάσω Σιδ. Χρ. 4, 113, -σσω Nov. 16, 95, ἐκ-πετάσω Εὐρ. Ι. Τ. 1135, ἀττ. ἀνα-πετώ Κωμ. ἀποσπ. 4, 77, ἀορ. κατ-επέτασα Ἄριστ. πλ. 731, πέτασα Οδ. ε, 269, εὐκτ. -σειε, σ, 160, προστ. πέτασον Εὐρ. Φοιν. 297, κατα-πετάσατε, Ἐλ. 1459, μτχ. ἐπ. πετάσας Ιλ. φ, 115, ἀνα-πετάσας Ηρ. 3, 146, ἀμ-Εὐρ. Φοιν. 787, π. παρκ. πεπέτασμαι Ἄνθ. 9, 656, ἐκ- Ηρ. 4, 62, καὶ πέταμαι Ιλ. ε, 195, ἰων. πεπέτασαι Ηρ. 9, 9, μτχ. πεπιτάμενος Ιλ. φ. 531, Ἄριστ. νεφ. 343, ὑπερσ. ἴπέτατο, ὄρν. 48, πίπτ- Ιλ. ρ, 371. π. ἀορ. πετάσθησαν Οδ. φ, 50, μτχ. πετασθεὶς Ιλ. φ, 538, ἐκ- Εὐρ. Κύκλ. 497, μ. ἀορ. πετάσαντο Nov. Δ. 2, 704. ῥίζα πετα-, πετά-νυ-μι=*pal-*εο, πίτ-νη-μι, πέτα-σ-μα, πέτα-σος, πέτα-λον, πατ-άνη.

Πετάομαι ἴδε πέταμαι.

Πέτομαι ἴδε πέταμαι.

Πέτω ἴδε πέσσω.

Πεύθομαι ἴδε πυνθάνομαι.

Πέφνω (φονεύω) μτγν. πέφνουσι Ὅππ. ἀλ. 2, 133, ἀπαρ. πέφνειν=*κτεινέιν* Ησυχ. μτχ. κατα-πέφνων Ιλ. ρ, 539, ἀορ. β. ἐπεφνον, φ, 55, ἕ-πεφνε Πινδ. Ο. 2, 42, ἐπέφνομεν Ιλ. κ, 478, ὑποτ. πέφνη: Οδ. χ, 346, πέφνη, λ, 135, προστ. πέφνε, λ, 453, ἀπαρ. ἐπ. πεφνέμεν Ιλ. ζ, 180, με-τοχ. πεφνόντα (πέφνοντα μετὰ σημ. ἐν. Ἄριστ. αρχ.), π, 827, π. παρακ. ἐπ. πέφαται Οδ. χ, 54, πέφανται, Ιλ. ε, 531, ἀπαρ. πεφάσθαι, ξ, 471, μτχ. πεφασμένος Λυκόφρ. 269, μελ. πεφήσεται Οδ. χ, 217, πεφήσεται Ιλ. ο, 140. Παρ. φατόν=*τεθνηκός* Ησυχ. φατοί=*τεθνηκώτες* ὡς. ἴδε φοινίσσω.

Πέφραδον ἴδε φράζω.

Πεφυζότεις ἴδε φεύγω.

Πεφύκει ἴδε φύω.

Πήγ-νυμι (ἐμπήγω, καρφώνω, συμπήγνυμι, πήζω) Ξεν. ἀν. 4, 5, 3, καὶ σπαν. πηγ-νύ-ω, κυν. 6, 7, μτγν. πήττω Στραβ. 13, 4, 14, κατα-Δ. Ἄλ. ἀρχ. 3, 22, παρατ. γ. πλ. ἐπήσσαν Ἀθην. 12, 534, μελ. πήζω Ἄριστοτ. μορ. Ζ. 2, 7, 19, ἀορ. ἐπήξα Θουκ. 6, 66, παρκ. β. πέπηγα Πλατ. Τιμ. 77, ὑπερσ. ἐπεπήγειν Θουκ. 3, 23, καὶ μτγν. ἐμ-πεπήγε-σαν Δ. Κασ. 40, 40, π. παρκ. πέπηγμαί Φιλ. μεταξ. σκωλ. 47, κατα-

Δ. Ἄλ. 5, 46, π. ἀορ. μτγν. κατα-πηχθεὶς Ἄρρ. ἀν. 5, 21, ἀορ. β. ἐ-πα΄γην Πλατ. Τιμ. 59, ἀπαρ. -ῆναι, πολ. 530, μτχ. -γείς, Φαιδρ. 246, π. μελ. β. παγήσομαι Θουκ. 4, 92. Μέσ. πήγνυμι, παρατ. ἐπήγνυτο Ἄππ. Μιθρ. 73, μελ. μετβ. πηξομαι Γαλιν. 10, 388, ἀορ. α. ἐπηξά-μην Πλουτ. Ἄρατ. 6, ἀορ. β. ἐνε-πήγετο Αἰσωπ. 146.

Πήγ-νυ-μι (ὡς ἄνωτ.) Αἰσχ. Περσ. 496, καὶ πηγνύουσι Ηρ. 4, 72, παρατ. πήγνυον Ορφ. λιθ. 562, μελ. πήξω Ἰλ. χ, 283, δωρ. πάξομεν Πινδ. Ο. 6, 3, ἀορ. ἐπήξε Ἰλ. β, 664, πήξε, ν, 372, ἐν-πήξεν, ε, 40, δωρ. ἐ-παξε Πινδ. Ν. 7, 26, πάξε Θεοκρ. 11, 16, ἀπαρ. πήξει Σοφ. Ηλ. 420, μτχ. πήξας Ἰλ. γ, 247, δωρ. πάξαις ἐν τμήσ. Πινδ. Ο. 12, 45, παρκ. β. πέπηγα Ἰλ. γ, 435, Σοφ. Αἴ. 849, δωρ. πέπαγα Ἄλκατ. 34, εὐκτ. πεπα-γοίην Εὐπολ. ἐν Σχολ. Ἰλ. ξ, 241, ὑπερσ. ἐπεπήγειν Ἰλ. ν, 442, π. ὑπερσ. πέπηκτο Νον. 1, 270, π. ἀορ. α. ἐπ. ἐπήχθην, γ. πλ. πήχθην (=ἐπήχθη-σαν) Ἰλ. θ, 289, δωρ. ὑποτ. παχθῆ Θεοκρ. 23, 31, μτχ. πηχθέντα; Εὐρ. Κύκλ. 300, π. ἀορ. β. ἐπάγην Ἰλ. κ, 374, πάγη ε, 616, γ. πλ. πάγεν, λ, 572, ὑποτ. ἀντεμ-παγῶ Ἄριστ. Ἄγ. 230, μτχ. παγὲν Αἰσχ. Ἄγ. 1198, π. μελ. β. παγήσομαι Ἄριστ. σφ. 437. Μέσ. μετβ. πήγνυμαι, -ται Ἰλ. χ, 453, ἀπαρ. πήγνυσθαι Ησ. ἔρ. 807, παρατ. πήγνυτο Ἰλ. ο, 345, ἀορ. δωρ. ἐπαξε- Πινδ. ἀποσπ. 140 (Bergk), β. ἐν. ἐπάξα Θεοκρ. 4, 28, ἀλλ' εὐκτ. πάξαιτο Πινδ. Ν. 3, 62, προστ. πήξει Οδ. ε, 163, ἀπαρ. πήξασθαι Ησ. ἔρ. 455, μτχ. πηξάμενος Ηρ. 6, 42, ἀορ. β. ἐπ. συγκεκ. κατ-ἐπήκτο Ἰλ. λ, 378. Παρ. πηκτός. Εὐρ. Φοιν. 489. Τούτου παρατχ. εἶνε πήσσω ἢ πήττω. Ῥίζα παγ-, πήγ-νυ-μι, ἐ-πάγ-ην, πηγ-μα, πηγ-ός, πάγ-ος, πάχ-νη, πάγ-η, πάσσαλος (=παγ-ιάλος), παc-iscor=συντίθεμαί τινί τι λατ. παc=εἰ-ρήνη ὡς.=ραix γαλλ.

Πηδ-άω ὡς καὶ παρ' ἡμῖν Ξεν. κυν. 5, 31, μελ. πηδήσομαι Θεοφρ. χαρ. 5, 21, ἐπι- Πλατ. Λυσ. 246, μτγν. πηδήσω Ἄππ. Ἰβηρ. 20, ἀορ. ἀνε-πήδησα Ξεν. Ἑλλ. 2, 3, 52, εἰς- Δημ. 21, 78, παρκ. πεπή-δηκα Αἰσωπ. 203, ἐκ- Ξεν. Ἑλλ. 7, 4, 37, ὑπερ- Δημ. 23, 73, ὑπερσ. ἐξ-επεπηδήκειν 54, 20.

Πηδ-άω (ὡς ἄνωτ.) δωρ. γ. ἐν. παδῆ Σωφρ. ἀποσπ. 46, προστ. πάδη Ἄριστ. Λυσ. 1317, ἀπαρ. ἰων. ἐκ-πηδᾶν Ηρ. 8, 418, μτχ. δωρ. γεν. πλ. παδῶν (=πηδῶσῶν) Ἄριστ. Λυσ. 1313, παρατ. ἐπήδα Ἰλ. φ, 302, -ήδων Εὐρ. Βακ. 1094, μελ. μεταγν. πηδήσω Ἄνθ. Πλαν. 4, 54, ἀορ. πηδήσεν Αἰσχ. Ἐπτ. 459, ἀν-επηδ- Ἄριστ. ἐκκλ. 428, ἀμ-πήδησε Ἰλ. λ, 379, ἱ-παρ. πηδῆσαι, ξ, 455, ἐμ- Ηρ. 3, 32, μτχ. -ήσας Σοφ. Οἰ. τ. 1300, π. ὑπερσ. ἀντί ἐνερ. ἐπεπήδητο Ἰπποκρ. 7, 490. Ἴδε πεδάω.

Πηλο-δομέω (διὰ πηλοῦ κτίζω), πηλοδομεῖ Ἄνθ. 10, 4, πηλοδομεῦσι, 40, 5. Εἶνε συνθ. ἐκ τοῦ πηλός καὶ δέμω.

Πημαίνω (βλάπτω, καταστρέφω) Πλατ. νόμ. 932, ἀορ. ἐπήμηναι, ὑποτ. πημήνη, νόμ. 933, ἀπαρ. -ῆναι, πολ. 364, π. ἀορ. πημανθεὶς νόμ. 993.

Πημαίνω (ὡς ἄνωτ.) Σοφ. Ηλ. 336, παρατ. ἐπήμηναι Ηρ. 9, 43, μελ. πημανεῖ Ἄριστ. Ἄγ. 842, ἐπ. πημανεῖ Ομ. ὕμν. 2, 84, ἀπαρ. πημανεῖν Ἰλ. ω, 781, μ. μελ. ἀντί παθ. πημανούμενος Σοφ. Αἴ. 1455, ἀορ. α. εὐκτ.

πημίνειαν ἰλ. γ, 299, π. ἀορ. πημάνθη Οδ. ξ, 235, ὑποτ. πημανθῆς Αἰσχ. Πρ. 334, ἀπαρ. -ανθῆναι Οδ. θ, 563, μτχ. -θεις Ησ. Ὀμ. ἀγών 319, 5, μ. ἀορ. πημίνετο Κ. Σμ. 13, 379. Παρ. πημονή· ἴδε πάσχω.

Πην-ίζω (μασουρίζω, γνέθω, ὑφαίνω) καὶ ὄωρ. πανίσδεταί Θεοκρ. 18, 32, μτχ. πηνίζόμενος Φώτ. ἀορ. ἀπαρ. πηνίσασθαι Πολυδ. ῥίζα παν-, πην-, πην-ίζω, πήν-η, πην-ιον, παν-ιον=ραν-(η)us λατ. πην-ίτης, Πην-ελ-όπη (πηνίζω, ὄπη, ομυς=ἔργον).

Πήσσω· ἴδε πήγνυμι.

Πηχύνω (ἀγκαλιάζω, πιάνω, κρατῶ), παρατ. πήχυνε Ν. Διον. 25, 177, μ. ἀορ. ἐπηχύναντο, 9, 30, προσ-επηχ- Καλλ. εἰς Δία 46, ὄωρ. ποτι-επηχύναντο Ἀνθ. 12, 121, ἀπαρ. πηχύνασθαι Ὀππ. ἀλ. 4, 286. ῥίζα παχ-, πηχ-, πῆχ-ος=bāhu-s σανσκρ. πηχ-ύνω.

Πιάζω (πιέζω), μόν. ἀορ. ἐπιάσα μτγν. Ν. Δ. Ἰωάν. 8, 20, προστ. πιάσατε Π. Δ. Ἀσμ. 2, 15, μτχ. -άσας Ν. Δ. Πράξ. 3, 7, π. ἀορ. ἐπιάσθη, Ἀποκάλ. 19, 20, π. μελ. πιασθήσεται Π. Δ. Σιρ. σοφ. 23, 21.

Πιάζω (ὡς ἀνωτ.) ὄωρ. ἀντι πιέζω, παρατ. ἐπίεζεν Ἀλκμ. 35, ἀορ. ἀμφ-επίαζε Θεοκρ. ἐπιγρ. 6, μτχ. πιάζας, 4, 35, π. παρκ. πεπιάσμαι Ἰπ-πιατρ. σ. 121, 33· ἴδε πιέζω.

Πι-αίνω (παχύνω, αὐξάνω) Ἀριστοτ. προβλ. 5, 14, 3, ἀορ. ἐπίηνα Δ. Λαερ. 1, 83. Παθ. μτχ. πιαινόμενος Πλατ. νόμ. 807, παρκ. πεπιάσμαι Αἰλ. I. Z. 13, 14, κατα- Πλατ. νόμ. 707, π. ἀορ. κατ-επιάνθη Αἰλ. I. Z. 2, 13, π. μελ. πιανήσεται Π. Δ. Ἡσαΐ. 58, 11.

Πιαίνω (ὡς ἀνωτ.) Ξενοφάν. 2, 22, Πινδ. Π. 4, 150, Εὐρ. Κύκλ. 333, μελ. -ανῶ Αἰσχ. Ἐπτ. 587, ἀορ. ἐπιάνα, Ἀγ. 276, πιάναν Πινδ. Ν. 9, 25, π. ἀορ. συν-επιάσθη Ἰπποκρ. 5, 430, καὶ ἐπιάνθη Θεοκρ. 17, 126. ῥίζα πι-, πί-ων, πι-αρός, πι-ερός, πι-αλέος=πίβας σανσκρ. πι-μελή, πι-μελή, πι-αίνω. Τούτω συγγεν. εἶνε τὸ παχύνω.

Πιδύω (τινάζομαι ὡς τὸ ὕδωρ ἐν τῷ πίδακι, ἀναβρύω), ἐν συνθ. ἀνα-πιδύω Πλουτ. Αἰμ. Π. 14, παρατ. ἐπίδου, 14.

Πιδύω (ὡς ἀνωτ.), μτχ. πιδύων Ἀνθ. 9, 322, παρατ. ἐπίδου Ἰπποκρ. 5, 214. Μέστ. πιδύομαι Νικ. θηρ. 302, ἐκ-πιδύ- Αἰσχ. Περσ. 815. ῥίζα πι- (πίνω), πι-δαξ, πιδ-άω, πιδ-ύω, πιδακ-ώδης, Ἀπίη· ἴδε καὶ πίνω.

Πιέζω (ζουλῶ, σφίγγω, καταθλίβω) Ξεν. ἀπομν. 3, 10, 13, μτχ. πιεζούντος Πλουτ. Ἀλκ. 2, παρατ. ἐπίεζε Θουκ. 7, 28, μελ. πίεςω Γεωπ. 20, 44, ἀορ. ἐπίεσα Θουκ. 4, 6, μτχ. πίεςας Πλατ. νόμ. 965. Παθ. μτχ. πιεζόμενος Θουκ. 1, 49, πιεζόμενος Ἀριστοτ. προβλ. 16, 8, πιεζόμενα Πολυδ. 3, 74, παρατ. ἐπίεζοντο Θουκ. 1, 24, ἐπιεζούντο (ἄλλ. -οντο) Πολυδ. 11, 33, π. παρκ. πεπίεσμαι Ἀριστοτ. κόσμ. 3, 4, π. ἀορ. μτχ. πιεσθεις Ξεν. Ἑλλ. 2, 4, 34, π. μελ. πιεσθήσομαι Ὀρειβ. 10, 19, δια- Γαλην. 11, 317.

Πιέζω (ὡς ἀνωτ.) Πινδ. Ν. 1, 53, Αἰσχ. χο. 301, ἰων. πιεζέουσι Ἰπ-ποκρ. 3, 115, ἀπαρ. -έζειν Οδ. δ, 419, μτχ. πιεζεῦντα Ἰπποκρ. 3, 64,

παρ. ἐπίεζε Ἰλ. π, 510, πίεζον (ἄλλ. πίεζον) Ὀδ. μ, 174, ἐπιέζον (ἄλλ. ἐπίεζον) Θεοκρ. 25, 268, ἄορ. ἐπίεσα Ἡρ. 9, 63, Ἴπποκρ. 3, 436, ἀλλὰ συχὰ ἐπίεξα, ὑποτ. πίεξης, 3, 434. Παθ. πιέζομαι, μτχ. πιεζόμενος (ἄλλ. πιεζόμενος), 3, 146, π. παρκ. πεπίεσμαι Ἴπποκρ. 5, 196, καὶ πεπίεγμαί, 3, 432, ἀπαρ. -έχθαι, 3, 436, π. ἄορ. πιεσθῆ Σόλων ἀποσπ. 13, 37, ἀλλ' ἐπιέχθην Ἴπποκρ. 3, 324, μτχ. -εσθείς Ὀδ. θ, 336. Παρ. πιεστέον Ἴπποκρ. ἴδε πεδάω.

Πιθέω, πιθήσω, πιθήσας· ἴδε πείθω.

Πικραίνω (πικρόν τι κάμνω, πειράζω, ἐρεθίζω) μτγν. Δ. Ἄλ. συνθ. λ. 15, μελ. -ανεί Ν. Δ. Ἀποκαλ. 10, 9, ἄορ. ἐπικράνα Π. Δ. Μακκ. Α. 3, 7. Παθ. πικραίνεται Ἴπποκρ. 2, 288, Κωμ. ἀποσπ. 79, ἀπαρ. πικραίνεσθαι Δημ. 14, 64, μτχ. πικραίνόμενος Πλατ. νόμ. 731, ἄορ. ἐπικράνην Π. Δ. Ρούθ 1, 13, μελ. -ανθήσομαι, Ἱερ. 40, 9, μ. μελ. ἀντί παθ. ἀπαρ. προσ-εμπικραίνεσθαι Ἡρ. 3, 446, μ. ἄορ. ἀπαρ. μετθ. πικράνασθαι Δ. Κασ. ἀποσπ. 81. Ρίζα πικ- ἢ πυκ-, πευκ-, πεικ-, πικ-ρός, πικρ-όω, πικρ-ία, πικρ-αίνω, πικ-όν = πικρόν Χαλδαῖοι Ἑσυχ. πεικ-όν = πικρόν ὡς. πίσσα (=πικ-ία) = pīx λατ. πίτ-υς = pin-us (=pic-nus) ὡς. πεύκη, πευκ-ών, πευκ-εδανός, πευκ-άλμιος.

Πιλνάω (πλησιάζω), πιλ-νη-μι ἐπ. πιλνᾷ Ἡσ. ἔρ. 510, ἀμτθ. Ομ. ὕμν. Δημ. 115. Μέσ. πιλναμαι (ἐξ ἐν. πίληνημι) Ἰλ. τ, 93, ἐπι- Ὀδ. ζ, 44, παρ. πιλνατο Ἰλ. ψ, 368, πιλναντο (ἄλλ. πίτναντο), χ, 402· ἴδε πελάζω.

Πιμ-πλά-νω (πίμπλημι), μόν. γ. ἐν. παθ. πιμπλάνεται Ἰλ. ι, 679 ἴδε πίμπλημι.

Πί-μ-πλη-μι (πληρῶ, γεμίζω) Πλατ. Γοργ. 493, μτχ. ἐμπιπλῶντα (ἐκ β. πιμπλάω) Πλουτ. ἡθ. 994, παρ. ἐπίμπλην, -πλῶσαν Ἐεν. ἀν. 1, 5, 10, ἀλλ' ἐν-πίμπλα Λουκ. π. διαβολ. 3, γ. πλ. ἐπίμπλων Δ. Κασ. 68, 31, μελ. ἐμ-πλήσω Πλατ. νόμ. 875, ἄορ. ἐπλήσα Δημ. ἐπισ. 6, ἐν Θουκ. 7, 82, παρκ. ἐμ-πέπληκα Πλατ. ἀπολ. 23, π. παρκ. πέ-πλησμαι, ἐμπέπλησται πολ. 518, μτχ. πεπλημένος Πaus. 6, 26, 1, δια- Ἀνδοκ. 1, 125, ὑπερ. ἐν-επέπληντο (ἄλλ. ἐνέπλη-) Λυσ. 28, 6, π. ἄορ. ἐπλήσθην Πaus. 9, 7, 2, μτχ. πλησθείς Θουκ. 7, 75, π. μελ. πλησθήσομαι Ν. Δ. Λουκ. 1, 15, ἐμ- Ἴσοκ. 6, 69, μετ' ὄλ. μελ. μτγν. πεπλήσονται Πορφυρ. π. ἐγκρ. 1, 16, Μέσ. πιμπλάμενος Λουκ. βι. προῶ. 9, μελ. ἐμ-πλησόμενος Ἀππ. Συρ. 7, ἄορ. ἐμ-πλησάμενος Πλατ. συμπ. 214. Παρ. ἐμπληστέος Πλατ.

Πίμπλημι (ὡς ἄνωτ.), γ. πλ. ἐμ-πιπλάσι Ἰλ. φ, 23, ἐμ-πιπλέει Ἡρ. 7, 39, προστ. ἐμ-πίπληθι Ἰλ. φ, 311, δωρ. πίμπλη Σωφρ. 49 καὶ ἐμ-πίπλη Ἀριστ. ὄρν. 1310, πίμπλαθ' Εὐρ. Φοιν. 522, ὑποτ. πίμπλησι Ἡσ. ἔρ. 299, ἀπαρ. πιμπλάναι Εὐρ. ἀποσπ. 891, μτχ. ἀμ-πιπλάντες Πινδ. Ν. 10, 57, γεν. πλ. πιπλάντων (=πιμπλάντων) Αἰσχ. χο 360, ἐμπιπλείς Ἴπποκρ. 2, 226, θηλ. πιμπλώσαι, 5, 344, πιμπλεῦσαι Ἡσ. θε. 880, παρ. ἐπίμπλα-μεν Εὐρ. Ἴων 1494, ἀν-επίπλη = ἀνεπλήρου Ἡσυχ. πλῆθεν (ἐκ β. πλῆθω) Ἰλ. θ, 214, ἐπιπλον Ἡσ. ἀσπ. 291, μελ. πλήσω, Εὐρ. Ἴππ. 691, ἀπαρ.

πλήσειν Ἄριστ. Ἄγ. 847, ἀνα- Ὀδ. ε, 302, ἀορ. ἐπλήσα Εὐρ. Μηδ. 905, πλήσε Ἰλ. ρ, 573, πλήσαν, π. 374, εὐκτ. πλήσαιμι Εὐρ. Ι. Α. 234, -σειε, ἴππ. 1253, -σειαν Ἰλ. π, 72, καὶ ἐνι-πλήσειε Ὀππ. ἀλ. 1, 342, ὑποτ. ἐνι-πλήσης Ὀδ. τ, 417, προστ. πλήσον Εὐρ. Τρ. 84, ἀπαρ. ἐμ-πλήσαι, Φοιν. 170, μτχ. πλήσας Ἠσ. ἀποσπ. 174, Αἰσχ. Ἄγ. 1398, παρκ. μτχ. πεπληθός Ἀθην. 11, 475, πεπληθούσα Θεοκρ. 22, 38, π. παρκ. πέπλησμαι Βαδρ. 60, πέπληνται Ἱπποκρ. 6, 102, π. ἀορ. ἐπλήσθη Ἰλ. υ, 156, Εὐρ. Ηρακλ. 646, ἐν- Θεοκρ. 25, 95, πλήσθεν (=ἐπλήσθησαν) Ἰλ. ρ, 696, ὑποτ. πλησθή; Εὐρ. Βακ. 281, ἀπαρ. -θήναι Σοφ. Ἄντ. 122, ἐνι-πλησθήναι Ὀδ. λ, 452, μτχ. πλησθείς Εὐρ. Κύκλ. 409, π. μελ. πλησθήσομαι Χρ. Σιδ. 3, 314, ἐμ- Εὐρ. Ἱππ. 664. Μέσ. πίπλαμαι, ἐμ- Εὐρ. Ἴων 925, καὶ πιμπλάνεται Ἰλ. ι, 675, παρατ. ἐπίμπλατο Ἠρ. 3, 108, πίμπλαντο Ἰλ. α, 104, ἐπιμπλέατο (ἄλλ. ἐπίμπλατο) Ἠρ. 3, 88, μελ. ἀνα-πλήσει Ἄριστ. νεφ. 1023, ἀπαρ. ἐμ-πλήσεσθαι Ἄρατ. 121, ἀορ. α. ἐπλησάμην, -ήσαντο Καλλ. Ἄρτ. 166, ἐμ-πλήσατο Ἰλ. χ, 312, ἐν-επλήσ- Ἐρμ. 2, 45, ὑποτ. πλήσωνται Ἠρ. 2, 87, εὐκτ. πλησαίετο Ὀδ. τ, 198, ἀπαρ. ἐνι-πλήσασθαι, η, 221, μτχ. πλησάμενος Ἰλ. ι, 224, ἀμτθ. (=ἐαυτὸν ἐμπλήσαι) Νικ. θηρ. 176, ἀορ. β. ἐπ. ἐπλήμην, πλήτο Ἰλ. ξ, 438, ἐμ-πλήτο, φ, 607, κίν-ἐπλήτο Ἄριστ. σφ. 911, πλήντο Ὀδ. θ, 57, ἐμ-πλήντο, θ, 16, εὐκτ. ἐμ-πλήμην (ἄλλ. ἐμπλείμην) Ἄριστ. Ἄγ. 236, -ήτο, Λυσ. 235, προστ. ἐμ-πλήσο, σφ. 603, μτχ. ἐμ-πλή-μενος, σφ. 424. ῥίζα πλα-, πλε-, πι-μ-πλά-ναι ἀπαρ. τοῦ πί-μ-πλη-μι=πί-παρ-μι σανσκρ. =im-ple-o λατ. πλή-θω, πληθ-ύω, πλέ-ως, πλή-ρη;=ple-nus λατ. πληρ-όω, πληθ-ύς, πληθ-ύ-νω, πολ-ύς, πλοσ-τος, Πλοσ-των, ἄ-πλε-τον πρόβλ. καὶ πελάζω, ple-bes ἢ po-pu-lus =οἱ πολλοὶ λατ. =peuple γαλλ.

- Πί-μ-πρη-μι (τυρπολῶ, κίω, καταστρέφω) μετθ. ἐν. καὶ παρατ. Ἄριστοτ. Ι. Ζ. 3, 21, 4, γ. πλ. ἐμ-πιπράσι Θεοκ. 3, 74, ἀπαρ. πιμπράναι Πλουτ. Ἄλεξ. 38, μτχ. πιμπράντες Θεοκ. 6, 94, ἐμ-πιπράν-ξεν. ἀν. 5, 2, 3, καὶ πιμπράω, μτχ. ἐμ-πιπράων Πολυδ. 1, 53, παρατ. ἐν-ἐπιπρήην Ξεν. Ἑλλ. 6, 5, 32, μελ. ἐμ-πρήσω Θεοκ. 6, 64, ἀορ. ἐν-ἐπρήσα Θεοκ. 1, 30, παρκ. μτγν. ἐμ-πέπρηκα Ἀλκίφρ. 1, 32, κατα- Δ. Κασ. 59, 16, π. παρκ. πέπρησμαι Αἰλ. Ι. Ζ. 2, 17, π. ἀορ. ἐν-επρή-σθην Ξεν. Ἑλλ. 4, 5, 4, εὐκτ. ἐμ-πρησθείη Πλατ. Γοργ. 469, μτχ. ἐμ-πρησθείς Ἰσοκ. 4, 156, π. μελ. πρησθήσομαι Π. Δ. Ἀριθμ. 5, 27, μ. μελ. ἀντι παθ. ἐμ-πρήσομαι Παισ. 4, 7, 4.

Πί-μ-πρη-μι (ὡς ἄνωτ.), πίμπρησιν Εὐρ. Τρ. 893, γ. πλ. πιμπράσι, Τρ. 299, ὑποτ. ὑπο-πίμπρησι Ἄριστ. Λυσ. 348, προστ. πίμπρη (=πίμ-πρασι) Εὐρ. Ἴων 974, ἀπαρ. πιμπράναι Αἰσχ. Περσ. 810, παρατ. ἐν-ἐπρή-θον (ἐκ ῥ. πρήθω) Ἰλ. ι, 589, καὶ ἐπίμπρας Εὐρ. Ἴων 1293, μελ. πρήσω Αἰσχ. Ἐπιτ. 434, ἀπαρ. ἐμ-πρήσειν Ἰλ. ι, 242, ἀορ. ἐπρήσε Ὀδ. β, 427, ἔπρεσε Ἠσ. θε. 856, πρήσε Ἰλ. π, 350, ὑποτ. ἐνι-πρήσσει, π, 82, ἀπαρ. πρήσαι, β, 415, παρκ. ὑπο-πέπρηκα Ἱπποκρ. ἐπιστ. 3, 308, π. παρκ. πέ-πρησο Κωμ. ἀποσπ. 2, 287, ἀπαρ. ἐμ-πεπρήσθαι Ἄριστ. Λυσ. 322, μτχ. ἐμπεπρημένης, σφ. 36, καὶ ἐμ-πεπρησμένος Ἠρ. 8, 144, π. ἀορ. ἐπρήσθην Κωμ. ἀποσπ. 3, 313, ἐν- Ἠρ. 5, 102, ἀπαρ. ἐμ-πρησθήναι, 8, 55, μτχ. πρησθείς Κ. Σμ. 14, 416, μετ' ὄλ. μελ. ἐμ-πεπρήσομαι Ἠρ. 6, 9. Μέσ. πιμπρᾶ Θεοδ. Προδρ. 2, 300, πίμπραται Νικ. ἀλ. 345, μ. μελ. ἀπαρ. ἐμ-πρήσεσθαι Κ. Σμ. 1, 494, ἀορ. ἐν-επρήσαντο Κ. Σμ. 5, 485. ῥίζα πρα-,

πρα-θ-, συγγεν. τῆ περιθ- (πέρθω) πι-μ-πρά-ναι ἀπαρ. τοῦ πι-μ-πρη-μι, πρή-θω=πε-μο λατ. πρη-ών, πρη-σ-τής, πρη-μαίνω, πρή-σι.

Πινύ-σχω (ἐμπνέω, σωφρονίζω) ἐπ. καὶ πινύσσω, -ύσκει Καλλ. Ἄρτ. 152, ὑποτ. -ύσκη Σιμων. (Κ.), 12, προστ. πινύσκετε Αἰσχ. Περσ. 830, ἀπαρ. πινυσσέμεν Στοβ. (Ναυμαχ.), 74, 7, μτχ. ἀπινύσσαν ἰλ. ο, 10, παρ. ἐπίνυσσαν ἰλ. ξ, 249. Παθ. παρ. πινύσκετο Αἰσχ. Περσ. 830, παρ. ἀντί ἐν. πέπνομαι ἰλ. ω, 377, προστ. πέπνυσο (ἄλλ. πέπνυσο) Θεογν. 29, ἀπαρ. πεπνύσθαι ἰλ. ψ, 440, μτχ. πεπνυμένος, ν, 254, καὶ πεζ. Πλουτ. Νομ. 4, 2, Πολυδ. 6, 47, 9, ὑπερσ. πέπνυσο Οδ. ψ, 210, ἀορ. ἐπινύσθην Πυθαγ. Προκλ. ἐν Τιμ. 5, σ. 291, ἀμ-πνύθη ἰλ. ε, 695, εὐκτ. πνυθείης =γνοίης Νικ. ἀλ. 13· (ἴδε κτλ. ἐν ἀμπνύω) ἴδε πνέω.

Πί-ν-ω ὡς καὶ παρ' ἡμῖν Θουκ. 7, 84, παρ. ἐπινον Ἀντιφ. 5, 23, μελ. σπαν. πίομαι, πίσσαι Π. Δ. Ἐξεκ. 23, 34, πιούμαι Ξεν. συμπ. 4, 7, παρ. πέπωκα Πλατ. Φαιδ. 117, ἀορ. 6. ἐπινον Ξεν. Ἑλλ. 2, 3, 56, ὑποτ. πίνω Πλατ. Πρωτ. 347, ἀπαρ. πιεῖν Θουκ. 7, 84, π. παρ. προπέπομαι Δημ. 3, 22, π. ἀορ. ἐπόθην Πλουτ. ἡθ. 725, κατ- Πλατ. Κριτί. 111, π. μελ. καταποθήσομαι Δ. Σικ. 16, 81, ἐκ- Πλουτ. ἡθ. 240. Παρ. ποτέος Πλατ.

Πί-ν-ω (ὡς ἀνωτ.) ἰλ. ε, 344, ἀπαρ. ἐπ. πινέμεν Οδ. η, 220, πινέμεναι ἰλ. δ, 346, παρ. θάμ. πίνεσκεν, π, 226, μελ. πίομαι, μτχ. πίνεμος, ν, 493, Σοφ. Οἰ. Κ. 622, καὶ πίομαι Κωμ. ἀποσπ. 2, 628, πιούμαι Ἰπποκρ. 2, 449, παρ. πέπωκα Ἰππων. 73. Αἰσχ. Ἐπτ. 821, ἀορ. 6. ἐπινον Οδ. ο, 373, Σοφ. Οἰ. τ. 4401, γ. πλ. ἐπινον ἰλ. ι, 477, ἐπινον Ἀνακρ. 5, 5, πίνω Στησιχ. 7, ὑποτ. πίνω Οδ. λ. 96, πίνω Ἄριστ. πλ. 645, -ῆσθαι ἰλ. ζ, 260, πίνω Αἰσχ. Ἐπτ. 736, εὐκτ. πίομαι Κωμ. ἀποσπ. 3, 11, προστ. πίνω Οδ. ι, 347, ἐκ- Εὐρ. Κυκλ. 563, πίνω Ἄριστ. σφ. 1489, ἐκ-πίνω Εὐρ. Κυκλ. 570, ἀπαρ. πιεῖν Οδ. θ, 70, Ηρ. 6, 64, ἰων. πίνω ἰλ. η, 481, ἐπ. πίνεμεν Οδ. ο, 378, ἀλλὰ πίνεμεν ἰλ. π, 825, πίνω Ἰπποκρ. 3, 555, πίνω (ἄλλ. πίνω=πιεῖν) Ἀνθ. 11, 440, μτχ. πίνουσα Ἰπποκρ. 5, 386, καὶ πιούσα ἰλ. ω, 402, π. παρ. πέπομαι Θεογν. 477, ἐκ- Οδ. χ, 56, π. ἀορ. ἐπόθην Ἰπποκρ. 1, 50, μτχ. ἐκ-ποθήναι Αἰσχ. χο. 66, π. μελ. καταποθήσομαι Ἄριστ. σφ. 1502. Μέσ. σπαν. πίνωμαι, ὑποτ. -ώμεθα Κωμ. ἀποσπ. 2, 382, προστ. πίνω Νικ. θηρ. 912, μτχ. δια-πινωμένη Ἀθην. 11, 486. Παθ. πίνωμαι ἐπ. μτχ. -ομένοιο Οδ. υ, 312, ἰων. πινεύμενος Ἰπποκρ. 2, 38, παρ. πίνετο Οδ. ι, 45. Παρ. πιστός Αἰσχ. Πρ. 480, ποτός, Ἄγ. 1408. Παρὰ δ' αἰολ. πώνω (=πίνω), πώνης Ἀλκατ. π. Ἀθην. 11, 460, προστ. σύμπαθι Μ. Ἐτ. 698, 53 καὶ Ἄρεος αἰολ. διαλ. σ. 140, ἀπαρ. πώνω (=πίνω) βοιωτ. Εὐδουλ. π. Ἀθην. 10, 417 καὶ 430. Ῥίζ. πο-, πι, πών-ω, πίν-ω=πι-βά-μι σανσκρ. =biho λατ. μελ. πίομαι, ἔ-πι-ον, πίν-θι, πέπω-κα, πό-τος=pro-lus λατ. πό-μα, πώ-μα, πό-σις, πό-της, πο-τ-ήριον, πι-πί-σχω, πίν-σος, πίν-σα, πί-σ-τρα.

Πι-πί-σχω (ποτιζω τινά), πιπίσκειν Ἰπποκρ. 7, 382, καὶ πεζ. Λουκ. Δεξ. 20, μελ. πίσω Πινδ. 1, 6, 74, Κωμ. ἀποσπ. 2, 471, ἀορ. ἐπίσα Ἰπποκρ. 8, 118, ἐν- Πινδ. ἀποσπ. 88, μτχ. πίσας=πότισας Ησυχ. π. ἀορ. ἐμπισθὲν Νικ. θηρ. 624, μ. ἀορ. μτγν. εὐκτ. ἐμ-πίσαιο, θηρ. 573, προστ. ἐμ-πίσαιο, ἀλ. 277· ἴδε πίνω.

Πίπλημι· ἴδε πῖμπλημι.

Πίπλω ἴδε πίμπλημι.

Πι-πρά-σκω (πωλῶ εἰς ἄλλον τόπον, προδίδω) σπαν. παρατ. ἐπι-πρασκον Πλουτ. ἠθ. 178, παρκ. πέπρᾶκα Ἰσαΐ. 7, 31. Παθ. πιπράσκειται Λυσ. 18, 20, π. παρκ. πέπραμαι Ἀνδοκ. 1, 73, ὑπερσ. ἐπέπρατο Πaus. 2, 8, 3, π. ἀορ. ἐπράθην Θουκ. 6, 95, π. μελ. πραθήσομαι Ἀριστοτ. ἀποσπ. 414, Δειναρχ. ἀποσπ. π. Ἀρποκρ. 18, 8, μετ' ὄλ. μελ. πεπράσομαι Ξεν. ἀν. 7, 1, 36 (α). Παρ. πρατέος Πλατ.

Πι-πρά-σκω (ὡς ἀνωτ.), ἰων. πι-πρή-σκω Καλλ. ἀποσπ. 85, μελ. περάσω (ἴδε πέρνημι, ἀντί τούτου παρ' ἀττ. ἀποδώσομαι), ἀορ. ἐπέρασα (ἴδε πέρνημι, ἀντί τούτου παρ' ἀττ. ἀπεδώμην), παρκ. πέπρακα, Κωμ. ἰποσπ. 3, 450. Παθ. κίπράσκονται Σόλων κ. 13, π. παρκ. πέπραμαι Σοφ. Φιλ. 978, ἀπαρ. πεπρᾶσθαι Ἀριστ. Ἀγ. 734, ἰων. πεπρήσθαι ηρ. 2, 56, μετ. πεπραμένος, χο. 132, πεπρημένος (=πεπερημένος) Ἰλ. φ. 58, ὑπερσ. κἀπέπρατο Ἀριστ. Ἀγ. 522, π. ἀορ. ἐπράθην Σόλων 4, 25, Αἰσχ. χο. 915, ἰων. ἐπρήθην, εὐκτ. πρηθείη, 1, 196, ἀπαρ. πρηθῆναι, 1, 156, μετ. πρᾶθεις Σοφ. Τρ. 252, π. μελ. πραθήσομαι Ἀθην. 4, 160, μετ' ὄλ. μελ. πεπράσομαι Ἀριστ. σφ. 179 Παρ. πρατός Σοφ. Τρ. 276. Ῥίζα περ-, πρα-, πέρ-νη-μι, μελ. πέρ-ᾶω, πι-πρά-σκω, πρί-αμαι, πρᾶ-σις=ἀγορασία Ησυχ. πρα-τ-ίας = ὁ τὰ δημόσια πωλῶν ὡς. πόρ-νη, πρᾶσσω ἢ ἰων. πρήσσω (ἀντί πρᾶγ-λω, περ-αγίω, περάσσω)· πρβλ. περάω.

Πίπτω (πέρω, κρημνίζομαι) Ξεν. Κυρ. 1, 4, 8, παρατ. ἐπιπτον, Ἑλλ. 4, 3, 23, μελ. πεσοῦμαι Πλατ. Εὐθ. 14, προσ- Θουκ. 5, 9, παρκ. πέπτωκα Πλατ. Φιλ. 22, ὑπερσ. πεπτώκεσαν Θουκ. 1, 89, ἀορ. α. ἔπεσα μετ. Ν. Δ. Ἀποκαλ. 1, 17 ἀντ- (ἄλλ. ἔπεσον) Πολυβ. 3, 19, ἀορ. β. ἔπεσον Θουκ. 2, 89, μ. ἀορ. δι-εξεπέσαντο Πολύαιν. 4, 2, 14.

Πίπτω (ὡς ἀνωτ.) Ἰλ. λ. 69, παρατ. ἐπιπτον, ρ. 361, ἐκ-πιπτον, φ. 492, θαμ. συμ-πίπτεσκον Ἑμπεδ. 255, ἐν-πίπτε Ἰλ. ε. 370, πίπτον, ψ. 120, μελ. πεσοῦμαι Αἰσχ. χο. 971, ἰων. πεσοῦμαι Ἰλ. λ. 824, ηρ. 7, 168, ἀλλὰ -εῖται, 5, 92, πεσοῦμαι -σιβ. Χρ. 10, 244, μετ. πέσεται, 3, 83; πεσόνται Ἰλ. λ. 824, ἀπαρ. πεσέσθαι, ι. 235, ἀορ. α. ἔπεσα ἐν τμήσ. ἐν-έπεσαν Ορφ. Ἀργ. 523, κατ- παρ-επέσαμεν Ἀγ. Τατ. 3, 17, ἀορ. β. ἔπεσον Ἰλ. ν. 178, πέσε, ξ. 460, Αἰσχ. Περσ. 313, κἀππεσεν Ἀπολ. Ρ. 3, 655, ἐκ-πεσε Οδ. π. 16, κἀππεσον Ἰλ. α. 593, κἀδ-έπεσε Οδ. κ. 163, αἰολικ. καὶ δωρ. ἔπετον Ἀλκαϊ. ἀποσπ. 60, ἔμ-πετες Πινδ. π. 8, 81, κἀπετον (=κατ-έπετον), Ο. 8, 38, ὑποτ. πέσης Ἀριστ. νεφ. 703, πέση Ἰλ. τ. 110, -ρησι, ο. 624, -ωμεν Πινδ. Ι. 7 (8), 7, ἐκπέτωνι (=ἐκπέσωσι) Πιν. Ηρακλ. 1, 125, εὐκτ. -σομι Σοφ. Ἄντ. 240, πέσι Ἰλ. ν. 289, ἀπαρ. πεσεῖν Σοφ. ηλ. 398, -έειν Ἰλ. ζ. 82, πεσοῦμεν, β. 237, δωρ. ἐκ-πετεῖν Πιν. Ηρακλ. 1, 72, μετ. δωρ. πετοῖσαι (=πεσοῦσαι) Πινδ. Ο. 7, 69, δοτ. πλ. πετόντεσσιν (=πεσοῦσιν), Π. 5, 52, παρκ. πέπτωκε Εὐρ. Ορ. 88, μετ. πέπτηκα Ἀνθ. 7, 427, μετ. πεπτωκώς, ἰππ. 728, πεπτεώς, Ἰλ. 503, πεπτηώς Οδ. ξ. 354, πεπτώς Σοφ. Αἴ. 828, περι-πεπτηῖται Ἀρατ. 155, ποτι-πε-

(α) •πεπράσομαι, πεπράση, πεπράσεται Ἀττικοί, πρᾶθήσομαι, πρᾶθήση, πρᾶθήσεται Ἑλληνες» Μοτρ. 206, 5.

πηγύται. Οδ. ν, 98, ὑπερσ. ἐπεπτώκεε Ηρ. 9, 62, ἐν-επ- 8, 38, π. ἀορ. μτγν. πτωθείς Ἀνθ. 1, 109· ἴδε πέταμαι.

Πίτημη (ἐκτείνω, ἀπλώνω) ἐπ. προστ. πίτνατε Ἀνθ. 10, 6, ἀπαρ. ἀ-ναπιτνάμεν Πινδ. Ο. 6, 27, παρατ. πίτνα Ιλ. φ, 7, πίτναν (=ἐπίτνασαν) Πινδ. Ν. 5, 11. Μέσ. παρατ. πίτνατο Ἀνθ. 7, 711, πίτναντο Ιλ. χ, 402, ἐπίτναντο Εὐρ. Ηλ. 713· ἴδε πετάνομι.

Πίτνω (πίπτω) Εὐρ. ἰκ. 285, πίτνεις, Ηρακλ. 78, -νει Αἰσχ. Εὐμ. 515, προσ-πίτνομεν (ἄλλ. -νοῦμεν) Σοφ. Οἰ. Κ. 1754, ἀπαρ. πίτνειν, Οἰ. Κ. 1740, μτχ. πίτνων, Αἴ. 185, παρατ. ἦ ἀορ. ἐπίτνε, Οἰ. Κ. 1732, μετοχ. πίτνων αἰτ. πιτνόντα (ἄλλ. πιτνῶντα) Πινδ. Ν. 5, 42· ἴδε πέταμαι.

Πιφάυ-σκω (φανερώνω, γνωστοποιῶ) Αἰσχ. Εὐμ. 620, -σκει Ἀρετατ. 411, ἀπαρ. -σκειν Ομ. ὕμν. Ἑρμ. 540, ἐπ. -σκέμεν Οδ. λ, 442, μετοχ. -σκων Ιλ. κ, 502, Αἰσχ. Ἀγ. 23, παρατ. πιφάυσκον Οδ. μ. 165, -σκε Ιλ. κ, 478, -σκον, κ, 202, ἀορ. ἐφάυσε Π. Δ. Μέσ. πιφάυσκομαι Οδ. φ, 305, καὶ πιφάσκομαι Ησ. θε. 655, -σκεαι Ιλ. π, 12, -σκειται, ο, 97, προστακτ. -σκεο, φ, 99, μτχ. -σκόμενος, μ, 280, παρατ. πιφάύσκειτο Ἀπολ. Ρ. 3, 606· ἴδε φαίνω.

Πίω· ἴδε πίνω.

Πλαδάω (εἶμαι νερούλος, χαῦνος), πλαδόωσι Νικ. θηρ. 241, μτχ. πλα-δόωντα, 708, πλαδόωσα Ἀπολ. Ρ. 2, 664. ῥίξα πλα- (ἀπαλός, μαλακός), πλά-δος, πλά-δη, πλαδ-άω, πλαδ-αρός, πλαδ-αρότης.

Πλάζω (πλήττω, κτυπῶ, ἀνωθῶ, ἀπομακρύνω, ἀποπλανῶ), εὐχρ. μόν. τὸ παθ. πλάζομαι Πλουτ. Λουκουλ. 24, εὐκτ. -ζοίτο, Μάρ. 37, ἀπαρ. -ζεσθαι, ἦθ. 896, μτχ. -ζόμενος Λουκ. δραπ. 10, παρατ. ἐπλά-ζετο Πλουτ. Μάρ. 36, π. ἀορ. παρ-επλάγχθην Δ. Ἀλ. 11, 13.

Πλάζω (ὡς ἀνωτ.), πλάζει Οδ. α, 75, πλάζουσι Ιλ. 6, 132, ἀπαρ. δωρ. πλαδοῖην Ἀριστ. Δυσ. 171, μτχ. πλάζων Ιλ. ρ, 751, ἐπι- Νικ. ἄλ. 127, παρατ. πλάζει Ιλ. φ, 269, ἀορ. πλάγξει Οδ. ω, 307, ἀλλὰ περι-ἐπλαγξεν, ι, 81, παρ-ἐπλαγξαν Πινδ. Ο. 7, 31, εὐκτικ. ἀπο-πλάξειεν Ἀπολ. Ρ. 1, 1220, μτχ. περι-πλάγξασα Οδ. τ, 187. Παθ. πλάζομαι Ιλ. κ, 91, ἀπαρ. πλάζεσθαι Οδ. π, 151, μετοχ. -ζόμενος Οδ. π, 64, Σοφ. Αἴ. 886, δωρικ. πλασο-όμεναι (ἄλλ. πλαζόμ-) Μόσχ. 3, 24, παρατ. πλάζετο Οδ. ε, 389, ἐπλάξ- Ἑμπεδ. 245, μ. μελ. πλάζομαι Οδ. ο, 312, μ. ἀορ. ἔπαρ. πλάγ-ξασθαι Ἀπολ. Ρ. 3, 261, π. ἀορ. ἐπλάγχθην Αἰσχ. Ἑπτ. 784, πλάγχθην, Ιλ. λ, 351, ἀλλ' ἀπ-επλάγχθην, χ, 291, μτχ. πλαγχεῖς, ξ, 120, Εὐρ. Ηρ. μ. 1189. ῥίξα πλαγ-, πλάζω (=πλαγ-ίω), πλήτσω (=πληγ-ίω)=plang-o λατ. πληγ-ή, πλήξις, ἐπλάγχθην, παλιμ-πλαγχεῖς (=ἰποκρουσθεῖς), πλάγ-ιος, πλαγχ-τός, πλά-νη, πλα-νάω.

Πλάθω· ἴδε πελάζω.

Πλανάω (κίμνω τινὰ νὰ χάσῃ τὸν δρόμον του, ἀπατῶ, ξεπλανάω) Δημ. 19, 335, παρατ. ἐπλάνα Πλατ. Πρωτ. 356, μελ. -ήσω Ν. Δ. Ματθ. 24, 5, παρκ. μτχ. πεπλανηκῶς Πλατ. νόμ. 655. Μέσ. καὶ παθ. πλαν-άομαι, Φαιδ. 79, -ῶνται, πολ. 586, μτχ. -ώμενος Θουκ. 2, 4, παρατ. ἐπλανάτο, 2, 102, μ. μελ. πλανήσομαι Πλατ. Ἴππ. ἐλ. 376, π. ἀορ. ἐπλανήθη Ἰσοκ. 4, 28, π. μελ. πλανηθήσομαι Δ. Ἀλ. εἰς Δημ. 9, παρκ.

(ΑΝΩΜΑΛΑ ΡΗΜΑΤΑ).

21

πεπλάνημαι Πλατ. πολιτ. 263, μτχ. -ημένος Θουκ. 8, 105. Παρ. πλα-
νητός Πλατ. -ητέος Ξεν.

Πλανάω (ὡς ἄνωτ.), παρατ. ἐπλάνα Κωμ. ἀποσπ. 4, 550, μελ. πλανή-
σω Βαβρ. 1, 14, ἀορ. ὑποτ. πλανήση Μοσχ. 1, 25. Μίσ. καὶ παθ. πλα-
νάσθαι Αἰσχ. Πρ. 473, ἐπ. -ώνται Ἰλ. ψ, 321, ἰων. -έονται Ἡρ. 2, 41,
εὐκτ. πλανῶντο Θεοκρ. 9, 5, ἀπαρ. -ᾶσθαι Σοφ. Οἰ. Κ. 304, π. ἀορ. μτχ.
δωρ. πλαναθεῖς Πινδ. Ν. 8, 4. Παρ. πλάνη· ἴδε πλάζω.

Πλάττω (πλάθω, μορφώνω, σχηματίζω) Πλατ. πολ. 420, ἀπαρ. -ττειν
Ἰσοκ. 15, 138, παρατ. ἐπλαττον Πλατ. πολ. 374, ἀορ. ἐπλασα Αἰσ-
χίν. 2, 153, παρκ. μτγν. πέπλακα Δ. Ἄλ. π. Θουκ. 41, Δ. Κασ. 67,
7, π. παρκ. πέπλασμαι Ἰσαί. 7, 2, π. ἀορ. πλασθεῖς Λυσ. 12, 48, π.
μελ. δια-πλασθήσεται Γαλην. 4, 619. Μίσ. πλάττομαι Δημ. 19, 154,
μελ. πλάσσομαι Ἀλκίφρ. 1, 37, ἀορ. ἐπλασάμην, ἐπλάσω Αἰσχίν. 2, 147,
μ. παρκ. πέπλασται Δημ. 45, 68. Παρ. πλαστέον Γεωπ. 6, 2, 4.

Πλάττω ἄττ. (ὡς ἄνωτ.) Κωμ. ἀποσπ. 4, 103, ἢ πλάσσω, ἀπαρ. ἐκ-
πλάσσειν Ἡρ. 2, 73, μτχ. -σων Σοφ. Αἴ. 148, μελ. ἀνα-πλάσω Ἰπποκρ.
4, 346, ἀοριστ. ἐπλασα Κωμ. ἀποσπ. 4, 131, ἐπλασσε Θεοκρ. 24, 107,
πλάσσε Ἡσ. ἔρ. 70, εὐκτ. πλάσαι Κωμ. ἀποσπ. 4, 22, ἀπαρ. πλάσαι Ἀ-
ριστ. σφ. 926, μτχ. πλάσα; Ἡρ. 2, 47, π. παρκ. πέπλασμαι, μτχ. πεπλα-
σμένος Αἰσχ. Πρ. 1030, π. ἀορ. μετοχ. πλασθεῖς; Εὐρ. ἀποσπ. 104. Παρ.
πλαστός; Ἡσ. θε. 513. Ῥίξα πλατ- πλατ-ός, πλάτ-η, πλάτ-ανος, πλαθ-άνη,
κοιν. ἀ-πλάδ-α, πλάσσω (=πλατ-ίω), πλάσ-μα, πλασ-τός, ἐμ-πλασ-τρον,
πλάτ-ος, πλατε-ιάζω.

Πλατειάζω (μετὰ ἀνοικτοῦ, πλατεῖος γόματος ὀμιλῶ), μτχ. δωρ. πλα-
τειάδδοντες (=πλαγ-)=οἱ γυμναζόμενοι τοῖς ἐφήβοις Ἡσυχ. θηλ. πλα-
τειάδοισι Θεοκρ. 15, 88· ἴδε πλάσσω.

Πλέκ-ω ὡς καὶ παρ' ἡμῖν Πλατ. Ἰππ. ἐλ. 369, ἀορ. διέπλεξα, Τιμ.
78, μτχ. -ξας, Τιμ. 77, π. παρκ. πέπλεγμαι, -εκται, Θεαιτ. 202, π.
ἀορ. ἐπέλεχθην, πολιτ. 283, π. ἀορ. ἑ. ἐπλάκην, ὑποτ. συμ-πλακῆ Δημ.
2, 21, μτχ. συμ-πλακεῖς, Θεαιτ. 202, π. μελ. ἑ. μτγν. ἐπι-πλακῆσε-
ται Γαλην. 6, 873, μ. ἀορ. ἐπλεξάμην Φιλοστρ. Ἀπολ. 333, ὑποτ. -ξων-
ται Πaus. 8, 22, 4, μτχ. -άμενος Ἀριστοτ. I. Ζ. 5, 27, 4.

Πλέκ-ω (ὡς ἄνωτ.), μελ. πλέξω Ἀνθ. 5, 147, παρκ. ἐμ-πέπλεξα Ἰπ-
ποκρ. 1, 519, ἀλλὰ δια-πέπλοχα, 1, 518, ἀορ. α. πλέχθην, περι-πέλεχθῃ
Οδ. ψ, 33, π. ἀορ. ἑ. ἐπλάκην Σχολ. Ἀριστ. πλ. 1082, μτχ. συμ-πλα-
κεῖς Σοφ. ἀποσπ. 548, καταπλεκεῖσι=συνδθεθεῖσι Ἡσυχ. π. μελ. ἐμ-πέλε-
χθήσομαι Αἰσχ. Πρ. 1079. Μίσ. συμ-πλέκονται Εὐρ. ἀποσπ. Δαν. 15, μελ.
πλέξομαι Στοδ. (Περικτ.), 85, 19, ἀορ. ὑπαρ. πλέξασθαι Ἀπολ. Ρ. 3, 47,
μτχ. πλεξάμενος Οδ. κ, 168. Παρ. πλεκτός Αἰσχ. Πρ. 709. Ῥίξα πλεκ-,
πλέκ-ω=plec-ιο λατ. πλέγ-μα, πλέξις, πλοκ-ή, πλόκ-αμος, δι-πλαξ.

Πλέ-ω (διὰ πλοίου ταξειδεύω, κολυμβῶ) Θουκ. 4, 28, παρατ. ἐ-
πλεον, ἄττ. -λει Ξεν. Ἑλλ. 3, 4, 3, ἐπλέομεν Ἀντιφ. 5, 20, γ. πλ. ἐ-
πλεον Ἰσοκ. 7, 80, μελ. μτγν. πλεύσω Πολυβ. 2, 12, Αἰλ. ἀποσπ. 87,

ἀπαρ. κατα-πλεύσειν Δειναρχ. 3, 2, μελ. πλεύσομαι Θουκ. 6, 104, Ξεν. άν. 5, 7, 8, και πλευσοῦμαι Θουκ. 1, 143, Ξεν. άν. 5, 1, 10, άορις-έπλευσα Δυσ. 2, 57, πρκ. πέπλευκα Δημ. 56, 34, ύπερ. περι-επεπλεύ-κειν Θουκ. 6, 99, π. παρκ. πεπλευσμένος Ξεν. Κυρ. 6, 1, 16, π. άορ. έπλεύσθην Ἄρρ. άν. 6, 28, π. μελ. περι-πλευσθήσεται, άν. 5, 26.

Πλέ-ω (ώς άνωτ.) Οδ. ι, 62, Ιων. πλείω, άπαρ. -ειν, ο, 34, μτχ. πλείων, π, 368, παρατ. έπλεον Ιλ. γ, 444, πλεόν Οδ. η, 267, έπλεεν, ξ, 254, γ. πλ. έπλεον, 1, 164, άπ-έπλειον Οδ. θ, 501, μελ. πλεύσω φιλήμ. κωμ. άποσπ. 4, 41, μελ. πλεύσομαι Οδ. μ, 25, πλυσσομαι Θεοκρ. 14, 55, π. άορ. έπλεύσθην Βαθρ. 71, 3. Παρ. πλουστέος Ἄριστ. Δυσ. 411. Ῥίζα πλυ-, (πλεF-, πλευ-, πλοF-, πλου, πλω-), πλέ-ω, μελ. πλεύ-σομαι, πλεύ-σις, πλό-ος, πλο-τον, περί-πλους (=περί-πλο-ος), πλώ-ω, πλω-τός, πλω-ίζω, πλώ-νω, πλώ-μα, πλω-τός, πλων-τήρ, πλυ-ι=βρίχει: λατ. πλυν-ια =ύετός: ώς. πλου=πλεΐν, νήχσθαι σανσρ.

Πλήγ-νυμι ἴδε πλήσσω.

Πληθύω (πληθαίνω, αύξάνω) Πλατ. πολ. 405, άορ. έπλήθυσα, συν-επλήθυσε Δ. Κασ. 51, 17, ύποτ. πληθύνη Πλατ. Τιμ. 83.

Πληθύω (ώς άνωτ.) Αίσχ. χο. 1057, άπαρ. -θῶειν Ηρ. 2, 20, παρατ. έπλήθυσον Αίσχ. Περσ. 421. Μέσ. άντί ένερ. πληθῶμαι, άπαρ. -ύεσθαι Ηρ. 2, 93, Αίσχ. ικ. 604. ἴδε πίμπλημι.

Πλήθω (εἶμαι πλήρης, γεμίζω), πλήθουσι Δ. Ἄλ. 1, 55, μτχ. μόν. άττ. πλήθουσα Ξεν. άν. 1, 8, 1, πλήθοντας Πλουτ. Περικλ. και Φαβ. 1. Παθ. πλήθομαι Θεοκρ. άποσπ. 174, 3.

Πλήθω (ώς άνωτ.), πλήθει Ιλ. φ, 218, δωρ. πλάθουσιν Αίσχ. χο. 589, ύποτ. πλήθωσιν Οδ. ι, 8, μτχ. πλήθων Ιλ. λ, 492, παρατ. πλήθεν, θ, 214, μελ. μτγν. πλήσω Λυκόφρ. 1115, παρκ. 6. πέπληθα Κωμ. άποσπ. 2, 265, ύπερσ. έπεπλήθει Ἄπολ. Ρ. 3, 271. Παθ. παρατ. πλήθετο Κ. Σμ. 14, 607, πλήθοντο Ἄπολ. Ρ. 3, 1391. ἴδε πίμπλημι.

Πληρώω (κάμνω τι πλήρες, γεμίζω) Θουκ. 6, 52, παρατ. έπλήρουν, 1, 29, μελ. -ώσω Πλατ. πολιτ. 286, παρκ. πεπλήρωκα Αίσχιν. έπισ. 2, 5, παθ. παρκ. πεπλήρωμαι Ἴσοκ. Δημον. 12, ύπερσ. έπεπλήρωντο Θουκ. 1, 29, π. άορ. έπληρώθην, 3, 17, π. μελ. πληρωθήσομαι Πλατ. συμπ. 175, (άλλ. πληρώσομαι) Δημ. 17, 28, μ. μελ. άντί παθ. πλη-ρώσομαι Ξεν. ίππαρχ. 3, 6, Δημ. 17, 28. Μέσ. παρατ. έπληροῦντο Ξεν. Ἑλλ. 6, 2, 14, μελ. μετβ. έπι-πληρωσόμεθα Θουκ. 7, 14, άορ. έπλη-ρωσάμην Ξεν. Ἑλλ. 5, 4, 56. Παρ. πληρωτέον Γεωπ. 6, 2, 4.

Πληρώω (ώς άνωτ.); παρατ. έπληρουσαν (=έπλήρουν, ώς οί Ἄλεξανδρ. εἶχουσαν άντί εἶχον) Εὐρ. Ἐκ. 574, π. παρκ. συμ-πεπληρωμένος Τιμ. Λοκρ. σ. 150. Μέσ. πληροῦμαι Ἰπποκρ. 5, 88. ἴδε πίμπλημι.

Πλησιάζω (ύπάγω ἢ εἶμαι πλησίον τινός), μελ. πλησιάζω, άορ. έπλη-σίασα Λουκ. Ἰκκρ. 22, παρκ. πεπλησίακα Πλατ. Θεαιτ. 144, σπάν. μετβ. Ξεν. ίππ. 2, 5.

Πλησιάζω (ὡς ἄνωτ.), δωρ. πλατιάζω Ἄρχυτ. π. Στοβ. ἐκλ. 1, σ. 712, π. ἀορ. πλησιασθεῖην Εὐρ. Ηλ. 634· ἴδε πελάζω.

Πλήσσω ἢ πλήττω (κτυπῶ, βαρῶ, πληγώνω) Ἄλκιφρ. 3, 54, Δημ. Φαλ. 39, Πλουτ. ἠθ. 436, ἐκ-πλήσσει Θεουκ. 2, 87, ἀλλὰ πλήττω Ἄριστοτ. θαυμ. ἀκουσμ. 5, 1, 2, ἐπι- Ἰσοκ. 15, 65, παρατ. ἐπ-ἐπλήττων, 41, 30, μελ. κατα-πλήζω Ξεν. Λακ. 8, 3, ἐκ- Πλατ. πολ. 436, ἀορ. ἐπλήξα Πλουτ. Νικ. 27, ἐξ-ἐπλήξα Θεουκ. 4, 36, Ξεν. ἀπομν. 4, 5, 6, παρκ. 6. ἀντί ἐν. σπαν. ἀπαρ. πεπληγμένοι, ἀν. 6, 1, 5, ὑπερσ. κατ-ε-πεπλήγεσαν Λουκ. μισθ. συνοντ. 13, 2. Παθ. ἀπαρ. ἐκπλήγνυσθαι (ἐξ ἀορ. ἐνερ. πλήγνυμι) Θεουκ. 4, 125, π. παρκ. πέπληγμαι 8, 38, π. ἀορ. α. μτγν. ἐπλήχθην Πλουτ. ἠθ. 904, π. ἀορ. 6. ἐπλήχην Ἄντιφ. 3, 6, 8, Δημ. 54, 33, ὑποτ. πλήχη Πλατ. πολ. 462, εὐκτ. -γείεν Ξεν. Κυρ. 2, 3, 20, ἀπαρ. πληγῆναι Δημ. 21, 36, μτγ. -γείς Λυσ. 1, 27, ἀλλ' ἐν συνθ. ἐπλόχην, ἐξ-επλόχην Θεουκ. 5, 66, π. μελ. πληγῆσομαι Ξεν. Κυρ. 2, 3, 10 καὶ ἐν συνθ. ἐκ-πλαγῆσομαι Πλατ. Εὐθυφρ. 360, μετ' ὄλ. μελ. πεπλήξομαι, Θεαιτ. 180, μ. μελ. ἀντί παθ. κατα-πλήξομαι Ἰωσ. ἀρχ. 7, 3, 1, ἀλλ' ἀντί ἐνερ. Δ. Ἄλ. ἀρχ. 6, 10, Πολυβ. 4, 80, μ. ἀορ. ἐπλήξατο Ἰωσ. 46, 10, 7, κατα- Πολυβ. 2, 52. Παρ. πληκτέον Ησυχ. κατα- Δειναρχ. 1, 108.

Πλήσσω (ὡς ἄνωτ.) Μόσχ. τραγ. ἀποσπ. 9, Καλλ. Δηλ. 306, ἐπι-πλήσσει Ηρ. 7, 136, ἐν τμήσ. ἐκ-πλήσσουσι Οδ. σ, 231, καὶ πλήττω, προστ. ἐκ-πλήττε Ἄριστ. βατρ. 144, μελ. σπαν. πλήξω Αἰσχ. ἀποσπ. 255, ἀορ. ἐπλήξα Ηρ. 3, 64, ἐξ-επλήξα Εὐρ. Ἴων 635, ἐπ. πλήξεν Δλ. 6, 266, δωρ. πλάξε Πινδ. Ν. 1, 49, ὑποτ. πλήξω Ηρ. 3, 78, εὐκτ. πλήξετε Εὐρ. Ι. Δ. 4579, ἀπαρ. πλήξαι Ηρ. 5, 111, μτγ. ἐπι-πλήξας Δλ. σ, 344, ἀορ. 6. μετ' ἀναδιπλ. ἐπ. ἐπέπληγον Δλ. ε, 504, πέπληγον, 363, ἀπαρ. πεπληγμένοι, π. 728, μτγ. πεπλήγοντες Καλλ. εἰς Δία, 53, παρκ. 6. ἀντί ἐνερ. μετὰ σημ. ἐν. πῆπληγα, ὑποτ. πεπλήγη Ἄριστ. ὄρν. 1350, μτγ. πεπληγώς Δλ. ε, 763, καὶ δια-πεπληγός (ἀλλ. -γός) Ἰπποκρ. 2, 838, π. παρκ. πέπληγμα: Αἰσχ. Ἄγ. 1343, δωρ. -αγμαί, Ἰππ. 896, π. ἀορ. α. μτγ. ἐκ-πληγθεῖσ' Εὐρ. Τρ. 183, π. ἀορ. 6. ἐπλήγην Ἄριστ. βατρ. 1048, κατ- Δλ. γ, 31, ἐκ-πληγην (=ἐξεπλόγησαν), σ, 225, ἀπαρ. πληγῆναι Σοφ. Οἰ. Κ. 605, μτγ. -γείς Δλ. θ, 12, δωρ. πλαγείς Ἐπιχ. 159, σύνθ. ἐξ-επλόχην Κωμ. ἀποσπ. 2, 561, ἀλλὰ παρ' Ὁμ. ἐν τμήσ. ἐκ-πλήγην Δλ. ν, 394, κατ-επλόχην, γ, 31, μτγ. ἐκ-πληγόντες Ομ. ὕμν. 7, 50. Μέσ. πλήσσομαι ἐπ. καὶ ἰων. μ. μελ. ἀντί παθ. πλήξομαι Χρ. Σιβ. 7, 17, ἀορ. α. ἐπλήξατο Ηρ. 3, 14, πλήξατο Ομ. ὕμν. 5, 245, μτγ. -άμενος Δλ. π, 125, ἀορ. 6. ἐπ. πεπλήγετο, μ, 162, Οδ. ν, 498, -γοντο Δλ. σ, 54, μετ' ὄλ. μελ. πεπλήξεται Εὐρ. Ἰππ. 894· ἴδε πλάζω.

Πλίσσω (βηματίζω, πορεύομαι) καὶ πλίσσομαι, ἀπαρ. πλίσσεσθαι Εὐστ. 1564, 45, παρατ. πλίσσοντο Οδ. ζ, 318, ἀορ. ἀπεπλήξατο Ἄριστ. Ἄγ. 217. Πίξα πλιγ- ἢ πλικ- (συγγεν. κατὰ τοὺς ἀρχ. γραμ. τῆ πλεκ-, πλέκω, ἦν σχέσιν ὁ Κούρτιος δὲν βλέπει), πλιγ-ρα, πλιξ=βῆμα δωρ. πλίσσω (=πλικ-ίω).

Πλύνω (πλένω) Ἄριστοτ. προβλ. 23, 40, ἀπαρ. -ειν Ξεν. ἰππ. 5,

7, μελ. πλυνῶ Δημ. 39, 44, ἀορ. περι-ἐπλυναν Πλουτ. ἦθ. 69, μτχ. πλύνας Θεοφρ. I. Φ. 9, 44, 9, περι- Δημ. 54, 9, π. παρκ. κατα-πέ-πλυμαι Αἰσχίν. 3, 178, π. ἀορ. κατ-επλύθην Θεοφρ. αἰτ. φυτ. 4, 8, 4, μτγν. ἐπλύθην Διοσκ. 2, 95, π. μελ. μτγν. πλυθήσομαι Π. Δ. Λευϊτ. 6, 27, μ. μελ. πλυνεῖσθε, Ἄριθμ. 34, 24, μ. ἀορ. πλυνάμενος, Λευϊτ. 43, 6. Παρ. πλῦμα, πλυντήρ.

Πλύνω (ὡς ἀνωτ.) Ἄριστ. πλ. 166, παρατ. θαμ. ἀπο-πλύνεσκε Οδ. ζ, 95, πλύνεσκον Δ. χ, 155, μελ. πλυνῶ Ἄριστ. θεσ. 248, ἐπ. μτχ. πλυνουσαι Οδ. ζ, 31, ἀορ. πλυναν, ζ, 93, εὐκτ. ἐκ-πλύνειε Ἄριστ. πλ. 1062, μτχ. πλύνας Κωμ. ἀποσπ. 3, 443. π. παρκ. πέπλυμαι Κωμ. ἀποσπ. 4, 482, ἀπαρ. πεπλῦσθαι Θεοκρ. 1, 150, π. ἀορ. ἐπλύθην Ἴπποκρ. 8, 42, μελ. πλυθήσομαι Κωμ. ἀποσπ. 4, 647, μ. μελ. ἀντι παθ. ἐκ-πλυνεῖται Ἄριστ. πλ. 1064, μ. ἀορ. ἐκ-πλυνάμενος Ηρ. 4, 73. Παρ. πλυτέος Κωμ. ἀποσπ. 3, 470· ἴδε πλέω.

Πλωίζω (πλέω) Δλ. ω, 42, παρατ. ἐπλωίζον Θουκ. 1, 13, θαμ. πλωί-ζεσκε Ησ. ἔρ. 632. Μέσ. ἀντι ἐνεργ. πλωίζομαι μτχ. πλωίζομενος Δουκ. βί. πρᾶσ. 26, παρατ. ἐπλωίζομην Θουκ. 1, 13· ἴδε πλέω.

Πλώω (πλέω), ποιητ. καὶ ἰων. Ἄπολ. Ρ. 4, 525, πλώετε, 2, 348, ἐ-νιπλώουσιν Ὀππ. ἀλ. 1, 260, εὐκτ. -οιεν Οδ. ε, 240, ὑποτ. ἐμ-πλώρησι Νικ. ἀλ. 426, ἀπαρ. -ειν Ηρ. 8, 97, πλωέμεναι χρῆσμ. π. Δουκ. Ἄλεξ. 54, μτχ. -ων Ὀμ. ὕμν. 22, 7, παρατ. ἐπλων Ηρ. 8, 23, ἐπλωεσ Ἄνθ. 41, 42, ἐπλω, 9, 219, καὶ πλώων Δλ. φ, 302, θαμ. ἐπι-πλώεσκον Ἄπολ. Ρ. 4, 549, ἐξ-ἐπλωμεν, 2, 647, μελ. μτγν. πλώσω Δυκοφρ. 1044, κλασ. ἀπο-πλώσομαι, ἀπαρ. -σεσθαι Ηρ. 8, 5, παρα- Ορφ. Ἄργ. 4278, παρκ. παρα-πέπλωκε Ηρ. 4, 99, μτχ. πεπλωκῶς (ἄλλ. πεπλευκῶς) Εὐρ. Ἐλ. 532, ἀορ. α. ἐπλωσε Ηρ. 4, 148, ἀπαρ. πλώσαι, 1, 24, μτχ. πλώσας, 7, 128, ἐπι- Δλ. γ, 47, ἀορ. β. ἐπλων Ἄνθ. 9, 219, ἐπ-ἐπλων Ησ. ἔρ. 648, ἐπ-ἐπλωε Οδ. γ, 15, παρ-ἐπλω, μ, 69, ἀπ-ἐπλω, ξ, 339, μτχ. ἐπι-πλώε Δλ. ζ, 294. Τούτου παρασχ. εἶνε πλωίζω. Παρ. πλωτός Οδ. κ, 3· ἴδε πλέω.

Πνέω (φυσῶ, ἀναπνέω, ὑψηλοφρονῶ, ζῶ, μυρίζω) Ξεν. οἰκ. 18, 4, ὑ-ποτ. πνέη, κυν. 6, 2, μτχ. πνέοντος, Ἐλλ. 7, 5, 12, παρατ. ἔπνει, ἀν. 4, 5, 3, μελ. πνεύσω Θεοφρ. π. σημ. 2, 7 (32), Γαλην. 7, 776, μτγν. πνεύσομαι Π. Δ. Σιρ. σοφ. 43, 16 καὶ πνευσοῦμαι Ἄριστοτ. μετεωρ. 2, 8, 17, ἀορ. ἔπνευσα, 1, 7, 12, εὐκτ. ἐκ-πνεύσαι Θουκ. 2, 84, ἀπαρ. ἐμ-πνεύσαι Πλατ. συμπ. 179, παρκ. ἐπι-πέπνευσα, Φαιδρ. 262, π. παρκ. μτγν. ἐμ-πέπνευσμαι Ἰουστιν. Μαρτ. 37, π. ἀορ. μτγν. δι-επνεύσθην Θεοφρ. αἰτ. φυτ. 5, 5, 6, ἐπνεύθην Φίλων, π. μελ. μτγν. δια-πνευθήσο-μαι Γαλην. 44, 588.

Πνέω (ὡς ἀνωτ.) Οδ. ε, 469, ποιητ. πνεῖω, πνεῖει Οδ. σ, 134, κατα-Αἰσχ. Ἄγ. 105, ἐπι-πνεύουσιν Ἴπποκρ. 1169, μτχ. πνεῖων Δλ. γ, 8, ἐμ-πνεύων, ρ, 502, ἐπι-πνεύουσα, ε, 698, αἰολ. καὶ δωρ. θηλ. πνεῖοισα Ἄλκατ. 66, παρατ. ἔπνευεν Ἄνθ. 2, 233, ἔπνεεν, 13, 29, Σιμων. (Κ.), 183, πνέον (ἄλλ. πνεῦν=ἔπνευον) Πινδ. Π. 4, 225, θαμ. πνεῖεσκε Ἄνθ. 8, 7, γ. πλ. πνεῖσκον Κ. Σμ. 8, 349, μελ. πνεύσω μτγν. ἀπαρ. -σειν Ἄνθ. 9, 112,

ἀλλ' ἐμ-πνεύσομαι Εὐρ. Ἀνδρ. 555, παρα- Ἴπποκρ. 8, 284, καὶ πνευσοῦμαι, -εἶται Ἄριστ. βατρ. 1221, ἀορ. ἐπνευσα Εὐρ. Ἀνδρ. 327, ἐν- Ἰλ. ρ, 456, ὑποτ. γ. πλ. πνεύσωσι Εὐρ. Ἰ. Α. 761, εὐκτ. πνεύσεις Κωμ. ἀποσπ. 3, 403, ἀπαρ. πνεῦσαι Εὐρ. Ἰ. Α. 1324, μτχ. ἐμ-πνεύσας; Ησ. ἔρ. 506, πνεύσας Αἰσχ. χο. 1067, δωρ. πνεύσαι; Πινδ. Ο. 11 (10), 93. Παθ. ἐν-πνέομαι, -εἶται Ἀθην. 9, 403, π. παρκ. μτγν. ἐμ-πέπνευσμαι Σχολ. Ἀπολ. Ρ. 4, 1381, ἐπ. πέπνευσαι κτλ. Ἰδ' ἐνιπνύσκω καὶ ἀμπνύω. Ῥίζα πνο-, (πνεF-, πνευ-, πνο-), πνέ-ω, μελ. πνεύ-σω, πνεῦ-μα πνεύ-μων, πλεύ-μων = pul-mo λατ. πνο-ή (πνοF-ή), πε-πνο-μένος, πι-νυ-τός, πι-νυ-τή, πι-νύ-σκω, ποι-πνύ-ω, ἀμ-πνύ-ω, ἄ-πνευ-στος.

Πνί-γω ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, σπάν. Ἄριστοτ. γεν. Ζ. 1, 11, 6, μτχ. -γων Ἀντιφ. 4, α, 6, μελ. ἀπο-πνίξω Λουκ. Χαρ. 23, μ. μελ. ἀπο-πνίξομαι Εὐναπ. σ. 24, ἀορ. ἐπνίξα Ἀπολδ. 2, 5, 1, μτχ. ἀπο-πνίξας Πλατ. Γοργ. 471, π. παρκ. πέπνιγμα Ἄριστειδ. 24, 305, ἀπο- Ἄριστοτ. Ἰ. Ζ. 7, 4, π. ἀορ. 6. ἀπ-επνίγην, ὑποτ. -πνιγῶ Λουκ. π. πένθ. 18, εὐκτ. -πνιγείην Ξεν. Κυρ. 8, 2, 21, π. μελ. πνιγήσομαι Γαλην. 2, 72, ἀπο- Λουκ. διαλ. ἐναλ. 6, 3, μετ' ὄλ. μελ. ἀπο-πεπνίξεσθαι Εὐναπ. 6. σοφ. σ. 38.

Πνίγω (ὡς ἀνωτ.) Σωφρ. 72, Κωμ. ἀποσπ. 3, 103, παρατ. ἐπνιγε Ἴπποκρ. 5, 230, μελ. ἀπο-πνίξω Κωμ. ἀποσπ. 2, 686, μ. μελ. δωρ. πνίξεισθε Ἐπιχ. 106, ἀορ. ἐπνίξα Ἴπποκρ. 6, 212, ἀπ- Ηρ. 3, 150, ὑποτ. ἀπο-πνίγη Ἄριστ. ἱππ. 893, προστ. πνίξον Κωμ. ἀποσπ. 2, 35, μτχ. πνίξας Βατραχ. 158. π. παρκ. πέπνιγμα Κωμ. ἀποσπ. 2, 753, π. ἀορ. α. ἀπ-επνίγηθην Βαβρ. 49, π. ἀορ. 6. ἐπνίγην Βατρ. 148, ἀπ-επνίγη Κωμ. ἀποσπ. 2, 341, μτχ. πνιγείς Στοῦ (Σωταδ.), 98, 9, π. μελ. ἀπο-πνιγήσομαι Ἄριστ. νεφ. 1504. Ῥίζα πνιF-, πνιγ-, συγγεν. τῇ πνο- (πνέω), πνίγ-ω, πνίγ-εσθαι = er-sticken γερμ. πνιγ-εύς, πνιγ-ηρός, πνίξις.

Πνύω Ἰδε πνέω, πινύσκω καὶ ἀμπνύω.

Ποίω Ἰδε ποιέω.

Ποθέω (ἐπιθυμῶ τι, ποθῶ) Ἀντιφ. 5, 64, παρατ. ἐπόθου Ξεν. ἀν. 6, 4, 8, μελ. ποθήσω, ἀπομν. 3, 11, 3, μ. μελ. ποθέσομαι (ἄλλ. -ήσομαι) Λυσ. 8, 18, ἀορ. ἐπόθησα Ἰσοκ. 19, 7, καὶ ἐπόθησα Ξεν. Ἀγης. 11, 15, παρκ. πεπόθηκα Σ. Ἐμπ. 573, 21, π. ἀορ. ἐποθήτην, μτχ. προ-ποθηθείσης Γαλην. 5, 859. Παρ. ποθητός Αἰλ.

Ποθέω (ὡς ἀνωτ.) Οδ. α, 343, αἰολ. ποθειῶ Σαφρ. 26, ἀπαρ. ποθήμεναι (= ποθεῖν) Οδ. μ, 110, μτχ. ποθέων Ἰλ. ω, 6, ποθέουσα Αἰσχ. Περσ. 542, παρατ. ἐπόθεον Ηρ. 4, 95, δωρ. ἐπόθεον (ἄλλ. ἐπόθου) Ἄριστ. Ἀχ. 730, πόθου (ἄλλ. ἐποθ-) Σοφ. Αἰ. 962, πόθεον Ἰλ. 6, 726, θαμ. ποθέσκεν, α, 492, μελ. ἀπαρ. ἐπι-ποθήσειν Ηρ. 5, 93, ἀορ. ἐπόθησα Ηρ. 9, 22, πόθεσαν Ἰλ. ο, 219, ἀπαρ. ποθέσαι Οδ. 6, 375, παρκ. πεπόθηκα Ἀνθ. 11, 417. Μέσ. ἀντι ἐνερ. ποθοῦμεθα Σοφ. Τρ. 632, μτχ. ποθοῦμενος Ἄριστ. εἰρ. 587, δωρ. ποθοῦμένα Σοφ. Τρ. 103, π. παρκ. πεποθημένος Ορφ. ὕμν. 81, 3. Παρ. τρι-πόθητος Βίων 1, 58, ἀ-πόθεστος Οδ. ρ, 296. Ῥίζα ποθ-, συγγεν. κατὰ τινὰς τῇ πετ- (πέταμαι), πόθ-η, πόθ-ος ποθ-έω, ποθ-ητός, τρι-πόθ-ητος, pet-o = ζητῶ, λατ. petitio = ἡ περὶ ἀρχὴν σπουδῆ, appetit = ὄρεξις γαλλ.

Ποιέω (ἐργάζομαι, κατασκευάζω, κάμνω) Θουκ. 7, 4, εὐκτ. -οίην Ἴσοκ. 12, 24, -οίη Ξεν. οἰκ. 20, 44, ποιῶσι Πλατ. πολ. 360, παρατ. ἐποιοῦν Θουκ. 2, 22, μελ. -ήσω Ἀντιφ. 5, 57, ἀορ. ἐποίησα Θουκ. 6, 2, παρκ. πεποίηκα, 3, 54, ὑπερσ. ἐπεποιήκει, 3, 23, π. παρκ. πεποίημαι Ἀντιφ. 5, 77, π. ἀορ. ἐποιήθην Θουκ. 2, 56, π. μελ. μεταποιήσομαι Δημ. 23, 62, μ. μελ. ἀντί παθ. ποιήσομαι Ἀριστοτ. μεταφ. 4, 15, 7. Μέσ. ποιούμαι Ξεν. Κυρ. 5, 3, 49, παρατ. ἐποιοῦμην Ἀντιφ. 5, 43, εἶτο Θουκ. 8, 41, -οῦντο, 4, 5, μελ. ποιήσομαι Λυσ. 3, 43, ἀορ. ἐποίησάμην Ἀνδοκ. 4, 124, π. παρκ. ἀντί μέσ. πεποίημαι Ἴσοκ. 4, 48, ὑπερσ. ἐπεποίηντο Θουκ. 4, 62. Παρ. ποιητέος ὡς.

Ποιέω (ὡς ἀνωτ.), ποιεῦσιν Ηρ. 2, 49, εὐκτ. ποιόοιμι, 5, 406, -οίειν 8, 26, προστακ. ποίειε, 4, 209, ὄωρ. ποῆ (ἀντί ποίη) Ἀριστ. Λυσ. 4318, μτχ. ποίεων Ηρ. 9, 78, ἀλλά καὶ ποῶ ἐν. αἰολ. καὶ ὄωρ. ἐπιγρ. ἐπόησε, ἐποησάτην, πεπόηται, καὶ παρὰ τοῖς ἄττικ. τραγ. παρατ. ἐποιοῦν Ἀριστ. νεφ. 335, -ευν Ηρ. 8, 64, -εε, 4, 78, -ει Οδ. τ, 34, ἐν-εποιοῦν Ιλ. η, 438, ποίεον, υ, 447, ποίει, σ, 482, θαμ. ποίεεσκε Ηρ. 4, 78, -εεσκον, 1, 36, μελ. ποιήσω Ιλ. ν, 420, ποιήσουσι Σικελ. ἐπιγρ. ἀπαρ. -ησέμεν Οδ. φ, 399, ἀορ. ἐποίησα Ιλ. μ, 30, ποιήσεν, υ, 12, ὑπερσ. ἐπεποιήκει Ηρ. 5, 69, π. παρκ. πεποίημαι Ιλ. ζ, 56, ὑπερσ. ἐπεποίητο Ηρ. 7, 55. Μέσ. ποιούμαι Σοφ. Ἄντ. 78, ποιεῦμαι Ηρ. 2, 86, ποιέεται, 1, 429, ποιεῦνται, 2, 36, ἀπαρ. ποιέεσθαι, 6, 57, μτχ. ποιούμενος, 2, 49, παρατ. ἐποιοῦμην, 4, 117, θαμ. ποιέεσκετο, 7, 5, ἐποιοῦντο, 7, 438, μελ. ποιήσομαι Ιλ. ι, 397, ἀορ. ἐποίησάμην Ηρ. 8, 20, ποιήσατο Ιλ. θ, 2, μετ' ὄλ. μελ. πεποιήσομαι Ἰπποκρ. Ῥίξα Γορ-, (οrus=ἔργον λατ. Πηνελ-όπη, ὄρυ-οψ, ὄπ-λον ὄπλ-ίζομαι), πο-, πο-έω, ποι-έω=ορ-εγορ λατ. ποίη-σις, ποι-ήμα, ποιη-τής=ρο-ετα λατ. Ἡ δὲ παραγωγή αὐτοῦ ἐκ τῆς ἀνωτ. ποιός εἶνε ὅπως ἀπίθανος.

Ποικίλλω (κεντῶ τι, πλουμίζω, χρωματίζω, ζωγραφίζω) Πλατ. Τιμ. 87, ἀορ. ἐποικίλα, ἀπαρ. δια-ποικίλαι Ἴσοκ. 9, 9, π. παρκ. πεποικίλται Πλατ. πολ. 529.

Ποικίλλω (ὡς ἀνωτ.), ἀπαρ. ποικίλλειν Πινδ. Π. 9, 77, παρατ. ποίκιλλε Ιλ. σ, 590, π. παρκ. ἀντί μέσ. πεποικίλται Εὐρ. Ικ. 187, καὶ παθ. ὄωρ. μτχ. πεποικιλμένα Πινδ. Ν. 8, 15. Ῥίξα πεικ- (πέκω, πείκω), ποικ-πικ-, ποικ-ίλος, ποικ-ίλλω (=ποικ-ιλ-ίω)=ring-ο λατ.=πίκ-α-μι σαν-σκριτ. πίκειν=ξάινειν Ησυχ. πίκεται=κτενίζεται ὡς. pic-λοι=ζωγράφος, pic-ι-ηρα=ζωγραφία, Picli=Πίχται (ἦτοι ποικίλοι=ἐζωγραφημένοι), λαός τῆς Σκωτίας.

Ποιμαίνω (βόσκω ποιμνιον, διοικῶ) Πλατ. Θεαιτ. σ. 174, παρατ. ἐποιμαίνε, Λυσ. σ. 159, 4, Ψευδο-Λουκ. ἔρωτ. 6. Παθ. ποιμαίνομαι, μτχ. -όμενα Δημ. 47, 155.

Ποιμαίνω (ὡς ἀνωτ.), παρατ. ποιμένεσκεν Οδ. ι, 188. Παθ. ποιμαίνε-ται Μοσχ. 4, 5, παρατ. ποιμαίνοντο Ιλ. λ, 245, παρκ. πεποιμάνται Αἰσγ. Εὐμ. 249. Ῥίξα ποι-, ποι-μήν, ποι-μ-αίνω, πῶϋ, πλ. πῶσα=ποίμνια· πρβλ. καὶ πατέομαι.

Ποινάω (ἐπιβάλλω τιὴν ποινήν, τιμωρῶ), ἐνεργ. εὐρίσκ. ἐν λεξ. Φωτίου

437, 20, π. ἀορ. ποιναθείς, θηλ. -ναθεισ- Εὐρ. Ἑλ. 1509, μ. μελ. ποινάσομαι, I. T. 1433. ῥίζα ποι- (συγγεν. τῆς πεν-, πένομαι, πόνος) ποι-ῆ = roep-a λατ. ποι-άω, ποι-άομαι = ruu-io λατ. = ruu-ig γαλ. ἄ-ποι-α.

Ποιπνύω (ἀσθμαίνω, πνευστιῶ, σπεύδω) ἐπ. καὶ ὄρω. μτχ. ποιπνύων Ἰλ. α, 600, Πινδ. Π. 10, 64, ποιπνεύει = ὀπουργεῖ, διακονεῖ Ἠσυχ. ἀπαρ. ποιπνευεῖν Πυθαγ. π. Πορφυρ. 40, 44, παρατ. ἐποίπνυον Ἰλ. σ, 421, ποίπνυον, ω, 475, περι-ποίπνυον Κ. Σμ. 9, 530, θαμ. περι-ποιπνύεσκον, 7, 354, μελ. ποιπνύσω Χρ. Σιβ. Φλεγ. Τραλλ. κ. 4, σ. 420, ἀορ. μτχ. ποιπνύσας Ἰλ. θ, 219, ποιπνύσασα Οδ. υ, 149. Μέσ. ἀπαρ. ποιπνύεσθαι Οππ. ἀλ. 2, 615. ἴδε πνέω.

Ποι-φύσσω (δυνατά φυσῶ, ὀμιλῶ μὲ θυμόν), μτχ. ποιφύσων Νικ. θηρ. 180, μελ. ποιφύζει Λυκόφρ. 198. ῥίζα φυ-, φύ-σα, φυσ-άω, φύσ-κα, φύσκη, κοιν. φοβσκα, ποί-φυγ μα, ποι-φύγ-δην, ποι-φύσσω (= ποι-φυγ-ίω), rus-tula- φυσ-αλίς λατ. rurrhu-sa-s = πνεύμων σανσκριτ.

Ποκίζω (κόπτω τὸν πόκον, κουρεύω), μόν. μ. ἀορ. ἐποκίζατο Ἔσοκρ. 5, 26. Παρ. πόκος, ποκάς; ἴδε πείκω.

Πολεμέω -ῶ (πολεμάω) Θουκ. 5, 76, παρατ. ἐπολέμουν Λυσ. 12, 57, μελ. -ήσω Ἀνδοκ. 3, 26, ἀορ. ἐπολέμησα Θουκ. 1, 18, παρκ. πεπολέμηκα Ἰσοκ. 4, 140, π. παρκ. ἀπαρ. κατα-πεπολεμηῆσθαι Θουκ. 6, 16, μτχ. πεπολεμημένος Ἀππ. Ἰβηρ. 48, κατα- Δ. Σικ. 15, 80, π. ἀορ. ἐπολεμήθην Θουκ. 5, 26, π. μελ. πολεμηθήσομαι Πολυβ. 2, 44, μ. μελ. ἀντί παθ. πολεμηθήσομαι Θουκ. 1, 68, μετ' ὄλ. μελ. δια-πεπολεμησεται, 7, 14, μτχ. δια-πεπολεμησόμενος, 7, 25, μ. μελ. ἀμτθ. πολεμησέσθε Π. Δ. παραλειπ. Β. 11, 4, μ. ἀορ. μτχ. κατα-πολεμησάμενοι Πολυβ. 11, 34. Παρ. πολεμητέος Θουκ.

Πολεμέω (ὡς ἀνωτ.), Εὐρ. Ἴων 1386, παρατ. ἐπολέμεον Ηρ. 5, 94. ἴδε ὀπλίζω.

Πολεμίζω (πολεμῶ), ἐπ. πτολεμίζω Ἰλ. φ, 463, πολεμίζει Ἰλ. ν, 123, Ἀριστ. νεφ. 419, ἀπαρ. πτολεμίζειν Ησ. ἀσπ. 358, μτχ. πολεμίζων Πινδ. I. 1, 50, παρατ. πολεμίζον Ἰλ. ι, 352, πολεμίζεν, ο, 539, πτολεμίζομεν Οδ. ξ, 240, μελ. πολεμίζομεν Ἰλ. ω, 667, πτολεμίζομεν, 6, 328, μτχ. πολεμίζων, κ, 451, πτολεμίζων, ν, 644, ἀορ. πτολέμιζε Ἀπολ. Ρ. 3, 1233. Μέσ. ἀντί ἐνερ. μτχ. πολεμιζόμενοι (ἄλλ. πελεμιζ-) Πινδ. Ν. 8, 29, μελ. μτγν. πτολεμίζεται Σιβ. Χρ. 5, 382. Παθ. μτγν. μτχ. πολεμιζομένη Οππ. κιν. 3, 209. ἴδε πολεμέω.

Πολίζω (πόλιν κτιζῶ), Πλουτ. Ῥωμ. 9, ἀορ. ἐπόλισα Στραβ. 8, 364. Παθ. πολίζομαι, -νται Δ. Ἀλ. 2, 4, μ. ἀορ. ἐπόλισαντο, 1, 30.

Πολίζω (ὡς ἀνωτ.), ἀορ. πολίσσαμεν Ἰλ. η, 453, προστ. πόλισσον Ν. Διον. 4, 305, π. παρκ. πεπόλισται Ηρ. 5, 52, μτχ. πεπολισμένη, 5, 13. ῥίζα πολ-, πόλ-ις = ruu-am σανσκριτ. πολ-ίχνη (ὡς κυλ-ίς, κυλ-ίχνη), πολ-ίχνιον, πολ-ίτης, πολιτ-εύω, πολ-ίζω.

Πολιορκέω (διὰ στρατοῦ ὡς δι' ἔρκους περικυκλώνω πόλιν, στενοχωρῶ) Θουκ. 1, 39, παρατ. ἐπολιόρκουν, 2, 58, μελ. -ήσω Ξεν. Κυρ. 7, 5, 12, ἀορ. ἐπολιόρκησα Θουκ. 1, 64, π. παρκ. μτχ. ἐκ-πεπολιορ-

κημένος Ἴσοκ. 14, 26, π. ἀορ. ἐπολιορκήθην Θουκ. 4, 39, π. μελ. πολιορκηθήσομαι Ξεν. Ἑλλ. 4, 8, 5, μ. μελ. ἀντί παθ. πολιορκήσομαι Θουκ. 3, 109. Παρ. πολιορκητέος.

Πολι-ορκέω (ὡς ἀνωτ.) Ἡρ. 8, 28, μτγ. πολιορκέων Ἀριστ. σφ. 685, παρατ. ἐπολιόρκεε Ἡρ. 1, 17, -κεον, 8, 52.

Πολιτεύω (κάμνω τινά πολίτην, εἶμαι ἢ ζῶ ὡς πολίτης), ἀττ. Θουκ. 2, 37, μελ. -εύσω Ξεν. Ἑλλ. 2, 3, 2, ἀορ. ἐπολίτευσα Θουκ. 2, 65, π. παρκ. πεπολίτευμαι Ἴσοκ. 16, 45, π. ἀορ. ἐπολιτεύθην Ξεν. ἀπομν. 4, 4, 16. Μέσ. ἀποθ. πολιτεύομαι Ἀνδοκ. 2, 1, σπάν. π. τραγ. εὐκτ. -εῦοιτο Εὐρ. ἀποσπ. 21, 2, παρατ. ἐπολιτεύοντο Θουκ. 2, 15, μελ. πολιτεύσομαι Ἀριστ. ἰππ. 1365, Ξεν. π. Ἀθην. 3, 9, ἀορ. ἐπολιτευσάμην Ἀνδοκ. 2, 10 ἴδε πολίζω.

Πομπεύω (συνοδεύω τινά, παρακολουθῶ ὡς πομπός, ὁδηγῶ) Δημ. 268, 25, μελ. πομπεύσω Δουκ. ἐτ. διαλ. 12, 2, ἀορ. ἐπόμπευσα Ἀθην. 11, 472, παρκ. πεπόμπευκα Ἡρακλειδ. ἀλληγ. Ὀμ. 449.

Πομπεύω (ὡς ἀνωτ.), παρατ. πόμπευον Οδ. ν, 422, θαμ. πομπεύεσκε Θεοκρ. 2, 67 ἴδε πέμπω.

Πορ-έω (κοπιάζω, ἀγωνίζομαι, στενοχωροῦμαι) Πλατ. πολ. 531, παρατ. ἐπόνουν Θουκ. 4, 96, μελ. πονήσω Ἴσοκ. 4, 186, καὶ πονέσω Ἀριστοτ. μηγ. 25, Π. Δ. Ἡσαί. 19, 10, ἀορ. ἐπόνησα Θουκ. 6, 104, καὶ ἐπόνεσα Π. Δ. Ἱερ. 5, 3, παρκ. πεπόνηκα Ξεν. Κυρ. 4, 5, 22, ὑπερσ. ἐπεπονήκει Θουκ. 7, 38, π. παρκ. πεπόνημαι Πλατ. Φαιδρ. 232, π. ἀορ. ἐπονήθην Πλουτ. Θεμιστ. 17, ἀλλ' ἐξ-επονήθην Θουκ. 6, 31. Μέσ. πονούμενος, 4, 59, μελ. μετβ. κατα-πονήσομαι Δ. Σικ. 11, 15, ἀλλὰ πονέσομαι Δουκ. ὄν. 9, ἀορ. ὑποτ. δια-πονήσεται Ξεν. ἰππ. 5, 10, ἀπαρ. -ήσασθαι Πλατ. Φιλ. 15 καὶ ἀντί μέσ. π. ἀορ. μτγ. διαπονηθεῖς Ἴσοκ. 15, 267, παρκ. πεπόνηγται Πλατ. Φιλ. 58. Παρ. πονητέον Ἴσοκ.

Πορ-έω (ὡς ἀνωτ.), α. πλ. ὄωρ. πονέσμε Βίων 7, 11, μελ. πονέσω Ἰπποκρ. 4, 512, ἀορ. ἐπόνεσα, 5, 696, πόνησα Πινδ. Ν. 7, 36, ὄωρ. ἐπόνεσα Θεοκρ. 15, 80, ἐξ- Πινδ. Π. 4, 236, π. παρκ. ὄωρ. πεπόναμαι, Π. 9, 93, π. ἀορ. ὄωρ. ὑποτ. ποναθή, Ο. 6, 11, μτγ. θηλ. ποναθεῖτο Εὐρ. Ἑλ. 1509. Μέσ. ἀποθ. πονέομαι, προ-πονεόνται Στοδ. ἀνθ. 29, 59, ἀπαρ. πονέεσθαι Ἰλ. κ, 116, μτγ. -οόμενος Ἀριστ. εἰρ. 954, ἰων. -εόμενος Ἰλ. ν, 288, παρατ. ἰων. ἐπονεύμην Ορφ. Ἀργ. 960, -εῖτο Ἰλ. σ, 413, πονεῖτο, ι, 12, μελ. πονήσομαι Οδ. χ, 377, ἀορ. πονήσατο Ἰλ. ι, 348, μετοχ. -ησάμενος Οδ. ι, 250, παρκ. ἰων. πεπονέαται Ἡρ. 2, 63, μτγν. ἐπ. -εῖαται Ἀρατ. 82, ὑπερσ. πεπόνητο Ἰλ. ο, 447, γ. πλ. ἰων. -ήατο Ἀπολ. Ρ. 2, 263 καὶ πονεῖατο (ἄλλ. -νεῖαθον) Ορφ. Ἀργ. 770 ἴδε πένομαι.

Ποντώ (πέλαγός τι κάμνω, πλημμυρῶ), ἀορ. ἐπόντωσα Νικ. Δαμασκ. συναγ. 445, π. ἀορ. ποντώθη Κ. Σμ. 14, 604 ἴδε πατέω καὶ βαθύνω.

Ποππύζω (κάμνω διὰ τοῦ στόματος ἤχόν τινα πόπ, πόπ, ὡς ἐπὶ τοῦ φιλήματος) καὶ ποππυλιάζω, ὄωρ. ποππυλιάσδει (ἄλλ. ποππυλιάζει) Θεοκρ.

5, 89, ποππύζουσιν Ἄριστ. σφ. 626, ἀπαρ. ποππύσδεν Θεοκρ. 5, 7, παρατ. πόππυζε Ἄνθ. 5, 245, π. ἀορ. ποππυσθεῖη Πλατ. Ἄξ. 368. ῥίζα πεποιημ. ποπ-, ποππ-, ποπ-ίζω (ὅπερ ἐκ τοῦ ἔποψ τινές παράγουσι), ποππύζω=ποππ-ύσδω ὄμρ. πόππ-υσμα, ποππ-υσμός, ποππ-υλ-ιάζω.

Πορ-εῖν, ἀορ. 6. ἔπορον (πορίζειν, παρέχειν χαρίζειν) ἰλ. ρ, 196, πόρον, π, 185, ὑποτ. πόρω, ψ, 893, εὐκτ. πόροι Οδ. τ, 413, πόροιεν Σοφ. Οἱ. Κ. 1124, προστ. πόρε ἰλ. ι, 513, ἀπαρ. πορεῖν Σοφ. Οἱ. τ. 1255, πορέειν Νικ. ἀλ. 350 καὶ μετ' ἀναδιπλ. πεπορεῖν (ἄλλ. πεπαρεῖν) Πινδ. Π. 2, 57, μτχ. πορών, ἰ. 4, 39, ἰλ. π, 178, ἀοριστ. α. ἔπρωσεν=ἐμοίρασε Σουῖδ. π. παρακ. πέπρωται ἰλ. σ, 329, Αἰσχ. Πρ. 815, καὶ πεζ. μτγν. Πλούτ. Νικ. 9, Δ. Ἄλ. 4, 2, μτχ. πεπρωμένος Πινδ. Π. 6, 27, πεπρωμένα Αἰσχ. Πρ. 518, τὸ πεπρωμένον ἰλ. γ, 309, ὑπερσ. ἐπέπρωτο Λουκ. Ζεὺς ἔλεγχ. 14, πέπρωτο Ησ. θε. 464· ἴδε πειράω.

Πορ-εύω (διαβιδάζω, παρέχω, προμηθεύω) σπαν. καὶ ἀμτθ. μτχ. -εύων Πλατ. νόμ. 893, μελ. πορεύτω Θουκ. 4, 132, ἀορ. ἀπαρ. πορεῦσαι Πλατ. Φαιδ. 107. Μέσ. πορεύομαι Θουκ. 1, 133, παρατ. ἐπορεύοντο, 3, 91, μελ. -εύσομαι Ξεν. ἀν. 3, 4, 46, καὶ σπαν. πορευθήσομαι Ἄλεξανδ. Π. Δ. Βασιλ. Γ. 14, 2, π. ἀορ. ἐπορεύθη Θουκ. 1, 26 καὶ μτγν. μ. ἀορ. ἐν. συνθ. ἐν-επορευσάμην Πλατ. ἐπιστ. 2, 313, μτχ. προπορευσάμενος (ἄλλ. -όμενος) Πολυβ. 2, 27, παρκ. πεπόρευμαι Πλατ. πολιτ. 266. Παρ. πορευτέος Πλατ.

Πορ-εύω (ὡς ἀνωτ.) Εὐρ. Ορ. 949, ἀπαρ. -εύειν Πινδ. Ο. 3, 25, παρατ. ἐπόρευον Σοφ. Τρ. 560, μελ. πορεύσω Εὐρ. Φοιν. 985, Ἄριστ. εἰρ. 126, ἀορ. ἐπόρευσα Εὐρ. Μηδ. 363, πόρευσαν Πινδ. Ν. 7, 29, ἐπόρ- Σοφ. Οἱ. Κ. 1602. Μέσ. πορεύομαι Αἰσχ. Πρ. 570, παρκ. πεπόρευμαι Ἰπποκρ. 9, 230, κτλ. Πορ. πορευτός Αἰσχ. Ἄγ. 287· ἴδε πειράω.

Πορθέω (καταστρέφω, κατεδαφίζω, ἐρημώνω) ὄμαλ. π. πεζ. παρατ. ἐπόρθεον ἰλ. δ, 308, ἐπόρθεε Πρ. 1, 162, πόρθεον Οδ. ζ, 264, ἀορ. πόρθησε Πινδ. Ν. 4, 26. Παθ. παρατ. ἐπορθέετο Πρ. 1, 84· ἴδε πέρθω.

Πορ-ίζω (ἐπινοῶ, ἐφευρίσκω, παρέχω) Θουκ. 8, 46, παρατ. ἐπόριζον, 7, 18, μελ. ποριῶ, 6, 29, ἀορ. ἐπόρισα Ἰσοκ. 15, 113, παρκ. πεπόρικα Πλατ. Φιλ. 30, π. παρκ. πεπόρισμαι Ἰσοκ. 15, 278, ὑπερσ. ἐπεπόριστο Θουκ. 6, 29, π. ἀορ. ἐπορίσθη Ξεν. ἀπομν. 2, 7, 12. Μέσ. πορίζομαι Πλατ. συμπ. 191, μελ. ποριοῦμαι Θουκ. 7, 15, μτγν. -ίσομαι Δ. Σικ. ἀποστ. Διβ. 38—39, ἀορ. ἐπορισάμην Θουκ. 4, 9, π. παρκ. ἀντί μέσ. πεπόρισμαι Λυσ. 29, 7, ὑπερσ. ἐπεπόριστο Πολυβ. 8, 28. Παρ. ποριστέον Ἄριστοτ.

Πορ-ίζω (ὡς ἀνωτ.) Ὅμ. ἐπιγρ. 14, 10, π. ἀορ. ὄμρ. ἐπορίχθη Πυθαγ. ἐπιστ. 4, μτχ. ποριχθέντα Λυσ. π. Ἰαμβλίχ. 160· ἴδε πειράω.

Πορπάζω (θηλυκῶνω, κουμβῶνω) καὶ πορπάω, ἀορ. ἐπόρπασα, προσ. πόρπασον Αἰσχ. Πρ. 61, παρκ. πόρπαχ' Εὐρ. Φοιν. 1127. Μέσ. ἐμ-πορπόομαι, ἀπαρ. ἐμ-πορποῦσθαι Π. Δ. Μακκ. Α. 14, 44 καὶ ἐπι-πορποῦνται Δ. Σικ. 5, 30, μτχ. περι-πορπῶμενοι Ἄππ. Ἰδρ. 42, π. παρκ. ἀντί μέσ. πεπορπημένος Σχολ. Εὐρ. Ἐκ. 915, ἐν συνθ. ἐμ-πεπορπημένος Λυκούργ. 40, ὑπερσ. ἰων. γ. πλ. ἐν-επεπόρπητο Δ. Κασ. 62, 2, καὶ ἐν-επορπέατο

Ηρ. 7, 77, ἄορ. ἐν-επορπήσατο Πολύκιν. 8, 16. Παρ. προσ-πορτός Αἰσχ. Πρ. 144. ἴδε πειράω.

Πορσαίνω (προμηθεύω, ἐτοιμάζω, κατορθώνω) καὶ πορσύνω -ουσι Σοφ. Οἱ. Κ. 341, μτχ. -νων Αἰσχ. Ἄγ. 1374, -αίνων Πινδ. Ι. 6, 8, παρατ. πόρσυνε, Π. 4, 278, πορσαίνεσκον=διηγείρον Ησυχ. ἄορ. ἐπόρσυνεν Εὐρ. Ηλ. 625, μτχ. πορσύνας Σοφ. Οἱ. τ. 1476, μελ. πορσυνῶ, Αἴ. 1398, ὄωρ. πορσανέεις Ἀπολ. Ρ. 3, 1128, πορσανέουσι, 3, 1123. μτχ. πορσυνέουσα Ιλ. γ, 411. Παθ. πορσύνεται Αἰσχ. Ἄγ. 1251, παρατ. πορσύνετο Ἀπολ. Ρ. 1, 802, ἐπορσύνοντο Αἰσχ. Περ. 375. ἴδε πόρω καὶ πειράω.

Ποτάομαι (πέτομαι, ἵπταμαι, πετώ) Αἰσχ. Ἄγ. 977, Ἀριστ. ὄρν. 251, αἰολ. β. πρόσ. πότη (=πότῃαι) Σαφρ. 20, γ. πλ. ποτῶνται Ιλ. β, 462, καὶ ποτέονται Οδ. ω, 7, ἐκ-ποτέονται Ιλ. τ, 357, ὑποτ. ποτέωνται Ἀρατ. 916, προστ. ποτάσθω Αἰσχ. ἰκ. 656, μτχ. ποτώμενος, Ἄγ. 576, καὶ ποτώμενα Θεοκρ. 29, 30, παρατ. ἀμφ-εποτάτο Ιλ. β, 315, ἐπ-εποτώμεν Ἀνθ. 9, 88, γ. πλ. ποτῶντο Ιλ. μ, 287 καὶ ποτέοντο Ησ. θε. 697, μελ. ποτήσαι Μοσχ. 1, 145, π. παρκ. πεπότῃμαι Οδ. λ, 222, Ἀριστ. νεφ. 319, γ. πλ. ἐπ. -έται Ιλ. β, 90, καὶ ὄωρ. πεπόταμαι Εὐρ. Ηλ. 177, ἐκ-πεπότασαι Θεοκρ. 2, 19, πεπόταται Αἰσχ. Περσ. 669, πεποτήαται (=πεποτήνται) Ιλ. β, 90, ἀπαρ. -ῆσθαι Ἀριστ. ὄρν. 1445, ὑπερσ. πεπότητο Ησ. ἀσπ. 148, π. ἄορ. ἐξ-εποτήθη Κ. Σμ. 4, 443, εὐκτ. ὄωρ. ποταθεῖην Ἀριστ. ὄρν. 1338. ἴδε πέταμαι.

Ποτι-στάζω· ἴδε στάζω.

Ποτι-χρίμπτεται· ἴδε προσχρίμπτομαι.

Πραγματεύομαι (ἔχω ἀσχολία, κοπιᾶζω, καταγίνομαι, συγγράφω) Πλατ. Πρωτ. 361, παρατ. ἐπραγματευόμην Ἰσοκ. 12, 2, μελ. μτγν. πραγματεύομαι Ἰωσ. ἀρχ. 11, 7, ἄορ. ἐπραγματευσάμην Ξεν. οἰκ. 10, 9, καὶ σπαν. π. ἄορ. ἀντί μέσ. ἐπραγματεύθην Ἰσοκ. 12, 249, π. παρκ. ἀντί ἐνερ. πεπραγματεύμαι, 11, 1, Πλατ. Φαιδ. 100, ἀλλὰ παθ. Παρμ. 129, Αἰσχίν. 1, 167. Παρ. πραγματευτέον.

Πραγματεύομαι (ὡς ἄνωτ.), ἰων. ἄορ. ἐπρηγματευσάμην Ἰπποκρ. 1, 578, π. ἄορ. ἀντί μέσ. ἐπρηγματεύθην, μτχ. πρηγματευθεῖς Ηρ. 2, 87. Παρ. πραγματευτέον Ἀριστοτ.

Πράσσω (περάω, διαπεράω, περαίνω, διαπράττω, κάμνω) Ἀντιφ. 2, γ, 5, Θουκ. 4, 114, μτγν. ἀττ. πράττω Πλατ. ἀπολ. 28, Ἰσοκ. 8, 136, παρατ. ἔπρασσον Θουκ. 1, 57, καὶ ττον Ἀνδοκ. 2, 9, Πλατ. Λαχ. 179, Λυσ. 7, 14, Ἰσοκ. 17, 46, μελ. πράξω Ἀντιφ. 2, γ, 11, ἄορ. ἐπράξα 2, β, 3, παρκ. πέπρᾶχα Ξεν. Κυρ. 3, 1, 15, μτγν. ἀμτβ. Πλουτ. Σερτ. 3, Ἀριστοτ. ῥήτ. Ἀλεξ. 35, 12, ὑπερσ. μετβ. ἐπεπράχει Ξεν. Ἑλλ. 5, 2, 32, παρκ. β. πέπραγα Πλουτ. πολ. 603, μετβ. -ᾶσιν Ἀριστοτ. οἰκ. 2, 1, 10, ὑπερσ. ἐπεπράγειν Θουκ. 2, 4, πεπρᾶγότες εἶεν Ξεν. Ἑλλ. 1, 4, 2, π. παρκ. πέπραγμαί Θουκ. 3, 71, ὑπερσ. ἐπέπρακτο Ἀνδοκ. 2, 14, π. ἄορ. ἐπράχθην Ἰσοκ. 12, 61, π. μελ. πραχθήσομαι Λυσ. 12, 76, μετ' ὄλ. μελ. πεπράξομαι Δημ. 19, 74, δια- Πλατ. Γοργ. 510, μ. μελ. ἀντί παθ. πράζεται, πολ. 452. Μέσ. πράσσομαι

ἡ -ττομαι, Πρωτ. 328, μελ. πράζομαι Ξεν. Ἑλλ. 6, 2, 36, ἀορ. ἐπραζάμην Θουκ. 4, 65, παρκ. δια-πεπραγμένοι εἰσὶ Δημ. 35, 26, ὑπερσ. ἐπεπραγμην, 29, 2. Παρ. πρακτέος Πλατ.

Πράσσω (ὡς ἀνωτ.) Αἰσχ. Εὐμ. 928, Σοφ. Ηλ. 618, μτγν. ἀττ. πρᾶττω Ἀριστ. ὄρν. 800, πράσσει Ὀμ. βατρ. 185, Πινδ. Ν. 4, 26, ἰων. πρήσσω Οδ. ν, 83, Ὀμ. ὕμν. Ἑρμ. 203, δωρ. γ. πλ. πράσσουντι Πινδ. Ο. 3, 7, ὑποτ. πρήσσωμεν Οδ. ο, 219, προστ. πρᾶσσε Εὐρ. Φοιν. 403, μτχ. πρήστων Ηρ. 7, 58, παρατ. ἔπρασσον Πινδ. Ν. 3, 46, Αἰσχ. Ηρ. 457, Σοφ. Οἰ. Κ. 272, -ττον Ἀριστ. πλ. 29, ἔπρησσον Ηρ. 4, 406, θαμ. πρήσσεσκον Οδ. θ, 259, μελ. πρήξεις τ, 324, Ησ. ἔρ. 400, ἀορ. ἔπραξα, ἔπρηξας Ἰλ. π, 357, παρ-ἐπρήξεν Ηρ. 5, 45, ἔπρηξαν 3, 58, ὑποτ. δωρ. ἀμ-πράζωντι Ἐπιγρ. εὐκτ. δια-πρήξαιμι Οδ. ξ, 197, ἀν-πράξειεν Ἐπιγρ. ἀπαρ. πράξειν Σοφ. Οἰ. Κ. 394, ἀπαρ. πρήξαι Ἰλ. α, 562, μτχ. πράξας Αἰσχ. Εὐμ. 469, δωρ. πράξαις Πινδ. Ο. 8, 73, παρκ. πέπρηχα, ἀπαρ. -έναι Ηρ. 5, 106, παρκ. β. πέπραγα Πινδ. Π. 2, 73, καὶ πέπρηγα, ἀπαρ. -έναι Ηρ. 2, 172, μτχ. πεπραγότες Μενανδρ. ἀποστ. 75, π. παρκ. πέπρηγμαί, μτχ. -ένος Ηρ. 9, 1, π. ἀορ. ἐπρήχθην, 3, 138. Μέσ. πράσσομαι Εὐρ. Φοιν. 1654, δια-πρήσσειται Ἰπποκρ. σ. 375, 50, ἀπαρ. δια-πρήσσεισθαι Ηρ. 2, 2, μτχ. πρησσομένα, 2, 162, μετ' ὀϊ. μελ. πεπράζεται Εὐρ. Ηρακλ. 980, μ. ἀορ. πράξαοθ' Πινδ. Π. 3, 205, συν-επρήξαντο Ηρ. 5, 94, εὐκτ. δια-πρήξαιτο Ἰπποκρ. ἀπαρ. ἐκ-πρήξασθαι Ηρ. 7, 158, μτχ. δια-πρηξάμενος, 1, 2, μελ. ἐκπρήξομαι, μτχ. -όμενος, 7, 158. Ἴδε πιπράσσω.

Πρατιστεύω ἴδε πρωτιστεύω.

Πραῦ-ν-ω (καταπραῦνω, ἡμερώνω, μαλακώνω) Ξεν. ἰππ. 9, 6, παρατ. ἐπραῦνεν Ἰσοκ. 4, 47, ἀορ. ἐπραῦνα, μτχ. πραῦνας Πλατ. πολ. 572. Παθ. πραῦνεται Ἀριστοτ. Ι. Ζ. 8, 28, 42, ἀορ. ὑποτ. πραῦνθη, πολ. 440, μελ. μτγν. πραῦνθήσομαι Γαλην. 13, 478, παρκ. πεπραῦσμένος Αἰλ. Ι. Ζ. 4, 46. Μέσ. ἀντί ἐνερ. ἐπ. ἀορ. πρηῦνατο Nov. 29, 276.

Πραῦ-ν-ω (ὡς ἀνωτ.), ἰων. πρηῦνει Ησ. θε. 254, ἀπαρ. πρηῦνειν, ἔρ. 795, ἀορ. ἐπρηῦνεν Ομ. ὕμν. Ἑρμ. 417, προστ. πρᾶῦνον Αἰσχ. Περ. 937. Παθ. πρηῦνόμενος Ηρ. 2, 25, μ. ἀορ. πρηῦνατο Nov. 29, 276. Ρίζα πρα-, πρᾶ-ος (=πρά-ιος), πρα-ύ-νω, ἰων. πρη-ύ-νω, πρα-ύς, πρα-ότης, πρί-ναμ=εὐφραίνω, κηλῶ σανσφρ.

Πρέπω (λάμπω, διαλάμπω, διακρίνομαι, ἐξέχω, ἀρμόζω, ταιριάζω) Πλατ. νόμ. 775, παρατ. ἔπρεπον Ξεν. ἀν. 1, 9, 6. μέλ. σπᾶν. πρέψω Πλατ. πολ. 269, ἀορ. σπᾶν. ἔπρεψα, Χαρμ. 158. Συνηθέστ. ἀπρόσ. πρέπει Θουκ. 7, 68, Πλατ. Πρωτ. 342, Ἀντιφ. 3, γ, 9.

Πρέπω (ὡς ἀνωτ.) Πινδ. Π. 10, 67, παρατ. ἔπρεπε Ἰλ. μ. 104, μελ. πρέψω Αἰσχ. Εὐμ. 995. Κατὰ Βούτμαν. τὸ πρέπω εἶνε συγγενί. τῷ πείρω, κατ' ἄλλ. ρίζα αὐτοῦ εἶνε πρε=πρὸ προθέσ. πρέ-πω, πρέ-πει, πρεπ-ώδης.

Πρήθω ἴδε πῖμπρημι.

Πρηνίζω (ρίπτω τινὰ πρηνῆ, κρημνίζω), ἀορ. ἐπρήνιξε Ζων. ἀπ-επρήνιξε Nov. Δ. 18, 274, π. ἀορ. πρηνιχθῆναι ὡς. μτχ. πρηνιχθεὶς Ἀνθ. 7,

532. Πρίξα πρα—προ (πρώην=πράν δωρ.), πρα-ν, πρην-, πρην-ίζω, πραν-ής, πρην-ής=προ-nus λατ. pra-vanas σανσκρ. πρη-νηδόν. Κατ' ἄλλ. εἶνε σύνθ. ἐκ τῆς προ- καὶ αν ἢ ην ἐν συνθ. ἀπα σανσκρ.=φρόμα ἢ ρίς, πρόσσωπον, ἐξ οὗ τὸ ἡμέτ. ἡνίον· ὅθεν πρηνής=ὁ προκεκλιμένον ἔχων τὸ πρόσσωπον.

Πρήσσω· ἴδε πράσσω.

Πρέσθαι (ἀγοράσαι) ἀπαρ. τοῦ ἀορ. ἐπριάμην (α) Θουκ. 6, 98, ὑποτ. πρίωμαι Δημ. 37, 37, εὐκτ. πριαίμην Ξεν. ἀπομν. 2, 5, 3, ἀπαρ. πρίασθαι Δυσ. 19, 29, μτχ. πριάμενος Ἀντιφ. 5, 47.

Πρίασθαι (ὡς ἀνωτ.) Εὐρ. Μηδ. 233, ἀπαρ. τοῦ ἀορ. ἐπριάμην Κωμ. ἀποσπ. 2, 723, πριάμην Οδ. α, 430, ἐπρία (=ἐπρίασο) Ἀριστ. σφ. 1440, δωρ. ἐπρία Κραμ. Ἀν. Ὀξ. 3, 241, ἐμ-πρίατο Κερκυρ. ἐπιγρ. ὑποτ. πρίωμαι Ἀριστ. Ἀχ. 812, εὐκτ. πριαίμην Σοφ. Ἀντ. 1171, προστ. πρίασο Ἀριστ. Ἀχ. 870, καὶ πρίω, 34, δωρ. πρία Ἐπιχ. 93, μτχ. πριάμενος Ηρ. 1, 196· ἴδε πιπράσκω.

Πρίζω· ἴδε πρίω.

Πρίω (πριονίζω, τρίζω σφίγγων τοὺς ὀδόντας) Ἀριστοτ. θαυμ. ἀκουσμ. 2, 9, 6, καὶ πρίζω Πλατ. Θεαγ. 124, παρατ. ἔπριον Λουκ. Ἰσ. συγγρ. 51, ἐξ- Θουκ. 7, 25, ἀορ. ἔπρισα, 4, 100, παρκ. μτχ. ἐμ-πεπρικῶς Δ. Σικ. 17, 92, π. παρκ. δια-πέπρισμαί Πλατ. συμπ. 193, π. μελ. μτχ.ν. πρισθίσεται Αἰν. τακτ. 19. Μέσ. πρίομαι, πρίη Λουκ. ἐτ. διαλ. 12, 2, μελ. πριεῖται (ἄλλ. πρίηται ἀορ.) Πλουτ. ἠθ. 1099.

Πρίω (ὡς ἀνωτ.) Ἰπποκρ. 6, 480, προστ. πριε Σοφ. ἀποσπ. 777, Ἀριστ. βατρ. 927, ἀορ. ἐπρισα Ἰπποκρ. 3, 242, ἀπ-ἐπρισα Ἀνθ. 11, 14, π. παρκ. πέπρισμαί Ἰπποκρ. 3, 242, ἐκ- Ἀριστ. εἰρ. 1135, π. ἀορ. ἐπρισθην, μτχ. πρισθίς Σοφ. Αἴ. 1030. Μέσ. πρίομαι Βαδρ. 28, 8, δωρ. μτχ. πριόμενα Ἀνθ. 9, 77. Παρ. πριστό; Οδ. σ, 196. Πρίξα πρι-, πρί-ω, πρί-ζω, πρί-σις, πρί-σμα, πρι-στήρ, πρι-στής.

Προ-αγορεύω (προλέγω), παρατ. προ-ηγόρευον Θουκ. 2, 13, μελ. προ-ερῶ 1, 29, ἀορ. προ-ηγόρευσα Ηρ. 1, 125, Κωμ. ἀποσπ. 4, 247, παρκ. προ-ηγόρευσα Δημ. 11, 20, π. παρκ. μτχ. προ-ηγορευμένος Ξεν. ἀπομν. 1, 2, 35, μ. μελ. ἀντι παθ. προ-αγορευέσεται (ἄλλ. -εύεται) Ξεν. ἵππαρχ. 2. 7. Παρ. προ-αγορευτέον Ἀριστοτ. ἰδ' ἀγορεύω.

Προ-άγω· ἰδ' ἄγω.

Προ-απορέω· ἰδ' ἀπορέω.

Προ-θεωρέω (προπαρατηρῶ, προεξετάζω), μτχ. ἰων. προθεωρεῦντες Ἰπποκρ. ἴδε

Προ-θυμέομαι (ἔχω προθυμίαν) ἀποθ. Θουκ. 5, 59, παρατ. προθύ-

(α) Τοῦ ῥήματος τούτου εὐχρ. μόν. εἶνε ὁ ἀορ. ἐπριάμην, τοὺς ἐκ ἄλλου χρόνου; ἀνεῖλεται ἐκ τοῦ ὠνέομαι.

μοῦντο, 4, 12, Πλατ. πολ. 402, προεθυμείτο, Κρατ. 395, ἔετο Ηρ. 9, 28, μ. μελ. προθυμήσομαι Ξεν. Κυρ. 2, 3, 3, π. μελ. ἀντί μέσ. προθυμηθήσομαι Δυσ. 25, 17, π. ἀορ. ἀντί μέσ. προθυμηθήην Θουκ. 5, 17. Παρά δὲ Θεόδωρ. Στουδ. σ. 225 εὐρίσκεται ἕνερ. παρατ. συμπροθυμοῦσαν ἰδ' ἐνθυμέομαι.

Προ-ἴσσομαι (προτείνω τὴν χεῖρα, ζητῶ), ἀπλ. μόν. π. Ἀρχιλ. 130, μελ. κατα-προΐξομαι, 32, ἀττ. κατα-προΐξει Ἀριστ. Θεσ. 566, ἀπαρ. προΐξεσθαι Ηρ. 3, 96, ἀορ. κατ-επροΐξατο Πλουτ. ἡθ. 10· ἴδε ἰκνέομαι.

Προ-νοέω ἴδε νοέω.

Προ-ξενέω (εἶμι πρόξενός τινος), διὰ τὴν αὐξ. παρατ. προϋξένεις Δημ. 18, 82, ἀορ. προϋξένησαν Σοφ. Οἰ. τ. 1483.

Προ-οδοιοπέω (προπορεύομαι τῆς ὁδοῦ), διὰ τὴν αὐξ. παρκ. προ-οδοιορηκότες Λουκ. Ἑρμοτ. 27 ἴδε ὁδοιοπέω.

Προ-οδοποιέω (βαδιζῶν ἐμπρὸς ἑσάξω τὴν ὁδόν, προετοιμάζω), διὰ τὴν αὐξ. παρκ. προ-ωδοπεποιημένος Ἀριστοτ. πολ. 2, 9(6), 8 ἴδε ὁδοποιέω.

Προ-ομιιάζομαι (κάμνω ἑναρξίν) ἀποθ. μέσ. Πλατ. Δαχ. 178, μελ. ἄσομαι Ξεν. ἀπομν. 4, 2, 3, ἀορ. προ-ομιιάσάμεθα Πλατ. νόμ. 724, π. παρκ. πεπροομιιάσμαι Λουκ. Νιγρ. 40, καὶ μτχ. συνηρ. πεπροομιιάσμένον Ἀριστοτ. μεταφ. 2, 1, 5. Τὸ δ' ἕνερ. προ-ομιιάζω εἶνε μτγν. Ἀνθ. 1, 114 κτλ. ἴδε οἰακίζω.

Προ-αγανακτέω (ἀγανακτῶ ἔτι), μτχ. ἰων. προσ-αγανακτεῦντες Ἰπποκρ. ἔπιστ. 1285, 20. Τὸ δὲ ἀγανακτέω θεωρεῖται σύνθ. ἐκ τοῦ ἄγαν καὶ ἄχθομαι.

Προσ-άγω ἴδ' ἄγω.

Προσ-άπτω ἴδε ἄπτω.

Προσ-ελέω ἢ ὀρθότ. προσελέω (προπηλακίζω, καταφρονῶ), μόν. ἐν. προσελοῦμεν Ἀριστ. βατρ. 730, μετοχ. παθ. προστελούμενος Αἰσχ. Πρ. 438. Εἶνε σύνθ. τὸ προσελέω ἐκ τῶν προθ. πρό, ἐς καὶ ἔλος, ἢ εἰλέω κατ' ἄλλ.

Προσ-κυνέω (τὴν χεῖρα φέρω εἰς τὸ στόμα καὶ τὴν φιλῶ, λατρεύω, σέβομαι), μελ. προσκυνήσω Πλατ. πολ. 469, ἀορ. προσεκύνησα Δημ. 19, 442, παρκ. προσκεκύνηκα Δ. Κασ. 62, 23, π. μελ. προσκυνηθήσομαι Ψευδο-Καλλισθ. 1, 33 ἴδε κυνέω.

Προσ-ρέμω ἴδε νέμω.

Προσ-ποιέω ἴδε ποιέω.

Προσ-χρίμπτομα: (μεθ' ὀρμῆς ἐγγίζω τι, προσβάλλω), καὶ δωρ. ποτι-χρίμπτεται Αἰσχ. Ἐπτ. 84, εὐκτ. ποτι-χρίμπτοιτο Ορφ. λιθ. 53 ἴδε χρίω.

Προτι-βάλλω ἴδε βάλλω.

Προτι-ειλεῖν ἴδε εἰλέω.

Προτι-εἶποι ἴδε εἶπα.

Προτι-μυθήσασθαι ἴδε μυθέω.

Προτι-όσσεσθαι ἴδε ὄσσομαι.

Προυσ-ελέω ἴδε προσελέω.

Προ-φασίζομαι (προτείνω πρόφασιν) Ξεν. ἀν. 3, 4, 25, παρατ. προύφασίζετο Θουκ. 4, 90, μελ. -ιοῦμαι Αἰσχίν. 3, 24, μετν. -ίσομαι Σχολ. Ἀριστ. Ἐκκλ. 1019, ἀορ. προεφασισάμην Δ. Κασ. 59, 26, συνηρ. προύφασισάμην Θουκ. 5, 54, Ἰσαΐ. 3, 45, π. ἀορ. προεφασίσθη Δ. Κασ. ἀποσπ. 57, 72, μετν. προφασισθὲν Θουκ. 8, 33. Παρ. προφασιστόν Ἀριστοτ. ἴδε φημί.

Προ-φητεύω (προλέγω τὰ μέλλοντα, ἐρμηνεύω τὰς θείας γραφάς) Ἀριστοτ. κόσμ. 4, 2, παρατ. ἐπροφήτευσον Π. Δ. Ἱερ. 23, 24, προεφήτευσον Βασιλ. Γ. 48, 29, ἀορ. προεφήτευσα Μενανδ. ῥητ. 364, Ν. Δ. Ματθ. 7, 22, ἐπροφήτευσα Π. Δ. Ἀριθμ. 11, 26, π. παρκ. μετν. προπεφήτευσθαι Κλ. Ἀλ. σ. 604, ὑπερσ. προ-πεφήτευτο Εὐσεβ. κ. Ἱεροκλ. 4 ἴδε φημί.

Πρῶσαι ἴδ' ὠθέω.

Πρωτιστεύω (εἶμαι πρῶτος, πρωτεύω) καὶ ὄωρ πρατιστεύω Ἐπιγρ. ἀορ. μετν. πρατιστεύσας ὡς. ῥίζα προ-, πρό-τερος, πρῶ-τος (=πρό-τατος) =πρᾶ-τος ὄωρ =πρᾶ-θα-μας σανσκρ. =prī-ṁus λατ. πρῶτ-ιστος, πρωτιστεύω, ὄωρ. πρατ-ιστεύω.

Πταίρω ἴδε πτάρω.

Πταίω (προσκόπτω, φταίω) Θουκ. 4, 122, μελ. πταίσω Δημ. 2, 20, ἀορ. ἔπταισα 48, 286, παρκ. ἔπταικα Ἀριστοτ. ῥητ. Ἀλεξ. 3, 33, προσ- Ἰσοκρ. 6, 82, π. ἀορ. ἐπταίσθην Λουκ. Δημων. 7. Παρ. ἄ-πταιστος Ξεν. ἴδε πτάρνυμαί.

Πταίω (ὡς ἀνωτ.), παρατ. ἐπταίεν Ἱπποκρ. 3, 414, προσ- Ηρ. 5, 62, παρκ. ἔπταικα Κωμ. ἀποσπ. 4, 264. Παρ. εὐ-πταίστος Ἱπποκρ. 1, 78 ἴδε παίω, ἄλλοι ὅμως οὐχὶ πιθανῶς θεωροῦσιν αὐτοῦ ῥίζαν πετ- τοῦ πέταμαι, πταίω (=πετ-αίω).

Πτάρ-ρνυ-μαι (φταιρνίζομαι) Ξεν. ἀν. 3, 2, 9, καὶ πτάρω (ἄλλ. πταίρω) Ἀριστοτ. προβλ. 33, 4, 3, ἀορ. α. ἔπταρα, μετν. πτάραντες Ἀριστοτ. προβλ. 33, 16, ἀορ. β. ἔπταρων Αἰλ. ἀποσπ. 74, προστακτ. πτάρε Πλατ. συμπ. 185, π. ἀορ. β. μετν. πταρεῖς Ἀριστοτ. προβλ. 8, 8.

Πτάρνυμαί (ὡς ἀνωτ.) Κωμ. ἀποσπ. 4, 38, μελ. πταρῶ Ἱπποκρ. 8, 484, ἀορ. β. ἔπταρων Οδ. ρ, 541, Ἀριστ. βατρ. 647, ἐπ-ἔπτаре Οδ. ρ, 545, ὑποτ. πτάρη Ἱπποκρ. 8, 484, ἀπαρ. πταρεῖν Ηρ. 6, 107, μ. ἀορ. ὑποτ. πταρῆται Ἱπποκρ. 1, 466, π. ἀορ. β. ἐπτάρην, ὑποτ. πταρῆ Ἀνθ. 11, 268, μετν. πταρεῖς Ἱπποκρ. 5, 214. τὸ δ' ἕνερ. πτάρνυμι εἶνε μετν.

ῥίζα πεποιημ. πτερ- ἢ πταρ-, πταίρω (=πταρ-ίω), πτάρ-νυ-μαι=ster-nu-o λατ. πταρ-μός, πτόρ-ος. Τούτω συγγεν. εἶνε τὸ πτύ-ω, πτύ-αλον.

Πτερυγμάω (πτερά προστίθημι), παρκ. πεπετερύγμωμαι (ἀντι ἐπτερύγ-) Σαφ. ἀποσπ. 30 (41 Βερκ.) ἴδε πέταμαι.

Πτήσσω (ὑπὸ φόβου ζαρώνω, τρομάζω) Ξεν. Κυρ. 3, 3, 18, ἀορ. ἔ-πτηξα Φιλοστ. Ἀπολ. 275, ὑποτ. πτήξῃ Πλατ. συμπ. 184, ἀπαρεμφ. πτήξαι Ξεν. Κυρ. 3, 1, 26, μτχ. πτήξας Λυκούργ. 49, παρκ. ἔπτηξα Ἰσοκ. 5, 58, κατ- Δημ. 4, 8, μτχ. ὑπεπτηχότων Λουκ. ῥητ. διδ. 13, μτγν. -τῆα Θεμιστ. 24, σ. 309.

Πτήσσω (ὡς ἀνωτ.), μελ. πτήξω Ἀνθ. 12, 141, ἀορ. ἔπτηξα Σοφ. Οἰ. Κ. 1466, πτήξεν Ἰλ. ξ, 40, ἐν τμήσ. Οδ. θ, 190, Πινδ. Π. 4, 57, ὑποτ. πτήξωμεν Ἀριστ. θεσ. 36, εὐκτ. -εἶαν Σοφ. Αἴ. 171, ἀορ. β. ἔπτακον, μτχ. κατα-πτακῶν Αἰσχ. Εὐμ. 252, καὶ (ἔπτην) ἐπ. γ. δοῦκ. κατα-πτήτην Ἰλ. θ, 136, παρκ. β. πεπτηῶς Οδ. ζ, 354, -ῶτες, ξ, 474, ὑπο- Ἰλ. β, 312, πεπτηῶτα Ἀπολ. Ρ. 2, 535, ποτι- Οδ. ν, 98. Παθ. σπάν. πτήσσομαι, -σθε Ἀνθ. 7, 626. Τούτου παρασχ. ἰων. καὶ ἐπ. πτωσκάζω μόν. ἀπαρ. πτωσκαζέμεν Ἰλ. δ, 372, καὶ πτώσσω, -ουσι, φ. 14, μελ. πτώξω Μανθ. 5, 237, ἀορ. μτχ. ὑπο-πτώξασα Ἀρεταί. σ. 125 ῥίζα πτα-, πτακ-, πτω-, πτήσσω (=πτακ-ίω), παπτα-ίνω, πτόα, πτω-έω, πτώξ, πτώσσω (=πτωκ-ίω), πτωσκάζω, πκ-πταλ-άσμαι. Τούτω συγγεν. θεωρεῖται τὸ πτύρειν=ster-nare λατ.

Πτίσσω (χοπανίζω, ξεφλουδίζω τι κτυπῶν) Ἀριστ. ἀποσπ. 267, Λουκ. Ἐρμστ. 79, ἀορ. μτχ. πτίσας Ηρ. 2, 92, π. παρκ. ἔπτισμαι Ἀριστοτ. Ι. Ζ. 8, 7, 1, π. ἀορ. πτισθεῖς Θεοφρ. Ι. Φ. 4, 4, 10. ῥίζα πισ-, πτισ-, πτίσσω (= πτισ-ίω) = pis-o ἢ pish-so λατ. πτισ-άνη, πτίσ-ανον.

Πτοῖω (φοβίζω, ζυππάζω) Βασιλ. καὶ πτοέομαι -οῦμαι Ἀριστοτ. Ι. Ζ. 4, 8, 3, παρκ. ἐπτόημαι Πολυβ. 8, 21, 2, ὑπερσ. ἐπτοήμην Λουκ. ἔρωτ. 9, π. ἀορ. ἐπτοήτην Πλουτ. Ἀλκ. 10, π. μελ. πτοηθήσομαι Γεωπ. 1, 10.

Πτοῖω (ὡς ἀνωτ.), ἀορ. δωρ. ἐπτόασεν Σαφ. 2, 6, ἰων. ἐπτοήσε Παρ-θεν. κ. 21, ἀν-επτοήσαν Μοσχ. 1, 23, π. ἀορ. ἐπτοήθη Εὐρ. Ι. Α. 586, γ. πλ. ἐπτοήθησεν (=ἤθησαν) Οδ. χ, 298, μτχ. πτοηθείς Καλλ. Ἄρτ. 191, παρκ. ἐπτοήται Ησ. ἔρ. 445, ὑπερσ. ἐπτοήητο Κ. Σμ. 11, 207 ἴδε πτήσσω.

Πτολεμίζω ἴδε πολεμίζω.

Πτυρομαι (πτοοῦμαι, τρομάζω) Πλουτ. Φιλοπ. 12, Ἴπποκρ. 2, 646, ἀορ. β. ἐπτύρην, εὐκτ. πτυρεῖς Πλατ. Ἀξ. 370, μτχ. -υρεῖς Πλουτ. Φαβ. 3, μελ. πτυρήσομαι Μεθοδ. συμπ. 10, 5, 275, ἀορ. ἐνερ. μτχ. πτύραντες Κλημ. ὁμιλ. 2, 39 ἴδε πτήσσω.

Πτύσσω (διπλώνω), ἀπλ. μτγν. Φίλων π, ἔλεφ. 293, ἀορ. περι-έπτυ-ξα Πολυβ. 13, 7, ἀπαρ. πτύξαι Πλουτ. Ῥωμ. 14, μτχ. περι-πτύξας Ξεν. ἀν. 1, 10, 9, π. παρκ. ἔπτυγμα Ἀππ. ἐμφ. πόλ. 4, 72, ἀν- Ξεν.

Ἱερ. 2, 4, *μτχ.* -επτυγμένος Ἀριστοτ. φυσιογ. 3, 1, ἀλλὰ πέπτυκται, I. Ζ. 4, 9, 10, π. ἀορ. ἀν-επτύχθην Ξεν. Κυρ. 7, 5, 5, μ. ἀορ. προσ-ξάμενος Λουκ. θε. διαλ. 7, 3.

Πτύσσω (ὡς ἀνωτ.) ἐνερ. ἐν συνθ. ἀνα-πτύσσω Σοφ. ἀποσπ. 284, μελ. ἀνα-πτύξω Εὐρ. Ηρ. μ, 1256, προσ-πτύξετε Νον. Ἰωαν. κ. 16, ἀορ. εὐκτ. δια-πτύξειε Εὐρ. Ἱππ. 985, προστ. πρόσπτυξον, Ηλ. 1255, *μτχ.* πτύξας Οδ. α, 439, π. παρκ. ἀπαρ. ἀν-επτύχθαι Εὐρ. Ηλ. 357, π. ἀορ. α. ἐπ-επτύχθην Ἱπποκρ. 5, 354, *μτχ.* δια-πτυχθεις Σοφ. Ἀντ. 769, π. ἀορ. β. ἀν-επτύγην Ἱπποκρ. 7, 284. Μέσ. πτύσσομαι Σοφ. ἀποσπ. 791, προσ-πτύσσεται, Τρ. 767, εὐκτ. ποτι-πτυσσοίμεθα Οδ. β, 77, παρατ. ἐπτύσσοντο Ιλ. ν, 134, μελ. προσ-πτύσομαι Οδ. γ, 22, Εὐρ. Φοιν. 1671, ἀορ. ἐπτύξατο Ἰων Χτ. 1, 5, προσ-πτύξατο Ἀπολ. Ρ. 4, 94, ὑποτ. πτύζωνται Ἀριστ. νεφ. 267, προστ. πρόσ-πτύξαι Θεοκρ. 3, 19, ἀπαρ. προσ-πτύξασθαι Εὐρ. Μηδ. 1400, ἐν συνθ. ὑπερσ. προσ-ἐπτυκτο Πινδ. Ι. 2, 39. Παρ. πτυκτός Ιλ. ζ, 169. ῥίζα πυκ-, π-τ-υκ-, (ὡς πόλις ἀντι πόλις), πύκ-α, πυκ-άζω, πυκνός, Πνός, γεν. Πυκνός, πυγμή=ρυγ-nus λατ. πτύσσω (=πτυκ-ίω), πτυχ-ή, πτύξ, δι-πτυχ-ής, πολύ-πτυχος.

Πτύω (ἐκβάλλω τὸ πτύαλον, φτώνω ἢ φτώω) Ξεν. Κυρ. 8, 8, 8, κα-τα-Αἰσχίν. 3, 73, δια-Δημ. 18, 258, μελ. πτύσω Γαλην. 15, 751, μ. μελ. προσ-πτύσσομαι Λουκ. νεκρ. διαλ. 20, 2, ἀορ. ὑποτ. πτύσης *μτγν.* Π. Δ. Σιρ. σοφ. 28, 12, ἀπαρ. πτύσαι Στραβ. 3, σ. 566, παρκ. ἔπτύκα Σ. Ἐμπ. 342, 26, π. ἀορ. ἀπο-επτύσθην Ἀλκίφρ. 1, 10, π. μελ. ἀνα-πτυσθῆσεται Γαλην. 9, 686, *μτχ.* -σόμενος Ὀρειβ. 5, 1.

Πτύω (ὡς ἀνωτ.), ἀπο-πτύει Ιλ. δ, 426, *μτχ.* πτύων, ψ, 697, παρατ. ἔπτουον Ἱπποκρ. 3, 124, ἀν-ἐπτουε Σοφ. Ἀντ. 1009, ἀλλ' ἔπτουον Νον. 10, 17, ἐξ- Θεοκρ. 24, 19, ἀν-ἐπτουε Ἀπολ. Ρ. 2, 572, μελ. πτύσω Ἱπποκρ. 9, 70, μ. μελ. πτύσομαι, 2, 396, ἀορ. ἔπτουσα, 4, 248, -ου' Ἀπολ. Ρ. 4, 478, προστ. κατά-πτυσσον Ἀριστ. βατρ. 1179, ἀπαρ. πτύσαι Κωμ. ἀποσπ. 3, 366, *μτχ.* πτύσας Σοφ. Ἀντ. 653, καὶ ἀμ-πτύσσαντες Μανέθ. π. ἀορ. α. ἐπτύσθην Ἱπποκρ. 6, 194, π. ἀορ. β. ἐπτύγην 5, 106. Παρ. κατά-πυ-στος Αἰσχ. Εὐμ. 68. ῥίζα πεποιτηρ. πτυ-, ποτ-, πτύ-ω, κοιν. φτώω=spu-o λατ.=spreien γερμ. πτύ-σμα=φτῦ-μα κοιν. πτύ-αλον, pitu-illa=φλέγμα λατ. πωτ-ίζω. Τούτω συγγεν. εἶνε τὸ πτάρνυμαι.

Πτωσκάζω ἢ πτώσσω ἴδε πτήσσω.

Πύθω (σπαίζω, φθειρομαι), ὑποτ. πύθη Ησ. ἔρ. 624, παρατ. θαμ. πύ-θεσκε Ἀπολ. Ρ. 4, 1528, μελ. πύσω Ιλ. δ, 174, ἀοριστ. ἔπυσα, πύσε Ομ. ὕμν. Ἀπολ. 2, 196, κατ-ἐπυσ', 2, 193, ἀλλὰ πύσε Καλλ. ἀποσπ. 313. Παθ. πύθεται Οδ. α, 161, ἀπαρ. πύθεσθαι *μτγν.* πεζ. Πaus. 10, 6, παρατ. ἐπύθοντο, 10, 6. ῥίζα πυθ-, πυθ-, πῦ-ον=pu-s λατινικ. πυ-έω, πύθ-ω=puθ-εο ὡς πυθ-εδών, Πυθώ, Πύθ-ων· τὰ δὲ δύο τελευταῖα κατὰ τοὺς νε-ωτέρους ἐκ τοῦ πυθάνομαι παράγονται.

Πυκάζω (πυκνόν τι χάμνω, σκεπάζω καλά, κρύπτω), Ἀνακρ. 17, 6, Θεοκρ. 3, 17, εὐκτ. -άζοιεν Οδ. μ, 225, προστ. πύκαζε Σοφ. Αἴ. 581, ἀ-παρ. πυκάσθην Θεοκρ. 2, 153, παρατ. ἐπύκαζεν, 20, 23, ἀορ. πύκασεν Ιλ. θ, 124, πύκασσε Σαφφ. 89, ἀπαρ. πυκάσαι Οδ. λ, 320. *μτχ.* πυκάσας Ιλ. ρ, 551, καὶ -άσας Ησ. ἔρ. 540, κ. παρκ. πεπύκασται Ξενοφ. 1, 11,

(ΑΝΩΜΑΛΑ ΡΗΜΑΤΑ).

22

μτχ. -ασμένος Ἰλ. ξ, 289, αἰολ. πεπυκαδμένος Σαφρ. 56, π. ἀορ. πυκασθή Εὐρ. Ἄλλ. 796, μτχ. -σθεῖς Ἡρ. 7, 197. Μέσ. πυκάζομαι, προσ. πυκάζου Εὐρ. Ἡρακλ. 725, μελ. πυκάσεται Μαξιμ. Καταρχ. 513, ἀορ. ὑποτ. πυκάτωμαι Ἀνθ. 11, 49. Παρ. πύκα, πυκνός· ἴδε πύτωσ.

Πυλ-ωρέω (εἶμαι πυλωρός), μτχ. ἰων. πυλωρεῦσα Ἴπποκρ. ἐπισ. 1289· ἴδε ὄρω.

Πυ-ν-θ-άν-ομαι (ἐρωτῶ νὰ μάθω, μαθηθῶ) Ἀντιφ. 5, 74, παρατ. ἐπυθανόμην Λυσ. 23, 3, μελ. πύτομαι Θουκ. 3, 26, π. παρκ. πέπυσμαι Πλατ. Χαρμ. 153, πέπυσται Πρωτ. 310, ἀπαρ. πεπύσθαι Θουκ. 7, 67, μτχ. -σμένος Ἰσοκ. 21, 21, ὑπερσ. ἐπεπύσμεν Δημ. 47, 38, μ. ἀορ. εἰ. ἐπυθόμην Θουκ. 4, 6, ἀπαρ. πυθῆσθαι, 5, 74, μτχ. -όμενος Ἰσοκ. 49, 2. Παρ. πυστέος Πλατ.

Πυ-ν-θ-άν-ομαι (ὡς ἄνωτ.) Οἰδ. 6, 315, καὶ πύθομαι, γ, 87, Αἰσχ. Χορ. 679, πύθει Εὐρ. Ἰ. Α. 1138, πύθονται Θεοκρ. 42, 37, προσ. πύθου Σοφ. Ττ. 387, εὐκτ. πευθόλοτο Οἰδ. ρ, 592, μτχ. πευθόμενος Ἀπολλ. Ρ. 2, 186, παρατ. πυθανόμην Οἰδ. ν, 256, ἐπύθετο Ἰλ. ρ, 408, πύθετο Ἰλ. λ, 21, μελ. πύτομαι Οἰδ. ψ, 262, ἐπ. β. ἐν. πύσσει Ἰλ. σ, 49, πυστόμεσθα Εὐρ. Ορ. 1368, δωρ. πυσσεῖσθε Θεοκρ. 3, 51, ἀπαρ. πύσσεσθαι Αἰσχ. Πρ. 988, π. παρκ. πέπυσμαι Οἰδ. λ, 505, ἐπ. πέπυσσαι, λ, 494, ὑπερσ. ἐπέπυστο Ἰλ. ν, 674, καὶ πεπύσμεν Ἀριστ. εἰρ. 615, πέπυσο Ἰλ. ν, 521 δούκ. πεπύσθην, ρ, 377, ἀορ. β. ἐπυθόμην, σ, 530, πυθόμην Οἰδ. ψ, 40, ὑποτ. -θωμαι Αἰσχ. Περσ. 417, ἐπ. β. ἐν. πύθηαι Ἰλ. ε, 351, πεπύθωνται, η, 195, εὐκτ. -θοίμην, τ, 322, πεπύθοιτο, ζ, 50, γ. πλ. ἰων. πυθόλοτο, α, 257, Σοφ. Οἰ. Κ. 921, προστ. πυθῶ Κωμ. ἰπποστ. 4, 321, ἰων. πυθεῦ Ἡρ. 3, 68. Παρ. ἀνά-πυτος, Οἰδ. λ, 274. ῥίζα πυθ-, πευθ-, πυθθ-άνομαι, πύθ-ομαι, ἐ-πυθ-όμην, πύσ-τις, πύσ-σις, πύσ-μα, πευ-θῆν πρβλ. πύθω.

Πυργ-όω (διὰ πύργων ὀχυρώνω, μεγαλώνω) καὶ πυργ-όομαι, -οῦνται Σ. Ἐμπ. α. 294, ἀορ. ἐπύργωσα, πύργωσαν Οἰδ. λ, 264, παρκ. πεπύργωσαι Εὐρ. Ἡρ. μ. 238, π. ἀορ. πυργωθείς Ἀνθ. 9, 285, μ. ἀορ. ἐπυργωτάμην. ῥίζα περγ-, πυργ-, πύργωμα (κατὰ Ἄρεως ἐκ τοῦ περιήμα τροπή τοῦ εἰς γ), πύργ-ος=burg γερμ. πυργ-όω.

Πυρέσσω (ἔχω πυρετόν, θερμαίνομαι), ἀττ. -έττω Πλατ. Θεαιτ. 178, ἀορ. ἐπύρεξα Ἀριστοτ. θαυμ. ἀκουσμ. 5, 4, 40, Πλουτ. Ἀλεξ. 76, παρκ. ἀπαρ. πεπυρεχέμαι Γαλλην. 10, 588, μτχ. -ρεχότες Ἀριστοτ. πρὸβλ. 44, 22, π. παρκ. ἀπαρ. πεπυρέχθαι Γαλλην. 4, 447.

Πυρέσσω (ὡς ἄνωτ.) Εὐρ. Κυκλ. 228, ἦ -έττω Ἀριστ. σφ. 813, παρατ. ἐπύρεσσον Ἴπποκρ. 3, 112, μελ. πυρίξω, 8, 16, ἀορ. ἐπύρεξα, 2, 152. Τούτου παρασχ. εἶνε πυρεταίνω, ἀορ. ἐπυρέτηνεν Ἴπποκρ. 5, 150. ῥίζα πεποιημ. πῦρ, πυρ-ε-τός, πυρ-ά, πυρ-έσσω (=πυρ-ετ-ίω), πυρ-ός καὶ πυρός, πυρ-ιάω, ἀπο-πυρ-ίζω, pyra (=pyr-na)=καίόμενος ἄνθραξ λατ.

Πυρίάω (θερμαίνω διὰ τῆς πυρίας, ἀχνίζω), ἀπαρ. πυρίην Ἴπποκρ. 7, 422, ἀλλά -ιᾶν, 7, 26, ἀορ. ἐπυρίησα, 7, 34. Μέσ. ἀπαρ. πυρίησθαι, 6, 46, μ. ἀορ. ὑποτ. πυρίησθαι, 7, 322, ἀπαρ. -ήσασθαι, 8, 128, π. παρκ. πεπυρημένος, 8, 436, π. ἀορ. πυρηθῆ, 7, 168· ἴδε πυρέσσω.

Πυρί-πνέω (πῦρ πνέω, εἶμαι διάπυρος), μτχ. πυρίπνευσα (ἄλλ. πῦρ πνεύσα) Εὐρ. Ἰων. 203, ἰων. πυρίπνεοντες Μουσ. 41.

ἀορ. ἐρράπισα Δημ. 25, 57, π. παρκ. μετ' ἀναδιπλ. βραπισμένος Ἀνακρ. 166, π. ἀορ. εὐκτ. βραπισθείη Ἴππων. 9, ἀπαρ. βραπισθῆναι Κωμ. ἀποσπ. 3, 607 ἴδε ραίω.

ῥάπτω (ράφτω), μόν. μελ. ἀπορράψω Αἰσχίν. 2, 24, ὑπερσ. μτγν. συν-εραφῆκει Ξεν. Ἐφεσ. 1, 9, π. παρκ. ἔραπται-Δ. Ἄλ. 3, 7, ἀπαρ. ἐρράφθαι Δημ. 54, 35, π. ἀορ. ἀπαρ. ραφῆναι 54, 44, π. μελ. μτγν. συρ-ραφῆσεται Γαλην. 13, 685, μ. ἀορ. ἀπαρ. ράψασθαι Πολύαιν. 4, 6, 11, μτχ. -άμενος Ἀθην. 4, 49. Παρ. προσ-ραπτέον Πλουτ.

ῥάπτω (ὡς ἀνωτ.) Οδ. π, 422, ἀπαρ. ράπτειν Ἀριστ. πλ. 513, παρτ. ἔραπτον Οδ. π, 379, θαμ. ποτι-ράπτεσκεν (ἄλλ. ποτι ράπτεσκεν) Ἐρατοσθ. κατὰ Πολυδ. 7, 9, ἀορ. α. ἔραψα Εὐρ. Ἄνδρ. 911, ἐπ. ράψε Ἰλ. μ, 296, γ. πλ. ἔραψαν Ηρ. 9, 17, ἀορ. β. μτγν. συν-ἔραψε Nov. 7, 152, π. παρκ. ἀπαρ. ἐρράφθαι Εὐρ. Βακ. 243, μτχ. ἔραμενος Ἀριστ. ἐκλ. 24, κατ-Ηρ. 2, 96, ὑπερσ. ἐπ. συν-ἔραπτο Κ. Σμ. 9, 359, π. ἀορ. ἐρράφην Ἴπποκρ. 3, 524, ἐν-Εὐρ. Βακ. 286, μ. ἀορ. ἐν-ερράψατο Ηρ. 2, 146, εὐκτ. ράψαιτο Ἴπποκρ. 3, 518, μτχ. -άμενος Ἀριστ. ἱππ. 784. Παρ. ραπτό; Οδ. ω, 228 ἴδε ραίω.

ῥάσσω (κτυπῶν συντρίβω, σχίζω) Π. Δ. Ἱερ. 23, 39, συρράττουςι Δ. Ἄλ. ἀρχ. 8, 18, μελ. ράξω Π. Δ. Ἱσαί. 9, 11, ζυρ-Θουκ. 8, 96, ἀορ. συν-ἔραξε Ξεν. Ἑλλ. 7, 5, 16, μτχ. ράξας Δημ. 54, 8, π. παρκ. συν-εραγμένος (ἄλλ. συνηρ-) Δ. Ἄλ. 3, 33, π. ἀορ. κατ-εραγῆθην (ἄλλ. κατ-ηράχθην) Θουκ. 7, 6, ἀπαρ. ἐπιραγῆθην Δ. Ἄλ. 8, 18, μ. μελ. ἀντί παθ. καταρράξεσθαι Πλουτ. Καισ. 44 ἴδε ραίω.

ῥαφανιδῶν (τιμωρῶ διὰ ραφανίδος) ὄμαλ. διὰ τὴν αὐτ. πικρ. βραφανιδωμένος Βοασσωναδ. εἰς Θεόδ. Ἰρτ. σ. 133, ἀορ. ὑποτ. βραφανιδωθῆ Ἀριστ. νεφ 1083. ῥιζ. ραπ-, ραφ-, ράπ-υ;=γαρ-α λατ. ράφ-ανος, ραφ-ανίς, ραφ-αν-ιδῶν.

ῥέδδω ἴδε ρέζω καὶ ἔρδω.

ῥέζω (πράττω, διαπράττω, ἐκτελεῶ. θυσιάζω) Ἰλ. ψ, 206, σπάν. ἀττ. Κωμ. ἀποσπ. 2, 335, ἀπαρ. ρέζειν Οδ. ξ, 251, μτχ. καταρρέζων Καλλ. Ἄρτ. 29, καρρέζουσα (=καταρέζουσα) Ἰλ. ε, 424, καὶ βοιωτ. ρέδδω Εὐσ. υ, 984, 1, παρατ. ἔρεζον Ἰλ. β, 400, ῥέζον Οδ. γ, 5, θαμ. ρέζεσκον Ἰλ. θ, 250, ἐπι-ρρέζεσκον Οδ. ρ, 211, μελ. ρέζω Αἰσχ. Ἐπτ. 104, ἀπαρ. ρέζειν Οδ. λ, 31, ἀορ. ἔρρεξα σπαν. Ἰλ. ι, 536, καὶ πεζ. μόν. Πλατ. νόμ. 642, ἔρεξα Ἰλ. ι, 453, ῥέζει ι, 535, ὑποτ. ῥέζει Σοφ. Τρ. 288, ἀπαρ. ῥέζει, Ἰλ. γ, 354, μτχ. ῥέξας, χ, 305, Αἰσχ. γο. 315, θωρ. ῥέξαις Πινδ. Ο. 9, 94, π. ἀορ. εὐκτ. ῥεχθείη Ἴπποκρ. 5, 384, μτχ. ῥεχθὲν Ἰλ. ι, 250. Παρ. ἀ-ρεκτος Ἰλ. τ, 150 ἴδε ἔρδω καὶ ἐργάζομαι.

ῥέπω (γέρνω, κλίνω, βαρύνω) Πλατ. πολ. 485, παρατ. ἔρρεπον Λουκ. νεορ. διαλ. 11, 1 καὶ ἔρρεπον Πολυδ. 29, 9, μελ. ῥέψω Πaus. 9, 37, ἀορ. ἔρρεψα Πλατ. Φιλ. 46.

ῥέπω (ὡς ἀνωτ.) Πινδ. Ο. 8, 23, Αἰσχ. Ἐπτ. 21, παρατ. ῥέπεν Ἰλ. θ, 72, μελ. ῥέψω Ηρ. 7, 139. Πα⁴. μτχ. βεπόμενος Αἰσχ. ἱκ. 405. ῥιζα

Ῥρεπ-, ῤεπ-, ῤέπ-ω, ῤοπ-ή, ἀντί-ῤροπος, (=ἀντί-ῤροπ-ος), ἀρφι-ῤρεπ-ής, ῤόπ-αλον, ῤόπ-τρον, ῤαπ-ίς, καλα-ῤροψ, ῤερ-ens=αἰφνίδιος λατ.

Ῥέω (τρέχω ἐπὶ ὑγρῶν), ῤεῖ Θουκ. 2, 96, παρατ. ἔρρει Ξεν. Ἑλλ. 5, 4, 58, μελ. μτγν. ῤεύσω Γεωπ. 9, 12, ἐκ- Ἱεροκλ. 182, μ. μελ. ῤευσοῦμαι Ἀριστοτ. μετεωρ. 2, 2, ἀορ. α. μτγν. ἔρρευσα Πaus. 5, 7, ἐπ-Αἰλ. Π. Ἴσ. 12, 60, εὐκτ. ῤεύσειε Ἀλκιφρ. 3, 64, προστ. ῤευσάτω Λουκ. δις κατηγ. 16, παρκ. ἀπαρ. περιρρεύσαι Λυκουργ. 96, μτχ. ὑπεκ-ῤύσαντος I. Δαμασκ. 1, 126, παρκ. μτγν. ῤέρευκα Ὁριγεν. κ. αἴρεσ. σ. 136, καὶ ἔρρυκα Γαλην. 5, 398, ἀλλ' ἀττ. ἐρρήηκα Πλατ. πολ. 485, Ἴσοκ. 8, 5, π. μελ. α. μτγν. ἀπορρυηθήσομαι Βαρναβ. ἐπιστ. 11, π. ἀορ. 6. ἀντί ἐνερ. ἐρρήνη Θουκ. 3, 116, ἀπαρ. ῤυῆναι, 3, 116, μτχ. ῤυεῖς Πλατ. Τιμ. 84, π. μελ. 6. ῤυήσομαι Ἀριστείδ. 7, εἰς- Ἴσοκ. 8, 140. Μέσ. μτχ. ῤέόμενος Πλουτ. Τιμολ. 12, παρατ. ἐρρεῖτο Φιλοστρ. Ἀπολ. 371, ἀορ. κατ-ερρεύσατο Ανν. Κομν. 15, σ. 475. Παρ. ῤευστός Πλουτ.

Ῥέω (ὡς ἀνωτ.), ῤεῖι Ιλ. χ, 149, ῤεῖ Αἰσχ. Ἑπτ. 80, καὶ Ιων. ῤεῖω Ἦσ. ἀποστ. 237, ἀπαρ. ῤεῖναι Οδ. ε, 70, μτχ. παρ-ῤεῖων Δ. Περ. 1074, θηλ. ἀπο-ῤρεῖουσα Μανειθ. 2, 445, αἰολ. ἀπο-ῤρεῖουσα Τιμ. Λοερ. σ. 102, παρατ. ἔρρει Ιλ. ρ, 86, ἔρρει, ψ, 688, ῤεε, δ, 451, περι-ῤρειε Οδ. ι, 388, ἔρρειον, κ, 393, Κωμ. ἀποστ. 2, 299, μελ. μτγν. ῤεύσω, ἀπαρ. ῤεύσειν Ἀνθ. 5, 125, ἀλλὰ κλασ. μελ. ῤεύσομαι Θεογν. 448, σπαν. ἀττ. Εὐρ. ἀποστ. 388, Κωμ. ἀποστ. 2, 238, ἀορ. ἔρρευσα Μοσχ. 3, 33, σπαν. ἀττ. εὐκτ. ῤεύσειε Εὐρ. ἀποστ. (Δαν.) 32, μτχ. ῤεύσας Ἀριστ. Ἰππ. 526, παρκ. παρ-ερρήηκα Σοφ. Φιλ. 653, ἐξ- Ἀριστ. ὄρν. 104, π. ἀορ. 6. ἀντί ἐνερ. ἐρρήνη Αἰσχ. ἀποστ. 434, ἐπ. ῤύη Οδ. γ, 455, ὑποτ. ῤυῆ Εὐρ. Ἰππ. 443, καταρρυῆς Ἀριστ. εἰρ. 146, π. μελ. 6. ῤυήσομαι Ἰπποκρ. 6, 42. Μέσ. ῤεῖται Ἀνθ. 9, 522, μτχ. ῤέόμενος Ἰπποκρ. 7, 320, ποιητ. ῤεοῦμ-χρησμ. Ηρ. 7, 140, παρατ. ἐρρεῖτο Εὐρ. Ἑλ. 1602. Παρ. ῤυτός, Ἰππ. 123. Ῥίξα ῤρυ-, σρυ-, ῤυ-, ῤεF-, ῤευ-, ῤέ-ω, ῤέ-ος, ῤέ-εθρον, ἐ-ῤρύ-ην, ῤυ-σις, ῤυ-τός, ῤύ-αξ=ριν-us λατ. =ru-isseau γαλλ. ῤύ-μη, ῤυ-θμός, ῤυ-θμ-όω, ῤεῦ-μα, ῤεῦ-σις, ῤευ-σ-τός, ῤό-ος=ῤοῦς, ῤο-ή, ῤό-θος, Ru-imo ἀρχ. ὄνομα τοῦ Τιβέρεως, ru-ο=ῤάγηδην καταφέρομαι, ἐ-ῤω-έω, ῤώ-ομαι.

Ῥέω (λέγω) ἄρρ. ἐν. παρκ. εἶρηκα Θουκ. 6, 87, π. παρκ. εἶρηται Πλατ. πολ. 468, -ηνται, νόμ. 804, ὑπερσ. εἶρητο Θουκ. 1, 139, π. ἀορ. ἐρρήθηεν Ξεν. Κυρ. 6, 1, 19, μὴ ἀττ. ἐρρήθηεν Ἀριστοτ. κατηγ. 9, (ἄλλ. ἐρρηθ-) Δ. Κασ. 47, 42, ὑποτ. ῤηθηῖ Αἰσχιν. 1, 31, -θῶσι Δειναρχ. 1, 91, εὐκτ. ῤηθειῖ Ἀριστοτ. τοπ. 1, 6, ἀπαρ. ῤηθῆναι Ἰσαί. 6, 17, μτχ. ῤηθεις Οδ. σ. 414, π. μελ. ῤηθήσεται Θουκ. 1, 73, ῤηθήσονται Ὑπερίδ. Λεωσθ. 2, 13, ἀπαρ. -ήσασθαι Ἰσοκ. 12, 258, μτχ. -ησόμενος Θουκ. 8, 66, μετ' ὄλ. μελ. εἰρήσεται Πλατ. Θεαιτ. 179. Παρ. ῤητέος Πλατ.

Ῥέω (ὡς ἀνωτ.) ἄρρ. γ. πλ. π. παρκ. Ιων. εἰρέαται (=εἶρηνται) Ηρ. 7, 96, π. ἀορ. προ-ερρήθηεν Ἰπποκρ. 5, 196, Ιων. εἰρήθηεν Ηρ. 4, 77, μ. μελ. εἰρήσεται Ιλ. ψ, 795. Παρ. ῤητός, φ, 445. Ῥίξα ῤερ-, ἐρ-, ῤε-, εἶ-ῤω (=ἶρ-ἰω), ἐρ-έω, εἶρηκα (ἔ-ῤρη-κα), ἐρ-ο-μαί, ἐ-ῤρη-θην (=ἔ-ῤρη-θην),

ῤήτωρ, αἰολ. βρή-τωρ, ῤή-μα=ver-hum λατ. ver-be γαλλ. ῤή-τρα, ῤή-σις, εἰρ-ήνη, εἰρ-ήν-ατος, ῤρη-σκ-ο-μένων=λεγομένων Ησυχ. ἔρ-ευ-να, ἔρ-ευν-άω, ἔρ-ωτάω.

Ῥήγ-νυ-μι (συντρίβω, κρούω), περι- Πλατ. Κριτί. 113, καὶ ῤηγ-νύω Ἀριστοτ. κόσμ. 4, 17, δια-ῤρηγνύει Θεοφρ. αἰτ. φυτ. 4, 9, 5, μτγν. ῤήσσω Ὀρειβ. 15, 1, 18, καὶ ῤήττω Στραβ. 11, 14, 8, παρατ. κατ-ῤρηγνυε Δημ. 21, 63, ἀορ. ἔρρηξα Δημ. 9, 61, παρκ. α. μτγν. διέ-ῤρηξα Π. Δ. Βασιλ. Β. 14, 30, παρκ. β. δι-ἔρρωγα Πλατ. Φαιδ. 86, ἀν-ἔρρηγα (ἄλλ. -ἔρρωγα) Φιλοστρ. εἰκ. 2, 26, 852, μτχ. κατ-ῤρηγνύσας=διῤερρηγμένους Ησυχ. ὑπερσ. ζυν-ῤρῶγει Θουκ. 1, 66, π. παρκ. ἀπ-ἔρρηγμαί Σωκρ. ἐπιστ. 7, 14, ἀπο-ῤέρηκται Ὀρειβ. 21, 29, ὑπερσ. παρ-ἔρρηκτο Ἀρρ. 4, 26, π. ἀορ. α. σπάν. ἔρρηχθην, μτγν. ῤηχθεῖσα Διοσκ. 3, 22, π. ἀορ. β. ἔρρηγνῆν Δημ. 56, 40, π. μελ. β. ῤηγῆσομαι Πλουτ. συμπ. συζ. 4, 2, δια- Ἀριστοτ. π. οὐραν. 2, 13, 28. Μέσ. κατα-ῤήγνυμαι Ξεν. Κυρ. 3, 3, 67, ἀορ. κατ-ῤερρηξάμην, 3, 1, 13.

Ῥήγ-νυ-μι (ὡς ἀνωτ.), γ. ἐν. ῤήγνυσι Αἰσχ. Περσ. 199, γ. πλ. -γνύσι Ιλ. ρ, 751, μτχ. ῤρηγνύς Σοφ. ἀποσπ. 232, ἀνα- Ηρ. 2, 14, ἄλλ' ἀνα-ῤρηγνύει Ἴπποκρ. 6, 106, μτχ. ῤήσσω Ιλ. σ, 571, παρατ. ἀν-ῤρηγνυ Σοφ. Αἴ. 236, θαμ. ῤήγνυσκε Ιλ. η, 141, ἐπι-ῤήσσεσκε, ω, 456, γ. πλ. ἐπι-ῤρησσεσκον, ω, 454, μελ. ῤήξω, μ, 262, ἐκ- Σοφ. Αἴ. 775, ἀορ. ἔρρηξα Ιλ. ρ, 44, Κωμ. ἀποσπ. 2, 529, ῤήξεν Ιλ. γ, 275, παρκ. β. ἔρρωγα Αἰσχ. Περσ. 433, καὶ ἔρρηγα Πιν. Ηρακλ. π. παρκ. συν-ἔρρηγμαί Οδ. θ, 137, μτχ. κατ-ῤερρηγμένη Ηρ. 2, 12, π. ἀορ. α. δια-ῤρηχθῆ Ἴπποκρ. 7, 247, π. ἀορ. β. ἔρρηγην Σοφ. ἀποσπ. 507, Ἀριστ. νεφ. 583, εὐράγη αἰολ. (= ἔ-Γράγη) Ἀρεν. αἰολ. διαλ. 1, σ. 37, ὑποτ. ῤαγῆ Ἴπποκρ. 3, 114, εὐκτ. ἐκ-ῤαγείη Ηρ. 2, 173, ἀπαρ. ῤαγῆναι Ἴπποκρ. 7, 20, μτχ. ῤαγείς Αἰσχ. Ἀγ. 505, π. μελ. ἐκ-ῤαγῆσομαι Αἰσχ. Πρ. 367, δια- Ἀριστ. ἱππ. 340. Μέσ. ῤήγνυμαι Ιλ. μ, 440, ῤήγνυται Ἴππων. 19, ὑποτ. ῤήγνυται Ησ. ἀσπ. 377, προστ. ῤήσσω Ἀνθ. 12, 232, ἀπαρ. δια-ῤρησεσθαι Ἴπποκρ. 7, 270, παρατ. ῤήγνυτο Ιλ. υ, 55, ῤρηγνύατο (=ῤήγνυτο) Ἀρατ. 847, μελ. ῤήξομαι Ιλ. μ, 224, ἀλλὰ περι-ῤρηξεται Ἴπποκρ. 4, 392, ἀορ. ἔρρηξάμην Ιλ. μ, 291, Εὐρ. Ηρακλ. 835, ἐπ. ῤήξαντο Ιλ. λ, 90. Παρ. ῤηκτός, ν, 323. Ἴδε ῤαίω.

Ῥιγ-έω (ἔχω ῤίγος, φοίτω, τρομάζω) Ἴππων. 16, 17, προστ. ῤίγει Πινδ. Ν. 5, 50, μελ. ῤιγῆσιν Ιλ. ε, 351, ἀορ. ῤίγησεν, π, 119, ἔρριγησαν, μ, 208, ῤίγησαν Σοφ. Οἰ. Κ. 1607, παρκ. β. ἀντί ἐν. ἔρριγα Ιλ. γ, 353, ἔρριγε, η, 114, γ. πλ. δωρ. ἔρριγαντι Θεοκρ. 16, 77, ἀπ-ῤρρίγασιν Οδ. β, 52, ὑποτ. ἐπ. ἔρριγῆσι Ιλ. γ, 353, μτχ. δοτ. ἔρριγοντι Ησ. ἀσπ. 228, ὑπερσ. ἔρριγειν Οδ. ψ, 216. Ἴδε ῤιγῶω.

Ῥηγ-ῶω (ῤίγος αἰσθάνομαι, κρούω) Ξεν. Κυρ. 5, 1, 11, ὑποτ. ῤιγῶ (ἀντί ῤιγοῖ), Γοργ. 517, ἀλλὰ ῤιγοῖ, Φαιδ. 85, εὐκτ. ῤιγῶ (ἀντί ῤιγοῖ) Πλουτ. ἠθ. 233, ἀπαρ. ῤιγοῦν Πλατ. πολ. 440, μελ. ῤιγῶσω Ξεν. ἀπομν. 2, 1, 17, ἀορ. ἔρριγωσα Πλουτ. ἠθ. 132, παρκ. ἔρριγωκότες Γαλλν. 11, 556.

Ῥιγ-ῶω (ὡς ἀνωτ.), ἀπαρ. ῤιγοῦν Ηρ. 5, 92 καὶ ῤιγῶν (ἀντί ῤιγοῦν)

Ἄριστ. Ἀλ. 1146, μτχ. ριγῶσα (ἀντι-ριγοῦσα) Σιμων. Ἄμοργ. 7, 26, μελ. ἐπ. ἀπαρ. ριγασμένον Οδ. ξ, 481, ἀορ. ἐρρίγωσα Ἴπποκρ. 3, 50, ἐν-ερρίγ-Ἄριστ. πλ. 846. Ῥίξα Φριγ-, Ῥιγ-, Ῥι-γος=frig-us λατ. =froid γαλλ. Ῥιγ-έω, Ῥιγ-ώω, Ῥιγ-ηλός, Ῥιγ-ιον, ριγ-εδανός, frig-idus=ψυχρός. Τοῦτω συγγεν. εἶνε τὸ φρίσσω (=φριγ-έω=Ῥριγ-έω), φρίκ-η.

Ῥιπτάζω (τῆδε κάκεισε Ῥίπτω), ἀπαρ. Ῥιπτάζειν Ἴπποκρ. σ. 499, 40, μτχ. Ῥιπτάζων Ἰλ. ξ, 257, παρατ. Ῥιπτάζεσκε Ὀμ. Ὑμν. Ἑρμ. 279, π. ἀορ. μτχ. Ῥιπτασθεῖς Ἀνθ. Παλ. 5, 165, παρκ. μτχ. ἐρριπτασμένον Ἄριστ. Λυσ. 27. Ἴδε Ῥίπτω.

Ῥίπ-τ-ω (ρίπτω) Πλατ. Φαιδ. 113, καὶ Ῥιπτέω, -οῦσι Ξεν. κυν. 9, 20, ἀνα-Θουκ. 5, 103, -οῦμεν, 4, 95, ἀπαρ. Ῥίπτειν, 2, 49, καὶ Ῥιπτεῖν Ξεν. συμπ. 2, 8, παρατ. ἐρριπτον, ἀν. 48, 8, 3, καὶ ἐρρίπτου, Κυρ. 4, 2, 33, μελ. Ῥίψω, ἀν. 4, 7, 13, ἀορ. ἐρριψα Λυσ. 13, 82, παρκ. ἐρρίφα, 10, 9, π. παρκ. ἐρριμαι Ξεν. ἀπομν. 3, 1, 7, ὑπερσ. ἐρριπτο Λουκ. νεκ. διαλ. 17, π. ἀορ. α. ἐρρίφθην Πλατ. νόμ. 944, π. ἀορ. β. ἐρρίφην, νόμ. 944, π. μελ. κατα-ριφθήσομαι Ἰωσ. ἰουδ. πολ. 3, 7, 20, π. μελ. β. Ῥιφθήσομαι Πλουτ. Γ. Γρακ. 3, Π. Δ. Ἡσαί. 34, 3. Μέσ. μτγν. μτχ. ἀπορριπτόμενος Θεοδώρ. Στουδ. σ. 194, μετ' ὄλ. μελ. ἐρρίφεται Λουκ. π. μισθ. συν. 17.

Ῥίπ-τ-ω (ὡς ἀνωτ.) Εὐδ. Ἑλ. 1325, καὶ Ῥιπτεῖ (ἄλλ. Ῥίπτει) Σοφ. Αἴ. 239, -έουσι Ἡρ. 4, 188, -εῦσι 4, 94, προστ. Ῥίπτει Ἄριστ. εἰρ. 962, -εἶτε, ἐκκλ. 507, μτχ. ἀνα-ρριπτέοντες Ἡρ. 7, 50, παρατ. ἐρρίπτειν, 8, 53, θαμ. Ῥίπτασκον Ἰλ. σ, 23, -τεσκε Νικ. ἀποσπ. 26, δια-ρριπτασκον Οδ. τ, 575, ἀορ. ἐρριψα Ἰλ. ψ, 845, ἔριψε Μόσχ. 3, 32, Ῥίψε Ἰλ. γ, 378, ἀπαρ. Ῥίψαι Ἡρ. 1, 24, μτχ. ὄρω. Ῥίψαις Πινδ. Π. 1, 45, ἀορ. β. ἐρριψε Ὀππ. κυν. 4, 350. Παθ. προστ. Ῥιπτέσθω Αἰσχ. Πρ. 4043, παρκ. ἐρριμμαί Εὐρ. Μηδ. 1404, ποιητ. Ῥέριμμαί Πινδ. ἀποσπ. 314, ὑπερσ. ἐρέριπτο Ἰλ. ξ, 15, ἀορ. α. ἐρριφθην, ὑποτ. Ῥιφθῶ Σοφ. Αἴ. 830, ἀορ. β. ἐρρίφην Εὐρ. ἀποσπ. 486, μελ. ἀπο-ριφθήσομαι Σοφ. Αἴ. 1019. Παρ. Ῥιπτός Τρ. 357. Ῥίξ. Ῥεπ-, (Ῥέπω, συγγεν. τῆ ἔρεπ-ἔρείπω), Ῥιπ-, Ῥίπ-τ-ω, Ῥιπ-ή, Ῥίμ-μα, Ῥίψις, Ῥιπ-τός, Ῥιπ-τ-άζω.

Ῥοιδέω (Ῥουφῶ, μετὰ πολλοῦ συριγμοῦ καὶ θορύβου καταπίνω), μόν. ἀορ. εὐκτ. Ῥοιδήσειεν Οδ. μ, 106. Ἴδε Ῥοίζω.

Ῥοιζέω (σφυρίζω, μεθ' ὀρμῆς φέρομαι) Ἄριστοτ. Ι. Ζ. 4, 9, 7, ἀορ. ἐρροίζησα Ὀππ. ἀλ. 1563.

Ῥοιζέω (ὡς ἀνωτ.) Ἀπολ. Ρ. 4, 120, ἐπι-ρροίζεσθαι Ἀρατ. φαίν. 236, παρατ. θαμ. Ῥοίζεσθ' Ἡσ. θε. 835, ἀορ. δι-ερροίζησα Σοφ. Τρ. 568, Ῥοιζήσεν Ἰλ. κ, 502. Παθ. ἐν. μτχ. Ῥιζούμενος Λυκοφρ. 1426, π. ὑπερσ. ἀντι-ἐνερ. ἐρροίζητο Ἀν. 11, 106. Ῥίξα πεποιημ. Ῥο- (Ῥόαξ), Ῥο- (Ῥό-ος), ῬοF- (Ῥόθος), Ῥοίξος (ἀντι ῬοF-ιος, ῬοίF-ιος, Ῥοίδ-ιος) καὶ Ῥοιδός (ἀντι ῬοίF-διος, Ῥοίδ-διος), Ῥοιζ-έω, Ῥοιδ-έω, Ῥοιζ-ηδόν, Ῥοιδη-δόν, Ῥοιζ-ησι, Ῥοιζ-ημα, Ῥό-χ-θος, Ῥοχθ-έω.

Ῥοφ-έω (Ῥουφῶ) Ξεν. ἀν. 4, 5, 32, μελ. μτγν. ἐκ-ροφήσω Εὐστ. Φιλ. 3, 4, 3, ἀορ. ἐρρόφησα. Ἄριστοτ. μετεωρ. 2, 3, 2, ἀπ- Ξεν. Κυρ. 1, 3, 10.

Ῥοφ-έω (ὡς ἀνωτ.) Σοφ. Τρ. 1055, ἀπαρ. ροφεῖν Αἰσχ. Εὐμ. 264, παρατ. ἐρρόφειον Ἰπποκρ. 2, 306, μελ. ροφήσεις Ἄριστ. Ἀχ. 278, μ. μελ. ροφήσομαι, σφ. 814, ἀορ. ἐρρόφησα Ἰπποκρ. 7, 90, ἰων. ἐρρόφησα, 5, 374, π. ἀορ. ροφήθεις Νικ. ἀλ. 389, μ. ἀορ. ἰων. ἀπαρ. ροφήσασθαι Ἰπποκρ. 5, 386. Ῥίζα ροφ-, ροφ-έω=sorb-eo λατ. ρόμ-μα, ρόφ-ημα=sorb-itio λατ. ροπ-τός.

Ῥοχ-θίω (βράζω, χοχλάζω, ἀφρίζω ὡς τὰ κύματα), παρατ. ρόχθει Οδ. ε, 402, καὶ ρόχθειον Ἀπολ. Ρ. 4, 923· ἴδε ροιζέω.

Ῥοθ-μώω (ρυθμίζω), ἀοριστ. ἐρρύθμισε Συμμ. Ἰσοκ. 44, 12. Παθ. ρυσοῦνται Στοβ. ἀνθ. 4, 73· ἴδε ρέω.

Ῥύ-ομαι (σύρω τινὰ ἐκ τοῦ κινδύνου, διαφυλάττω, ὑπερασπίζω) ἄχρ. μόν. μελ. ρύσομαι Θουκ. 5, 63, ἀορ. σπάν. ἐρυσάμην Ὑπεριδ. ἀποσπ. 80, Δ. Ἀλ. 4, 68, π. ἀορ. μτγν. ἐρρύσθη Δ. Σικ. 21, 6, ὑποτ. ρυσθῆ Ὀριγ. κ. αἰρ. 10, 15, ἀπαρ. ρυσθῆναι Ἡλιοδ. 10, 7.

Ῥύ-ομαι (ὡς ἀνωτ.) Ἰλ. ο, 257, ρύεται, κ, 259, ρυόμεθα Θεοκρίτ. 25, 25, ρύονται Ἰλ. ι, 396, εὐκτ. ρύοιτο, μ, 8, ἰων. γ. πλ. ρυοίατο Ηρ. 4, 135, προστ. ρύεσθε Αἰσχ. Ἐπτ. 302, ἀπαρ. συγκεκ. ρύσθαι (=ρύεσθαι) Ἰλ. ο, 141, παρατ. ἐρρύετο Εὐρ. Ἀλκ. 770, ρύετο Ἰλ. π. 799, θαμ. ρύσκει, ω, 730, ἔρρυτο (ἀντι ἀορ.) Σοφ. Οἰ. τ. 1354, γ. πλ. ρύοντο Κ. Σμ. 11, 344, ἰων. ρύατο (=ρύοντο) Ἰλ. σ, 515, μελ. ρύσομαι Ησ. θε. 662, Αἰσχ. Ἐπτ. 92, δωρ. ρύσεύνται Καλλ. Δ. Παλ. 112, ἀορ. ἐρρυσάμην Ἰλ. υ, 194, Σοφ. Αἰ. 1276, Ἄριστ. Λυσ. 342, ρυσάμην Ἰλ. ο, 29, ἐρρύσατο, ο, 290, ρύσατο Οδ. ψ, 244, ἔρρυτο Ἰλ. ψ, 819, ρυσάσθην, ξ, 406, εὐκτ. ρύσαιτο Αἰσχ. Εὐμ. 300, ἀπαρ. ρύσασθαι Ηρ. 3, 119, μετοχ. -σάμενος, 3, 138. Ῥίζα ρυ-, ρύ-ομαι, ρύ-σιος, ρύ-στης, Ῥυ-στάζω· ἴδε καὶ ἐρύω.

Ῥυπ-αίνω (λερώνω, δυσφημῶ) Ἄριστοτ. ἦθ. Νικ. 1, 9, 16, καταρρῦπαίνουσιν Πλατ. νόμ. 937, μελ. καταρρῦπαίνω Ἰσοκ. 63. Παθ. ρυπαίνομαι Ξεν. Λακ. 11, 3, ἀορ. μτγν. ἐρρυπάνθη Πλουτ. ἦθ. 434· ἴδε ρυπάω.

Ῥυπ-άω (ἔχω ρύπον, εἶμαι ρυπαρὸς) Λουκ. νεκ. 4, διαλ. π. παρκ. ἔρρυπωμένος Θεμιστ. 7, 93 π. μελ. ρυπωθήσομαι (ἐκ ρ. ρυπόω) Γρ. Ναζ.

Ῥυπ-άω (ὡς ἀνωτ.), ἐπ. ρυπόω Οδ. τ, 72, μτχ. Ῥυπῶν Ἄριστ. πλ. 266, Ῥυπόωντα Οδ. ζ, 87, παρατ. ἐρρύπων Ἄριστ. ὄρν. 1282, π. παρκ. ῥερρυπωμένα Οδ. ζ, 59, ἔρρυπωμένος Σχολ. Ἄριστ. Ἀχ. 425. Ῥίζα Ῥυπ-χρυπ- Ῥυπ-, Ῥύπ-α, Ῥύπ-ος=χρύπ-ος Σουίδ. Ῥυπ-άω, Ῥυπ-αίνω, Ῥύπ-τ-ω.

Ῥυ-στάζω (ἔλκω, σύρω τῆδε κἀκείσε), μτχ. ρυστάζων Οδ. π, 409, παρατ. ρυστάζεσκεν Ἰλ. ω, 755· ἴδε Ῥύομαι.

Ῥών-νῦ-μι (ῥώμην ἐμποιῶ, ἐνδυναμώνω) καὶ ῥωννύω, Τιμ. Λοκρ. 103, Ὀρειβ. 1, 42, μτχ. ῥωννύσα Τιμ. Λοκρ. 103, παρατ. ἐρρώνων Φιλοστ. Ἀπολ. 5, 218, καὶ ἐπ-ερρώνουον, 4, 145, μελ. ἐπι-ῥώσω Πλουτ. ἦθ. 9, ἀορ. ἔρρωσα, Περικλ. 19, ἐπ- Θουκ. 4, 36. Παθ. σπαν. μτχ. ῥωννόμενος Πλουτ. ἦθ. 130, παρκ. ἔρρωμαι Πλατ. συμπ. 176, -ωσαι Δημ. 22, 26, -ώμεθα Εὐρ. Ἡρακλ. 636, -ωνται Θουκ. 6, 17, προστ. ἔρρω-

σο Ξεν. Κυρ. 4, 5, 33, ἀπαρ. -ῶσθαι Πλατ. Φαιδ. 64, μτχ. -ωμένος, Πλατ. Φιλ. 49, ὑπερσ. ἐρρώμην Θουκ. 7, 15, -ρωτο Λυσ. 13, 31, -ρωντο Θουκ. 8, 78, π. ἀορ. ἐρρώσθην, 4, 72, π. μελ. ῥώσθησμαι Ἀπολδ. 1, 6, 10, ἐπι- Λουκ. ἐνύπν. 18. Παρ. ἄ-ρρωστος Ξεν.

Ῥών-νυ-μι (ὡς ἀνωτ.) Ἰπποκρ. 9, 98, ἀορ. ἐπ-έρρωσα Ηρ. 8, 14, π. παρκ. προστ. ἐρρωσθε Ἰπποκρ. ἐπιστ. 3, 781, καὶ Κρητ. ἐπιγρ. Ῥίζα ρυ-, ῥε-, (ῥέω), ῥω- (ὡς πλώω ἐκ ῥίζ. πλυ-), ῥώ-μη=roh-ur λατ. ῥω-ννώω, ῥώ-ννυμι=roh-oro λατ. Τούτῃ συγγενές θεωρεῖται τὸ ἐρωέω καὶ ῥώομαι· ἴδε ῥέω.

Ῥώ-ο-μαι (κινεῖσθαι ταχέως μεθ' ὀρμῆς, ὀρμῶ, σπεύδω) ἐπ. ἀποθ. μέσ. Ορφ. λιθ. 704, παρατ. ῥώετο μτγν. Νικ. θηρ. 351, ἐρρώοντο ἰλ. ψ, 367, ῥώοντο, σ, 411, μελ. ῥώσσονται (ἄλλ. -ώσσονται ἀορ. ὑποτ.) Καλλ. Δηλ. 175, ἀορ. ἐρρώσαντο ἰλ. ω, 616, ἐπ-, α, 529· ἴδε ῥέω.

Σ.

Σαίρω (κουνῶ τὴν οὐράν μου, θωπεύω, χαδεύω) Λουκ. θε. διαλ. 12, 2, Πλουτ. Ῥωμ. 7.

Σαίρω (ὡς ἀνωτ.), σαίνει Ησ. θε. 771, ὑποτ. σαίνωσι Οδ. κ, 210, εὐ-κτικ. σαίνομεν Αἰσχ. Ἐπτ. 704, μετοχ. -ων Οδ. π, 6, περι-σαίνων κ, 215, παρατ. ἔσαινον Σοφ ἀποσπ. 508, σαίνον Οδ. κ, 219, ἀορ. ἔσηνε, ρ, 302, Κωμ. ἀποσπ. 4, 455, δωρ. ἔσανε Πινδ. Π. 1, 52, ἔσαναν, Ο. 4, 4. Παθ. σαίνομαι Αἰσχ. χο. 194. Ῥίζα σΓα- (συγγεν. τῆ σε-, σε-ίω), σαν-, σαίρω (=σα-νίω)=schwäneln γερμ. schwanz=οὐρά ὡσαύτ. σαίν-ουρος, σαίνο-λόγος, σαίνι-δωρος, σάννας ἢ σάν-νος=εὐήθης Εὐστ. σάν-νορος=μω-ρός Ησυχ.

Σαίρω (σαρώνω, περιγελῶ) Λουκ. θε. διαλ. 24, 1 (α), παρκ. β. ἀν-τί ἐν. σέσηρα Πλουτ. ἠθ. 13, 223, ἀπαρ. σεσηρέναι Αἰλ. Π. Ι. 3, 40, μτχ. σεσηρώς Ἀριστοτ. φυσιογ. 3, 10, ὑπερσ. ἐσεσήρει Θεμιστ. 22, 282.

Σαίρω (ὡς ἀνωτ.) Εὐρ. Ἴων 115, ἀορ. σήρας Σοφ. Ἄντ. 409, παρακ. β. ἀντί ἐν. σέσηρα Κωμ. ἀποσπ. 3, 423, ὑποτ. σεσήρη Ἀρεταί. σ. 97, με-τοχ. σεσηρώς Ἀριστ. εἰρ. 620, δωρ. σεσαρώς Θεοκρ. 7, 19, θηλ. σεσα-ρωτα (ἀντί σεσηρ-) Ησ. ἀσπ. 268. Παθ. μτχ. σαρούμενος (ἐκ ῥημ. σαρώω) Λυκόφρ. 389. Ῥίζα πεποιημ. σαρ-, σαίρω (=σαρ-ίω), σαρ-ώω, σάρ-ωθρον, σάρ-ωμα λίαν μτγν.

(α) Κατὰ Φώτ. «σαίρειν, οὐ σαροῦν, μᾶλλον δὲ κορεῖν λέγουσιν». Κατὰ δὲ Φρόνιχ. ἐκκλ. 83 «κόρημα χρὴ λέγειν, ἀλλ' οὐ σάρον, καὶ κορεῖν καὶ παρακορεῖν, οὐχὶ σαροῦν. Σάρωσον ἐπειδὴν ἀκούσης τινὸς λέγοντος, κέλευ-σον παρακόρησον λέγειν, ὅτι οὐδὲ σάρον λέγουσιν, ἀλλὰ κόρημα καὶ κέλ-λυντρον».

Σαλαγέω (κρότον κάμνω, βοῦζω, σαλαγάω), *σαλαγεῦσιν* Ὀππ. κων. 3, 352, *μτχ.* *σαλαγεῦντος*, 4, 74. Ῥίζα πεποινημ. *σαλ-*, *σάλ-α* = φροντίς *Πσυχ.* *σάλ-ος* = φροντίς, *ταραχή* ὡς. *σαλαγέω* (= *σαλ-α-γέω*), *κοιν.* *σαλαγῶ*, *σαλαῖζω* καὶ *σαλαγίζω*, *σαλαγή* = βοή *Πσυχ.* *κοιν.* *σαλάγισμα* ἢ *σαλάισμα*, *σαλ-εύω*, *σαλάσσω* (= *σαλα-γίω*), *σάλαξ*, *σαλάκων*.

Σαλ-εύω (σειώ, *κουνῶ*, *κουνιούμαι* ὡς τὸ πλοῖον ὑπὸ τῶν κυμάτων, *κυμαίνομαι*) *Πλατ.* νόμ. 923, *ἀορ.* ἐσάλευσα Ἴσοκ. 8, 95, *π.* ἀορ. ἐσαλεύθη *Ν. Δ.* Πραξ. 4, 31 (καὶ κατὰ δι. γρ. Ἴσοκ. 8, 95), *μελ.* -εὐθήσομαι *Λουκ.* 21, 26.

Σαλεύω (ὡς ἀνωτ.) *Εὐρ.* *Ρησ.* 249, *μελ.* -εύσω *Σιδ.* *Χρ.* 3, 117, *π.* *παρκ.* σεσάλευμαι *Αἰσχ.* *Πρ.* 1081, *μ.* *μελ.* ἀντι παθ. *σαλεύσεται* *Σιδ.* *Χρ.* 3, 475· ἴδε *σαλαγέω*.

Σαλπίζω (σημαίνω διὰ τῆς σάλπιγγος) *Ξεν.* ἀν. 7, 3, 32, *ἀορ.* ἐσάλπιγξα (ἄλλ. -ίξα), ἀν. 1, 2, 17, ἀλλ' ἐσάλπισα *μτγν.* *Δ.* *Κασ.* 57, 48, *μελ.* *μτγν.* *σαλπίσω* *Ν. Δ.* *Κορ.* *Α.* 15, 52, καὶ -ιώ *Π. Δ.* Ἀριθμ. 10, 3, *π.* *παρκ.* *περι-σεσάλπισται* *Πλουτ.* ἡθ. 192, *-πιγκται* *Εὐδαίμ.* *π.* *Στοβ.* 54, 65.

Σαλπίζω (ὡς ἀνωτ.), *βοιωτ.* *σαλπιδδω* *Κραμ.* Ἄν. τ. 4, 325, ἢ *σαλπίσσω* Ἄρεως δ. *διαλ.* 98, *προστ.* *σάλπιξε* *Νοῦ.* 2, 365, *ἀορ.* *σάλπιγξα* *Ιλ.* φ, 388. Ῥίζα πεποινημ. *σαλπ-*, *σάλπ-ιγξ*, *σαλπ-ίζω* καὶ *σαλπίσσω* (= *σαλπ-ιγ-ίω*), *σαλ-πίδδω* (= *σαλπ-ιδ-ίω*, *σαλπ-ιγ-ίω*), *σάλπι-σμα*, *σαλπικτής* ἢ *σαλπικτής*: διότι κατὰ *Λοβεκ.* εἰς *Φρον:χ.* σ. 491 *σαλπικτής*, τὸ δόκιμον διὰ τοῦ κ, οὐχὶ δὲ διὰ τοῦ σ. Καὶ τὸ *σαλπίσαι* διὰ τοῦ σ *παραίτου*· ἀδόκιμον γάρ διὰ τοῦ ξ δὲ λέγε·.

Σαμαίνει: ἴδε *σημαίνω*.

Σάω: ἴδε *σώω* καὶ *σώζω*.

Σάσσω: ἴδε *σάττω*.

Σάττω (*γεμίζω* τι *καλά*, *έτοιμάζω*, *όπλιζω*) Ἀριστοτ. *προβλ.* 21, 14, 2, *-ττοιμι* *Ξεν.* *οἰκ.* 19, 11, *ἀορ.* *έσαξα*, *εὐκτ.* *-σάξαις* *οἰκ.* 19, 11, *π.* *παρκ.* *έσαχται* Ἀριστοτ. *προβλ.* 21, 21, *μτχ.* *-αχμένος* *Ξεν.* *συμπ.* 4, 64.

Σάττω (ὡς ἀνωτ.) καὶ *σάσσω* Ἰπποκρ. 2, 226, *παρατ.* *έσαττον* *Κωμ.* *ἀποσπ.* 2, 286, (*μελ.* *έσ-σάσει* Ἰπποκρ. 2, 345, *ἀορ.* *έσαξα* *Πρ.* 3, 7, *εὐκτ.* *έσάσειεν* (ἀντι *έσ-σάσειεν*) Ἰπποκρ. 2, 330, *π.* *παρκ.* *προστ.* *σεσάχθω* *Κωμ.* *ἀποσπ.* 3, 430, *ὑπερσ.* *Ιων.* *έσεσάχατο* *Πρ.* 7, 70, *μ.* *ἀορ.* *σαξάμενος* *χρησμ.* *Λουκ.* *Περεγρ.* 30. Ῥίζα *σαγ-*, *σάγ-α*, *σάγ-ος* = *sag-um* *λατ.* *σαγ-ήνη*, *σάγ-μα*, *σάττω* (= *σαγ-ίω*), *σάχ-ος*, *σάχ-κος* (= *σάχ-ιος*)· ἐντεῦθεν καὶ τὸ *παρ' ἡμῶν* *σάξιμα*, ὕφασμα ἐκ *τριχῶν* *αιγός*.

Σά-ω (*σώζω*), *μόν.* γ. *πλ.* *σάουσι* *Τυρτ.* 8, 13, *εὐκτ.* γ. ἐν. *σάοι* Ἀνθ. 7, 109· ἴδε *σώω*.

Σάω (*χοσκινίζω*) *μτγν.* *ἀπο-σθήω* Ἀθην. 13, 60, *ἀορ.* *μτχ.* *σήσας*

Γεωπ. 2, 32, π. παρκ. σεσημμένος Διοσκ. 1, 33, και σεσημμένος, 4, 155, π. άορ. άπ-εσήσθην, 2, 208, και -ήθην, 2, 118. Παρ. σήστέον Διοσκ.

Σάω (ώς άνωτ.), γ. πλ. σῶσι (=σάουσι) Ηρ. 1, 200, άορ. άπαρ. σήσαι Ἰπποκρ. 8, 132, μτχ. σήσας, 8, 132, π. παρκ. σεσημμένος, 2, 569. ῥίζα σα-, σά-ω, σή-θω, σή-σις, σή-στρον.

Σαωμένα· ἴδε θάομαι.

Σβέν-νυ-μι (σβήνω) Πλατ. νόμ. 835, και σβεννύ'ω Θεοφρ. π. σημ. 49, 58, Δ. Λαερ. 9, 2, παρατ. έσβέννυεν Πaus. 4, 21, μελ. σβέσω Ἄππ. έμφ. πόλ. 2, 68, άορ. έσβεσα Πλατ. νόμ. 888, παρκ. άπ-έσθηκα Ξεν. Κυρ. 8, 8, 13, ύπερσ. άπ-εσθήκει Πλατ. συμπ. 218, π. παρκ. έσβεσμαι Αἰλ. I. Z. 9, 54, π. άορ. έσβέσθην Πaus. 4, 21, 3, κατ- Ξεν. συμπ. 6, 40, π. άορ. έ. έπ-έσθην, Κυρ. 5, 4, 30, π. μελ. σβεσθήσομαι Γαλην. 7, 17. Μέσ. άπο-σβέννυμαι Πλατ. πολ. 498, ύποτ. κατα-σβεννύηται, Τιμ. 57, μελ. άπο-σβήσομαι, νόμ. 805.

Σβέν-νυ-μι (ώς άνωτ.), άπαρ. σβεννύναι Ηρ. 2, 66, και σβεννύεις Πινδ. Π. 1, 5, μελ. κατα-σβέσω Αἰσχ. Ἄγ. 958, σβέσσει χρησμ. Ηρ. 8, 77, άορ. α. έσβεσα εν τμήσ. Ιλ. π, 293, σβέσεν Ἄπολ. Ρ. 4, 666, κατα-σβέσαν Ιλ. ω, 791, άπαρ. έπ. σβέσσαι, π, 621, άορ. β. άμτβ. έσθην, ι, 471, άπ- (άλλ. -έστη) Εύρ. Μηδ. 1218, δωρ. άπ-έσβας Θεοκρ. 4, 39, άπαρ. κατα-σβήναι Ηρ. 4, 5, μτχ. άπο-σβείς Ἰπποκρ. 3, 176. Μέσ. σβέννυμαι, μτχ. σβεννυμενάω Ησ. έρ. 590, παρατ. σβέννυτο Ἄνθ. 9, 128, άορ. έσβέσατο Ἄνθ. 9, 104, κατα-σβέσατο Ιλ. ψ, 237, σβέσαντο Κ. Σμ. 1, 795. ῥίζα σβέ-, σβε-, ζε-, σβέν-νυ-μι, ζείνυμεν=σβέννυμεν Ησυχ. ζόασον=σβέσον ώσ. άπο-ξίννυται=άποσβέννυται ώσ. σβέ-σις, σβε-στήρ, σβε-στός.

Σεβ-άζομαι (συστέλλομαι, έντρέπομαι, σέβομαι) μτγν. μτχ. ένερ. μόν. σεβάζοντες Κλ. Ἄλ. προτρ. σ. 33, π. άορ. άντι ένερ. έσεδάσθην Δ. Λαερ. 8, 1, 45, μτχ. σεβασθεις Θεοφυλ. Ἰστ. 7, 3, π. μελ. άντι ένερ. σεβασθήσομαι Νικηφ. ρήτ. 7, 13. Παρ. σεβαστέον Φιλοστρ.

Σεβ-άζομαι (ώς άνωτ.), χρησμ. π. Εύσεβ. πρ. Εύαγγ. 9, σ. 413, μ. άορ. έπ. σεβάσατο Ιλ. ζ, 167, ύποτ. σεδάσθησθαι Ορφ. Ἄργ. 554, π. άορ. άντι ένερ. έσεδάσθην Ἄνθ. 7, 122· ἴδε σέβω.

Σεβ-ίζω (σέβομαι) άρρ. μελ. μτγν. σεβίω Δ. Κασ. 52, 40. Μέσ. άντι ένερ. σεβίζομαι Λουκ. άστρολ. 7, και παθ. Ἐμπεδ. 396.

Σεβ-ίζω (ώς άνωτ.) Αἰσχ. Εύμ. 12, άπαρ. σεβίζειν Ἄριστ. θεσ. 674, ίων. σεδιζέμεν Πινδ. Π. 5, 80, άορ. άπαρ. σεβίσαι Ἄριστ. θεσ. 106, μτχ. σεβίσας Σοφ. Ἄντ. 943. Μέσ. άντι ένερ. σεβίζομαι Αἰσχ. Ικ. 922, και παθ. Πινδ. I. 5, 29, παθ. άορ. άντι ένερ. σεδισθεις Σοφ. Οἱ. Κ. 636· ἴδε σέβω.

Σέβ-ω (συστέλλομαι, φοβοῦμαι, σέβομαι) Ξεν. άπομν. 4, 4, 19, εύκτ. -οιον, Ἄγης. 1, 27, άπαρ. σέβειν, άπομν. 4, 4, 19, μτχ. σέβων Πλατ. νόμ. 777, παρατ. έσεβον Λουκ. ύπερ. εικ. 7. Μέσ. συνηθέστ. άντι ένερ.

σέβομαι Ἐντιφ. 2, δ, 12, παρατ. ἐσεβόμεν Ξεν. Κυρ. 8, 8, 2, π. ἀορ. μτχ. σερφθείσα Πλατ. Φαιδρ. 254, π. μελ. 6. μτγν. σεβήσεσθαι Δ. Λαερ. 7, 120.

Σέβω (ὡς ἀνωτ.) δωρ. γ. πλ. σέβοντι Πινδ. Ο. 14, 12, εὐκτ. -βοι Αἰσχ. Εὐμ. 525, ὑποτ. σέβωμεν Αἰσχ. Ικ. 1025. Μέσ. ἀντι ἔνερ. σέβομαι Ιλ. δ, 242, σεβόμεσθα Εὐμ. Ἄλλ. 279, καὶ παθ. εὐκτ. σέβοιτ' Σοφ. Οἰ. Κ. 760, π. ἀορ. ἐσέφθην ἀποσπ. 175, μ. ἀορ. σέψασθαι -σεφθῆναι, θαυμάσαι Η-συχ. Ῥίζα σεβ-, σέβ-αι, σέβ-ω, σεβ-άζομαι, σεβ-ίζω, σεμνός (=σεβ-νός), εὐ-σε-β-ής, σεπ-τός, ἀ-σεπ-τ-έω.

Σειτωνέω ἴδε σιτωνέω.

Σείω (πάλλω, τινάσσω, κουνῶ, σείω) Ξεν. κυν. 3, 4, παρατ. ἔσειον Ἐντιφ. 6, 43, μελ. σείσω Π. Δ. Ἡσαΐ. 10, 14, ἀορ. ἔσεισα Θουκ. 4, 52, παρκ. ἐν-σείσεικα Λουκ. μισθ. συν. 30, π. ἀορ. ἐσεισθήν Θουκ. 2, 8. Μέσ. σείομαι Ξεν. Κυρ. 7, 1, 37, ἀορ. μτχ. ἀπο-σεισάμενος Πλουτ. Γοργ. 484.

Σείω (ὡς ἀνωτ.) καὶ σίω Ἐνακρ. 50, ὑπο-σειοῦσιν Οδ. ι, 385, παρατ. σεῖον Οδ. γ, 486, θαμ. ἀνα-σειείασκε Ομ. ὕμν. Ἄπολ. Πυθ. 225, μελ. ἐπισείσω Εὐρ. Ορ. 613, ἀορ. σεῖσε Ιλ. ο, 321, παρκ. κατα-σείσεικα Κωμ. ἀποσπ. 4, 29. Μέσ. σείομαι, μτχ. -όμενος Ησ. ἀσπ. 298, θηλ. -ομένη Ἄνθ. 5, 273, παρατ. ἐπ. σείστο Ιλ. ν, 805, σείοντο, γ, 345, ἐσειοντο, υ, 59, περι-σειοντο, χ, 315, ἀορ. σείσατο, θ, 199, ἀπ-σειείαστο Ηρ. 7, 88, μτχ. ἐν τμηστ. ἀπο-σεισάμενος Ἄπολ. Ρ. 4. 1367, π. παρακ. ἀπαρ. σεσεισθαι Ἄριστ. νεφ. 1267, μτχ. -σεισμένοι; Πινδ. Π, 8, 94, παθ. ἀορ. ἐσεισθήν, ὑποτ. σεισθή Σοφ. Ἄντ. 584. Παρ. σειστός Ἄριστ. Ἄχ. 346 ἴδε σεύω.

Σελ-α γέω (φεγγοβολῶ, φωτίζω), μτχ. σελαγεθῶντα Ὅππ. κυν. 3, 136, παρατατ. σελάγεσκε Ἰγμ. εἰ; Ἰσ. 1, 9, καὶ σελαγεῖτο Εὐρ. Ἡλ. 714 ἴδε σελάω.

Σελ-άω (σελαγέω, λάμπω, φωτίζω), μτχ. σελάων Νικ. θηρ. 691, μελ. σελάσεται, θηρ. 46. Ῥίζα Γε-, (ἔω), σελ-, σερ-, Σειρ=ἥλιος=sur-jas σανσκρ.=sol λατ. σειριάω, σειρίασις, ser-enus=εὐδίο; λατ. σέλ-αζ, σελάω, σελ-αγέω, Ἐλ-ένη πρβλ. ἑλληνίζω.

Σεύω (βάλλω εἰς κίνησιν, παρορμῶ, ἐρεθίζω, ἀποδιώκω, ρίπτω, ἐπιθυμῶ), σεύει Ορφ. λιθ. 531, ἀπαρ. σευέμεναι, λιθ. 723, παρατ. ἔσειεν Ιλ. λ, 147, ἐπ-έσειεν Οδ. σ, 256, σεῦε Ιλ. ζ, 133, θαμ. σεύεσκεν Κ. Σμ. 2, 253, ἀορ. ἔσειεα Ιλ. ε, 208, σεῦα, υ, 189, μτχ. ἐπι-σεύεσας Ἄνθ. 7, 439, ἀοριστ. 6. ἐστύην, ἀπ-εσσά (ἄλλ. -ούα)=ἔπληθε, ἐτεθνήκει λακων. Ξεν. Ἐλλ. 1, 4, 23, π. ἀορ. α. ἐσσύην Σοφ. Αἰ. 294, καὶ ἐσύθη Εὐρ. Ἐλ. 1302, ἐξ- Ιλ. ε, 293, σύθην Αἰσχ. Πρ. 135, ὑποτ. συθῶμεν Σοφ. Οἰ. Κ. 1725, μτχ. συθεῖς Αἰσχ. Ἐπτ. 942. Μέσ. σεύομαι, δωρ. σῶμαι Κωμ. ἀποσπ. 2, 887, συγκε. σεῦται Σοφ. Τρ. 645, σουται (Ἐρμαν. οὐτῆ) Αἰσχ. χο. 640, σῶται=δρμαῖται κτλ. Ησυχ. πλ. σουσθε Ἄριστ. σφ. 458, σουνται Αἰσχ. Περσ. 25, προστ. σου Ἄριστ. σφ. 209, σουσθω Σοφ. Αἰ. 1414, σουσθε Αἰσχ. Ικ. 836, ὑποτ. σεύωνται Ιλ. γ, 26, ἀπαρ. σουσθαί Πλουτ. ἦθ. 362, παρατ. ἐσειούνο Ιλ. 6, 808, διεσουτο=διήρχετο (δωρ.) Ησυχ. ἀορ. α. ἐσειούνο Ιλ. λ, 549, σεύατο, ζ, 505, εὐκτ. σεύαιτο, ρ, 463, με-

τοχ. σευάμενος Ορφ. λιθ. 12, π. παρκ. ἀντί μέσ. ἐν. ἔσσομαι Ιλ. ν, 79, ἐπ-ζ, 361, ἔσσευται=ὠρμηται Ησυχ. σεσεύανται=ὠρμηκασιν ὡς. μετοχ. ἐσσόμενος Ιλ. ν, 142, ὑπερσ. ἢ ἀορ. β. ἐσσύμην, ἔσσοι (ἀντί -ουο), π, 585, ἔσσοτο, ξ, 519, καὶ ἔστο Εὐρ. Ηρ. μ. 919, σύτο, Ιλ. φ, 167, μτχ. ἐπι-σύμενος Αἰσχ. Εὐμ. 786, δωρικ. -συμένα, Ἄγ. 746, -σύμεναι, Εὐμ. 4007. Παρ. ἐπι-σσυτος Εὐμ. 924. ῥίζα συ-, σεF-, σευ-, σεύ-ω, ἐσ-σύθην, ἐσσυμένοσ, συ-τός, ἐπι-σσυτος, πασσυδί, σύ-δην, συ-σθε=ὄρματε Ησυχ. σώνοντο=ὠρμώντο ὡς. σε-ίω, σεῖ-σις, σει-σμός.

Σήθω. Ἴδε σάω.

Σηκ-άζω (εἰσάγω εἰς τὸν σηκόν, μανδρίζω) καὶ σηκάζομαι, π. ἀορ. ἐσηκάσθην, γ. πλ. σήκασθεν Ιλ. θ, 134. ῥίζ. σεπ-, σεκ-, σηκ-, σηκ-άζω=saep-io λατ. σηκ-ός=saep-es ὡς. τὸ δὲ π καὶ κ ἐναλλάσσονται συχνά: ὀκότε=ὀπότε, λύκος=lypus. Κατὰ δὲ τὸν Εὐστ. καὶ Πολυδ. παράγεται παρὰ τὸ ἴστασθαι, στήκω, στηκός καὶ ἀποβολῇ τοῦ τ στηκός: οὕτω καὶ Σουίδασ «στηκός, αἱ τῶν βοσκημάτων ἐπαύλεισ, στηκοὶ τινεσ ὄντεσ, παρὰ τὸ ἐκτεσε στήκειν».

Σημαίνω (διὰ σημείου εἰδοποιῶ, παραγγέλλω) Ἄντιφ. 3, γ, 4, παρ. ἐσήμαινον Θουκ. 8, 102, μελ. ανῶ, 6, 20, ἀορ. ἐσήμηνα Ξεν. Κυρ. 2, 3, 18 καὶ σπαν. ἐσήμανα, Ἑλλ. 1, 1, 2, παρκ. σεσήμαγκα μτγν. Ἐπικτ. διατρ. 3, 26, 29, π. παρκ. σεσημασμένος Πλατ. νόμ. 954, π. ἀορ. ἐσημάνθην Ξεν. Ἑλλ. 6, 2, 34, π. μελ. σημανθήσομαι Πολυαιν. 8, 21, μ. μελ. ἐν-σημανεῖσθε Ἴσοκ. 20, 22, μ. ἀορ. ἐσημνήμαην Ξεν. Κυρ. 8, 2, 17.

Σημαίνω (ὡς ἀνωτ.) Ιλ. κ, 58, δωρ. σαμαίνει Θεοκρ. 17, 89, μετοχ. σημαίνουσα (ἄλλ. σημαίνουσα), 22, 22, παρ.τ. σήμαινε Οδ. χ, 450, θαμ. σαμαίνεσκεν Κ. Σμ. 4, 193, μελ. σημανῶ Αἰσχ. Ἄγ. 497, σημανέω Οδ. μ, 26, ἀπαρ. σημανεῖν Ἀπολ. Ρ. 1, 361, ἀορ. σήμηνην Ιλ. ψ, 358, π. παρκ. σεσήμανται Ηρ. 2, 125, ἀπαρ. σεσημάνθαι Ἀριστ. Λυσ. 1498, μτχ. σεσημασμένος Ηρ. 2, 39, π. μελ. ἐπι-σημανθήσομαι Εὐρ. Ἴων 1593. Μέσ. σημαίνομαι Σοφ. Αἴ. 32, μελ. σημανοῦμαι Ἰπποκρ. 2, 228, σημανέεται, 7, 276, ἀορ. ἐσημνήμαην Ιλ. η, 175, σημήναντο Ὀππ. κυν. 1, 454. Παρ. ἀ-σήμαντος, κ, 485. ῥίζα σα-, σαπ-, σαφ-, σοφ-, συφ-, σήμ-α, σημ-αίνω, σημ-εῖον, σαφ-ής, σοφ-ός=sap-ens σοφ-ίζω, Σί-συφ-ος.

Σήπω (σαπίζω) μετβ. Πλατ. Τιμ. 84, ἀορ. κατέσηψα Αἰλ. I. Z. 9, 62, παρκ. β. ἀντί παθ. ἀποσέσηπα Ξεν. ἀν. 4, 5, 12, π. παρκ. σέσημαι Ἀριστοτ. I. Z. 10, 1, 10, π. ἀορ. α. ἐσήφθην Ἀπολλιν. ψαλ. 37, 40, π. ἀορ. β. ἐσάπην Πλατ. Φαίδ. 80, π. μελ. σᾶπήσομαι Γαλην. 7, 397, κατα- Πλατ. Φαίδρ. 86.

Σήπω (ὡς ἀνωτ.), μελ. σήψω Αἰσχ. ἀποσπ. 270, παρκ. β. ἀντί παθ. σέσηπα Ιλ. β, 135, παθ. ἀορ. β. ἐσάπην Ηρ. 3, 66, ὑποτ. σαπῆ, 2, 41, ἐπ. σαπή Ιλ. τ, 27. ῥίζα σαπ-, σαπ-ρός, σαπρ-ίζω μεταγν. καὶ παρ' ἡμῶν σαπ-ίζω, καὶ σάπ-ιον=σαπρὸν, σάπ-ων, σήπ-ω, σής, σηπ-εδών. Τούτωσ συγγενέσ εἶνε τὸ σαθρόσ.

Σθένω (ἔχω σθένος, δύναμιν, ἰσχύω) μτγν. Λουκ. ὠκυπ. 120, παρ.τ. ἔσθενον Αἰλ. I. Z. 11, 31.

Σθένω (ὡς ἀνωτ.) τραγ. Αἰσχ. Ἄγ. 938, ὑποτ. σθένω Σοφ. Ἄντ. 91, εὐκτ. σθένοι, Οἰ. Κ. 501, σθένομεν, 256, ἀπαρ. σθένειν Αἰσχ. Εὐμ. 896, μτχ. σθένων Εὐρ. Ηρ. μ. 312, παρτ. ἔσθενον Σοφ. Τρ. 927, σθένον Ἄπολ. Ρ. 1, 62 ῥίζα σθεν-, συγγεν. τῆ στερ- (στερεός, στηρίζω), σθέν-ος, σθέν-ω, σθεν-όω, σθεν-αρός=stark γερμ. Σθέν-ελος· πρβλ. στηρίζω.

Σιγάζω ἴδε σιγᾶω.

Σιγ-άω (σιωπῶ, ἤσυχάζω) Πλατ. ἀπολ. 24, εὐκτ. ἀττ. σιγῶν Θουκ. 8, 66, ἀπαρ. σιγᾶν Αἰσχίν. 1, 107, παρτ. ἐσίγων Πλατ. Πρωτ. 360, μελ. σιγήσομαι μτγν. ἀττ. Ἄλκιφρ. 3, 62, καὶ μτγν. σιγήσω Χαρίτ. 1, 40, ἀορ. ἐσίγησα Ξεν. Κυρ. 4, 5, 49, παρκ. σεσίγηκα Αἰσχίν. 3, 218, π. παρκ. σεσίγημαι, 3, 4, π. ἀορ. ἐσιγήθην, 2, 86, π. μελ. σιγήθήσομαι Πλατ. ἐπιστ. 310, μετ' ὄλ. μέλ. σεσιγήσομαι, ἐπιστ. 311. Τούτου παρασχ. σιγάζω, -ζει Ὅππ. κυν. 3, 285, μτχ. σιγάζων Ξεν. ἀν. 6, 1, 32, ἀορ. μτχ. σεσιγήσομαι, ἐπιστ. 34, π. ἀορ. ὑποτ. σιγασθῆ, 39, 34, π. παρκ. μτχ. κατα-σεσιγασμένος Ἄθην. 1, 4.

Σιγ-άω (ὡς ἀνωτ.), δωρ. γ. πλ. σιγῶντι Θεοκρ. 2, 38, προστ. σίγα ἰλ. ξ, 90, -άτω Πινδ. 1. 2, 44, ἀπαρ. σιγᾶν Ὅμ. ὕμν. Ἑρμ. 93, μτχ. σιγῶν Σόλων 4, 15, Ηρ. 8, 26, παρτ. σίγων (ἄλλ. ἐσίγ-) Ἄριστ. Λυσ. 515, σίγας, Λυσ. 516, μελ. σιγήσομαι Σοφ. Οἰ. Κ. 113, Ἄριστ. νεφ. 1088, σιγησόμεσθα Εὐρ. Μηδ. 315, μτγν. σιγήσω Ἀνθ. 8, 25, ἀορ. σιγησεν Εὐρ. Βακ. 1084, ὑποτ. δωρ. σιγάσω, Ἴων 859, προστ. σιγήσον Αἰσχ. Ἐπτ. 262, -ήσατε Εὐρ. Ἰππ. 565. Παθ. σιγόμενος, Τρ. 399, παρκ. σεσιγημαι, Ἄλκ. 78, μτχ. δωρ. σεσιγημένος Πινδ. Ο. 9, 103, ἀορ. δωρ. ἐσιγάθην Εὐρ. Φοίν. 349. Παρ. σιγητέος, Ἑλ. 1387. ῥίζα πεποιημ. σι-, σιγ-, σιγ-ή, σιγ-α, σιγ-άω, σιγ-ηλός, σι-ωπή, σι-ωπίω, σιλεο=σιγῶ, σιωπῶ, ἴγα=σιώπα (Κύπριοι) Ησυχ.

Σινομαι (ἀρπάζω, λεηλατῶ, βλάπτω) Ξεν. Κυρ. 3, 3, 15, παρτ. ἐσίνοντο, ἀν. 3, 4, 46.

Σινομαι (ὡς ἀνωτ.) ἰλ. ω, 45, αἰολ. σίνομαι Σαφφ. 72, σίνονται Κραμ. Ἄν. τ. 2, σ. 259, σίνεται Ησ. ἔρ. 316, ὑποτ. σίνηαι Οδ. μ, 139, εὐκτ. -οιτο, μ, 114, σινοίατο Ηρ. 9, 51, ἀπαρ. -εσθαι Θεοκρ. 24, 87, μτχ. σινόμενος Ηρ. 5, 81, 9, 73, παρτ. ἐσινόμην, 5, 81, ἐσίνοντο, 5, 74, σίνετο Ορφ. Ἄργ. 211, ἐσίετο Ηρ. 9, 13, θαμ. σινέσχετο Ησ. ἀποσπ. 224, -έσκοντο Οδ. ζ, 6, καὶ ἐσίνοντο Ηρ. 9, 49, μελ. σινήσομαι Ἰπποκρ. 2, 676, π. παρκ. σεσιμμένος Ἐπιγραφ. μ. ἀορ. ἐσίνατο Καλλ. Ἄρτ. 134, ἐσινέατο Ηρ. 7, 147, σίνατο Νικ. θηρ. 74, ἐσίνατο Ηρ. 8, 31, ἀπαρ. σίνασθαι Ἰπποκρ. 3, 236, μτχ. σινάμενος Ἀγαθ. Ἰστ. 2, 14. Τὸ ἐνερ. σινώω εὐρίσκειται παρὰ Μανέθ. 6, 603, μελ. σινώσω 552, ἀλλὰ καὶ σίνω π. Παλαιφ. 1 ὑπάρχει, ἀορ. προ-σίναντες=βλάψαντες Ησυχ. ῥίζα σιν-, σίν-ος, σίν-ομαι, σιν-αρός, πολυ-σιν-ής, σίν-ις, σίν-της, σινι-τής. Μὴ εἶνε συγγεν. τῶ κεντέω;

Σιτέω (σιτίζω, τρέφω) παρ' ἀττ. μόν. ἐν συνθ. συσ-σιτέω Πλατ. Λαχ. 179, παρτ. συν-εσίτουν, συμπ. 219, ἀορ. μτχ. συσ-σιτήσας Λυσ. 13, 79, παρκ. μτχ. συσ-σεσιτηκῶς Δημ. 19, 191. Ἄπλοῦν δ' εὐχρ. εἶνε τὸ

σιτέομαι Ξεν. Κυρ. 1, 2, 8, παρατ. έσιτείτο Ἰσαΐ. 6, 21, μ. μελ. σιτήσομαι Ἀριστοτ. κόσμ. 6, 34. Τούτου παρασχ. εἶνε σιτεύω Πλουτ. ἡθ. 664. Μέσ. σιτεύομαι Πολυβ. 12, 2, μ.τχ. σιτευομένη Πλουτ. Λουκουλ. 40.

Σιτέω (ὡς ἄνωτ.) σπίν. μ.τχ. σιτεόντων Γαλην. 15, 118 ἐκ τοῦ Ἰπποκρ. 6, 54, παρατ. σιτεύεσκον (ἐκ β. σιτεύω) Ἡρ. 7, 119. Μέσ. σιτέομαι Ἀριστ. ἐκκλ. 665, σιτέονται Ἡρ. 1, 71, ἄπαρ. -έεσθαι, 1, 94. μ.τχ. σιτούμενος Αἰσχ. Ἀγ. 1668, -εόμενος Ἡρ. 6, 57, παρατ. έσιτέοντο, 8, 115, θαμ. σιτέσκοντο Οδ. ω, 209, μ. μελ. σιτήσομαι Ἀριστ. νεφ. 491, π. ἀορ. σιτήθην Θεοκρ. 9, 26. ῥίζα σιτ-, σιτ-ος=σib-us λατ. σιτ-έω, σιτ-εία, σιτήσις, σιτ-ίζω=σib-o λατ.

Σιτίζω (δίδωμι τινὶ νὰ φάγη, τρέφω) Ἰσοκ. 1, 29, ἀορ. έσί'τισα Ξεν. συμ. 4, 9, μ. μελ. ἐπι-σιτίσομαι Ἀρρ. ἀν. 3, 20, καὶ ἐπι-σιτιοῦμαι Φιλοστρ. Ἀπολ. 252, ἀορ. ἐπ-εσιτισάμην Θεοκ. 6, 94, π. παρατ. ἀντί μέσ. σεσίτισαμι Δ. Ἀλ. π. Ἰσαΐ. 4.

Σιτίζω (ὡς ἄνωτ.) Ἀριστ. ἱπ. 716. Μέσ. σιτίζεται Θεοκρ. 4, 16, μελ. ἐπι-σιτιοῦμαι Κωμ. ἀποσπ. 2, 266, ἰων. ἐπισιτιεῦμαι Ἡρ. 9, 50 ἴδε σιτέω.

Σίω ἴδε σείω.

Σιτ-ωνέω (σίτον ἀγοράζω), γ. ἔλ. σιτιωνοῦντι Ἐπιγρ. ἀορ. ἄπαρ. σιτωνήσαι ὡτ. μ.τχ. σιτιωνήσαι ὡτ. ἴδε σιτέω.

Σιωπάω (σωπαίνω) Ἀνδοκ. 1, 26, παρατ. έσιώπων Λυσ. 1, 14, μελ. σιωπήσομαι Πλατ. Φαῖδρ. 234, μ.τγν. σιωπήσω Ψευδ. Αἰσχίν. ἐπιστ. 10, 1, Δ. Ἀλ. 11, 6, ἀορ. έσιώπησα Ἰσοκ. 21, 3, παρατ. σεσιώπηκα Δημ. 6, 34. Παθ. ἄπαρ. σιωπᾶσθαι Ἰσοκ. 18, 29, παρατ. μ.τγν. σεσιώπηται Στοβ. 403, μ.τχ. -ημένος Δ. Ἀλ. 1, 76, ἀορ. έσιωπήθην Δημ. προοιμ. 21, 12, κατα- Ἰσοκ. 4, 27, μελ. σιωπηθήσομαι Αἰσχίν. 3, 155, μ. ἀορ. ἀντί ἔνερ. μ.τχ. σιωπησάμενος Πολυβ. 18, 29, 4. Παρ. σιωπητέον Λουκ. κατα- Ἰσοκ.

Σιωπάω (ὡς ἄνωτ.), ἄπαρ. σιωπᾶν Ἰλ. 6, 280, μελ. δωρ. δια-σιωπάσομαι Πινδ. Ο. 13, 91, π. παρατ. δωρ. σεσωπαμένος, Ι. 1, 63 ἴδε σιγάω.

Σκάζω (κουτσαίνω, χωλαίνω) ἐπ. καὶ μ.τγν. πεζ. ἄπαρ. σκάξαι Ἀνθ. 6, 54, μ.τχ. σκάζων Ἰλ. λ, 811, Πλουτ. ἡθ. 817, Λουκ. μισθ. συν. 39. ῥίζα σκα-, σκαγ-, σκάζω (=σκαγ-ίω)=khang-à-mi σανσκρ. σκασ-μός.

Σκαίρω (σκιρτῶ, χοροπηδῶ) ἐπ. σκαίρει Θεοκρ. 4, 19, -ουσι (ἄλλ. -ωσι) Οδ. κ, 412 καὶ Ἀριστοτ. προβλ. 2, 31, μ.τχ. σκαίροντες Ἰλ. σ, 572, παρατ. θαμ. σκαίρεσκε Ἀπολ. Ρ. 4, 1400. ῥίζα σκαρ-, σκαρ-, σπαρ-, σκιρ-, καρ-θ-μοί=κινήσεις Ησυχ. σκιρ-θ-μοί=κινήσεις, λακτισμοί ὡς σκαρ-ίζω, σκαίρω (=σκαρ-ίω) =σπαίρω (=σπαρ-ίω), ἄ-σκαίρω, ὀ-σκαρ-ίζω, σπαρ-αγμός, σπαρ-άσσω (=σπαρ-αγ-ίω), σπαργαί=ὄργαι, ὄρμαι Ησυχ. σκιρ-τ-άω, σκorp-π-ίζω.

Σκάλλω ἴδε σκέλλω.

Σχάπ-τ-ω (σκάπτω, σκαλίζω) Ὀμ. ὕμν. Ἑρμ. 90, Ἀριστοτ. θαυμ. ἀκουσμ. 91, μ.τχ. -ων Ξεν. οἰκ. 16, 15, παρατ. έσκαπτον Θεοκ. 4, 90,

μελ. σκάψω Πλατ. νόμ. 778, άορ. κατ-έσκαψα Θουκ. 4, 109, παρκ. κατ-έσκαφα Ἰσοκρ. 14, 7, π. παρκ. έσκαμμαι Πλατ. Κρατ. 413, π. άορ. α. μτγν. έσκάφθην Τζετζ. Ησ. έρ. 569, κατ- Δ. Σικ. 13, 57, π. άορ. β. έσκζ'φην Γεωπ. 12, 5, κατ- Ἰσοκ. 15, 319, π. μελ. άπο-σκαφ-ήσομαι Πολύβιν. 5, 10, 3, κατα- Ἰωσ. άρχ. 20, 6, 4. Μέσ. σκάπτομαι, εύκτ. -τοίτο Ψευδο-Φωκυλ. 158. Ῥίζα πεποιημ. Γκαπ-, σκαπ-, κάπ-η=φάτη Ησυχ. κάπ-ετος = τάφος, όρυγμα, βόθρος ώς. καπ-αλί-ζει = ζευγηλατεί ώς. σκάπ-τω = scab-o λατ. = grab-e γερμ. κοιν. σκάβ-ω σκαπ-άνη, σκάπ-ετος, σκάφ-η.

Σκε-δάν-νυ-μι (διασκεδάζω, διασκορπίζω, διαλύω), δια-σκεδάζεις (έκ ρ. σκεδάζω) μτγν. Θεοδ. Στουδ. σ. 609, και σκίδνημι Πλουτ. ήθ. 933, ύποτ. δια-σκεδάννυσι (= -νύησι) Πλατ. Φαίδ. 77, άπαρ. σκεδαννύναι Θεοφρ. αίτ. φ. 3, 6, 4, μτχ. -ύντος Λουκ. Δημ. έγκ. 7, σκεδάζων Θεοδ. Στουδ. σ. 139, παρατ. έσκεδάννυσαν Δ. Κασ. 40, 22, και κατ-έσκεδάννυον (έκ ρήμ. σκεδαννώω) Δημ. 54, 4, δι-εσκίδνη Ἄππ. έμφ. πόλ. 2, 81, μελ. σκεδάσω Πλουτ. Κοριοι. 12, άορ. μτγν. έσκέδζωσ Πολύβιν. 5, 14, αλλά δι-Θουκ. 1, 54, κατα- Πλατ. άπολ. 18. Παθ. σκεδάννυται Ξεν. ίππαρχ. 7, 9, ύποτ. δια-σκεδάννυται (= -νύηται) Πλατ. Φαίδ. 77, π. παρκ. έσκεδασμένος Θουκ. 4, 56, π. άορ. έσκεδάσθην, 1, 74, π. μελ. μτγν. σκεδασθήσεται Μαρκ. Αύρ. 6, 4, δια-Δ. Κασ. 47, 38. Μέσ. άπαρ. σκίδνασθαι Πλουτ. Κρασ. 24, άπο-Θουκ. 6, 98, άορ. άντί ένεορ. κατ-έσκεδάσαντο Ξεν. άν. 7, 3, 32, άπο- Πλατ. Ἄζ. 365. Παρ. σκεδαστός. Πλατ.

Σκεδ-άν-νυ-μι (ώς άνωτ.) και σκίδνημι, έπι-κίδνατε Ηρ. 7, 140, δια-σκιδνάσι Ιλ. ε. 526, Ησ. θε. 875, μτχ. σκεδάων Νικ. άλ. 596, και σκιδνάς Ηρ. 2, 25, παρατ. δι-εσκίδνη Ἄππ. έμφ. πολ. 3, 81, μελ. σκεδάσεις Θεογν. 883, και άττ. σκεδζ Αισχ. Ηρ. 925, άπο- Σοφ. Οί. τ. 138, δια- Ἄριστ. όρν. 1053, άπαρ. συσκεδάν, βατρ. 903, άορ. έσκέδασα Ιλ. η. 330, έσκέδασεν, ρ. 649. Παθ. σκιδνάται, λ. 308, έπι-κιδνάται, β. 850, π. παρκ. έσκεδασμένος Ηρ. 4, 14, π. άορ. έσκεδάσθην, άπαρ. σκεδασθήναι Αισχ. Περσ. 502. Μέσ. σκιδνάμαι Ἰπποκρ. 6, 178, και κιδνάμαι Εύρ. Έκ. 916, προστ. σκιδνασθε Οδ. β. 252, άπαρ. σκιδνασθαι, α. 274, μτχ. σκιδνάμενος Ησ. θε. 42, κιδνάμενος Ἄνθ. 7, 713, παρατ. έσκιδνατο Ιλ. ω. 2, έσκιδναντο, α. 487, ίσορ. έν τμήσ σκεδάσαντο Κ. Σμ. 14, 396. Παρ. σκέδασι: Ῥίζα Γκε-, (καζζω), Γκεδ-, κεδ-αται=σκεδάννυται Ησυχ. κεδ-άννομι, σκεδ-άννυ-μι, σκέδ-ασις, σκιδ-να-μαι, σχέ-αδος, σχεδ-άριον, σχεδία, scand-ula (=scind-ula)=σχίδη. Τούτφ συγγεν. είνε τό σχίζω.

Σκέλλω (ζηραίνω, άποζηραίνω) και σκάλλω, σκάλλουσι Ἄριστοτ. θαυμ. άλουσμ. 91, μτχ. σκέλλοντες Γαλην. 6, 558, μελ. σκελώ Γαλην. π. Τροφ. Δυνάμ. 2, 2, παρκ. κατ-έσκληκεν Λουκ. άλεκτ. 29.

Σκέλλω (ώς άνωτ), άπαρ. θωρ. ποτι-σκέλλειν Σοφ. Ἄνθ. 65, 6, άορ. έπ. έσκληα, ύποτ. ένι-σκήλη Νικ. θηρ. 694, εύκτ. σκήλειε Ιλ. ψ. 191, άορ. β. άντί μέσ. έσκλην, άπαρ. άπο σκληναι Ἄριστ. σφ. 160, εύκτ. άποσκληίτη

—άποξηραίνω: Ησυχ. παρκ. ἀντί μέσ. ἔσκληκα Χοιριλ. ἀποσπ. 4, μτχ. -ὠς Ἄνθ. Πλ. 4, 111, ἐξ- Ἐπιχ. 106, ἐσκληῶτες Ἄπολ. Ρ. 2, 53, ὑπερσ. ἐσκληῆει, 2, 201. Μέσ. μτχ. σκελλόμενα=σκελετευόμενα Ησυχ. παρατ. κατ-εσκέλλοντο Αἰσχ. Πρ. 481, μελ. ἀποσκληθήσῃ Ἄνθ. 11, 37, καὶ σκελοῦνται =σκελετισθήσονται Ησυχ. ῥίζα κελ-, σκελ-, σκέλ-ος, σκέλλω, (=σκελίω), σκελ-ετός, σκλη-ρός, κελ-έονται=τούς ἰστοποδας καὶ τὰ ὄπωσθον μακρὰ ξύλα, δοκοὺς, ἰστούς» Ησυχ. Ἴδε καὶ ξηραίνω.

Σκεπάζω (ὡς καὶ παρ' ἡμῶν) ὁμαλ. καὶ σκεπάω, -άουσιν (ἄλλ. σκιάουσι) Θεοκρ. 16, 84, καὶ σκεπόωσι Οδ. ν, 99. ῥίζα σκι-, σκο-, σκυ-, σκευ-, σκεπ- σκέ-πη, σκεπ-άζω, σκη-νή, σκην-όω, σκι-ά, σκι-άζω, σκότος, σκοτ-ίζω, ob-scu-rus=σκοτεινός λατ. σκεῦ-ος, σκευ-άζω, σκευ-ή, σκευ-όω, σκῦτος=cut-is ἢ scutica λατ. σκοτ-όω.

Σκέπτ-ομαι (μετὰ προσοχῆς παρατηρῶ, κυττάζω) ἀποθ. σπαν. ἀττ. Πλατ. Λαχ. 185, παρατ. ἐσκεπτόμην Λουκ. ἀλ. Ἰστ. 2, 10, μελ. σκέψομαι Θουκ. 6, 40, ἀορ. ἐσκεψάμην Λυσ. 15, 10, π. παρκ. ἀντί ἐνεργ. ἔσκεμμαι Πλατ. Γοργ. 501, ἀλλὰ παθ. Θουκ. 7, 62, ὑπερσ. προῦ-σκέπτετο, 8, 66, π. ἀορ. α. μτχ. σκεφθὲν Ζωσιμ. 1, 60, π. ἀορ. β. ἐπ-ε-σκέπην Π. Δ. Ἄριθμ. 1, 19, 17, π. μελ. ἐπι-σκεπήσομαι, Βασιλ. Α. 20, 18, μετ' ὄλ. μελ. ἀντί παθ. ἐσκέψομαι Πλατ. πολ. 392. Παρ. σκεπτέος Ξεν.

Σκέπ-τ-ομαι (ὡς ἀνωτ.), προστ. σκέπτεο ἰλ. ρ, 952, παρατ. σκέπτετο, π, 361, μελ. σκεψόμεθα Ἄριστ. ἱππ. 378, ἀορ. σκέψατο Ὅμ. ὕμν. Δημ. 245, ὑπερσ. ἔσκεπτο Ἱπποκρ. 1, 570, π. ἀορ. ἀπαρ. σκεψθῆναι, 6, 18. ῥίζα σκεπ-, σκοπ-, σκέπ-τ-ομαι, σκοπ-έω, σκοπ-ή, σκοπ-ιά, σκοπι-άζω, σκοπ-ός, σκόπ-ελος, ραφ-jā-mi=βλέπω, spec-io=σκοπ-ῶ, σκῶψ (=σκώπ-ς), σκῶπ-τω;

Σκευάζω (τὰ σκεύη διευθετῶ, ἐτοιμάζω, φθειάνω) Πλατ. Κρατ. 424, ἀορ. ἐσκεύασα Θουκ. 2, 15, π. παρκ. ἐσκεύασμαι Ξεν. Κυρ. 6, 2, 28, π. μελ. σκευασθήσομαι Ὀρειβ. 4, 1, κατα- Δημ. 19, 219. Μέσ. σκευάζομαι Πλατ. πολ. 372, μτχ. ἀορ. σκευασάμενος Δεινρχ. ἀποσπ. 31, π. παρκ. ἀντί μέσ. ἐσκεύασμαι Λυσ. ἀποσπ. 54. Παρ. σκευαστός Πλατ.

Σκευάζω (ὡς ἀνωτ.), ἀπαρ. κατ-σκευᾶν Ὀλβιοπ. ἐπιγρ. μελ. -άσω Ἄριστ. ἱππ. 372, ἀορ. δωρ. κατ-εσκεύαζα Τιμ. Λοκρ. 99, καὶ δωρ. σκευ-όω, παρκ. κατ-εσκεύακε Θηρ. ἐπιγρ. π. παρκ. ἰων. γ. πλ. ἐσκευάδαται Ηρ. 4, 58, ὑπερσ. ἐσκευάδατο, 7, 62, καὶ ἐσκευασμένοι ἦσαν, 7, 68, π. ἀορ. δωρ. κατα-σκευῶθη Θηρ. ἐπιγρ. Μέσ. σκευάζομαι Εὐρ. Ηρ. μ. 956, παρατ. ἐσκευάζοντο Ηρ. 6, 100, π. παρ. ἀντί μεσ. ἐσκεύασμαι Εὐρ. ἰκ. 1057 Παρ. σκευαστός Ἄριστ. εἰρ. 855. Ἴδε σκεπάζω.

Σκευόω. Ἴδε σκευάζω.

Σκευ-ωρέω (συγυρίζω τὰ σκεύη τῆς οἰκίας, ἀνακατώνω, ῥαδιουργῶ) μτγν. Φίλων τ. 2, σ. 569, ἀορ. ἐσκευώρησεν=ἔβλαψεν, ἐπεβούλευσεν Ησυχ. Μέσ. σκευωρέομαι Δημ. 9, 17, ἀορ. ἐσκευωρήσατο, 45, 47, π. παρκ. ἀντί ἐνεργ. ἐσκευώρηται, 32, 41, ἀλλὰ παθ. 45, 5.

(ΑΝΩΜΑΛΑ ΡΗΜΑΤΑ).

Σκήπ-τ-ω (ἀκουμβῶ δυνατὰ ἐπὶ βακτηρίας, ῥίπτω μὲ ὄρμη), ἐπι-
 Θουκ. 3, 59, μελ. ἐπι-σκήψω Πλατ. Θεαιτ. 145, ἀορ. μτχ. ἐπι-σκήψας
 Ἄντιφ. 1, 1, παρκ. ἐπ-έσκηφα Δ. Λαερ. 1, 118, π. παρκ. ἐπ-έσκημμαι
 Ἰσαϊ. 3, 12, π. ἀορ. ὑποτ. ἐπι-σκηθῆ Πλατ. νόμ. 937. Μέσ. σκήπτο-
 μαι Θουκ. 6, 18, παρατ. ἐσκηπτόμεν Λυσ. 4, 14, μελ. σκήψομαι Αἰ-
 σχίν. 3, 242, ἀορ. ἐσκηψάμην Πλουτ. Σόλ. 8, εὐκτ. -ψαιτο Δημ. 6, 13,
 μτχ. -ψάμενος Ἰσαϊ. 6, 13.

Σκήπ-τ-ω (ὡς ἄνωτ.) μᾶλλ. ποιητ. Αἰσχ. Ἄγ. 310, μελ. ἐνι-σκήψει
 Νικ. Θηρ. 23, ἀορ. ἐσκηψα Αἰσχ. Ἄγ. 302, εὐκτ. σκήψειεν, Ἄγ. 366, με-
 τοχ. σκήψας, Τρ. 749, π. ἀορ. μτχ. σκηφθεῖσα Βοικχ. ἐπιγρ. Μέσ. σκή-
 πτομαι ἰλ. ξ, 457, ἀορ. ὑποτ. σκήψησθε Αἰσχ. Εὐμ. 804. ῥιζ. σκαπ-,
 σκήπ-τ-ω, σκήπ-τρον, σκήπ-ων, σκηπ-τός, scarp-us=σῦλος κτλ. λατ.

Σκι-άζω (σκεπάζω τι μὲ σκιάν) Ξεν. οἰκ. 19, 18, ἀορ. ἐσκίασα, ἀ-
 παρ. σκιάσαι Λουκ. Ζευξ. 5, π. παρκ. μτχ. ἐπ-εσκιασμένος Δ. Ἄλ. ῥητ.
 8, 8, π. ἀορ. ἐσκιάσθην Ἀριστοτ. π. χρωμ. 2, 4, μτχ. συ-σκιασθεῖς
 Πλατ. Τιμ. 75.

Σκι-άζω (ὡς ἄνωτ.) καὶ σκιάω, σκιάει Ἀπολ. Ρ. 1, 604, ἐπι-σκιάου-
 σιν Ὀππ. ἀλ. 1, 625, ἀπαρ. ἐπι-σκιάειν Ἄρατ. φαίν. 736, παρατ. κατ-ε-
 σκίαν Οδ. μ, 436. Παθ. ἐπ. σκιάωνται (=ἀνοῦνται) Ἄρατ. 607, παρατ. ἐπ-
 εσκιάωντο Κ. Σμ. 5, 346. Παρ. σκιά, σκιάει Ἰδε σκεπάζω.

Σκιδ-ρη-μι ἴδε σκεδάννυμι.

Σκιρτάω (χοροπηδῶ) ὄμαλ. π. πεζ. σκιρτεῦσιν Ὀππ. κύν. 4, 342, εὐκτ.
 σκιρτῶεν ἰλ. υ, 226, μελ. δωρ. σκιρτασεῖτε Θεοκρ. 1, 152 Ἰδε σκαίρω.

Σκοπέω (παρατηρῶ, σκέπτομαι) Θουκ. 2, 43, παρατ. ἐσκόπουν Ἰσαϊ.
 2, 18, (α), Ξεν. Ελλ. 6, 2, 29, μελ. σκοπήσω Ἀριστοτ. ῥητ. Ι. 1, σ.
 615, ἀορ. ἐσκόπησα Διδαν. λόγ. 1, ὑποτ. σκοπήσωμεν Ἀριστοτ. φυτ.
 1, 7, 10, ἐπι- Λουκ. καταπλ. 24, Πλουτ. σκόπησον Ἡλιοδ. 3, 7, ἐπι-
 Λουκ. Ἐρμ. 44, ἀπαρ. κατα-σκοπήσαι Ψευδο-Καλλιθ. 2, 24, Ν. Δ.
 Γαλ. 2, 4, μτχ. σκοπήσας Ἡλιοδ. 8, 16, περι- Πολυβ. ἀποσπ. ἀβεβ.
 90. Μέσ. ἀντί ἐνερ. σκοπούμαι Ἀνδοκ. 2, 19, Πλατ. νόμ. 627, Ἰσοκ.
 2, 41, παρατ. ἐσκοπούμην Ξεν. ἀν. 5, 2, 8, Λυσ. 9, 7, μ. μελ. ἀττ.
 σκέφομαι, μ. ἀορ. ἐσκεψάμην, παρκ. ἐσκεμμαι, ἀλλὰ μτγν. ἀορ. περι-
 σκοπήσασθαι Λουκ. ἀλ. Ἰστ. 1, 32 καὶ π. παρκ. ἀν-εσκοπημένος Ἰωσ.
 ἀρχ. 17, 5, Παρ. σκοπητέον Γεωπ. 7, 15.

Σκοπέω (ὡς ἄνωτ.) Αἰσχ. ἰκ. 232, προστ. σκόπει Πινδ. Ο. 1, 5, ἀπαρ.
 σκοπέειν Ηρ. 1, 32, παρατ. ἐσκόπουν Ἀριστ. νεφ. 231. Μέσ. ἀντί ἐνερ.
 σκοπούμαι Εὐρ. Ι. Τ. 68, Ἀριστ. θεσ. 396, εὐκτ. ποῖτο Σοφ. Οἰ. τ. 964,
 ἀπαρ. -έσθαι Ἰπποκρ. 7, 146, παρατ. ἐσκοπούμην Ἀριστ. ἐκκλ. 193 ἴδε
 σκέπτομαι.

(α) Παρὰ τοῖς ἀττ. εὐχρ. μόν. ὁ ἐν. καὶ παρατ. τοὺς δ' ἄλλους χρόνους
 δανείζεται τὸ ῥῆμα ἐκ τοῦ σκέπτομαι.

Σκοπιάζω (ἐκ περισκοπῆς ἢ σκοπίας ἐπισκοπῶ, παρατηρῶ τι), ἀπαρ. σκοπιάζομαι Ἰλ. κ, 140, μτχ. σκοπιάζων, ξ, 58, παρατ. σκοπιάσκον (ἄλλ. σκοπιάζον) Κ. Σμ. 2, 6 καὶ ἐσκοπιάζον Οδ. κ, 260, σκοπιάζομαι, δωρ. σκοπιάσεται (ἄλλ. σκοπιάζεται) Θεοκρ. 3, 25, παρατ. σκοπιάζετο Ἄπολ. Ρ. 2, 920. ἴδε σκέπτομαι.

Σκυδμαίνω ἴδε σκύζομαι.

Σκύζομαι (ὀργίζομαι, θυμώνομαι, ἀδημονῶ) ἐπ. ἀπαρ. —εσθαι Ἰλ. ω, 113, μτχ. —όμενος, δ, 23, Θεοκρ. 16, 8, παρατ. ἐσχύζοντο, Κ. Σμ. 3, 133, σκύζ-, 5, 338, ἀορ. εὐκτ. ἐν συνθ. ἐπι-σχύσσαιτο Οδ. η, 306. Τοῦτου παρασχ. εἶνε τὸ σκυδμαίνω, ἀπαρ. σκυδμαινέμεν Ἰλ. ω, 592. ῥίζα σκυδ-, σκυθ- σκυδ-ἀ=σκιά Ησυχ. σκυδ-άζω, σκυδ-μαίνω, σκύζομαι (= σκυδίομαι), σκυθ-ρός, σκυθ-ρωπός.

Σκώπ-τ-ω (περιπαίζω, ἀστείζομαι) Πλατ. πολ. 487, παρατ. ἐσκωπτον Ξεν. Κυρ. 1, 5, 1, μελ. μτγν. ἀπο-σκώψω Νικ. Χρον. σ. 81, ἀορ. ἐσκώψα Ξεν. συμπ. 4, 28, π. παρκ. ἐσκωμμαι, προστ. ἀπ-εσκώφθω Λουκ. Βακχ. 8, π. ἀορ. ἐσκώφθην Ξεν. Κυρ. 5, 2, 18, μ. ἀορ. ἐσκωψάμην Ἄλ-κίφρ. 3, 57.

Σκώπ-τ-ω (ὡς ἄνωτ.), μελ. σκώψομαι Ἄριστ. Ἄχ. 854, ἀλλὰ σκώψεις (ἄλλ. σκώψει), νεφ. 296, ἀορ. ἐσκώψα, νεφ. 540. ἴδε σκέπτομαι.

Σμαραγέω (παταγῶ, βροντῶ, μυκῶμαι ἐπὶ βροντῆς καὶ θαλάσσης) ἰων. μτχ. περι-σμαραγεύντες Δ. Περ. 844, παρατ. ἐσμαράγιζεν Ησ. θε. 693, σμαράγιζεν Κ. Σμ. 14, 553, καὶ ἐσμαράγευσεν Ἄπολ. Ρ. 3, 1332, ἀορ. ἐσμαράγησεν Ησ. θε. 679. ἴδε μαρμαίρω.

Σμάω (τρίβω, σφουγγίζω, πλύνω, καθαρίζω) παρ' ἀττ. συναίρ. τὸ α εἰς η, ἀπαρ. σμῆν Λουκ. Λεξ. 3, καὶ σμῆχω, ἀπαιδ. 28, ἀορ. ἐσμηξα Ψευδο-Καλλισθ. 3, 29, Γεωπ. 16, 6, π. παρκ. ἐσμηγμένος Διοσκ. 5, 95, π. ἀορ. δια-σμηχθεὶς Γεωπ. 16, 15. Μέσ. σμαῶμαι καὶ σμῆχομαι Στραβ. 3, σ. 469.

Σμάω (ὡς ἄνωτ.), γ. ἐν. ἐπι-σμη Ἄριστ. θεσ. 389, μετχ. ἰων. δια-σμέωντες (ἄλλ. —έοντες) Ηρ. 2, 37, καὶ σμῆχω Ἰπποκρ. 2, 366 παρατ. ἐξ-έσμων Ηρ. 3, 148, ἐσμηχεν Οδ. ζ, 226, ἀορ. ἐσμησα, μτχ. σμήσας Κωμ. ἀποσπ. 3, 471, καὶ μτγν. ἐσμηξα Νον. 25, 231, ἀπο-Ἰπποκρ. 7, 24, π. ἀορ. δια-σμηχθεὶς Ἄριστ. νεφ. 1237. Μέσ. σμαῶμαι, -ῆται Κωμ. ἀποσπ. 3, 81, ἰων. σμάται Ηρ. 9, 110, καὶ σμῆχομαι Ἰπποκρ. 2, 364, μτχ. σμωμένης Ἄριστ. ἀποσπ. 326, σμηχομένα Ἄνθ. 6, 276, ἀορ. ἐσμησέμην Ηρ. 4, 73, ἐσμηξ- Ἰπποκρ. 8, 424, δωρ. μτχ. σμασαμένα Κιλλ. Α. Παλ. 32. Παρ. νεό-σμηκτος Ἰλ. ν, 342, ἄ-σμηκτος Κωμ. ἀποσπ. 2, 355. ῥίζα μα-, πα-λα=ἡ ἄνω γνάθος λατ. μαγ-, σμαγ- «μαγ-ιδε;=αἷς ἀπομάττουσι καὶ καθαίρουσι» Ησυχ. μαγ-μόν=τὸ καθάρσιον «ἀπομάσσειν γὰρ λέγουσιν ὅταν περικαθαίρωσι τοὺς ἐνοχλομένους τινὶ πάθει» ὡς μασσω (=μαγ-ιω), σμαρ-κόν ἢ σμικ-ρόν (γρ. σμακ-ρόν) = καθαρὸν Ησυχ. σμά-ω, σμῆχ-ω καὶ σμῶχ-ω, σμη-μα ἢ σμηγ-μα, νεό-σμηκ-τος.

Σμηῶ ἴδε σμάω.

Σμύχω (καίω δι' ὀλίγης φωτίας, πυρπολῶ, καταναλίσκω) μτγν. καὶ

σμύχομαι, μτχ. σμυχόμενος Γαλην. π. άορ. άπ-έσμυ'γην Λουκ. νεκ. διαλ. 6, 3, π. παρκ. κατ-εσμυγμένος Ηλιοδ. 7, 21.

Σμύχω (ώς άνωτ.), μτχ. -ύχων Ἄπολ. Ρ. 3, 761, κατα- Θεοκρ. 3, 17, άορ. ύποτ. κατα-σμούχη Ἄνθ. 5, 254, άπαρ. σμύξει εν τμήσ. Ιλ. ι, 653. Παθ. εύκτ. σμύχοιτο Ιλ. χ, 411, π. άορ. κατ-εσμύχθην Θεοκρ. 8, 92. ῥίζαμυγ-, μυδ-, σμυγ-, σμυδ-, μύδ-ρος = σμύδ-ρος Ησυχ. μύξα (= μύγ-σα), σμύχ-ω. Κατ'άλλ. ῥίζα αύτοϋ θεωρεΐται μυκ-, άπο-μύσσω, μυκ-τήρ = σμυκ-τήρ, μυκ-cus=μύξα λατ.

Σύομαι, σοϋμαι. Ἰδε σέω.

Σοφίζω (κάμνω τινά σοφόν, σωφρονίζω, δολιεύομαι, άπατω) μτγν. Π. Δ. Ψαλτ. 18, 8, άορ. έσόφισα, Ψαλτ. 118, 98, άπαρ. σοφίσαι Ν. Δ. Τιμ. Β. 3, 15, π. μελ. σοφισθήσομαι Σιρ. σοφ. 50, 28. Μέσ. σοφίζομαι Πλατ. Γοργ. 497, άορ. έσοφισάμην Πολυβ. 6, 58, π. παρκ. άντι μέσ. σεσοφισμένος Δημ. 29, 28. Παρ. σοφιστέων Ἄριστοτ.

Σοφίζω (ώς άνωτ.) άχρ. π. παρκ. σεσόφισμαι, μτχ. σεσοφισμένος Ησ. έρ. 647, π. άορ. έσοφισθην Σοφ. φιλ. 77 Μέσ. σοφίζομαι Εϋρ. Ι. Α. 744, άορ. έσοφισάμην Ἄριστ. όρν. 1401, ύπερσ. έσεσόφιστο Ηρ. 1, 80. Ἰδε ση-μαίνω.

Σόω. Ἰδε σώζω.

Σπαδίζω (τεντώνω, γδέρνω), μόν. μτχ. άορ. σπαδίξαι Ηρ. 5, 25. Ἰδε σπάω.

Σπαίρω (σπαρταρῶ, παραδέρνω), παρ. σπαίρεσκεν (άλλ. σκαίρεσκεν) Ἄπολ. Ρ. 4, 1400. ῥίζ. σπαρ-, σπερ-, σπαίρω (=σπαρ-ίω), ά-σπαίρω, sphur-à-mi=πάλλω, τρέμω, σανσκρ. σπαρ-άσσω (=σπαρ-αγ-ίω), σπαραγ-μός, sper-η = άποχωρίζω, άπωθῶ λατ. σπειράω (=σπερ-ιάω), σπειρω (=σπερ-ίω =sperag-ω λατινικ. έ-σπάρ-ην, σπαρ-τός, σπόρ-ος, σπάρ-τον, σπάρ-γω (σπαρ-ίω). Τούτω συγγεν. εΐνε τὸ πάλλω. 0θεν παι-πάλ-η (=παι-πάλ-η).

Σπαράσσω και -ττω (τραβῶν ξεσχίζω τι) Πλατ. πολ. 539, π. άορ. άπαρ. σπαρχθῆναι Λουκ. άπατδ. 19.

Σπαράσσω (ώς άνωτ.) Ἄρισ. Ἄχ. 688, μελ. -ζω Αΐσχ. Πρ. 1018, άορ. έσπάραξα Πινδ. άποσπ. 88, κατ- Ἄρισ. Ιππ. 729, π. παρκ. δι-εσπάρακται Κωμ. άποσπ. 3, 211, μ. μελ. άντι παθ. σπαράζεσθαι Εϋρ. Ι. Α. 1459. Ἰδε σπαίρω.

Σπαργάω (εΐμαι πλήρης γάλακτος, γονιμότητος, σφοιγάω), όμαλ. μτχ. ίων. σπαργεῦσα (άλλ. σφαραγεῦσα) Κ. Σμ. 14, 283. ῥίζα πεποιημ. σπαργ-, σφαραγ-, σφριγ-, σπαργ-άω, σφαραγ-έω, σφριγ-άω, σπαργ-ή, σπαργαί=όργαί, όρμαί Ησυχ. Ἰδε σκαίρω.

Σπάργω (περιτυλίσσω, φασικίωνω), έπ. μόν. άορ. σπάρξαν Ομ. ύμν. 1, 121, άπαρ. σπάρξαι=σπαράξαι Ησυχ. Ἰδε σπαίρω.

Σπάω (άποσπῶ, έκτριζώνω, παίρνω) Πλατ. νόμ. 644, μελ. μτγν. άνα-σπάσω Λουκ. Ἰστ. συγγρ. 40, άορ. έσπασα Πλατ. Φαίδρ. 264, παρκ. έσπακα Ἄριστοτ. προβλ. 22, 2, π. παρκ. έσπασμαι Πλουτ. Κλεομ. 8,

δι- Ξεν. άν. 1, 5, 9, π. άορ. άπ-εσπάσθην Θουκ. 7, 80, κατ- Ξεν. άν. 1, 9, 6, π. μελ. σπασθήσομαι Γαλην. 9, 186, δια- Ξεν. άν. 4, 8, 10. Μέσ. επι-σπάομαι, άν. 4, 7, 14, μελ. δια-σπάσομαι Δ. 'Αλ. 16, 5, Λουκ. άν. 25, άορ. έσπασάμην Φιλοστρ. 'Απολ. 320, μτχ. σπασάμενοι Ξεν. 'Ελλ. 4, 4, 2, π. παρκ. άντι μέσ. έσπασμαι. Κυρ. 7, 5, 29.

Σπάω (ώς άνωτ.), προς. σπάτε 'Αρισ. ειρ. 498, μτχ. σπών Σοφ. 'Αντ. 1003, παρατ. έσπων Κωμ. άποσπ. 4, 615, μελ. σπάσω Λυκοφρ. 484, επι-Σοφ. ΔΓ. 769, άορ. έσπασα Αισχ. 'Αγ. 333, 'Αρισ. σφ. 175, σπάσεν εν τμήσ. Ιλ. ε, 859, άπαρ. σπάσαι Αισχ. χο. 533, σπήσαι 'Αρεταί. 40, 33, μτχ. σπάσας Σοφ. 'Αντ. 258, δια-σπάσας Ηρ. 7, 236, άν-σπάσσας Πινδ. Π. 4, 27, παρκ. άν-έσπανα, μτχ. -κώς 'Αρισ. 'Αχ. 1069, π. παρκ. έ-σπασμαι 'Ιπποκρ. 6, 178, π. άορ. έσπάσθην Εύρ. Κύκλ. 639, ύποτ. σπασθη 'Ιπποκρ. 7, 172, άπαρ. σπασθήναι Ηρ. 6, 134, μτχ. σπασθεις Ιλ. λ, 458. Μέσ. σπάομαι Ηρ. 9, 107, παρατ. έσπάτο 'Αρισ. Βατρ. 564, μελ. σπάσομαι Αισχ. 'Επτ. 1036, άορ. έσπασάμην Ιλ. τ, 387, σπασάμην Οδ. κ, 166, σπάσατο, ε, 321, σπάσσατο 'Απολλιν. ψαλ. 39, 3, ύποτ. σπάσθ Εύρ. Κύκλ. 573, προς. σπάσσασθε Οδ. χ, 74, μτχ. σπασάμενος Ηρ. 3, 29, σπασσάμενος Ιλ. π, 473, Παρ. άντι-σπασος Σοφ. Τρ. 770, -έον 'Ιπποκρ. 6, 654. Ρίζα σπα-, σπά-ω, σπα-διζω, σπά-διξ, σπάδ-ων, σπά-θη, σπαθ-άω, ά-σπά-ζομαι.

Σπείν' γδε έπω.

Σπείρω (σπέρνω), ύποτ. σπείρω Ξεν. οικ. 17, 5, άπαρ. σπείρειν Πλατ. νόμ. 841, μτχ. σπείρων, νόμ. 838, παρατ. δι-έσπειρον Πλουτ. Πομπ. 18, μελ. σπερώ Πλατ. Φαιδρ. 276, άορ. έσπειρα, Τιμ. 41, παρκ. μτγν. έσπαρκα Πολύαιν. 2, 1, Π. Δ. 'Ησαί. 37, 30, π. παρκ. έσπαρμαι Ξεν. 'Αγης. 1, 30, π. άορ. δι-εσπάρθησαν (άλλ. διεσπάσθησαν), άν. 4, 8, 17, π. μελ. α. μτγν. σπαρθήσομαι (άλλ. διαρπαγήσομαι) Π. Δ. Ζαχ. 14, 2, π. άορ. ε. έσπάρην Θουκ. 2, 27, π. μελ. ε. σπαρθήσομαι Π. Δ. Δευτ. 29, 23, δια- Δ. Σικ. 17, 69, μ. άορ. ε. άπαρ. σπαρέσθαι (άλλ. σπείρεσθαι) Πολύαιν. 8, 26. Παρ. -τέον. Γεωπ.

Σπείρω (ώς άνωτ.) Ησ. άσπ. 399, Αισχ. άποσπ. 146, προς. σπείρω Πινδ. Ν. 1, 13, παρατ. έσπειρον Ηρ. 9, 116, θαμ. σπείρεσκον Ηρ. 4, 42, μελ. αιολ. σπέρσω Σχολ. Εύρ. 'Εκ. 198, μ. άορ. μετβ. άπαρ. σπείρασθαι 'Απολ. Ρ. 3, 1027. Παρ. σπαρτός Σοφ. Οι. Κ. 1534 γδε σπαίρω.

Σπένδω (κάμνω σπονδήν, θυσίαν) Θουκ. 4, 98, μελ. μτγν. σπείσω Π. Δ. 'Αριθμ. 28, 7, άορ. έσπεισα Φιλοστρ. 'Απολ. 55, άπ- 'Αντιφ. 1, 20, μτχ. σπείσας Ξεν. 'Ελλ. 7, 2, 23, παρκ. μτγν. έσπεικα, μτχ. κατ-εσπεικώς Πλουτ. Σερτ. 14, π. παρκ. έσπεισμαι Θουκ. 3, 111, ύπερσ. έσπειστο, 3, 111, π. άορ. μτγν. έσπείσθην Πλουτ. 'Ρωμ. 19. Μέσ. σπένδωμαι Θουκ. 5, 14, παρατ. έσπενδόμην, 4, 99, μελ. σπείσομαι Δημ. 19, 163, άορ. έσπεισάμην Θουκ. 2, 73.

Σπένδω (ώς άνωτ.), ύποτ. έπ. -δησθα Οδ. δ, 591, -δη, θ, 432, προς. σπένδε Εύρ. Βακ. 313, άπαρ. -δεν Πινδ. 1, 6, 9, Σοφ. Φιλ. 1033, 'Αρισ.

θεσ. 793, μτχ. -δων Ιλ. λ, 775, Σοφ. Ηλ. 270, παρατ. θαμ. σπένδεσκε Ιλ. π, 227, σπένδεσκον Οδ. η, 438, μελ. μτγν. σπείσω Χρ. Σιβ. 7, 81, κατα- Εὐρ. Ορ. 1187, ἀπαρ. σπείσειν Ηρ. 2, 151, ἀορ. ἔσπεισα Οδ. ν, 55, σπείσαν Ιλ. ι, 177, θαμ. σπείσασκε Οδ. θ, 89, ὑποτ. -σω Ιλ. ζ, 259, σπείσομεν (=σωμεν) Οδ. η, 165, εὐκτ. -αιμι Ἄρισ. νεφ. 426, προσακτ. σπείσον Ιλ. ω, 287, Ἄρισ. Ιππ. 106, μετοχ. σπείσας Ηρ. 4, 187. Μέσ. σπένδομαι: Εὐρ. Βακ. 284, π. παρκ. ἀντί μέσ. ἔσπεισμαι, ἀπαρ. ἔσπεσθαι, Μηδ. 1140. ῥίζα σπενδ-, σπένδ-ω, σπονδ-ή, σπονδ-εῖος, ἄ-σπειρος.

Σπέρχω (σπεύδω, βιάζομαι, ἐφορμῶ), μτχ. ἐν συνθ. κατα-σπέρχων Θουκ. 4, 126, παρατ. ἔσπερχε Λουκ. τραγωδ. 236, ἀττ. ἐπι- Θουκ. 4, 12.

Σπέρχω (ὡς ἀνωτ.) Ορφ. Ἄργ. 1169, ἐπι-σπέρχουσι Οδ. ε, 304, ὑποτ. σπέρχουσιν Ιλ. ν, 334, εὐκτ. -οιεν Οδ. γ, 283, μτχ. κατα-σπέρχων Ἄρισ. Ἀχ. 1188, καὶ περι-σπερχεόντων (ἐκ ῥ. σπερχέω) Ηρ. 7, 207. Μέσ. σπέρχομαι Νικ. θηρ. 147, εὐκτ. σπερχοῖοτο Ιλ. τ, 317, προσ. σπέρχου Εὐρ. Μηδ. 1133, σπέρχου Ορφ. Ἄργ. 266, μτχ. -όμενος Ιλ. ψ, 870, Εὐρ. Ἄλκ. 256, παρατ. ἐσπέρχετο Ηρ. 5, 33, π. ἀορ. μτχ. σπερχθεῖς, 1, 32, σπερχθεῖσα Πινδ. Ν. 1, 40. ῥίζα σπερχ-, σπέρχ-ω, σπερχ-νός, Σπερχ-εῖος, ἄ-σπερχ-εῖς: πβλ. σπεύδω.

Σπεύδω (τρέχω, βιάζομαι) Πλατ. Κρίτ. 45, παρατ. ἔσπευδον Ἴσοκ. 6, 23, μελ. σπεύσω Ξεν. Κυρ. 5, 3, 27, ἀορ. ἔσπευσα Πλατ. Κρίτ. 45, παρκ. μτγν. ἔσπευκα Πλουτ. ἠθ. 582, π. παρκ. ἔσπευσμαι Λουκ. ἔρωτ. 33, ἔσπευμαι Γαλην. 13, 487.

Σπεύδω (ὡς ἀνωτ.), γ. πλ. δωρ. -δοντι Θεοκρ. 16, 15, ὑποτ. σπεύδῃ Αἰσχ. Περσ. 743, ἀπαρ. σπεύδειν Ιλ. ν, 236, ἐπ. -δέμεν Οδ. ω, 324, παρατ. σπεύδεν Πινδ. Ν. 9, 21, ἀορ. σπέυσε Οδ. ι, 250, ὑποτ. ἐπ. -σωμεν Ἄρισ. Λυσ. 266, ἐπ. -ομεν Ιλ. ρ, 121, ἀπαρ. σπεύσαι Αἰσχ. Ικ. 599. Μέσ. ἀντί ἐνερ. σπεύδομαι, μτχ. -όμενα Αἰσχ. Ἄγ. 151, μελ. σπεύσομαι Ιλ. ο, 402. Παρ. σπευρός Β. Ἄν. -τέον Ἄρισ. Λυσ. 320. ῥίζα σπυδ-, σπυδ-, σπυδ-ω, σπευτ-τέον, σπυδ-άζω=stud-eo λατ. σπουδή=studium ὡς=etude γαλλ.

Σπουδάζω (μετὰ σπουδῆς ἀσχολοῦμαι εἰς τι, προσπαθῶ, σπουδαίως τι πράττω) Ἴσοκ. 3, 25, παρατ. ἐσπούδαζον Ξεν. οἰκ. 9, 1, μελ. μετγν. σπουδάσω Πολυβ. 3, 5 καὶ ἀττ. σπουδάσομαι Πλατ. Εὐθ. 3, ἀοριστ. ἐσπούδασα Ἴσοκ. 2, 44, παρκ. ἐσπούδακα Ξεν. συμπ. 2, 17, π. παρκ. ἐσπούδασμαι, Κυρ. 4, 2, 38, π. ἀορ. μτγν. ἐσπουδάσθην Πλουτ. Περ. 24, π. μελ. σπουδασθήσομαι Αἰλ. I. Ζ. 4, 13. Παρ. σπουδαστός Πλατ. -έος ὡς. Τὸ δὲ ἐνερ. δια-σπουδάζω εἶνε σπᾶν. καὶ μτγν. ἀοριστ. Πλατ. 14, π. παρκ. δι-εσπούδασται Δημ. 20, 157. Μέσ. ἀντί ἐνερ. δια-σπουδάζομαι, παρατ. διεσπουδάζετο Ἄρρ. ἀν. 7, 23, μελ. δια-σπουδάσομαι Δ. Κασ. 52, 20, παθ. παρκ. ἀντί μέσ. δι-εσπούδασται Δημ. 23, 182: ἴδε σπεύδω.

Στάζω (σταλάζω, στάζω) Πλατ. Τιμ. 82, παρατ. ἔσταζον Αἰλ. Ἴσ.

Π. 3, 42, μελ. στάζω Π. Δ. Ίερ. 49 (42), 18, κατα- Λουκ. πένθ. 19, π. άορ. α. έν-σταχθέν Διοσκ. 2, 210, π. άορ. β. ύποτ. έπι-σαγγή Διοσκ. 2, 75, μτχ. έπι-σταγγείς, 1, 18. Παρ. στακτός Πλατ.

Στάζω (ώς άνωτ.), μτχ. άωρ. ποτι-στάζων Πινδ. Π. 4, 137, παρατ. έσταζον Εϋρ. Βακ. 711, μελ. άωρ. ποτι-στάξει Πινδ. Ο. 6, 76, α. πλ. ζα-ξεθμες Θεοκρ. 18, 46, γ. πλ. στάξοισι Πινδ. Π. 9, 63, άορ. έσταξα Ομ. Βατρ. 229, Εϋρ. Ηρ. μ. 1355, στάξε Ιλ. τ, 39, π. παρκ. έν-έστακται Οδ. 6, 271, ύπερσ. έν-έστακτο Ηρ. 9, 3, π. άορ. έπι-σταχθέν Ίπποκρ. 6, 424. Παρασχ. σταλάζω. Ίριζα πεποιημ. ταγ- ή τακ-, σταγ-, σταγ-ών, στάγ-μα, στάγ-δην, στάζω (=σταγ-ιω), στακ-τός, στάξις, στά-λα=σταγών κοιν. στα-λάζω και σταλάσσω (=στα-λαγ-ιω), στάλ-αγ-μα.

Σταθμάω (διά τής στάθμης μετρῶ, σταφνίζω, ζυγίζω) άορ. έν. με-τγν. άορ. μτχ. σταθμήσας Άθην. 2, 18. Εϋχρ. άποθ. μέσ. σταθμάομαι Πλατ. Δυσ. 205, μελ. σταθμήσομαι Λουκ. Ίσ. συγγρ. 63. Παρ. σταθ-μητός Πλατ.

Σταθμάω (ώς άνωτ.), σπαν. ένερ. άορ. μτχ. σταθμήσας Εϋρ. Ίων 1137, π. παρκ. έστάθμηται Άρατ. 234, μ. μελ. άντι παθ. σταθμήσομαι Άριστ. βατρ. 797. Μέσ. άποθ. σταθαΐσθαι Σοφ. Οι. τ. 1111, μτχ. -ώμε-νος Ηρ. 7, 237, Ιων. -εόμενος, 2, 150, -εόμενα (παθ.) Ίπποκρ. 7, 582, -εόμενος Ηρ. 8, 130, παρατ. σταθαΐτο Πινδ. Ο. 10, 45, άορ. έσταθμη-σάμην, άπαρ. Ιων. -μύσασθαι Ηρ. 3, 15, μτχ. -ησάμενος, 2, 2. Ίριζα στα- (ιστημι), στα-θ-μός, σταθμ-άω, στά-λη=ταμειον κτηνών Ησυχ. ή κοιν. στά-λα ή τὸ στά-λ-ισμα, δηλ. τὸ μέρος ὅπου στέκουσιν ὑπὸ τὴν σκιάν τὸ θέρος τὰ κτήνη, ὡς. σταλ-ίζω σταλ-ίζουσι τὰ πρόβατα=στέκουσιν ὑπὸ τὴν σκιάν τὰ πρόβατα.

Στα-νύω ἴδε ἴστημι.

Στέγω (διά στέγης σκεπάζω, προφυλάττω) Πλατ. πολ. 621, παρατ. έστεγον Θουκ. 4, 34, μελ. μτγν. στέζω Δ. Σικ. 11, 29, άορ. έστεξα Πολυβ. 8, 14. Παθ. άπαρ. ζέγεσθαι Θουκ. 6, 72, άορ. έσέχθην Σιμπλικ.

Στέγω (ώς άνωτ.), τραγ. άττ. Εϋρ. Ίππ. 843, ύποτ. στέγω Σοφ. Οι. τ. 341, άπαρ. στέγειν Αισχ. Έπτ. 216, Άριστ. σφ. 1295, μτχ. στέγων Σοφ. Ηλ. 1118. Παθ. εύκτ. στεγοίμεθα, Τρ. 596. Μέσ. παρατ. στέγετο Πινδ. Π. 4, 81. Ίριζα ταγ-, στεγ-, τέγ-η=στέγ-η και τέγ-ος=στέγ-η Η-συχ. στέγ-ω, στεγ-άζω=teg-o λατ. sthag-ā-mi σανσκρ. στεγ-ανός, στεγ-νός, στεγ-νόω, tog-a=σκέπασμα, ή τήθεννος λατ.

Στείβω (πατώ, καταπατώ, τσαλαπατώ) Εϋρ. Ίων 495, μτχ. στείβων Ιλ. λ, 534, παρατ. στείθε, υ, 499, στείβον Οδ. ζ, 92, θαμ. στείβεισκον Κ. Σμ. 1, 352, μελ. στείψει Άπολλιν. 138, 19, άορ. κατ-έστειψας Σοφ. Οι. Κ. 467. Παθ. μτχ. στειβομένα Θεοκρ. 17, 122, παρατ. έστείβετο Κ. Σμ. 10, 452, παρκ. έστίθηται Σοφ. ΑΥ. 874 ἴδε στέφω.

Στείνω ἴδε στένω.

Στείχω (βαδίζω τακτικά, περιπατώ, πορεύομαι), μτχ. στείχων Δημ. 19, 248, παρατ. έστειχον μτγν. Πλουτ. ήθ. 901.

Στείχω (ὡς ἀνωτ.) ποιητ. καὶ ἰων. στείγει Αἰσχ. Ἐπτ. 467, στείχουσι (ἄλλ. στίχ-) Σοφ. Ἄντ. 1129, ὑποτ. στείχω, Φιλ. 1402, -χῆ Ηρ. 1, 9, ἐπ. -ῆσι Οδ. η, 72, εὐκτ. -οίμι Αἰσχ. ἰκ. 500, προστ. στείχε Πινδ. Ν. 5, 3, ἀπαρ. -εἰν ἰλ. λ, 331, μτχ. -χων Ἄριστ. ὄρν. 1398, Ηρ. 3, 76, μτχ. -ουσα Σοφ. Ἄντ. 186, παρατ. ἔστειχον Οδ. ι, 444, στείχον ἰλ. ι, 86, ἀορ. α. ἀπαρ. περι-στίξαι=περιελθεῖν, περιελάσαι Ησυχ. ἐπ. μτχ. περι-στίξας Οδ. δ, 277, ἀορ. β. ἐπ. ἔστιχον ἰλ. π, 258. ῥίζα στιχ-, στείχ-, στοιχ-, στίχ-ος, στείχ-ω, στοῖχ-ος, στιχ-άομαι, stigh=ἀναβαίνειν σανσφρ.

Στέλλω (τάττω, διατάττω, παρασκευάζω, εὐτρεπιζώ, στέλλω, συστέλλω (Λουκ. Ἐρμ. 27, ἀπο-Θουκ. 4, 50, παρατ. ἀπέστέλλον, 8, 64, ἀορ. ἔστειλα, 2, 69, παρκ. ἐπέσταλλα Ξεν. Ἑλλ. 1, 5, 3, ἀπο-Ἴσοκ. 1, 2, ὑπερσ. ἐστάλκει Ἄρρ. ἀν. 3, 16, 6, ἐπ-Θουκ. 5, 37, π. παρκ. μτχ. ἐσταλμένος Πλατ. νόμ. 833, ὑπερσ. ἐστάλτο Φίλοσφ. Ἄπολ. 3, 116, π. ἀορ. β. ἀντί μέσ. ἐστάλην Ἄριστοτ. ἀποσπ. 560, Λουκ. Νιγρ. 2, ἐπ-Θουκ. 1, 91, π. μελ. β. ἀπο-σταλήσομαι Αἰσχίν. 3, 114. Μέσ. στέλλομαι Ξεν. ἀν. 5, 6, 5, μελ. ὑπο-στελοῦμαι Π. Δ. Ἀγγαί. 1, 40, ἀορ. ἐστειλάμην Λουκ. Φιλοψ. 32, ὑπο-Ἴσοκ. 6, 89.

Στέλλω (ὡς ἀνωτ.), εὐκτ. -οίμι ἰλ. μ, 325, ἀπαρ. -λεῖν Ηρ. 5, 125, Αἰσχ. Πρ. 387, μτχ. -λων ἰλ. δ, 294, παρατ. ἔστελλον Σοφ. Φιλ. 571, μελ. ἐπ. στέλω Οδ. ε, 287, ἀορ. ἔσειλα Αἰσχ. Περσ. 609, σείλα Οδ. ζ, 248, παρκ. α. ἐπ-έσαλκα Εὐρ. Φοιν. 863, ἀπ-έσαλκαν (=ασί) Κρητ. ἐπιγρ. μτχ. ἀπεγάλκωντες = ἀπεγάλκασι ὡς. παρκ. β. ἔρολα Κραμ. Ἄν. τ. 4, 369, π. παρκ. ἔσαλται, Ηρ. 4, 189, ὑπερσ. γ. πλ. ἐγάλατο Ησ. ἀσπ. 288, π. ἀορ. α. ἐγάλην Ἐπιγρ. ὑποτ. ἀπο-σαλῆθι Σχολ. Οδ. θ, 21, π. ἀορ. β. ἀντί μέσ. ἐγάλην Πινδ. Ο. 13, 49, ἐξ- Ἄριστ. σφ. 487. Μέσ. στέλλομαι, στέλλεσθε ἰλ. ψ, 285, προσ. στέλλει Ἀνθ. 9, 297, παρατ. ἐτέλλετο Ηρ. 3, 15, μελ. στελοῦμαι Λυκοφρ. 604, ἀορ. ἐσειλάμην Σοφ. Οἰ. τ. 434, σείλαντο ἰλ. α, 433. ῥίζα σαλ-, σελ-, σέλλω (=σελ-τω) = σάλ-ην, σάλ-ιξ, σελ-εόν, σελ-εά, σέλ-εχος, σόλ-ος, ἀπό-σολ-ος, σολή = σπόλ-α αἰολ. καὶ κα-σπολέω=κατα-σελώ Ἄρεν αἰολ. διαλ. 41, σπολεῖσα = σταλεῖσα (αἰολ.) Ησυχ. κα-σπολ-ᾶς=χιτωνίσκος βαθύς σκύτινος ὡς. stul-lus=μωρός, ὡς μένων ἀκίνητος λατ. stol-idus=σαθερός ὡς.

Στενάζω (ἀναστενάζω), μελ. στενάζω Αἰσχίν. 3, 259, Π. Δ. Ἡσαί. 24, 7, ἀορ. ἐστέναξα Δημ. 23, 210, ἀνα- Ξεν. συμπ. 1, 45, π. παρκ. κατ-εστεναγμένος Ἀλκίφρ. 1, 36.

Στενάζω (ὡς ἀνωτ.) Αἰσχ. Πρ. 696, ἀπαρ. -άζειν Ἄριστ. σφ. 316, παρατ. ἐστέναζον Εὐρ. Φοιν. 1035, ἀν- Σοφ. Αἰ. 930, μελ. στενάξω Λυκοφρ. 973, ἀορ. ἐστέναξα Εὐρ. Ι. Τ. 550, π. παρκ. μτγν. μτχ. ἐστεναγμένος Λυκοφρ. 412. Παρ. στενακτός Εὐρ. Ηρ. μ. 914, -τέος, ἰκ. 291. ῥίζα στεν-, σέν-ω, σεν-άχω, στεν-αχ-ίζω, σεν-άζω (=σεν-αχ-ιω) = σάν-α-μί σανσφρ. =gem-ο λατ. σεν-ός, σεν-ακτός, σόν-ος, σον-αχή, σον-αχίζω.

Στεναχίζω καὶ σοναχίζω (στενάξω) ἐπ. Οδ. ι, 13, μτχ. -ίζων ἰλ. τ, 304, παρατ. στενάχιζε Ησ. θε. 858, ἐσονάχιζε Μουσ. 115, περι-σονάχιζεν Ησ. ἀσπ. 344. Μέσ. ἀντί ἐνερ. περι-στεναχίζομαι Οδ. κ, 10, ἐπι-σοναχίζεται Κ. Σμ. 7, 532, παρατ. στεναχίζετο ἰλ. η, 95, καὶ σοναχίζετο Ησ. θε. 159, μετ-εσοναχίζετ' ἀσπ. 92. ἴδε στενάξω.

Στενάχω (γενάζω), Ιλ. ω, 639, γενάχουσι, π, 391, καὶ ζοναχέω, -εἶτε Μοσχ. 3, 1, γ πλ. δωρ. ζοναχεῦντι Ἀνθ. Παλ. 7, 10, ἐπι-ζοναχοῦσιν Σοφ. Οἰ. τ. 185, ὑποτ. γενάχη Εὐρ. ἀποσπ. 265, ἀπαρ. -άχειν (ἄλλ. ζοναχεῖν) Σοφ. Ηλ. 133, μτχ. γενάχων Ἀπολ. Ρ. 1, 247, -χουσα Ἀρισ. Ἄχ. 548, παρατ. γενάχεσκε Ιλ. τ, 132, μελ. μτγν. ζοναχήσει Χρ. Σιβ. 10, 297, ἀορ. ἐπ-εγενάχσεν Ιλ. ω, 79, ἐγονάχησε Κ. Σμ. 1, 573, περι-ζονάχησε Κ. Σμ. 3, 397, ἀπαρ. ζοναχήσαι Ιλ. σ, 424. Μέσ. ἀντι ἐνερ. παρατ. ζενάχοντο, ψ, 1, ἐπ-εγεν-, δ, 154, μελ. ζοναχήσεται (ἄλλ. ζομαχίσεται) Ομ. ὕμν. 4, 252 ἴδε γενάζω.

Στένω (στενάζω, στενοχωροῦμαι ὑπό τινος, λυποῦμαι) Ἀριστοτ. Ι. Ζ. 8, 2, 6, Δημ. 18. 244, περι-στεινεί Διον. π. Ἄλ. Κλ. 674 παρατ. ἔστένον Λουκ. θε διάλ. 6, 2.

Στένω (ὡς ἀνωτ.), ἰων. κ. ἐπ. ρεῖνω, μόν. ἐν. ρένει Ιλ. υ, 169, μτχ. ρεῖνοντες Νον. 23, 5, παρατ. ἔρενον Αἰσχ. Ἄγ. 408, ρένε Ιλ. κ, 16, ρεῖνον Ορφ. Ἀργ. 115, ἐπ-έρενε Ησ. θε. 679, ἐπὶ -ἔρενεν Ιλ. υ, 776. Παθ. ρεῖνομαι Ἀπολ. Ρ. 2, 128, εὐκτ. ρεῖνοιτο Οδ. σ, 386, μτχ. ρεῖνόμενος Ιλ. φ, 220, παρατ. ρεῖνοντο, ξ, 34, ἐρεῖνοντο Κ. Σμ. 6, 642, ὑπερσ. ἀπ-ερεῖνωτο Θεοκρ. 22, 101. Μέσ. ρένομαι Αἰσχ. Ἐπτ. 872, ρένεται, Περσ. 62, μτχ. ρεῖνομένη Ησ. θε. 160, δωρ. ρενομένα Εὐρ. Ἴων 721, παρατ. ἐρεῖνετο Κ. Σμ. 5, 651 ἴδε γενάζω.

Στέργω (μετὰ πατρικῆς ἢ υἱικῆς στοργῆς ἀγαπῶ, εὐχαριστοῦμαι, στρέγω) Πλατ. νόμ. 908, προστ. στέργε Ἰσοκ. 1, 15, παρατ. ἔστεργον Ἀλκίφρ. 3, 32, μελ. στέρξω Πλατ. Ἴππ. μείζ. 295, ἀορ. ἔστερξα Ἰσοκ. 12, 45. Παθ. στέργομαι Θεοκρ. 1, 38, π. παρκ. ἔστεργμαι Ἐμπεδ. 190, π. ἀορ. ἔστερχθην Πλουτ. Ἄντ. 31. Παρ. στερκτέος Δειναρχ.

Στέργω (ὡς ἀνωτ.), εὐκτ. -οιμι Εὐρ. Ἐκ. 779, ἀπαρ. -γειν Αἰσχ. Αγ. 1570, μτχ. δωρ. γέργοισα Θεοκρ. 17, 131, παρατ. ἔσεργον Σοφ. ἀποσπ. 709, παρκ. 6. ἔσοργα, μτχ. -ργῶς Ηρ 7, 104, π. παρκ. ἐσέρχημα Ἀνθ. 6, 120, π. ἀορ. ἐσέρχθην Λυκοφρ. 1190, μ. μελ. ἀντι παθ. γέρφομαι, -ξη Χρ. Σιβ. 437. Παρ. ρερκτός Σοφ. Οἰ. τ. 1338. ῥίζα ρεργ-, γέργ-ω, γέργ-η-θρον, ροργ-ή.

Στερ-έω (ἀφαιρῶ τι ἀπό τινος), ἐν συνθ. εὐχρ. ἐν. ὀριστ. ἀπο- Πλατ. Πρωτ. 354, προστ. στερείτω, νόμ. 958, καὶ στερίσκω σπαν. καὶ ἐν. μόν. Θεοκρ. 2, 43, μτχ. ἀπο-στέρων (ἄλλ. -στερῶν) Ἰσοκ. 12, 243, μελ. στερήσω Θεοκρ. 4, 64, ἀορ. ἐστέρησα Πλατ. νόμ. 873, ἀπο- Λυσ. 24, 22, παρκ. ἐστέρηκα Πολυβ. 34, 19, ἀπ- Θεοκρ. 7, 6. Παθ. στεροῦμαι σπαν. Ξεν. ἀν. 1, 9, 13, ἀπο- Δημ. 30, 15, εὐκτ. στεροῖτο Ξεν. ἀν. 7, 6, 16, ὑποτ. ἀπο-στέρωνται Αἰσχίν. 1. 195, μτχ. -όμενος Ξεν. ἀν. 1, 9, 13, στερίσκομαι μόν. ἐν. Θεοκρ. 1, 73, καὶ στέρομαι 3, 46, μτχ. -όμενος Ἀντιφ. 4, α, 2, παρατ. ἐστερόμην Ξεν. Ἑλλ. 2, 2, 9, π. παρκ. ἐστέρημαι Λυσ. 2, 72, ἀπαρ. -ῆσθαι Θεοκρ. 2, 62, μτχ. -ημένος Ξεν. Ἑλλ. 3, 5, 12, ὑπερσ. ἐστέρητο Θεοκρ. 2, 65, π. ἀορ. ἐστερήθην Ἀντιφ. 4, δ, 1, π. μελ. α. στερηθήσομαι Δ. Κασ. 41, 7, ἀπο- Δημ. 1,

22, π. μελ. β. ἀντί μέσ. στερήσομαι Θουκ. 3, 2, Ἴσοκ. 6, 28, μελ. μτγν. στεροῦτο Λιβαν. βί. 4, 683, ἀπο-στερεῖσθε Ἄνδοκ. 1, 149.

Στερ-ῆω (ὡς ἀνωτ.), γερῆ Αἰσχ. Πρ. 862, καὶ ἀπο-γερῆσκω Σοφ. Οἱ. Κ. 376, μελ. γερῆ Αἰσχ. Πρ. 862, ἀορ. ἐγέρθησθε Ἄνθ. 11, 124, ἀπαρ. γέρησαι Οδ. ν, 262, μτχ. -ῆσας Ἄνθ. 9, 174. Παθ. γέρεται Ησ. ἔρ. 209, ἀπαρ. γερῆσθαι Εὐρ. ἰκ. 793, καὶ γέρησθαι Ηρ. 8, 140, παρκ. ἐγέρθηται Εὐρ. ἀποσπ. 456, ἐγέρησθαι Κραμ. Ἄντ. τ. 1, σ. 394, π. ἀορ. β. ἐγέρθη Εὐρ. Ἄλκ. 622, μτχ. γερῆσαι, Ἐλ. 95, μ. μελ. β. ἀντί παθ. γερήσομαι Σοφ. Ηλ. 1210, μετ' ὄλ. μελ. ἐγερήσομαι Εὐρ. I. Α. 1203. Ῥίζα γερ-, γέρ-ομαι, γέρ-ω, γερ-ῆω, γερ-ίσκω.

Στερίσκω ἴδε στερέω.

Στέρομαι καὶ στέρω ἴδε στερέω.

Στεῦμαι (ἴσμαι, παρίσμαι, διαβεβαίω, διίσχυρίζομαι) ἐπ. ἀποθ. Ορφ. λιθ. 82, ρεῦται Ἰλ. γ, 83, ρεῦνται ἄλλ. ρεῦται Αἰσχ. Περ. 49, παρατ. ρεῦτο Ἰλ. 6, 597. Ῥίζ. συ-, συγγεν. τῆ σα- (ἴσμαι, γέ-κω) ρεF-, στευ-, στεῦ-το=κατὰ διάνοιαν ἴστατο, διωρίζετο Ησυχ. στό-ω, στῦ-λος, στο-ά ἴδε στέλλω.

Στεφανόω (ὡς ἀνωτ.) καὶ στεφανόομαι ὁμαλ. πεζ. γ. πλ. στεφανεῦνται Ηρ. 8, 59, ὑπερσ. ἐστεφάνωτο Ἰλ. ο, 153. ἴδε στέφω.

Στέφ-ω (περιβάλλω, στεφανώνω) Ὑπερείδ. σ. 120, ἀορ. ἔστεψα Πλατ. Φαῖδ. 58, π. παρκ. ἔστεμμαι Ξεν. Κυρ. 8, 3, 12, π. μελ. μτγν. στεφθήσομαι Γαλην. 1, 36. Μέσ. στέφομαι Λουκ. Νιγρ. 32, μελ. μτγν. σέψομαι Ἄθην. 15, 18, ἀορ. μτγν. ἐστεψάμην Πλουτ. Ῥωμ. 16.

Στέφ-ω (ὡς ἀνωτ.) Οδ. θ, 170, παρατ. ἔστεον Ἰλ. σ, 205, Αἰσχ. Ἐπτ. 50, μελ. στέψω Σοφ. Αἴ. 93, ἀορ. ἔστεψα | Εὐρ. Ἄλκ. 1015. Μέσ. στέφομαι Εὐρ. Βακ. 313, ἀοριστ. ἐστεψάμην Ἄνθ. 9, 363. Παρ. στεπτός (ἄλλ. στρεπτ-) Ἄνθ. Πλαν. 306. Ῥίζα στεφ- (ἀντί στεπ-), στέφ-ω, στέφ-ανος, στεφ-άνη, στεφ-αν-όω, στέμ-μα, στέψις, stīp-ο=στοιβάζω, πυκνῶ τι λατ. στείβω (=στεβ-ίω), στιβ-ῆω.

Στήκω ἴδε ἐστήκω.

Στηλ-όω (στήνω τι ὡς στήλην, στηλώνω), ὁμαλ. ἀορ. δωρ. στάλωσε Ἄνθ. 7, 394, ἐν-εστάλωσαν Ἐπιγρ. ἴδε ἴστημι καὶ στεῦμαι.

Στηρίζω (στήνω τι στερεά, στερεῶς ἰδρύω) Ἀριστοτ. θαυμ. ἀκουσμ. 3, 5, 17, μελ. στηρίζω (ἄλλ. στηρίζαι ἀορ.) Ν. Δ. Πέτρο. Α. 5, 40, καὶ -ίσω Π. Δ. Ἱερ. 17, 5, -ίω, 24, 6, ἀορ. ἐστήριξα, ἀπαρ. στηρίζαι Θουκ. 2, 49, μτχ. -ίξας Λουκ. διάλ. ἐναλ. 10, 1, μτγν. ἐστήρισα Ἄππ. ἐμφ. πόλ. 1, 98, π. παρκ. μτχ. ἐστηριγμένος Ἀριστοτ. προβλ. 5, 20, π. μελ. μτγν. στηριχθήσομαι Γαλην. 3, 749. Μέσ. ἀπο-στηρίζομαι Ἀριστοτ. προβλ. 5, 19, μελ. στηρίζεται Φιλοστρ. Ἀπολ. 218, ἀορ. μτγν. ἐστηρισάμην Πλουτ. Εὐμ. 11.

Στηρίζω (ὡς ἀνωτ.) Ἱπποκρ. 5, 340, παρατ. ἐστήριξε Εὐρ. Βακ. 1083, μελ. στηρίζω Ἱπποκρ. 7, 590, ἀορ. ἐστήριξα Ἰλ. δ, 443, στήριξε, λ, 28, ὑ-

ποτ. σρήξη Ἴπποκρ. 2, 456, ἀπαρ. -ίξαι Οδ. μ, 434, ἀλλὰ μτγν. ἐσρή-
σα, προς. σρηισάτω Ἀνθ. 14, 72, π. παρκ. ἐσρήριγμαί Ησ. θε. 779, ὑ-
περσ. ἐσρήριχο ἰλ. π, 111, π. ἀορ. μτχ. σρηριχθεῖς Τυρτατ. 11, 22. Μέσ.
σρηρίζομαι Σοφ. Αἴ. 195, ἀορ. ἐσρηρίζαμην Ἴπποκρ. 3, 452, ἀπαρ. σρηρίξα-
σθαι ἰλ. φ, 242. ῥίξια σερ-, σερ-εός, σερ-ρός (=σερ-ιός), ster-ilis=σετ-
ρος, στερρός, sthir-as=σερρός, ἰσχυρός σανσκρ. σείτρα (=σερ-ια), σήρ-ιγξ,
σρη-ίξω, σήρ-ιγμα· πρβλ. καὶ σείμαι.

Στιβέω· ἴδε στείβω.

Στιζώ (διὰ σουβλεροῦ σιδήρου σιμαδεύω, στιγματίζω), μόν. μτγν.
παρ. ἐστιζον Πλουτ. Περ. 26, π. παρκ. ἀπαρ. ἐστίχθαι Σ. Ἐμπ. 168,
33, μτχ. ἐστιγμένος Αἰσχίν. 2, 79, π. ἀορ. μτχ. στιχθεῖς Πορφ. β.
Πυθαγ. 15. Μέσ. στίζομαι Λουκ. Συρ. θε. 59.

Στίζω (ὡς ἀνωτ.) Σιμων. (Κ.) 78, παρ. ἐξίζον Ηρ. 7, 233, μελ. σί-
ζω Κωμ. ἀποσπ. 2, 530, ἀορ. ἐξίξα Ηρ. 5, 35, π. παρκ. μτχ. ἐσιγμένος
Ἀριστ. ὄρν. 760, μ. ἀορ. ἐσίξατο Νον. 43, 232. Παρ. σικτός Σοφ. Φιλ.
184, -έος Σχολ. Ἄριστ. πλ. 220. ῥίξια σιγ-, σίζω (=σιγ-ίω), σίγ-μα,
σιγ-μή, σικ-τός, di-sing-uo=διαστίζω λατ. =je distingue γαλλ.

Στίλ-βω (λάμπω, γυαλιζώ) σπαν. Ἀριστοτ. π. οὐραν. 2, 8, 10, πα-
ρατ. ἐστιλβον Φιλοξ. π. Ἀθην. 4, 147, ἀορ. μτγν. ἐστιλψα Χαρίτ. 2,
2, μτχ. στίλψασα Ἀρισταίν. 1, 25.

Στίλβω (ὡς ἀνωτ.), -βει Εὐρ. Ἴππ. 194, -βουσι Ομ. ὕμν. 31, 11, Εὐρ.
Ρησ. 618, μτχ. σιλβων ἰλ. γ, 392, Κωμ. ἀποσπ. 2, 561. ῥίξια στελF-
σιλβ, σιλβ-ω, σιλπ-νός. Εἶνε δὲ συγγεν. τῷ ἀστήρ =stella λατ. σερροπή·
πρβλ. ἀσράπτω.

Στιχάω (σείχω, σιχηδὸν πορεύομαι) ἀμτθ. σιχώσι Ἀπολ. Ρ. 1, 30,
μετθ. σιχώνωτα Ἀρατ. 191, καὶ συνηθέστ. μέσ. σιχάομαι, παρ. γ. πλ.
ἐσιχώνωτο ἰλ. β, 92· ἴδε σείχω.

Στοναχέω· ἴδε σενάχω.

Στοναχίζω· ἴδε σεναχίζω.

Στόρ-νυ-μι (στορέννυμι, στρώνω, ἀπλώνω, καταβάλλω, ταπεινώνω),
μόν. παρ. ἐπ-εστόρνυ Φιλοστρ. Ἀπολ. 3, 118, ἀορ. ἐστόρσεσα Ἀλκίφρ.
1, 1, ὑποτ. κατα-στορέσω Θουκ. 6, 18, ἀπαρ. στορέσαι Πλουτ. ἡθ. 856,
κατα-, Νικ. 9, π. παρκ. ἀντί μέσ. ὑπ-εστορεσμένος Φιλοστρ. Ἀπολ. 238,
ὑπερσ. μτγν. ἐστόρεστο Δ. Κασ. 74, 13, π. ἀορ. ἐστορέσθη, 39, 42,
μτχ. στορεσθεῖς Αἰλ. I, Z, 13, 2. Μέσ. ὑπο-στόρνυμαι Ξεν. Κυρ. 8, 8, 16.

Στόρ-νυ-μι (ὡς ἀνωτ.), σόρνυσι Εὐρ. Ηρακλ. 702, Θεοκρ. 17, 133,
προστ. σόρνυ Ἄριστ. εἰρ. 844, ἀπαρ. σορνύομαι Αἰσχ. Ἄγ. 909, μτχ. σορ-
νός Σοφ. Τρ. 902, κα-σορνύσθαι Οδ. ρ, 32, μελ. σορέσω Νον. 16, 95, -έσει
Χρ. Σβ. 8, 273, ἐπι- Ἴπποκρ. 3, 201, ἀττ. παρα-σορῶ Ἄριστ. ἰππ. 481,
ὑπο- Κωμ. ἀποσπ. 3, 247, δωρ. γ. πλ. -σεῦντι Θεοκρ. 7, 57, ἀπαρ. -ε-
σειν, 6, 33, ἀορ. ἐσόρσεσα Οδ. γ, 158, σόρεσαν ἰλ. ι, 660, προς. σόρεσον
Οδ. ψ, 177, ἀπαρ. -έσαι ἰλ. 659, μτχ. -έσαι, ι, 213, καὶ ἀντί μέσ. Ἀ-
νακρ. 90, 3. Μέσ. ἀπαρ. σόρνυσθαι Ἀπολ. Ρ. 1, 1184, παρ. ἐσόρνυτο

Θεοκρ. 22, 33, π. παρκ. ἐγορησμένοι; Θεοδ. Προδρ. 6, 259 καὶ ἀντὶ μέσ. ὑπ-εστορ- ἀρ. λεξ. καὶ αἰολ. ἐστόρηται Γρ. Κορ. σ. 623, ὑπερσ. ἔστρωτο Ἰλ. κ, 155, κατ-ἔστρωντο Ἡρ. κ. Πολυδ. 9, 153, μ. ἀορ. ἐστορησάμην, περι-εστορέσαντο Ὀρφ. Ἄργ. 1343, στορέσαντο Θεοκρ. 13, 30, προστ. ὑποστόρεσαι Ἀριστ. ἐκκλ. 1030. ῥίζα στορ-, στῶ-νυ-μι, στορ-έννυ-μι = ster-no λατ. = str-nā-mi σανσκρ. στῶ-νν-υμι, στῶ-μα, στρατ-ός, στρατόμααι, στρατ-εύω, stra-men=στιβάς λατ.

Στοχάζομαι (σκοπεύω, σημαδεύω, εἰκάζω, κρίνω) ἀποθ. μέσ. Ἄντιφ. 2, α, 4, παρατ. ἐστοχάζομαι Πλατ. Εὐθυδ. 277, μελ. -άσομαι Ἰσοκ. ἐπιστ. 6, 10, ἀορ. ἐστοχασάμην Πλατ. Γοργ. 464, π. παρκ. ἀντὶ μέσ. ἐστόχασμαι, νόμ. 635, ἀλλά παθ. Γαλην. 10, 885, π. ἀορ. ἐστοχάσθην Γαλην. 13, 713, Βαβρ. 10, εὐκτ. στοχασθεῖν Ὀρειβ. 7, 26, μτχ. -ασθέν, 10, 5. Παρ. στοχαστέον Ἀοιστοτ. ῥίζα στοχ-, συγγεν. τῆ σκέπ-(σκέπτομαι), στοχ-άζομαι, στοχάς, στοχ-ασμός, στό-χος.

Στράπτω (ἰστράπτω), προστ. στράπτε Ἀπολ. Ρ. 1, 544, ἀορ. μτχ. στράψας Σοφ. Οἰ. Κ. 1515 ἔδ' ἰστράπτω.

Στρατάομαι (στρατοπεδεύω) μέσ. παρατ. ἐστρατώνωτο Ἰλ. γ, 187. ἴδε στρατεύω.

Στρατεύω (στρατὸν συνάγω, ὑπηρετῶ ὡς στρατιώτης) Λυκούργ. 84, μελ. -εύσω, παρκ. -εὐκα ὁμαλ. Μέσ. στρατεύομαι Θουκ. 8, 22, παρατ. ἐστρατεύομαι Λυσ. 14, 14, μελ. -εύσομαι Δημ. 8, 23, ἀορ. ἐστρατεύσαμην Θουκ. 5, 63, παρκ. ἐστράτευμαι Λυσ. 9, 4, π. ἀορ. ἐστρατεύθην μτγν. πεζ. Ἀπολλδ. 1, 9, 13.

Στρατεύω (ὡς ἀνωτ.), ἀπαρ. στρατεύειν Ἡρ. 1, 77, παρατ. ἐστράτευον, 6, 7, κτλ. π. ἀορ. σπάν. ἐστρατεύθην Πινδ. Π. 1, 51, βοιωτ. ἐστρατεύαθη Ἐπιγρ. ἴδε στόρνυμι.

Στρατ-ηγέω (εἶμαι ἢ διοικῶ ὡς στρατηγός), παρατ. ἐστρατήγειον Ἡρ. 7, 81, ἀορ. αἰολ. μτχ. στρατηγήσας Ἐπιγρ. ἴδε στρατεύω.

Στρεβλώω (στραβώνω, στραγγαλίζω, βασανίζω), Ἄντιφ. 5, 32, μελ. -ώσω Πλουτ. Φωκ. 35, ἀορ. -ωσα Δειναρχ. 1, 63, π. παρκ. ἀπαρ. ἐστρεβλώσθαι Πολυδ. 7, 7, 4, π. ἀορ. ἀπαρ. στρεβλώθηνα Ἄνδοκ. 1, 44, μτχ. -ωθεις Λυσ. 13, 54, μ. μελ. ἀντὶ παθ. στρεβλώσεται Πλατ. πολ. 351 ἴδε στρέφω.

Στρεφε-δινέω (στρηφογυρίζω) καὶ στροφο-δινέω, ἀπαρ. στροφοδινεῖν Σχολ. Ἰλ. φ, 269, παρατ. στρεφεδίνεον Κ. Σμ. 13, 7, π. ἀορ. στρεφεδινήθην, γ. πλ. -δίνηθεν (=θησαν) Ἰλ. π, 792. Μέσ. στροφοδινούσται Ἀισχ. Ἄγ. 51 ἴδε στρέφω καὶ δινεύω.

Στρέφω (στρήφω, γυρίζω, γέρνω) Πλατ. πολ. 330, παρατ. ἔστρεφον, Εὐθυδ. 276, μελ. στρέψω Αἰλ. Π. Ι. 14, 15, ἀπο-ἔεν. ἰππαρχ. 1, 12, δια-Δημ. 18, 140, ἀορ. ἀπαρ. στρέψαι Πλατ. Τιμ. 43, μτχ. στρέψας ἔεν. Ἑλλ. 4, 3, 5, παρκ. μτχ. ἐπ-εστροφῶς Πολυδ. 5, 110, κατ-Δ. Σικ. 13, 42, π. παρκ. ἔστραμμαί ἔεν. ἀν. 4, 7, 15, ὑπερσ. ἐ-

στράμμην, κατ-έστραπτο Θουκ. 5, 29, π. άορ. α. έστρέφθην, μτχ. σρε-
φθεις μόν. Πλατ. πολιτ. 273, π. άορ. β. έστράφην, ύποτ. στραφῆ Ἄ-
ριστοτ. I. Z. 6, 22, 7, άπαρ. κατα-στραφῆναι Θουκ. 5, 97, μτχ. σρα-
φεις Ξεν. άν. 3, 5, 1, αλλά και άμτβ. 1, 10, 6, π. μελ. β. μτγν. σρα-
φήσομαι Π. Δ. Βασιλ. Α. 10, 6, άνα- Ἰσοκ. 5, 64, μετα- Πλατ. πολ.
518. Μέσ. στρέφομαι Ξεν. Κυρ. 6, 3, 27, μετβ. Πλατ. πολ. 405, πα-
ρατ. μετβ. έστρεφόμην, Εύθυδ. 302, μελ. άπο-στρέφομαι, Ξεν. Κυρ. 5,
5, 36, αλλά μετβ. κατα- Θουκ. 3, 13, άορ. μετβ. έστρεψάμην Θουκ.
1, 94, π. παρκ. άντι μέσ. κατ-έστραπται Ἰσοκ. 5, 21, -εστράμμεθα
Ξεν. Κυρ. 7, 5, 53.

Στρέφω (ώς άνωτ.), Ιλ. ψ, 323, αιολ. στρόφω Κραμ. Ἄν. 1, σ. 394,
άορ. στρέφαν Οδ. δ, 518, στρέφασκε Ιλ. χ, 197, γ. πλ. στρέφασκον, σ,
546, παρκ. μετβ. άν-έστροφα Κωμ. άποσπ. 4, 549, π. ύπερσ. γ. πλ. Ιων.
κατ-ε-στράφατο Ηρ. 1, 27, π. άορ. ύποτ. στρεφῶ Ἄριστ. ηεσ. 1128, με-
τοχ. στρεφθεις Ιλ. ε, 40, Ιων. και δωρ. έστράφθην Σωφρ. 78, κατ- Ηρ. 1
130, μτχ. στραφθεις Θεοκρ. 7, 132, π. άορ. β. έστράφην Σόλων 37, 6,
έπ- Σοφ. Ἄντ. 1111, άπ- Ἄριστ. πλ. 702, εϋκτ. στραφεῖη Σοφ. Τρ. 1134,
μετα- Ἄριστ. Ἄχ. 537, άπαρ. στραφῆναι Ηρ. 3, 129, μτχ. στραφεις Σοφ.
Ἄντ. 315 π. μελ. δια-στραφήσομαι Ἄριστ. ίππ. 175. Μέσ. στρέφομαι Ιλ.
σ, 488, μετβ. άν-στρφεται Ησ. θε. 763, άπαρ. κατα-στρέφεσθαι Ηρ. 6, 94,
παρατ. άμτβ. έστρεφομην Ιλ. ω, 5, περι-στρέφατο Οδ. ζ, 477, μετβ. κατ-
Ηρ. 4, 144 μελ. στρέφομαι μετβ. κατα- Ηρ. 7, 209, άορ. μετβ. εϋκτικ.
στρέψαι Σοφ. Οι. κ. 1116, π. παρκ. άντι μέσ. κατ-εστραμμένος Ηρ. 1,
171. Παρ. στρεπτός Ιλ. ε, 119. Τούτου παρασχ. στροφάω και στρωφάω,
μτχ. στρωφάωσα Νον. Δ. 48, 381, στρωφάωσα Οδ. ζ, 53, παρατ. στρώφα
Ἄπολ. Ρ. 3. 424. Παθ. στρωφάται Ησ. έρ. 526, άπαρ. στρωφάσθαι Ἰπ-
ποκρ. σ. 826 στρωφάσθαι Ιλ. υ, 422, μτχ. στρωφώμενος Οιφ. λιθ. 509,
παρατ. στρωφάτω Ιλ. ν. 557, περι-στρωφώντο Κ. Σμ. 12, 404, μελ. σρω-
φήσομαι Θεογν. 839. Ῥίζα στρεφ- (συγγεν. τῆ τρεπ- τρέπω), στρέφ-ω,
στρωφ-ή, στρό-θος, στροβ-έω, στρόμ-θος, στρομβ-έω. Εἶνε δέ συγγεν. τῆ
στραγγέω, στραγγαλίζω, παρ' ἡμῖν κοιν. στραμπουλιζω.

Στροβέω (ώς στρόμβον τι περιστρέφω, ταράττω) Αἰσχ. Ἄγ. 1216, Ἄ-
ριστ. σφ. 1528, μελ. μτγν. στροβήσω Λυκόφρ. 756, άορ. έστρόβησα μτγν.
πεζ. Πλουτ. νημ. 13, δια- Ἄλκίφρ. 3, 9. Παθ. στροβοῦμαι Αἰσχ. χο. 203,
παρατ. έστροβοῦμην Πολυδ. 24, 8, 13, μ. μελ. στροβήσομαι Ἄριστ. βατρ.
817, παρκ. μτχ. έστροβήμενος Λυκόφρ. 172. Ἴδε στρέφω.

Στροταγήσας ἴδε στρατηγέω.

Στροφοδινέω ἴδε στρεφεδινέω.

Στρώννυμι (στρώνω) Ξεν. Κυρ. 8, 2, 6, και μτγν. στρωννώω Ἄρι-
στείδ. 14, 216, παρατ. έστρώννυον Ν. Δ. Ματθ. 21, 8, μελ. μτγν.
στρώσω Π. Δ. Ἠσαΐ. 14, 11, και έπι-στρωννύτω Λουκ. φιλοπ. 24, ύ-
περσ. μτγν. έστρώκει Ἠλιοδ. 4, 16, π. παρκ. έστρωμαι Θουκ. 2, 34,
π. άορ. κατ-εστρώθην Δ. Σικ. 14, 114, μ. μελ. μτγν. στρώσομαι Π. Δ.
Ἐξεκ. 27, 30, μ. άορ. μτχ. ύπο-στρωσάμενος Πaus. 1, 34.

Στρώννυμι (ώς άνωτ.), προστ. στρώννυ (= -υθι) Κωμ. άποσπ. 4, 605,

μελ. ὑπο-στρώσω Εὐρ. Ελ. 59, Κωμ. ἀποσπ. 3, 319, ἀορ. ἔστρωσα Αἰσχ. Ἄγ. 921, Εὐρ. Ικ. 766, ὑπερσ. ὑπ-εστρώκει Βαβρ. 34, π. παρκ. ἔστρωμαι Ὀμ. ὕμν. Ἄφρ. 158, Εὐρ. Μηδ. 380, ὑπερσ. ἐστρώμην Ιλ. κ. 155, π. μελ. μτχ. στρωθείς (ἄλλ. οἰστρη-) Σοφ. Τρ. 653, π. μελ. στρωθήσομαι Χρ. Σιβ. 5, 438, μ. ἀορ. μτχ. στρωσάμενοι Θεόκρ. 21, 7. Παρ. στρωτός Ησ. θε. 798. ἴδε στόρνυμι.

Στυγ-έω (μισῶ, ἀποστρέφομαι, φρίττω) Ἐμπεδ. 232, Ἀλκίφρ. 3, 28, ἀορ. ἐστύγησα Ἠλιοδ. 8, 10, παρκ. ἐστύγηκα Ἴωσ. ἀρχ. 16, 7, 3, π. παρκ. κατ-εστύγημαι Φιλ. π. σκωληκ. 9.

Στυγ-έω (ὡς ὄνωτ.), στυγέει Ιλ. θ. 370, στυγέουσιν Ησ. ἔρ. 308, ὑποτ. στυγῆ Ιλ. α. 186, στυγῆσιν Οδ. ν. 400, μτχ. -γέων Ἄπολ. Ρ. 2, 630, καὶ στυγέουσα Θεογν. 278, παρατ. μτγν. ἐστύγουν Βαβρ. 27, 11, θαμ. στυγέσκον Νον. Ἴωαν. 15, 72, ἀορ. ἀπ-εστύγησα, Σοφ. Οἱ. Κ. 692, καὶ ἔστυξα, στύξαν (=μισητὸν ἐποίησαν) Ἄπολ. Ρ. 4, 512, ὑποτ. στυγῆσας Εὐρ. Τρ. 705, εὐκτ. στύξαιμι Οδ. λ. 502, προστ. στύξον Ἀνθ. 7, 430, μτχ. στυγῆσας Αἰσχ. Ικ. 528, στύξας Ἀνθ. 9, 186, παρκ. ἀντί ἐν. ἀπ-εστυγήκασιν Ηρ. 2, 47, ἀορ. ἐστυγον Ἄπολ. Ρ. 2, 1199, ἐν τμήσ. Οδ. κ. 113, κατ- Ιλ. ρ. 694. Παθ. στυγέομαι, ἀπαρ. -έσθαι Ἄπολ. Ρ. 2, 343, μτχ. -ούμενος Αἰσχ. Πρ. 4004, παρκ. μτγν. ἐστύγημαι Λυκοφρ. 421, καὶ ἔστυγμαι=κατεστύγνωμαι Ησυχ. π. ἀορ. ἐστυγήθην, μτχ. στυγῆσθαι Εὐρ. Ἄλκ. 465, στυγηθὲν Αἰσχ. Ἐπτ. 691, μ. μελ. ἀντί παθ. στυγῆσομαι Σοφ. Οἱ. τ. 672. ῥίζα στυγ-, στυγ-έω, στυγ-ερός.

Στυφ-ερίζω (κτυπῶ, κρούω, ἐκδιώκω, ἀποβάλλω, ὑβρίζω), προστ. -ίξετε Οδ. σ. 416, μτχ. -ίζων Σοφ. Ἄντ. 139 καὶ πεζ. μόν. Ἴπποκρ. 3, 524, ἀορ. ἐστυφέλιξα Ιλ. ε. 437, στυφέλιξε, μ. 405. Παθ. μτχ. στυφέλιζόμενος Οδ. π. 108, παρατ. μτγν. στυφέλιζετε Κολουθ. 40, π. ἀορ. ἐστυφέλιχθην Νικ. Εὐγ. 5, 286. ῥίζα στυφ-, στύφ-ω, στυφ-ός, στυφ-ερός, στυφ-ελ-ίζω.

Στύω (στήνω, σηκώνω), μελ. στύσω Ἀνθ. 10, 100, ἀορ. ἀπαρ. στύσαι Ἄριστ. Λυσ. 598, παρκ. ἔστυκα ἀμτθ. Ἄριστ. εἰρ. 728, λακων. γ. πλ. ἐστύκαντι Ἄριστ. Λυσ. 996, μτχ. ἐστυκώς, εἰρ. 728. Παθ. στύομαι, 1220, καὶ μτγν. πεζ. ἀπαρ. στύεσθαι Λουκ. Ἀλεξ. 11. ἴδε στεῦμαι.

Συλάω (διὰ τῆς βίας ἀφαιρῶ τι, παίρνω ὡς λάφυρον, ξεγυμνώνω), ὑποτ. συλᾶ Αἰσχιν. 2, 115, ἀπαρ. -λᾶν Πλατ. πολ. 469, μτχ. -λῶν Ἴσοκ. 10, 33, μελ. -ήσω Πλατ. νόμ. 854, ἀορ. ἐσύλησα, μτχ. -ήσας Δημ. 19, 313, παρκ. σεσύληκα, 24, 120, π. παρκ. σεσύλημαι, 35, 26, π. ἀορ. -ηθείς Ἴσοκ. 6, 19, μ. μελ. ἀντί παθ. μτγν. συλήσεσθαι Πaus. 4, 7, 4.

Συλάω (ὡς ἄνωτ.) καὶ συλέω, ἐπ. συλεύω, συλοῦσι Ξανθ. ἀποσπ. 1, ἀπαρ. συλεύειν Ιλ. ω. 436, συλᾶν Αἰσχ. Περσ. 810, μτχ. συλᾶν Ηρ. 83 καὶ συλέων Δελφ. ἐπιγρ. παρατ. ἐσῶλα Ιλ. ζ. 28, ὶλα, δ. 116, ἐσύλευον, ε. 48, ἐσύλεον Κ. Σμ. 2, 547, θαμ. σύλασσε Ησ. ἀσπ. 480, ἀορ. ἐσύλησα Ηρ. 1, 105, ὑποτ. συλήσω Ι. χ. 258, ἀπαρ. δωρ. ἀπο-συλᾶσαι Πινδ. Π. 4, 110, μτχ. -ήσας Ηρ. 8, 33, δωρ. συλάσαι; Πινδ. Π. 12, 16, π. ἀορ. ἐσυλήθην Σοφ. Φιλ. 413, μτχ. -ηθείς Ηρ. 6, 19, δωρ. -αθείς Πινδ. Ο. 9, 89, Εὐρ. Ἴων 917, π. μελ. συληθήσεται Αἰσχ. Πρ. 761. Μίσ. μτχ. συ-

λεύμενος Θεοκρ. (4) 19, 2. ῥιζα συ-, σχυ- (σχυτος), σύ-λα, σύ-λη, συλ-άω=σρολ-ιο λατ. σύλησις, συλ-εύω, σχύ-λος=δέρμα, κώδιον Ησυχ. σχύ-λον=σρολ-ium λατ. συλᾶν=ἀφαιρεῖσθαι, σκυλεύειν Ησυχ. καὶ ἐσούλλα=ἀφήρει ὡς.

Συλεύω καὶ συλέω. Ἴδε συλάω.

Συλ-λέγω (συναίξω, συναθροίζω) Δημ. 21, 184, Ξυλ-Θουκ. 3, 111, παρατ. Ξυν-έλεγον, 7, 36, μελ. συλλέξω Ξεν. Κυρ. 1, 3, 14, Ξυλ-Θουκ. 7, 7, ἀορ. Ξυν-έλεξα, 6, 74, παρκ. συν-είλοχα Δημ. 18, 308, π. παρκ. συν-είλεγμαί, 18, 312, Ξυν-Θουκ. 3, 94, Ξεν. Ἑλλ. 4, 2, 10, Πλατ. πολ. 574, καὶ συλλέλεγμαί Ἄρρ. ἀν. 2, 21, ἐκ- Ξεν. Ἑλλ. 1, 6, 16, ἐπι-, Κυρ. 3, 3, 41, ὑπερσ. Ξυν-είλεκτο Ἄρρ. ἀν. 3, 19, 2, π. ἀορ. α. συν-ελέχθην Πλατ. νόμ. 784, π. ἀορ. β. ἀττ. συν-ελέγην Ξεν. ἀν. 4, 1, 11, Ἴσοκ. 9, 56, Ξυν-Θουκ. 6, 9, π. μελ. β. μτχ. συλλεγησόμενος Αἰσχίν. 3, 100. Μέσ. συλλέγομαι Πλατ. πολ. 553, μελ. συλλέξομαι Ξεν. Ἑλλ. 4, 1, 33, ἀορ. συν-ελεξάμην, ἀν. 7, 4, 8, ὑποτ. Ξυλ-λέξονται Θουκ. 6, 74.

Συλ-λέγω (ὡς ἀνωτ.), παρατ. συν-έλεγον Σοφ. ἀποσπ. 218, ἀορ. συν-έλεξα Ἄριστ. βατρ 1297, π. παρκ. συν-είλεγμαί, ὄρν. 294, συλ-λέλεγμαί ἐκκλ. 58, παθ. ἀορ. συν-ελέχθην σπαν. ἀττ. μᾶλλ. συνηθέστ. ἰων. Ηρ. 1, 97, π. ἀορ. β. συν-ελέγην, μτχ. -λεγείς ἀττ. σπαν. μᾶλλ. ἰων. 7, 173. Μέσ. συλ-λέγομαι, ἀπαρ. -λέγεσθαι, 3, 105 μελ. συλλέξομαι Οδ. 6, 292, ἀορ. ἐπ. Ξυλ-λέξατο Ἰλ. σ, 413, προστ. σύλλεξαι Εὐρ. Φοιν. 850 ἴδε λέγω.

Συμ-βολέω (συναπτῶ), συμβολεῖ Αἰσχ. Επτ. 352, μελ. μτγν. -ήσω Ἄππ. ἐμφ. πολ. 4, 85, ἀορ. συν-εβόλησα, 4, 65 ἴδε βάλλω.

Συν-αντάω (συναπαντῶ, ἐνταμώνω) Ξεν. ἀν. 7, 2, 5, παρατ. συν-ήντα Ἡρωδν. 1, 17, 4, μελ. μτγν. -ήσω Π. Δ. Ἡσαί. 34, 34, ἀορ. συν-ήντα Ξεν. ἀν. 1, 8, 15, παρκ. μτγν. συν-ήντηκα Πολυβ. 4, 61. Μέσ. ἀποθ. συναντάομαι, 22, 7, μελ. μτγν. συναντήσομαι Π. Δ. Δευτ. 34, 29, π. παρκ. ἀντί μέσ. συν-ήντηται Ἡρωδν. 1, 16, 4.

Συν-αντάω (ὡς ἀνωτ.), παρατ. συν-ήντεον Ἀπολ. Ρ. 4, 1485, ἐπ. γ. δοῦκ. συν-αντήτην Οδ. π, 333, μ. ἀορ. ὑποτ. συν-αντήσονται Ἰλ. ρ, 134. Τοῦτου παρατγ. εἶνε συν-αντιάξω, μόν. παρατ. Ξυν-ηντίαζον Σοφ. Οἰ. τ. 804. Ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ συν-άντομαι μόν. ἐν. Οδ. ο, 580 καὶ παρατ. συν-ήντετο Ἰλ. φ, 34, Εὐρ. Ἴων 831 ἴδ' ἀντάω.

Συν-ήμι (ὁμοῦ πέμπω, συμβάλλω, συγκροῶ, ἐννοῶ, μανθάνω, ἀκούω, καταλαμβάνω) Πλατ. Γοργ. 453, -ίης (ἄλλ. -εις), σοφ. 238, ἰησι, Θεαιτ. 137, συν-ιοῦσι Ν. Δ. Κορ. Β. 10, 12, ἀπαρ. συν-ιέναι, Πλατ. Πρωτ. 339, παρατ. συν-ίειν Λουκ. φιλοψ. 39 -ίει Ξεν. ἀν. 7, 6, 8, -ίη Κεβητ. πίν. 3, 2, 3, γ. πλ. Ξυν-ίεσαν Θουκ. 1, 3, μελ. συν-ήσω Πλατ. Πρωτ. 326, Ξυν-, Τιμ. 71, καὶ συν-ήσομαι (ἄλλ. συν-είσ-) Δημ. 33, 14, ἀορ. α. συν-ήκα, Ξυν- Πλατ. πολ. 347, συν-, Παρμ. 128, ἀορ. β. εὐκτ. Ξυν-είης Ξεν. Κυρ. 1, 6, 2, -εῖη Πλατ. Ἴων 530, προστ. Ξύν-ες,

Φαιδρ. 236, άπαρ. -είναι, Κρατ. 414, παρκ. μτγν. συν-είκα, άπαρ. -εί-
κέναι Πολυβ. 5, 401.

Συν-ίημι (ώς άνωτ.), ξυν- Σοφ. ηλ. 131, 'Αριστ. όρν. 946, προστ.
ξυν-ίει Οδ. θ, 244, και ξύν-ιε Θεογν. 1240, άπαρ συν-ιέν, 565, έπ. ξυν-
ιέμεν Πσ. θε. 831, παρατ. έπ. ξύν-ιεν (ξύν-ιον 'Αρισταρχ.) Ιλ. α, 273,
μελ. συν-ήσομαι Εδρ. 'Ιων 694, άορ. συν-ήκα Αισχ. χο. 887, Σοφ. ΑΓ.
99, έσυν-ήκε 'Αλκατ. 132, έξυν- 'Ανακρ. 146, ξυν-έηκα Ιλ. β, 182, δωρ-
γ. πλ. συν-ήκαμες Πλουτ. ήθ. 232, -ήκατε 'Αριστ. 'Αχ. 101, προστ. ξύν-
ες Ιλ. β, 26, Σοφ. Τρ. 868, 'Αριστ. όρν. 945, άπαρ. συν-έμεν Πινδ. Π.
3, 80, μτχ. ξυν-είς Αισχ. Περσ. 361, μ. άορ. β. σύν-ετο Οδ. δ, 76, ύ-
ποτ. συν-ώμεθα Ιλ. ν, 381. Ίδε ίημι.

Συν-ιεριτεύω Ίδε ιαριτεύω.

Συν-οχκώω, μτχ. παρκ. τοῦ έχω όκωχα, όκωχα Ιλ. β, 218. Ίδε έχω.

Συριζώ και -ίττω (σφυρίζω, σουρίζω) Πλατ. Θεαιτ. 203, 'Αριστοτ.
I. Ζ. 9, 5, 10, παρατ. έσύριττον Δημ. 21, 226, μελ. μτγν. συρίσω Λογγ.
2, 23, και -ίω Π. Δ. 'Ιωβ 27, 23, και συρίζομαι Λουκ. δις κατ. 12,
άορ. έσύρισα Αιλ. I. Ζ. 6, 63. Παθ. μτχ. συριττόμενος Πλατ. 'Αξ. 368,
άπαρ. -ίττεσθαι Αισχίν. 3, 76.

Συρίζω (ώς άνωτ.), -ζουσι Αισχ. Επτ. 463, δωρ. συρίσσω, β. έν. συ-
ρίσδες Θεοκρ. 1, 3, άπαρ. συρίσθεν, 1, 44, πα. ατ. μτγν. σύριζον Νον. 2,
181, άλλ' ύπ- 'Ιπποκρ. 5, 378, μελ. μτγν. συρίζω Χρ. Σιδ. 4, 253, άορ.
έσύριζα 'Αριστ. πλ. 689, σύρ- Ορφ. 'Αργ. 998 και έσύρισα Βαθρ 114,
σύρισα Νον. 43, 235. 'Ρίζα πεποιημ. συ-, τυ-, συρ-, τυρ-, σύρ-ιγξ, συρ-
ίζω=συρ-ισώω δωρ. και τυρ-ισώω: συρ-ιγμός, σύρ-ιγμα, svar-à-ιμι=ήχῶ
σανακρ.=sun-ο λατ. su-sur-rus =ψιθυρισμός λατ. και κοιν. σού-σου-
ρο, άλλά και σφυρ-ίζω και σουρ-ίζω άντι συρίζω και σφυρ-ίχτραν έτι λέ-
γομεν, σύρω.

Σύρω (σέρνω, τραβώ) Πλουτ. ήθ. 5, 977, μτχ. σύρων 'Αριστοτ. π.
Ζωφ. πορ. 10, 10, παρατ. δι-έσυρον Λουκ. άλι. 4, μελ. συρώ μτγν. Π.
Δ. Βασιλ. Β. 17, 13, άορ. δι-έσυρα Δήμ. 19, 313, παρκ. ύπο-σέσυρα
Δ. 'Αλ. 1, 7, π. παρκ. δια-σέσυρμαι 'Αριστοτ. όρητ. 'Αλεξ. 19, 12, έ-
πι- Πολυβ. 12, 4, π. άορ. β. έσύρην Δ. Κασ. 79, 20, άπο- Λουκ. πλοῦ.
9, μελ. περι-σύρησμαι Γρ. Ναζ. Μέσ. μτγν. σύρομαι 'Ιωσ. άρχ. 1, 4,
έπι- Ξεν. κυν. 5, 13, άορ. έσύρατο 'Αππ. έμφ. πολ. 2, 146, περι-εσύ-
ραντο 'Υπερειδ. άποσπ. 292, μτχ. ανα-συράμεναι Δ. Σικ. 1, 85. Παρ.
δια-συρτέον 'Αριστοτ.

Σύρω (ώς άνωτ.), παρα- 'Αριστ. Ικπ. 527, δωρ. θηλ. σύροισα Θεοκρ.
2, 73, άορ. έσυρα 'Ανθ. 7, 216, Ηρ. 5, 81, παρ- Αισχ. Πρ. 1065, παρκ.
δια-σέσυρα Κωμ. άποσπ. 4, 412, π. άορ. β. έξ-εσύρην 'Ανθ. 9, 56. Μέσ.
άνασύρονται Ηρ. 2, 60, άορ. άν-εσύρατο Ορφ. άποσπ. 16. Ίδε συρίζω και
είρω.

Σύω Ίδε σέωω.

Σφαγιάζω (σφάζω πρὸς θυσίαν ζῶον, θυσιάζω) μτγν. Πλουτ. ήθ. 221,

ἀορ. ἐσφαγιάσα Δ. Σικ. 13, 86. Παθ. σφαγιάζομαι Ξεν. Λακ. 13, 8, ἀορ. ἐσφαγιάσθην Ἡλιοδ. 10, 10, μελ. σφαγιασθήσομαι, 10, 18. Ἐν γένει παρ' ἀττ. τὸ σφαγιάζομαι εἶνε μέσ. ἀποθ. Ξεν. ἀν. 6, 5, 8, ἀορ. ἐσφαγιασάμην, ἀν. 6, 4, 25.

Σφαγιάζω (ὡς ἄνωτ.), σπαν. ἀττ. ἀπαρ. -γιάζειν Ἀριστ. ὄρν. 569. Παθ. σφαγιάζομαι, ὄρν. 570, ἀορ. ἐσφαγιάσθην Ηρ. 7, 180. Μέσ. ἀποθ. παρατ. ἐσφαγιαζόμεν, 6, 76, ἀορ. ἐσφαγιασάμην, μτχ. -γιάσάμενος, 6, 76· ἴδε σφάζω.

Σφάζω (κόπτω τὸν λαιμόν, σφάζω) Ἀριστοτ. I. Ζ. 9, 6, 9, ἀττ. σφάττω Ξεν. Κυρ. 7, 3, 14, Πλατ. Γοργ. 468, Ἴσοκ. 6, 68, Ἀριστοτ. ἠθ. Ν. 5, 15, παρατ. ἔσφαζον Θουκ. 7, 84, ἔσφαττον Πλατ. Κριτί. 119, ἀορ. ἔσφαξα Θουκ. 2, 92, ὑπερσ. μτγν. ἐσφάκει Δ. Κασ. 73, 6, ἀπ- 78, 7. Παθ. ἐν. μτχ. σφαττόμενος Ἀντιφ. 2, 6, 8, παρκ. ἔσφαγμαί Δημ. 23, 68, π. ἀορ. β. ἐσφάγην μτγν. Δ. Κασ. 40, 27, Πλουτ. Ποπλ. 4, ἀπο- Δημ. 59, 103 κατ- Ξεν. ἀν. 4, 1, 23, π. μελ. β. σφαγήσομαι Πλουτ. ἠθ. 259, εὐκτ. σφαγήσονται Ξεν. Ἑλλ. 3, 1, 27. Μέσ. ἐν συνθ. ἀποσφάττομαι, Κυρ. 3, 1, 25, ἀορ. ἀπαρ. ἐπισφάξασθαι, ἀν. 1, 8, 29.

Σφάζω (ὡς ἄνωτ.) Οδ. δ, 320, Εὐρ. Τρ. 134 καὶ σφάττω Κωμ. ἀποσπ. 2, 224, παρατ. ἔσφαζον Σοφ. Αἴ. 299, μελ. σφάζω Ἀριστ. εἰρ. 1018, ἀπαρ. -ζειν Εὐρ. Ἡρακλ. 493, ἀορ. σφάζεν Οδ. γ, 454, π. παρκ. ἔσφαγμαί Οδ. κ, 532, π. ἀορ. α. σπάν. ἐσφάχθην, μτχ. -χθεῖσα Πινδ. Π. 11, 23, Εὐρ. I. Τ. 177, π. ἀορ. β. ἐσφάγην, μτχ. -γεις Αἰσχ. Εὐμ. 305, π. μελ. σφαγήσομαι Εὐρ. Ἀνθρ. 315, ἀπο- Ἀριστ. θεσ. 750. Παρ. σφακτός Εὐρ. Ἐκ. 1078. ῥίζα πεποιημ. σφαγ-, φασγ-, σφάζω (=σφαγ-ίω), σφαγή, σφαγ-ίς, σφαγ-εύς, σφαγ-ιάζομαι, φάσγ-ανον.

Σφάλλω (κλονῶ, κάμνω νὰ πέσῃ τι κάτω, καταβάλλω, ἀνατρέπω, φονεύω, ἀπατώ) Θουκ. 3, 37, μελ. σφαλῶ Πλατ. Εὐθ. 296, ἀορ. ἔσφαλα Θουκ. 6, 15, παρκ. ἔσφαλλα Πολυβ. 8, 11, π. παρκ. ἔσφαλμαι Πλατ. Κρατ. 436, ὑπερσ. ἔσφαλτο Θουκ. 7, 47, π. ἀορ. α. μτγν. ἐσφάλθην Γαλην. 5, 62, π. ἀορ. β. ἐσφάλην Θουκ. 8, 24, εὐκτ. -εῖλην, 2, 43, ἀπαρ. -ῆναι Ξεν. Ἰππαρχ. 8, 9, Ἀντιφ. 5, 75, π. μελ. β. σφαλήσομαι Θουκ. 5, 113, μ. ἀορ. β. ὑποτ. σφάλωνται, 1, 140, εὐκτ. διασφάλοιτο Πολυβ. 6, 9, μ. μελ. σφαλοῦμαι Ξεν. συμπ. 2, 26.

Σφάλλω (ὡς ἄνωτ.), γ. πλ. ὄρω. σφάλλοντι Θεοκρ. 24, 110, παρατ. ἔσφαλλον Ηρ. 7, 142, ἀορ. σφήλεν Οδ. ρ, 464, Ἀπολ. Ρ. 1369, ὄρω. ἔσφαλα Πινδ. Ο. 2, 81, εὐκτ. ἀποσφήλειεν Ἰλ. ε, 567, ὑποτ. ἀποσφήλωσιν Οδ. γ, 320, π. ἀορ. ἐσφάλην Σοφ. Αἴ. 1136, ὠφάλην Εὐρ. ἰκ. 156, ὑποτ. σφαλῶ Ἀριστ. πλ. 351, π. μελ. β. σφαλήσομαι Σοφ. Τρ. 719. Μέσ. σφάλλομαι, -εται Αἰσχ. Εὐμ. 717, παρατ. ἐσφάλλοντο Εὐρ. Βακ. 744, μ. μελ. σφαλοῦμαι Σοφ. ἀποσπ. 513. ῥίζα φαλ-, σφαλ-, σφάλλω (=σφαλ-ίω) =fal-lo λατ. ἔσφηλ-α, σφάλ-μα, σφαλ-ερός, ἀσφαλ-ής, σφάλ-α-μι =σαλεύω, δονοῦμαι σασσφρ.

Σφαραγιέω (κάμνω κρότον, σκάζω, σπαργῶ), μτχ. περισφαραγεῖσα
(ΑΝΩΜΑΛΑ ΡΗΜΑΤΑ).

Νικ. θηρ. 533, παρατ. σφαραγεύντο Οδ. ι, 390. 'Ρίζα πεποιημ. Φφαρ- (φάραγξ), σφαρ-, σφάρ-αγος, σφαρ-αγέω, sphurg-à-mi=ήχῳ σανσκρ. βαρυ-σφάρ-αγος, έρι-σφάρ-αγος.

Σφετερίζω (κάμνω τι ξένον ιδιχόν μου, οικειοποιούμαι) Πλατ. νόμ. 843, άορ. έσφετέρισα, νόμ. 715, π. παρκ. μτχ. έσφετερισμένος 'Αππ. 'Αννιβ. 45. Μέσ. άποθ. σφετερίζομαι Ξεν. Έλλ. 5, 1, 36, μελ. άπαρ. -ιείσθαι Δ. Κασ. 40, 50, άορ. έσφετερισάμην Δημ. 32, 2, δωρ. -ιζάμην Αισχ. ικ. 39, π. παρκ. άντι μέσ. άπαρ. έσφετερίσθαι Δ. Κασ. άποσπ. 97, 2, μτχ. -ισμένος Δ. 'Αλ. 10, 32, ύπερσ. έσφετέριστο Δ. Κασ. 50, 4. 'Ρίζα έ-, Γε- (=σΓε-) σφέ=se λατ. sva=αυτόν σανσκρ.=selbst γερμ.=soi γαλλ. σφέ-τερος, σφετερίζω.

Σφιγγω ώς και παρ' ήμιν Πλατ. Τιμ. 58, μελ. μτγν. σφίγγω Π. Δ. 'Εξοδ. 23, 28, άορ. έσφιγγα Δουκ. όν. 24, π. παρκ. έσφιγγεται Γαλην. 1, 615, άπαρ. έσφιγγθαι (άλλ. -ίγγθαι) Φιλοστρ. 'Απολ. 2, 63, μτχ. -ιγγένοι Δ. 'Αλ. 7, 72.

Σφιγγω (ώς άνωτ.), ποστ. σφιγγε Αισχ. Πρ. 58, παρατ. έσφιγγον Κωμ. άποσπ. (Φερ.), 2, 265, μελ. σφίγγω 'Ανθ. 12, 208, άορ. έσφιγγα Κωμ. άποσπ. ('Αλεξ.) 3, 398, άπο- 'Ιπποκρ. 7, 40, π. άορ. έσφιγγθην 'Ανθ. 6, 331, άπο- 'Ιπποκρ. 4, 376. Παθ. παρατ. έσφιγγετο 'Ανθ. 2, 273, μ. άορ. έσφιγγάτο 'Ερμησ. 81. 'Ρίζα φιν-, σφιν-, σφιγγω (=σφιν-ίω)=fiig-o λατ. σφιν-μα, σφιν-μός, σφιν-κτός, σφίγγ, φιν-μός, φιν-όω.

Σφραγίζω (βάλλω σφραγίδα, σημαδεύω, τελειώνω) όμαλ. πεζ. άορ. Ιων. έν-εσφρήγισεν 'Ανθ. 5, 274, μ. άορ. σφρηγίσατο Ν. Δον. 26, 261. 'Ιδε φράζω.

Σφριγάζω (είμαι σφικτός, πλήρης ζωτικών χυμών. άκμάζω), σφριγᾶ 'Ιπποκρ. σ. 618, 47, μτχ. σφριγάζοντας 'Ανθ. Πλαν. 359, σφριγάζωσα 'Απολ. Ρ. 3, 1257. 'Ιδε σπαράσσω.

Σφύζω (κινούμαι μετά παλμών, σφριγῶ) και σφύττω μτγν. 'Αριστοτ. Ι. Ζ. 3, 19, 7, μτχ. -οντα Πλατ. Φαίδρ. 251, αλλά και σφύττει Δ. Χρυσ. 4, 116, μελ. μτγν. σφύζω Γαλην. 10, 387, άορ. έσφυζα ώς.

Σφύζω (ώς άνωτ.) 'Ιπποκρ. 7, 16, άπαρ. σφύσδειν Θεοκρ. 11, 71, παρατ. έσφυζε 'Ιπποκρ. 5, 94. 'Ρίζα σφυγ-, σφύζω (=σφυγ-ίω), σφυγ-μός, σφύττω.

Σφύσδω. 'Ιδε σφύζω.

Σφύττω. 'Ιδε σφύζω.

Σχάζω (άνοίγω τι με τὸ νυστέρι, χαράζω, χαλαρώνω) Ξεν. 5, 4, 58, άορ. έσχασα, ύποτ. σχάση 'Αριστοτ. Ι. Ζ. 8, 21, 3, μτχ. σχάσας Ξεν. κυν. 3, 5, π. παρκ. μτχ. έσχασμένη Διοσκ. 3, 160, ύπερσ. έσχαστο Ηλιοδ. 4, 3, π. άορ. έσχάσθην Στοβ. ('Αντισθ.) 18, 27, π. μελ. μτγν. σχασθήσεται Π. Δ. 'Αμώς 3, 5.

Σχάζω (ώς άνωτ.) 'Ιπποκρ. 5, 320, άπαρ. κατα-σχᾶν (έκ β. σχάω)

Ἰπποκρ. 5, 434, παρατ. ἔσχων Ἄριστ. νεφ. 409, γ. πλ. Ἀλεξανδρ. ἐσχά-
ζουσαν (=ἔσχαζον) Λυκόφρ. 24, μελ. ἀπο-σχάσω Κωμ. ἀποσπ. 2, 249,
ἀορ. ἔσχασα Εὐρ. Τρ. 840, προστ. σχάσον Πινδ. Π. 10, 51, ἀπαρ. σχά-
σαι Ἰπποκρ. 6, 240, μτχ. σχάσας Ἄριστ. νεφ. 740, σχάσαντες (ἄλλ. σχά-
σαι) Καλλ. ἀποσπ. 104, ὄωρ. σχάσαις Πινδ. Ν. 4, 64, μ. ἀορ. σχασάμενος Ἄ-
ριστ. νεφ. 107. ῥίζα χαδ-, σχαδ-, σχιδ-, σχάζω (=σχαδ-ίω), σχαδ-ών,
σχάσ-εις, σχάσ-μα, σχιδ-αῖς, σχιδ-η, σχίζω (=σχιδ-ίω) =scind-ο λατ.
σχίσ-μα, σχισ-τός, χάζω (=χαδ-ίω)· πρβλ. σκεδάδνυμι.

Σχέθω· ἴδε ἔχω.

Σχηματίζω (δίδω εἰς τι σχῆμα, καλλωπίζω) Πλατ. πολ. 526, μελ.
-ῶ Φιλοστρ. ἐπιστ. 1, παρκ. ἐσχημάτικα Δ. Ἄλ. π. Θουκ. 26, ἐσχη-
μάτισμαι Ἀριστοτ. θαυμ. ἀκουσμ. 1, 5, 5, π. ἀορ. ἐσχηματίσθην, γεν.
Ζ. 18, 33. Μέσ. σχηματίζομαι Πλατ. Πρωτ. 342, ἀορ. μτγν. ἐσχημα-
τίσθην Νικηφ. ῥήτ. 2, 4, π. παρκ. ἀντί μέσ. ἐσχηματίσται Πλατ. σοφ.
268, μτχ. -ισμένη, Γοργ. 511 ἴδε ἔχω.

Σχίζω ὡς καὶ παρ' ἡμῶν ὁμαλ. παρατ. σχίζε Πινδ. Π. 4, 228, ἀοριστ.
σχίσεν, Ν. 9, 24, μτχ. σχίσας Ησ. ἀσπ. 428 ἴδε σχάζω.

Σώζω (διατηρῶ, διαφυλάττω σῶων) Ἀντιφ. 5, 73, παρατ. ἔσωζον
Ἀνδοκ. 1, 59, μελ. σώσω Θουκ. 1, 137, ἀορ. ἔσωσα Ξεν. ἀν. 1, 10,
3, παρκ. σέσωκα Πλατ. νόμ. 776, π. παρκ. σέσωμαι, -ωται, Κριτί. 109,
καὶ σέσωσμαι Ξεν. Κυρ. 5, 4, 11, -ωνται, ἀν. 7, 7, 56, μτχ. σεσωσμέ-
νος Πλατ. νόμ. 645, π. ἀορ. ἐσώθην Θουκ. 3, 24, εὐκτ. σωθείην Ἀν-
δοκ. 1, 54, σωθείην Πλατ. Φαιδ. 58, προστ. σώθητι, Κριτί. 44, π. μελ.
σωθήσομαι Δημ. 5, 3. Μέσ. σώζομαι Πλατ. Θεαιτ. 153, μελ. δια-σώ-
σομαι Ξεν. Κυρ. 4, 2, 28, ἀορ. δι-εσωσάμην, ἀν. 5, 5, 13, ἀπαρ. δια-
σώσασθαι Θουκ. 7, 63.

Σώζω (ὡς ἄνωτ.) Ὅμ. μόν. ἐν. μτχ. -ζων Οδ. ε, 490, ἀορ. ὄωρ. κατ-
εσώζαμες Πίν. Πρακλ. 2, 30, ἀλλὰ κατ-εσώσαμες ὡς 2, 47. Μέσ. προσ.
σώζεο Καλλ. Δηλ. 150, παρατ. ἐσώτετο Σοφ. Τρ. 682, μ. σώσομαι Εὐρ.
Βακ. 793, εὐκτ. γ. πλ. ἐκ-σωσολάτο Αἰσχ. Περσ. 451, ἀορ. ἐσωσάμην Ἄ-
ριστ. ἐκκλ. 402, ἀν- Ηρ. 1, 106, εὐκτ. ἄνα-σωσαιμέθα Ἄριστ. Λυσ. 441.
Παρ. σωστέος; Εὐρ. Ηρ. μ. 1385, σωτέος Ησυχ. Τούτου παρασχ. εἶνε ὄωρ.
σωννύω Δνινολογ. ὁ Σικελός ἐν Β. Ἄν. 1, 114. ῥίζα σα-, σά-ος, σό-ος,
σῶ-ος=sal-nus λατ. σῶς, σῶ-κος, σα-ώω, σῶ-ω, σῶ-ζω, σω-τήρ, ἄ-σω-
τος, su-brius (=suebrius)=νηφάλιος, σῶφρων λατ.

Σώω (σώζω, διαφυλάττω σῶων) καὶ σαώω, αἰολ. σάωμι, β. ἐν. σάως
Ἄλκ. 92, σοί Θεογν. 868, λακων. σωάδδαι =παρατηρεῖ Ησυχ. σαοῦσι
Τυρ. 11, 13, ὑποτ. σαῶς ἢ σοῶς κατ' Ἀρισταρχ. ἀντί σῶς; Ἰλ. ι, 684,
γ. ἐν σῶψ (ἀντί σῶη), ι, 424, γ. πλ. σῶωσι (σοῶσι Ἀρισταρχ. ἄλλ. σῶ-
ωσι ἢ σαῶσι), ι, 393, προστ. σάω (ἀντί σαῶω ἐκ τοῦ σάοος) Οδ. ν, 230,
σῶετς Ἀπολ. Ρ. 4, 197, εὐκτ. σάοι Ἀνθ. 7, 109, μτχ. σῶων (ἄλλ. σῶ-
ζων) Οδ. ε, 490, σῶοντες, ι, 430, παρατ. σάω Ἰλ. φ, 238, θαμ. σῶεσκον
θ, 363, μελ. σαῶσω, α, 83, ἀπαρ. ἐπ. -ωσέμεν, τ, 401, -ωσέμεναι, ν,
96, ἀορ. ἐσάωσα, θ, 500, σάωσα, ε, 23, εὐκτ. -ώσειας, ρ, 449, σαῶσαι

Οδ. γ, 231, -εἰαν ἰλ. μ, 123. Παθ. ἀπαρ. σώεσθαι Ἄπολ. Ρ. 2, 611, μετοχ. σώμενος, 3, 307, παρατ. σώετο Ἄνθ. 9, 53, σώοντο Ἄπολ. Ρ. 2, 1010, ἀορ. σώθη Πινδ. Π. 4, 161, ἐπ. γ. πλ. ἐσάωθεν (=ώθησαν) Ἄπολ. Ρ. 3, 1126, Οδ. γ, 485, προστ. σωθήτω ἰλ. ρ, 228, ἀπαρ. σωθήναι ἰλ. ο, 503, μετχ. σωθῆεις Ἄπολ. Ρ. 3, 785, μ. μελ. ἐπ. β. ἐν. σώσεται Οδ. φ, 309 ἴδε σώζω.

Τ.

Τᾶγ-εῶ (εἶμαι ταγός, ἄρχω) Ἐπιγρ. ἀορ. ἐτάγευσα Ἐσν. Ἑλλ. 6, 4, 19. Παθ. ὑποτ. ταγεύηται, 6, 4, 8, μ. ἀορ. προστ. τάγευσαι Αἰσχ. Ἐπτ. 58.

Ταγέω (ταγεύω), μόν. ἀπαρ. ταγεῖν Αἰσχ. Περσ. 764 ἴδε τάττω.

Τάγω ἢ τήγω (λαμβάνω, συλλαμβάνω, πιάνω), ἐξ οὗ μόν. ἀορ. β. μετοχ. ἐπ. τεταγών ἰλ. α, 591 ἴδε τάσσω.

Ταλαιπ-αρέω (κακοπαθῶ, τυρανοῦμαι) Ἄντιφ. 5, 93, μελ. -ήσω ὀμαλ. παρκ. τεταλαιπώρηκα Ἴσοκ. 8, 49, μ. μελ. ἀντί παθ. μτγν. -ήσομαι Ἀριστείδ. 34, 438, μ. ἀορ. μτγν. -ησάμενος Κλ. Ἄλ. προτρ. σ. 28, π. ἀορ. ταλαιπωρηθεῖς Ἴσοκ. 3, 64 ἴδε ταλάω.

Ταλάω ἢ τλάω (ἀνέχομαι, ὑποφέρω, τολμῶ) μτγν. μελ. τλήσομαι Πλουτ. ἠθ. 253, ἀνατ. Μαρ. 39, παρατ. ἔτλων Τζέτζ. Ἴστ. 9, 132, ἀορ. ἀν-έτλησα Κλημ. ἐπιστ. 26, ἀορ. β. ἔτλην Ἐσν. Κυρ. 3, 4, 5, Ἴσοκ. 4, 96.

Ταλάω ἢ τλάω (ὡς ἀνωτ.), ποιητ. ἐν. σπαν. καὶ μτγν. μετχ. τλώσα Τζέτζ. Ἴστ. 9, 132, μελ. ἐπ. καὶ τραγ. τλήσομαι ἰλ. λ, 347, Αἰσχ. Ἄγ. 4542, Σοφ. Αἴ. 463, Εὐρ. Ι. Τ. 617, ὄωρ. τλάσομαι Πινδ. Π. 3, 41, μετγν. τλήσω, εὐκτ. τλήσοι Βαθρ. 91, καὶ ταλάσσω Λυκοφρ. 746, ταλάσεις =τολμήσεις Πσυχ. ἀορ. α ἐπ. ἐτάλασσα; ἰλ. ρ, 166, ὑποτ. ταλάσσης, ν, 829, ταλάσση, ο, 164, καὶ ἔτλησα μτγν. Χριστ. Πατ. 22, μετχ. δια-τλήσας; ἐπιγρ. π. Δ. Λασρ. 9, 3, 4, καὶ δια-ταλάσσα; Ἄνθ. 5, 246, ἀορ. β. ἔτλην ἰλ. χ, 251, Αἰσχ. Πρ. 657, ὄωρ. ἔτλαν Πινδ. Ι. 7, 37, Σοφ. Φιλ. 1201, ἔτλα Αἰσχ. Ἄγ. 224, ἀν-έτλημεν Οδ. γ, 104, τλήμεν ἰλ. ε, 383, ἔτλητε, ω, 35, Αἰσχ. ἰκ. 240, ὄωρ. ἀν-έτλατε Σοφ. Οἰ. Κ. 239, ἔτλησαν Εὐρ. ἰκ. 171, ὄωρ. -σαν Σοφ. Φιλ. 1201, ἐπ. ἔτλαν ἰλ. φ, 608, ὑποτ. μόν. β. ἐν. τλήσ Αἰσχ. ἰκ. 429, εὐκτ. τλαίην ἰλ. δ, 94, Σοφ. Οἰ. τ. 602, Εὐρ. Φοιν. 192, Ἀριστ. νεφ. 119, γ. πλ. τλαῖσαν (=τλαῖσαν) ἰλ. ρ, 490, προστ. τλήθι χρῆσμ. π. ἠρ. 5, 56, Σοφ. Φιλ. 475, ὄωρ. τλαῖ Πινδ. Π. 4, 276, τλήτε ἰλ. β, 299, ἀπαρ. τλήναι Αἰσχ. Ἄγ. 1044, καὶ τλήμεναι Θεοκρ. 25, 174, μετοχ. τλάς Σοφ. Οἰ. Κ. 1076, τλάσα Αἰσχ. Ἄγ. 408, παρακ. τέτληκα Ἀριστ. θεσ. 544, συγκεκ. α. πλ. τέτλαμεν Οδ. υ, 311, καὶ ἀντί ἐν. ἰλ. α, 228, Οδ. τ, 347, Εὐρ. ἀποσπ. 701, εὐκτ. τετλαίην ἰλ. ι, 373, προστ. τέτλαθι, ε, 382, τέτλα ἀντί τέτλαθι Πσυχ. τετλάτω Οδ. π.

275, άπαρ. τετλάναι Ἄθην. 274, έπ. τετλάμεναι Οδ. ν, 307 και τετλά-
μεν, ζ, 190, μετοχ. τετληώς, -ότος: Ιλ. ε, 873, -ώτες Ορφ. Ἄργ. 1358,
-ήοτι Οδ. δ, 447, θηλ. τετληυία, υ, 23, ύπερσ. έτέτλαμεν Ἄπολ. Ρ. 4,
807, μ. άορ. ταλάσσαντο Οππ. κυν. 3, 155. Παρ. τλητός Σοφ. Αἴ. 446,
ά-τλητος Εὐρ. Ἄλκ. 892. Ῥίζα ταλ-, τελ-, τάλ-αι, ταλ-αός, ταλ-άω,
τλη-ναι, τλή-μων, τλά-ω, τάλ-αν-τον, ά-τάλ-αντος, τάλ-αρος, ταλ-αμών,
τόλ-μη, τολμ-άω, Τάν-ταλ-ος, tol-u=φέρω λατ.

Ταμειύω (είμαι ταμίας, κυβερνώ, διευθύνω), μελ. -εύσω Ἰσαϊ. 6, 61.
Παθ. έν. μτχ. ταμειουμένη Πλατ. πολ. 508, παρκ. τεταμειύμαι Πλουτ.
ήθ. 157, άορ. έταμειύθην Γρ. Ναζ. Μέσ. ταμειύομαι Θουκ. 6, 18, μελ.
ταμειύσομαι Δ. Ἄλ. 1, 82, άορ. έταμειουσάμην Λουκ. εικον. 21, π. παρκ.
άντι μέσ. τεταμειύμεθα Λυσ. 30, 3.

Ταμειύω (ώς άνωτ.), παρατ. θαμ. ταμειύεσκε Σοφ. Ἄντ. 950. Παθ.
έν μτχ. ταμειουμέναν Πινδ. Ο. 8, 30 Μέσ. ταμειύομαι Ἄριστ. έκκλ. 600.
Παρ. ταμίη, ταμίας: ἴδε τέμνω.

Τάμνω και τάμνημι: ἴδε τέμνω.

Ταν-ύω (έκτεινώ, τευτώνω, τανύζω) έπ. Ιλ. ρ, 391, έν- Ηρ. 2, 173,
άπαρ. έκ-τανύειν Ἄνακρ. 35, 5, παρατ. τάνυεν Πινδ. Π. 4, 429, μελ. τα-
νύσω άπλ. μτγν. Χρ. Σιβ. 10, 82, έπ. -ύσει Ορφ. λιθ. 179, και τανύουσι
Οδ. φ, 174, άπαρ. έν-τανύσειν Οδ. φ, 127, άορ. τάνυσεν Ιλ. π, 567, έτά-
νυσε, π, 662, τάνυσεν, ι, 213, κατ-τάνυσαν Ὅμ. ὕμν. Διον. 34, ύπο-
τάνυσαν Ιλ. α, 486, ύποτ. τανύση, ψ, 324, -ύση, ρ, 547, εύκτ. τανύσ-
σειεν Οδ. σ, 92, άπαρ. τανύσαι, φ, 171, μτχ. τανύσας Ἄπολ. Ρ. 4, 888,
σπαν. πεζ. Ἰπποκρ. 3, 39, έν- Ηρ. 5, 25, τανύσσα: Ιλ. ψ, 25, τανύσαι:
Πινδ. Ο. 2, 91, άν-τανύσσατα Καλλ. Ζεύς 30. Παθ. τανύομαι και τάνυμαι,
τάνυται Ιλ. ρ, 393, παρκ. τετάνυσται Οδ. ι, 416, και μτγν. πεζ. τετάνυ-
ται, μτχ. -υμένα Γαλην. 13, 991, ύπερσ. τετάνυστο Ιλ. κ, 156, τετάνυ-
το Μανθ. 2, 437, π. άορ. έτανύσθην Ησ. θε. 177, έξ- Ιλ. η, 271, γ. πλ.
έπ. τάνυθεν, π, 475, μτχ. -υσθείς, π, 485, μετ' όλ. μελ. τετανύσσεται
Ορφ. λιθ. 319, μ. μελ. άντι παθ. τανύσσεται έν τμήσ. Ἄρχιλ. 4. Μέσ.
τανύομαι, παρατ. τανύοντο, π, 375, άορ. έτανύσσατο Ὅμ. ὕμν. Ἐρμ. 51,
τανύσσ- Ἄπολ. Ρ. 2, 91, μτχ. τανυσσάμενος Ιλ. δ, 412. Ῥίζα τα-, ταν-,
τεν-, τῆ =κράτει, λάβε =len-u λατ. τάνυ-μαι (=τάν-νυ-μαι), ταν-ύω=
len-do, ταν-αός, τά-σις, τείνω (=τεν-ίω), ά-τεν-ής, τι-ταίνω (=τι-ταν-
ίω), τέ-ταν-ος, τέν-ων, τόν-ος.

Ταράσσω (άνακατώνω, έμβάλλω εις ταραχήν, φέρω τι άνω κάτω)
και -ττω Πλατ. Φαιδ. 103, άορ. έτάραξα Λυσ. 6, 36, ύπερσ. συν-ετε-
ταράχει Δ. Κασ. 42, 36 Παθ. ταράσσομαι Θουκ. 7, 84, παρατ. έτα-
ράσσοντο, 2, 84, παρκ. μτχ. τεταραχμένος 4, 25, ύπερσ. έτεταράχην
Πλατ. Φαιδ. 59, -ακτο Θουκ. 7, 44, άορ. έταράχθην, 2, 65, π. μελ.
ταραχθήσομαι Μαρκ. Ἄντ. 7, 27, μ. μελ. άντι παθ. ταράζομαι Θουκ.
7, 36. Τούτου παρασχ. θράττω Πλατ. Θεαιτ. 187, άορ. έθραξα, Παμμ.
430.

Ταράσσω (ώς άνωτ.) Αισχ. χο. 289, και -ττω Ἄριστ. ίππ. 902, ά-
παρ. έπ. -ασσέμεν Πινδ. Π. 11, 42, μτχ. -ράσσων, Ο. 2, 63, παρατ. έ-

τάρασσον Ηρ. 8, 12, μελ. ταράζω Εὐρ. Τρ. 88, Ἀριστ. ἰππ. 358, παρκ. ἐπ. τέτρηχα Φιλητ. ἀποσπ. 3, 7, μτχ. τετρηχότα Ἀπολ. Ρ. 3, 1392, τετρηχῦτα Ἰλ. η, 346, ὑπερσ. τετρήχει, 6, 95. Παθ. ταράσσεται Σόλων 12, π. παρκ. τετάραγμαi Ἀριστ. νεφ. 388, μελ. ταραχθήσομαι Κωμ. ἀποσπ. 4, 288. Τούτου παρασχ. εἶνε θράσσω Πινδ. Ι. 6 (7), 39, μελ. θραξοῦμαι Ησυχ. π. ἀορ. ἐθράχθην Σοφ. ἀποσπ. 812. ῥίζα ταρ-, ταρ-άσσω (=ταραχ-ίω), τάραξις, τάραγ-μα, τραχ-ύς, τραχ-ύνω, τάρ-θος, ταρ-βέω, τάργ-ανον, ταργ-αίνω.

Ταρβέω (φοβοῦμαι, εἶμαι περιδεής, τρομάζω) ὁμαλ. παρατ. τάρβεσκον Ὅμ. ὕμν. Ἀφρ. 251, ἀορ. τάρβησεν Ἰλ. 6, 268, τάρβησαν, ο, 280. Ἴδε ταράσσω.

Ταρχύω (ἐνταριάζω, κηδεύω), -όουσιν Ἀπολ. Ρ. 3, 208, μελ. ταρχύ-σομαι Ἰλ. π, 456, ἀορ. τάρχευσεν Ἐπιγρ. τάρχουσα Κ. Σμ. 1, 801, ὑποτ. -ύσωσι Ἰλ. η, 85, μτχ. ταρχεύσας Τζέτζ. μεθ' Ὅμ. 346, μ. ἀορ. ἐταρχύ-σαντο Νον. Δ. 37, 96, ταρχύσαντο Ἀπολ. Ρ. 1, 83, π. ἀορ. ταρχύθην Ἀνθ. 7, 176, μτχ. ταρχυθεῖσα Λυκόφρ. 369, π. παρκ. τετάρχυμαι Ἐπιγρ. Τούτῳ συγγεν. εἶνε τὸ ταριχεύω. Ἴδε τερσαίνω.

Τάσσω καὶ τάττω (εἰς τάξιν βάλλω, τακτοποιῶ, παρατάττω, προσδιορίζω Ξεν. ἀπομν. 2, 1, 9, Πλατ. καὶ ῥήτορ. παρατ. ἔτασσον Θουκ. 4, 93, ἔταττον Πλατ. ἀπολ. 28, μελ. τάξω Ξεν. ἀπομν. 2, 1, 7, ἀορ. ἔταξα Λυσ. 1, 29, παρκ. τέταχα Ξεν. οἰκ. 4, 5, π. παρκ. τέταγμαi Ἰσοκ. 6, 76, τετάχεται Θουκ. 3, 13, ὑπερσ. ἐτετάχζτο, 5, 6, π. ἀορ. ἐτάχθην Πλατ. νόμ. 728, π. μελ. ταχθήσομαι Δ. Σικ. 11, 41, ἐπι-Θουκ. 1, 140, π. ἀορ. 6. ἐπ-ετάγην Ἀπολδ. 1, 9, 23, π. μελ. 6. μτγν. ἐν-ταχθήσομαι Ὄρεϊβ. 8, 1, μετ' ὄλ. μελ. τετάζομαι Θουκ. 5, 71. Μέσ. παρατ. συν-ετάττετο Ξεν. ἀν. 1, 8, 14, ἐτάσσοντο Θουκ. 3, 107, ἀορ. ἐταξάμην 4, 94, ἀμτβ. 4, 11, μελ. μτγν. τάξομαι Π. Δ. Ἐξοδ. 29, 43, ἀντι- Πηυσ. 9, 17, 2, π. παρκ. ἀπαρ. παρα-τετάχθαι Πλατ. Πρωτ. 333, ὑπερσ. ἀντι ἐνεργ. δι-ετέτακτο Ἰωσ. ἀρχ. 12, 5, 4. Παρ. τακτός Πλατ.

Τάσσω (ὡς ἀνωτ.) τραγ. Αἰσχ. Ἀγ. 332, Σοφ. Ηλ. 1495, Εὐρ. Ἐκ. 223, καὶ -ττω Κωμ. ἀποσπ. 3, 108, παρατ. δι-έτασσον Ηρ. 5, 110, μελ. δωρ. κατα-ταξεῖς Θεοκρ. ἐπιγρ. 12 (6), π. παρκ. ποτι-τέτακται Ἐπιγρ. ὑπερσ. γ. πλ. -τάχατο, Ηρ. 8, 85, π. ἀορ. ἐτάγην σπαν. Εὐρ. ἀποσπ. 997, ὑπο- Κωμ. ἀποσπ. 2, 603. Μέσ. τάσσομαι Αἰσχ. ἰχ. 977, μελ. ἀντι-τάξομαι Εὐρ. Φοιν. 622. ῥίζ. ταγ-, ταγ-έω, ταγ-εύω, ταγ-ός, τάσσω (=ταγ-ίω), τάγ-μα, τάξις, ταχ-τικός.

Ταφεῖν. Ἴδε θάφω καὶ θάπτω.

Τά-ω (ἐκτείνω, ἀπλώνω), μόν. 6. προσ. προσ. τῆ (=τάε) Ἰλ. ξ, 219, 6. πλ. τῆτε Σωφρ. 100. Ἴδε τανύω.

Τέθηλα. Ἴδε θάλλω.

Τέθηπα. Ἴδε θάΓ-ω.

Τείνω (τεντώνω, σφίγγω, διεγείρω, ἐκτείνω) Πλατ. συμπ. 186, πα-

ρατ. ἔτεινον Ξεν. ἄν. 4, 3, 21, μελ. ἀπο-τενω Πλατ. Γοργ. 458, ἀορ. παρ-έτεινα Θουκ. 8, 104, ἀπ- Πλατ. Πρωτ. 361, παρκ. τέτακα Δ. Ἄλ. Ὑπομνημ. 18, 2, Π. Δ. Παροιμ. 7, 46, ἀπο- Πλατ. Γοργ. 465. Παθ. ἀνα-τείνομαι μτγν. Πολυβ. 2, 52, παρατ. ἀν-ετεινόμενη Δημ. 19, 153, παρκ. τέταμαι Πλατ. πολ. 432, ἀορ. ἐξ-ετάθην Ξεν. Ἑλλ. 7, 5, 22, ἐπι- Πλατ. Φαιδ. 94, μελ. ταθήσομαι Γαλην. 9, 444, παρα- Πλατ. Λυσ. 204, μ. μελ. παρα-τενούμαι Θουκ. 3, 46, προ- Δημ. 14, 5, μ. ἀορ. δι-ετεινάμην Πλατ. Τιμ. 78, ἀπαρ. ἀνα-τείνασθαι Δημ. 19, 153. Παρ. τζτὸς Ἄριστοτ. ζυν-τατέος Πλατ.

Τείνω (ὡς ἀνωτ.) Ἰλ. π, 365, εὐκτ. -νειεν, υ, 401, παρατ. θαμ. ἐπι-τείνεσκεν Ηρ. 1, 186, ἀνα-τείνον Πινδ. Ν. 5, 51, μελ. τενω Ἄριστ. θεσ. 1205, ἀορ. ἔτεινα Ἰλ. δ, 124, Αἰσχ. χο. 510, κατα-τείνεν Ἰλ. γ, 261, π. παρκ. τέταμαι Οδ. λ, 49, ὑπερσ. τέτατο, λ, 11, -αντο Ἰλ. δ, 544, π. ἀορ. ἐτάθην Σοφ. Ἄντ. 114, τάθ- Ἰλ. ψ, 375, ὑποτ. ταθῆ Αἰσχ. Περσ. 708, μτχ. ταθείς Ἰλ. ν, 655. Μέσ. τείνομαι, μτχ. -νόμενα Ἄνθ. Παλ. 9, 220, προστ. τείνετο Ἄπολ. Ρ. 4, 127, δι-ετειν- Ηρ. 9, 18, ἀορ. τείνατο Ἄπολ. Ρ. 2, 4043· ἴδε τανύω.

Τείρω (φθείρω, κατατρίβω, τυραννῶ), τείρει Ἰλ. δ, 315, μτχ. -ουσα Αἰσχ. Πρ. 348, παρατ. ἔτειρε Οδ. δ, 369, παρκ. τέτορεν=ἔτρωσεν Ησυχ. Παθ. τείρομαι Ἄριστ. Λυσ. 960, μτγν. πεζ. τείρεται Αἰλ. Ι. Ζ. 14, 11, ἀπαρ. τείρεσθαι Ἰλ. ζ, 387, μτχ. -όμενος, θ, 363, Σοφ. Φιλ. 203, καὶ πεζ. -ομένη Γαλην. 8, 840, παρατ. ἐτείρετο Ἰλ. χ, 242, τείρετο, ε, 797, τείροντο, ρ, 376, παρκ. τέτορθαι Φαβωρ. σ. 224, 54· ἴδε τέρσω. ῥίζα ταρ-, τερ-, τωρ-, τρι-, τρυ-, τείρω (=τερ-ίω), τέρ-ην, μελ. τερ-ῶ, τέρ-ε-τρον, τι-τρά-ω, τι-τραίνω (=τι-τρα-νίω), ἔ-τορ-ε, τὸρ-ος, τορ-εὺς, κοιν. τορ-ὸς (προφ. ντορὸς)=ὀ κεκομμένοις ἐκ τῆς διαδάσεως ζῳῶν τόπος, τὸρ-εῦμα, τορ-εῦω, τορ-νεύω, τρί-βω =τρι-ο λατ. τρι-βή, τρύ-ω, τρύ-χω, tri-bulus=τρίβολος λατ. τι-τρώ-σκω (=τι-τόρ-σκω), τρώμα ἢ τραῦμα.

Τειχέω· ἴδε τειχίζω.

Τειχίζω (ἐγείρω τεῖχος, ὀχυρώνω, περιτειχίζω) Θουκ. 1, 90, παρατ. ἐτειχίζον, 5, 82, μελ. τειχιῶ, 6, 97, ἀορ. ἐτειχίσα 6, 98, παρκ. τε-τείχικα Δημ. 19, 442 κτλ. ὀμαλ. Μέσ. τειχίζομαι Θουκ. 4, 3, μελ. τειχιεῖσθαι Ξεν. Κυρ. 6, 1, 19, ἀορ. ἐτειχίσαντο Θουκ. 1, 44.

Τειχίζω (ὡς ἀνωτ.), καὶ ἰων. τειχέω, μόν. μτχ. ἐν. τειχέοντος Ηρ. 5, 23 καὶ παρατ. ἐτείχεον, 1, 99, ἀορ. τείχισε Ἄνθ. παραρτ. 147, 7, μ. ἀορ. ἐπ. ἐτειχίσσαντο Ἰλ. η, 449· ἴδε τίκτω.

Τεκμαίρομαι (ὀρίζω, διατάσσω, προλέγω, ὀρίζω κατ' ἐμαυτόν, συμ-περαίνω) ἀποθ. μέσ. Θουκ. 4, 123, παρατ. ἐτεκμαιρόμην Ξεν. Κυρ. 8, 1, 28, μελ. τεκμαροῦμαι, Κυρ. 4, 3, 21, ἀορ. εὐκτ. τεκμήραιο, ἀπομν. 3, 5, 6, -αίτο Ἰσαῖ. 7, 8, ἀπαρ. -ήρασθαι Πλατ. Φαιδρ. 230, μτχ. -ηρά-μενος Ἄντιφ. 5, 81.

Τεκμαίρομαι (ὡς ἀνωτ.) ἀποθ. μέσ. Ἰλ. η, 70, μελ. τεκμαροῦμαι Ἰπποκρ. 6, 24, ἀορ. τεκμηράμην Ἰλ. ζ, 349. Τὸ δ' ἔνερ. τεκμαίρω εἶνε.

μόν. ποιητ. Πινδ. Ο. 6, 73, άορ. προστ. τέκμηρον Αίσχ. Πρ. 605, -ήρατε Κ. Σμ. 12, 221. Παρ. τεκμαρτέον Ἴπποκρ. 3, 318· ἴδε τίκτω.

Τεκνόω (τεκνοποιῶ) ὁμαλ. μελ. τεκνώσω άορ. ἐτέκνωσα, π. άορ. γ. πλ. ἐτέκνωθεν Πινδ. Ι. 4, 17, μ. άορ. τεκνώσατο Ορφ. ὕμν. 29. Παρ. τέκνον, τέκος, τόκος, τοκεύς· ἴδε τίκτω.

Τεκταίνω (κατασκευάζω, κατορθώνω, μηχανῶμαι) Φαλαρ. ἐπιστ. 13, μελ. τεκτανῶ μτγν. άορ. ἐτέκτηνα Δουκ. δικ. φων. 12. Παθ. καί μέσ. τεκταίνομαι Πλάτ. νόμ. 12, 945, μ. άορ. ἐτέκτηνάμην Ἀπολλδ. 4, 7, 2.

Τεκταίνω (ὡς άνωτ.), άπαρ. τεκταίνεμεν Ἀπολ. Ρ. 3, 592, άορ. μτχ. τεκτήνας, 2, 381. Μέσ. τεκταίνομαι, μτχ. -όμενα Ἀριστ. ἴππ. 462, παρατ. ἐτέκταντο Ἀνθ. Παλ. 9, 29, 3, μελ. τεκτανούσνται Ἀριστ. Δυσ. 674, μ. άορ. τεκτήνατο (άλλ. -την-) Ομ. ὕμν. Ἐρμ. 25, εὐκτ. τεκτήναιτο Ιλ. κ, 19, Ἀριστ. ἴππ. 462. Παρ. τεγνη, τέκτων· ἴδε τίκτω.

Τελέθω (εἶμαι τετελεσμένος, ὑπάρχω), -έθεις Ἀνθ. 7, 531, -έθει Ιλ. η, 282, Αίσχ. Ικ. 1040, (μτγν. μετῶ. Χρ. Σιβ. 2, 263), α. πλ. δωρ. τελέθομες Ἐπιχ. 94, -έθουσι Ιλ. μ, 347, Εὐρ. Μηδ. 1096, γ. πλ. δωρ. -έθοντι Πινδ. Π. 2, 31, ὑποτ. -έθωσ. Ησ. ἔρ. 179, εὐκτ. -έθαι Αίσχ. Ικ. 691, -οίτε Θεοκρ. 24, 100, -οίεν, 5, 18, άπαρ. -έθειν Ηρ. 7, 141, μτχ. -οντες Οδ. ρ, 486, παρατατ. θαμ. τελέθεσκε Ομ. ὕμν. Δημ. 241, γ. πλ. -εσκον Καλλ. Δ. Παλ. 67. Παθ. τελέθονται Φωκυλ. 104, παρατ. τελέθοντο Χρ. Σιβ. 3, 264· ἴδε τέλλω.

Τελευτάω (έκτελῶ, τελειώνω, ἐμπληρῶ, τελειώνω τὸν βίον, ἀποθνήσκω) Θουκ. 1, 138, εὐκτ. -όην Πλάτ. Γοργ. 522, παρατ. ἐτελεύτα Θουκ. 2, 47, μελ. -ήσω Πλάτ. Εὐθ. 285, άορ. ἐτελεύτησα Θουκ. 2, 41, παρκ. τετελεύτηκα Δυσ. 2, 74.

Τελευτάω (ὡς άνωτ.) Ιλ. σ, 328, μτχ. Ιων. -έοντες Ηρ. 3, 38, παρατ. τελεύτα Οδ. γ, 62, μελ. δωρ. -άσει Πινδ. Π. 12, 29, -άσομεν, Ο. 2, 33, άορ. τελεύτησαν Οδ. μ, 304, δωρ. -ασεν Πινδ. Π. 4, 54, ὑποτακτ. -ήση Σοφ. άποσπ. 572, εὐκτ. -σειεν Οδ. η, 331, π. άορ. τελευτηθή Εὐρ. Ορ. 1218, άπαρ. -τηθήναι Οδ. ε, 171, μ. μελ. αντί παθ. δωρ. -άσομαι Εὐρ. Ἴππ. 369, άπαρ. τελευτήσεσθαι Ιλ. ν, 100. Παρ. τελευτή· ἴδε τελέω.

Τελέω (έκτελῶ, φέρω εἰς πέρας, ἐμπληρῶ), άπτ. τελῶ Θουκ. 2, 97, παρατ. ἐτέλουν Δημ. 18, 265, μελ. τελέσω Ξεν. Κυρ. 8, 6, 3, δια-Πλάτ. πολ. 425, καί τελῶ, Πρωτ. 311, άορ. ἐτέλεσα Θουκ. 4, 78, παρκ. τετέλεκα, άπολ. 20, ὑπερσ. προσ-ετετελέκει Θουκ. 6, 31, π. παρκ. τετέλεσμαι Πλάτ. Εὐθ. 277, ὑπερσ. ἐπ-ετετελέστο Θουκ. 7, 2, π. άορ. ἐτετέλεσθην, 1, 93, π. μελ. τελεσθήσομαι Θεοφρ. χαρ. 16, μ. άορ. σπαν. ἐτελεσάμην μετῶ. εὐκτ. τελέσαισθε Δημ. 38, 18, άπαρ. σασθαι, 18, 150, π. παρκ. αντί μέσ. μτγν. μτχ. συν-τετελεσμένος Πολυβ. 5, 100. Παρ. ἐπιτελεστέος Ἴσοκ.

Τελέω (ὡς άνωτ.), Ιλ. ψ. 180, ἐπ. -είω Οδ. ζ, 234, άπτ. -λῶ Σοφ. Οι. τ. 222, δια-τελεῦσι Πρ. 7, 111, καί τελεῦντι Θεοκρ. 7, 32, ὑποτακτ. τελέσης Θεογν. 1166, -έωμεν Οδ. δ, 776, προστ. τελεῖτε Αίσχ. Ἐπτ. 627,

πρατ. ἐξ-ετέλειον Ἰλ. ι, 493, τέλειον, ψ, 768, θαμ. τέλεισκον Καλλ. Ἄρτ. 123, -λέεσκον Κ. Σμ. 8, 213, μελ. τελέσω Ἰλ. ψ, 559, τελῶ Ἰλ. δ, 161, Αἰσχ. Ἐπτ. 35, Ἄριστ. βατρ. 173, Ἰων. τελέω Ἰλ. θ, 445, Ὀδ. β, 256, -έουσιν Ἰλ. μ, 59, ἀπαρ. -εῖν Καλλ. Ἄπολ. 14, ἀορ. ἐπ. ἐτέλεσσε Ὀδ. γ, 119, τέλεσαν Πινδ. Π. 4, 246, τέλεσαν Ὀδ. η, 325, ἐτέλεσαν, ν, 212, ἀπαρ. τελέσαι Ἄπολ. Ρ. 4, 1274, μτχ. δωρ. τελέσαις Πινδ. Π. 1, 79, παρκ. τετέληκα Ἐπιγρ. Παθ. τελέομαι, ἐκ-τελεῦνται Ἰπποκρ. προστ. τελείσθω Αἰσχ. χο. 310, μετοχ. τελουμένη, χο. 284 καὶ τελεύμενα Ἡρ. 1, 206, παρατ. ἐτελείετο Ὀδ. λ, 297, μ.σ. μελ. ἀντί παθ. τελείεται, ξ, 160, -εῖται Αἰσχ. Ἄγ. 68, ἀπαρ. τελέσαι Ἰλ. β, 36, καὶ τελεῖσθαι Ὀδ. ψ, 284, μτχ. τελομένων Ἡρ. 9, 93, παρκ. τετέλεμαι Ἰλ. σ, 74, ὑπερσ. τετέλεστο, τ, 242, π. ἀορ. ἐτελέσθην Ὀδ. δ, 663. Τούτου παρασχ. εἶνε μετοχ. τελέσκων Νικ. ἀποσπ. 2, 10. ἴδε τέλλω.

Τέλλω (κάμνω, παράγω ἐκτελῶ, ὑπάρχω) ἄχρ. ἀπλ. εὐχρ. δὲ τὸ σύνθ. ἐκ τῆς προθ. ἀνά-, ἐν-, ἐπί κτλ. ἀνα-τέλλω Πλατ. πολιτ. 269, ἀορ. ἀνα-τείλῃ, Κρατ. 409, ἀπαρ. -τείλαι Δ. Ἄλ. 2, 38, παρκ. προστ. ἐπ-ἀνα-τεταλέτω Ἄριστοτ. μετεωρ. 3, 5, 17, μτχ. ἀνα-τεταλῶς Πολυβ. 9, 15, π. παρκ. ἐν-τέταλμαι Ξεν. Κυρ. 5, 5, 3, ἀλλ' ἐνερ. ἐντεταλμένοι ἦσαν Πολυβ. 17, 2. Μέσ. ἀντί ἐνερ. ἐν-τέλλομαι Πλατ. Πρωτ. 325, μελ. ἐν-τελοῦμαι Π. Δ. Ψαλτ. 90, 11, ἀορ. ἐν-τετελάμην Ξεν. ἀν. 5, 1, 13, π. ἀορ. μτχ. ἐνταλθέντα=ἐπιτραπέντα Ησυχ.

Τέλλω (ὡς ἀνωτ.), τέλλει Νικ. ἀποσπ. 2, 32, μτχ. τέλλων Σοφ. Ηλ. 699, παρατ. ἔτελλον ἐν τμήσ. ἐπι-ἔτελλεν Ἰλ. α, 25, ἀορ. ἔτειλαν Πινδ. Ο. 2, 70, καὶ τέλλεται, Ο. 11 (10), 6, μτχ. τελλόμενος Ἄπολ. Ρ. 1, 688, παρατ. τέλλετο Πινδ. Π. 4, 257, ὑπερσ. ἐν τμήσ. ἐτέταλτο Ἰλ. β, 643. Συνήθεσ. εὐρίσκειται σύνθ. ἀνατέλλω ποιητ. ἀν-τέλλει Ἄπολ. Ρ. 3, 958, ἐπι-τέλλω Ἰλ. ι, 369, ἐν-τέλλω Σοφ. ἀποσπ. 252, μτχ. ἀνατέλλων, Φιλ. 1138, ἐπ-Ἡρ. 3, 84, ἐπ-ἀν-τέλλων Πινδ. Ο. 8 28, παρατ. ἀν-έτελλον Ἄπολ. Ρ. 2, 1250, ἀν-έτελλε, 1, 601, ἀορ. ἀν-έτειλα Ἰλ. ε, 777, ἀν-τείλας Πινδ. ΐ. 6 (7), 5, ἐν-τείλε, Ο. 7, 40, μτχ. ἐπ-ἀνα-τείλασα Αἰσχ. Ἄγ. 27. Μεσ. ἀνα-τέλλομαι, μτχ. δωρ. -λομένα Πινδ. Ι. 4, 65 (Βεργκ), ἐν-τέλλομαι ἀντί ἐνερ. Ἡρ. 4, 94, παρατ. ἐν-τέλλετο, 1, 90, καὶ ἐπιτέλλομαι ἀντί ἐνερ. Ἰλ. τ, 192, ἀμτθ. Ησ. ἔρ. 565, π. παρκ. ἐν-τεταλμαι Σοφ. ἀποσπ. 411, ὑπερσ. ἐπ-ἐτέταλτο ἐν τμήσ. Ἰλ. β, 643, μ. ἀορ. ἐπ-ετειλάμην, ἐπ-ετέλατο Ὀδ. α, 327, μετοχ. -τετελάμενος Ἡρ. 1, 90. ῥίξα τελ- ἢ τερ-, τελ-έω, τελ-έθω, τελε-ίω, τελε-ίος, τέλο-ος, τέλλω (=τελ-ίω), τελ-ευτή, τελευ-τάω, τέρμα, τέρ-θρον, τέρμ-ίος, τερμ-οίσι, (τερ-μιο = τέρ-μων λατ. ter-mino = ὀρίζω τι, ὡς. τέρ-αμι=περαιοῦν σανσπρ.

Τέμ-ν-ω (κόπτω, κομματιάζω, θυσιάζω, σφάζω) Θουκ. 3, 26, παρατ. ἔτεμνον Πλατ. συμπ. 190, μελ. τεμῶ Θουκ. 1, 82, παρκ. τέμνηκα Ἄριστοτ. σοφ. 22, 3, ἀπο- Πλατ. Μέν. 85, ἀνα- Αἰσχίν. 3, 166, ἀορ. ἔ. (ἔταμον) σπάν. ὑποτ. τάμωμεν Θουκ. 1, 81, μᾶλλ. εὐχρ. ἔτεμον, 6, 7. Πλατ. Τιμ. 70, Ἴσοκ. 8, 100, π. παρκ. τέμνημαι Θουκ. 3, 26, π. ἀορ. ἐτμήθην Πλατ. συμπ. 191, ἀπαρ. -θῆναι Ξεν. Ἀθην. 2, 14, μτχ. -θεις Ἄνδοκ. 3, 8, π. μελ. α. τμηθήσομαι Ἄριστοτ. π. ἀτόμ. γραμ. 9, 30, ἀπο- Αυσ. 6, 26, μετ' ὄλ. μελ. μτγν. τετμήσομαι Φιλοστρ. Ἄ-

πολ. 162, ἀλλ' ἐκ- Πλατ. πολ. 564. Μέσ. τέμνομαι, ὑποτ. ἀπο-τέμνω-μαι Ἰσοκ. 6, 88, ἀπαρ. τέμνεσθαι Ἄνδοκ. 2, 11, μτχ. τεμνόμενος Πλατ. Φαιδρ. 246, μελ. ὑπο-τεμοῦμαι Ξεν. Κυρ. 1, 4, 19, ἀορ. ῥ. ἐτεμόμην Λουκ. εἰκ. 24, ἀπ- Πλατ. πολιτ. 280, μτχ. τεμόμενος, νόμ. 695, ἀπο-Θουκ. 8, 46, π. παρκ. ἀντί μέσ. ὑποτέτμημαι Πολυβ. 5, 107. Παρ. τμητός Ἀριστοτ. -έος Πλατ.

Τέμ-ν-ω (ὡς ἀνωτ.), ἰων. καὶ δωρ. τάμνω τάμνημι, ἐκ-τάμνησι Κ. Σμ. 3, 224 καὶ σπαν. τέμω (ἄλλ. τεμεῖ) ἰλ. ν, 707, ὑποτ. τάμνη, γ, 105, ἀπαρ. τάμνειν Ἡσ. ἔρ. 421, καὶ ταμνέμεν, (ἄλλ. -μνειν), ἔρ 784, μτχ. τέμνων Πινδ. Ο. 13, 57, καὶ τάμνων Ἡρ. 2, 65, δωρ. θηλ. τάμνοισαι Πινδ. Ο. 12, 6, παρατ. ἔταμνον ἰλ. δ. 155, τέμνε Ἀπολ. Ρ. 4, 769, θαμ. τέμνεσκεν, 1, 1215, μελ. ἰων. τεμέω σπαν. Ἰπποκρ. 4, 630, παρκ. ἀντί παθ. ἐπ. μτχ. τετμηώς Ἀπολ. Ρ. 4, 156, ἀορ. ῥ. ἔταμον, τάμον ἰλ. ζ, 194, ἔταμον Ἡρ. 7, 132, ὑποτ. τάμησι Οδ. σ, 339, ἀπαρ. ταμέειν ἰλ. τ, 197, ταμεῖν, Ἡσ. ἔρ. 805, μτχ. ταμῶν Πινδ. Ν. 3, 33, καὶ ἔτεμον Εὐρ. Ἐλ. 231, μτχ. τεμῶν Αἰσχ. Εὐμ. 592, Ἀριστ. ὄρν. 1560. Μέσ. ἀπο-τάμνομαι Ἡρ. 4, 71, μτχ. ταμνόμενος Οδ. ω, 364, παρατ. ἐταμνόμην Ἡρ. 1, 186, τάμνετο Οδ. ε, 243, ἐπ. παρκ. τέτμημαι, περιφραστ. τετμημένον ἐστί Οδ. ρ, 195, ὑπερσ. ἐν-ετέτμητο Ἡρ. 5, 49, τέτμητο Πινδ. Ι. 5, 22, π. ἀορ. ἐτμήθην Εὐρ. Τρ. 480, μ. ἀορ. α. συγκεκ. ἀντί παθ. ἐτέτμετο, (ἄλλ. -τέμνετ-) Ορφ. Ἀργ. 366, ἀορ. ῥ. ἐταμόμην Εὐρ. Ἐκ. 634, εὐκτ. ἐν-τεμοίμεθα Ἀριστ. Λυσ. 192, ἀπαρ. ταμέσθαι ἰλ. ι, 580, μτχ. ταμόμενος Ἡρ. 1, 194. Τούτου παρασχ. εἶνε τμήγω. ῥίζα ταμ-, τεμ-, τέμ-ω, τέμ-ν-ω, τέμ-αχος, ἔ-ταμ-ον, ταμ-ίας, τμή-γ-ω, τμήσσω (=τμηγ-ίω), τμή-μα, τομ-ή, τομ-εύς, τέτμεν (=ετέτεμεν).

Τέμω· ἴδε τέμνω.

Τέρπω (χορταίνω, εὐφραίνω, εὐχαριστῶ, φαιδρῶνω, παρηγορῶ) Θουκ. 2, 44, μελ. τέρψω, 2, 41, ἀορ. ἔτερψα, ὑποτ. τέρψη Πλατ. νόμ. 658, π. ἀορ. σπαν. ἐτέρφθην Ξεν. ἀπομν. 2, 1, 24, π. μελ. μτγν. τερφθήσομαι Π. Δ. Ψαλτ. 34, 9. Μέσ. τέρπομαι Πλατ. Φιλ. 47.

Τέρπω (ὡς ἀνωτ.) Ἡσ. ἔρ. 487, ὑποτ. ἐπ. τέρπησι Οδ. ρ, 385, παρατ. ἔτερπον ἰλ. ι, 189, τέρπε Ὀμ. ὕμν. Ἐρμ. 565, θαμ. τέρπεσκεν Ἀνθ. 9, 136, π. ἀορ. ἐτέρφθην Οδ. θ, 131, γ. πλ. ἐπ. ἔτερφθεν Ὀμ. ὕμν. 19, 45, καὶ ἐπ. ἀναυξ. τάρφθη Οδ. τ, 213, γ. πλ. ἐπ. τάρφθεν, ζ, 99, ἀπαρ. τερφθῆναι Εὐρ. Ἰων 1376 καὶ τραφθῆναι Οδ. ο, 80, μτχ. τερφθεις Εὐρ. Ἰων 541, Σοφ. Οἰ. Κ. 1140, π. ἀορ. ῥ. ἐπ. ἐταρπήτην Οδ. ψ, 300 καὶ τάρπην ἰλ. λ, 780, ὑποτ. ἐπ-τραπέω, τραπέομεν (=ταρπῶμεν), γ, 441, ἀπαρ. ταρπήμεναι, ω, 3 καὶ ταρπήναι Οδ. ψ, 212, π. μελ. α. μτγν. τερφθήσομαι Σκύμν. Περ. 92. Μέσ. τέρπομαι ἰλ. ε, 760, Ἀριστ. πλ. 288, τέρπει Οδ. δ, 372, προστ. τέρπεο, ν, 61, ἰων. τέρπευ Ἡρ. 2, 78, παρατ. ἐτερπόμην Ἀργιλ. 29, ἐτέρποντο Ἡρ. 8, 69, τέρποντο Ἀπολ. Ρ. 2, 763, μελ. τέρφομαι ἰλ. υ, 23, Σοφ. Ἀντ. 691, Εὐρ. Ἀνδρ. 1180, τέρψεται Ἡφιστ. σ. 88, 1, τέρψεται Κ. Σμ. 5, 551, ἀορ. α. σπαν. ὑποτ. τέρφομαι (=ωμαι) ἀμτῶ. Οδ. π, 26, εὐκτ. τέρψαίτο μετῶ. Ὀμ. ὕμν. Ἀπολ. 153, μτχ. ἀμτῶ. -άμενος Οδ. μ, 188, ἀορ. ῥ. ὑποτ. τερπώμεθα ἰλ. ω, 636, ἀλλὰ μετ' ἀναδιπλ. τετάρπετο, τ, 19, ὑποτ. τεταρπώμεσθα, ψ, 98, μτχ. τεταρ-

πόμενος Οδ. α, 310. ῥίξα τέρπ-, τραπ-, τέρπ-ω τέρψις, τερπ-νός, τερπ-ωλή, τατρα-jamī=ἐμπλήμι σανσκρ.

Τέρρω· ἴδε τερσαίνω.

Τερσαίνω (ξηραίνω, ἀποξηραίνω) καὶ τέρσω ἐπ. εὐκτ. τερσαῖνοι Νικ. ἀλ. 551, μτχ. -νων Λυκοφρ. 390, μελ. τέρσει Θεοκρ. 10 (22), 63, ἀορ. τέρσινεν Ιλ. π, 529, προστ. τέρσον Νικ. Θηρ. 693, ἀπαρ. τέρσαι ὡς. 96. Παθ. τέρσεται Οδ. η, 124, τερσαίνονται Ἄπολ. Ρ. 4, 605, ὑποτ. τέρσηται Ἰπποκρ. 8, 42, μτχ. τερσομένη Ἄνθ. 5, 225, παρατ. ἐτέρσετο Ιλ. λ, 267, τερσαίνοντο (ἄλλ. πορσαίνοντο) Ἄπολ. Ρ. 4, 1404, τέρσοντο Οδ. ε, 152, ἀορ. α. εὐκτ. τέρσαιο Νικ. Θηρ. 709, προστ. τέρσαι ὡς. 96 καὶ ἐτέρρατο =ἐξηράνθη (αἰολ.) Ησυχ. π. ἀορ. β. ἐπ. ἀπαρ. τερσηναι Ιλ. π, 519 καὶ τερσήμεναι Οδ. ζ, 98. ῥίξα ταρ-F, τερσ-, (terra gra) ταρ-σός, τάρ-ιχος, ταρχ-ῶω, τερσ-αίνω=τορ-ρεο λατ. τέρσ-ομαι, ταρσ-ιά, τρασ-ιά, τέρ-ρω (=τερ-ίω).

Τέρσω· ἴδε τερσαίνω.

Τεταγών· ἴδε τάγω.

Τετεύχημαι· ἴδε τευχέω.

Τετίημαι· ἴδε τίεω.

Τετμήκει, (τέμνει), δωρ. ἐν. Ἄρχιμ. π. κωνοειδ. σ. 289.

Τέτμον (ἐνέτυχον, εὔρον, κατέλαβον) ἀορ. (τοῦ ἀορ. τέμω μετ' ἀναδιπλ. ὡς τὸ ἐπεφνον ἐκ τοῦ φένω) Ιλ. ζ, 374, καὶ ἔτετμεν, δ, 293, ὑποτ. τέτμησθε Οδ. ο, 25, τέτμη Ησ. θε. 610, εὐκτ. τέτμοιμεν Θεοκρ. 25, 61· ἴδε τέμνω.

Τέτορα, καὶ τέτορθαι· ἴδε τείρω.

Τετραίνω καὶ τιτραίνω (τρυπῶ, διατρυπῶ), ἀορ. ἔτρησα Πολυβ. 10, 44, συν- Πλατ. Τιμ. 91, ὑποτ. τετράνωσι Θεοφρ. Ι. Φ. 2, 7, 6, μτγν. μτχ. δια-τιτράς Δ. Κασ. 69, 12, παρατ. δι-ετίτρα Γαλλην. π. παρκ. τέτρημαι Ξεν. οἰκ. 7, 40, ὑπερσ. συν-ετέτρητο Πλατ. Κριτί. 115, π. ἀορ. τρηθείη Γεωπ. 12, 18, ἀπαρ. ἀνα-τρηθῆναι Ἄθην. 4, 80. Μέσ. τιτραίνεται Θεοφρ. Ι. Φ. 5, 4, 5, ἀορ. δι-ετετρηνάμην Γαλλην. 3, 687, εὐκτ. δια-τρήσαιο, 7, 708. Παρ. τρητός Ἀριστοτ.

Τετραίνω (ὡς ἀνωτ.), ἐν συνθ. ἐν. μτχ. συν-τετραίνων Ηρ. 2, 11, παρατ. δι-ετίτρα (ἐκ ῥ. τίτρημι) Ἄππ. Καρχ. 8, 122, δι-ετίτρων, 6, 77, μελ. ἰων. δια-τετρανέω Ηρ. 3, 12, τρήσω μτγν. Λυκοφρ. 665, ἀορ. ἔτρησα Ἰπποκρ. 7, 46, τέτρηνα Ιλ. χ, 396, τέτρηθεν Οδ. ε, 247, μτχ. τετρήνας Ἰππων. 46. Παθ. ἰων. τετρήνεται Ἰπποκρ. 7, 498, παρατ. τετρήνοντο Καλλ. Ἄρτ. 244, παρκ. τέτρημαι Ἐμπεδ. 289, Ἀριστ. εἰρ. 21, ἀορ. τετραν εἰς Λυκοφρ. 781, Ἄνθ. 6, 296, μ. ἀορ. δι-ετετρήνατο Ἀριστ. Θεσ. 18· ἴδε τείρω καὶ τορέω.

Τέτρηχα· ἴδε ταρασσω.

Τετρυμέρος· ἴδε τρύχω.

Τετύκειν· ἴδε τεύχω

Τευχέω (ὀπλίζω), μόν. ἐπ. π. παρκ. ἀπαρ. τετευχθῆσθαι Ὀδ. χ, 104. Παρ. τεύχεα ἴδε τεύχω.

Τεύχω (κατασκευάζω, κάμνω, μηχανῶμαι), μόν. π. παρκ. μτγν. μτχ. ἀπο-τετευγμένος Διοσκ. 5, 92, ἐπι- Πολυβ. 6, 53, 2, π. ἀορ. ἐν-τευχθείς, 35, 6, 1.

Τεύχω (ὡς ἄνωτ.), -χει ἰλ. α, 110, ὑποτ. -χῆ Αἰσχ. Ἄγ. 970, ἀπαρ. -χειν Σοφ. Τρ. 756, μτχ. δωρ. τεύχοισα (ἄλλ. κεύθοισα) Θεοκρ. 1, 50, παρατ. ἔτευχεν ἰλ. σ, 373, τεύχε Πινδ. Π. 12, 19, ἐτεύχεται ἰλ. ν, 346, μελ. τεύζω, ξ, 240, Σοφ. Φιλ. 1189, ἀορ. ἔτευξα ἰλ. ξ, 338, Αἰσχ. Ἰκ. 306, τεύζει Ησ. ἔρ. 79, τεύξαν Πινδ. Ο. 7, 48, ἀπαρ. τεύζει, Ο. 8, 32, ἀορ. 6. ἀπαρ. τετυκεῖν Ὀδ. ο, 94, παρκ. τετεύχτων Ἄνθ. 6, 40 καὶ ἰλ. ν, 346 (παλ. ἐκδ), ἀλλὰ παθ. τετευχώς Ὀδ. μ, 423, π. παρκ. τετύχμαι ἰλ. ω, 317, Θεοκρ. 2, 20, τετύζει ἰλ. π, 622, τυτυκται, δ. 84, ἐπ. καὶ ἰων. γ. πλ. τετεύχεται, ν, 22, ἀπαρ. τετύχθαι Εὐρ. Ηλ. 457. μτχ. τετυγμένος ἰλ. ξ, 9, Αἰσχ. Ἐπιτ. 388, ὑπερσ. ἐτετύχμην ἰλ. ο, 337, τετύχμην Ὀδ. ξ, 234, ἐτέτευξο (ἄλλ. ἐτέτυξο) Κ. Σμ. 5, 558, ἐτέτυκτο ἰλ. ε, 402, τέτυκτο, λ, 77, γ. πλ. ἐτετεύχαστο, λ, 808, τετεύχαστο, σ, 574, π. ἀορ. ἐτύχην, 6, 320, μτχ. τευχθὲν Ἰπποκρ. 6, 242 Ἄνθ. 6, 207, μετ' ἄλ. μελ. τετεύξομαι ἰλ. φ, 322. Μεσ. ἐν. προστ. τεύχεο Καλλ. Δημ. 64, παρατ. τεύχετο Μανέθ. 4, 64, τεύχοντο Ὀδ. κ, 182, μελ. τεύξομαι ἰλ. τ, 208, Αἰσχ. Ἄγ. 1230, ἀλλὰ παθ. ἰλ. ε, 653, ἀορ. α. μετῶ. ἀπαρ. τεύξασθαι Ὀμ. ὕμν. 2, 43, μτχ. -αμένη Ὀρφ. ὕμν. 44, 6, ἀορ. 6. τετύκοντο ἰλ. α, 497, -κοίμεθα Ὀδ. μ, 283, ἀπαρ. -έσθαι, φ, 428 ἴδε τίκτω.

Τεχνάω (τεχνικῶς κατασκευάζω, μηχανῶμαι) ἄχρ. π. πεζ. εὐχρ. δὲ τὸ τεχνάομαι ἀποθ. μέσ. Ἐσν. Ἄγησ. 9, 3, παρατ. ἐτεχνῶντο Θουκ. 4, 26, ἀορ. ἐξ-ετεχνησάμην, 6, 46, ἀπαρ. -ήσασθαι Λουκ. Ἰππ. 2, μτχ. -ησάμενος Θουκ. 4, 47. Παθ. τεχνάομαι, εὐκτ. -ῆτο Ἐσν. Κυρ. 8, 6, 33, π. παρκ. ἀντι μέσ. τετέχνηται, μτχ. -ημένος Γαλην. 11, 570.

Τεχνάω (ὡς ἄνωτ.), παρατ. ἐτεχνάομεν Ἄθην. 14, 642, ἀορ. ἀπαρ. τεχνῆσαι Ὀδ. η, 110. Παθ. τεχνάομαι, μτχ. τεχνόμενος Ἄριστ. σφ. 176, π. παρκ. τετέχνημαι, γ. πλ. τετεχνιάται Ἰπποκρ. 1, 628, μτχ. -ημένος, 2, 66. Μεσ. ἀποθ. τεχνάομαι, ἰων. -έομαι Ἰπποκρ. 6, 360, μτχ. τεχνώμενος Σοφ. Αἴ. 86, θηλ. τεχνηωμένη Στοβ. ἄνθ. 3, 185, μελ. τεχνήσομαι ἰλ. ψ, 415, ἀορ. ἐτεχνησάμην Σοφ. Τρ. 534, τεχνήσατο Ὀδ. ε, 259, δωρ. τεχνάσατο Ἄνθ. Πλαν. 161, μτχ. -ησάμενος Ἰπποκρ. 6, 358 ἴδε τίκτω.

Τ ῆ ἴδε τάω.

Τήκω (λυώνω, χωνεύω, παραλύω, μαραινῶ) Πλατ. πολ. 609, ἀορ. ἔτηξα, πολ. 411, παρκ. 6. τέτηκα Πλατ. Τιμ. 85, ὑπερσ. ἐτέτηκει Ἐσν. ἄν. 4, 5, 15, π. παρκ. τέτηγμα Πλουτ. ἡθ. 106, ὑπερσ. ἐτέτηκτο Πολύαιν. 1, 6, κατ- Πaus. 4, 3, 5, π. ἀορ. α. ἐτήχθην Πλατ. Τιμ. 61, π. ἀορ. 6. ἐτάκην, Φαίδρ. 251, π. μελ. συν-τακῆτομαι Πλουτ. ἡθ. 752. Παρ. τηκτός Πλατ. -έος Γαλην.

Τήκω (ὡς ἄνωτ.), δωρ. τάκει Σοφ. Ηλ. 123, προστ. τῆκε Ὀδ. τ, 264, μελ. τήξω Ἄνθ. 5, 378, συν- Εὐρ. Ι. Α. 398, δωρ. κατα-τάζει Θεοκρ. 1.

ἐπιγρ. 6, 4, ἀορ. ἔτηξα Ἄνθ. 4, 1, 10, κατ- Οδ. τ, 206, εὐκτ. τήξειε Ἰπποκρ. 7, 478, μτχ. δια-τήξας Ἄριστ. νεφ. 149, παρκ. 6. τέτηκα Ἰλ. γ, 176, ὄωρ. τέτακα Εὐρ. ἰκ. 1141, μτχ. προσ-τετακῶς Σοφ. Τρ. 838. Παθ. ἐν. ὄωρ. μτχ. τακόμενα Ἰσθ. Εὐμ. 374, παρατ. τήκετο Ἡσ. θε. 866, ἐ-τάκετο Καλλ. Δημ. 92, παρκ. τέτηγμα Ἄνθ. 5, 273, ἀορ. α. σπαν. συν-ετήθη Εὐρ. ἰκ. 1029, ἀορ. 6. ἐτάκην Ἄνθ. ἐπιγρ. 349, Εὐρ. ἀποσπ. 230, μελ. 6. τακήσομαι Ἄνακρ. 10, 16, μ. μελ. μτχ. τηζόμενα Ἰπποκρ. 6, 110, ἀλλὰ σπαν. μετῶ. τήξεται 1, 378, μ. ἀοριστ. εὐκτ. τήξαιο Νικ. ἀλ. 164, μτχ. -άμενος, 63, 350. ῥίζα τακ-, ἐ-τάκ-ην, τήκ-ω=ta-beo λατ. τακ-ερός, τηκ-εδών, τήγ-ανον, ta-bee=τήξεις λατ.

Τηλεθάω (ἀνθῶ, ἀκμάζω), ἀντί θηλετάω (ὡς τὸ ναιετάω), παρασχ. τοῦ θάλλω, -θάει Ἐπιγρ. 4, 6, -θάουσι Κ. Σμ. 6, 344, -θάωσι Δ. Περ. 836. μτχ. -θάων Ομ. ὕμν. 7, 41, -θάων Ἰλ. ρ, 55, -θάοντας, χ, 423, -θάων-τα Οδ. ν, 196, -θάωσα Ἰλ. ζ, 448 ἴδε θάλλω.

Τηρέω (ἐπιτηρῶ, φυλάττω, παραφυλάττω) Ἄντιφ. 2, 6, 8, παρατ. ἐτήρουν Ἰσοκ. 7, 30, μελ. -ήσω Πλατ. πολ. 442, ἀορ. ἐτήρησα Θουκ. 3, 22, παρκ. τετήρηκα Ἄριστοτ. π. οὐραν. 2, 12, 3, Πολυβ. 5, 77, π. παρκ. τετήρημαι Δημ. 23, 181, π. ἀορ. ἐτηρήθην Λυσ. 12, 71, π. μελ. τηρηθήσομαι Δ. Σικ. 13, 96, μ. μελ. μτγν. παρα-τηρήσομαι Π. Δ. Ψαλτ. 36, 12, ἀντί παθ. τηρήσομαι Θουκ. 4, 30. Παρ. τηρητέος Πλατ.

Τηρέω (ὡς ἀνωτ.), ὑποτ. ὄωρ. γ. πλ. τηρέωντι Πινδ. Π. 2, 88. Μεσ. τηρέομαι, ὑποτ. τηρώμεσθα Ἄριστ. σφ. 372. ῥίζα τηρ-, τηρ-, τέρ-αι, τερατ-εῖομαι, τερατ-ώδης, τηρ-εῖω πρόβλ. ἀστράπτω.

Τητάομαι (στεροῦμαι τινος), σπαν. μτχ. τητώμενος Πλατ. νόμ. 810, Ξεν. Κυρ. 8, 4, 33.

Τητάομαι (ὡς ἀνωτ.), μόν. ἐν. τητῶ Ἡσ. ἔρ. 406, τητώμεθα Εὐρ. Ορ. 1084, ἀπαρ. τητᾶσθαι Σοφ. Ἠλ. 265, μτχ. τητώμενος, Ἠλ. 1326, ὄωρ. κατῶμενος Πινδ. Ν. 10, 78. Τούτω συγγενές εἶνε τὸ στερ-ομαι.

Τι-εῖω ἐπ. καὶ μόν. μτχ. ἐν. παρκ. ἀντί παθ. τετιῶς (εἶμαι τεθλιμμένος, περίλυπος) Ἰλ. λ, 585, π. παρκ. τετιμημένος Ἰλ. θ, 137, Ἡσ. θε. 163 ἴδε τίω.

Τί-θη-μι (καταθέτω, ἐμβάλλω, ὀρίζω, θάπτω, προξενῶ, κάμνω) Ἰσοκ. 4, 145, -θης, Πλατ. πολ. 348, -θησι Ἄνδοκ. 1, 121, τίθεμεν Πλατ. πολιτ. 306, προ-τίθετε Δημ. 25, 9, τιθέσσι Θουκ. 5, 96 καὶ μτγν. τιθῶ Λουκ. ὠκύπ. 43, 81, γ. πλ. -θοῦσι Ἐφρ. βί. Καισ. 8708, ὑποτ. τιθῶ Πλατ. νόμ. 801, εὐκτ. τιθείης, πολ. 543, προστ. τίθει, Φιλ. 43, παρατ. ἐτίθην (α) Λυσ. 30, 17, -ίθης σπαν. Πλατ. πολ. 528, -ίθη σπαν. νόμ. 630, εὐχρηστώτ. -ίθεις, πολ. 497, -ίθει Ἄνδοκ. 1, 117, ἐ-τίθεμεν Πλατ. πολ. 507, -θετε, -θεσαν Ξεν. ἀπομν. 3, 11, 1 καὶ ἐτίθουν μτγν. Ν. Δ. Πράξ. 4, 35, μελ. θήσω Θουκ. 1, 40, ἀορ. α. μόν. ὀ-

(α) Καὶ ἐτίθουν (δι. γραφ.) Πλατ. Γοργ. 500.

ριστ. ἔθηκα Δημ. 14, 37, -ηκας Πλατ. συμπ. 222, -ηκε Ξεν. Λακ. 6, 4, δυϊκ. μτγν. περι-εθηκάτην Πολύαιν. 2, 31, πλ. ἐθήκαμεν Ξεν. ἀπομν. 4, 2, 15, ἐθήκατε Αἰσχίν. 1, 33, ἔθηκον Δημ. 24, 211, ἀορ. 6. (ἐν. ἄορ.), πλ. ἔθεμεν Ἀνδοκ. 4, 48, ἔθετε, 2, 28, ἔθεσαν Πλατ. Τιμ. 21, ὑποτ. -θῶ Ἴσοκ. 15, 158, εὐκτ. θεῖην, 5, 82, θεῖμεν Πλατ. Πρωτ. 343, προσ-θεῖμεν, Μέν. 84, ἐν-θεῖνται Δημ. 18, 324, προστ. θές, πολ. 424, ἀπαρ. θεῖναι, νόμ. 719, μτχ. θεῖς Θουκ. 5, 405, παρκ. τέθεικα Ξεν. ἀπομν. 4, 4, 19, π. παρκ. τέθειμαι σπαν. μτχ. τεθειμένος Δημαδ. 42, προ- Ξεν. Ἱερ. 9, 11, π. ἀορ. ἐτέθην Ἀντιφ. 6, 50, π. μελ. τεθήσομαι Πλατ. νόμ. 730, μ. μελ. ἀντί παθ. θήσομαι Ἐμπεδ. π. Ἀριστοτ. περὶ Ξενοφ. 2, 9, περι- Θεων. ρήτ. 5, σ. 216. Μέσ. τίθεται Θουκ. 1, 44, προστ. τίθεσο Πλατ. σοφ. 237, μελ. θήσομαι Θουκ. 6, 11, π. παρκ. ἀντί μέσ. τέθειμαι Δημ. 21, 49, μ. ἀορ. α. μτγν. προσ-εθηκάμην Πλουτ. Λυσ. 21, μ. ἀορ. 6. ἐθέμην Θουκ. 4, 44, ὑποτ. θῶμαι Πλατ. πολ. 389, εὐκτ. θεῖμην Πλουτ. Φωκ. 17, θεῖτο Πλατ. Θεαιτ. 195, προσθεῖσθε (ἄλλ. -θοῖσθε) Δημ. 21, 188, προστ. θοῦ, θέσθε Λυσ. 24, 26, ἀπαρ. θέσθαι Ἀνδοκ. 1, 129, μτχ. θέμενος Θουκ. 2, 24. Παρ. θετέος Πλατ. θε-σμός.

Τί-θη-μι καὶ τι-θέ-ω (ὡς ἀνωτ.), τίθεις Πινδ. Π. 8, 41, τίθησθα Οδ. ω, 476, τίθει ἰλ. ν, 732 καὶ τίθησι, δ, 83, δωρ. τίθητι Θεοκρ. 3, 47, γ. πλ. ἰων. τίθεσι ἰλ. π, 262, Ἡρ. 2, 91, Αἰσχ. Ἀγ. 465, προστ. τίθει ἰλ. α, 509, παρ-τίθει Οδ. α, 192, ἀπαρ. τίθειν Θεογν. 286, τίθεμεν Πινδ. Π. 4, 40, καὶ τίθέμεναι ἰλ. ψ, 83, παρατ. ὑπερ-τίθεια (= τίθην) Ἡρ. 3, 155, προ-τίθειε, 4, 206, τίθει ἰλ. α, 441, θαμ. τίθεσκον Ἡσ. ἀποσπ. 96, γ. πλ. τίθεσαν Οδ. χ, 456 καὶ τίθεν Πινδ. Π. 3, 65, μελ. ἐπ. ἀπαρ. θησέμεναι ἰλ. ο, 602 καὶ θησέμεν (= θήσειν) Πινδ. Π. 10, 58, ἀορ. α. ἔθηκα ἰλ. ι, 485, -ηκας ρ, 37, -ηκε, α, 2, θῆκε, θ, 324, αἰολ. ἀν-έθεικε Λαρίσσ. ἐπιγρ. ἠν-έθεικε Λεβαδ. ἐπιγρ. ἔθηκον ἰλ. ζ, 300, θῆκαν, ω, 795, ἀν-έθειαν Λεβαδ. ἐπιγρ. καὶ μτγν. ἐτίθησα, μτχ. τιθήσας Σιδ. Χρ. 4, 122 καὶ θήσας Μαλαλ. 247, 3, ἀορ. 6. ἔθεμεν Εὐρ. Τρ. 6, ἐν τμήτ. Οδ. γ, 279, ἔθετε Εὐρ. Ἀνδρ. 1020, ἔθεσαν ἰλ. α, 290, θέσαν, μ, 29, καὶ ἔθεν ἐπιγρ. π. Παισ. 5, 23, 7, ἀν-έθεν Σικων. (Κ.) 137, ὑποτ. ἰων. θέω Ἡρ. 4, 71, θῶ Σοφ. Οἰ. Κ. 480, θέω ἰλ. π, 83, θῆης, π, 96, προ-θήσει, κ, 362, θεῖη Οδ. κ, 301, θεωμεν, ω, 485 καὶ θεῖομεν (= ωμεν) ἰλ. ψ, 244, θέωσθ. Ἡρ. 4, 71, εὐκτ. θεῖην ἰλ. ε, 215, ω, 661, θεῖμεν Οδ. μ, 347, ἐπι-θεῖτε ἰλ. ω, 264, γ. πλ. θεῖεν, δ, 363, Σοφ. Οἰ. Κ. 865, προστ. θές ἰλ. ζ, 273, σέτω (= θέτω λακων.) Ἀριστ. Λυσ. 1081, ἀπαρ. θεῖναι ἰλ. δ, 26, ἐπ. θέμεναι, δ, 57, θέμεν Οδ. φ, 3, μτχ. θεῖς Ἀριστ. Ἀγ. 365, παρκ. τέθεικα Εὐρ. Ἠλ. 7, δωρ. ἀνα-τέθεικα Ῥοσσ. ἐπιγρ. 4, 10, γ. πλ. ἀνα-τεθήκοντι Ἄρανε, π. παρ. ἀπαρ. τεθεῖσθαι Ἀριστ. ἀποσπ. 304, δωρ. ἀντί μέσ. ἀνα-τέθειμαι Ῥοσσ. ἐπιγρ. 4, 14, π. ἀορ. ἐτέθην, ὑποτ. τεθή Εὐρ. Ἡρ. μ. 1245, ἀπαρ. ἀν-τεθῆν Ἐπιγρ. π. μελ. τεθήσομαι Εὐρ. Ἠλ. 1268. Μέσ. τίθειμαι Οδ. ρ, 269, ἐν-τιθέμεσθα γ, 154, προ-τιθέαται Ἡρ. 4, 26, προστ. τίθεσο Ἀριστ. εἰρ. 1039 -εσσο Ἀνθ. 9, 564, τίθου Αἰσχ. Εὐμ. 226, μτχ. τιθήμενος (ἀντί τιθέμενος) ἰλ. κ, 34, παρατ. ἐτίθετο, Ἡρ. 8, 208, τίθεντο ἰλ. ι, 88, μελ. θήσομαι, ω, 402, θησόμεσθα Αἰσχ. ἰκ. 415, ἀπαρ. τιθήσεσθαι

Ἰπποκρ. ἐπιστ. 3, 846, ἄορ. ἐθηκάμην, ἐθήκαο Θεοκρ. 29, 18, ὑπ- Ἡρ. 7, 15, θήκατο ἰλ. κ, 31, προσ-εθήκαντο Ἡρ. 4, 65, προστ. κατά-θηαι Ἡσ. ἔρ. 699, μτχ. θακάμενος Πινδ. Π. 4, 29, -αμένη Φιλητ. ἀποσπ. 16, ἄορ. β. ἐθέμην ἰλ. β, 750, β. ἐν. ἰων. ἔθει (=ἔθου) Ἡρ. 7, 209, συν-έθει (ἄλλ. συν-τίθει) Πινδ. Π. 11, 41, ἐγ-κάτ-θετο Οδ. ψ, 223, θέτο ἰλ. κ, 149, ἄν-θετο Ἄπολ. Ρ. 1, 4239, β. πλ. θέσθε Οδ. δ, 729, ὑποτ. θῶμαι Ἡρ. 1, 29, καὶ ἐπ. ἀπο-θείομαι ἰλ. σ. 409, κατα- Οδ. τ, 17, ὑπ-εχθῆται (=ὑπ-ἐκ-θῆται) Κρητ. ἐπιγρ. θάμεσθα Ἄριστ. Λυσ. 312, εὐκτ. θείμην Σοφ. Ἄντ. 188, θέτο Οδ. ρ, 225, προσ-θείοιτο Ἡρ. 1, 53, θείμεσθα Ἄριστ. Λυσ. 307, θέιτο Αἰσχ. ἰκ. 695, προστ. θέο (=θέσο) Οδ. κ, 338, τοῦ Σοφ. Οἰ. Κ. 446, ἐγ-κάτ-θεο ἰλ. ξ, 219, θέσθω, β, 382, δοῦκ. κατ-θέσθην Οδ. χ, 141, θέθε ἰλ. ν, 121, μτχ. ἄν-θέμενος Ἄνθ. Πλαν. 336. ῥίζα θε-, τί-θη-μι = da-dhā-mi σανασρ. =rou-ο λατ. (ὄπου ἢ ῥίζα θεν=πεν), θε-μα, θέ-σις, θε-σ-μός, θέ-μις, θε-μέ-λιον, θή-κη.

Τίκ-τω (παράγω, γεννώ) Πλατ. συμπ. 206, παρατ. ἔτικτον, συμπ. 491, μελ. μτγν. τέξω Ψευδ-Καλλισθ. 1, 12, ἀπτ. τέξομαι Ξεν. Κυρ. 7, 5, 23, παρκ. β. τέτοκα, κυν. 5, 13, ἄορ. β. ἔτεκον Πλατ. νόμ. 673, ἀπαρ. τεκείν, πολ. 574, μτχ. τεκῶν Ἰσαί. 3, 15, π. παρκ. μτγν. τέ-τεγγμαι, τεκται Αἰλ. I. Z. 2, 12, ἀπαρ. τετέχθαι Πaus. 3, 7, 7, καὶ τέτογμαί (ἄλλ. τέτεγγμαι) Συνεσ. ἐπιστ. 144, π. ἄορ. ἐτέχθην Ἀλκίφρ. 1, 4, π. μελ. τεχθῆσομαι Ἰωσ. ἀρχ. 2, 9, 2, Π. Δ. Ψαλτ. 21, 32.

Τίκ-τ-ω (ὡς ἄνωτ.), Οδ. δ, 86, παρατ. τίκτε ἰλ. π, 84, μελ. τέξω (ἄλλ. τέξαι) Οδ. λ, 249, συνηθέστ. τέξομαι ἰλ. τ, 99, Αἰσχ. Ἡρ. 768, τε-ξείεσθε μτγν. Ἄρατ. 124, ἀπαρ. τεκίσθαι Ὀμ. ὕμν. Ἄφρ. 127, ἄορ. α. ὑποτ. ἐν-τέξη (ἄλλ. ἐν-τήξη) Ἄριστ. Λυσ. 553, μτχ. τέξαιτα Ὀρφ. ὕμν. 41, 8, ἄορ. β. ἔτεκον ἰλ. α, 352, τέκες, ε, 875, τέκην, 6, 658, τεκομεν, χ, 485, ὑποτ. τέκη Οδ. τ, 266, Σοφ. Ἠλ. 774, εὐκτ. τέκοι ἰλ. ν, 826, Σοφ. Οἰ. τ. 1250, ἀπαρ. τεκείν Πινδ. Ο. 2, 93, Ἄριστ. θεσ. 744, -εἶν ἰλ. ω, 608, -έμεν Πινδ. Ο. 6, 30, π. παρκ. τέτογμαί Ἀλκατ. 85, π. ἄορ. ἐτέχθην Εὐρ. ἀποσπ. Δαν. 1117, Ἄνακρ. 36, 8. Μέσ. ἀποθ. τίκτομαι Αἰσχ. χο. 127, ἄορ. ἐτεξάμην, ἀπαρ. -ασθαι (ἄλλ. -εσθαι) Ἡσ. θε 889, ἄορ. β. ὄωρ. ἐτεκόμαν Εὐρ. Τρ. 265, ἐτέκετο Ἄριστ. ὄρν. 4191, τέκετο ἰλ. δ, 59, τεκόμεσθα Οδ. ψ, 61, ὑποτ. τέκωμαι Πινδ. Π. 4, 52, εὐκτ. τέκοιτο Θεοκρ. 18, 21, ἀπαρ. τεκέσθαι Ὀμ. ὕμν. 5, 136, μτχ. -ομενος Αἰσχ. χο. 419. ῥίζα τεκ- ἢ τυχ-, τευχ-, τυχ-, τέκ-ος, ἔ-τεκ-ον, τέκ-νον, τεκ-νώω, τεκ-εύς, τόκ-ος, τόσσαίς (=τοκ ἰαίς), τέκ-μαρ, τεκμαίρομαι (=τεκ-μαρ-ίομαι), τεκμήρ-ιον, Τεκμηρῶσα τοῖον, τοξεύω, τέκ-των, τεκ-τ-αί-νω, τέχ-νη, τεχ-νάω τεῖχος (=τέχ-ιος) καὶ τοῖχος, τειχ-ίζω, τευχ-έω, τεύχ-ω, τυγχ-ά-νω, ἔ-τυχ-ον, τύχ-η, τεύξομαι, ἐν-τυχ-έω, τε-τύκ-οντο, τύκ-ος, τι-τύ-σκω.

Τίλλω (ἀποσπῶ, ἐκρίζωνω, μαδῶ) Ἄριστοτ. I. Z. 9, 1, 51, παρατ. ἔτιλλε Νικ. Δαμασκ. 67, ἄορ. ἐξ-έτιλα Ἄριστοτ. I. Z. 9, 6, 7, π. παρκ. τέτιλλμαι Ἀθην. 14, 84, π. ἄορ. ὑποτ. τιλθῆ Διοσκ. 4, 108, ἐκ- Ἄρι-στοτ. I. Z. 6, 2, 23. Μέσ. παρατ. ἐτίλλετο Λουκ. δραπ. 28.

Τίλλω (ὡς ἄνωτ.) Ἄνακρ. ἀποσπ. 37, ἀπαρ. ἀπο-τίλλειν Θεοκρ. 3, 46, μτ./-λων ἰλ. χ, 78, ὄωρ. τίλλοισα Θεοκρ. 2, 54, παρατ. ἔτιλλε Ἰπ-ποκρ. 3, 142, τίλλε ἰλ. χ, 406, μελ. ἀπο-τιλῶ Κυμ. ἀποσπ. 2, 89, ἄορ.

ἔτιλα, ἀπαρ. ἀποτίλαι Ἄριστ. Λυσ. 578, μτχ. ἀπο-τίλας Ηρ. 1, 123, π. παρκ. δια-τέτιλμαι Σοφ. ἀποστ. 558, μτχ. παρα-τετλιμένοι Ἄριστ. βατρ. 516 π. ἀορ. τιλοῦθι, νεφ. 1083. Μέσ. τίλλομαι, παρατ. τίλλοντο Οδ. κ. 567, ἐτίλλοντο Ἰπποκρ. 5, 420, μελ. παρα-τιλοῦμαι Κωμ. ἀποστ. 4, 178. ῥίζα τιλ-, τίλλω (=τιλ-ιω) =vel-lo λατ. τίλ-μα, τίλ-μάτιον, τίλ-μός, τίλ-σις, ἐλλίξων=τίλλων Ησυχ. καὶ γέλλαι=τίλαι ὡς.

Τιμάω ὡς καὶ παρ' ἡμῖν Θουκ. 1, 38, παρατ. ἐτίμων, 3, 58, μελ. τιμήσω Λυσ. 8, 1, ἀορ. ἐτίμησα Θουκ. 1, 74, παρκ. τετίμηκα Λυσ. 26, 17, π. παρκ. τετίμημαι Θουκ. 4, 26, π. ἀορ. ἐτιμήθην Ἀντιφ. 6, 38, π. μελ. τιμηθήσομαι Θουκ. 6, 80, μ. μελ. ἀντί παθ. τιμήσομαι Θουκ. 2, 87. Μέσ. τιμάομαι Πλατ. συμπ. 175, μελ. τιμήσομαι σπαν. μετβ. ἀπολ. 37, ἀορ. ἐτιμησάμην Θουκ. 3, 40, ἀπαρ. -ήσασθαι Πλατ. Κρίτ. 52, π. παρκ. ἀντί μέσ. τετίμηται Δημ. 53, 1, μτχ. τετιμημένος Δειναρχ. 1, 1, μετ' ὄλ. μελ. σπαν. τετιμήσομαι Λυσ. 31, 24. Παρ. τιμητέος Ἔσν.

Τιμ-άω (ὡς ἄνωτ.) ἰλ. ψ, 778, ἰων. -έω, μτχ. -έοντες Ηρ. 5, 67, καὶ ἐπι-τιμέων, 6, 39, τιμούντες Ῥοδ. ἐπιγρ. παρατ. ἐτίμων Οδ. ξ, 203, Ηρ. 5, 67, μελ. τιμήσω ἰλ. ι, 155, δωρ. γ. πλ. τιμασένυτι Θεοκρ. ἐπιγρ. 19 (14), 4, ἀορ. τίμησα Σοφ. Ἄντ. 904, τίμησας ἰλ. α, 454, τίμησεν Ησ. θε. 399, δωρ. -ασα Πινδ. Ν. 6, 46, ἐτιμασαν (ἄλλ. ἐτίμησαν) Θεοκρ. 17, 12, εὐκτ. τιμάσαι Πινδ. Ο. 7, 5, παρκ. δωρ. -ακα Πινδ. ι. 3 (4), 55, π. παρ. κα. τετίμημαι, δωρ. -αμαι, ι. 4, 77, τετιμήμεσθα ἰλ. μ, 310, ὄπρσ ἐ-τετίμητο Ηρ. 2, 179, γ. πλ. ἐτετιμέατο, 6, 124, π. ἀορ. δωρ. ἐτιμάθης Σοφ. Οἰ. τ. 1203, μ. μελ. ἀντί παθ. τιμήσομαι Αἰσχ. Ἀγ. 581. Μέσ. τιμῶνται Ηρ. 3, 154, ἀορ. ἐτιμησάμην, Οδ. υ, 129. ῥίζα τι-, τί-νω-μι, τί-νω, τί-ω, τί-σις, τι-μή, τιμ-άω, τίμ-ημα, τιμ-ητής, τίμ-ιος, ἀ-τί-ζω, ἀ-τιμ-άζω.

Τιμωρέω (τῆς τιμῆς τινος γίνομαι ἐκδικητής, βοηθῶ, κολάζω, παιδεύω) Λυσ. 7, 3, Θουκ. 1, 127, μελ. -ήσω Ἀντιφ. 5, 87, ἀορ. ἐτιμώρησα Πλατ. συμπ. 179, παρκ. τετιμώρηκα Λυσ. 13, 97, π. παρκ. τετιμώρημαι Θουκ. 7, 77, ὕπερσ. ἐτετιμώρητο, 6, 60, π. ἀορ. ἐτιμωρήθην Πλατ. νόμ. 867, π. μελ. τιμωρήσεται Λυσ. 13, 1. Μέσ. τιμωροῦμαι Λυσ. 10, 30, παρατ. ἐτιμωρούμην Θουκ. 1, 132, μελ. τιμωρήσομαι Αἰσχίν. 1, 185, ἀορ. ἐτιμωρησάμην Πλατ. πολ. 377, π. παρκ. ἀντί μέσ. τετιμώρημαι Ἀντιφ. 3, 6, 8, ὕπερσ. ἐτετιμώρητο Πλουτ. Ἀγισ. 10, μετ. τετιμωρημένος ἦσθα Λυσ. 7, 20. Παρ. -τέα Θουκ.

Τιμωρέω (ὡς ἄνωτ.), ἰων. ἀπαρ. -έειν Ηρ. 1, 4, μτχ. -έων, 2, 63, -έουσα, 2, 100, παρατ. ἐτιμώρεον, 1, 18. Μέσ. τιμωροῦμαι Εὐρ. Βακ. 1081, παρατ. ἐτιμωρέετο Ηρ. 7, 20, μετ' ὄλ. μελ. ἀντί μέσ. τετιμωρήσαι Ηρ. 9, 78. Παρ. τιμωρητέον Ηρ. 7, 168. ἴδε τιμάω καὶ πυλωρέω.

Τινάσσω (τινάζω, σείω, πάλλω).

Τινάσσω (ὡς ἄνωτ.), μτχ. τινάσσω Αἰσχ. Πρ. 917, παρατ. τινάσσει ἰλ. υ, 163, ἀορ. δι-ετίναξα Εὐρ. Ι. Τ. 282, τινάξει Πινδ. Ο. 9, 30, ὕποτ.

δια-τινάξη Οδ. ε, 363. Παθ. παρατ. τινάσσετε Ιλ. ο, 609, π. παρκ. τει-
 τινάκται Ἴπποκρ. 6, 112, άπαρ. δια-τετινάχθαι Αἰσωπ. 305, π. άορ. γ.
 πλ. εκ-τίναχθεν (=έξετινάχθησαν) Ιλ. π, 348, μ. μελ. ἡ παθ. διατινάξε-
 ται Εὐρ. Βακ. 558, μ. άορ. δυϊκ. τινάζασθην Οδ. 6, 151. Ῥίξα τιν-
 κιν- ως πίτυς=(πίκυς), ά-κιν-αγ-μός = τιν-αγ-μός, κίνησις Ησυχ. τιν-
 άγ-ματα =άκιν-άγ-ματα Ηρωδν. τινάσσω (=κιν-αγ-ίω).

Τίνυμι, τινύω· ἴδε τίνω.

Τί-νω (καταβάλλω άποζημίωσιν, πληρώνω πρόστιμον, εν γέν. πλη-
 ρώνω) Πλατ. Θεαιτ. 177, και τινύω Πλουτ. μελ. τίσω, Πλατ. νόμ.
 905, εκ-Θουκ. 5, 49, άορ. έτισα Πλατ. νόμ. 873, μτχ. άπο-τινύσα
 Ψευδ.-Καλλισθ. 3, 11, παρκ. τέτικα Δ. Ἄλ. άρχ. 6, 18, εκ-Ἰσαί. 10,
 15, π. παρκ. εκ-τέτισμαι Πλατ. Φαιδρ. 257, ύπερσ. εξ-ετέτιστο Δημ.
 47, 65, π. άορ. εξ-ετίσθην, 28, 2. Μέσ. μτγν. μτχ. τινύμενος Ἄππ.
 έμφ. πολ. 2, 110, παρατ. έτινυτο, Σαμν. 12, άορ. σπαν. άπαρ. τίσα-
 σθαι Ξεν. Κυρ. 1, 6, 11. Παρ. άπο-τιστέον Ξεν.

Τί-νω (ως άνωτ.), τίνεις Ἄνθ. 9, 286, άπαρ. άπο-τινέμεν Ιλ. γ, 286,
 και τίνειν, σ, 407, παρατ. έτινυμεν (εκ ρίξ. τινύω, άλλ. εκτίνομεν) Εὐρ.
 Ἴππ. 626, θαμ. τίνεσκεν Ἄπολ. Ρ. 2, 475, μελ. τίσω Ιλ. ρ, 34, άπαρ.
 δωρ. άπο-τίσει Ηρακλ. έπιγρ. άορ. έτισα Οδ. ω, 352, μτχ. δωρ. άπο-
 τεισάντων Ἄρεν: δ. διαλ. 2, σ. 184, παρκ. τέτικα Λυκοφρ. 765. Μεσ.
 τίνομαι Ἄριστ. θεσμ. 686, Ιων. τίνυμαι, τίνυται Οδ. ν, 214, τίνυσθον Ιλ.
 γ, 279, τίνυνται, τ, 260, τίνονται Θεογν. 204, εὐκτ. τίνοι' Σοφ. Οι. Κ.
 994, άπαρ. τίνεσθαι Πινδ. Π. 2, 24, τίνυσθαι Ηρ. 5, 77, μτχ. τινύμενος
 Οδ. ω, 326, μ. μελ. τίσομαι Ιλ. γ, 336, Εὐρ. Ἐλ. 1624, άποτίσαι Οδ.
 λ, 118, άορ. έτισάμην Ιλ. 6, 743, Σοφ. Αἴ. 181, έτίσατο Οδ. γ, 197, εκ-
 τίσατο Πινδ. Ο. 11, 25, ύποτ. τίσωμαι Ηρ. 1, 27, εὐκτ. τίσαιτ' Σοφοκ.
 Τρ. 809, τισαίατο Ηρ. 3, 75, προστ. τίσαι, 1, 124, άπαρ. τίσασθαι Αἰσχ.
 Χο. 48, μτχ. τισάμενος Ηρ. 2, 108· ἴδε τιμάω.

Τι-ταί-νω (τεντώνω, εκτεινώ, σύρω, τραδῶ, προσπαθῶ) έπ. Ιλ. 6, 390,
 και άντι μεσ. άμτβ. τιταίνετον, ψ, 403, μετοχ. τιταίνοντας Ησ. θε. 209,
 παρατ. έτίταινον Ιλ. χ, 209, άορ. μτχ. τιτήνας, ν, 534. Μεσ. τιταίνομαι:
 άμτβ. χ, 23, παρατ. έτίταινετο μτβ. ε, 97, άορ. μτχ. τιτηνάμενος Ορφ.
 Αργ. 253· ἴδε τανύω.

Τιτρώω (τρυπῶ, διατρυπῶ) μτγν. Διοσκ. 5, 17, άπαρ. διατιτρώω
 Σουίδ. μτχ. άνα-τιτρώωντες Ἄππ. Μιθρ. 25, 676, μελ. τρήσω Λυκοφρ.
 665, άορ. έτρησα Πολυβ. 10, 44, συν- Πλατ. Τιμ. 91, π. παρκ. τέ-
 τρημαι Ξεν. οίκ. 7, 40, ύπερσ. συν-ετέτρητο Πλατ. Κριτί. 115, π. άορ.
 τρηθείη Γεωπ. 12, 18, άπαρ. άνα-τρηθῆναι Ἄθην. 4, 80, μτχ. τρηθεί-
 θα Γεωπ. 5, 33, μ. άορ. εὐκτ. δια-τρήσαιο Γαλην. 4, 708. Παρ. τρη-
 τός Ἄριστοτ. ἴδε τετραίνω.

Τι-τρώ-σκω (τρυπῶ, πληγώνω, τραυματίζω) Ξεν. Κυρ. 5, 4, 5, πα-
 ρατ. έτίτρωσκον, άν. 3, 4, 26, μελ. τρώσω Δ. Κασ. 47, 44, κατα-
 Ξεν. Ἐλλ. 2, 4, 15, άορ. έτρωσα Θουκ. 4, 14, ύπερσ. έτετρώσκει Φι-

(ΑΝΩΜΑΛΑ ΡΗΜΑΤΑ).

λοστρ. βί. 690, π. παρκ. τέτρωμαι Θουκ. 4, 57, ὑπερσ. ἐτέτρωσο Φιλοστρ. Ἀπολ. 73, π. ἀορ. ἐτρώθην Ξεν. Κυρ. 4, 1, 4, ὑποτ. μετ' ἀναδιπλ. ἀπο-τιτρωθῆ Διοσκ. 4, 138, π. μελ. τρωθησόμενος Πλατ. Κριτ. 51, μετ' ὄλ. μελ. τετρώσομαι Λουκ. πλοῖ. 37.

Τι-τρώ-σχω (ὡς ἀνωτ.), καὶ ἐπ. τρώω, τρώει Οδ. φ, 293, μελ. τρώσω Εὐρ. Κυκλ. 422, ἀορ. τρώσει Πινδ. Ι. 5, 42, ὑποτ. τρώσης Ιλ. ψ, 341, ἀπαρ. τρώσαι Αἰσχ. ἀποσ. 41, παρκ. μτγν. τετρωκώς Αχ. Τατ. 2, 22, π. ἀορ. τιτρωθῶσιν Ἴπποκρ. 1, 320, μ. μελ. ἀντι παθ. ἀπαρ. τρώσεσθαι Ιλ. μ, 66. Παρ. τρωτός, φ, 568· ἴδε τείρω.

Τιτύσχω (παρασκευάζω, σημαδεύω, ἐπιτουχάνω), τιτύσκει Ἀρατ. 418 μτχ. -σκων Λυκοφ. 1401, παρατ. τίτυσκε Ἀντιμ. ἀποσπ. 9. Μεσ. ἀντι ἐνερ. τιτύσκομαι Ἀνθ. 5, 224, μτχ. -όμενος Ιλ. γ, 80, παρατ. τιτύσκετο ν, 159· ἴδε τεύχω.

Τί-ω (ἐκτιμῶ, τιμῶ), Ιλ. ι, 238, Αἰσχ. Ἐπτ. 77, ἀπαρ. τίεμεν Οδ. ο, 543, μτχ. τίουσα Εὐρ. Ηρακλ. 1013, παρατ. ἔτιον Ιλ. ο, 439, τίεις, Οδ. ω, 78, τίε Ιλ. π, 146, τίεσκεν, ν, 461, τίεσκον Οδ. ψ, 95, ἔτιομεν Ιλ. ο, 439, τῖον, ψ, 703, μελ. τίσω, ι, 284, ἀορ. ἔτισα, α, 412, σπαν. ἀττικ. μτχ. προ-τίσας Σοφ. Ἀντ. 22. Παθ. τίεται Αἰσχ. Ικ. 1037, παρατ. τίετο Ιλ. π, 605, θαμ. τίεσκετο, δ, 46, παρκ. τετιμένος, υ, 426. Μεσ. ἀντι ἐνερ. τίεται σπαν. Ησ. θε. 428. Παρ. ἄ-τιτος, (ι β.) Ιλ. ν, 414, ἄτιτος, (ι, μ.) ξ, 484· ἴδε τιμάω.

Τ λάω· ἴδε ταλάω.

Τμήγω (τέμνω, κόπτω, ἀποχωρίζω), Εὐθυδ. π. Ἀθην. 116, τμήγουσι Δ. Περ. 1043, ἀπο- Ιλ. π, 390, μτχ. τμήγων Μανεθ. 2, 72, παρατ. τμήγεν Ἀθην. 4, 133, μελ. τμήξω Παρμεν. 90, ἀπαρ. ἀπο-τμήξειν Ἀπολ. Ρ. 4, 1117, ἀορ. α. ἐτμήξεν, 2, 481, δωρ. δι-ἐτμάξα Θεοκρ. 8, 24, εὐκτ. ἀπο-τμήξειε (ἄλλ. ἀπαμήσειε) Ιλ. σ, 34, μτχ. ἀπο-τμήξας (ἄλλ. -πλήξας) κ, 364, ἀορ. β. δι-ἐτμαγον Οδ. η, 276, π. ἀορ. ἐπ. ἐτμάγην, γ. πλ. τμάγην (=ἐτμάγησαν) Ιλ. π, 374 καὶ δι-ἐτμαγεν, η, 302, μτγν. ἐτμήγην Ἀνθ. 9, 661, μτχ. ἀπο-τμήγεις Ἀπολ. Ρ. 4, 1050, μ. ἀορ. μτβ. ἐτμήξαντο Ἀνθ. 7, 480, εὐκτ. τμήξαιο Νικ. ἄλ. 60· ἴδε τέμνω.

Τόξω (ἐπιτουχάνω, καταλαμβάνω) ἄρρ. μόν. ἀορ. ἐπ-έτοσσε Πινδ. Π. 4, 25, δωρ. μτχ. τόσσαις, Π. 3, 27, ἐπι-, 10, 33· ἴδε τίκτω.

Τολμάω ὡς καὶ παρ' ἡμῖν ὀμαλ. παρκ. δωρ. τετόλμακε Πινδ. Π. 5, 117, ἀορ. ἐτόλμασαν, Ο. 9, 68· ἴδε ταλάω.

Τοξάζομαι (τοξεύω), ταξάζει Οδ. χ, 27, τοξάζοιαι, θ, 117, μελ. τοξάσαιτο, χ, 78· ἴδε τεκμαίρω.

Τοξεύω (ρίπτω διὰ τοῦ τόξου) Ξεν. Κυρ. 1, 6, 29, παρατ. ἐτόξευον Θουκ. 4, 48, ἀορ. ἐτόξευσα Ξεν. Κυρ. 1, 2, 10, π. παρκ. τετόξευσται Αἰσχ. Εὐμ. 679, κτλ. Μέσ. μτχ. τοξευόμενος Ἡλιοδ. 9, 5, καὶ ἀντι μέσ. π. παρκ. ἀπο-τετόξευσται Λουκ. Πρ. εἰ ἐν λόγ. 2· ἴδε τίκτω.

Τορέω (τροπῶ, διατροπῶ) ἐν. μόν. ἐν συνθ. μτχ. ἀντι-τορεῦντα Ὀμ. ὕμν. Ερμ. 283, μελ. τετορήσω Ἀριστ. εἰρ. 381, μτχ. ἀντι-τορήσων Ἐρμ.

478, ἀορ. α. ἐτόρησα Οππ. κυν. 3, 321, ἀντ- Ιλ. ε, 337, μτχ. τορήσας Ομ. ὕμν. Ἑρμ. 119, ἀντι- Ιλ. κ, 267, ἀορ. β. ἔτορον, λ, 236, τέτορον = ἔτρωσεν Ησυχ. ὑποτ. τετόρη = τρώση ὡς. π. παρκ. τετορημένος Nov. 5, 26. Παρ. τόρος, τόνρος, τορῦνη· ἴδε τείρω.

Τόσσαί· ἴδε τόζω.

Τραπέω· ἴδε τρέπω.

Τράφω· ἴδε τρέφω.

Τραχύνω (κάμνω τι τραχύ, σκληρύνω) Πλατ. Τιμ. 65, παρκ. ἀπο- τετράχυκε Δ. Ἄλ. σ. λέξ. 22, π. παρκ. τετράχυσμαι Ἀριστοτ. I. Ζ. 4, 9, 20, ἐκ- Λουκ. ἀλι. 51, ἀπαρ. τετραχύνθαι Πλατ. Πρωτ. 333, τετράχυσμαι Πλουτ. Νομ. 8, καὶ -υμμαι Λουκ. ἀλι. 51, Σχολ. εἰς Ἄ- πολλων. 3, 276, π. ἀορ. μτχ. τραχυνθεῖς Πλατ. Τιμ. 66. *

Τραχύνω (ὡς ἀνωτ.), ἰων. εὐκτ. τρηχῦνοι Ἄπολ. Ρ. 4, 768, παρατ. τρήχυνε Nov. 2, 198, ἀορ. ἐτρήχυνα Ἰπποκρ. 5. 276, π. ἀορ. ὑποτ. τρη- χυνῆ, 8, 450, μ. ἀορ. τρηχύνατο Παυλ. Σιλ. 217· ἴδε ταράσσω.

Τράω· ἴδε τιτράω.

Τρέμω (σειομαι, τρέμω) Πλατ. Φαιδ. 81, παρατ. ἔτρεμον Ιλ. κ, 390, τρέμε, γ, 18. Ῥίζα τρεμ-, τρέμ-ω = trem-o λατ. τρόμ-ος, τρομ-ερός, τρομ-έω, τε-τρεμ-αίνω.

Τρέπω (στρέφω, γυρίζω, διευθύνω εἰς τι, νικῶ) Θουκ. 3, 90, παρατ. ἔτρεπον, 6, 35, μελ. τρέψω Πλατ. Παρμ. 135, ἀορ. ἔτρεψα Ξεν. ἀν. 1, 8, 24, παρκ. ἀνα-τέτροφα καὶ τέτρηφα Δειναρχ. 1, 108, μτχ. -τροφῶς Αἰσχίν. 1, 790, π. παρκ. τέτραμμαι Πλατ. πολ. 519, γ. πλ. τετρά- φαται, πολ. 533, ἀπαρ. τετράφθαι Θουκ. 7, 73, μτχ. -αμμένος, 5, 9, ὑπερσ. ἐτέτραπτο Πλατ. Κριτί. 118, π. ἀορ. ἐτρέφθην Ξεν. Ἑλλ. 3, 4, 14, π. ἀορ. β. ἀντι μέσ. ἀμτβ. ἐτράπην Πλατ. Λυσ. 213, π. μελ. μτγν. τραπήσομαι Πλουτ. Νικ. 21, μετ' ὄλ. μελ. τετράψομαι = εἰς ἐ- κείνο τραπήσομαι Ησυχ. ἐπι-τετράφεται Πεισιστρ. π. Δ. Λαερ. 1, 2, 6. Μέσ. τρέπομαι Θουκ. 1, 20, μετβ. Ξεν. ἀν. 6, 3, 5, παρατ. ἐτρεπόμην ἀμτβ. Θουκ. 7, 71, μελ. τέρψομαι 5, 111, ἀορ. α. ἐτρεψάμην μετβ. Ξεν. Ἀγῆσ. 2, 11, ἀορ. β. ἐτραπόμην Ἰσοκ. 14, 46, σπαν. παθ. ἀν- ετράπετο Πλατ. Κρατ. 395, π. παρκ. ἀντι μέσ. ἀμτβ. τέτραμμαι, ἀπαρ. τετράφθαι Θουκ. 7, 73. Παρ. τρεπτὸς Ἀριστοτ. -έος Πλατ. τρα- πητέον Λουκ.

Τρέπω (ὡς ἀνωτ.), ἐπ. τραπέω, τραπέουσι Οδ. η, 125, καὶ ἰων. τρά- πω, τράπουσιν Ηρ. 1, 63, ὑποτ. τραπέωσι Ἄναν. π. Ἀθην. 7, 282, προστ. τρέπε Ιλ. θ, 399, μετοχ. τρέπων Αἰσχ. ἀποσπ. 32, ἀντρέπων Σοφ. Ἄντ. 4275, παρατ. ἐτράπεον Ησ. ἀσπ. 301, τράπεον Ιλ. σ, 224, τρέπε, θ, 432, θαμ. τράπεσκε Ηρ. 4, 128, μελ. τρέψω Ιλ. ο, 261, δωρ. ἐπι-τραψῶ Κρητ. ἐπιγρ. ἀντρέφεις Ἀριστ. σφ. 1235, ἀορ. ἔτρεψα Ιλ. σ, 469, τρέψε, π, 645, ἰων. ἐπ-έτρεψε Ηρ. 4, 202, μτχ. δωρ. τρέψαις Πινδ. Π. 3, 35, ἀορ.

β. ἔτραπε Ιλ. υ, 439, τράπε, μ, 24, ἀμτῶ. γ. πλ. ἔτραπον Ησ. θε. 58, παρκ. τέτροφα Ἄριστ. νεφ. 858, ἀνα- Σοφ. Τρ. 1009, π. παρκ. τέτραμ- Ιλ. κ, 189, π. ἀορ. ἐτρέφθη Εὐρ. Ηλ. 1046, ὑποτ. τρεφθῆ Θεογν. 379, μτχ. τρεφθεῖς Ομ. ἐπιγρ. 14, 7, ἐπ. καὶ Ἴων. ἐτρέφθη, ἀπαρ. τραφθῆναι Οδ. ο, 80, μτχ. τραφθεῖς Ηρ. 4, 12. Μεσ. τρέπομαι, Ἴων. τραπ- Ηρ. 4, 60, μελ. μετῶ. τρέψομαι Ἄριστ. ἰπτ. 275, ἐπι- Ηρ. 3, 155, ἀορ. ἐτρέψαμεθ' μετῶ. Εὐρ. Ηρακλ. 842, ἀλλ' ἀμετῶ. μτχ. τρεψάμενος Οδ. α, 422, ἀορ. β. ἐτράπετο Ιλ. π, 594, τράπετο Οδ. ρ, 73, π. παρκ. ἀντί μεσ. τέτραμαι Ἄριστ. Ἀχ. 207, προστ. τετράφω Ιλ. μ, 273, π. ἀορ. β. ἀντί μεσ. ἐτράπη, μτχ. τραπεῖς Σοφ. Αἴ. 743. ῥίζα τρεπ-, τραπ-, τρέπ-ω = τοτμ-εω λατ. τράπ-ω, τραπ-έω, τρόπ-ος, τρόπ-ηλις, τροπ-εῖον, τροπ-έω, τρωπ-άω, εὐ-τράπ-ελος, ἄ-τρακ-τος, κοιν. ἀδράχτι, ἢ παρὰ τοῖς νῦν Κυπρίοις ἀγράχτι, ἄ-τρεκ-τής, νη-τρεκ-έως, κοιν. ἐν-τροπ-αλός, ἐν-τρο-παλίζομαι. *

Τρέφω (πῆζω, κύνω πηκτόν, θρέφω) Θουκ. 1, 81, παρατ. ἔτρεφον Ἄνδοκ. 1, 131, μελ. θρέψω Θουκ. 2, 46, ἀορ. ἔθρεψα Πλατ. Τιμ. 23, παρκ. τέτραφα μετῶ. Πολυβ. 12, 25, ἀνα-τέτροφε Λουκ. ἀποκρ. 10, π. παρκ. τέθραμμαι Ἰσοκ. 6, 102, τέθραφθε Πλατ. νόμ. 625, ἀλλὰ συν-τέθραφθε Ξεν. Κυρ. 6, 4, 14, ἀπαρ. τετράφθαι Πλατ. Γοργ. 525, μτχ. -αμμένος Θουκ. 2, 61, π. ἀορ. ἐθρέφθη μόν. Πλατ. πολιτ. 310, συγνῶτ. ἀορ. β. ἐτράφην Ξεν. Κυρ. 2, 4, 15, π. μελ. τρεφίσομαι Δημ. 60, 32, Ἀλκίφρ. 3, 71, ἀλλὰ κλασ. μ. μελ. ἀντί παθ. θρέψομαι Θουκ. 7, 49, Ξεν. ἀν. 6, 5, 20, Πλατ. πολ. 372. Μέσ. ἢ παθ. τρέφομαι Ξεν. Ἑλλ. 4, 5, 1, μελ. θρέψομαι, Κυρ. 3, 3, 16, μετῶ. Πλατ. πολ. 541, ἀορ. μετῶ. ἐθρεψάμην, νόμ. 695, μτχ. -ψάμενος Λυκούρ. 85. Παρ. θρεπτός Πλατ.

Τρέφω (ὡς ἄνωτ.) Ιλ. ε, 52, γ. πλ. δωρ. τρέφοντι (=τρέφουσι) Πινδ. Ο. 10, 95, ἀπαρ. τράφην (ἐκ ῥ. τράφω), Π. 4, 115, καὶ τραφέμεν (ἄλλ. τρεφέμεν) Ησ. θε 480, μτχ. τράφουσα Πινδ. Π. 2, 44, παρατ. ἔτρεφον Ιλ. χ. 421, α, 414, δωρ. ἔτραφε Θεοκρ. 3, 16, μελ. θρέψω Πινδ. Ο. 9, 106, ἀορ. ἔθρεψα Ιλ. ν, 466, θρέψα, ω, 60, θρέψε, β, 548, μτχ. δωρ. θρέψαισα Πινδ. Π. 8, 26, ἀορ. β. ἐπ. μετῶ. τράφε Πινδ. Ν. 3, 53, ἔτραφε μόν. Ιλ. ψ, 90, δωρ. ἀντί παθ. ἐτραφέτην, ε, 555, τράφην Οδ. ξ, 201, ἀπαρ. τραφέμεν, γ, 28, Ιλ. η, 199, παρκ. τέτροφα ἄμτῶ. Οδ. ψ. 237, (τέθρεφε μόν. δι. γρ. Κωμ. ἀποσπ. 4, 556), μετῶ. Σοφ. Οἰ. Κ. 186, καὶ τέτραφα Τζέτζ. χιλ. 7, 705, ὑπερσ. μτγν. ἐτετράφη ἀμτῶ. Βαβρ. 7, 5. Παθ. τρέφεται Ιλ. τ, 326, παρατ. περι-τρέφετο Οδ. ξ, 477, ἀορ. α. ἐθρέφθη Ησ. θε. 192, Εὐρ. Ἐκ. 351, προσ- Αἰσχ. Ἄγ. 735, θρέφθη Ησ. θε. 198, συνηθέστ. π. ἀορ. β. ἐτράφην Ιλ. ψ, 84, Αἰσχ. Ἐπτ. 754, Ἄριστ. ὄρν. 335, τράφης Σοφ. Αἴ. 557, τράφη Ιλ. γ, 201, ἐπ. γ. πλ. τράφην, α, 251, μ. μελ. ἀντί παθ. θρέψομαι Ἰπποκρ. 7, 482, μ. ἀορ. ἐθρεψάμην Πινδ. Ο. 6, 46, θρέφατο, Π. 9, 98, εὐκτ. θρεψάμην Σοφ. Οἰ. τ. 1143, εὐκτ. -ψαίο Οδ. τ, 368. ῥίζα τρεφ-, τραφ-, τρέφ-ω, τράφ-ω, τροφ-ή, τροφ-ός, θρεπτός, θρέψις. Τούτω συγγεν. εἶνε τὸ τρέπω.

Τρέχω ὡς καὶ παρ' ἡμῖν Πλατ. σοφ. 262, μελ. μτγν. ἀπο-θρέζομαι

Λουκ. Λεξ. 3, ἀττ. δραμοῦμαι Ξεν. ἀν. 7, 3, 45, σπαν. δρᾶμῶ Π. Δ. Ἄσμ. 4, 4, παρκ. κατα-δεδράμηκα Ξεν. Ἑλλ. 4, 7, 6, συν- Πλατ. πολ. 266, ὑπερ. κατ-εδεδραμήκεσαν Θουκ. 8, 92, π. παρκ. ἐπι-δεδράμημαι Ξεν. οἰκ. 15, 1, ἀορ. 6. ἔδραμον, ἀν. 4, 5, 18, εὐκτ. δράμοι, ἀν. 1, 5, 8, μτχ. δραμῶν Πλατ. πολ. 327. Παρ. περι-θρεκτέον Πλατ. μτγν. δραμητέον Σ. Ἐμπ.

Τρέχω (ὡς ἄνωτ.) ἰλ. ψ, 520, δωρ. τράχω, μτχ. τράχων Πινδ. Π. 8, 32, καὶ τρήχω Νικ. Θηρ. 524, παρατ. ἔτρεχον, Ἄριστ. θεσ. 510, ἔτραχον Θεοκρ. 2, 147, μελ. μτγν. θρέξω Λυκόφρ. 108, ἀπο- Κωμ. ἀποσπ. 2, 695, μ. μελ. μόν. ἐν συνθ. ἀπο-θρέξομαι Ἄριστ. νεφ. 1005, μετα-θρέξει, εἰρ. 261, δωρ. θραζέεται = τάράζεται, πορεύσεται Ησυχ. εὐχρηστότ. δραμοῦμαι Ἄλκμ. σ. 835, περι-δραμεῖται Ἄριστ. σφ. 138, δραμεῖσθε Εὐρ. Ι. Τ. 1424, ἰων. δραμεόνται Ηρ. 8, 192, σπαν. ὑπερ-δραμῶ Κωμ. ἀποσπ. 3, 292, καὶ ἀνα-δράμομαι Ἄνθ. 9, 575. ἀορ. α. ἔθρεξε σπάν. Εὐρ. Ι. Α. 1569, θαμ. θρέζατκον ἰλ. σ, 599, ἀπαρ. περι-θρέζει Ἄριστ. θεσ. 657, μτχ. ἐπι-θρέζας ἰλ. ν, 409, ἀορ. 6. ἔδραμον, σ, 30, δράμεν Οδ. ψ, 207, δραμέτην ἰλ. ψ, 393, ἀναυξ. περι-δραμον, χ, 369, παρκ. α. δεδράμηκα καὶ δεδρόμηκα Βαβρ. 80, ὑπο-δεδρόμηκεν Σαφρ. 2, 10, μτχ. ἀνα-δεδραμηκῶς Ηρ. 8, 55, παρκ. 6. ἀναδεδρόμα Οδ. ε, 412. ῥίζα θρε-, θρε-, θρεχ-, τρεχ-, θρέ-μω, δρό-μος, δρομ-άω, τρέχ-ω, μελ. θρέξω, δωρ. θραζέεται, τρήχ-ος, τροχ-ός, τροχ-άω, τρωχ-άω. Τούτω συγγεν. εἶνε τὸ ταχύς, ταχύνω.

Τρέω (τρέμω, τρομάζω, φοβοῦμαι), εὐχρ. μόν. ἀορ. ἔτρεσα Ξεν. ἀν. 1, 9, 6, μτχ. τρέσας Πλατ. Φαιδ. 117.

Τρέω (ὡς ἄνωτ.) Αἰσχ. Ἑπτ. 790, ἰων. τρέουσιν Ὀππ. κυν. 4, 447, τρεῖ ἰλ. λ, 554, προστ. τρέε, φ, 288, παρατ. ἔτρεον, ἔτρεϊς Αἰσχ. Ἀγ. 549, τρεέτην Ησ. ἀσπ. 171, τρέον, ἀσπ. 213, θαμ. τρεῖσκον Τζέτζ. τὰ πρό Ὀμηρ. 315, ἀορ. ἔτρεσα ἰλ. ο, 586, τρέσει, χ, 143, τρέσσω, λ, 546, ἔτρεσαν, λ, 775, τρέσσαν Οδ. ζ, 138, παρ-ἔτρεσσαν ἰλ. ε, 295, περι-τρεσαν, λ, 676, ὑποτ. τρέσης Εὐρ. Ἄλκ. 328, τρέσητε Αἰσχ. ἰκ. 729, εὐκτ. -σιαιμι, Ἑπτ. 397, ἀπαρ. τρέσαι ἰλ. ν, 515, μτχ. τρέσας Σοφ. Ἄντ. 1042 καὶ τρέσας ἰλ. ξ, 522. Παρ. ἄ-τρεστοί Αἰσχ. Πρ. 416. ῥίζα τρεσ-, τρέω (ἀντί τρέσ-ω) = τρέσ-α-μι σινσκρ. = terr-eo λατ. τρέσ-σαν, τρη-ρός, τρή-ρων.

Τρίβω ὡς καὶ παρ' ἡμῖν Πλατ. Φαιδ. 117, παρατ. συν-έτριβον Αἰσχίν. 1, 59, μελ. δια-τρίψω Ξεν. ἀν. 4, 6, 9, ἀορ. ἐτριψα Πλατ. Φαιδ. 60, παρκ. δια-τέτριφα Ἰσοκ. 4, 141, π. παρκ. τέτριμμα Πλατ. Φαιδ. 116, π. ἀορ. α. ἐτρίφθην, ὑποτ. τριφθῆ Ἄριστοτ. προβλ. 21, 8, 2, ἀπαρ. τριφθῆναι Κωμ. ἀποσπ. Ἄντιφ. 3, 54, δια-Δημ. 19, 164, μτχ. τριφθεῖς Θουκ. 2, 77, π. ἀορ. 6. ἐτρίβην Ἄριστοτ. προβλ. 10, 27, συν-Ἄνδοκ. 1, 61, δι-Θουκ. 4, 125, π. μελ. α. τριφθήσομαι Ἄππ. ἐμφ. πολ. 4, 65, π. μελ. 6. τριβήσομαι Πλουτ. Διον. 25, κατα- Ξεν. Ἑλλ. 5, 4, 60. Μέσ. τρίβομαι, ὑποτ. κατα-τρίβηται Πλατ. πολ. 405, μελ. προσ-τρίφομαι Ἄντιφ. 4, 6, 8, καὶ ἀντί παθ. Θουκ. 6, 18, ἀορ. ἐτριψάμην Γαλην. 6, 370, ἀπο- Αἰσχίν. 4, 120, ὑποτ. κατα-ἀντικίμεισθαι Πλουτ.

προσ-τετρίφθαι Πλουτ. Σόλ. 3, *μτχ.* ἀπο-τετριμμένος Πολυβ. 10, 14, 1. Παρ. τριπτέον Γεωπ.

Τρίβω (ὡς ἄνωτ.), ὑποτ. γ. ἐν. δια-τρίβησιν Οδ. 6, 204, ἀπαρ. τρί-βειν Αἰσχ. Ἄγ. 1056, *μτγν.* συν-τρίβειν Θεοδ. Προδρ. 2, 276, ἐπ. -δέμε-ναι Ἰλ. υ, 496, παρατ. ἔτριβον Κωμ. ἀποσπ. 2, 440, μελ. τρίψω Σοφ. ἀ-ποσπ. 429, Ἄριστ. πλ. 526, ἀορ. ἔτριψα, ἀπαρ. τρίψαι Οδ. ι, 333, παρκ. συν-τέτριφα Κωμ. ἀποσπ. 3, 235, π. παρκ. τέτριμμαί, *μτγ.* -μένος Ηρ. 2, 93, π. ἀορ. 6. ἐτρίβην, *μτχ.* τριβείς Ἀνθ. 6, 24, μετ' ὄλ. μελ. τετρί-ψομαι Ἄγαθ. 1, 10, ἐπι- Ἄριστ. ὄρν. 246. Μέσ. τρίβομαι Αἰσχ. Εὐμ. 195, ἀορ. ἐτριψάμην Καλλ. λ. Παλ. 25. Παρ. ἄ-τριπτος Οδ. φ, 151. ἴδε τείρω.

Τρίζω ὡς καὶ παρ' ἡμῖν Ἄριστοτ. Ι. Ζ. 2, 12, ἀορ. α. *μτγν.* ἔτρι-ξα Νεῖλ. ὄκτ. βί. 6, παρκ. 6. *μτχ.* τετριγῶς Λουκ. Τιμ. 21, -υῖα Πλουτ. Μαρ. 19.

Τρίζω (ὡς ἄνωτ.) Οδ. ω, παρατ. κατ-έτριζον Βατρ. 85, παρκ. 6. ἀντί ἐν. τέτριγα Ἐπιχ. 9, 3, Κωμ. ἀποσπ. 2, 469, *μτχ.* -ότες Κωμ. ἀποσπ. 2, 469, -ῶτες Ἰλ. 6, 314, υῖα, ψ, 401, ὑπερσ. ἐτετριγίει Βαβρ. 52, τετρί-γει Ἰλ. ψ, 714. ῥίζα πεποιημ. στριγ-, τριγ-, τρίζω (=τριγ-ίω)=strid-εο λατ. στριγ-μός καὶ τριγ-μός, τρυ-γών, τρύ-ζω.

Τρομέω (τρέμω, φοβοῦμαι, τρομάζω), τρομέεις Οδ. σ, 80, -έει Ἰλ. κ, 95, γ. πλ. -έουσιν, ο, 627, δωρ. -έοντι Θεοκρ. 2, 12, ἀπαρ. -έειν Σιμων. (Κ.) 133, *μτχ.* -έων Ἀπολ. Ρ. 2, 1108, Αἰσχ. Πρ. 542, παρατ. ἐτρόμεον Ἰλ. η, 151, τρόμ- Πινδ. Ο. 13, 60, θαμ. τρομέεσκον Κ. Σμ. 3, 180, ἀορ. *μτγν.* πεζ. ἐτρόμησα Π. Δ. Μακκ. Α. 2, 24. Μέσ. ἀντί ἐνερ. τρομέονται Αἰσχ. Περσ. 64, εὐκτ. γ. πλ. ἰων. -εοίατο Ἰλ. κ, 492, ἀπαρ. τρομέεσθαι Οδ. π, 446, *μτχ.* τρομεύμενος Σολ. 36, 12, παρατ. τρομέοντο Ἰλ. κ, 10. ἴδε τρέμω.

Τροπ-έω (τρέπω) καὶ τρωπάω, τρωπάσθε Ἰλ. ο, 666, ἀπαρ. τρωπᾶ-σθαι, π, 95, *μτχ.* παρα-τροπέων Οδ. δ, 465, τρωπῶτα, τ, 521, παρατ. τρόπεον Ἰλ. σ, 224 καὶ τρωπάσκετο, λ, 568, τρωπῶντο Οδ. ω, 536. ἴδε τρέπω.

Τροχ-άω (τροχάζω, περιστρέφομαι) καὶ τρωχάω. ἐπ. τροχάει Ἀπολ. Ρ. 4, 1264, περι-τροχόουσι Καλλ. Δηλ. 28, τρωχῶσιν Ἰλ. χ, 163, περι-τροχάουσι Ἀνθ. 7, 338, *μτχ.* τροχῶντα Οδ. ο, 451. ἴδε τρέχω.

Τρύζω (κάμνω τρὸ τρύ, γογγυρίζω, ἀπαύστως λαλῶ), τρύζει Ἀνθ. 5, 292, ὑποτ. τρύζητε Ἰλ. ι, 311, ἀπαρ. τρύζειν Ἰπποκρ. 2, 134, *μτχ.* -ζου-σα *μτγν.* πεζ. Ἄρρ. ἀν. 1, 25, 6, παρατ. θαμ. τρύζεσκον Θεοκρ. 7, 140, ἀορ. ἔτρυξα Σωπατ. π. Ἀθην. 14, 656, *μτχ.* ἐπι-τρύξας Βαβρ. 112. ἴδε τρίζω.

Τρυχ-άω (τρύχω), μόν. ἐν. συνθ. μελ. ἐκ-τρυχάσω Θουκ. 7, 48, ἀορ. ἐτρύχωσα Ηρωδν. 3, 2, 8, ἐξ- Θουκ. 3, 93. Παθ. τρυχούται Μίμνερμ. 2, 12, παρκ. τετρυχώμενος Θουκ. 4, 60, ὑπερσ. *μτγν.* ἐτετρυχῶντο Ηρωδν. 6, 6, 5, ἀορ. ἀπαρ. τρυχωθῆναι Ἰπποκρ. 8, 28, *μτχ.* -ωθείς, 8, 30. ἴδε τρύχω.

Τρύχ-ω (σθείρω, καταστρέφω, πιέζω, καταθασανίζω) Ξεν. Έλλ. 5, 2, 4, (π. παρκ. ἴδε τρυχόω). Παθ. τρύχομαι, μτχ. -όμενος Θουκ. 1, 126.

Τρύχω (ὡς ἄνωτ.) Οδ. π, 125, Σοφ. Οἰ. τ. 666, μτχ. τρύχουσα Εὐρ. Έλ. 1286, παρατ. θαμ. τρύσκεν Ἀπολ. Ρ. 2, 473, μελ. μτχ. τρύξων Οδ. ρ, 387. Παθ. τρύχομαι Σόλ. 4, 22, Ἀριστ. εἰρ. 989, ὑποτ. -ωνται Οδ. κ, 177, ἀπαρ. -εσθαι Σοφ. Τρ. 110, μτχ. -όμενος, Αἴ. 605, παρατ. ἐτρυχόμην Ἀριστ. Ἀχ. 68 ἴδε τείρω.

Τρώω (τρύχω), τρούουσιν Ορφ. ἀποσπ. 31, ἀπαρ. ἀπο-τρώειν Σοφ. Τρ. 124, μελ. τρώσω Αἰσχ. Πρ. 27, ἐκ- Ἀππ. ἐμφ. πολ. 4, 108, π. παρακ. τέτρωμαι Σίμων. (Κ.), 146, 3, ἀπαρ. τετρώσθαι Ηρ. 1, 22, καὶ ἀττ. πεζ. κατα- Ξεν. Κυρ. 5, 4, 6, μτχ. τετρωμένος Πρ. 2, 129 καὶ πεζ. Πλατ. νόμ. 761, μ. ἀορ. μτγν. εὐκτ. κατα-τρώσαιο Νικ. ὄλ. 593. Παρ. ἄτρωτος Σοφ. Αἴ. 788 ἴδε τείρω.

Τρώω ὡς καὶ παρ' ἡμῖν Δημ. 19, 197, παρατ. μτγν. ἔτρωγον Ἰεροκλ. 44, μ. μελ. τρώξομαι Ξεν. συμπ. 4, 8, ἀορ. 6. ἔτραγον Θεοφρ. I. Φ. 2, 7, 6, ἐν- Λουκ. συμπ. 38, οἱ λοιποὶ χρόνοι ἐκ τοῦ ἐσθίω καὶ φαγεῖν. Παρ. τρωκτὸς Ξεν.

Τρώω (ὡς ἄνωτ.), γ. πλ. δωρ. τρώγοντι Θεοκρ. 4, 45, μτχ. δωρ. τρωγοῖσας, 9, 11, παρατ. ἔτρωγον Ἀριστ. ἀποσπ. 76, μ. μελ. τρώξομαι, Ἀχ. 806, ἀορ. α. ἐν συνθ. κατ-ἐτρώξαν Βατρ. 182, ὑποτ. κατα-τρώξη Ἰπποκρ. 7, 322, μτχ. -ξαντες Τίμων. ἀποσπ. 7, ἀορ. 6. ἔτραγον Κωμ. ἀποσπ. 2, 280, κατ- Ἀριστ. Αχ. 809, π. παρκ. δια-τέτρωγμαί, σφ. 371, παρ-εν- Κωμ. ἀποσπ. 3, 212. ῥίζα τραγ-, τρωγ-, τράγ-η-μα, ἔ-τρα-γον, τρώγ-ω, τρωγ-άλιον, τρωκ-τὸς.

Τρωπάω ἴδε τροπέω.

Τρωχάω ἴδε τροχάω.

Τυχ-άν-ω (εὐρίσκω, τυχαίνω, συναντῶ, ἐπιτυχαίνω) Ἀνδοκ. 2, 26, παρατ. ἐτύχχανον Θουκ. 3, 98, μ. μελ. τεύξομαι Ἰσοκ. 15, 309, ἀορ. 6. ἔτυχον Λυσ. 13, 53, παρκ. τετύχχικα ἀμτβ. Θουκ. 1, 32, μετβ. Ξεν. Κυρ. 4, 1, 2, Ἰσοκ. 3, 59, καὶ τέτευχα μετβ. Δημ. 21, 150, μτγν. μτχ. τετυχυῖα Ἰωσ. Ἰουδ. πολ. 7, 5, 5, π. παρκ. μτγν. μτχ. ἐπι-τετευγμένος Πολυβ. 6, 53, π. μτχ. ἀορ. ἐν-τευχθεῖς, 35, 6. Μέσ. μόν. μτγν. μτχ. ἀπο-τυγγάνόμενος Ἀντων. Λιβεραλ. κ. 39, παρατ. ἐ-τυγγάνετο ὡς. ἀορ. μτγν. ἀπαρ. τεύξασθαι Π. Δ. Μακκ. Β. 15, 7, Θεμιστ. 13, 161.

Τυχ-άν-ω (ὡς ἄνωτ.), δωρ. γ. πλ. τυγγάνωντι Δηλ. ἐπιγρ. ἀπαρέμ. τυγγανέμεν Πινδ. Ο. 2, 47, παρατ. ἐτύγγχανον Αἰσχ. Αγ. 866, τύγγχανε Οδ. ξ, 234, μ. μελ. τεύξομαι Ἰλ. π, 609, ἀορ. α. ἐπ-ετύγγχσε, ο, 581, τύγγχσε Οδ. τ, 294, ἀορ. 6. ἔτυγγχον Ἰλ. ε, 287, τύγγχε, λ, 684, τύγγχον Πινδ. Ν. 1, 49, ὑποτ. τύγγχαι Αἰσχ. χο. 14, ἐπ. τύγγχαι Ἰλ. η, 243, τύγγχη Σοφ. Οἰ. Κ. 482, ἐπ. τύγγχαι Ἰλ. λ, 116, μτγν. κατα-τετύγγχαι Μαξ. 577, εὐκτ. τύγγχοιμι Σοφ. Φιλ. 223, ἀπαρ. τυγγεῖν Πινδ. Π. 2, 92, μτχ. τυγγών Ἰλ. ν,

371, δ.ορ. θηλ. τυχοῖσα Πινδ. I. 8, 37, παρκ. τετύχηκα, μτχ. τετυχηκῶς ἀμτβ. Ιλ. ρ, 748, καὶ τέτευχα Κωμ. ἀποσπ. 44, ὑπερσ. ἰων. ἀμτβ. ἐτε- τεύχεε (=ἐτετυχήκει) Ηρ. 3, 14 ἴδε τίκτω.

Τύπ-τ-ω (πλήττω, κτυπῶ, πληγῶν) Πλατ. Γοργ. 476, παρατ. ἔ- τυπτον Ἴσοκ. 20, 4, μελ. μτγν. τύψω Ἰεροκλ. 200, ἀττ. τυπτήσω Πλατ. Γοργ. 527, ἀορ. ἔτυψα σπαν. Λυσ. ἀποσπ. 10, 2, καὶ ἐτύπησα (α) Ἀριστοτ. πολιτ. 2, 12, 13, παρκ. τέτυρα μτγν. Χοιροβ. εἰς Θεο- δοσ. σ. 564, 20, καὶ τετύπηκα Φιλοστρ. βί. σοφ. 588. Παθ. τύπτο- μαι, ἀπαρ. -εσθαι Αἰσχίν. 1, 139, μτχ. -όμενος Ξεν. Ἑλλ. 4, 2, 12, παρκ. μτγν. τετύπημαι Λουκ. Δημῶν. 16, π. ἀορ. α. μτγν. ἐτυπτήθην Σωπ. ῥητ. σ. 38, καὶ ἐτύφηθην Ζηνοβ. παροιμ. 2, 68, ὑποτ. τυφθῆ Γεωπ. 18, 17, ἀπαρ. τυφθῆναι Ἰεροκλ. 138, μτχ. τυφθεῖς Πλουτ. Γαλλ. 26, ἀορ. β. μτγν. ἐτύπην, μτχ. τυπεῖς Λουκ. π. διαβολ. 14. Μέσ. τύπτο- μαι Πλουτ. Ἀλεξ. 3, παρατ. ἐτύπτετο Λουκ. ἐτ. διαλ. 9, 2, ἀορ. ἐ- τυψάμην, ὄν. 15, μτχ. ἀνα-τυψάμενος Ἴωσ. ἀρχ. 17, 6, 7. Παρ. τυ- πτητέος Δημ.

Τύπ-τ-ω (ὡς ἀνωτ.), γ. πλ. -πτοῦσι Ιλ. λ, 561, παρατ. τύπτε, φ, 20, μελ. τύψω Κ. Σμ. 11, 209, ἀττ. τυπτήσω Ἀριστ. νεφ. 1444, ἀορ. ἔτυψα Ιλ. ν, 529, σπαν. ἀττ. Αἰσχ. Εὐμ. 156, τύψεν Ιλ. δ, 531, ἀπαρ. τύψαι Ηρ. 3, 29, μτχ. τύψας, 4, 70, ἀορ. β. ἔτυπον σπαν. Εὐρ. Ἴων 767, ἀπαρ. τυπεῖν Ἀχ. Τατ. 7, 15, μτχ. μετ' ἀναδιπλ. τετύποντες Καλλ. Ἄρτ. 61. Παθ. τύπτομαι Ἀριστ. ἰππ. 257, -εται Κωμ. ἀποσπ. 3, 235, ἀπαρ. -εσθαι Ἀριστ. νεφ. 1341, μτχ. -όμενος Εὐρ. Κύκλ. 645, παρατ. σπᾶν. ἐτυπτό- μην Ἀριστ. πλ. 1015, παρκ. ἀπαρ. τετύφθαι Ηρ. 3, 64, μτχ. τετυμμένος Ιλ. ν, 782, Αἰσχ. Ἐπτ. 888, π. ἀορ. β. ἐτόπην Ιλ. ω, 421, δ.ορ. ἐτόπαν Θεοκρ. 4, 53, εὐκτ. τυπεῖς Ιλ. ν, 288, μτχ. τυπεῖς, ο, 495, Αἰσχ. Πρ. 361, Ἀριστ. Αχ. 1194, π. μελ. ἀντί μέσ. τυπτήσομαι, νεφ. 1379. Μέσ. τύπτομαι Ηρ. 2, 61, ἀορ. ὑποτ. ἀπο-τύφονται, 2, 40. Ῥίζα τυπ- στυπ- τύπ-τ-ω, τύπ-ος, τυπή, τόμμα, τύμπ-ανον=lambour γαλλ. tur-à-mi = βλάπτω σανσκρ. στυπάζει=βροντᾷ, ψοφεῖ, ὠθεῖ Ησυχ. στύπ-ος=ὀ ψόφος τῆς βροντῆς ὡς.

Τυραννέω (βασιλεύω, δεσπόζω ὡς τύραννος) Θουκ. 1, 13, Ξεν. Κυρ. 1, 1, 1, καὶ -ννεύω, Ἑλλ. 4, 4, 6, παρατ. ἐτυράννου Θουκ. 2, 30, -ννευον Ηρ. 1, 23, Ἀριστ. ἀποσπ. 324, μελ. -ήσω Λουκ. ἀλεκτρ. 22, ἀορ. ἐτυράννησα Ξεν. Ἑλλ. 2, 2, 24, συνηθέστ. ἐτυράννευσα Θουκ. 6, 55, παρκ. τετυράννηκα μτγν. Πολυβ. 2, 59, ἀλλὰ τετυράννευκα Ἴσοκ. 8, 113, π. παρκ. μτγν. τετυράννηται Γρ. Ναζ. π. ἀορ. ἐτυραννήθην μτγν. Δ. Ἀλ. ἀρχ. 4, 82, ἀλλ' ἐτυραννεύθην Θουκ. 1, 18, π. μελ. μτγν. -νήθησομαι Σωπατ. ῥητ. σ. 335, μ. μελ. ἀντί παθ. τυραννήσομαι Δημ. 20, 161. Παρ. τυραννητέον Σολ. π. Δ. Αλαρ. Τούτου ἔφετ. εἶνε τυραννησεῖω καὶ τυραννιδῶ Σόλ. π. Δ. Αλαρ. 1, 2, 18, καὶ τυραννίδω Δημ. 17, 7 ἴδε κοιρανέω.

(α) Ἀντί τούτου οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν ἐπάταξα, ἔπαισα.

Τύφω (κάμνω πολὺν καπνόν, σκοτίζω, κρυφοκαίω), ὕποτ. τύφη Δημ. 37, 36. Παθ. τύφομαι, ἀπαρ. τύφουμαι Ἀριστοτ. μετεωρ. 2, 5, 6, παρ. τετύφομαι Πλατ. Ἴππ. μειζ. 290 καὶ ἐπι-τέθυμαι, μτχ. -ένος, Φαίδρ. 230.

Τύφω (ὡς ἀνωτ.) Ἡρ. 4, 196, προστ. τυφῆ Ἀριστ. σφ. 457, παρατ. ἔ-τυφον Σοφ. Ἄντ. 1009, ἀορ. θυφαί· τὸ ἐπικαῦσαι· ἀφ' οὗ τὸ τεθυμμένον· ἄλλοι τυφῶσαι, καθῆσαι Ἡσυλ. παρκ. τέτυφα Κωμ. ἀποσπ. 4, 566, π. παρκ. τεθυμμένος Αἰσχ. ἰκ. 186, π. μελ. ἐκ-τυφήσομαι Κωμ. ἀποσπ. 4, 220, π. ἀορ. ὑποτ. ἐπι-τυφῆ Ἀριστ. Λυσ. 221. ῥίζα θυφ-, τυφ-, τύφω, ἀορ. θυφαί (=θύπ-σαι), τυφ-ος, τυφών, τυφ-εδών, Τυμφρηστός, dhûp-a-jâ-mi =τύφ-ομαι σανσκρ.

Τωθάζω (μιμοῦμαι χλευαστικῶς, σκώπτω), μ. μελ. τωθάσομαι Πλατ. Ἴππ. μειζ. 290, ἀορ. μτγν. ἐτώθασα Ἴουλ. αὐτοκρ. σ. 159, ἀπαρ. τωθάσαι Ἀριστοτ. ῥήτ. 2, 4, 13.

Τωθάζω (ὡς ἀνωτ.), γ. πλ. τωθάζουσι Ἡρ. 2, 60, μτχ. δωρ. -άζουσα Θεοκρ. 16, 9, ἀορ. ὑποτ. τωθάσω Ἀριστ. σφ. 1362, ἀλλὰ μτχ. τωθάξαν-τες Τζέτζ. ἐπιστ. 38, σ. 32. ῥίζα πεποιημ. τωθ-, τωθ-ά-ζω, τωθ-ασμός, τωθ-αστής, τωθ-αστικός, τωθ-αστί.

Υ.

Υἔ-βάλλειν (ὑποβάλλειν). Ὡς βάλλω.

Υἔβριζω (εἶμαι ὑβριστής, αὐθάδης, πράττω βίαν, μετθ. ἀτιμάζω, ὑβριστικῶς τινι φέρομαι) Ξεν. Κυρ. 5, 2, 28, παρατ. ὑβρίζον Λυσ. 14, 26, μελ. ὑβριῶ, ἀπαρ. ὑβριεῖν Δημ. 21, 221, ἀλλ' ἐν-υβρίσειν Ἄππ. Μιθρ. 79, ἀορ. ὑβρισα Πλατ. συμπ. 222, παρκ. ὑβρικά Δημ. 21, 128, ὑπερσ. ὑβρίκειν, 3, 14, π. παρκ. ὑβρισμαί, μτχ. -σμένος Θουκ. 6, 57, π. ἀορ. ὑβρίσθην Ἰσαῖ. 12, 12, π. μελ. ὑβρισθήσομαι Δημ. 21, 222. Παρ. ὑβριστέος Δημ.

Υἔβριζω (ὡς ἀνωτ.) Οδ. σ. 381, δωρ. -ίσω Θεοκρ. 14, 9, προστ. ὑβριζε Αἰσχ. Πρ. 82, μτχ. -ίζων Ἰλ. λ. 695, μελ. μετθ. ἐν-υβριεῖς Ἀριστ. Θεσ. 719, ὑβρίσει Σοφ. Αἴ. 560, μ. μελ. ἀντί ἐνερ. ὑβριεῖται Ἀριστ. ἐκκλ. 666, ἀορ. ὑβρισα Σοφ. Ηλ. 613, ὑποτ. ἐν-υβρίσσης Ἄνθ. παραρτ. 235, μτχ. ἰων. κατ-υβρίσας Ἡρ. 1, 212, παρκ. ὑβρικά Ἄρις. Λυσ. 400, ὑπερσ. ὑβριστο ποιητ. π. Πλουτ. ἡθ. 993. Παρ. ὑβριστός Κωμ. ἀποσπ. 2, 347. ῥίζα ὑπ-, ὑπ-έρ, ὑπ-ατος (=ὑπ-ατος), ὑβ-ρις (=ὑπ-ρις), ὑβρ-ίζω sup-er=ὑπερθεν λατ. sup-erbus=ὑπερήφανος, ὑπερήνωρ ὡς.

Υγιάζω (ιατρῶω) Σ. Ἐμπ. σ. 726, δωρ. ὑγιάζομες Τίμ. Λοκρ. σ. 104, μελ. ὑγιάσω Ἀριστοτ. ἡθ. 3, 3, ἀορ. ὑγίασα, πολιτ. 3, 16. Παθ. ὑγιάζομαι, φουσ. ἀκρο. 5, 5, παρκ. ὑγιάσμαι Ἀμμων. σ. 107, π. ἀορ. ἡ-

γιασθην Πολυβ. 3, 70, 5. ῥίξα ὑγι-, ὑγ-, ὑγι-ής, ὑγι-ηρός=gesund γερμ. ὑγι-εια, μτγν. ὑγ-εια, ὑγι-αίνω=veg-eo ἢ vig-eo λατ. ὑγι-άζω, ug-gas =δυνατός σανσκρ. κοιν. γερός (=ὑγι-ερός) καὶ ξε-γερ-εύω=ἀναρρῶννομι.

Υγιαίνω (εἶμαι ὑγιής, γερός) Πλατ. Γοργ. 495, μελ. ὑγιανῶ Ξεν. ἀπομν. 3, 4, 9, ἀορ. ὑγιάνω, μτγ. -άνας Δημ. 54, 1, π. ἀορ ὑγιασθην Ἀριστοτ. ῥητ. 2, 19, π. μελ. ὑγιασθήσομαι Δ. Ἄλ. 9, 53, π. παρκ. ὑγιασμένος Ἀμμων. σ. 407. Παρ. ὑγιαντόν Ἀριστοτ.

Υγιαίνω (ὡς ἀνωτ.), μελ. ὑγιανῶ Ἰπποκρ. 6, 662, ἀορ. ἰων. ὑγιήνα, 5, 86, π. ἀορ. ὑγιάνθη, 5, 174, ὑγιασθην, 5, 678. ἴδε ὑγιαζώ.

Υδέω καὶ ὕδω (ἄδω, τραγουδῶ), ἰων. ὑδείομεν Καλλ. Ζεὺς 75. Παθ. ὑδέομαι, -ονται Ἀπολ. Ρ. 2, 530. ῥίξα φαδ-, ὑδ-, αὐδ-, ὕδ-ω, ὑδ-έω, ὕδ-ης, ἀεῖδ-ω (=α-φεῖδ-ω), ἀ-οιδ-ός, βοιωτ. ἀ-φυδ-ός, ψδ-ός, ψδ-ικός, ψδ-εῖον, ἀ-οιδ-ή, ψδή, ἄδω (=ἀ-φεῖδ-ω), ἄσ-μα, ἀ-ηδ-ών (=ἀ-φεῖδ-ών), ναῖ-ἀ-μί=λέγω σανσκρ. ἴδε ἄδω.

Υδραίνω (ὕγραίνω, βρέχω, σπένδω), ἀπαρ. ὑδραίνειν Εὐρ. Ι. Τ. 54, μ. ἀορ. μτγ. ὑδρανάμενος, Ηλ. 157, ὑδρηνάμενη Οδ. ρ, 48, παρά δὲ Λάκωσιν οὐδραίνει=περικαθαίρει Πσυχ. ῥίξα ὑδ-, ὕδ-ωρ = unda ποιητ. καὶ aqua πεζ λατ. γεν. ὕδ-ατος, ὕδατ-όω, ὕδ-ρία, ὕδρ-εύω, ὕδρ-αίνω, ἄν-υ-δρος, ὕδ-αρός, ὕδρωψ, und-ἀ-μί=ἐκρεῖν σανσκρ. οὐδ-ωρ=ὕδωρ βοιωτ. καὶ φῶδ-ωρ Πιν. Ηρακλ. καὶ ὕδ-ος =ὕδωρ δωρ. ὑφ-ύσσω (ὑφ-υδ-ίω).

Υλάσχω (ὕλακτέω), μόν. εὐκτ. ὑλάσχοι Αἰσχ. ἰκ. 877, καὶ ὑλάσσω μτγν. μτγ. ὑλάσσω Χαρίτ. 6, 4, ἀορ. μτγν. ὑλαξε Δ. Κασ. 63, 28, ὑ-ποτ. ὑλάξη Δ. Χρυσ. 9, 290. ἴδε ὑλάω.

Υλάω (ὕλακτέω) ἐπ. καὶ μόν. ὑλάει Ὀδ. υ, 15, -άουσι, π, 9, ἀπαρ. ὑλάειν Οππ. κυν. 1, 449, μτγ. -άων Ἀνθ. 6, 175, -άοντες Θεοκρ. 25, 70, παρατ. ὕλαον Οδ. π, 5. Μέσ. παρατ. ὑλάοντο, π, 162. Τούτου παρσχ. εἶνε ὑλακτέω ἴδ' ἐλολύζω.

Υπανιάνω (λυπῶ ὀλίγον), μόν. εὐκτ. παθ. ἐν. ἀνιῶντο 1195. ἴδ' ἀνιάνω.

Υπεικάθω (ἀποσύρομαι, ὑποχωρῶ, ἐνδίδω), εὐκτ. -άθοιμι Πλατ. ἀπολ. 32, καὶ ὑπ-εἰκῶ Θουκ. 1, 127, παρατ. ὑπείκων Ξεν. Ἀγησ. 11, 10, μελ. ὑπείξω Δημ. 15, 24, ἀορ. ὑπείζα, ἀν. 7, 7, 31. Παρ. ὑπεικτέον Πλατ.

Υπεικάθω (ὡς ἀνωτ.), εὐκτ. -άθοιμι Σοφ. Ηλ. 361, μτγ. ὑπεικαθέων Οππ. ἀλ. 5, 500, παρατ. ἢ ἀορ. 6. ὑπο-εἰκαθε Ορφ. Ἀργ. 709, καὶ ὑπ-εἰκῶ Σοφ. Ἀντ. 713, ἐπ. ἀπαρ. ὑπο-εἰκῶ Ἰλ. υ, 266, παρατ. ὑπό-εικον, π, 305, μελ. ὑπείξω Αἰσχ. Ἀγ. 1362, ὑποεἰξ- Ἰλ. δ, 62, καὶ μ. μελ. ἀντί ἐνερ. ὑπείξομαι, α, 294, ὑποεἰξομαι, ψ, 602, ἀορ. ὑπόεἰξα, ο, 227, μ. ἀορ. ὑποτ. ὑπείξομαι Ἀπολ. Ρ. 4, 408. ἴδε εἰκῶ.

Υπ-εἰκῶ ἴδε ὑπεικάθω.

Υπεμνήμουκε (εἶνε πάντα σκυφτός, βλέπει πάντοτε κατὰ γῆς) Ἰλ. χ, 491, παρκ. τοῦ ὑπημόω. ἴδε ἡμόω.

Υπερ-νηορέω, μόν. μτγ. ὑπερνηορέων (ὑπερόπτῆς, ἀλαζών, ὑβριστής),

ιλ. δ, 176, δωρ. υπερανορέων (ἄλλ. ὑπὲρ ἀνορέαν) Θεοκρ. 29, 19. Εἶνε σύνθ. ἐκ τῆς ὑπὲρ καὶ ἀνήρ=ναρα-ς σανσκρ. ἐξ οὗ ἀνδρ-ετος, ἀνδρ-εια, ἡνορ-εη, ὑπερ-ηνορ-εη, ὑπερ-ηνορ-εω, ἀγ-ἡνωρ, ἀνθρ-ωπος.

Υπ-ισχ-νέ-ομαι (κρατῶ ἑμαυτὸν ὑποκάτω, ἀναλαμβάνω, ὑπόσχομαι βαρβ.) Θεοκ. 1, 129, παρατ. ὑπισχνεῖτο Ἴσοκ. 5, 63, πλ. -χνούντο Ξεν. Ἑλλ. 2, 3, 13, μελ. ὑποσχῆσομαι Δημ. 19, 324, παρκ. ὑπέσχημαι Ξεν. οἰκ. 3, 1, μτχ. -νόμενος Δημ. 22, 18, ἀλλὰ μτγν. παθ. ὑπέσχημένα Ἀππ. ἐμφ. πόλ. 2, 102, ὑπερσ. ὑπέσχητο Δημ. 23, 167, μ. ἀορ. 6. ὑπέσχομην Θεοκ. 6, 46.

Υπ-ισχνέομαι (ὡς ἀνωτ.), σπαν. ποιητ. καὶ ὑπίσχ-ομαι, ποιητ. ὑπίσχηται Ἰλ. ψ, 209, Αἰσχ. Εὐμ. 804, Ἀριστ. ἀποσπ. 516, προστ. ὑπίσχου, σφ. 750, μτχ. ἰων. ὑπίσχνεμένος Ηρ. 2, 152, παρατ. ὑπίσχνετο 9, 109, ὑπίσχοντο, 7, 168, μ. ἀορ. 6. ὑπέσχομην Ἰλ. ν, 366, ὑπέσχεο, ο, 84, ὑποτ. ὑπόσχηται Ἀριστ. θεσ. 344, μτχ. -όμενος, πλ. 865. Ἐνερ. δ' εὐρίσκειται παρὰ μτγν. μόν. ἐν. μτχ. ὑπίσχνων Αἰσωπ. 205 (Halm). Ἔδε ἔχω.

Υπνέω· ἴδε ὑπνώω.

Υπνώω (ὑπνώττω, κοιμῶμαι, σπαν. κοιμίζω) Ἀριστοτ. π. ὑπν. 1, 3, Λουκ. ὠκυπ. 107, μελ. ὑπνώσω Γεωπ. 18, 14, ἀορ. ὑπνώσα Πλουτ. Ἀλεξ. 76, ἀπαρ. -ῶσαι Πολυβ. 3, 84, παρκ. ὑπνώκα, ἀπαρ. -ωκένας Πλουτ. ἡθ. 236. Παθ. ὑπνοῦται, ἡθ. 383, μ. μελ. ἀμτβ. ὑπνωσομένη Ἰωσ. ἀρχ. 5, 9, 3. Ἀλλὰ καὶ ὑπνώσσω ἡ-ττω, μτχ. -σοντες Ἀριστοτ. μορ. Ζ. 2, 14, -ττοντα Πλατ. πολ. 534, καὶ ὑπνέω, μτχ. ὑπνοῦντα Αἰσωπ. 346 (Halm.), καὶ -νοῦντες Π. Δ. Βασιλ. Α. 26, 12. Παρ. ὑπνητικός Ἀθην. ὑπνωτικός Θεοφρ.

Υπνόω (ὡς ἀνωτ.), καὶ ἐπ. ὑπνώεις Ἀνθ. 11, 25, μτχ. -ώοντας Ἰλ. ω, 344, δωρ. ἀπαρ. ὑπνῶν. Ἀριστ. Λυσ. 143, παρατ. θαμ. ὑπνώεσκον Κ. Σμ. 8, 503, ὑπνώεσκον, 10, 191, μελ. μεταγν. ὑπνώσω Χρ. Σιδ. 7, 45, ἀορ. ὑποτ. ὑπνώσση Εὐρ. Κυκλ. 454, ἀπαρ. ἰων. κατ-υπνώσαι Ηρ. 7, 16, μτχ. -ώσας Ἀνθ. 7, 305, δωρ. -ώσας Καλλ. ἐπιγρ. 73, π. παρκ. μετοχ. ὑπνωμένος Ηρ. 1, 11, κατ-, 7, 14. Ῥίζα φυπ-, συπ-, ὑπ-, ὑπ-νος=som-nus (ἀντὶ sop-nus) λατ. =snar-nas σανσκρ. ὑπν-έω, ὑπν-ώω = sop-io λατ. ὑπν-ώττω.

Υπνώσσω καὶ -ττω ἴδε ὑπνώω.

Υπνώω· ἴδε ὑπνώω.

Υπο-γλαύσσω (ὑποβλέπω, ὑπολάμπω), μόν. μτχ. ὑπογλαύσσω Καλ. Ἀρτ. 54, παρατ. ὑπογλαύσεσκε Μόσχ. 1, 86· ἴδε γλαυκίω.

Υπο-κορ-ίζομαι (ὀμιλῶ ὡς μικρὸν παιδί, χαϊδευτικά, σκωπτικῶς μιμοῦμαι) Πλατ. πολ. 400, ἀορ. εὐκτ. ὑποκορίζαιτο Ἀριστείδ. 1, σ. 493, μτχ. -σάμενος Χαρίτ. 3, 7.

Υπο-κορ-ίζομαι (ὡς ἀνωτ.), ἰων. ὑπο-κουρίζομαι Πινδ. Π. 3, 49, παρατ. ὑπ-εκορίζετο Ἀριστ. πλ. 1011· ἴδε κοιρανέω.

Ὑπό-κρίνομαι (ἀποκρίνομαι, ἐξηγῶ, ἐρμηνεύω, παρασταίνω ὡς ὑποκριτῆς θεάτρου) Ξεν. ἀπομν. 4, 3, 4, παρατ. ὑπ-εκρινόμεν Ἀριστοτ. ῥήτ. 3, 1, 3, μελ. -νοῦμαι Λουκ. π. ὄρχησ. 66, ἀορ. ὑπ-εκρινάμεν Δημ. 19, 246, π. παρκ. ἀντί μέσ. ὑποκέρκεται Δημ. 19, 246, ἀορ. ὑπεκρίθην Κτησ. Περσ. 29, 41, Πολυβ. 5, 25.

Ὑπο-κρίνομαι (ὡς ἀνωτ.), Πλ. η, 407, παρατ. ὑπ-εκρινόμεν Ηρ. 3, 31, ἀορ. ὑπ-εκρινάμεν, εὐκτ. -κρίναιτο Οδ. ο, 170, ἀπαρ. ὑπο-κρίνασθαι Ηρ. 9, 16 ἴδε κρίνω.

Ὑπο-τέμνω ἴδε τέμνω.

Ὑπο-τοπέω (ὑπονοῶ, εἰκάζω, ὑποπτεύω), σπάν. ἐνερ. παρατ. ὑπετόπει Δ. Κασ. 57, 3, ἀορ. ἀπαρ. ὑποτοπήσαι Θουκ. 3, 24, μτχ. -ήσας, 4, 20, παρκ. ὑπο-τετόπηκε Δ. Κασ. 42. Μέσ. ἀποθ. ὑποτοπούμαι, ὑποτ. ὑποτοπῆται Ἀριστ. θεσ. 496, παρατ. ὑπετοπούμεν Λυσ. 9, 4, π. ἀορ. μετθ. μτχ. ὑποτοπιθέντες Δ. Ἀλ. 4, 81.

Ὑπτιάζω (ὑπτιος κείμει, ἀμελῶ), ὑποτ. ὑπτιάησιν Ἀρατ. 795, μτχ. ὑπτιώσα Ἀρατ. 789. Ῥίζα ὑπ-, ὑπ-ὸ = sub λατ. ὑπ-τ-ιος, ὑπτ-ιάζω = sup-ino λατ.

Ὑστερέω (εἶμαι ἢ ἔρχομαι ὕστερος) Πλατ. Γοργ. 447, μελ. μτγν. -ήσω Π. Δ. Ψαλτ. 22, 4, ἀορ. ὑστέρησα Θουκ. 4, 134, παρκ. ὑστέρηκα Δ. Σικ. 15, 47, Ν. Δ. Ἐβρ. 4, 4, ὑπερσ. ὑστερῆκει Θουκ. 3, 31, π. ἀορ. μτγν. ὑστερῆθην Ν. Δ. Κορ. Β. 41, 8, μ. μελ. ὑστερῆσομαι (ἄλλ. ἔστερ-) Εὐρ. Ι. Α. 1203. Ῥίζα ὕσ-, ὕσ-τερος = ul-ta-ras σανσκρ. ὕστερ-έω. Κατ' ἄλλ. ἐκ ρίζ. ὑπ- (ὑπό), ὕσ-τερος (= ὑπ-τερος), ὕστερ-έω.

Ὑφ-αίνω (ὡς καί παρ' ἡμῖν, μετθ. πλέκω μηχανῶμαι) Πλατ. Λυσ. 208, παρατ. ὑφαίνων, Κριτί. 416, ἀορ. ὑφήνα, ἀπαρ. -ῆναι, Ἴππ. ἐλ. 398, παρκ. μτγν. συν-ὑφαγκα Δ. Ἀλ. σ. λέξ. 18, π. παρκ. ὑφασμαι Λουκ. Ἰστ. ἀλ. 1, 18, παρ- Ξεν. Κυρ. 5, 4, 48, π. ἀορ. ὑφάνθην Πλατ. Τιμ. 72, μ. ἀορ. ἀπαρ. ὑφ-ήνασθαι Ξεν. ἀπομν. 3, 41, 7, μτχ. -άμενος, ἀπομν. 3, 41, 6, μτγν. ἐξ-υφάναμ- Θεμιστ. 21, 251. Παρ. ὑφαντός Θουκ.

Ὑφ-αίν-ω (ὡς ἀνωτ.) Οδ. ο, 517, καί ἐπ. ὑφάω, γ. πλ. ὑφῶσι (= ὑφῶσι) Οδ. η, 105, παρατατ. ὑφαίνων Πλ. ζ, 487, ὑφαίνεσκον Οδ. τ, 149, μελ. ὑφανῶ Ἀριστ. ἐκκλ. 654, ἀορ. ὑφήνα Εὐρ. Ι. Τ. 817, μεταγν. -ανα Ἀνθ. 6, 265, ὑποτ. -ήνω Οδ. ν, 303, ἀπαρ. -ῆναι Ἀριστ. Λυσ. 586, μετοχ. -ήνας Οδ. δ, 739, π. παρκ. ὑφασμαι Κωμ. ἀποσπ. 3, 52. Μέσ. μετθ. ὑφαίνομαι Σοφ. ἀποσπ. 604, ἀορ. ὑφηνάμεν Ἀνθ. 6, 287. Ῥίζα ὑφ-, ὑφ-ή, ὑφ-άω, ὑφ-αίνω, ὑ-μήν (= ὑφ-μήν) ιγνα-νάbhι- = νήειν σανσκρ.

Ὑφάω ἴδε ὑφαίνω.

Ὑῶ (βρέγω) Ξεν. Ἑλλ. 4, 4, 16, μελ. μτγν. ὕσω Αἰλ. Ι. Ζ. 7, 8, ἀορ. ὕσα Ἀριστοτ. Ι. Ζ. 4, 4, 22, Θεοφρ. αἰτ. φυτ. 4, 14, 3, π. παρκ.

ἔσμαι, μτχ. ἐφ-υσμένος Ξεν. κυν. 9, 5, π. ἀορ. ὕσθην Θεοφρ. I. Φ. 8, 11, 4, π. μελ. ὕσθῆσται μτγν. Θεμιστ. παραφρ. 2, 8.

Ἦω (ὡς ἀνωτ.) Ησ. ἔρ. 550, παρατ. ὕον Ιλ. μ, 25, μελ. ὕσω Ἄριστ. νεφ. 1116, ἀορ. ὕσα Πινδ. O. 7, 50. Παθ. ὕομαι Ηρ. 2, 13, π. ἀορ. ὕσθην, μτχ. ὕσθεις Ηρ. 3, 10, μ. μελ. ἀντί παθ. ὕσεται 2, 14. Ῥίζα ὕ-, ὕ-ει, ὕ-ετός, ὕφ-ῶω. Τούτῳ συγγεν. εἶνε τὸ ὕδραϊνω.

Φ.

Φαγεῖν· ἔδ' ἐσθίω.

φαέθω (ἀκτινοβολῶ), μτχ. φαέθων Ιλ. λ, 735, Σοφ. Ηλ. 824, θηλυκ. φαέθουσα Οδ. μ, 132. Ῥίζα φαF-, φά-ε, φαῦ-ος καὶ φά-ος (=φάF-ος), φῶς, φαῦ-σκω, φῶ-σκω, ὑπό-φau-σις, φα-έω (=φαF-έθω), φα-έθων, φα-εῖνω, φα-εῖνός, fan-illa=θερμοσποδία λατ. φανός, φαίδει=ὄψει, φαίδιμος, φαιδ-ρός, φαιδρ-ῶνω. Τούτῳ συγγεν. εἶνε τὸ φέγγω.

Φαιδρῶνω (φαιδρόν, λαμπρόν, καθαρὸν κάμνω, καλλωπίζω) ὁμαλ. πα-ρατ. θαμ. φαιδρῶνεσκε Ἄπολ. P. 4, 669, κτλ. ἔδε φαέθω.

Φαίρω (φανερῶνω, δεικνύω, ἐκδηλῶ) Ξεν. Κυρ. 6, 4, 13, παρχ. ἔ-φαινον Ἑλλ. 6, 5, 10, μελ. φανῶ Πλατ. νόμ. 745, ἀορ. ἔφρηνα Ἴσοκ. 17, 42, παρχ. α. πέφαργκα Ψευδο-Καλλισθ. 2, 10, ἀπο- Δειναρχ. 1, 15, παρχ. β. σπάν. πέφρηνα Δημ. 3, 22, ἀνα- Ξεν. Ἑλλ. 3, 5, 12, ὕ-περσ. ἐπεφρήνεις Δ. Κασ. 49, 10, παρχ. πέφασμαι Πλατ. σοφ. 231, π. ἀορ. α. σπαν. ἐφάνθηεν Ξεν. Ἑλλ. 6, 4, 11, ἀπο- Λυσ. 19, 41, π. ἀορ. β. ἀντί μέσ. ἐφάνην Ἀντιφ. 5, 27, Θουκ. 5, 68, π. μελ. φανήσομαι, 4, 27. Μέσ. φαίνομαι Ἀντιφ. 5, 22, μετβ. Ξεν. ἀπομν. 4, 4, 6, πα-ρατ. ἐφαίνετο Ἀντιφ. 5, 24, μελ. φανοῦμαι ἀμτβ. Θουκ. 1, 22, Ξεν. Κυρ. 4, 1, 4, ἀορ. α. ἀπ-εφηνάμην Ξεν. οἰκ. 2, 5, Πλατ. νόμ. 776, ἀορ. β. (ἐφανόμην), δούκ. φανῆσθον, Ἐρουζ. 399.

Φαίνω (ὡς ἀνωτ.), φαίνει Αἰσχ. χο. 326, ἐπ. φαεῖνω ἀμεταβ. Οδ. μ, 385, μετβ. Νικ. θηρ. 390, εὐκτ. φαεῖνοι Ἄπολ. P. 3, 728, προστ. φαεῖ-νε Οδ. μ, 385, ἀπαρ. φαίνειν Ηρ. 3, 75, ἐπ. -νέμεν Οδ. θ, 237, μετοχ. φαίνων Ιλ. β, 353, παρατ. ἔφαινον Οδ. ζ, 25, δι-έφαινεν Ηρ. 8, 83, φαῖ-νε Οδ. σ, 67, μελ. φανῶ Αἰσχ. χο. 815, ἰων. ἀπο-φανέω Ἰπποκρ. 7, 542, εὐκτ. φανοῖην (=φανοῖμι) Σοφ. Αἴ. 313, ἀπαρ. φανήσανε Ἀρχιμ. π. ἀριθ. ψαμμ. σ. 331, ἀορ. α. ἔφηνεν Δ. β, 318, δωρ. δι-έφανε Πινδ. Π. 4, 44, πλ. δι-έφαναν, Ν. 4, 68, προστ. παράφηνον Ἄριστ. βατρ. 1363, ἀπαρ. φῆναι Οδ. γ, 173, Ηρ. 1, 95, μτχ. φήνας Ἄριστ. Ἀχ. 542, ἀορ. β. ἔφα-νον Ιλ. λ, 64, θαμ. φάνεσκεν Οδ. λ, 587, παρχ. β. ἀμτβ. πέφρηνα Αἰσχ. Πρ. 111, δωρ. ἐκ-πέφανα Σωφρ. 75, π. παρχ. πέφασμαι (παρ' Ὀμ. παθ. παρὰ δὲ τραγ. σπαν. παθ. ἀλλὰ μέσ.) Σοφ. Οἰ. Κ. 1543, -ανται Ιλ. β, 422, Αἰσχ. Ἀγ. 374, μτχ. πεφασμένος Σόλ. 13, 71, ὕπερσ. ἐπέφαντο Ησ.

ἀσπ. 166, παθ. ἄορ. και μέσ. ἐφάνθην Αἰσχ. Περσ. 23, Σοφ. Οἱ. τ. 525, φάνθη Εὐρ. Ηρ. μ. 804, ἐξ-εφάνθη Ἰλ. δ. 468, φάνθη, ρ, 650, γ. πλ. φάνθη, α, 200, π. ἄορ. β. ἀντί μέσ. ἐφάνη, ο, 275, Αἰσχ. Εὐμ. 320, Ἄριστ. Ἰππ. 790, φάνη Πινδ. Ο. 9, 96, Ἰλ. η, 104, φάνημεν Οδ. ι, 466, γ. πλ. ἐκ-ἐφανεν Ἰλ. π, 299 και φάνεν Οδ. σ, 67, ὑποτ. φανῆ Ηρ. 3, 27, ἐπ. -ῆη Ἰλ. τ, 375, εὐκτ. -εῖην Ησ. ἔρ. 680, φανέμεν Αἰσχ. Περσ. 786, -εῖεν πεζ. Ἰσοκ. 12, 99, ἀπαρ. -ῆναι Αἰσχ. χο. 143, και φανήμεναι Ἰλ. ι, 240, π. μελ. φανήσομαι Σοφ. Τρ. 666. Μέσ. φαίνομαι Οδ. η, 201, ἐπ. φαίνομαι Καλλ. Ἄπολ. 9, παρατ. ἐφαίνετο Ηρ. 8, 10, θαμ. φαίνεσκειτο Οδ. ν, 194, μελ. φανοῦμαι Ἰων. -έομαι Ηρ. 3, 35, ἀπαρ. φανεσθαί Οδ. μ, 230, ἄορ. μεθ. σπαν. ἐφηνάμην ἀπ-εφῆνασ Ηρ. 7, 52, δωρ. ἀν-εφάνατο Πινδ. Ι. 4, 89, ἀπαρ. φήνασθαι Σοφ. Φιλ. 944, ἄοριστ. β. μόν. φάνευ Τέλης π. Στοβ. 108, 83. Παρ. ἄ-φαντος Ἰλ. ζ, 60. Τούτου παρασχ. εἶνε φάω, ὑποτ. προ-φάησι Μαξιμ. ἀυσπίε. 280, εὐκτ. φάοι, 22, μετχ. φάουσαι Ἄρατ. 607, παρατ. ἦ ἄορ. φάε Οδ. ξ, 502, παρκ. πέφαται Περικτ. π. Στοβ. 85, 19, μελ. πεφήσεται Ἰλ. ρ, 155. ῥίζα φαν-, φαίνω (=φανίω), ἐ-φάνην, φαν-ερός, φαν-ή, φά-σις (= φάν-σις), φά-σμα (=φάν-σμα), fen-estra =θυρίς, ὁπῆ λατ. φαν-τ-άζομαι, φαντ-ασία, φάντ-ασμα.

Φαντάζομαι (παρουσιάζομαι ὑπὸ μορφῆν τινά εἰς τινά, ὁμοιάζω, φαίνομαι, νομίζω) Πλατ. πολ. 572, παρατ. ἐφανταζόμεν Ηρ. 4, 124, μελ. φαντασθήσομαι, συμπ. 211, π. ἄορ. ἐφαντάσθην Δ. Κασ. 65, 8, εὐκτ. -σθεῖη Ἄριστοτ. θαυμ. ἀκουσμ. 1, 9, 3, μετχ. -θέντα Πλατ. Φιλ. 38. Παρ. φανταστός Ἄριστοτ. ἴδε φαίνω.

Φαρμάσσω (βάπτω, στομῶ, σκληρώνω), μετχ. -άσων Οδ. ι, 393, ἄορ. κατ-εφάρμαζας Ηρ. 2, 181, ἀπαρ. φαρμάζαι=ὀξύναι βάψαι Ησυχ. Μέσ. ἀπαρ. φαρμάσσεσθαι Ἄπολ. Ρ. 3, 858, παρκ. πεφάρμαχθε Ἄριστ. θεσ. 534, μετχ. πεφάρμαγμένοι Πλουτ. ἡβ. 681. ῥίζα φαρ-, φερ-, φέρ-ω, φορ-θή, φάρ-μα-κον, φαρμάσσω (=φαρμακ-ίω) κατ' ἄλλ. ρίζ. φυρ-, φύρ-ω, φύρ-ασμα, φαρ-μά-κιον, φορ-ύνω, φορύσσω.

Φά-σκ-ω (λέγω, διύσχυρίζομαι, ὑπισχυνοῦμαι, νομίζω) Ἰσαῖ. 6, 16, παρατ. ἐφασκον Πλατ. νόμ. 901, πλ. σπαν. ἐφάσκετε Δυσ. 8, 5, ἐφασκον Δημ. 69, 72. Παθ. μετγν. ἀπαρ. κατα-φάσκεσθαι Εὐστ. ἐρ. 114, 68.

Φά-σκ-ω (ὡς ἀνωτ.) Βαβρ. 22, 14, ὑποτ. φάσκω Αἰσχ. χο. 93, εὐκτ. φάσκοιμι Σοφ. Αἴ. 1037, προστακτ. φάσκε Εὐρ. Ἐλ. 1077, ἀπαρ. φάσκειν Σοφ. Οἱ. τ. 462, μετχ. φάσκων, Ηλ. 319, παρατ. ἐφασκον Ἰλ. ν, 100, -κες τ, 297, -κε Οδ. ν, 173, φάσκ', ω, 75, ῥατκ' Κωμ. ἀποσπ. 2, 166, πλ. ἐφάσκετε Οδ. χ, 35, ἐφασκον Ἄριστ. ἐκκλ. 194, π. παρατ. ἐφάσκετο Σοφ. Φιλ. 114. ἴδε φημί.

Φατ-ίζω (διαδίδω φήμην, ὀνομάζω, λέγω), ποιητ. και Ἰων. πεζ. Στοβ. 65, 17, μελ. δωρ. φατίζω Παρμεν. 119, ἄορ. ἐφάτισα Ηρ. 5, 58, εὐκτικ. -ίσαιμι Σοφ. Αἴ. 715, μετοχ. -ίσας Εὐρ. Ι. Α. 135, π. παρκ. πεφάτισμαι Ἄπολ. Ρ. 4, 656, π. ἄορ. φατισθεῖσα Εὐρ. Ι. Α. 936. Μέσ. φατίζεται Ἄπολ. Ρ. 1, 24. Παρ. φάτις ἴδε φημί.

Φάυσκω (δεικνύω, φέγγω), και φάωσκω, μόν. ἐν συνθ. μετχ. δια-φάωσκουσα Ηρ. 3, 86, και ἐπ. πιφάυσκω Αἰσχ. Εὐμ. 620, πιφάυσκει Ἄρατ.

411, άπαρ. πιφάυσκειν Ομ. ύμν. Έρμ. 540, έπ. πιφάυσκεμεν Οδ. λ, 442, μτχ. πιφάυσκων Αίσχ. Περ. 664, και πιφάσκων Nov. 18, 34, παρ. πιφάυσκον Οδ. μ, 165, πιφάυσκεν Ιλ. κ, 478, πιφάυσκον, κ, 202, και πιφάυσκε Χρ. Σιβ. 1, 6, άορ. δι-έφάυσε Π. Δ. Γενεσ. 44, 3. Μέσ. πιφάυσκομαι Οδ. φ, 305, και πιφάυσκεαι (άλλ. πιφάυσκεαι) Ησ. θε. 655, πιφάυσκεαι Ιλ. π, 12, πιφάυσκεται, ο, 97, προστ. πιφάυσκεο, φ, 333, μετοχ. πιφάυσόμενος Οδ. β, 162, παρ. πιφάυσκετο Άπολ. Ρ. 3, 606. Ίδε φαίθω.

Φάω (φαίνω). Ίδε φαίνω.

Φέδομαι (φοδοῦμαι, φεύγω) άποθ. ύποτ. φέδωμαι Ιλ. λ, 404, φεδώμεθα, ε, 232, άπαρ. φέβεσθαι, θ, 107, παρ. έφέβοντο Οδ. χ, 299, φέβοντο Ιλ. λ, 121. Ίδε φοβέω.

Φείδομαι (προφυλάττω, ψηφῶ, λυποῦμαι, φειδωλεύομαι) άποθ. μέσ. μτχ. όμενος Θουκ. 3, 74, παρ. έφειδόμην Ξεν. Άγησ. 7, 1, μελ. φείσομαι Ξεν. Έλλ. 7, 1, 14, άορ. έφεισάμην Άνδοκ. 1, 11, π. παρ. άπαρ. πεφείσθαι Λουκ. π. όρχησ. 76, μτχ. πεφεισμένοις, Ίστ. 59, και ένερ. Δ. Κασ. 618, 83. Παρ. φειστέον Ίσοκ.

Φείδομαι (ώς άνωτ.) άποθ. μέσ. Άνακρ. 401, Εϋρ. Ηρ. μ. 1146, φειδόμεσ'α Άριστ. Άχ. 319, προστ. φείδου Σοφ. ΑΓ. 115, Ιων. φείδεο Οδ. χ, 54, φείδου Θεοκρ. 8, 63, μτχ. όμενος Ιλ. ε, 202, παρ. φείδοντο Σοφ. Ηλ. 716, μελ. φείσομαι Άριστ. Άχ. 312, έπ. πεφιδήσομαι Ιλ. ο, 215, άορ. έφεισάμην Σόλ. 32, Αίσχ. Έπτ. 412, φείσατο Ιλ. ω, 236, ύποτ. φείση Σοφ. Φιλ. 749, άπαρ. -σασθαι Πινδ. Ν. 9, 20, μτχ. -σάμενος Άριστ. πλ. 556, άορ. β. φείδοντο Άνθ. 15, 25, έπ. μετ' άναδιπλ. εϋκτ. πεφιδόμην Οδ. ι, 277, πεφιδόιτο Ιλ. υ, 464, άπαρ. πεφιδέσθαι, φ, 101, π. παρ. έπ. μτγν. πεφιδημένοις Nov. 11, 417. έπίρ. πεφεισμένως Ίπποκρ. 5, 464. Ρίζα φιδ-, φιδ-ομαι και φειδ-ομαι, μελ. πε-φιδ-ήσομαι, φειδ-ώ, φειδ-ωλός.

Φέν-ω. Ίδε πέφνον.

Φέρ-β-ω (βόσσω, τρέφω), μόν. παρ. έφερβον Πλατ. Κριτί. 115, Φιλοστρ. Άπολ. 3, 20.

Φέρ-β-ω (ώς άνωτ.), φέρβει Όμ. ύμν. 30, 2, προστ. φέρβε Καλλ. Δημ. 135, άπαρ. φέρβειν Εϋρ. Ίππ. 75, έπ. φερβέμεν Ησ. έρ. 377, παρ. έφερβον Εϋρ. Ορ. 869, φέρβον Θεοκρ. 7, 80, ύπερσ. έπεφόρβει Όμ. ύμν. Έρμ. 105. Μέσ. φέρβομαι Πινδ. Π. 5, 110, και παθ. Όμ. ύμν. 30, 4, μτχ. άποφερβόμενος Εϋρ. Μηδ. 827. Ίδε φαρμάσσω.

Φέρ-ω (φορῶ, έχω τι έπάνω μου, βαστάζω, ύποφέρω, φέρνω, σύρω, προσφέρω, προτείνω, παράγω) Θουκ. 6, 16, παρ. έφερον Ίσοκ. 9, 54, μελ. οίσω Πλατ. πολ. 477, άορ. α. ήνεγκα Ίσοκ. 15, 5, -κας Δημ. 19, 250, -κε συχνά, δυϊκ. δι-ήνεγκάτην Πλατ. νόμ. 723, ήνεγκαμεν Δημ. 49, 40, ήνεγκατε, 44, 43, -καν Ίσαϊ. 11, 18, ύποτ. ένέγκω Ξεν. συμπ. 4, 7, -πτε Ίσαϊ. 8, 4, -ωσι Πλατ. νόμ. 946, εϋκτ. ένέγκαιμι Πλατ. Κριτί. 43, ένέγκαι Ξεν. συμπ. 2, 3, ύπ-ενέγκαμεν, άπομν. 4, 3, 9,

εἰς-ἐνέγκαιεν Δημ. 14, 25, προστ. ἀπ-ἐνεγκάν μτγν. Λουκ. νεκρ. διαλ. 1, 4, προσ-ἐνεγκε Λουκ. ἐναλ. διαλ. 4, 2, ἐνεγκάτω Πλατ. Φαιδ. 116, πλ. ἐνέγκατε Λουκ. δις κατ. 32, ἀν- Δημ. 20, 118, ἀπαρ. ἐνέγκαι Ἀριστοτ. οἰκ. 2, 26, μτγ. ἐνέγκας, οἰκ. 2, 26, Πλουτ. ἡθ. 233, δι-Ξεν. ἀπομν. 3, 6, 18, ἀορ. 6. σπάν. δι-ἡνεγκον Ἴσοκ. 18, 59, (ὑποτ. ὡς καὶ ἡ τοῦ ἀορ. α.), εὐκτ. μετ-ἐνεγκοῖς Ξεν. Κυρ. 1, 6, 39, ἐνέγκοι Πλατ. πολ. 330, ἐπ-ἐνεγκοῦμεν Ἴσοκ. 12, 38, δι-ἐνεγκοῖεν Ξεν. ἀπομν. 3, 3, 14, προστ. ἐνεγκε, ἀπομν. 3, 6, 9, ἀπαρ. ἐνεγκεῖν Θουκ. 7, 56, μτγ. ἐνεγκῶν Δημ. 6, 28, παρκ. ἐνήνοχα Ἴσοκ. 6, 60, π. παρκ. ἐνήνεγμαι, -εῖται, -εται Πλατ. πολ. 584, σπαν. μτγν. (οἴσμαι) προ-οἶσαι Λουκ. Παρασ. 2, ὑπερσ. προ-ἐνήνεκτο Ξεν. Ἑλλ. 4, 3, 10, π. ἀορ. ἡνεχθην, ἀν. 4, 7, 12, π. μελ. ἐνεχθήσομαι Ἀριστοτ. θαυμ. ἀκουσμ. 3, 5, 18, ἐπ- Θουκ. 7, 56, κατ- Ἴσοκ. 13, 19, καὶ οἰσθήσομαι Ἀριστοτ. προβλ. 16, 3, μ. μελ. ἀντί παθ. οἴσομαι Ξεν. οἰκ. 18, 6. Μέσ. φερόμαι Θουκ. 1, 69, παρατ. ἐφερόμην Ξεν. ἀν. 7, 4, 3, μελ. οἴσομαι Θουκ. 2, 11, π. παρακ. ἀντί μέσ. μτγ. εἰς-ἐνηνεγμένη Δημ. 27, 4, ἀορ. α. ἡνεγκάμην Πλατ. πολ. 406, ἡνέγκω Ξεν. οἰκ. 7, 13, ἡνέγκατο Πλατ. Τιμ. 21, ἡνεγκάμεθα, Ἴων 530, ἡνέγκαντο Πλουτ. ἡθ. 407, ὑποτ. εἰς-ἐνεγκώμην Δημ. 19, 220, εὐκτ. ἐνέγκατο Λουκ. νεκρ. διαλ. 12, 2, εἰς-ἐνεγκάμεθα Δημ. 10, 36, προστ. ἀπ-ἐνεγκαι Λουκ. Ἰκαρ. 20, ἀπαρ. ἐνέγκασθαι Ἀππ. ἐμφ. πολ. 2, 11, καὶ οἴσεσθαι Ἀψιν. ῥητ. σ. 482, ἀπ- Ἴσοκ. 6, 74, μτγ. ἐνεγκάμενος Αἰσχίν. 1, 131, ἀορ. 6. (ἡνεγκόμην), εὐκτ. προσ-ἐνεγκοῖτο Θεοφρ. I. Φ. 8, 4, 5, ἀπαρ. προσ-ἐνεγκέσθαι Γαλήν. 15, 204. Παρ. οἰστός Θουκ. -τέος Ἀριστοτ. συμπερι-ενεκτέον Στοβ.

Φέρ-ω (ὡς ἀνωτ.) ἰλ. φ, 458, 6. ἐν φέρησι (ἐκ β. φέρημι) Οδ. τ, 111, δωρ. γ. πλ. φέροντι Πινδ. Π. 10, 70, ὑποτ. ἐπ. φέρησι Οδ. κ, 507, προσ. 6. πλ. φέρτε (=φέρτε) ἰλ. ι, 171, ἀπαρ. φερέμεν Ησ. ἔρ. 213 καὶ ἀμφέρειν Αἰσχ. χρ. 841, δωρ. μτγ. φέροισα Πινδ. Π. 3, 15, παρατ. ἔφερον ἰλ. ρ, 458, φέρον, γ, 245, θαμ. φέρεσκον Οδ. ι, 429, -σκον, κ, 108, μελ. οἴσω ἰλ. η, 82, δωρ οἴσω Θεοφρ. 3, 15, ἀπ-οἴσω Ἀριστ. Ἀχ. 779, α. πλ. οἴσευμες Θεοφρ. 15, 133, ἀπαρ. οἴσειν Πινδ. Π. 4, 102, ἐπ. οἴσεμναι ἰλ. γ, 120, -ίμεν Οδ. γ, 429, ἀορ. α. ἡνεγκα Σοφ. Ηλ. 13, ἡνεγκαν Κ. Σμ. 6, 595, ἰων. ἐνεῖκα (ἀλλ. ἐνεῖκα) Ορφ. Ἀργ. 312, ἀν- Οδ. λ, 625, ἀπ-ἐνεικας ἰλ. ξ, 255, ἡνεικεν Οδ. σ, 300, ἐνεῖκε Πινδ. Ο. 2, 79, ἐνεῖκαμεν Οδ. ω, 43, ἐνεικαν, δ, 784, ἡνεικ- Ηρ. 3, 30, ὑποτ. ἐνεῖκω ἰλ. ζ, 258, ἐνεῖκη Οδ. 6, 329, εὐκτ. ἐνεῖκει ἰλ. σ, 147, συν-ἐνεῖκαιεν, 7, 152, μτγν. οἴσαιμι (ἐξ ἀορ. ῥῖσα) Χριστ. Πατ. 990, προστ. ἐνεῖκον Ἀνακρ. 63, ἐνεῖκατε Οδ. θ, 393, καὶ οἴσε, χ, 106, οἴσέτω ἰλ. τ, 173, Οδ. υ, 154, γ, πλ. οἴσόντων Ἀντιμ. ἀποσπ. 10, ἀπαρ. ἐνεῖκαι Πινδ. Π. 9, 53, ἀνῶσαι (=ἀναοῖσαι) Ηρ. 1, 157, μτγ. προσ-οἴσας Φίλων ἀορ. 6. ἡνεγκον Σοφ. Οἰ. Κ. 521, εὐκτ. ἐνεῖκοι Οδ. φ, 196, ἀπαρ. ἐνεῖκέμεν ἰλ. τ, 194, π. παρκ. ἰων. ἐνή ειγμαι καὶ ἀν-ἐνήνεγχα: Ἐπιγρ. ἀπαρ. ἐσ-ἐνηνεῖχθαι Ηρ. 9, 41, μτγ. κατ-ἐνηνεγμένος, 2, 12, ἐξ-, 8, 37, π. ἀορ. ἰων. ἡνεῖχθην, ἀπαρ. συν-ἐνεῖχθῆναι, 2, 111, μτγ. ἀν-ἐνεῖχθέντες, 1, 141, ἀπ-, 1, 66, μ. μελ.

ἀντί παθ. ὀσομαι Εὐρ. Ορ. 440. Μέσ. φέρομαι Ηρ. 7, 50, παρ-φέρομαι Ἄνθ. 11, 26, ἀμ-φέρεται Ἀπολ. Ρ. 2, 170, βοιωτ. συν-ενείκεται Ησ. ἀσπ. 440, ἐξ ἐν. ἐνερ. ἐνείκω κατὰ Μ. Ἐτ. σ. 691, 24, ἀμ-φέρονται Πινδ. Ν. 11, 38, ὑποτ. φέρωμαι Εὐρ. Ἐκ. 308, φερώμεθα Ιλ. ψ, 413, εὐκτ. δωρ. φερούμαν Αἰσχ. Εὐμ. 266, συμφεροῖατο Ηρ. 1, 196, παρατ. φερόμην Ιλ. α, 592, φέροντο Οδ. κ, 124, μελ. ὀσομαι Σοφ. Ηλ. 969, ἀπ-οίσειαι Ἀπολ. 3, 419, ἀορ. α. ἠνεγκάμην Σοφ. Τρ. 441, ἐνέγκω Εὐρ. ἰκ. 583, ἠνέγκατο Σοφ. Τρ. 462, ἰων. ἀν-ενείκατο Ιλ. τ, 214, ἠνείκατο, ι, 127, ἀν-ηνείκαντο Ηρ. 8, 32, ὑποτ. ἐξ-ενέγκωμαι Σοφ. Ηλ. 60, ἐξ-ενέγκηται Ἰπποκρ. 4, 460, προσ-ενέγκωνται, 1, 587, ἰων. ἐνείκωνται Ηρ. 4, 67, ἀπαρ. ἐξ-ενείκασθαι, 6, 103, μτγν. ἀπ-οίσασθαι Ἰπποκρ. ἐπιστ. 9, 418, μτχ. ἀν-ενείκαμενος, 1, 86, ἀορ. β. προστ. ἐνέγκου (ἄλλ. ἐνεγκοῦ) Σοφ. Οἰ. Κ. 470. Ῥίζα φέρ-, φέρ-ω = fer-o λατ. = bhag-ā-mi σανσκρ. φορ-έω, φέρ-μα, φέρ-ετρον, φαρ-έτρα, φόρ-ος, φορ-ά, φορ-μός, φόρ-τος, φερ-νή, εἰσ-φρέω.

Φεύγω ὡς καὶ παρ' ἡμῖν Λυσ. 12, 34, παρατ. ἔφευγον Θουκ. 3, 98, μελ. φεύζομαι Πλατ. ἀπολ. 39 καὶ φευζοῦμαι, νόμ. 635, ἀπαρ. -εσθαι Δημ. 38, 19, μελ. ἐνερ. φεύζω μτγν. Αἰσωπ. 349 (Halm 187 Tauchn.), ἀορ. β. ἔφυγον Ἀντιφ. 5, 38, παρκ. β. πέφευγα Πλατ. Ἀλκιβ. 1, 103, δια-ἴσοκ. 4, 187, ὑπερσ. ἐπεφεύγει Θουκ. 4, 133, π. ἀορ. μτγν. (ἐ-φεύχθην), δι-εφεύχθη Ἰωσ. ἀρχ. 18, 9, 1, ἀπαρ. φευχθῆναι, 19, 1, 17. Παρ. φευκτὸς Ἀριστοτ. -τέος Ξεν. Ἐνταῦθ' ἀνήκει τὸ φυγγ-άνω, παρατ. ἐφύγγανον Γρ. Ναζ. 2, 241, δι-εφύγγανον Θουκ. 7, 44.

Φεύγω (ὡς ἀνωτ.) Ιλ. φ, 472, γ. πλ. δωρ. φεύγοντι Πιν. Ν. 9, 27, ἀπαρ. ἐπ. φευγέμεν Ιλ. κ, 147, παρατ. ἔφευγον, χ, 158, φεῦγεν, ι, 478, θαμ. φεύγεσκε, ρ, 461, -εσκον Ηρ. 4, 43, μελ. α. φεύζομαι Ιλ. σ, 307, εὐκτ. γ. πλ. φευζοῖαθ' (=φεύζοιντο) Αἰσχ. Περσ. 369, μελ. β. φευζομαι Εὐρ. Ἐλ. 500, Ἀριστ. πλ. 447, φευζοῦμεσθα Εὐρ. Ἰππ. 1093, καὶ μτγν. φυγοῦμαι, φυγέται Χρ. Σιβ. 12, 109, -οῦνται, 9, 45, μελ. ἐνερ. μτγν. φεύζω, 9, 283, ἐκ-, 3, 565, ἀορ. α. μτγν. ἔφευζαν = ἔφυγον Ησυχ. μτχ. ἐκ-φεύζας Χρ. Σιβ. 6, 6, ἀορ. β. ἔφυγον Ιλ. λ, 362, φύγεν, γ, 4, Πινδ. Π. 5, 58, ἐκ-φυγε Ιλ. χ. 292, θαμ. φύγεσκε Οδ. ρ, 316, ὑποτ. φύγω Αἰσχ. χο. 925, -γῆ Ιλ. φ, 103, -γῆσι, ε, 258, εὐκτ. φύγοιμι Οδ. ξ, 312, προ-φύγοισθα, χ, 325, ἀπαρ. φυγεῖν Ιλ. μ, 327, καὶ -έειν, ξ, 80, παρ-φυγέειν Οδ. μ, 99, παρκ. β. πέφευγα Σοφ. Οἰ. τ. 356, Ἀριστ. ὄρν. 954, εὐκτικ. πεφεύγοιμι, πεφεύγοι Ιλ. φ, 609, καὶ ἐκ-πεφευγοῖην Σοφ. Οἰ. τ. 840, ἀπαρ. πεφευγέειν Σοφ. Ἄντ. 437, μτχ. πεφευγώς Οδ. α, 12, παρκ. ἐπ. πε-φομμένος Ιλ. ζ, 488, μ. ἀορ. δια-φεύζασθαι (ἄλλ. -εσθαι) Ἀπολ. Ρ. 2, 172. Ἐνταῦθ' ἀνήκει καὶ τὸ φυγγ-άνω Αἰσχ. Περσ. 513. Ῥίζα φυγ-, φευγ-φύγ-ω = fug-io λατ. = fu-ig γαλλ. φυγ-ή, φύζα (=φύδ-ια, φύγ-ια), φύζω (=φυγ-ίω), φεύζω, φυγ-άς, φυγαδ-εῦω, φύζις, φύγ-δην, φυγ-γάνω.

Φεύζω (θηρηολογῶ, οἰμῶζω), μόν. ἀορ. ἔφευζας Αἰσχ. Ἄγ. 1308. Ἴδε φεύγω.

Φημί (λέγω) Θουκ. 6, 10 (α), φής (β) Πλατ. Πρωτ. 312, φησὶ Ἄν-

(α) Ἐν συνθ. σύμφημι, ἀντίφημι, ἀντίφησι, σύμφαθι, ἀλλ' ἀντιφής, συμ-φής Δοβex. εἰς Σοφ. Αἴ. 278. (β) ἀντί φα-εἰς, φάς, φής.

(ΑΝΩΜΑΛΑ ΡΗΜΑΤΑ).

δοκ. 1, 22, καὶ φῆ Λυσ. 31, 13, πλ. φαμέν Θουκ. 3, 54, φατέ Αἰ-
σχίν. 3, 232, φασί Ἀντιφ. 6, 43, ὑποτ. φῶ Ἰσαΐ. 4, 5, εὐκτ. φαῖν
Πλατ. Πρωτ. 330, γ. πλ. φαίτησαν Θουκ. 8, 53, καὶ φαῖεν Πλατ. Φιλ.
63, προστ. φαθί ἢ φαθί, Πρωτ. 349, πολ. 475, φάτω, νόμ. 902, ἀ-
παρ. φάναι Ξεν. οἰκ. 7, 18, μτχ. φάς Πλατ. Ἄλκ. 2, 139, παρατ. (συ-
νηθ. ἀντί ἀορ.) ἔφην Λυσ. 4, 18, ἔφης Ξεν. Κυρ. 4, 1, 23, ἔφρησθα, ἀν.
1, 6, 7, ἔφρη Ἀντιφ. 2, α, 9, δυῖκ. ἐφάτην Πλατ. Εὐθ. 278, πλ. ἔφα-
μεν Ἰσοκ. 3, 26, ἔφατε Δημ. 7, 23, ἔφασαν Θουκ. 5, 35, μελ. φήσω
Πλατ. Γοργ. 449, ἀορ. α. ἔφασα Ἀντιφ. 5, 51, ὑποτ. φήσω Πλατ. Πρωτ.
349, εὐκτ. φήσαιμι Δημ. 18, 293, -σειας, 36, 31, -σειεν Ἰσοκ. 7, 2,
-σαιτε Λυσ. 14, 8, ἀπαρ. φῆσαι Δημ. 4, 46, μτχ. φήσας Ἰσοκ. 12,
239, π. παρκ. προστ. πεφάσθω Πλατ. Τιμ. 72, π. ἀορ. ἀπ-εφάθην Ἀ-
ριστοτ. π. Ἑρμην. 9, 9. Μέσ. ἀντί ἐνερ. (φάμαι), μόν. μτχ. φάμενος Ξεν.
Ἑλλ. 1, 6, 3, παρατ. ἐφάμην, ἔφατο (ἄλλ. ἔφην), Κυρ. 6, 1, 21 καὶ
Αἰλ. I. Z. 1, 21, ἔφραντο Λυσ. ἀποσπ. 5, 1. Παρ. φατέος Πλατ.

Φη-μι (ὡς ἄνωτ.) Ἰλ. ε, 103, δωρ. φαμί Πινδ. Π. 2, 64, φῆσθα Οδ. ζ,
149, δωρ. γ. ἐν. φατί Ἀριστ. Ἀχ. 771, φῆ (=φῆσι) Ἀνακρ. π. Ἀπολ-
λων. συνθ. λ. 238 (Bergk ἀποσπ. 28), αἰολ. φατσι Σαφφ. 66, πλ. φαμέν
Πινδ. Π. 12, 17, φατέ Ἀριστ. πλ. 200, φασί Σοφ. Φιλ. 89 καὶ δωρ. φαν-
τι Πινδ. Π. 4, 52, ὑποτ. φῶ Αἰσχ. χο. 91, γ. ἐν. ἐπ. φῆ (=φῆ) Οδ. λ,
128 καὶ φῆσιν, α, 168, εὐκτ. φαῖν Πινδ. Ο. 13, 103, φαίτην Εὐρ. Ἴων
943, συνηρ. φαῖμεν Ἰλ. β, 81, προστ. φαθί Ἀριστ. ἱππ. 23, φάτω Ἰπποκρ.
3, 322, ἀπαρ. φάναι Ηρ. 1, 27, φάμεν Πινδ. Ο. 1, 35, παρ-φάμεν, Ο. 7,
65, μτχ. φάς Ἰλ. ι, 35, παρατ. ἢ ἀορ. συνηθέστ. ἔφην Σοφ. Οἰ. τ. 349,
καὶ φῆν Ἰλ. σ, 326, ἔφης, χ, 280, ἔφρησθα, α, 397 καὶ φῆς, ε, 473, ἔφην,
ε, 114, καὶ φῆ, β, 37, δωρ. ἔφα Πινδ. Π. 4, 278 καὶ φᾶ, I. 2, 11, δυῖκ.
ἐφάτην Εὐρ. Ἑκ. 128, φάμεν Οδ. ι, 496, ἔφασαν, κ, 46, φάσαν. κ, 67, ἔ-
φην Ἰλ. ν, 89 καὶ φάν, ζ, 108, μελ. δωρ. φάσει Πινδ. Ν. 7, 102, καὶ φα-
σῶ Ἀριστ. Ἀχ. 739, -σεῖς Θεοκρ. 15, 79, ἀορ. ἔφρησα Ηρ. 6, 137, δωρ.
ἔφασα, φᾶσε Πινδ. Ν. 1, 66, θαμ. φήσασκε Χοιροδ. εἰς Θεοδῶ. 633, 13,
π. παρκ. μτγν. ἐπ. γ. ἐν. πέφαται Ἀπολ. Ρ. 2, 502, μετοχ. πεφασμένος
Ἰλ. ζ, 127, Αἰσχ. Πρ. 843. Μέσ. ἀντί ἐνερ. β. πλ. φάσθε Οδ. ζ, 200, προ-
στακτ. φάο (=φάσο) Οδ. π, 171, φάσθω, υ, 100, ἀπό-φασθε Ἰλ. ι, 422,
ἀπαρ. φάσθαι, ι, 100, Αἰσχ. Περσ. 700, μτχ. φάμενος Ἰλ. α, 290, παρ-
μ, 249, παρατατ. ἐφάμην, ε, 190, φάμην Οδ. ν, 131, ἔφατο Ἰλ. ε, 43,
ἔκφατο Ἀπολ. Ρ. 1, 439, φάτο, Ἰλ. υ, 262, ἔφραντο, ρ, 379, φάντο Οδ.
ω, 460, μελ. δωρ. φάσομαι Πινδ. Ν. 9, 43. Παρ. φατός, Ο. 6, 37. ῥίζα
φα-, φη-μι, φά-σκω, φά-τις, φατ-ίζω, φῆ-μη, =fa-ma, φημ-ίζω, φωνή,
φων-έω, ᾤ-φω-νος, εὐ-φω-ν-ία, εὐ-φη-μία, fagi=φά-ναι λατ.

Φημίζω (λέγω, διαδίδω φήμην, ὀνομάζω) μτγν. μόν. ἀορ. ἀπαρ. φη-
μίσαι Ἀρρ. ἀν. 5, 3, π. παρκ. πεφημισμένοι Στραβ. 1, 2, 12 καὶ π. ἀορ.
ἐφημίστην Πλουτ. ἦθ. 264.

Φημίζω (ὡς ἄνωτ.), ἐν. μεταγν. Καλλ. ἀποσπ. 276, μελ. ἐπ. φημίξω
Χρ. Σιβ. 3, 406, ἀορ. ἐφήμισα Εὐρ. I. A. 1356, μτγν. ἐπ. Ὀππ. ἄλ. 1,
158, καὶ φήμιξε, ἄλ. 5, 476, δωρ. κατ-εφάμιξε Πινδ. Ο. 6, 56, ὑποτακτ.

φημιζωσι Ησ. ἔρ. 762, μτχ. φημίζασα Χρ. Σιβ. 3, 2, π. ἀορ. μτχ. φημιζαίς, 5, 7, π. μελ. φημισθήσεται Λυκοφρ. 1082, μεσ. ἀορ. ἐφημισάμην Αἰσχ. Ἀγ. 629, ἐφημίξαντο Δ. Περ. 90, δι- Ἀρατ. 442. Ἴδε φημί.

Φθά-νω (προφθάνω, προκάνω, προλαμβάνω) Θουκ. 5, 3, παρατ. σπάν. ἔφθανε Ξεν. Ἑλλ. 6, 2, 30, μελ. φθάσω, Κυρ. 5, 4, 38, μ. μελ. φθήσομαι Πλατ. πολ. 375, ἀορ. ἐφθασα Ἴσοκ. 4, 86, εὐκτ. -σιαν Ξεν. Ἑλλ. 7, 2, 14, προστ. φθάσον Ἴωσ. ἀρχ. 6, 11, 7, προ- Π. Δ. Ψαλτ. 46, 13, ἀπαρ. φθάσαι Θουκ. 1, 33, μτχ. φθάσας Δημ. 15, 8, ἀορ. Ἐ. ἔφθην Λουκ. Παρασ. 3, γ. ἐν. ἔφθη Ξεν. Ἑλλ. 1, 6, 17, ἔφθημεν Ἴσοκρ. 19, 22, -θητε 5, 7, -θησαν, 4, 86, ὑποτ. φθῶ, φθῆς Πλατ. πολιτ. 266, φθῆ, Εὐθυδ. 275, εὐκτ. φθαίνη, γ. πλ. φθαίην Πλουτ. Μαρκελ. 6, ἀπαρ. φθῆναι Θουκ. 3, 89, παρκ. ἔφθακα Δημ. 18, 39, Ὀρειβ. 8, 2, (πέφθασκα Χριστ. Πατ. 2077), ὑπερσ. ἐφθάκει Πλουτ. Γαλβ. 17, Ἀρρ. ἀν. 3, 20, π. ἀορ. α. ἐφθάσθην Δ. Ἀλ. 6, 25. Μέσ. ἀπαρ. φθάνεσθαι Ἴωσ. 4, 7, 2, μτχ. -όμενος, 3, 7, 20, παρατ. ἐφθάνοντο, ἰουδ. πολ. 5, 2, 4. Παρ. φθαστέον.

Φθά-νω (ὡς ἀνωτ.), Ἰλ. ι, 506, παρατατ. ἔφθανε Ἀνθ. 9, 272, μελ. φθάσω Ἰπποκρ. 7, 134, μ. μελ. φθήσονται Ἰλ. ψ, 444, ἀορισ. α. ἔφθασα Ἰπποκρ. 5, 152, δωρ. ἔφθαξα (ἄλλ. ἔφθασσα) Θεοκρ. 2, 115, εὐκτ. -σιε Ἀριστ. πλ. 685, ἀορ. Ἐ. ἔφθην (σπαν. α. προσ.) Θεογν. 969, ἔφθης Οδ. λ, 58, Εὐρ. Ηρακλ. 120, ἔφθη Ἰλ. π, 322, φθῆ, λ, 451, ἔφθημεν Εὐριπ. Φοιν. 1468, γ. πλ. φθάν Ἰλ. λ, 54, ὑποτ. φθῶ, γ. ἐν. φθῆ Εὐρ. Ορ. 1420 ἐπ. φθῆσιν Ἰλ. ψ, 805, καὶ φθῆη, π, πλ. παρα-φθήησι, (ἄλλ. εὐκτ. -φθαίησι) κ, 346, πλ. φθέωμεν Οδ. π. 383, φθέωσιν, ω, 437, εὐκτ. φθαίης Ἀριστ. Ἰππ. 935, -αίη Ἰλ. ν, 815, -αίητε Ηρ. 6, 108, ἀπαρ. φθῆναι, 6, 115, μτχ. ἰων. φθάς, 3, 74, ὑπο-φθάς Ἰλ. η, 144, παρα-, χ, 197, μεσ. ἀορ. Ἐ. ἀντί ἐνερ. μόν. μετοχ. ἐπ. φθάμενος, ν, 387. ῥίζα φθα-, φθάνω (=φθάξ-ω), φθά-ω, ἔ-φθαξ-α (=ἔφθαξ-σα).

Φθέγγομαι (ἐκβάλλω φωνήν, λαλῶ, φωνάζω) ἀποθ. μέσ. Θουκ. 7, 70, παρατ. ἐφθεγγόμην Πλατ. Φιλ. 25, μελ. φθέγγομαι, Φιλ. 49, ἀορ. ἐφθεγγάμην Ἴσοκ. 12, 165, -έγγω Πλατ. Φιλ. 24, -ζατο Ξεν. Κυρ. 7, 1, 3, παρκ. ἐφθεγγαί Πλατ. ἐπιστ. 342, ἐφθεγγαί, νόμ. 830, ἐφθεγγεται Ἀριστοτ. ἀναλ. ὕστ. 1, 10, 8, ἀλλὰ παθ. π. οὐραν. 1, 9, 15, 15. Παρ. φθεγγκτός Πλουτ.

Φθέγγομαι (ὡς ἀνωτ.), προστ. φθέγγου Αἰσχ. χο. 109, ἰων. -γεο Ἰλ. κ, 67, ἀπαρ. -γεσθαι Ηρ. 2, 57, μτχ. -όμενος Ἰλ. κ, 457, παρατ. φθέγγοντο Οδ. μ, 249, μελ. φθέγγομαι Ἰλ. φ, 341, δωρ. -γέσθαι Θεοκρ. 15, 99, ἀορ. ἰων. ἐφθέγγατο Ηρ. 7, 103, -ζατο Εὐρ. Ἴων 729, φθέγγατο Πινδ. Ο. 6, 14, πλ. -άμεθα Ἀριστ. βατρ. 248, ὑποτ. φθέγγομαι Ἰλ. φ, 341, ὑποτ. -ζήται Ηρ. 3, 84, προστακτ. ποτί-φθεγγαί Ἀνθ. 7, 656, ἀορ. ἀπαρ. φθέγγαί Βαβρ. 27, 5. ῥίζα φθεγ-, συγγεν. τῆ φα- (φημί), φθέγγομαι (=φθεγ-ίομαι), φθόγγος.

Φθείρω (ἀφανίζω, καταστρέφω, χαλῶ) Πλατ. νόμ. 906, παρατ. ἔ-

φθειρον Θουκ. 3, 85, μελ. φθερώ Ξεν. Ἑλλ. 7, 2, 11, ἀορ. ἐφθειρα Θουκ. 2, 91, παρκ. α. ἐφθαρχα Δειναρχ. 1, 64, δι- Λυσ. 1, 16, ὑπερσ. δι-εφθάρκει Δημ. 45, 27, παρκ. β. ἐφθορα μτγν. Γαλην. 13, 343, ἀλλ' ἀμτβ. δι- Πλουτ. Λουκουλ. 7, π. παρκ. ἐφθαρχμαι Θουκ. 7, 12, γ. πλ. ἐφθάρταται, 3, 13, ἀπαρ. ἐφθάρθαι Ἀριστοτ. μετεωρ. 4, 16, δι- Ἰσαϊ. 9, 37, ἀορ. β. ἐφθάρην Θουκ. 7, 13, μελ. φθαρήσομαι Ἀριστοτ. μετεωρ. 10, 10, 5, δια- Ἰσοκ. 4, 124, καὶ ἀντί παθ. μ. μελ. φθερούμαι Θουκ. 7, 48, μτγν. φθαρούμαι Ὀρειβ. 8, 23. Παρ. φθαρτὸς Ἀριστοτ.

φθείρω (ὡς ἀνωτ.), Οδ. ρ, 246, παρατ. θαμ. δια-φθείρεσκε Ηρ. 1, 36, μελ. δια-φθερέει 5, 51, ἐπ. δια-φθέρσει Ἰλ. ν, 625, ἀορ. ἐφθειρα, εὐκτικ. φθείρειαν Σοφ. Αἴ. 1394, μτγν. μτχ. φθέρσας Λυκοφρ. 1402, παρκ. β. δι-εφθορα ἀμτβ. Ἰλ. ο, 128, π. παρκ. μτχ. ἐφθαρημένος Αἰσχ. Περσ. 272, ὑπερσ. ἰων. γ. πλ. δι-εφθάρατο Ηρ. 8, 90, π. ἀορ. β. ἐφθάρην, 7, 10, γ. πλ. ἐφθαρεν (=ησαν) Πινδ. Π. 3, 36, ἀπαρ. φθαρήναι Σοφ. Οἰ. τ. 1502, μτχ. φθαρεῖς Αἰσχ. Περσ. 283, π. μελ. φθαρήσομαι Ἰπποκρ. 1, 598, δωρ. μτχ. φθαρησούμενος (ἄλλ. -ασόμενος) Πλατ. Τιμ. Λοκρ. 94, μ. μελ. ἀντί παθ. φθερούμαι Σοφ. Οἰ. τ. 266, ἰων. δια-φθαρέεται Ηρ. 8, 108, -ρέονται, 9, 42. Μέσ. διαφθειρόμαι Ἰπποκρ. 8, 60, ἀορ. β. γ. πλ. ἀντί παθ. δι-εφθαρέατο (ἄλλ. ὑπερσ. διεφθάρατο) Ηρ. 8, 90. Ρίζα φερ-, φθερ-, φθαρ-, θήρ-, θηρ-ιον, φθείρω ἢ αἰολικ. φθέρρω (=φθερ-ίω), φθείρ, ἐ-φθάρ-ην, φθορ-ά, φθόρ-ος.

φθετσθαι ἴδε φθίνω.

φθινύθω ἴδε φθίνω.

Φθίνω (κατὰ μικρὸν καὶ διαρκῶς φθείρω, φθείρομαι, κατατρίχομαι, λυώνω) ἀμτβ. Πλατ. Τιμ. 81, παρατ. ἐφθινον, Τιμ. 77 μελ. φθινήσω Γεωπ. 1, 12, 34, ἀορ. ἐφθίνησα, μτχ. φθινήσας Λουκ. Παρασ. 57, κατὰ Πλουτ. ἠθ. 117, ἀλλὰ μτγν. καὶ ἐφθίνα, ἀπαρ. φθίνας Νικολ. ῥητ. 9, 3, παρκ. ἐφθίνα ἀμτβ. Διοσκ. Προοιμ. 1, 2, μτχ. κατ-εφθινηκότες Πλουτ. Κικ. 14, μ. ἀορ. β. μτχ. φθίμενοι Ξεν. Κυρ. 8, 7, 18.

φθίνω (ὡς ἀνωτ.) ἀμτβ. Οδ. λ, 183, καὶ φθίω, ὑποτ. φθίης, β, 368, ἀπαρ. φθίνειν Κωμ. ἀποσπ. 3, 493, μτχ. ἰων. δοτ. πλ. φθινεῖσι Ἰπποκρ. 2, 674, παρατ. ἐφθινον Ηρ. 3, 29, καὶ ἐφθιεν Ἰλ. σ, 446, μελ. φθίσω, χ, 64, ἀπο- Σοφ. Αἴ. 1027, ἀορ. α. φθίσα Οδ. υ, 67, ἀπ-ἐφθισα Αἰσχ. Ἄγ. 1454, ἀπ-ἐφθισεν Ἀπολ. Ρ. 4, 1438, ὑποτ. φθίσωμεν Οδ. π, 369, εὐκτ. φθίσειεν Ἀπολ. Ρ. 3, 460, ἀπο-φθίσειαν 4, 1290, προστ. φθίσον Σορ. Οἰ. τ. 202, ἀπαρ. φθίσαι Οδ. δ, 474, ἀπο-φθίσαι Σοφ. Τρ. 709, μτχ. φθίσας Αἰσχ. Εὐμ. 172 καὶ φθινήσας Ἰπποκρ. 5, 468, π. παρκ. ἐφθίμαι Οδ. υ, 340, ἐξ- Αἰσχ. Περσ. 927, ὑπερσ. ἐφθίσο, Ἐπτ. 970, -θίτο Θεογν. 1144, γ. πλ. ἐφθίατο Ἰλ. α, 251, π. ἀορ. ἐφθίθην, γ. πλ. -θίθεν (=θησαν) Οδ. ψ, 331, μ. μελ. ἀμτβ. φθίσομαι, φθιέται Χρ. Σιβ. 3, 400, φθισόμεθα Κ. Σμ. 10, 36, φθίσασθε Ἰλ. ω, 86, φθίσονται λ, 824, μ. ἀορ. α. ἀπαρ. ἀποφθίσασθαι Κ. Σμ. 14, 545, μ. ἀορ. β. συγκεκ. ἐφθίμην Ἰλ. σ, 400, Σοφ. Οἰ. τ. 962, φθίτο Οδ. λ, 330, ὑποτ. ἐπ. φθίεται (ἀντί φθίεται) Ἰλ. υ, 173, φθιόμεθα (=ώμεθα), ξ, 87, εὐκτ. ἀπο-φθίμην Οδ. κ, 51, φθίτο, λ, 330, προστ. γ. ἐν. φθίσθω Ἀπολ. Ρ. 3, 777, ἀπο- Ἰλ. θ, 429, ἀπαρ. φθίσθαι,

ι, 246, καὶ φθετῶσαι Κ. Σμ. 12, 351, μτχ. φθίμενος, -ένη Εὐρ. Ἄλκ. 80, καπ- φθίμενος, ἰκ. 984. Παρ. Ἰλ. φθιτός Αἰσχ. Περσ. 523, ἄ-φθιτος Ἰλ. 6. 186. Τούτου παρασχ. εἶνε φθινύθω, ζ, 327, Ὀδ. α, 250, ὑποτ. ἀπο-φθινύθωσι Ἄπολ. Ρ. 4, 683, ἀπαρ. φθινύθειν Ἰλ. 6, 346, μτχ. -ύθουσα Ἄπολ. Ρ. 4, 900, παρατατ. φθινύθων Ἰλ. ρ, 364, θαμ. φθινύθεςκε, α, 491. Ῥίζα φθι-, φθο- συγγεν. τῆ φθερ- (φθειρώ), φθίνω, φθί-ω, φθιν-ύθω, φθό-η, φθό-νος, φθον-έω.

φθίω· ἴδε φθίνω.

Φθον-έω (φθονῶ) Ἀυσ. 24, 2, παρατ. ἐφθόνουν Ἰσοκ. 18, 51, μελ. -ήσω Θουκ. 2, 64, ἀορ. ἐφθόνησα Πλατ. ἀπολ. 33, π. παρκ. ἐφθονημένος Ἰωσ. ἀρχ. 6, 11, 10, π. ἀορ. ἐφθονήθην Πλουτ. ἠθ. 772, μτχ. -ηθείς Ξεν. ἀπομν. 4, 2, 33, π. μελ. φθονηθήσομαι, Ἰέρ. 11, 15, μ. μελ. ἀντί παθ. φθονήσομαι Ἀριστοτ. ῥητ. Ἄλεξ. 37, 47.

φθονέω (ὡς ἄνωτ.), Ὀδ. ζ, 65, -έεις, α, 346, -έει Ησ. ἔρ. 26, εὐκτικ. -έοιμι Ὀδ. λ, 381, μτχ. φθονέων Πινδ. Π. 3, 74, ἀοριστ. ὑποτ. φθονέσης Ἄνθ. 5, 304, εὐκτ. φθονέσεις Ν. Διον. 3, 159, μτχ. φθονέσασα Ἄνθ. 7, 607. Παρ. φθόνος, φθονερός· ἴδε φθειρώ.

φιάλλω· ἴδε ἰάλλω.

Φιλ-έω (ἀγαπῶ, εὐνοῶ, φιλικῶς ὑποδέχομαι, φιλεύω) Θουκ. 4, 28, παρατ. ἐφίλει Πλατ. νόμ. 680, -ουν Λυκουρ. 71, μελ. φιλήσω Ξεν. συμπ. 8, 21, ἀορ. ἐφίλησα, Κυρ. 7, 3, 9, π. παρκ. πεφίλημαι, ἀν. 1, 9, 28, μτγν. πέφιλμαι Ἐφραιμ. Καισ. 6. 35, π. ἀορ. ἐφιλήθην Πλατ. Φαιδρ. 253, π. μελ. φιληθήσομαι Στοβ. (Ἐπικτ.) 46, 88, μ. μελ. ἀντί παθ. φιληθήσομαι Ἄντιφ. 1, 19. Παρ. φιλητός Ἀριστοτ. -έος ὡς.

Φιλ-έω (ὡς ἄνωτ.) Ἰλ. κ, 552, αἰολ. φίλημι Σαπφ. 79, φιλεισθα (ἄλλ. -ῆσθα), 89, φιλέεις Ἰλ. η, 204, -έει, ι, 342, -έουσι Ὀδ. ξ, 83, αἰολικ. -έοισι Πινδ. Π. 3, 18, δωρ. -λεῦντι Θεοκρ. 5, 80, ὑποτ. φιλέωμι Ὀδ. θ, 42, ἱπαρ. φιλεῖν Πινδ. Π. 5, 26, ἐπ. φιλήμεναι Ἰλ. χ, 265, παρατ. ἐφίλει Ἰλ. ξ, 491, φίλεον, ι, 343, θαμ. φιλέεσκον, γ, 388, μελ. δωρ. -άσω Θεοκρ. 23, 31, ἀπαρ. φιλησέμεν Ὀδ. δ, 171, ἀορ. ἐφίλησα Πινδ. Π. 2, 16, φίλησα Ἰλ. γ, 207, δωρ. ἐφίλασα Θεοκρ. 20, 31, ὑποτ. φίλήσω Ἰλ. ι, 117 Θεοκρ. 3, 19, εὐκτ. -ῆσει Ηρ. 2, 41, προστ. φίλησον Ἀριστ. θεσ. 1191, μτχ. φιλάσας, Θεοκρ. 23, 42, παρκ. πεφίληκα Πινδ. Π. 4, 13. Παθ. φιλέεσθε Ἰλ. ν, 627, ἰων. φιλεῦνται (ἄλλ. φίλωνται) Ησ. θε. 97, παρκ. πεφίλημαι μτχ. -λημένος, Ν. 4, 46, π. ἀορ. ἐφιλήθην, ἐπ. γ. πλ. ἐφίληθεν Ἰλ. 6, 688, μτχ. -θείς Ηρ. 4, 176, Εὐρ. Ἐκ. 1000, μ. μελ. ἀντί παθ. φιληθήσομαι Ὀδ. α, 123, μετ' ὄλ. μελ. πεφίληθήσομαι Καλλ. Δηλ. 270, μ. ἀορ. ἀντί ἐνερ. ἐφίλαμην, ἐφίλαο Ἄνθ. 5, 289, ἐφίλατο Ἰλ. ε, 61, φίλατο, υ, 304, ὑποτ. φίλωμαι Ὀμ. ὕμν. Δημ. 117, προστ. φίλαι Ἰλ. ε, 117, μτχ. φιλάμενος Ἄνθ. παραρτ. 317, ἀορ. β. φίλετο Ὀρρ. Ἄργ. 512. Ῥίζα φι-, φιλ-, φιλ-έω, φίλ-ος, φίλ-τερος, φίλ-τατος, φίλ-λα, φίλ-ότης.

Φιλο-τιμέομαι (εἶμαι φιλότιμος, φιλοδωρῶ, χαρίζω) Πλατ. πολ. 336, μελ. -τιμήσομαι, Φαιδρ. 234, π. μελ. ἀντί μέσ. μτγν. -τιμηθήσομαι Δ. Σικ. 11, 18, ἀορ. ἐφιλοτιμησάμην Αἰλ. Π. Ι. 3, 1, Πολυβ.

20, 8, π. άορ. άντι μέσ. έφιλοτιμήθην Ξεν. άπομν. 2, 9, 3, π. παρκ. άντι μέσ. πεφιλοτίμημαι Δημ. 28, 22, άλλα παθ. μτγν. Άριστειδ. 1, σ. 446, ύπερ. έπεφιλοτίμητο Ίωσ. γενεσ. 47.

Φιλοφρονέομαι (φέρομαι τινι φιλοφρόνως, περιποιούμαι χαρίζομαι) άποθ. Πλατ. νόμ. 678, μελ. -νήσομαι Λουκ. Τιμ. 48, άορ. έφιλοφρονησάμην Ξεν. άν. 4, 5, 34, π. άορ. άντι μέσ. μτγ. φιλοφρονηθείς, Κυρ. 3, 4, 40. Το δ' ένερ. είνε μτγν. και λίαν σπάν. φιλοφρονούσι Πλουτ. ήθ. 750, άπαρ. -νεΐν Νικοστ. π. Στοβ. 70, 42. Παρ. φιλοφρονητέον μτγν.

Φιτύω (φυτεύω, τεκνώνω) Πλατ. πολ. 464, άορ. έφίτυσα, Κριτί. 416, άπαρ. -ύσαι νόμ. 879.

Φιτύω (ώς άνωτ.) Αισχ. ιχ. 342, μελ. φιτύσω, άπαρ. φιτύσειν Εύρ. Άλκ. 294, άορ. έφίτυσα, μτγ. φιτύσας Σοφ. ΑΓ. 4296, μ. μελ. φιτύσαι Μοσχ. 1, 460, μ. άορ. φιτύσατο Ησ. θε. 986, εύκτ. -ήσαιο Άπολ. Ρ. 4, 807. Ίδε φύω.

Φλάζω (σχίζω, κομματιάζω), μόν. άορ. 6. έ-φλαδον Αισχ. χο. 28. Ίδε θλάω.

Φλάω (θλάω, τσακίζω) Άριστ. πλ. 784, παρατ. έφλων, πλ. 694, έφλα, πλ. 718, μελ. φλάσω Ίπποκρ. 3, 358, δωρ. φλασσώ Θεοκρ. 5, 148, άορ. έφλασα, φλάσαν (=έφλασαν) Πινδ. Ν. 10, 68, εύκτ. φλάσαιμι Θεοκρ. 5, 150, φλάσειμι Ίπποκρ. 3, 218, μτγ. -άσας, 7, 160, π. παρκ. πέφλασμαι, 3, 202, π. άορ. έφλάσθην, 6, 402, ύποτ. φλασθή, 6, 306, εύκτ. -θειή, 3, 200, άπαρ. -θήναι, 3, 218, μτγ. -σθείς, 3, 220. Ίδε θλάω.

Φλεγέθω. Ίδε φλέγω.

Φλέγω (φλογίζω, εξάπτω, κατακαΐω, ερεθίζω, διαφρημίζω), μόν. μτγ. φλέγουσι Πλουτ. Ρωμ. 28, -γοντα, ήθ. 646, άορ. άπαρ. έπιφλέξει Θουκ. 2, 77. Παθ. φλέγεται Πλατ. νόμ. 746, άπαρ. -γεςθαι, Τιμ. 85, παρατ. έφλεγόμην, Χαρυ. 155, παρκ. συμ-πέφλεγμαι Πλουτ. ήθ. 770, π. άορ. α. κατ-εφλέχθην Θουκ. 4, 133, άν- Πλατ. έπιστ. 349, π. άορ. 6. μτγν. άν-εφλέγην Λουκ. θε. διαλ. 9, 2, συγκατα- Πλουτ. ήθ. 499, μελ. μτγν. συμ-φλεγησομενος Ίωσ. ιουδ. πολ. 7, 8, 5, μ. μελ. άντι παθ. άπαρ. καταφλέξεσθαι, ιουδ. πολ. 4, 6, 3.

Φλέγω (ώς άνωτ.) Αισχ. 433, δωρ. γ. πλ. -γοντι Πινδ. Π. 5, 45, άπαρ. -γειν Σοφ. ΑΓ. 673, μτγ. -γων Άριστ. θεσ. 680, παρατ. έφλεγον Άνθ. 5, 123, φλέγεν Μοσχ. 6, 3, μελ. φλέξω Τραγ. άποσπ. 268, Άνθ. 5, 179, άορ. έφλεξα έν τμήσ. Πινδ. Ο. 10, 74, άντ-έφλεξε, Ο. 3, 20, εξ- Άριστ. ειρ. 608, προστ. φλέξον Αισχ. άποσπ. 582. Παθ. φλέγονται Αισχ. Άγ. 91, παρκ. πέφλεγμαι Λυκοφρ. 806, άορ. α. έφλέχθην, εύκτ. φλεγθειήν Όμ. έπιγρ. 14, 23, άορ. 6. έφλέγην Άχ. Τατ. 6, 48, εξ- Άνθ. 12, 478. Τούτου παρασχ. είνε φλεγέθω, -θει Ιλ. ρ, 738, Αισχ. ιχ. 87, -έθουσιν Ιλ. σ. 211, μτγ. -έθων, φ, 358, Σοφ. Τρ. 99, και παθ. έν. εύκ. φλεγεθόιατο (=φλεγέθοντο) Ιλ. ψ, 197. Ρίζα φλεγ-, φλέγ- = φλεγ-το λατ. φλεγ-έθω, φλέγ-μα, φλεγμ-αίνω, φλεγ-μονή, φλεγ-υρός, φλόξ (=φλόγ-ς)

=flam-ma (=flag-ma) λατ. φλογ-ίζω, bharg-as=λαμπηδών σανσκρ. fulmen (=fulg-men)=κεραυνός λατ.

φλέ-ω, μόν. ἐν. φλεῖ=γέμει, εὐκαρπεῖ, πολυκαρπεῖ Ησυχ. μτχ. φλέων Αισχ. Αγ. 377. ἴδε φλύζω.

φλίβω (θλίβω), ἰων. και αἰολ. μελ. φλίψεται (ἄλλ. θλίψεται) Οδ. ρ, 221, ἀορ. ἐφλίψα, μτχ. ἐκ-φλίψας Ἰπποκρ. 6, 292. Παθ. φλίβεται Θεοκρ. 15, 76, μτχ. φλιβόμενος Ἰπποκρ. 6, 300, π. ἀορ. ὑποτ. ἐκ-φλιβῆ, 6, 292. ἴδε θλίβω.

φλύζω και φλύω (εἰς ἀναβρασμόν εἶμαι, χοχλάζω), περι-φλύει Ἀριστ. νεφ. 396, μτχ. φλύζων Νικ. ἄλ. 214, και φλύων Αισχ. Ἐπτ. 664, παρτ. ἀν-ἐφλυεν Ἰλ. φ, 361, ἀορ. ἐφλυσεν Ἀνθ. 7, 351, ὑποτ. ἀπο-φλύξωσι Ἀπολ. Ρ. 3, 583, ἀπαρ. φλύσαι Αισχ. Πρ. 504, ἐκ-φλύξαι Ἀπολ. Ρ. 1, 275, π. παρκ. μτχ. περι-πεφλευσμένος Ηρ. 5, 77. ῥίζα φλε-, φλυ-, φλυδ-, φλέ-ω, φλέ-δων, φλήν-αφος, φλύ-ω, φλύ-ος, φλύ-αρος, φλυ-αρῶ, φλύζω (=φλυδ-ίω) φλυδ-ᾶν, ἐκ-φλυδῶ-ἀνεῖν. Τούτοις συγγεν. εἶνε τὰ βλύω, βλύζω=βλυο λατ.

Φοβ-έω (τρέπω εἰς φυγήν, φοβίζω) Ἀντιφ. 4, γ, 2, παρατ. ἐφόβουον Θουκ. 5, 45, μελ. ἐκ-φοβήσω, 4, 126, ἀορ. ἐφοβήσα, 2, 76. Μέσ. φοβέομαι Ἰσοκ. 5, 84, παρατ. ἐφοβούμην Πλατ. συμπ. 198, μελ. φοβήσομαι Λυσ. 14, 15, π. παρκ. ἀντί μέσ. πεφοβήμαι Θουκ. 1, 144, ὑπερσ. ἐπεφοβήμην, -ησθε Ἀνδοκ. 2, 8, -ηντο Θουκ. 5, 50, π. ἀορ. ἐφοβήθη, 1, 51, μ. μελ. φοβήσομαι Ξεν. Κυρ. 3, 3, 30. Παρ. φοβητέος Πλατ.

Φοβ-έω (ὡς ἀνωτ.), φοβεῖ Ἰλ. ρ, 177, φοβέουσι, φ, 267, προστ. φόβει Αισχ. Ἐπτ. 262, γ. πλ. φοβέοντων (=φοβεῖτωσαν) Ηρ. 7, 235, παρατ. θαμ. φοβέεσκον Ησ. ἀστ. 162, μελ. σπαν. φοβήσω Εὐρ. Ηρακλ. 357, ἀορ. ἐφοβήσα Ἰλ. ο, 15, φόβησεν, υ, 90. Μέσ. φοβέομαι μ, 46, ἰων. ἐν. -βέαι Ηρ. 1, 39, ὑποτ. φοβέηται, 7, 36, προστ. φοβοῦ Ἀριστ. πλ. 1091, ἰων. φοβέεο Ηρ. 7, 52, φοβεῦ, 1, 9, μτχ. φοβεύμενος Ἰλ. θ, 149, -εόμενος Ηρ. 7, 235, παρατ. φοβέοντο Ἰλ. π, 304, μελ. -ήσομαι, χ, 250, π. παρκ. ἀντί μέσ. πεφοβήμαι, κ, 510, ὑπερσ. γ. πλ. πεφοβήατο (=ἐπεφοβήντο), φ, 206, ἀορ. ἐφοβησάμην, προστ. φόβησαι Ἀνακρ. 31, 11, π. ἀορ. ἐφοβήθη Εὐρ. Ρησ. 47, γ. πλ. ἐφοβήθεν (=ἐφοβήθησαν) Ἰλ. ο, 326, και φόβηθεν, ε, 498. Παρ. φοβητός Σοφ. Φιλ. 1154. ῥίζα φεβ-, φέβ-ομαι, bi-bhè-mi=φοβοῦμαι: σανσκρ. φοβ-έω=bhaja-mi ὡς. φόβ-ος, φοβ-ερός.

Φοιδάζω (προφητικὸν πνεῦμά τι ἐμβάλλω, προφητεύω), παρατ. φοίδαζε Λυκόφρ. 6, μελ. φοιδάσω Λυκόφρ. 1166, ἀορ. φοίδασε Ἀνθ. 9, 191. ῥίζα φο-, (φάος=φό-ως, φῶς), φοῖδος (=φόβιος), φοιβ-άζω κατ' ἄλλ. ἐκ τοῦ φέβω, και κατ' ἄλλ. ἐκ τοῦ φόβη, φοῖδος (=φόβ-ιος) = εὐχομός, φοιδάζω.

Φοινίσσω (κοκκινίζω τι), μελ. φοινίξει Λυκόφρ. 1191, φοινίζει χρησμ. π. Ηρ. 8, 77. Παθ. φοινίσσομαι, μτχ. -όμενος Εὐρ. Ἐκ. 151, παρατ. φοινίσσοντο Τρυφ. 72, ἀορ. ἐξφοινίχθη Εὐρ. 1. Τ. 259, μτχ. φοινιχθεὶς Σοφ. ΛΥ. 110, μ. ἀορ. φοινίξατο Νικ. ἄλ. 254. ῥίζα φεν-, ἔ-πεφ-νον (=ἐ-πέφεν-ον), φόν-ος, φον-ή, φον-εύς, φον-εύω, πατρο-φόν-της, φοίν-ιος, φοίν-

ήεις, φοιν-ιχόεις, φοιν-ίσσω (=φοιν-ιχίω). Τούτω συγγεν. εἶνε τὰ θείνω, κτείνω.

Φοιτάω (πηγαίνω και ἔρχομαι συχνά και μετά σπουδῆς, περιφέρομαι, περιέρχομαι, συχνάζω) ὁμαλ. ἰων. μτχ. -έοντες Ἡρ. 1, 37, -έουσα, 3, 119, παρατ. ἐφοίτετε Ν. Διον. 1, 321, φοίτα Ἰλ. ε, 595, ἐφοίτεον Ἡρ. 4, 1, θαμ. φοίτεσκον Ἀθην. 12, 525. ἴδε φύω.

Φορ-έω (φέρω) Ξεν. ἀν. 7, 4, 4, παρατ. ἐφόρουν Θουκ. 2, 75, μελ. φορήσω Ξεν. προσοδ. 4, 32, και μτγν. φορέσω Π. Δ. Παροιμ. 16, 23, ἀορ. ἐφόρησα, ἀπαρ. δια-φορήσαι Ἰσαϊ. 6, 39, μτχ. φορήσας 6, 43, και ἐφόρεσα, 4, 7, και μτγν. Ἀριστειδ. 545, Π. Δ. Σιρ. Σοφ. 11, 5, παρκ. κατα-πεφόρηκας Πλατ. πολ. 587, ἐκ-Δημ. 42, 30, μτχ. πεφορηκότες Ἑρμησ. ποιμ. σ. 97, π. παρκ. πεφορημένος Πλουτ. Τιμ. 52, μ. μελ. ἀντι παθ. φορήσομαι Πλουτ. ἦθ. 398, ἀλλ' ἀντι μέσ. Ησυχ. μ. ἀορ. ἐξ-εφορησάμην Ἰσαϊ. 6, 39, π. ἀορ. ἀντι μέσ. ἐν-εφορήθης Ἰσοκ. ἐπιστ. 10, Πλουτ. ἦθ. 703. Παρ. φορητὸς Ἀριστοτ.

Φορ-έω (ὡς ἀνωτ.) Ἰλ. ε, 499, αἰολ. γ. πλ. φορέοισι Θεοκρ. 28, 11, ὑποτ. ἐπ. φορήσει Οδ. ε, 328, εὐκτ. φορέοις Ἰλ. ζ, 457, και φοροῖς Εὐρ. Ἐλ. 619, -ροῖη Οδ. ι, 320, ἀπαρ. φορέειν Ἰλ. κ, 441, ἐπ. φορήμεναι, ο, 340 και φορήναι, 6, 107, μτχ. φορέων Ἡρ. 2, 73, παρατ. ἐφόρουν Ἰλ. δ, 137, ἴφορουν Ἀριστ. ἐκκλ. 341, ἐφόρεον Οδ. χ, 456, φόρεον, χ, 448, θαμ. φορέεσκε Ἰλ. ν, 372, -έεσκον, 6, 770, ἀορ. ἐφόρησα Καλλ. Ἄρτ. 213, φόρησεν Ἰλ. τ, 11, π. παρκ. πεφορημένος Ἡρ. 2, 91, ὑπερσ. πεφόρητο Ορφ. Ἀργ. 819, π. ἀορ. ἐξ-εφορήθην Ἡρ. 2, 150, ὑποτ. δια-φορηθῶ Ἄρις. ὄρν. 355, μτχ. φορηθεῖς Σιμων. 148, 10. Μέσ. και παθ. φορεῖται Αἰσχ. Ἐπτ. 362, παρα-φορέεται Ἡρ. 1, 133, φορέονται Εὐφορ. π. Πλουτ. ἦθ. 677, μτχ. -ουμένη Εὐρ. Ἠλ. 309, -εύμενος Ἀπολ. Ρ. 2, 192, παρατ. ἐκ-φορέοντο Ἰλ. τ, 360. ἴδε φέρω.

Φορύνω (βρέχω, μολύνω, ἀνακατόνω), και φορούσσω, φορύνει=φουρῆ, μολύνει, συγγει Ησυχ. ἀορ. μτχ. φορούξας Οδ. σ. 336. Παθ. φορούσσεται Ὀππ. ἀλ. 5, 269, παρατ. ἐφορύνετο Κ. Σμ. 2, 356, φορύνετο Οδ. χ, 21, π. παρκ. πεφορυγμένος Νικ. Θηρ. 302, μ. ἀορ. ἐφορούξατο, θηρ. 203. ἴδε φαρμάσσω.

Φράγγνυμι (φράσσω), μτχ φραγγύνντες Ἰωσ. ἀρχ. 18, 9, 1, παρατ. ἀπ-εφράγγνυταν Θουκ. 7, 74. Μέσ. φράγγνυται Πλουτ. Καισ. 24, παρατ. ἐφράγγνυτο, Φωκ. 11. Παρ. ἄ-φρακτος Θουκ.

Φράγγνυμι (ὡς ἀνωτ.), μόν. φράγγυτε Ἀνθ. 7, 391. Μέσ. ἀπο-φράγγνυσαι Σοφ. Ἄντ. 241, φράγγνυται Ἀριστ. ἀποσπ. 336. ἴδε φράσσω.

Φραδάζω (ἐκφράζω τι, γνωστοποιῶ), μόν. ἀορ. φράδασσε Πινδ. Ν. 3, 26. ἴδε φράζω.

Φράζω (ἐκφράζω, δεικνύω, φανερώνω, ἐξηγῶ) Θουκ. 5, 66, παρατ. ἐφράζον Ἀντιφ. 6, 23, μελ. φράσω Πλατ. Φιλ. 25, ἀορ. ἐφρασα, Μεν. 92, προστ. φράσον Ἰσαϊ. 11, 5, -σάτω Λυσ. 4, 5, παρκ. πέφρακα Ἰσοκ.

5, 93, π. παρκ. ἀντί μέσ. πέφρασμαι, 15, 195, π. ἀορ. ἀντί μέσ. ἐφράσθης Ἄρρ. ἀν. 3, 2. Παρ. φραστέον Πλατ.

Φράζω (ὡς ἀνωτ.), δωρ. φράσδω Θεοκρ. 20, 7, προστ. φράζε Αἰσχ. Ἄγ. 1061, παρατ. φράζε Πινδ. Ν. 1, 64, μελ. φράσω Αἰσχ. Πρ. 844, ἀορ. ἔφρασεν Ομ. ὕμν. Ἄφρ. 128, φράσε Οδ. λ, 22, φράσσειν Ησ. ἀποσπ. 125, Αἰσχ. Ἄγ. 231, φρασάτην Ησ. θε. 892, ἔφρασαν Ηρ. 8, 55, ὑποτ. φράσω Κωμ. ἀποσπ. 2, 859, εὐκτ. φράσαιμι Σοφ. Φιλ. 551, -σειας, Φιλ. 1222, -εις, Ἄριστ. ἀποσπ. 187, και φράσαι Κωμ. ἀποσπ. 3, 64, προστ. φράσσον Αἰσχ. Περσ. 333, -σάτω Ἄριστ. ἀποσπ. 4, φράσατε, ἐκκλ. 1125, -άσατε Πινδ. Π. 4, 117, ἀπαρ. φράσαι Ο. 2, 100, μτχ. φράσας Σοφ. Οἱ. Κ. 1274, δωρ. φράσαις Πινδ. Ο. 2, 60, ἀορ. β. ἐπ. ἐπέφραδον Ἰλ. κ, 127, πέφραδε, ξ, 500, ἐπέφραδε Ησ. θε. 74, πέφραδον Ἄπολ. Ρ. 4, 260, φράδεν=ἔλεγεν Ησυχ. πεφραδέτην Ησ. θε. 475, προστ. πέφραδε Οδ. α, 273, εὐκτ. πεφράδοι Ἰλ. ξ, 235, ἀπαρ. πεφραδέειν Οδ. τ, 477, πεφραδέμεν, η, 49. Μέσ. φράζομαι -ζαι, 3, 554, φράζονται, 6, 14, προστ. -άζεο, ξ, 3, -άζεω Ἄριστ. Ἰπκ. 1015, -άζου Αἰσχ. Εὐμ. 130, παρατ. ἐφράζετο Ομ. ὕμν. Ἄπολ. Πυθ. 210, φράζοτο Ἰλ. π, 646, θαμ. φραζέσκετο Ομ. ὕμν. Ἄπολ. Πυθ. 346, μελ. φράσεται Ἰλ. ο, 234, συνθήστ. -σομαι, ι, 619, -σεται Οδ. α, 206, μεταφρασσόμεθα Ἰλ. α, 140, ἀορ. ἐφρασάμην, ψ, 450, ἐφράσσαντο, ι, 425, φρασάμην, κ, 339, φράσσατο ψ, 126, φράσσαντο Οδ. γ, 242, δωρ. ἐφρασάμαν Θεοκρ. 2, 83, ὑποτ. φράσσεται Ἰλ. ω, 217, φράσωνται Ἄπολ. Ρ. 3, 604, εὐκτ. ἐπι-φρασσαιατο Οδ. σ, 94, προστ. φράσαι Ἰλ. α, 83, ἀπαρ. φράσασθαι Ἰπποκρ. 3, 222, -άσασθαι Ηρ. 3, 57, π. ἀορ. ἀντί μέσ. ἐφράσθην Οδ. τ, 485, π. παρκ. ἀντί μέσ. πέφρασμαι Αἰσχ. Ἰκ. 433, ζυμ- Σοφ. Ἄρτ. 364, μτχ. προ-πεφραδμένος Ησ. ἔρ. 655. Ῥίζα φρα (ἐίρηκα, ρήτωρ), φροF-, φραδ-, φράζω (=φραδ-ιω), φρά-σις· κατ' ἄλλ. ῥίζα ὡς φραδ- φρεν- (φρήν), φραδ-ής, φράδ-μων, φράζω (=φραδ-ιω), εὐφραδής, ἀ-φραδ-ής, ἀ-φραδ-έω, φραδ-άζω ἴδε και χράω.

Φράσσω (φράζω) Ηρωδν. 3, 4, 8, ἀττ. φράττω Ξεν. κυν. 2, 9, ἀορ. ἐφραξα, ἀπαρ. φράξει Θουκ. 4, 13, παρκ. μτγν. πέφραξα, μτχ. περιπεφραγυία Σχολ. Ἡσ. ἀσπ. 298, ὑπερσ. ἐπεφράκεσαν Ἰωσ. ἀρχ. 12, 8, 5, π. παρκ. πέφραγμαί Θουκ. 1, 82, π. ἀορ. α. ἐφράχθην Πλατ. νόμ. 779, π. ἀορ. β. ἀπ-εφράγην Λουκ. νεκ. διαλ. 28, 2, ἐμ- Πλουτ. ἠθ. 524, π. μελ. α. ἐμ-φραχθήσομαι Γαλην. 5, 616, π. μελ. β. φραγίσομαι Ν. Δ. Κορ. Β. 11, 10, μ. μελ. ἐμ-φράζεται Λουκ. Τιμ. 19, μ. ἀορ. μτχ. φραζάμενος Θουκ. 8, 35.

Φράσσω (ὡς ἀνωτ.) Ἰπποκρ. 6, 608, ἀορ. φράξει Οδ. ε, 256, ὑποτακ. φράζω Ἄριστ. ὄρν. 183, εὐκτ. φράξειεν Αἰσχ. Ἄγ. 1376, ἀπαρ. φράξαι Πινδ. Ι. 1, 66, μτχ. φράξας Ἰλ. ν, 130, Αἰσχ. Περσ. 456, π. παρκ. πέφραγμαί Εὐρ. Φοιν. 733, ὑπερσ. ἐπέφρακτο Ηρ. 7, 142, π. ἀορ. α. ἐφράχθην Ἰλ. ρ, 268, π. ἀορ. β. ἐφράγην Ἀρεταί. Σημ. 1, 7, 13, μ. ἀορ. ἐφραξάμην (ἄλλ. ἐφραξ-) Ηρ. 9, 70, ἐφραξάμεσθα Αἰσχ. Ἐπτ. 798, φράξαντο (ἄλλ. φραξ-) Ἰλ. ο, 566, ἀπαρ. φράξαι (ἄλλ. φρα-) Αἰσχ. Ἐπτ. 63. Ῥίζα φρακ-, φραγ-, σφραγ-, φράσσω (=φρακ-ιω)=farc-io λατ. φράγ-νομι=φράζω κοιν. ἐ-φράγ-ην, φράγ-μα, φραγ-ιός, =φρα-μός κοιν. δρύ-φακ-τος (=δρύ-φρακ-τος), σφραγ-ίς, σφραγ-ίζω.

Φρέω, μόν. ἐν συνθ. εἰς-φρέω, παρατ. εἰς-έφρουν Δημ. 20, 53, μελ. δια-φρήσω Θουκ. 7, 32, ἀορ. ἐξ-έφρησα Λουκ. Λεξ. 9, π. ἀορ. ἀπαρ. ἐκφρησθήναι Αἰλ. ἀποσπ. 89, μτχ. -φρησθεῖς, ἀποσπ. 39, μ. μελ. ἀ-παρ. εἰς-φρήσεσθαι Δημ. 8, 15.

Φρέω (ὡς ἀνωτ.), ἐν συνθ. ἐπ-εἰς-φρῶ Εὐρ. Ἰλκ. 1056, ἐκ-, Φοιν. 264, παρατ. α. πλ. ἐξ-εφρείομεν Ἄριστ. σφ. 125, μελ. ἐκ-φρήσω, σφ. 156, ἐπ-, σφ. 892, ἀορ. α. ἐπ-εἰς-έφρησα Εὐρ. Ηρ. μ. 1267, ἀορ. β. (ἐν-ταῦθα ἀπλοῦς μόν.) προστ. φρές (ἄλλ. ἐνεστ.) Κωμ. ἀποσπ. 4, 651, ἐκ-Ἄριστ. σφ. 162, ἀπαρ. εἰς-φρήναι=εἰσάξει, ἐνεργεῖν Ησυχ. μτχ. ἐπ-εἰς-φρεις Εὐρ. ἀποσπ. Φαεθ. 2, 50. Μέσ. παρατ. εἰς-εφρούμην, Τρω. 652 Ἴδε φέρω.

Φριμάσσομαι (διὰ τῶν μυκτῆρων φυσῶ, γαυριῶ) προστ. φριμάσσο Θεοκρ. 5, 141, παρατ. ἐφριμάττετο Αἰλ. Ν. Α. 6, 44, μ. ἀορ. ἀπαρ. φριμάσσομαι Ηρ. 3, 87. Ῥίζα βρεμ-, ἢ φρεμ-, βρέ-μω=Freim-ο λατ. φριμ-άω, φριμ-αγμός, φριμάσσω (=φριμ-αγίω).

Φρίσσω (ἀνορθοῦνται αἱ τρίχες μου, ἀνατριχιάζω, φρίττω, τρομάζω) Ἄριστοτ. φυσιογν. 6, 41, ἀττ. φρίττω Πλατ. πολ. 387, μελ. φρίζω Γαλλν. 13, 365, ἀορ. ἐφρίζα Πλατ. Φαιδρ. 251, πέφρικα Αἰλ. ἐπιστ. 16, μτχ. πεφρικῶς Δημ. 18, 323, ὑπερσ. ἐπεφρίκει Πλουτ. ἠθ. 781, μ. ἀορ. φριζάμενος Πολύαιν. 4, 6, 7.

Φρίσσω (ὡς ἀνωτ.) Ἰλ. ν, 473, παρατ. φρίσσον Ησ. ἀσπ. 171, μελ. φρίζω Χρ. Σιβ. 3, 679, ἀορ. ἐφρίζεν Ἰλ. ν, 339, φρίζαν Πινδ. Ι. 1, 13, ἀπαρ. φρίζαι Σοφ. Ηλ. 1407, μτχ. φρίζας Οδ. τ, 446, Ἄριστ. βατρ. 822, παρχ. ἀντι ἐν. πέφρικα Ἰλ. λ, 383, Αἰσχ. Ἄγ. 1243, μτχ. πεφρικῶς Ἰλ. η, 62, αἰολ. καὶ βοιωτ. πεφρικόντας Πινδ. Π. 4, 183. Ῥίζα ρίγ-, (ρίγ-έω), φριγ-, φρίζ (=φρικ-ς), φρικ-η, φρικ-όω, φρίσσω (=φρικ-ίω), φρικ-ώδης.

Φροιμάζομαι (προ-οιμάζομαι) Αἰσχ. Εὐμ. 20, Ἄριστοτ. ῥητ. 3, 14, 10, παρατ. ἐφροιμαζόμην Θεμιστ. 19, 229, ἀορ. ἐφροιμασάμην, μτχ. -άμενος Ἄριστοτ. ῥητ. εἰς Ἄλεξ. 38, 4, π. παρχ. πεφροιμασται, μτχ. -σμένους πολ. 7, 4, 1, κτλ. Παρ. φροιμαστέον Ἄριστοτ. ἴδε οἰακίζω.

Φρονέω (εἶμαι ἔμφρων, σκέπτομαι, νομιζῶ, διανοοῦμαι, ἔχω φρόνημα) Ἀντιφ. 2, 1, παρατ. ἐφρόνουν Δυσ. 2, 15, μελ. -ήσω Ξεν. Κυρ. 8, 7, 23, ἀορ. ἐφρόνησα Ἰσοκ. 11, 10, παρχ. πεφρόνηκα, 5, 124. Μέσ. προστ. φρονείσθω Ν. Δ. Φιλιππ. 2, 5, μτχ. -ούμενος Ἄριστοτ. Γοργ. 6, 10.

Φρονέω (ὡς ἀνωτ.), ἰων. -εῖς Ἰλ. δ, 361, -εῖ Ησ. ἀσπ. 387, -έουσι Ηρ. 2, 16, ὑποτ. -έησιν Οδ. η, 75, εὐκτ. -έοιεν Ηρ. 1, 46, ἀπαρ. -εῖν Ἰλ. ζ, 79, μτχ. -έων, ι, 554, παρατ. ἐφρόνεον Ηρ. 2, 162, φρόνεον Ἰλ. ρ, 286, θαμ. φρονέεσκε Ἄπολ. Ρ. 4, 1162, ἀορ. προστ. φρόνησον Αἰσχ. Εὐμ. 115. Ῥίζα φρεν-, φρήν=διάφραγμα, ἐκ τοῦ φράσσω, φρεν-όω, φρον-έω, φρόν-ησις, φρόν-ημα, φρον-τ-ίς, φροντ-ίζω κατ' ἄλλ. τὸ φρονέω εἶνε συγγεν. τῷ φράζω, δὲσπ ἴδε.

Φροντίζω (σκέπτομαι, μεριμνῶ) Ἄνδοκ. 4, 27, παρατ. ἐφρόντιζον Λυσ. 3, 16, μελ. φροντιῶ Ξεν. ἀπομν. 2, 1, 24 καὶ σπαν. μέσ. -ιοῦμαι (ἄλλ. -ιοῦμεν) Εὐρ. I. T. 343, ἀορ. ἐφρόντισα Αἰσχιν. 1, 164, παρκ. πεφρόντικα Ξεν. ἀπομν. 3, 3, 8. Παθ. μτχ. φροντιζόμενος Ξεν. Ἱερ. 7, 10, π. παρκ. μτγν. μτχ. πεφροντισμένος Πλούτ. Αἰμ. Π. 28. Παρ. φροντιστέον Πλατ. ἴδε φρονέω.

Φρουρέω (ὡς φρουρός φυλάττω, ἐπαγρυπνῶ) Πλατ. πολ. 420, παρατ. ἐφρούρου Θουκ. 4, 1, μελ. -ήσω Ξεν. Κυρ. 6, 1, 17, ἀορ. ἐφρούρησα, Κυρ. 1, 2, 12. Παθ. σπαν. φρουροῦμαι, μτχ. -ούμενος Πλατ. πολ. 579, παρατ. ἐφρουρεῖτο Θουκ. 1, 107, μ. μελ. ἀντί παθ. φρουρήσομαι Πλούτ. Καῖσ. 27.

Φρουρέω (ὡς ἀνωτ.), παρατ. ἐφρούρει Εὐρ. ἰκ. 900, ἰων. ἐφρούρεε Ηρ. 1, 165, -εον, 4, 128. Παθ. σπάν. φρουροῦμαι Σοφ. Οἰ. Κ. 1013, μτχ. -ούμενος Εὐρ. Ἐκ. 995, -εομένη Ηρ. 7, 203. παρατ. ἐφρουρεῖτο Εὐρ. ἰκ. 1041, παρκ. πεφρουρήμαι Ἱπποκρ. ἐπιστ. 3, 825, δια- Αἰσχ. ἀποσπ. 263, ἀορ. ἐφρουρήθην Εὐρ. Ἴων 1390, μ. μελ. ἀντί παθ. φρουρήσομαι, Ἴων 603. Μέσ. φρουροῦμαι, μτχ. -ρούμενος, Ἄνδρ. 1135. Μέχρι τοῦδε τὸ φρουρέω, φρούριον θεωροῦσι σύνθετον ἐκ τῆς πρὸ καὶ ὀράω, ὅπερ ἴδε· ἀλλὰ μὴ τὸ φρούριον=burg γερμ. ἢ πύργος καὶ Πέργαμα Ἑλλην. (ἴδε πυργ-ώ) καὶ τότε σημαῖνον τόπον ὠχυρωμένον, φραγμένον παράγεται ἐκ τοῦ φράσσω;

Φρύγω (ἐπὶ τοῦ πυρὸς ξηραίνω, φρυγανίζω) Ἀλκίφρ. 3, 27, π. παρκ. πέφρυγμαί Θουκ. 6, 22, π. ἀορ. α. ἐφρύχθην Γαλην. 6, 289, π. ἀορ. β. μτχ. φρυγεῖς Διοσκ. 4, 52. Παρ. φρυκτός Θουκ.

Φρύγω (ὡς ἀνωτ.) Ἀριστ. ἐκκλ. 221, μτχ. φρύγων Θεοκρ. 12, 9, παρατ. ἐφρυγον Ἀριστ. βατρ. 511, μελ. φρύξουσι Ηρ. 8, 96, δωρ. -ξῶ Θεοκρ. 7, 66, ἀορ. ἐφρυξα Κωμ. ἀποσπ. 2, 95, Ηρ. 2, 94, π. παρκ. πέφρυγμαί Κωμ. ἀποσπ. 2, 341, π. ἀορ. α. ἐφρύχθην Χρ. Σιδ. 8, 237, π. ἀορ. β. ἐφρύγην Ἀνθ. 7, 293, ὑποτ. φρυγῆ Ἱπποκρ. 6, 414. Ῥίζα φρυγ-, φρύγ-ω=frig-o λατ. φρύγ-ανον, φρυκ-τός, bharg=φρύγειν σανσκρ.

Φυγγ-άνω (φεύγω), ἐν. ἐν συνθ. κατα-φυγγάνω Αἰσχιν. 3, 208, ἀπο- Δημ. 23, 74, παρατ. ἐφύγγανον μτγν. Γρ. Ναζ. τ. 2, σ. 241, δι-Θουκ. 7, 44.

Φυγγάνω (ὡς ἀνωτ.), ἀπλοῦς μόν. ἐν. Αἰσχ. Πρ. 513, Σοφ. Πλ. 132· ἴδε φεύγω.

Φύζω (φεύγω) ἐπ. παρκ. μτχ. πεφυζῶς Πλ. φ, 6, π. ἀορ. μτχ. φυζηθεῖς Νικ. θηρ. 128. Παρ. φύζα· ἴδε φεύγω.

Φυλάσσω (φυλάγω, γρηγορῶ, φρουρῶ, παραφυλάγω, διατηρῶ) Ἀντιφ. 2, δ, 9, Θουκ. 7, 17 καὶ φυλάττω Ξεν. Κυρ. 8, 2, 23, Ἴσοκ. 8, 112, Πλατ. Θεαιτ. 203, παρατ. ἐφύλασσον Θουκ. 3, 17, ἐφύλαττον Λυσ. 1, 6, Πλατ. Μεν. 89, μελ. φυλάζω Θουκ. 4, 43, ἀορ. ἐφύλαξα, ὑποτ. φυλάξῃ Πλατ. πολ. 415, προστ. φύλαξον Θουκ. 7, 77, ἀπαρ.

φυλάζει Πλατ. πολ. 484, παρκ. παρα-πεφύλαχα, νόμ. 632, δια- Δει-
ναρχ. 1, 9, δια-πεφυλάκασι (ἄλλ. -χασι) Ξεν. Κυρ. 8, 6, 3, π. ἄορ. ἐ-
φυλάχθην Δημ. 24, 3, δι- Ξεν. Κυρ. 8, 1, 2, π. μελ. μτγν. φυλαχθή-
σομαι Δ. Ἄλ. ἀρχ. 10, 50, μ. μελ. ἀντί παθ. φυλάζομαι Ξεν. οἰκ. 4,
9. Μέσ. φυλάσσομαι Πλατ. Φαιδρ. 232, παρατ. ἐφυλαττόμην Δυσ. 3,
13, ἐφυλασσ- Θουκ. 4, 48, μελ. φυλάζομαι Ἴσοκ. 4, 165, ἄορ. ἐφυλα-
ξάμην Ξεν. Ἀγῆσ. 8, 5, π. παρκ. ἀντί μέσ. πεφύλαγμαι, μτχ. -αγμέ-
νος Ξεν. Ἑλλ. 7, 5, 9. Παρ. φυλακτέον Πλατ.

Φυλάσσω (ὡς ἄνωτ.) Ἰλ. ε, 809, Αἰσχ. Ἀγ. 8, -ττω Ἄριστ. θεσ. 976
γ. πλ. ὄωρ. -ασσοισι Πινδ. Ν. 11, 5, προστ. προ-φύλαχθε (=προφυλάσ-
σετε κατὰ συγκοπ. ὡς τὸ φέρτε, ἄνωχθε ἀντί ἄνωκτε) Οἰμ. ὕμν. Ἄπολ.
360, ἀπαρ. ἐπ. φυλαστέμεναι Ἰλ. κ, 419, παρατ. ἐφύλασσον Οδ. β, 346,
φύλασσαν Ἰλ. ο, 461, ἐφύλαττ' Ἄριστ. σφ. 358, μελ. φυλάξω Οδ. χ, 195,
ὄωρ. φυλαξῶ Θεοκρ. 1, 63, ἄορ. ἐφύλαξα Καλλ. Δηλ. 204, φύλαξα Σοφ.
Αἴ. 535, φύλαξεν Ἰλ. π, 686, παρκ. ἀπαρ. πεφυλακέναι Σχολ. Εὐρ. Μηδ.
26, μ. μελ. ἀντί παθ. φυλάζομαι Σοφ. Φιλ. 48. Μέσ. φυλάσσομαι Εὐρ. Ι.
Τ. 67, προστ. φυλάσσο Ησ. ἔρ. 489, φυλάσσο Αἰσχ. Πρ. 390, μτχ. -ό-
μενος Ἰλ. κ, 188, ἄορ. ἐφυλαξάμην Ηρ. 7, 130, προστ. φύλαξαι Οἰμ. ὕμν.
Ἄπολ. 366, ἀπαρ. φυλάξασθαι Πινδ. Ο. 7, 40, π. παρκ. ἀντί μέσ. πεφύ-
λαγμαι Εὐρ. ἀποσπ. 475, προστ. πεφύλαξο Ησ. ἔρ. 795, μτχ. -αγμένους
Ἰλ. ψ, 343. Ῥίζα φυλακ-, φυλακ-ή, φύλαξ, φυλάσσω (=φυλακ-τω), φύλαγ-
μα, φυλακ-τικός.

Φυράω ἴδε φύρω.

Φύρω (καταβρέχω, ἀνακατώνω, μουσκεύω) Πλατ. Φαιδ. 97, ἀπαρ.
ἀνα-φύρειν Θεμιστ. 21, 260, ἄορ. μτγν. ἔφυρα, μτχ. φύρας Λουκ. Πρ.
13. Παθ. μτχ. ἀνα-φυρόμενος Θεοφρ. π. σημ. 66, παρκ. πέφυρμαι Ξεν.
Ἀγῆσ. 2, 14, π. ἄορ. β. ἐφύρην, μτχ. συν-ἀνα-φυρέντες Λουκ. ἐπιστ.
Κρον. 28. Μέσ. φύρομαι Πλατ. Φαιδ. 101. Παρασχ. φυράω, ἀνα-φυράω
Σουίδ. μτχ. ἀνα-φυρών Διοσκ. 2, 131, ἄορ. ἐφύράσσα Πλατ. Τιμ. 73,
π. παρκ. πεφύραμαι Θουκ. 3, 49, π. ἄορ. ἐφυράθη Πλατ. Θεαιτ. 147,
μτχ. ἀνα-φυραθείσα Θεοφρ. Ἴσ. Φ. 9, 12, 1. Παρ. φυρατέον Διοσκ.

Φύρω (ὡς ἄνωτ.), ἀπαρ. Ησ. ἔρ. 61, καὶ φυρέω, φυρῶσι Ηρ. 2, 36,
παρατ. ἔφυρον Ἰλ. ω, 162, Αἰσχ. Πρ. 450, μελ. φυράσαι, ἀπαρ. φυράσειν
Ἑπτ. 48, ἰων. φυρήσω Λοβεκ. εἰς Φρυν. 105, ἄορ. ἐφύρησα Ἴπποκρ. 2,
520, ὑποτ. φύρω Οδ. σ, 21, προστ. φῦρσον Νικ. θηρ. 693, ἀπαρ. φῦρσαι
Ἄπολ. Ρ. 2, 59, φῦραι Εὐστ. ἔρ. 279, 88, μτχ. φύρας Νικ. θηρ. 593,
π. παρκ. πέφυρμαι, μτχ. πεφυρμένος Οδ. ι, 397, προπεφύραμαι Ἄριστ.
ὄρν. 462, πεφύρημαι Φιλητ. 7, Ἴπποκρ. 6, 540, π. ἄορ. α. ἐφύρηθη Αἰσχ.
Ἀγ. 732, ἐφυράθη Ἀνθ. Πλ. 191, προ- Ἴπποκρ. 5, 536, μτχ. φυρηθείς
Ἀνθ. 7, 748, π. ἄορ. β. ἐφύρην Ἀρεταί. σ. 167, π. μελ. μτγν. συμ-φυ-
ρήσομαι Σχολ. Πινδ. Ν. 1, 68, μετ' ὄλ. μελ. πεφύρσομαι Πινδ. Ν. 1, 68,
μ. ἄορ. ἐφυρασάμην, μτχ. -ρασάμενος Ἄριστ. νεφ. 979, ἐφυρησ- Οππ. ἄλ.
3, 485, φυρησ-, 4, 660, μτχ. φυρσάμενος Νικ. θηρ. 507. Παρ. φυρτός Η-
συχ. συμ- Εὐρ. Ἴππ. 1234 ἴδε φαρμάσσω.

Φυτεύω (ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, παρασκευάζω, προξενῶ, παρέχω) Θουκ. 1, 2, μελ. εὐσω Ξεν. οἰκ. 19, 13, ἀορ. ἐφύτευσα Πλατ. Τιμ. 80, παρχ. μτγν. γ. πλ. πεφύτευκαν (ἀντί -ασιν) Π. Δ. Ἐξεκ. 19, 13, π. παρχ. πεφύτευμαι Ξεν. Ἑλλ. 3, 2, 10, π. ἀορ. ἐφυτεύθηεν Ξεν. ἀν. 5, 3, 12, π. μελ. μτγν. φυτευθήσομαι Γεωπ. 5, 19, 1, μ. ἀορ. ἐφυτευσάμην Λουκ. καταπλ. 20, μτχ. -σάμενος Ξεν. ἀπομν. 1, 1, 8.

φυτεύω (ὡς ἀνωτ.) Οδ. ε, 340, ἀπαρ. φυτεύμεν Ησ. ἔρ. 810, παρατ. φύτευεν Οδ. ρ, 27, Ἀριστ. εἰρ. 558, ἀορ. φύτευσα Σοφ. Οἰ. τ. 1504, π. ἀορ. ἐπ. γ. πλ. φύτευθεν (=ἐφυτεύθησαν) Πινδ. Π. 4, 69, μ. μελ. ἀπαρ. φυτεύεσθαι Πινδ. Π. 4, 15 ἴδε φύω.

Φύ-ω (κάμνω νὰ φυτρώσῃ, παράγω, γεννῶ, φυτρῶνω, βλαστάνω) Πλατ. πολ. 621, ἀμτβ. σπαν. Ἀριστοτ. προβλ. 5, 27, παρατ. ἐφῦε Πλατ. Μενεξ. 237, μελ. ἀνα-φύησει Π. Δ. Ἡσαϊ. 34, 13, ἀορ. α. ἐφῦσα Ἄντιφ. 4, α, 2, ἀορ. β. ἐφυν ἀμτβ. Ἰσοκ. 12, 125, ἀπαρ. φῦναι Πλατ. πολ. 489, μτχ. φύς, πολ. 461, οἱ φύντες=οἱ γονεῖς Ἡλιοδ. 2, 16, παρχ. πέφυκα ἀμτβ. Λυσ. 7, 35, ὑπερσ. ἐπεφύκειν Ξεν. Κυρ. 5, 1, 9, ἐπεφύκει Πλατ. Τιμ. 69, π. ἀορ. α. μτχ. συμ-φυθεῖς Γαλην. 7, 725, π. ἀορ. β. ἐφῦην Ἰωσ. ἀρχ. 18, 1, 1, ἀν- Θεοφρ. I. Φ. 4, 16, 2, ὑποτ. συμ-φυῶσι (ἄλλ. -φύωσι) Πλατ. πολ. 597, ἀπαρ. φυῆναι Διοσκ. 2, 8, ἀνα- Δ. Σικ. 1, 7, π. μελ. μτγν. φύησομαι Θεμιστ. 21, 248, Αἰσωπ. 105. Παθ. ἢ μέσ. ἀμτβ. φύομαι Ξεν. Κυρ. 4, 2, 44, παρατ. ἐφύομην Πλατ. Εὐθ. 296, μελ. φύομαι, νόμ. 831. Παρ. φυτός Π. Δ.

φύ-ω (ὡς ἀνωτ.), μετβ. φύει Πλ. ζ, 148, Σοφ. ἀποσπ. 357, φύομεν Ἀριστ. ὄρν. 106, σπαν. ἀμτβ. Πλ. ζ, 149, Ἀλκαί. 97, παρατ. ὑπο-φύεν Πλ. ξ, 347, μελ. φύσω, α, 235, Σοφ. Οἰ. τ. 458, ἀορ. ἐφύσα Οδ. κ, 393, ἀορ. β. ἐφυν ἀμτβ. Οδ. κ, 397, ἐφῦ, 190, φῦ Πλ. ξ, 253, γ. πλ. ἐφυν (=ἐφύσαν) Οδ. ε, 481, ὑποτ. φύη Εὐρ. ἀποσπ. 878, εὐκτ. φύη Θεοκρ. 15, 94, ἀπαρ. φῦναι Σοφ. Ἄντ. 721, ἐπ. φύμεναι Θεοκρ. 25, 39, μτχ. φύς Σοφ. Οἰ. τ. 1184, αἰολ. θηλ. φῦσα (ἀντί φῦσα) Κορίνν. 21, παρχ. πεφύκασι ἀμτβ. ἐπ. γ. πλ. πεφύκασι Πλ. α, 513, ὑπερσ. πεφύκει Οδ. η, 104, ὄπερ κατ' ἄλλου; θεωρεῖται ὡς γ. ἐν. ἐν. καὶ παρατ. ἐπέφυκον (=ἐπεφύκεσαν) Ησ. θε. 152, π. ἀοριστ. β. ὑποτ. φυῆ Εὐρ. ἀποσπ. 377, ἀπαρ. ἐκ-φυῆναι Ἴπποκρ. 3, 51, μτχ. φυεῖς Ἴπποκρ. 7, 514. Παθ. ἢ μέσ. ἀμτβ. φύομαι Οδ. ι, 109, Σοφ. ἀποσπ. 109, 4, -ύηται Ἴπποκρ. 7, 186, παρατ. ἐν-φύοντο Οδ. ω, 410, μελ. φύσομαι Αἰσχ. Πρ. 871, ἐκ-φύσεται Ἴπποκρ. 1, 499. Ρίζα φυ-, φι-, φύ-ω, φύ-ομαι, φυ-ή, φύ-σις, φυ-τός, φυτ-εύω, φθ-λον, φυ-λή, φυί= γέγονα λατ. φῖ-τυ, φῖ-τυ-μα, φῖ-τύ-ω, ὑπερ-φι-αλος, φοι-τ-άω.

Φώγ-νυ-μι ἴδε φώγω.

φώγω (φρύγω, ξηροφαίνω) Ἐπιχ. 102, καὶ φώζω Ἴπποκρ. 6, 566, φήγω μετὰ ἰ υπογεγραμμ. Ἐτ. Μ. 803, 87, ἀορ. ἐφωξα Ἴπποκρ. 6, 460, ἐφωσα, 8, 244. Παθ. φώγνυται Διοσκ. 1. 80, π. παρχ. πέφωγμα Κωμ. ἀποσπ. 2, 281, καὶ -ωσμαι Ἴπποκρ. 5, 436, παθ. ἀοριστ. φωχ^αεῖς Διοσκ.

2, 149. ῥίζα φωγ-, φώγ-νυ-μι, φώγ-ω, φώζω (=φωγ-ίω), φώγ-ανον, φωκ-τός.

Φων-έω (ἐκβάλλω φωνήν, φωνάζω) ὁμαλ. παρατ. ἐφώνουν Π. Δ. Μακκ. Α. 9, 12, μελ. φωνήσω, Ησαί. 8, 19, ἀορ. ἐφώνησα Ξεν. συμπ. 3, 13.

Φων-έω (ὡς ἀνωτ.), παρατ. ἰων. μετ-εφώνεεν Ἰλ. η, 384, γ. πλ. ἐφώνεον Ηρ. 2, 2, ἀορ. φώνησεν Ἰλ. γ, 181· ἴδε φημί.

Φώσκω· ἴδε φαέθω.

X.

Χάζω (ὑποχωρῶ, ἀποσύρομαι, φοβοῦμαι, διστάζω), ἐν. συνθ. μόν. ἐν. μτχ. ἀναχάζοντες Ξεν. ἀν. 4, 1, 16, παρατ. ἀν-έχάζον Εὐναπ. 112. Μέσ. παρατ. ἀν-εχάζετο, Ξεν. ἀν. 4, 7, 10, ἀορ. ἀπαρ. δια-χάσασθαι, Κυρ. 7, 1, 31.

Χάζω (ὡς ἀνωτ.), ἐν. συνθ. μόν. προστ. ἄγ-χαζε ἀμτῶ. Σοφ. ἀποσπ. 800, δωρ. ἄγχασδε (=ἀνά-χαζε) Βεκκ. γραμ. σ. 140, ἀορ. α. ἀν-έχασσαν Πινῶ. Ν. 10, 69, ἀορ. α. κε-καδ-ῆσαι =βλάψαι, στερῆσαι Ησυχ. ἀορ. β. μτχ. κεκαδών Ἰλ. λ, 334, μελ. κεκαδήσω Οδ. φ, 153. Μέσ. ἐπ. χάζομαι Ἄπολ. Ρ. 1, 841, ὑποτ. -ωμαι Ἰλ. ε, 34, προστ. χάζεο, ε, 440, παρατ. ἐχάζετο, γ, 32, χάζετο, λ, 539, μελ. χάσομαι, ἐπ. χάσσο-, ν, 153, ἀορ. ἐχασάμην, ἐχασάσατο Κ. Σμ. 2, 338, χάσσο- Ἰλ. ν, 193, μτχ. χασσάμενος δ, 535, ἀπαρ. χάσσοσθαι, μ, 172, ἀορ. β. κεκαδόμην, -δοίτο Ἰλ. δ, 497· ἴδε σχάζω.

Χαίρω· ἴδε χάσκω.

Χαίρω ὡς καὶ παρ' ἡμῖν Ξεν. ἀπομν. 2, 6, 35, παρατ. ἔχαιρον Λυσ. 48, 9, μελ. χαίρησω Ἄνδοκ. 1, 101, Πλατ. Φιλ. 21, μτγν. χαρῶ Ν. Δ. Ἄποκαλ. 11, 10, χαρήσομαι (ἄλλ. χαίρησομαι) Λουκ. Φιλοπ. 24, συγ- Πολυβ. 30, 10, καὶ κατα-χαροῦμαι Π. Δ. Παροιμ. 1, 26, ἀορ. ἐχαίρησα Πλουτ. Λουκουλ. 25, π. ἀορ. β. ἀντί ἐνεργ. ἐχάρην Ξεν. κυν. 1, 2. Παρ. χαρτὸς Πλατ.

Χαίρω (ὡς ἀνωτ.) Ἰλ. η, 191, προστ. γ. πλ. χαίρόντων Εὐρ. Ηρ. μ. 575, παρατ. ἔχαιρον Ἰλ. λ, 73, χαιτρε, ξ, 156, θαμ. χαιρέσκον, σ, 259, μελ. χαίρησω, υ, 363, μτγν. χερήσομαι Κρ. Σιβ. β, 20, δωρ. χερησοῦμαι Ποθαγ. ἐπιστ. 4, ἐπ. ἀπαρ. κεχαρησέμεν Ἰλ. ο, 98 καὶ κεχαρήσομαι Οδ. ψ, 266, ἀορ. β. ἐχάρην Ἰλ. η, 54, χάρην, ε, 682, εὐκτ. χαιρείη, ζ, 481, ἀπαρ. χαρήναι Σιμων. (Κ.) 166, μτχ. χαρεῖς Ἄριστ. θεσ. 981, -εῖσα Εὐρ. Ι. Α. 1525, παρκ. κεχάρηκας Ἄριστ. σφ. 764, μτχ. -ηκῶς Ηρ. 3,

27, ἐπ. κεχαρηότα Ἰλ. η, 312, π. παρκ. ἀντί ἐνερ. κεχάρησαι Ἄριστ. σφ. 389, μτχ. -ημένος Ὀμ. ὕμν. 7, 10, Εὐρ. Ι. Α. 200, καὶ κεχαρμένος, Κύκλ. 367, Ὀρφ. ὕμν. 51, 5, ὑπερσ. κεχάρητο Ησ. ἀσπ. 95, -ηνοτο Ὀμ. ὕμν. Δημ. 458. Μέσ. ἀντί ἐνερ. λέγει ὁ βάρβαρος χαιρομαι Ἄριστ. εἰρ. 291 (α), ἀορ. α. ἐπ. ἐχήρατο Ὀππ. κυν. 1, 509, χήρατο Ἰλ. ξ, 270, ἐ-χήρανο Ἄπολ. Ρ. 4, 4626, μτχ. χηραμένη Ἀνθ. 7, 198, ἀορ. β. ἐπ. σπαν. χάροντο Κ. Σμ. 6, 315, μετ' ἀναδιπλ. κεχάροντο Ἰλ. π, 600, εὐκτ. κεχάροιτο Ὀδ. β, 249, -οίμεθα φιλοζ. 1, 24, γ. πλ. -οίατο Ἰλ. α, 256. Ῥίζα χαρ-, χαιρω (=χαρ-ιω), χαρ-ά, χάρ-μα, χάρ-ις, χαρ-ίζομαι, χαρ-ις, εὐ-χαριστία, εὐ-χαριστ-έω, grā-tus=εὐάρεστος, λατ. grā-tia=χάρ-ις ὡς. =grāce γαλλ. harj-ā-mi=ἐφίεμαι, ἀγαπῶ σανσκρ.

Χαλάω (χαλαρώνω, παραλύω, καταπραύνω, μετριάζω) Ξεν. ἰππικ. 5, 4, μελ. χαλάσω Πλουτ. ἠθ. 321, ἀορ. ἐγάλασα Πλατ. σοφ. 242, προστ. χάλασον, Μεν. 86, π. παρκ. κεχάλασμαι Ἄππ. Μιθρ. 74, ὑπερσ. ἐκεχάλαστο Ἀριστείδ. 25, 315, π. ἀορ. ὑποτ. χαλασθῆ Πλατ. Φαιδ. 86.

Χαλάω (ὡς ἄνωτ.), ἐπ. γ. πλ. χαλώωσι Ὀππ. ἀλ. 2, 451, ὑποτ. χα-λώωσι Ἄριστ. Λυσ. 310, παρατ. ἐχάλα Ἰπποκρ. 3, 438, μελ. χαλάσω, 2, 36, ἀορ. χάλασα, 5, 258, -ασσε Ὀμ. ὕμν. 1, 6, χάλασσαν Ὀρφ. Ἀργ. 376, ὑποτ. -άση Αἰσχ. Πρ. 476, προστ. χάλασον Εὐρ. Κύκλ. 55, μτχ. χη-λάσασα Ὀμ. ὕμν. 27, 12, ὄωρ. -άσαις Πινδ. Π. 1, 6, ἐπ. ἀγ-χαλάσας Ἄ-πολ. Ρ. 2, 587, παρκ. κεχάλανα Ἰπποκρ. 5, 394, π. παρκ. κεχάλασμαι Ἀνθ. 9, 297, ὑπερσ. κεχάλαστο Νον. 42, 5, π. ἀορ. ὑποτ. χαλασθῆ, Αἰσχ. Πρ. 961, μ. ἀορ. χαλάσαντο Ἄπολ. Ρ. 2, 4267. Ῥίζα χα-, χαλ-, συγγεν. τῆ σχαζ- (σχάζω, σχίζω, χάζω), χαλ-άω, χάλ-ασις, χωλό-ς.

Χαλεπαίνω (εἶμιαι χαλεπός, ἀγριεύω, ὀργίζομαι, ἀγανακτῶ, θυμώ-νω) Ξεν. ἀπομν. 2, 2, 9, παρατ. ἐχαλέπαινον Θουκ. 1, 26, ἀορ. ἐχα-λέπηνα Δ. Κασ. 44, 9. Παθ. ἀπαρ. χαλεπαίνεσθαι Ξεν. Κυρ. 5, 8, 18, ἀορ. ἐχαλεπάνθη, ἀν. 4, 6, 2.

Χαλεπαίνω (ὡς ἄνωτ.) Ὀδ. π, 115, ἐπ. ἀπαρ. -παινέμεν Θεοκρ. 25, 81, παρατ. ἐχαλέπαινε Ηρ. 1, 189, χαλέπαινε Ἰλ. ξ, 256, ἀορ. ὑποτ. χαλεπήνη, π, 386, ἀπαρ. -ῆναι, σ, 108. Ῥίζα χαλ-, συγγεν. τῆ χολ- (χολώω, χύομαι), χαλ-επός, χαλεπ-αίνω, χαλέπ-τ-ω.

Χα-νδ-άνω (χωρῶ, περιέχω, ἐπαρκῶ) ἐπ. καὶ ποιητ. χανδάνει Ἰπποκρ. 8, 182, παρατ. ἐχάνδανον Ὀδ. ρ, 344, χάνδανεν Ἰλ. ψ, 742, μελ. χεῖσται Ὀδ. σ, 17, Ὀμ. ὕμν. Ἄφρ. 252, παρκ. ἀντί ἐν. κέχανδα, μτχ. -χαν-δῶς Ἰλ. ψ, 268, ὑπερσ. κεχάνδει, ω, 192, ἀορ. β. ἐχαδε, δ, 24, χάδε, λ, 462, ἀπαρ. χαδέειν, ξ, 34. Ῥίζα χαδ-, χανδ-άνω, ἔ-χαδ-ον, κέχανδ-α, χεῖσται pre-hend-ο=δράττομαι λατ.

Χαρίζομαι (λάμνω τινὶ χάριν, εὐχαριστῶ τινά, προσφέρω, δωροῦμαι) ἀποθ. μέσ. Θουκ. 3, 37, παρατ. ἐχαρίζομην Πλατ. Τιμ. 20, μελ. χα-ριούμαι Ξεν. ἀν. 7, 6, 2, μτγν. -ίσομαι Σωπ. ῥητ. σ. 332, Δ. Σικ. ἀ-

(α) Κατὰ τὸν Σχολ. ἐνταῦθα «Δάτις σατράπης Περσῶν εἶπεν ἤδομαι καὶ χαιρομαι, καὶ ἐβαρβάρισεν· εἶδε γὰρ εἰπεῖν χαιρω».

ποσπ. σ. 179, Ν. Δ. Ῥωμ. 8, 32, ἀορ. ἐχαρισάμην Πλατ. Μεν. 75, παρκ. κεχάρισμαι προστ. (παθ.) κεχαρίσθω, Φαιδρ. 250, ἀπαρ. κεχαρίσθαι Ξεν. ἀπομν. 3, 11, 10, μτχ. -σμένος Ἴσοκ. 2, 48, π. ἀορ. μτγν. ἀπαρ. χαρισθῆναι Ν. Δ. Πράξ. 3, 14, μτχ. -ισθείς, Κορ. Α. 2, 12, π. μελ. μτγν. χαρισθήσομαι Φιλῆμ. 22. Παρ. χαριστέον Πλάτ.

Χαρίζομαι (ὡς ἀνωτ.) Ἄρχιλ. 75, Εὐρ. ἀποσπ. 31, προστ. χαρίζο Οδ. ξ, 387, παρατ. ἐχαρίζομην Ηρ. 1, 33, χαρίζετο Οδ. α, 61, μελ. χαρίζετ Ηρ. 1, 90, δωρ. χαριζιόμεθα Κρητ. Ἐπιγρ. 3048, ἀορ. ἐχαρίσω Ἄριστ. ἰππ. 1368, ὑποτ. χαρισώμαι, θεσ. 939, δωρ. χαρίζη Θεοκρ. 5, 71, εὐκτ. χαρισάμην Ἰλ. ζ, 49, προστ. χάρισαι (ἄλλ. -ρισσι) Εὐρ. Ηλ. 192, ἀπαρ. -ἴσασθαι Οδ. ν, 15, παρκ. κεχάρισαι Ἄριστ. ἐκκλ. 1045, -ίσται, ἰππ. 54, μτχ. κεχαρισμένος Ἰλ. ε, 243, ὑπερσ. ἐκεχάριστο Ηρ. 8, 5, κεχάριστο Οδ. ζ, 23. ἴδε χάρω.

Χάσκω ὡς καὶ παρ' ἡμῖν Ἄριστοτ. Ι. Ζ. 4, 8, 32, ἀπαρ. χάσκειν Ξεν. ἰππ. 10, 7, καὶ χάρω μτγν. Διοσκ. 3, 127, ἐπι-Λουκ. νεκ. διαλ. 6, 3, περι-Αἰλ. Ι. Ζ. 3, 20, παρκ. ἑ. κέχηνα Λουκ. Ἰκαρ. 3, μτχ. κέχηνως Πλατ. πολ. 529, ἀορ. ἑ. ἔχανον, μτχ. χανῶν Ἄριστοτ. προβλ. 26, 48, 2, Λουκ. Περειγρ. 21.

Χάσχω (ὡς ἀνωτ.) Ἄριστ. σφ. 1493, καὶ χάρω, χάρω Ἄνθ. 9, 797, παρατ. ἔχασκον Ἰπποκρ. 5, 194, ἀμφ. Αἰσχ. χο. 545, μ. μελ. ἐγχανοῦμαι Ἄριστ. Λυσ. 271, ἐγ-χάρω, σφ. 1349, -εῖται, σφ. 1007, παρκ. α. κέχαγκα Β. Ἄν. 611, παρκ. ἑ. κέχηνα Ἄριστ. ὄρν. 264, γ. πλ. δωρ. κέχαναντι Σωφρ. 51, ὑποτ. κέχηνη Ἄριστ. ἰππ. 804, προστ. κέχηνατε, Ἄχ. 133, ἀπαρ. -χηνέαι Ἰπποκρ. 5, 694, μτχ. -χηνῶς Ἰλ. π, 409, ὑπερσ. ἐκεχῆνεν δωρ. καὶ ἀρχ. ἀττ. κέχηνη Ἄριστ. Ἄχ. 10, γ. πλ. -χῆνεσαν, ἰππ. 651, ἀορ. ἑ. ἔχανον, ἀποσπ. 319, Ἰπποκρ. 7, 534, ἀμφ-Ἰλ. ψ, 79, ὑποτ. χάνη Ηρ. 2, 68, εὐκτ. χάνοι Ἰλ. δ, 182, ἐγ-Ἄριστ. Ἄχ. 221, ἀπαρ. χάνειν Σοφ. Αἴ. 1227, Ἄριστ. σφ. 342, -εῖν Ἰπποκρ. 4, 142, μτχ. χανῶν Ἰλ. π, 350, Σοφ. ἀποσπ. 449, ἐγ-χανῶν Ἄριστ. νεφ. 1436. Ῥίζα χάρ-, χάν-, χάρω (=χάν-ω), χάρω=hi-sco ἢ hi-o λατ. χάρω-μα, χάρω-, χάρω-νος (=χάρω-νος), χάρω-ία.

Χέζω ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, μόν. Ἰεροκλ. 250.

Χέζω (ὡς ἀνωτ.) κωμ. χέζομαι Ἄριστ. ἰππ. 207, μελ. ἀπαρ. χέσειν Ἄνθ. 7, 683, σπαν. κατα-χέσομαι Ἄριστ. ἀποσπ. 207, μᾶλλ. εὐχρ. χέσομαι, εἰρ. 1335, ἀορ. α. κατ-έχεσα, νεφ. 174, ὑποτ. χέσω, ἀποσπ. 2, 519, εὐκτ. ἐγ-χέσαιμι, ἐκκλ. 347, ἀπαρ. χέσαι, ἐκκλ. 808, μτχ. χέσας, ἐκκλ. 320, ἀορ. ἑ. κατ-έχεσον Κωμ. ἀποσπ. 2, 826, ἀπαρ. χέσειν Ἄριστ. θεσ. 570, παρκ. ἑ. ἐγ-κέχοδα, βατρ. 479, μτχ. ἐπι-κεχοδῶς, ὄρν. 68, π. παρκ. κεχεσμένος. Ἄγ. 1170, μ. ἀορ. εὐκτ. χέσαιτο, ἰππ. 1057. Ῥίζα χέδ-, χέζω (=χέδ-ω) =cac-o λατ. =χάδω σανσκρ. κέ-χοδ-α, χέ-σομαι, χέ-σειω, χέδ-ανος. Τούτω συγγεν. εἶνε τὸ σχάζω.

Χειρίζω ἴδε μεταχειρίζω.

Χειρώ (ὕποχειρίον τινα κάμνω, ὑποτάσσω) σπαν. ἐν. Ἄριστ. σφ. 443, Αἰλ. Ι. Ζ. 17, 32. Μᾶλλ. εὐχρ. τὸ μέσ. χειροῦμαι Ξεν. Ἄγης. 2,

31, παρατ. ἐχειρούμην, Ἑλλ. 2, 4, 26, ἀλλὰ παθ. Δ. Σικ. 16, 20, μελ. χειρώσομαι Θουκ. 1, 122, ἀορ. ἐχειρωσάμην Πλατ. Μενεξ. 240, π. παρκ. ἀντὶ μέσ. κεχειρωμαι Δ. Κασ. 50, 24, Πλουτ. Τιμολ. 19, ἀλλὰ παθ. Θουκ. 5, 96, π. ἀορ. ἐχειρώθην 3, 39, π. μελ. χειρωθήσεται Δημ. 11, 5. ῥίζα χειρ-, χειρ=hir ἀρχ. λατ. χειρ-όω, ἐγ-χειρ-έω, ἐγ-χειρ-ίζω, εὐ-χειρ-ής, χειρ-εί-ων, χαρ-ᾶ-μι=ἀρπάζω σανσαρ. χαρ-ά-ναμ =χειρὶ ὡς.

Χείσεται ἴδε χανδάνω.

Χερ-νίπτομαι (νίπτομαι τὰς χεῖρας, νίδομαι), προστ. -νίπτου Ἄριστ. εἰρ. 964, μελ. μεταγν. χερνίψουσι Λυκόφρ. 184, χερνί-φομαι Εὐρ. 1. Τ. 622, ἀορ. χερνίψατο Λουσ. 6, 52, ἐχερνίψαντο Ιλ. α, 449, π. ἀορ. χερνιφθεῖς Ἀνθ. 6, 156 ἴδε χειρώω.

Χέ-ω (χύνω ἀρθῶνως τι, παράγω), μτγν. Σαρ. σοφ. 43, 19, ἀλλ' ἐγ-χέουσι Ξεν. Κυρ. 1, 3, 8, παρατ. συν-έχεον Πλατ. πολ. 379, μελ. μτγν. ἐκ-χεῶ Π. Δ. Ἰωήλ 2, 28, -χεεῖ, Μαλαχ. 3, 3, ἀορ. α. ἐξ-έχεα Ἄρρ. ἀν. 2, 19, προστ. ἐγ-χεάτω Ξεν. συμπ. 2, 23, ἀπαρ. συγ-χέαι Ἰσαί. 5, 18, ἐγ- Δημ. 43, 8, μτχ. ἐγ-χέας Ξεν. Κυρ. 1, 3, 9, ἀλλὰ μτγν. περι-χεύσας Δ. Σικ. 2, 15, παρκ. προσ-συγ-κέχυκα Πολυβ. 5, 84, π. παρκ. κέχυμαι Πλατ. Τιμ. 66, συγ- Δημ. 23, 62, π. ἀορ. κατ-εχύθην Πλατ. σοφ. 264, μτγν. ὑποτ. παρα-χεθῆ Ἄριστ. προβλ. 20, 35, μτχ. χεθεῖς Γαλην. 1, 433, π. μελ. χυθήσομαι Ἰωσ. ἀρχ. 8, 8, 5, καὶ μτγν. χεθήσεται Γαλην. 7, 317, ἐκ- Ἄρρ. Ἐπικτ. 4, 10, 26. Μέσ. χέομαι Λουκ. Τιμ. 83, εὐκτ. δια-χέοιτο Θουκ. 2, 75, μτχ. χεόμενος Ἰσαί. 6, 51, ἀορ. σπαν. ὑποτ. ἐγ-χεώμεθα Ξεν. συμπ. 2, 26, ἀπαρ. μτγν. χεάσθαι Πλουτ. ἠθ. 579, μτχ. χεάμενος, ἠθ. 388, ἐγ- Ξεν. Κυρ. 1, 3, 9. Παρ. χυτός Πλατ. ἐγ-χυτέον Διοσκ. Τὸ δὲ χύνω εἶνε μτγν. προστ. ἐπίχυσε (ἄλλ. ἐπίχυσε) Ἄλεξ. Τραλλ. 1, 3, 8, ἀπαρ. ἐκ-χύνειν Ψευδ. Λουκ. 29, καὶ δια-συγ-χύνω Ἀπολλων. π. προφ. σ. 616, παρατ. συν-έχυσε Ν. Δ. Πράξ. 9, 22, μελ. κατα-χύσει Γεωπ. 3, 10, ἐκ- Νικητ. Εὐγ. 4, 123, ἀορ. προστ. χύσον (ἄλλ. λύσον) Ἄριστ. ὄρν. 210, ἀπαρ. χύσαι Τρυφιοδ. 205, δια-χύσαι Ξεν. ἀπομν. 4, 3, 8, μτχ. ἀπο-χύσαντα Ἰπποκρ. 8, 200. Μέσ. ἀπαρ. συγ-χύνεσθαι Ἀπολλων. π. προφ. σ. 132, μτχ. ἐγ-χυνόμενον (ἄλλ. ἐκ-χυμένον) Λουκ. π. εἰκ. 29.

Χέ-ω (ὡς ἀνωτ.) Ιλ. π, 383, καὶ χεῶω, χεῦεις Nov. 18, 344, χέει Ιλ. π, 383, ἐκ-χεῖ Σοφ. Ηλ. 1291, χεῦει Κ. Σμ. 1, 301, χεῖτε Θεοκριτ. 1, 118, ἐπ. χεῖω χεῖουσιν Ησ. θε. 83, ὑποτ. ἐπι-χέεις Κωμ. ἀποσπ. 2, 10, -χέη Εὐρ. Κυκλ. 329, ἐγγεῖη Οδ. ι, 40, προστακτ. χεῦε, δ, 584, ἐγ-χευε Ἄλκατ. 33, ἐγ-χει Καλλ. ἐπιγρ. 30, κατά-χει Ἄριστ. Ἀχ. 1040, ἀπαρ. προ-χέειν Ιλ. φ, 219, κατα-χεῖν Ἄριστ. ἱππ. 1091, μτχ. χέων Εὐρ. Κυκλ. 405, χεῶων Κ. Σμ. 3, 491, ἐγγεῦντα Θεοκρ. 10, 53, χέοντα Οδ. δ, 556, χέουσα Ιλ. γ, 112, παρτ. κατ-έχεεν Ἄριστ. νεφ. 74, χέον Ιλ. η, 480, ἐγ-χεον Εὐρ. Κυκλ. 568, χέσον Κ. Σμ. 7, 385, δι-έχευον (ἄλλ. -χευαν), 14, 504, θαμ. χέεσκον Χρ. Σιβ. 1, 111, ἐν-έχεις Ἄριστ. πλ. 1021, ἐξ-

(ΑΝΩΜΑΛΑ ΡΗΜΑΤΑ).

έχει Αισχ. Ἄγ. 4029, ἔχει Καλλ. Ζεὺς 32, χέει Ιλ. υ, 321, σύγ-χει (= συν-έχει), ν, 808, ἐν-έχει Κωμ. ἀποσπ. 2, 282, μελ. χέω Εὐρ. Θησ. ἀποσπ. 1, ἐκ-χέω, Ικ. 773, συγ-, ἀποσπ. 388, ἐπι-χέεις Ἄριστ. εἰρ. 169 καὶ ἐπ. χεῶ Οδ. β, 222, μτχ. παρα-χέων Κωμ. ἀποσπ. 2, 637, ἀορ. α. ἔχεα Ιλ. σ, 347, ἐν-Κωμ. ἀποσπ. 2, 282, ἐξ- Ἄριστ. θεσ. 554, ἐπ. ἔχεα Ιλ. γ, 270, χεῦα, ξ, 436, ἐν τμήσ. ἀμφι-χεῦε Ιλ. ρ, 268, καθ-χεῦαν Ἄπολ. Ρ. 1, 565, ἔχεαν Ιλ. ω, 799, ὕποτ. χέω Σοφ. Οἰ. Κ. 478, Εὐρ. Κυκλ. 329, χεῶν Εὐρ. Ηλ. 181, χεῦη Ιλ. ξ, 165, χεῦόμεν, η, 336, χεῦοσιν, η, 86, εὐκτ. ἐγ-χέαιμι Ἄριστ. Ἄγ. 4055, πρστ. χεῦον Ἄλκατ. 42, ἐγ-χεάτω Κωμ. ἀποσπ. 4, 6, καὶ χεῦάτω Ἄλκατ. 36, καθ-χεῦάτω Ἄθην. 15, 687, χεῦάντων Οδ. δ, 214, ἀπαρ. συγ-χέαι Εὐρ. Ἴππ. 813 καὶ χεῦαι Ιλ. ψ, 45, καθ-χεῦσαι Σουῖδ. μτχ. ἐγ-χέας Ἐπιχ. 61, ἐκ-Αισχ. Εὐμ. 65, κατα-χέασα Ἄριστ. θεσ. 487, χεῦας Ιλ. ψ, 257 καὶ γεῦσας Ἀνθ. 14, 124 παρκ. ἐκ-κέχυκα Πλαν. 242, συγ-Κωμ. ἀποσπ. 4, 294, π. παρκ. κέχυμαι, -υται Πινδ. Π. 4, 42, καὶ ἐν ἄρσ. κέχυται Χρ. Σίβ. 4, 139, -υται Ιλ. ε, 144, ὕπερσ. ἐκέχοντο Κωμ. ἀποσπ. 2, 299, κέχυτο Ιλ. υ, 424, π. ἀορ. ἐρύθην Ἄπολ. Ρ. 3, 4009, ἐξ. Ἄριστ. σφ. 1469, ὕποτ. χυθῆ Εὐρ. Ορ. 1398, εὐκτ. χυθείη Οδ. τ, 580, μτχ. χυθείς Εὐρ. Ηλ. 486, Μέσ. χέομαι, ἐπ. περι-γεύομαι Οδ. ζ, 232, ἐπ. Ἥσ. ἔρ 582, Οδ. ψ, 459, καθ-χέεται Σαφ. 2, 13, ἀπο-γεύονται Εὐρ. Ἴων, 148, ἀπαρ. γεῦσθαι Οδ. κ, 518, χέεσθαι Ἄπολ. Ρ. 3, 205, μτχ. ἐπι-χεῦόμενος Ἄθην. 6, 261, γεῦόμενος Κ. Σμ. 2, 222, παρατ. χέοντο Οδ. δ, 523, γεῦοντο Ἄπολ. Ρ. 2, 928, ἀορ. ἐχεάμην Ηρ. 7, 43, ἐπ. ἐχεάτω Ιλ. ε, 344, χεῦ-, σ, 24, γείατο (ἄλλ. ἐπεχεάτω) Οδ. ε, 257, περι-γεύεσσο Ἀπολλίν. ψαλ. 61, 16, ὕποτ. περι-γεύεται (=ἦται) Οδ. ζ, 232, ἀπαρ. χέασθαι Ἄριστ. σφ. 1020, μτχ. περι-χεάμενος Ἄθην. 11, 484, γεῦόμενος Ορφ. Ἄργ. 729, ἀορ. β. συγκ. ἐχέμην (ἐχέμην), ἐξ-έχυτο Οδ. τ, 470, χύτο Ιλ. ψ, 385, καὶ μετ' ἀναδιπλ. κέχυτο, ε, 696, ἔχοντο Οδ. κ, 415, χύντο Ιλ. δ, 526, μτχ. χύμενος Αἰσχ. χο. 401, χυμένη Ιλ. τ, 284, χύμενον Αἰσχ. Εὐμ. 263, καὶ κεχυμένος Εὐρ. Βακ. 456. Ῥίζα χυ-, χέ-ω, (=χεῖω) = fundo λατ. χεῦ-ω, χεῦ-μα, γύ-μα, γύ-σις, χυ-ή, χύ-ος, χύ-ω, χυ-μός, χυ-λός, χύ-τρα, fusi-s=πηγή, fu-tum=πρό-χους λατ.

Χλλάζω (βούζω, ἀντηγῶ, γοχλάζω, σκιρτῶ), δωρ. καὶ μόν. παρκ. β. ἀπαρ. κεχλάζειν (=κεχλαδέναι) Πινδ. ἀποσπ. 57, καὶ κεχληδέναι=ψορεῖν, προσλαλεῖν Ησυχ. μτχ. κεχλαδῶς Πινδ. Ο. 9, 1, -ἀδοντας, Π. 4, 179. Ῥίζα χλαδ- χλάδ-ω, κέ-χλαδ-α, χλάζω (=χλαδ-ίω), χλα-ρός, hlād-ē=ἦδομαι σανσκρ.=gaud-eo λατ.

Χλιαίρω (ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, ζεσταίνω ὀλίγον) μεταγεν. Πλουτ. ἠθ. 952, π. ἀορ. χλιανθεῖς, ἠθ. 725, Δουκ. Λεξ. 44.

Χλιαίρω (ὡς ἀνωτ.) Σοφ. ἐπιγρ. 4, Ἴπποκρ. 7, 180, μελ. γλιανῶ Ἄριστ. Λυσ. 386, π. ἀορ. χλιανθεῖς Ἀλεξ. κωμ. ἀποσπ. 3, 452. Ῥίζα χλι-χλί-ω, χλι-αίνω, χλι-δή, χλιδ-άω.

Χολώω (τὴν ὀργὴν τινος διεγείρω, παροργίζω, θυμῶνα τινὰ) Στοβ. 70, 12. Μέσ. καὶ παθ. χολοῦμαι Πλουτ. ἠθ. 461, π. ἀορ. μτγν. χολωθείς Δ. Σικ. 3, 67, παθ. παρακείμ. ἀντὶ μέσου κεχολωμένος Πλουτ. Μαρκελ. 21.

Χολ-ίω (ὡς ἀνωτ.), μελ. ἀπαρ. χολωσέμην Ιλ. α, 78, ἀορ. ἐχόλωτα,

σ, 441, Σοφ. Τρ. 1035. Μέσ. και παθ. χολούμαι Ιλ. θ, 407, εὐκτ. χολῶ-
το (=χολόοιτο) Θεογν. 325, μτχ. χολωομένη Ἄνθ. Πλάν. 428, μελ. χολ-
ώσομαι Εὐρ. Τρ. 735, και μετ' ἀναδιπλ. κεχολώσεται Ιλ. ε, 421, κεχο-
λώσεται, α, 439, ἀορ. ἐχολωσάμην, ο, 455, χολώσατο, φ, 136, ὑποτ. ἐπ.
χολώσεται (=ἦται), ξ, 310, εὐκτ. χολώσαιτο Οδ. ζ, 447, μτχ. χολωσάμε-
νος Ιλ. ψ, 482, π. ἀορ. ἀντί μέσ. γολώθη Καλλ. Δηλ. 86, μτχ. χολωθεῖς
Ιλ. ψ, 23, π. παρκ. ἀντί μέσ. κεχόλωμαι Οδ. α, 69, ἀπαρ. κεχολῶσθαι
Ιλ. π, 61, μτχ. -ωμένος, ν, 203, ὑπερσ. κεχόλωτο, π, 585, γ. πλ. -ώ-
το Οδ. ξ, 282. Παρ. χολωτός Ιλ. δ, 241. ῥίζα χολ-, χόλ-ος, χολ-ή=
fel λατ. χολ-ικός=fellitus ὡς. χολ-άω, χολ-όω.

Χορεύω (ὡς και παρ' ἡμῖν) Πλατ. νόμ. 665, παρατατικ. ἐχόρευον
Ξεν. ἀν. 4, 7, 16, μέλων χορεύσω Δημ. 39, 23, παρακειμ. κεχόρευκα
Πλατ. νόμ. 654, παθ. παρακειμ. κεχόρευται ἀπροσ. Πλουτ. ἠθ. 792,
παθ. ἀόριστ. ἐχορεύθη Πλατ. νόμ. 655, μέσ. μελ. χορεύσομαι Θεοφρ.
ἀποσπ. 83.

Χορεύω (ὡς ἀνωτ.), ἀορ. χόρευτε Εὐρ. Ἄλκ. 582, παθ. παρκ. ἀπροσ.
κεχόρευται Ἄριστ. νεφ. 4510, π. ἀορ. ἐχορεύθη Εὐρ. Ηρ. μ. 879. Μέσ.
ἀντί ἐνεργ. δραμ. Εὐρ. Ἴων 1084, μελ. χορεύσομαι Αἰσχ. Ἄγ. 31, ἀορ.
ἐχορευσάμην Ἄριστ. Θεσ. 403, ἐξ- Εὐρ. Ἐλ. 381. Παρ. χορευτέον Βακ.
324. ῥίζα χερ-, (χεῖρ), χορ-, χορ-ός=τό χεροπλάσμα, δταν τοῦς ἔλλην.
χοροὺς χορεύωμεν, και ὁ τόπος, ἐν ᾧ οἱ χορευταὶ χορεύουσι, χορ-εῶω.
Κατ' ἄλλ. ὁ χορὸς εἶνε συγγεν. τῷ σκαίρω· πρόλ. ὄρχεω.

Χό-ω (χώνω), ἀπαρέμφ. χῶν Θουκ. 2, 76, μεταγεν. χωνύω Πολυ-
β. 4, 47, προσ- Θεοφρ. Ι. Φ. 2, 5, 5, και χώννυμι Ἄρρ. ἀν. 2, 18,
3, παρατατικὸς ἔχουν Θουκ. 2, 75, ἐχώννυς Κττισ. ἐπιστ. σ. 5, Ἄρρ.
ἀν. 4, 20, 8, ἐχώννυ Δ. Κασ. 66, 4, ἀπ- Πλουτ. Φωκ. 41, μέλλων
χῶσω Ξεν. Κυρ. 7, 3, 41, ἀόριστος ἔχωσα Δημ. 25, 84, μετοχή χῶ-
σας Πλατ. νόμ. 947, παρακειμένος μετοχή ἀνα-κεχωκότες Δημ. 55,
28, παθ. παρακειμένος κέχωσμαι Θουκ. 2, 402, παθ. ἀόριστος ἐχῶ-
σθην Ξεν. Κυρ. 7, 3, 16, παθ. μελλ. χωσθήσομαι Πολυβ. 4, 42, Εὐρ.
Ι. Α. 1443. Μέσ. μεταγεν. χώννυμαι, ἀπαρέμφ. χώννυσθαι Πολυβ. 4,
40, 4, μτχ. ἐγ-χωννύμενος Στραβ. 7, 5, 8, παρατ. ἐχώννυτο Ἄρρ. ἀν.
2, 18, 4, ἀορ. ἀπαρ. χῶσασθαι Φιλοστρ. Ἄπολ. 4, 147, μτχ. χῶσα-
μένη Χρ. Σιβ. 5, 320. Παρ. χωστός Εὐρ. Ρησ. 414 ἴδε χέω.

Χραιομέω (χρησιμεύω, ὠφελῶ, βοηθῶ) ἐπ. ἐν. μτγν. και σπάν. Νικ.
θηρ. 914, μελ. χραιομήσω Ιλ. υ, 296, χραιομήσοις Λυκοφρ. 292, ἀπαρ.
ἐπ. χραιομητέμεν Ιλ. φ. 316, ἀορ. α. χραιομησεν, π, 837, ἀπαρ. χραι-
σησῆσαι, σ, 62, ἀορ. β. ἔχραιομον, ξ, 66, χραιομη, η, 144, ὑποτ. χραι-
ση, ο, 32, -ησι, λ, 387, -ωσιν, α, 566, εὐκτ. χραιομοι, γ, 54, προστ.
χραιομετε Ἄπολ. Ρ. 2, 218, ἀπαρ. χραιομεῖν Ιλ. φ, 493 ἴδε χράομαι.

Χράομαι (ἀνά χεῖρας λαμβάνω, μεταχειρίζομαι) ἀποθετικ. μέσον
συναίρ. παρ' ἀττικ. τὸ αε εἰς η Ἰσοκρ. 4, 143, -ῆται Ἄνδοκ. 4, 27,
χρῆσθε Πλατ. Λαχ. 194, -όνται Ἄντιφ. 5, 17, εὐκτ. χρῆθω Ἰσοκ. 5,

68, προστακτ. χρῶ, 1, 34, -ῆσθε Ἄνδοκ. 1, 11, ἀπαρέμψατ. χρῆσθαι Ἄντιφ. 4, γ, 5, μτγν. -ᾶσθαι Πλουτ. ἠθ. 149, Πανσ. 2, 28, μτχ. -ώμενος Θουκ. 1, 132, παρατ. ἐχρώμην Ἰσοκ. 15, 96, ἐχρῶ Ἄνδοκ. 1, 49, ἐχρῆτο Πλατ. Πρωτ. 315, -ῶντο, πολ. 406, μελ. χρῆσομαι Ἄντιφ. 5, 36, ἄορ. ἐχρησάμην Θουκ. 5, 7, παρκ. κέχρημαι μετῆ. Πλατ. Μεν. 72, Ἰσοκ. 11, 33, καὶ παθ. κατα-, 4, 74, προκατα- Δημ. 19, 154 ὑπερσ. ἐκέχρητο Λυκούρ. 42, π. ἄορ. ἐχρήσθην, ὑποτ. χρῆσθῃ Δημ. 21, 16. Παρ. χρῆστέος Ξεν.

Χράομαι (ὡς ἄνωτ.) ἀποθ. μέσ. Ἄριστ. ἱππ. 889, γρήται Αἰσχ. Ἄγ. 953, ἰων. χράται, Πρ. 4, 50, χρεόμεθα Ἴπποκρ. 7, 224, χρώμεθα Εὐρ. Ἐκ. 312, -έονται Πρ. 1, 34, προστ. ἰων. χρέω, 1, 155 καὶ χρέο (ἄλλ. χρέω) Ἴπποκρ. 2, 520, χρεέσθω, 7, 246, δωρ. κατα-χρείσθων Ῥοδ. ἐπιγρ. καὶ χρήσθων Κρητ. ἐπιγρ. ἀπαρ. ἰων. χράσθαι Πρ. 2, 15, μτχ. χρεόμενος, 2, 108, χρεώμενος σπαν. ἰλ. ψ, 834, παρατ. ἐχρίστο (ἄλλ. ἀπεχράτο) Πρ. 8, 14, ἐχράτο Κωμ. ἀποσπ. 4, 459, ἐχρέοντο Πρ. 2, 108, -έωντο, 3, 57, μελλ. χρῆσται (ἀντὶ χρήσεται) Φερεικρ. 105, μετ' ὄλ. μέλ. ἀντὶ ἐνερ. κερήσεται (ἄλλ. κερῆσεται) Θεοκρ. 16, 73, ἄορ. κατα-εχρήσαο Πρ. 1, 117, π. παρκ. μετ. κέχρημαι Οδ. γ, 266, καὶ παθ. κατα- Κωμ. ἀποσπ. 3, 306, μτχ. κερημένος ἰλ. τ, 262, π. ἄορ. ἐχρήσθην Πρ. 7, 144, ἀπαρ. κατα-χρησθῆναι, 9, 120, μτχ. χρησθεῖς (ἀρχαιοτ. γρ.) Σοφ. Ἄντ. 24. Παρ. χρῆστός, Τρ. 3. Τοῦτου παρασχ. εἶνε χρῆσιχομαι, γ. ἐν. μόν. παρατ. γρητίσκοντο Πρ. 3, 117. Ῥίζα χρε- (χρεο, χεῖρ, εὐ-χερ-ής), χράομαι (=χερ-άομαι), χρεῖμα, χρεῖσιμος, χρηματίζω, χραισμῖω (=χρασ-ιμέω), χρήζω, χρή, κί-χρη-μι, χρέος, χρεῖώ.

Χραύω (ψαύω, τσουγγραύω, ἐλαφρῶς πληγῶν) αἰολ. μόν. παρτιτατ. ἐν-έχραυε Πρ. 6, 75, ἄορ. ὑποτ. χραύσῃ ἰλ. ε, 138, μτχ. χραύσαντα Κ. Σμ. 11, 76. ἴδε χρίω.

Χράω (δίδω χρησμόν, χρησιμοδοτῶ) μτγν. χρᾶ Λουκ. νεκ. διαλ. 3, 2, ἀπαρεμ. χράν, Ἄλεξ. 19, παρατ. ἔχραον, γ. ἐν. ἔχρα, Ἄλεξ. 22, ἄορ. ἔχρησα Θουκ. 1, 134, ὑπερσ. κερήκει Ἄππ. ἐμφ. πόλ. 2, 29, π. παρκ. κερησμένος Ἄντισθ. ἀποσπ. 2, 21, ὑπερσ. ἐκεχρήσμην, 2, 147, π. ἄορ. ἐχρήσθην, μτχ. χρησθεῖς Θουκ. 3, 96. Μέσ. χράομαι, μτχ. χρώμενος, 1, 126, παρκ. κέχρημαι Ἄριστοτ. ῥητ. 2, 23, 12.

Χράω (ὡς ἄνωτ.), ἰων. χράε Πρ. 4, 155, χράε, 1, 62, ἀπτ. χρεῖς Σοφ. Αἰ. 1373, Κωμ. ἀποσπ. (Κρατίν.) 2, 87, χρεῖ Σοφ. Ἠλ. 35, ἀπαρ. χράν Πρ. 8, 135, μτχ. χρέων Ὀμ. ὕμν. 2, 75, χρεῖων Οδ. θ, 79, χρέουσα Πρ. 7, 111, παρατ. ἔχραον Πινδ. Ο. 7, 92, Ἄπολ. Ρ. 2, 454, ἔχρη Τυρτατ. 3, 3, ἐξ-έχρη Σοφ. Οἰ. Κ. 87, μελ. χρήσω Ὀμ. ὕμν. 1, 132, ἀπαρ. -σειν Αἰσχ. Ἄγ. 1083, ἄορ. ἔχρησα, Εὐμ. 203, Ἄριστ. σφ. 159, χρεῖσε Πινδ. Π. 4, 6, παρκ. κέχρηκα Κωμ. ἀποσπ. 4, 205, π. παρκ. κερησμένος Πρ. 7, 141, ἢ κερημένος, 4, 164, ὑπερσ. κέχρηστο, 2, 147, κέχρητο, 2, 154, παθ. ἄορ. ἐχρήσθην Σοφ. Οἰ. Κ. 355, μετοχ. χρησθεῖς, Οἰ. τ. 604. Μέσ. χράομαι, ἰων. ἀπαρ. χρεέσθαι Πρ. 1, 157, ἀλλὰ χρῆσθαι, 1, 47, μετοχ. -εόμενος, 4, 151, παρατ. ἐχρέοντο, 4, 157, μελ. χρῆσομαι, μτχ. -όμενος Οδ. κ, 492, ἄορ. ἐχρησάμην Πρ. 8, 134. Ῥίζα Φρα-, ἢ Φρεφ-, (εἰ-

ρηκα, βήτωρ, φράζω), χραF-, χρεF-, χραδ-, χρά-ω, χρέ-εσθαι, χρε-λω, χρησ-μός=ο-ra-culum, χρησ-τήριον, χρησ-τήρ.

Χράω (ψαύω, ἐπιπίπτω, ἀγωνίζομαι), μόν. παρατατ. ἔχραε Ιλ. φ, 369, ἐπ-έχραεν Πινδ. ἀποστ. 44, ἐπ-έχραον Ιλ. π, 352, ἐχράετε Οδ. φ, 69, π. παρχ. ἐγ-κεχρημένοι (πόλεμοι) Ηρ. 7, 145· ἴδε χρίω.

Χράω (δανείζω)· ἴδε κίχρημι.

Χρεμέθω (χρεμετάω), μόν. μετοχ. -έθων Ὀππ. κυν. 1, 234, ἐπι- Ἄ-πολ. Ρ. 3, 1260, -έθοντα Ἄνθ. 9, 295· ἴδε χρεμετάω.

Χρεμετάω (χλιμιντρῶ ἐπὶ ἵππων), -ετῆ Καλλ. ἀποστ. 352 καὶ χρεμετίζω, παρατατ. χρεμετίζον Ιλ. μ, 51, ἀοριστ. ἐχρεμέτισα Ηρ. 3, 86, χρέμισαν (ἐκ βίβ. χρεμίζω) Ησ. ἀσπ. 348, ἀπαρεμφ. χρεμετίσαι Η. 3, 87.

Χρεμετίζω (χλιμιντριζῶ ἐπὶ ἵππων) Πλατ. Φαιδρ. 254, ἀορ. μτχ. χρεμετίσας Αἰλ. Π. Ι. 12, 46. Ῥίζα πεπονημ. χρεμ-, (συγγεν. τῆ χραχράω), χρεμ-ίζω, χρεμ-έθω, χρεμ-ετ-ίζω, χρεμ-ετ-άω, χροῦμ-η, χροῦμ-ος, Χροῦμ-ης.

Χρῆ (εἶνε χρεῖα, χρειάζεται, πρέπει) ἀπρόσ. Θουκ. 1, 10, εὐκτ. χρεῖη Πλατ. πολ. 394, ἀπαρ. χρῆναι Ἄντιφ. 5, 84, μτχ. χρεῶν (ἄκλιτ.) Θουκ. 6, 18, παρατ. ἐχρῆν Θουκ. 6, 57, Ἄντιφ. 1, 1 καὶ χρῆν Θουκ. 3, 63, Ἰσοκ. 4, 176, μελ. χρήσει, ἀορ. ἔχρησε ἴδ' ἀπόχρη.

Χρῆ (ὡς ἀνωτ.) ἀπρόσ. Ιλ. α, 216, Ιων. ἀπο-χρῆ Ηρ. 9, 79, κατα-, 1, 164, ἀλλ' εὐρίσκειται καὶ β. ἐν. πρόσωπον χρῆς Κωμ. ἀποστ. (Κρατίν.) 2, 87, Σοφ. Αἴ. 1373 καὶ χρῆσις Ἄριστ. Ἀχ. 778, ὑποτακτ. χρῆ Σοφ. Φιλ. 999, εὐκτικ. χρεῖη Αἰσχ. Πρ. 243, ἀπαρεμφ. χρῆναι Ἄριστ. ἐκκλ. 240 καὶ χρῆν Εὐρ. Ἐκ. 260, Ιων. ἀπο-χρῆν Ηρ. 6, 137, μετοχ. ἄκλιτ. χρεῶν Αἰσχ. Πρ. 772, γενικὴ τοῦ χρεῶν Εὐριπ. Ἴππ. 1256, δοτικὴ τῷ χρεῶν, ἀποστ. 503, 2, αἰτιατικὴ εἰς τὸ μὴ χρεῶν, 4, 3· ἴδ' ἀπόχρη.

Χρήζω (ἔχω χρεῖαν, χρειάζομαι, ἐπιθυμῶ), μόν. ἐν. μτχ. χρήζων Θουκ. 3, 109.

Χρήζω (ὡς ἀνωτ.) Αἰσχ. Πρ. 374, Ιων. χρῆζω Ηρ. 1, 44, μτχ. -ζων Οδ. β, 121, Αἰσχ. χο. 815, δωρ. χρήσθω Θεοκρ. 8, 11, 12, Μεγαρ. χρῆδ-δω Ἄριστ. Αχ. 734, παρατ. ἔχρηζον Αἰσχ. Πρ. 245, Ιων. χρῆζον Ηρ. 1, 112, μελ. χρήτω Τμ. Λοκρ. 99, χρήσω Ηρ. 7, 38, ἀορ. ἀπαρ. χρήσαι (ἄλλ. χρῆσαι), 5, 65, μτχ. χρήσας (ἄλλ. χρήσας), 5, 20, ἀλλὰ χρήσας, 7, 38· ἴδε χράομαι.

Χρηίζω· ἴδε χρήζω.

Χρηίσκομαι· ἴδε χράομαι.

Χρίω (ἀλείφω, μυρώνω, κρίνω) Λουκ. Ἀναχ. 24, μελ. κρίσω Γεωπ. 5, 38, ἀορ. ἔχρισα, ἀπαρ. κρίσαι Ἄπολ. 1, 9, 23, μτχ. κρίσας Ἄριστοτ. θαυμ. ἀκουσμ. 6, παρχ. κέχρικα Π. Δ. Βασιλ. Α. 10, 1, π. παρχ. κέχρισμαι Ξεν. Κυρ. 7, 5, 22, ὑπερσ. ἐκέχριστο, Κυρ. 7, 1, 2, π. ἀορ.

ἐχρίσθην Ἀπολδ. 1, 9, 23, π. μελ. χρισθήσομαι Π. Δ. Ἐξοδ. 30, 32. Μέσ. χρίομαι Ξεν. Ἰέρ. 1, 24, παρατ. ἐχρίομην Αἰλ. Π. Ι. 9, 9, μελ. χρίσομαι Γεωπ. 15, 7, ἀορ. μτχ. χρισάμενος Ξεν. συμ. 1, 7. Παρ. ἐπι-χριστέον Γεωπ.

Χρί-ω (ὡς ἀνωτ.), χρίει Αἰσχ. Πρ. 567, χρίει Ἀνθ. 6, 275, μτχ. ἐπι-χρίων Οδ. φ, 179, παρατ. ἔχριον Σοφ. Τρ. 675, χρίεν Ιλ. ψ, 186, μελ. χρίσω Εὐρ. Μηδ. 789, ἐγ- Ἴπποκρ. 8, 606, ἀοριστ. ἐχρίσα Οδ. κ, 364, Σοφ. Τρ. 689, χρίσεν Ιλ. π, 680, μτχ. χρίσας Ἴπποκρ. 3, 430, π. παρκ. κέχρισμαι Ἀριστ. ἀποσπ. 231 καὶ κέχριμαι Κωμ. ἀποσπ. 2, 10, μετοχ. κέχρισμένος Πρ. 4, 189, παθ. ἀορ. ἐχρίσθη Αἰσχ. Πρ. 675. Μέσ. χρίομαι Οδ. α, 262, μελ. χρίσομαι, ζ, 220, ἀοριστ. μετοχ. χρισάμενος, ζ, 96. Παρ. χριστός Αἰσχ. Πρ. 480. Ῥίζα χραF-, χρι-, χραύ-ω, χρά-ω, χρί-ω, ghar-ā-mi=βαίνω σανσκρ. χρι-σις, χρις-μα, χρι-σ-τός, χριστιανός, fri-are=θραύειν τι λατιν. fri-c-are=ψήχειν ὡς. χροῖζω, χροί-ά, χρώς, χρώ-μα, χρώ-ζω, χρώ-νυ-μι, χρί-μπω (=χρι-μπ-ίω), ἐγ-χρίμπω, κατα-χραίνω.

Χροῖζω (χρωματίζω, σχηματίζω, ἐγγίζω) Εὐρ. Ηρακλ. 915, μέσ. χροί-ζεται (ἄλλ. χροῖζεται) Θεοκρ. 10, 18, π. ἀορ. (τοῦ χροῖζω) χροισθεῖ-σαι Νικ. ἀποσπ. 74, 26. Ἴδε χρίω.

Χρωῖζω (ἐγγίζω, μολύνω, χρωματίζω) Ἀριστοτ. θαυμ. ἀκουσμ. 50, μτγν. χρώννυμι Λουκ. Ἰστ. 48, μελ. χρώσειν=μολυνεῖν Ητυχ. ἀορ. ἔχρωσα Ἀριστοτ. μετεωρ. 3, 1, 10, παρκ. ἐπι-κέχρωκα Πλουτ. ἠθ. 395, π. παρκ. κέχρωσμαι Ἀριστοτ. μετεωρ. 3, 4, 22, π. ἀορ. ἀπαρ. χρωσθῆναι Πλατ. Θεαιτ. 156, π. μελ. χρωσθήσεται Γαλην. 1, 278.

Χρώζω (ὡς ἀνωτ.) Εὐρ. Φοιν. 1625, Κωμ. ἀποσπ. 3, 447, ἀορ. ἔχρω-σα, ἀπαρ. χρώσαι Ἀνθ. Πλαν. 138, π. παρκ. κέχρωσμαι Εὐρ. Μηδ. 497, π. ἀορ. μτχ. χρωσθεῖς Κωμ. ἀποσπ. 3, 125. Ἴδε χρίω.

Χρώννυμι καὶ χρωννώω ἴδε χρίω.

Χώννυμι ἴδε χῶω.

Χώ-ομαι (ἐργίζομαι, θυμώνομαι), ἀποθ. μέσ. ἐπ. χῶεται Ιλ. υ, 29, προστ. χῶεο Οδ. ε, 215, μτχ. -όμενος Ιλ. ξ, 260, -ομένη, φ, 413, παρατ. χῶετο, φ, 306, μελ. χῶσομαι Λυκόφρ. 362, ἀορ. ἐχῶσατο Ιλ. α, 64, χῶσ-, θ, 397, ὑποτ. χῶσεται (=ηται), α, 80, μτχ. -άμενος, φ, 212, -αμένη, ι, 534, δωρ. -μένα Καλλ. Δημ. 42. Ῥίζα κατὰ Κούρτ. χε-(χῆω), χω-, ὡς τὸ πλώ-ω ἐκ τοῦ πλέFω· κατ' ἄλλ. ῥίζα πεποιημ. χο-, ἐξ ἧς χόλ-ος, χολ-όω, χῶ-ομαι.

Χωρέω (κάμνω τόπον, ὑποχωρῶ, προχωρῶ, εὐδοκιμῶ, περιλαμβάνω) Θουκ. 1, 69, παρατ. ἐχώρουν, 3, 83, μελ. (ἀπλοῦς μόν.), χωρήσω 1, 82, ἀλλὰ μτγν. Λουκ. θε. διαλ. 20, 15, Δ. Ἄλ. ἀρχ. 6, 5, Πaus. 1, 12, 1, ἀπο- Ξεν. ἱππαρχ. 6, 2, ἐγ- Πλατ. πολ. 536, μ. μελ. χωρή-σομαι Θουκ. 2, 20, ἀορ. ἐχώρησα Πλατ. νόμ. 684, παρκ. κεχώρηκα, σοφ. 253, π. παρκ. συγ-κεχώρηται, Φιλ. 16, π. ἀορ. συγ-χωρηθῆεις Ξεν.

Ἑλλ. 3, 2, 31, π. μελ. συγ-χωρηθήσομαι Πολυδ. 15, 17. Παρ. χωρη-
τέον Δ. Ἄλ. ἀνα- Πλατ.

Χωρ-έω (ὡς ἄνωτ.), ἰων. χωρέειν Ηρ. 5, 49, ὑποτακτ. προσ-χωρέη,
(ὡς.) προστακτ. ἀνα-χωρήτω Ἰλ. λ, 189, παρατ. ὑπ-εχώρει χ, 96, προ-
εχώρει Ηρ. 1, 84, προσ-εχώρει, 4, 112, μελ. χωρήσω Ἰλ. π, 629, 3ορ.
ἐχώρησα, ο, 655, χώρησεν, μ, 406. ῥίζα χα- (χαίνω), χῆ-ρος, χῆ-ρα,
χρη-εύω, χρη-όω, χωρ-έω, χωρ-ίζω. Κατ' ἄλλους συγγενές τῷ χορός,
χορεύω.

Ψ.

Ψαίρω (ἐλαφρά τρίβω, σιγανά κουνιοῦμαι, ψιθυρίζω), μόν. ψαίρει Αἰσχ.
Ηρ. 394, μτγν. πεζ. Λουκ. τραγωδ. 315, ἀπαρ. ψαίρειν Ἰπποκρ. 8, 316.
ἴδε ψάω.

Ψάω (ψηλαφῶ, ἐγγιζῶ, πλησιάζω) Ξεν. ἀπομν. 1, 4, 12, μελ. ψάω-
σω Φιλοστρ. Ἀπολ. 53, 3ορ. ἐψάουσα, εὐκτ. ψάουσαιμι Λουκ. ἐτ. διαλ.
11, 1, μτγ. ψάουσας Ἀντιφ. 3, γ, 5, παρκ. μτγν. ἀπαρ. παρ-εψαυκέναι
Σ. Ἑμ.π. 215, 27, π. 3ορ. μτγν. ἐψάουσθην Διοσκ. Ὑλ. ἰατρ. 2, 16. Μέσ.
ψάομαι Διοσκ. 5, 27.

Ψάύω (ὡς ἄνωτ.) Ἰλ. ψ, 519, Σοφ. Τρ. 565, μετοχ. δωρ. ποτι-ψάων,
Τρ. 1214, παρατατ. ἔψαυον Ἀπολ. Ρ. 2, 266, ψάων Ἰλ. ν, 132, θαμ. ἐπι-
ψάυεσκεν Ορφ. λιθ. 126, μελ. ψάύσω Αἰσχ. χο. 182, Σοφ. Οἱ Κ. 863,
ἀοριστ. ἔψαυσα Πινδ. Ν. 5, 42, Σοφ. Ἄντ. 857, ὑποτακτ. ψάυση Ἰλ. ψ,
806, καὶ ἐπι-ψάύσῃσι (ἄλλ. ἐπιμύσσησι) Θεοκρ. 21, 4, εὐκτ. ψάύσειε Ηρ.
3, 30, ἀπαρ. ψάουσαι, 2, 90, παθ. παρκ. παρ-ἔψαυσμαι Ἰπποκρ. 7, 556-
ἴδε ψάω.

Ψά-ω (τρίβω, χαλνῶ, τρίβομαι, λυώνω), ἄχρ. ἐν. μόν. παρατ. ἀπ-
έψα Λουκ. ἔρωτ. 47, 3ορ. κατ-έψησα, μτγ. καταψήσας Πλατ. Φαίδ.
89, π. παρκ. ἔψη(σ)μι Πολυδ. 4, 152, π. 3ορ. συν-εψήθηεν Π. Δ. Ἱερ.
22, 19. Μέσ. ψάομαι, μτγ. -ψώμενος Ξεν. Κυρ. 1, 3, 5, 3ορ. μτγν. ἀ-
παρ. ἀπο-ψήξασθαι (ἐκ ῥ. ψήχω) Κλ. Ἄλ. παιδ. σ. 100, 11. Παρ. ἀ-
πο-ψηκτέον Γεωπ.

Ψά-ω (ὡς ἄνωτ.), συναϊρ. τοῦ αε εἰς η, ψῆ Σοφ. Τρ. 678, μτγ. ἀπο-
ψῶν Ἀριστ. ἰππ. 909, κατα-, εἰρ. 75, παρατ. ἀπ-έψη (ἄλλ. ἀπ-έψα) Εὐρ.
I. Τ. 311, μελ. ἀπο-ψήσω Ἀριστ. Λυσ. 1033, ἀοριστ. ἔψησα Ἀπολ. Ρ.
830, περι- Ἀριστ. πλ. 730, παθ. παρκ. κατ-έψηγμαί (ἐκ ῥ. ψήχω) Σοφ.
Τρ. 698, π. ἀοριστ. μετοχ. κατα-ψηχθεῖς Νικ. ἄλ. 365, -θεῖσα, Θηρ. 53.
Μέσ. ψάομαι, ὑποτ. ἀποψώμεσθα Ἀριστ. πλ. 817, προστ. ἀπο-ψῶ, ἰππ.
910, μελ. ἀπο-ψήσομαι, εἰρ. 1231, 3ορ. ἀπ-εψησάμην, βατρ. 490, -σαν-
το, ἰππ. 572. ῥίζα ψα-, ψαF-, ψάυ-ω, ψάυσις, ψά-ω, ψή-χω, ψήξεις,

ψηγ-μα, ψηλ-αφ-άω=ραίρο λατ. ψώ-χω=σώ-χω Ἴωνες, ψώ-ρα, ψαίρω (ψα-ρ-ίω).

Ψέγω (μέφομαι, κατηγορώ) Ἄνδοκ. 3, 34, παρατατ. ἔψεγον Ξεν. Ἑλλ. 6, 5, 49, μελ. ψέξω Πλατ. Γοργ. 518, ἀοριστ. ἔψεξε, νόμ. 629, εὐκτικ. -ειεν, Φαιδρ. 240. Παρ. ψεκτός Πλατ. -τέος Πλουτ.

Ψέγ-ω (ὡς ἄνωτ.) Σοφ. Οἰ. τ. 338, ἀορ. εὐκτ. ψέξαιμι Σοφ. Αἴ. 1130, παρκ. 6. ἔψογα Πασσωβ. λειξ. π. παρκ. ἔψεκται Ἰπποκρ. 2, 334, π. ἀορ. 6. ἐψέγην (Βουτμαν). Ῥίζα πεποιημ. ψε-, ψέ-γω, ψέγ-ος, ψέγ-μα, ψεκ-τός, ψόγ-ος· ἀλλ' ἄ-σεκ-τος = ἄ-ψεκ-τος Ἄρεος δωρ. διαλ. 99· κατ' ἄλλ. εἶνε συγγεν. τῷ ψάω.

Ψεύδω (ἀποδεικνύω ψευδές, λέγω ψεύματα, ἀπατῶ), σπάν. καὶ μόν. μελ. ψευσῶ, ψευσεῖ Ξεν. Ἑλλ. 4, 4, 10, ἀοριστ. ἀπαρεμ. ψεῦσαι Πολυβ. 17, 11, 11, παθ. παρακειμ. ἔψευσαι Θουκ. 4, 108, παθ. ἀοριστ. ἐψεύσθην Πλατ. ἀπολ. 22, παθ. μελ. μ-την. ψευσθήσομαι Γαλην. 15, 143, μεσ. μελ. ἀντί παθ. ψεύσομαι Πλατ. σοφ. 240. Ἀποθ. μέσ. ψεύδομαι Πλατ. Εὐθύδ. 284, παρατατικ. ἐψεύδετο Ἀντιφ. 5, 37, μελ. ψεύσομαι Ἄνδοκ. 1, 123, ἀοριστ. ἐψευσάμην Θουκ. 3, 43, παθ. παρακειμ. ἀντί μέσ. ἔψευσαι Θουκ. 6, 17, Λυσ. 3, 21, ὑπερσ. ἔψευστο Θουκ. 5, 83.

Ψεύδω (ὡς ἄνωτ.), τὸ ἐνεργητικὸν τραγ. σπάνιον παρὰ κωμ. ψεύδει Σοφ. Ἄντ. 389, μελ. ψεύσω, Οἰ. Κ. 628, ἀοριστ. ἔψευσα Αἰσχ. Περσ. 472, ὑποτακτ. ψεύσῃ Εὐρ. Ἡρακλ. 384, προστ. ψεύσον Ἄριστ. θεσ. 870, παθ. παρκ. ἔψευσαι Ἡρ. 2, 22, παθ. ἀοριστ. ἐψεύσθην, ὑποτακτ. -σθῶσιν Ἄριστ. νεφ. 618, ἀπαρ. -σθήναι Ἡρ. 9, 61, παθ. μελ. ψευσθήσομαι Σοφ. Τρ. 712, μετ' ὄλ. μελ. ἐψεύσεται (κατὰ τινας ἀντί ψεύσεται) Εὐρ. Ἄνδρ. 346. Ἀποθετικὸν μέσ. ψεύδομαι, -ονται Οἰ. ξ. 125, προστακτ. ψεύθ' (= ψεύδου) Ἰλ. δ. 404, παρατατ. ἐψευδόμην Ἡρ. 1, 117, μελ. ψεύσομαι Ἰλ. η. 534, ἀοριστ. ἐψευσάμην Αἰσχ. Ἄγ. 1208, μετοχ. -σάμενος Ἰλ. η. 352, παθ. παρκ. ἀντί μέσ. ἔψευσαι Σοφ. Οἰ. τ. 461, παθ. ἀοριστ. ἀντί μέσ. ἐψεύσθην Σοφ. Φιλ. 1342. Ῥίζα πεποιημ. ψυ-, ψυθ-, ψυδ-, ψευδ-, ψεύδ-ω, ψεύδ-ομαι, ψευδ-ος, ψευσ-μα, ψύθ-ος=ψεύδ-ος Ἡσυχ. ἔ-ψυθ-εν=ἔψεύσατο ὡς.

Ψηφίζω (διὰ ψήφων λογαριάζω, συνθ. μέσ. δίδω ψήφον, ψηφοφορῶ, γνωμοδοτῶ) Πολυβ. 5, 26, προστακ. ἐπι-ψήφιζε Θουκ. 6, 14, παρατατ. ἐπ-εψήφιζε 1, 87, μελ. ἐπι-ψηφισῖν Αἰσχίν. 2, 84, ἀοριστ. σπάν. ἐψήφισα Πλουτ. ἦθ. 141, ἀντί μέσ. ὑποτακ. ἐπιψηφίσῃ Θουκ. 2, 24, παρακειμ. μετοχ. ἐπ-εψηφικῶς Ξεν. ἀν. 5, 6, 35, καὶ μ-την. κατ-εψήφισα Δ. Ἄλ. 4, 58, παθ. παρακειμ. ἐψήφισμαι Θουκ. 6, 15, ὑπερσ. ἐψήφιστο Δημ. 19, 157, παθ. ἀοριστ. ἐψηφίσθην Θουκ. 6, 8, παθ. μελ. ψηφισθήσομαι Ἰσοκ. 6, 92. Μέσ. ψηφίζομαι Ἀντιφ. 5, 81, παρατατ. ἐπ-εψηφίζετο Αἰσχίν. 2, 67, ἐψηφίζοντο Θουκ. 6, 31, μελ. ψηφίσασθε Λυσ. 12, 44, καὶ ψηφιοῦμαι Θουκ. 7, 48, ἀορ. ἐψηφισάμην Ἀντιφ. 3, 31, παθ. παρκ. ἀντί μέσ. ἐψήφισμαι Θουκ. 1, 120. Παρ. κατα-ψηφιστέος Ξεν.

Ψηφίζω (ὡς ἄνωτ.) Ἀνθ. 11, 168, μτχ. ψηφίζων, 11, 290, παρατατ. βιωτ. ἐπ-εψάφιδδς Ἐπιγρ. Μέσ. ψηφίζομαι Αἰσχ. Ἄγ. 1353, παρατατ. ἐψηφίζετο Ηρ. 7, 207, ἄοριστ. δωρ. ἀπαρ. ψαφίζασθαι Κρητ. Ἐπιγρ. 3050. ῥίζα σαF-, φαF (ψάω, ψαίρω, ψάχω), ψαφ-, ψάφ-ος, ψήφος, ψηφ-ίζω, ψάμ-μος (=ψάφ-ιος), ψάμμαθος, ψαρμαθία, ἄμμος ἢ ἄμμος=sab-u-lum λατιν.

Ψήχω ἴδε ψάω.

Ψιθυρίζω (σουσουρίζω, κρυφομιλῶ, μουρμουρίζω) ὁμαλ. καὶ δωρ. ψιθυρίσθω, παρατατικὸς ἐψιθυρίσδομες Θεοκρ. 2, 441. Παρατατικὸς ψιθύρισμα, ψιθυρισμός. ῥίζα πεποιημ. ψι-, ψι-θος, ψιθ-υρος, ψιθ-υρίζω ἔ-δε καὶ ψεύδω.

Ψύχω (φυσῶ, ἀερίζω, στεγνώνω, ψυχραίνω, δροσίζω) Ἰσοκ. 15, 287, παρατατ. ἐψυχον Αἰσωπ. 401, μελ. ψύξω Ἀριστοτ. μόρ. Ζ. 2, 7, 19, ἄοριστ. ἐψύξα, ἀπαρ. δια-ψύξαι Θεοκ. 7, 12, παθ. ἄοριστ. α. ἐψύχθην Ξεν. κυν. 5, 3, παθ. ἄορ. β. ἐψύχην Πλατ. Φαιδρ. 242, καὶ ἐψύχην μτγν. Γαλην. 7, 148, ὑποτ. ψυγῆ Διοσκ. 1, 65, περι-Ἄρρ. Ἐπικτ. 3, 22, 460, ἀπαρ. ψυγῆναι Διοσκ. 3, 3, κατα-Ἀριστοτ. προβλ. 10, 54, μτχ. ψύγεις Γεωπ. 5, 38, παθ. μελ. α. ψυχθήσομαι Γαλην. 11, 678, παθ. μελ. β. ψυγήσομαι, 11, 388, Ν. Δ. Ματθ. 24, 12. Παρ. ψυκτός Ησυχ.

Ψύχω (ὡς ἄνωτ.), ψύχει Ηρ. 3, 104, μτχ. ψύχουσα Σ.φ. ἀποσπ. 400, παρατ. ἀν-ἐψυχον Ἰλ. υ, 84, θαμ. ἀνα-ψύγεσκε Ορφ. λι⁴. 556, μελ. ψύξω Κωμ. ἀποσπ. 3, 395, ἄοριστ. ἀν-ἐψυξα Θεογν. 1273, ἀπ-Σοφ. Αἴ. 1031, ἐξ-εψύξητε Ψευδ. Καλλισθ. 4, 33, προστ. ψύξον Κωμ. ἀποσπ. 4, 402, ἀνά-ψυξον Εὐρ. Ἐλ. 1094, μτχ. ψύξας Ἰλ. υ, 440, παρ. μτχ. πεψυκώς Ἀνθ. 7, 115, π. παρ. ἐψυκται Ἰπποκρ. 6, 512, ἀπαρ. ἐψύχθαι, 7, 16, μτχ. -υμένιος, 7, 14, π. ἄορ. α. ἐψύχθην Θεοκρ. 2, 106, ἐπ. γ. πλ. ἀν-ἐψυχθεν (=ἀνεψύχθησαν) Ἰλ. κ, 575, π. ἄορ. β. ἀπ-εψύχην Αἰσχ. ἀποσπ. 93, μτχ. ψυγείς (ἄλλ. ψυγείς) Ἀριστ. νεφ. 151, π. μελ. ψυχθήσομαι Ἰπποκρ. 2, 424, μ. ἄορ. ἀπαρ ψύξασθαι = ρυήσασθαι, ζηρᾶναι Ησυχ. Παρ. ψυκτέος Ἰπποκρ. 6, 126. ῥίζα ψυχ-, ψύχ-ω, ψυχ-τή, ψύχ-ος, ψυχ-ρός, ψυχ-άζω.

Ψύχω (τρίβω ψιλά, κάμνω τι ψιχάλα, λεπτόνω), εὐκτικ. μόν. ψύχοιο Νικ. Θηρ. 629. Παρ. ψύχος ἴδε ψάω.

Ω.

ᾨδύνω (ὀδύνας, πόνους μεγάλους αἰσθάνομαι ἰδ. κατὰ τὸν τοκετόν, κοιλοπονῶ) Πλατ. Θεαιτ. 148, παρατατ. ὠδίνον Π. Δ. Ησχι. 23, 4, μελ. ὠδινήσω (ἄλλ. ὠδινῶ), Π. Δ. Ἀβδακ. 3, 9, ἄορ. ὠδινήσα, Π. Δ. Ψαλτ. 7, 15, παθ. ἄορ. ὠδινήθην Ἀκυλ. Προοιμ. 8, 25, μ. ἄορ. ὠδινώσασθην Ἀκυλ. Ψαλ. 113, 7.

ᾠδίνω (ὡς ἀνωτ.), ἀπαρ. ᾠδίνειν Σοφ. Αἴ. 794, μτγ. ᾠδίνουσα Ἰλ. λ, 269, ἀορ. α. ᾠδίζα, μτγ. -ίνασα Ἄνθ. 7, 561. Ῥίξα δυ- (ὀδόνη) ἢ δι- καὶ μετὰ ο προτακτ. ᾠδί-νω- κατ' ἄλλ. ἐκ ῥίζ. δι- (δίνη, δινέω) καὶ μετὰ ω προτακτ. ᾠ-δίν-άω, ᾠδίν-ω, ᾠδίνημα.

ᾠθίω (σπρώχνω, ἀποκρούω, κρημνίζω) Πλατ. νόμ. 899, παρκατ. σπᾶν. ᾠθουν, Χαρμ. 155, καὶ μετ' αὐξ. συλλ. ἐῶθουν Ξεν. Κυρ. 7, 1, 33, Δημ. 9, 66, ἐξ-Θουκ. 7, 52, μελ. ᾠσω Πλατ. πολ. 415, ἐξ- Ξεν. Κυρ. 6, 4, 18, ἀοριστ. ἔωσα Λυσ. 1, 24, μτγν. ᾠθησα Δ. Κασ ἀποσπ. νατ. 207, Αἰλ. 1. Ζ. 2, 13, 17, προστακ. ἐπίπρωσον Λουκ. ὄν. 10, μτγ. πρῶσας (=προ-ώσας), ὄν. 9, παρακειμ. ἐξ-ἔωκα Πλουτ. ἠθ. 48, ὑπερσ. ἐξ-εῶκει, Βρουτ. 42, παθ. παρακειμ. ἔωμαι Ξεν. Κυρ. 7, 1, 36, ἀπ-Θουκ. 2, 39, ἀπαρμ. παρ-εῶσθαι Δημ. 2, 18, μτγ. μτγν. ᾠσμένος Π. Δ. Ψαλτ. 61, 4, ἀπ- Δ. Σικ. 18, 66, παθ. ἀοριστ. ἐῶσθην Ἀριστοτ. μηχαν. 24, 42, ἐξ- Ξεν. Ἑλλ. 2, 4, 34, ὑποτακ. ἀπ-ᾠσθῆ Θουκ. 5, 45, μτγ. ᾠσθεῖς Πλατ. Τιμ. 60, ἀλλὰ μτγν. καὶ ἐξ-ᾠσθην Ἄρρ. ἀν. 4, 25, παθ. μελ. ἐξ-ᾠσθήσομαι Δημ. 24, 61. Μέσ. ᾠθούμαι Ξεν. ἀν. 3, 4, 48, παρκατ. ᾠθεῖτο Πλουτ. Σολ. 21, δι-ᾠθούντο Θουκ. 2, 84, μελ. ἀπ-ᾠσομαι Πλατ. πολ. 366, ἀοριστ. ἐῶσάμην Θουκ. 4, 43, δι- Δημ. 21, 124, μτγν. ᾠσάμην Ἄππ. ἐμφ. πολ. 1, 64, καὶ δι-ᾠθήσατο Δ. Κασ. ἀποσπ. 18, μτγ. ἐξ-ᾠθησάμενος Σεβῆρ. ῥητ. σ. 541. Παρ ᾠστέος Δ. Χρυσ.

ᾠθ-έω (ὡς ἀνωτ.), ᾠθεῖ Οδ. γ, 295, ἀπ-ᾠθεῖαι Ἡρ. 2, 25, εὐκτ. ἀνω-θοῖη Ἐπιγρ. ἀπαρ. ᾠθεῖν Αἰσχ. Ἡρ. 665, παρκατ. ἐπ. καὶ ἰων. ᾠθειον Πινδ. ἀποσπ. 143, ᾠθει Ἰλ. φ, 242, σπᾶν. ἀττ. Εὐρ. 1. Τ. 4395, θαμ. ᾠ-θεσκεν Οδ. λ, 596, καὶ ἐῶθουν Ἀριστ. εἰρ. 637, -θουν Τραγ. ἀποσπ. σ. 51, ἐῶθει Ομ. ὕμν. Ἑρμ. 305, μελ. ᾠθήσω Εὐρ. Κυκλ. 592, Ἀριστ. ἐκκλ. 300, καὶ ᾠσω Εὐρ. Ἄνδρ. 344, ἀπ- Ἰλ. ν, 367, ἀορ. ἔωτε Ἰλ. π, 440, ἀπ- Οδ. ι, 81, ἐξ-ἔωσα Σοφ. Οἰ. Κ. 1296, σπᾶν. ἐπ. Ἰλ. π, 440, ἀπ- Οδ. ι, 81, καὶ ἐπ. καὶ ἰων. ᾠσα Ἰλ. ε, 19, Ἡρ. 3, 78, ἀπ-ᾠσε Σοφ. ἀποσπ. 380, θαμ. ᾠσασκε Οδ. λ, 599, μτγ. πρῶσας Ἰπποκρ. 7, 314, π. παρακ. ἰων. ᾠσμαι, μτγ. ἀπ-ᾠσμένος Ἡρ. 5, 69, π. ἀορ. ἀπ-ᾠθήσαν (ἀλλ. -εῶθησαν) Ἰπποκρ. 1, 75, π. μελ. ᾠθήσομαι Εὐρ. Μηδ. 335. Μέσ. ᾠθέομαι, ἀπαρ. δι-ᾠθέσθαι Ἡρ. 7, 404, μτγ. ᾠθέόμενος, 7, 136, παρκατ. δι-ᾠθέετο, 6, 86, μ. ἀορ. ᾠτάμεθα Ἰλ. θ, 295, ᾠσατο, Ἰλ. ζ, 62, ἐῶσάμεθα Ἀριστ. σφ. 4085, ᾠσαντο Ἰλ. π, 592, μτγ. παρ-εῶσάμενος Πυθαγ. ἐπιστ. 4. Ῥίξα ᾠθ-, ᾠθ-, ᾠθ-ομαι, ἐν-οσίχθων, ἐνν-οσίχθαιος, εἰν-οσί-φυλλος, ᾠθ-έω, ἀρα-ναδῆ=ἰπποθεῖν σανκρ. ἐ-ᾠθουν (=ἐ-Ῥᾠθ-ουν), ἔ-ᾠσα (=ἔ-Ῥᾠθ-σα), ᾠθ-ῆσις, ᾠθ-ίζω, ᾠτ-τ-ίζομαι.

ᾠνέ-ομαι (ἀγοράζω, μισθώνω, ἐνοικιάζω) Ἀντιφ. 6, 13, παρκατ. ἐωνούμην Δημ. 6, 987, Λυσ. 7, 4, ἀντ- Ἀνδοκ. 1, 134, μελ. ᾠνήσομαι Ξεν. Κυρ. 4, 5, 41, ἀοριστ. ᾠνησάμην (ἀντί τοῦ ἀττ. ἐπριάμην) Πλουτ. Νικ. 10, Λουκ. Ἑρμ. 81, καὶ ἐωνησάμην Πλουτ. Κικ. 3, Ἀθην. 12, 60, ἀπαρμ. ᾠνήσασθαι Λουκ. Ἑρμ. 61, Ξεν. Ἐφ. 4, 3, μτγ. ᾠνησάμενος Πολυβ. 4, 50, Δ. Ἄλ. 7, 20, παθ. παρακειμ. ἀντί ἐνερ.

ἐώνημαι Λυσ. 7, 2, Δημ. 32, 48, καὶ παθ. Πλατ. πολ. 563, Ἴσαι. 44, 42, Δημ. 49, 209, Λυσ. 32, 21, ὑπερσ. ἀντι ἐνερ. ἐώνητο Δημ. 37, 5. Παθ. ὠνεόμαι, μτχ. ὠνούμενα Πλατ. Φαιδ. 69, παρατατ. ἐωνεῖτο Ξεν. ἱππ. 8, 2, ἀοριστ. ἐωνήθην, ἀπομν. 2, 7, 42, Πλατ. νόμ. 850. Παρ. ὠνήτος Θουκ. -τέος Πλατ.

Ὠν-έομαι (ὡς ἀνωτ.), ὠνέονται Ηρ. 5, 6, εὐκτ. ὠνόστο Αἰσχ. ἰκ. 336, παρατατ. ἀττ. ἐωνούμην Κωμ. ἀποσπ. (Εὐπολ.) 2, 505, ἰων. ὠνέστο, 3, 439, ὠνέοντο, 1, 69, μελ. ὄωρ. ὠνασεῖται Σωφρ. 89, ἀορ. ὠνησάμην Κωμ. ἀποσπ. (Εὐπολ.) 2, 533, μτχ. ὠνησάμενος Ἀνθ. 41, 477, π. παρκ. ἀντι ἐνερ. ἐώνημαι Ἀριστ. πλ. 7, καὶ παθ. εἰρ. 1182. Ἀλλὰ καὶ ἐνερ. εὐρίσκειται ὠνέω, ἀπαρ. ὠνεῖν=πωλεῖν Ησυχ. μελ. ὠνήσω Ζων. παρακ. μτχ. ἐωνηκώς Β. Ἄν. 95, 25, ἀορ. ὠνησα Ησυχ. μτχ. ἐξ-ωνήσαντες Σχολ. ἐν Ἀφθον. ῥητ. 5, 2, 7· ἴδ' ὠνίημι.

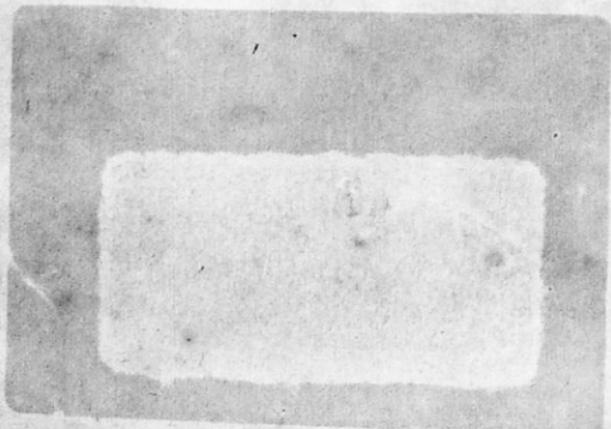
Ὠρούομαι (οὐρλιάζω) ἀποθ. μέσ. μτχ. -όμενος Θεοφρ. π. σημ. 3, 46, Λουκ. νεκ. διαλ. 10, 13, παρατατ. ὠρύετο Φιλοστρ. Ἀπολ. 278, ἀορ. ἀπαρ. ὠρύσασθαι Πλουτ. ἠθ. 673.

Ὠρύω (ὠρούομαι, οὐρλιάζω), μόν. μτχ. ὠρύουσα Χρ. Σιδ. 8, 240, ὠρῶν Ἀνθ. 41, 31. Ἀποθ. μέσ. ὠρύομαι Ἀπολ. Ρ. 4, 1339, παρατ. ὠρύοντο Κολουθ. 116, ἀορ. ὠρυσάμην Θεοκρ. 4, 74, προστ. ὠρυσαι Πινδ. Ο. 9, 409. ῥίξαι ρυ-, καὶ μετὰ ο ἢ ω προτακτ. ὠ-ρυ- ἢ ὠ-ρυ-, ὠ-ρύ-ε-ται=ὄλακτεῖ Ησυχ. ὠ-ρυ-μαγδός, ὠ-ρύω, ὠρυγή, ὠ-ρυ-θ-μός, ὠ-ρυ-γ-μός, ru-moi=θρόλημα λατ.

Ὠσπίζομαι (σπρώχνομαι, στρημώνομαι) παθ. καὶ μέσ. Κωμ. ἀποσπ. 2, 362, Ἀριστ. Ἀχ. 42, Λουκ. Λεξιφ. 4, μελ. ὠσπισμαι Ἀριστ. Ἀχ. 24· ἴδ' ὠθέω.

Ὠφελῶ (προξενῶ ὄφελος, βοηθῶ, ὠφελῶ) Ἀντιφ. 5, 54, παρατατ. ὠφέλουν Θουκ. 2, 77, μελ. -λήσω Ἴσοκ. 6, 5, ἀοριστ. ὠφέλησα Ἀντιφ. 5, 2, παρακειμ. ὠφέληκα Πλατ. Γοργ. 514, ὑπερσ. ὠφελήκη (ἀντι ὠφελήκειν), ἀπολ. 31, παθ. παρκ. ὠφέλημαι, Λυσ. 21, 18, ὑπερσ. ὠφέλητο Θουκ. 6, 60, π. ἀορ. ὠφελήθην Πλατ. ἐπιστ. 360, παθ. μελ. ὠφεληθήσομαι Ἀνδοκ. 2, 22, μ. μελ. ἀντι παθ. ὠφελήσομαι Θουκ. 6, 48. Παρ. ὠφελήτεος.

Ὠφελῶ (ὡς ἀνωτ.), παρατ. ὠφέλει Ηρ. 3, 126, ἀορ. ὠφέλησα, εὐκτ. ὠφελήσαι; Ἀριστ. πλ. 4134, ὠφελήσαι, νεφ. 753.

5000

024000018204

